

Giới thiệu Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương

Vô tình bị một hệ thống ngốc nghếch bám vào thân, cô phải xuyên qua nhiều thế giới để có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Những câu chuyện đầy ly kỳ và không kém phần hiểm nguy xảy ra.

Đa nhiệm vụ được đưa ra để cô thực hiện và đổi lấy sự bất tử...

Cô sẽ làm gì để sống sót, trở thành Vương chủ đầy màu nhiệm.

Kẻ không tìm mới là kẻ quyền uy nhất, không bao giờ bị tình cảm trời buộc.

Cho dù hủy thiên diệt địa, lên trời hay xuống âm ti thì đó cũng chỉ là một trò chơi giải trí.

Đối với cô CUỒNG GIẢ mới là bá chủ của Tam Giới...

"Huyết vương! Người làm nhiều điều ác, hủy cả tạo vật.

Người sẽ bị ngàn lời đánh chết, hồn bay phách tán " Tiếng nói thống khổ căm giận hét lên, một người con gái ngồi giữa trời quang nhìn xuống.

Cả khung trời như đều lâm nền cho cô, nhan sắc khiến thiên địa phải rung chuyển.

Nhưng trên cơ thể người con gái tuyệt luân ấy lại tràn ngập sự chết chóc, hơi thở tàn bạo của một đấng tối cao...

" Vạn vật luân chuyển từ giờ nằm trong tay ta.

Kẻ nào đủ bản lĩnh thì đến lấy mạng của Huyết vương này.

Ta xưng bá tam giới, ai dám xưng thần ta giết thần.

Khiến cho các người vạn kiếp bất phục.

Ha ha haaa " Từ bốn phương như có thứ gì đó bay đến, bầu trời bỗng hóa thành màu đỏ của máu.

Cuồng phong trời dậy, người con gái hòa vào bầu trời máu mà biến mất.

Chỉ còn lại hơi thở tàn độc vờn lại.

Phía dưới mặt đất muôn ngàn xác chết.

Mùi máu tanh luân chuyển trong không trung.

Những linh hồn đau khổ gào thét, khiến mọi thứ lâm vào cảnh diệt vong..

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hệ thống

Không gian trắng xóa như một tờ giấy trắng, xung quanh là sự lạnh lẽo được bao trùm như địa ngục. Một ánh sáng vàng nhạt lơ lửng giữa không trung, rồi dần dần tan biến. Từ ánh sáng xuất hiện một người con gái đang cuộn mình lại. Mái tóc tím dài mượt mà tung bay như một làn sóng lượn. Làn da trắng mịn ngọc ngà. Hàng mi dài cong vút khẽ run nhẹ. Mũi cao nhỏ xinh thẳng tắp đẹp đẽ. Khóe môi anh đào mộng nước đầy quyền rũ. Chân mày là liễu mượt mà như nhung. Tất cả tạo nên sự hài hòa và vẻ đẹp trần thế như được trời đất ban tặng.

[Trời buộc mặt định thành công! Xin chào ký chủ]

Một tiếng nói vang lên giữa không trung, đôi mắt phượng của người con gái dần mở ra. Để lộ đôi đồng tử đỏ như máu lạnh nhạt uy quyền.

Cô dần dần đứng giữa không gian trắng xóa, ngơ ngác nhìn xung quanh

[Ký chủ là người ta đã chọn]

"Người là ai? "

Tiếng nói thanh thúy như chuông bạc nhẹ nhàng

[Ta là hệ thống 233. Ký chủ đã chết]

"Chết? "

[Phải! Hiện thị bảng số liệu!]

Bảng số liệu:

Tên ký chủ: Huyết Hàn Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng:??

Mỹ lực:??

Trí Tuệ:??

Lý do chết:??

Danh hiệu: Người mới

Điểm: 0

Cấp: 0

Advertisement / Quảng cáo

Kết thúc **

Ngước mắt nhìn trên không trung một bảng dữ liệu màu xanh nhạt mà khóe môi cô vướn lên nụ cười nhạt

[Ký chủ! Tại sao tôi lại không quét được những đặc điểm trên của người?]

"Người là hệ thống, người không biết thì sao ta biết. Người tùy tiện cho là được "

[Í? =.=]

"Nói rõ hơn tí đi "

[Ký chủ sẽ phải thực hiện nhiệm vụ từ các thời giới khác nhau. Giúp những người đã chết hoàn thành tâm nguyện để họ chuyển kiếp. Hoặc ổn định lại trật tự của cốt truyện mà ký chủ đến (Ví dụ: Sẽ có những người được hồi sinh, nói đúng là trọng sinh và mang ký ức của kiếp trước để thay đổi cốt truyện) Lúc đó ký chủ sẽ phải ổn định lại trật tự vốn có. Ngoài ra còn có rất nhiều nhiệm vụ đặc biệt khác. Nếu ký chủ thành công sẽ được tích điểm và khi đến giới hạn của trời buộc. Cũng là lúc ký chủ hoàn thành nó, ký chủ sẽ được Bất Tử]

"Vậy nếu ta không hoàn thành? "

[Ký chủ sẽ bị hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh]

"Công bằng dữ =.=||| "

[Đây là bản số liệu vừa được sửa. Mời ký chủ xem qua]

Bảng số liệu:

Tên ký chủ: Huyền Hàn Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng:??

Mỹ Lực: 50

Trí Tuệ: 50

Lý do chết: Tế công

Danh hiệu: Người mới

Advertisement / Quảng cáo

Điểm: 0

Cấp: 0

Kết thúc **

"Tế công? Trí tưởng tượng thật phong phú "

[Đa tạ ký chủ đã khen. Giờ đây ký chủ có muốn thực hiện nhiệm vụ đầu tiên không?]

"Khoan đã, ta có vài điều muốn hỏi "

[Ký chủ cứ tự nhiên =v=]

"Người là hệ thống 233, vậy còn những hệ thống khác nữa sao? "

[Nà nê? =.=|||. Xin thứ lỗi, đây là bí mật giữa hệ thống nên không thể tiết lộ. Ký chủ bỏ qua]

"Vậy ta phải lên cấp mấy mới kết thúc trời buộc? "

[Cấp 1000]

"Người tên là gì? "

[Bản hệ thống tên 233 •v•]

"... "

"Ta là người mới, người không tặng gì cho ta. Làm sao ta thực hiện nhiệm vụ? "

[Êh? °...°??? Vậy ta tặng ký chủ khả năng diễn xuất và đạo lưu tính phòng thân]

"Được rồi! thật thú vị. Thực hiện nhiệm vụ đi "

[Bắt đầu đi đến thế giới nhiệm vụ đầu tiên. Chuyển giao!]

Xung quanh cô trở nên quay loạn, không gian trắng xóa như cơn lốc. Đầu óc cô quay cuồng rồi dần bắt tỉnh nhân sự, mọi thứ chìm vào không gian tăm tối... Cứ thế, cuộc hành trình bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thiên Kim Danh Môn 1

Đôi mắt cô từ từ hé mở nhìn trần nhà màu trắng, căn phòng rộng lớn nhưng chỉ một tông màu chính. Cô dần ngồi dậy dựa vào thành giường, ngước nhìn ống truyền nước biển bên trái mà ngơ ngác

"Này! Cốt truyện là gì? "

[Nội dung: Nam9 Hà Dương là chủ tịch tập đoàn giải trí lớn nhất thế giới, cũng là người mà nguyên chủ yêu thầm. Nữ9 tên Lưu Di, là một người bình thường xinh đẹp ngoan hiền. Vì cứu chữa bệnh cho mẹ mình nên cô ta đã tình một đêm với nam9, sau này xin việc làm và gặp lại nhau. Nam9 này sinh hứng thú với nữ9 và dần tìm hiểu rồi yêu nhau. Nguyên chủ tên Phương Tích, là con gái của tập đoàn lớn mạnh có quyền có thế. Tiểu thư là ngọc cảnh vang được cưng chiều từ mẹ, nhưng cũng chỉ là đứa con do vợ ẻ sinh ra. Tính tình kiêu căng ngạo mạn, yêu thầm nam9 và bày mưu hãm hại. Sao này chết thảm... Di nguyện của nguyên chủ là phụng dưỡng mẹ mình thật tốt, trả lại ân oán tình thù với nam nữ9]

"Một cốt truyện khá quen thuộc. Vậy sao ta lại vào bệnh viện? "

[Nguyên chủ say rượu và bị xe tông]

" Ô! "

Cô hiểu ra bước vào nhà vệ sinh, nhìn người con gái tuyệt mỹ trong gương đang phản chiếu. Mái tóc tím xinh đẹp mượt mà dài ngang eo. Hàng mày lá liễu hơi nhú lại. Đôi mắt đỏ như máu lạnh nhạt bình thản, khi nhìn vào không thể khiến người khác nhìn ra tâm tư. Mũi cao. Môi trắng nhợt nhạt thiếu sức sống. Làn da mịn màng trắng trẻo. Cơ thể quyến rũ mặc một bộ đồ bệnh nhân.

" Tiểu Bát Đan, sao ngoại hình ta lại không thay đổi? "

[Vì sơ ký chủ không quen nên ta đã tự ý thay đổi hình dạng cho người. Mà tại sao ký chủ gọi ta là Tiểu Bát Đan ^=^=]

" Hợp với người "

Advertisement / Quảng cáo

[Nà nĩ?? ^=^=]

Cô bước ra ngồi xuống giường bệnh êm ái suy tư. Cánh cửa phòng bỗng nhiên bật mở, một người phụ nữ trung niên bước vào. Dù nhìn bà đã hơn 40 nhưng gương mặt vẫn còn mang nét đẹp tự nhiên hiền từ. Nhất là đôi mắt khi nhìn vào cô mang theo sự kính ngạc vui mừng khôn xiết. Chưa kịp định hình bà đã lao vào ôm chầm lấy cô

" Tịnh nhi, hu hu... con làm ta lo quá "

[Đây là mẹ nguyên chủ tên Dương Mai]

Cô lặng lẽ nhìn bà, nước mắt bà rơi ướt đầm vai áo cô. Cô cũng chòng tay ôm lấy bà cười nhẹ

" Mẹ! Con xin lỗi, là con gái không tốt. Khiến người lo lắng "

" Tốt rồi, con không sao là tốt rồi. Nào, có đói không. Con ngủ nhiều ngày như vậy. Ăn chút cháo đi "

Cô đưa từng muỗng cháo nóng hồi lên miệng, cảm nhận hương vị ấm áp ngọt ngào đang chảy đều ấm áp. Nhìn bà vẫn nhìn cô bằng ánh mắt lo lắng yêu thương mà mỉm cười

" Mẹ! Con không sao rồi. Con muốn xuất viện, người giúp con nha "

" Nhưng... " Bà vốn muốn từ chối cho con gái nằm viện để điều dưỡng. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt kiên định của cô bà lại thờ dãi bước đi

[Nhiệm vụ đầu tiên: Xuất viện hoàn thành]

Cô lặng lẽ nhìn ra bên ngoài ô cửa sổ, từng cơn gió mát thổi qua khiến lòng người dễ chịu.

[Thông báo ký chủ NamĐ đang tới]

" Hử? NamĐ "

Cô bất ngờ với lời nói của tiểu Bát Đan, chưa kịp định hình thì cánh cửa lần nữa bật mở. Một người đàn ông bước vào trong. Mái tóc đen phiêu dật gọn gàng, đôi mắt xanh dương lạnh lẽo âm trầm nhìn cô. Sóng mũi cao. Khóe môi nhếch lên nụ cười chế giễu. Chân mày kiếm đen uy nghiêm, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh. Cơ thể là bộ âu phục đen lịch lãm quý phái, khí chất lạnh lùng tỏa ra khắp nơi

" Tôi không ngờ cô tỉnh lại nhanh vậy đây " Tiếng nói lạnh lùng mang theo khinh bỉ của hắc vang lên

[NamĐ khá ghét nguyên chủ, vì cứ bị đeo bám]

" Dương ca, anh đến thăm em sao? "

Cô nở nụ cười vui vẻ với hắc, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn không như vậy. Nó chỉ như một không gian trống rỗng mà vô định

" Hử? "

Nhận ra điều gì đó, ánh mắt hắc hiện lên sự dò xét. Nhưng rồi cũng khó chịu nói

" Cô sống dai thật "

Cô đứng lên đi về phía hắc, ôm lấy cơ thể rắn chắc của hắc. Giọng nói nhẹ nhàng như chuông bạc

" Em phải sống chứ, em còn phải ở bên cạnh anh suốt đời nữa mà... "

Đôi mắt cô nhìn thẳng vào ánh mắt hắc đang chần chứa sự kính ngạc.

Thịch

Trái tim hắc bỗng nhiên lệch nhịp, bàng hoàng đẩy cô ra tức giận

Advertisement / Quảng cáo

" Đừng là lăng lo "

Nhìn bóng lưng hắc đang dần biến mất, cô bước lại giường bệnh mà ngồi xuống

[Ký chủ, cô làm gì vậy?]

" Làm nhiệm vụ "

[Nhưng đâu có nói là quyến rũ namĐ]

" Rảnh rồi nên làm thôi. Tôi thích dành namĐ hơn. Tên này cũng không tệ "

[Ô Mai Chuối 0Δ0^{∞∞}]

" Được rồi, ta ngủ đây "

Cô nằm xuống giường bệnh rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Khóe môi vươn lên nụ cười ý vị..

Buổi chiều:

Cô ngước nhìn căn biệt thự nguy nga to lớn trước mặt mà cảm thán.

" Đẹp hật "

" Con còn ngại ngần ở đó làm gì? Vào đi "

Mẹ cô hiền từ nắm tay cô đi vào, vừa bước vào trong cô đã thấy một đàn người hầu ngay ngắn sắp hàng. Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp uy nghiêm ngồi đó uống trà. Đôi mắt sắc bén nhẹ nhàng lướt về phía cô

"Tĩnh nhi về rồi sao? "

Không cần đoán cô cũng chắc đây chính là vợ cả của ngôi nhà này. Người mẹ thứ hai của cô Hồng Nhung

"Vâng chị! Con bé mới vừa khỏe lại "

"Hừ! Tĩnh nhi, sao con lại bất cần như vậy. Đi quán bar rồi lại dựng xe. Con thật không biết giữ ý tứ "

Dù nghe ra là lời trách móc quan tâm, nhưng cô lại ngửi thấy mùi dao sát ở đâu đây

"Con xin lỗi, mẹ cả. Tĩnh nhi bất cần nên mới như vậy. Tĩnh nhi tình lại thấy nhớ người nên liền về đây. Người sao lại không vào thăm Tĩnh nhi? " Cô sụt sướt ngồi xuống sô pha ôm cánh tay Hồng Nhung

"Ta có rất nhiều việc cần giải quyết nên không thể vào thăm con. Con không việc gì là ta an tâm rồi. Lần sau cẩn thận, giờ lên phòng đi "

"Vâng! "

Cô nhẹ nhàng mỉm cười rồi bước lên phòng, liếc nhẹ về phía bà ta mà đáy mắt xẹt qua tia khinh bỉ. Người hầu trong nhà này thấy cô trở về mà một câu chào hỏi cũng không có. Bà ta thì bận việc gì chứ, chẳng phải đi làm đẹp thì là shopping, du lịch. Giả tạo...

[Ủ ừ! Giả tạo thật "

"Đến lượt người phát biểu ý kiến à? "

[... =. =|||]

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhìn căn phòng được trang trí đơn giản không quá cầu kì mà hài lòng. Đi vào trong thả mình lên chiếc giường rộng lớn mềm mại. Cô quay đầu ngược nhìn ánh chiều tà ngả vàng ảm áp xuyên qua lớp cửa kính trong suốt. Đứng dậy mở tủ đồ để đi tắm thì gương mặt cô bỗng trở nên ảm trầm

Trước mắt cô là những bộ quần áo quyn rũ hờ hang. Bộ đồ ngủ mỏng manh xuyên thấu.

"Không ngờ sở thích của nguyên chủ thật đặc biệt. Nhưng ta thích... "

Cô cầm một chiếc váy vào trong rồi tắm rửa...

Bóng đèn đêm tối với những vì sao sáng yếu ớt, ánh trăng nhạt nhẽo chiếu rọi xuống mặt đất. Không ngờ cô lại có thể ngủ gật trong nhà tắm như vậy.

Cô bước ra với chiếc váy vàng nhạt ngắn ngang đùi, cơ thể quyn rũ hiện lên sau lớp màng mỏng, phần eo thon gọn như ẩn như hiện. Mái tóc ướt sũng với những giọt nước long lanh chảy xuống đôi chân trắng nõn không tí vết. Dưới ánh trăng, cô yêu mị xinh đẹp như hồ ly. Ngược nhìn đồng hồ đã điểm 23h đêm...

"Trễ vậy rồi sao? "

Cạch!

Cô ngơ ngác quay qua cánh cửa đang bật mở, một người con trai đứng đó. Từm con gió nhẹ thổi qua như không gian đang ngưng đọng lại...

ΔΔΔΔΔΔ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thiên Kim Danh Môn 2

Cô ngược nhìn người nam nhân đang đứng trước cửa, mái tóc vàng nhạt hơi rối bồng bềnh. Đôi mắt đen sâu thẳm như đầm lầy thâm thúy, đầy xảo trá và thâm độc được chôn giấu thật sâu. Sóng mũi cao thẳng tắp. Môi bạc hơi hé ra. Hai bên má giờ đây ứng hồng. Cơ thể cũng tỏa ra mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô.

Bộ dáng lồi thối lệch thếch như vậy, nhìn là biết đang say xỉn. Hắn sững sờ nhìn cô đầy mộng lung, đưa tay lấy ra chiếc điện thoại chụp lại một bức ảnh rồi lẳng lặng rời đi. Cô nhìn theo bóng lưng không vững vàng của tên đó mà không khỏi nheo mắt.

"Tiểu Bát Đan, tên đó là ai? "

[Tên đó là anh trai người Phương Hải, năm nay 23 tuổi. Mà chẳng làm nên trò trống gì cả, sau này yêu thầm nữ9, lấy gia thế lấn áp. Nhiều lần bắt cóc để cưỡng đoạt nhưng không thành. Sau này đưa Phương thị rơi vào hoàn cảnh phá sản. Hắn được một cái là tâm lòng chung thủy, ngoài ra cái gì cũng xấu]

"Ặ! "

Khóe môi cô vurun lên nụ cười nhạt, ánh mắt vẫn là một mảng tĩnh lặng không dao động.

"Nếu như ta phá vỡ hạnh phúc của nam nữ9. Vậy có bị gì không? "

[À ờ... Đây là trường hợp đặc biệt. Nguyên chủ khi chết vốn muốn trả lại ân oán tình thù cho nam nữ9. Chứ không nói là làm như thế nào. Ký chủ có thể, nhưng không được phép giết nữ9]

"Hừ? Vậy sao? Vậy để cô ta tự chết là được mà "

[Nà n? 0_0 °°°]

"Được rồi, đi ngủ "

Cô nằm xuống giường nhắm mắt ngủ, khóe môi cô vurun lên nụ cười nhạt rồi dần chìm sâu vào sự yên tĩnh. Ngày mai sẽ là một ngày dài...

6h sáng

Cô bước xuống nhà với chiếc áo thun trắng và quần jean dài đen. Mái tóc tím buộc cao lên để lộ vùng cổ trắng mịn. Ngũ quan xinh đẹp hài hòa khiến ai nhìn vào cũng phải thần thò.

Cô vốn đã cho tiểu Bát Đan che giấu đi dung mạo của bản thân mất 5 phần khi về đây. Vậy mà vẫn còn khiến người khác ngơ ngẩn như vậy. Kệ đi! Đẹp khoe xấu che

"Tĩnh nhi! Con đi đâu vậy? "

Mẹ cô đang ngồi uống trà, thấy cô liền hiện từ mà hỏi han

"Đi xin việc " Cô cũng nở nụ cười vui vẻ đến ôm chầm lấy bà.

" Xin việc? Sao con lại muốn đi làm? " Bà dường như rất kinh ngạc trước lời nói của cô

" Thì con lớn rồi, con phải kiếm tiền nuôi mẹ mà. Phải không "

Advertisement / Quảng cáo

" Con gái của mẹ lớn thật rồi, mà con định kiếm việc ở đâu? Hay là vào công ty ba con làm? "

" Không cần, con tìm được nơi thích hợp rồi. Và đó là Bí Mật "

Cô già vờ thần bí khiến bà bật cười, từ nãy giờ không ai chú ý người con trai ngồi đối diện đang nhìn chằm chằm cô. Vừa nhìn vào điện thoại rồi lại quay qua nhìn cô. Khi cô thấy được hân đang nhìn mình thì tên đó xoay đi chỗ khác. Cô có thể thấy vành tai hân đang đỏ lên

" À! Hải. Em gái con mới xuất viện vào ngày hôm qua. Lúc đó con không ở nhà nên không biết "

Tên đó không ai khác chính là Phương Hải, anh trai cùng cha khác mẹ của cô

" Anh hai, hôm qua anh về trễ thật. Lại còn say xỉn nữa, khiến em hơi sợ "

Cô nhìn hân mỉm cười nói, ánh mắt cũng lộ ra tia sợ hãi nhàn nhạt.

" À... thì... "

Hân đáp ứng cắt điện thoại vào túi quần, không biết nói gì

Tên này cũng đẹp trai thật, chỉ thua kém Hà Dương kia mấy phần.

[Ký chủ thích cái tên bá đầu này sao?]

' Ta nói thích khi nào, người cầm mồm lại '

Cô đứng dậy mỉm cười với bà rồi quay qua Phương Hải

" Em đi trước "

Bước ra cửa cô vẫn có thể thấy được một ánh mắt vẫn đang dõi theo mình. Khóe môi không tự chủ vron lên nụ cười chế giễu

Giờ đây cô đang đứng trước một công ty lớn, ngược nhìn tòa nhà cao hơn 60 tầng mà hoa mắt. Cô biết được, đây chính là công ty giải trí lớn nhất thế giới, tập đoàn Hà thị.

Cô vừa bước vào mọi ánh mắt đã đổ dồn lên cô, ánh mắt ai cũng ngơ ngẩn tò mò xem cô là ai. Cô bước đến quầy lễ tân

" Chào tiểu thư, cô đến tìm ai? "

" Tôi tìm tổng giám đốc Hà. Nhờ cô thông báo một tiếng "

Khi nghe cô nói vậy, cô nhân viên liền kinh ngạc. Nhìn cô với ánh mắt dò xét rồi cầm điện thoại lên

" Cho hỏi cô tên gì? "

" Phương Tịnh "

" Xin chào, có một cô gái tên Phương Tịnh muốn gặp tổng giám đốc. Nhờ anh thông báo giúp "

"... "

" Được! Mời cô Phương đi theo lối này "

Cô nhân viên dẫn cô đến một thang máy đi lên tầng cao nhất. Thang máy đi chuyển khiến cô hơi chóng mặt, lúc lâu sau cửa thang máy lại mở ra. Hành lang rộng rãi thanh tĩnh lạ thường, cô bước ra đi theo quán tính, trước mắt cô là một cánh cửa to lớn. Chắc là phòng của Hà Dương, vì đây chỉ có một căn phòng duy nhất.

Cốc Cốc Cốc!

Cô lịch sự gõ cửa mà vẫn không ai trả lời, liền đẩy cửa đi vào. Căn phòng rộng lớn sạch sẽ hiện ra ngay trước mắt. Từng đồ vật được trang trí vô cùng bắt mắt và ngay ngắn. Cô thật không thể tin Hà Dương lại là một người yêu thích sạch sẽ như vậy, không một hạt bụi nào luôn. Thật tội nghiệp cho người dọn dẹp...

Cô bước vào thì thấy Hà Dương đang ngồi trên ghế xem tài liệu, mái tóc đen gọn gàng. Hàng mi rũ xuống nhìn tài liệu che đi đôi đồng tử lạnh lùng. Trên cơ thể cao lớn khỏe mạnh là bộ âu phục lịch lãm, tỏa ra khí chất uy nghiêm lạnh lẽo.

Đứng bên cạnh hân là một người đàn ông khác, nhìn cô vẻ nghiêm khắc lịch sự. Chắc là thư kí...

" Ra ngoài "

Tiếng nói lạnh lùng của hân vang lên, gương mặt cô vẫn không thay đổi mà nhìn hân

"... "

"Tôi báo ra ngoài "

"... "

Cô vẫn không hề duy chuyển, hân ngược đầu lên lạnh lùng nhìn cô. Cô vẫn bình thản đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của hân

"Đừng đề tôi nhắc lần 3 "

"Tại sao em phải ra? " Cô dường như không hề sợ lời uy hiếp của hân, mà vẫn bình thản ngồi xuống ghế sofa khiến gương mặt hân trở nên âm trầm

"Tôi chưa cho cô vào "

"Nhưng em gõ cửa rồi. Im lặng tức là đồng ý. Anh chưa nghe câu đó sao? "

"... "

Hân âm trầm nhìn cô đang nhẹ nhàng ăn táo, đưa tay lên báo thư kí ra ngoài. Khi cánh cửa phòng khép lại hân mới đứng lên đi về phía cô. Đối diện với gương mặt lạnh lẽo như băng son ngậm nậm của hân cô vẫn mỉm cười.

"Đến đây làm gì? "

"Em nhớ anh nên đến thăm "

" Hừ! Không mượn "

Cô nghe vậy liền ngồi dậy ôm lấy cơ thể to lớn của hấn nững nịu

" Anh vô tình quá đó "

Gương mặt cô tươi cười như ánh nắng ban mai, đôi mắt xanh dương sâu thẳm của hấn vẫn lạnh lùng như cũ, không hề dao động. Thấy vậy cô liền buông hấn ra ngồi xuống ghế, sẵn tiện kéo hấn ngồi xuống cạnh mình. Từ trong túi xách cô lấy ra một tờ giấy để trên bàn. Ánh mắt hấn nhìn theo động tác của cô rồi cảm tò giấy trên tay đọc

" Đơn xin việc? "

" Ừ... "

Hấn nhẹ nhàng đưa mắt liếc qua cô vẫn đang cười ngọt ngào. Rồi quăng tờ giấy về chỗ cũ. Lạnh lùng nói ra hai từ

" Không nhận "

Đôi mắt cô hơi nhiu lại, nhìn tờ đơn bị hấn quăng đi.

" Cô muốn xin làm việc gì? "

" Diễn viên "

" Hừ? Cô có biết đó là cái gì không? " Hấn lạnh lẽo nhìn cô

Cô đứng dậy đi lại phía hấn đang ngồi trên ghế, đưa tay nắm lấy cavat kéo hấn đối diện với gương mặt cô. Đôi mắt cô giờ đây là một mảng tĩnh mịch

" Nếu như tôi nói từ trước đến giờ tôi luôn đồng kịch trước mắt anh, anh có tin không? Nếu như tôi nói bản thân chán ghét anh, anh có tin không? Và nếu... từ trước đến giờ tôi chỉ xem anh như con rối để chơi đùa. Anh có tin không "

Giọng nói cô nhẹ nhàng thốt ra mang theo sự chế giễu và kiêu ngạo. Đôi mắt mang ý cười nồng đậm nhìn vào hấn

" Ha ha ha! Hà Dương ơi Hà Dương, đường đường là một giám đốc của công ty lớn nhất nhì thế giới. Vậy mà lại bị mắc chứng bệnh tự cao, anh nghĩ tôi thích anh sao? Sai rồi, anh sai thật rồi. Tôi chỉ xem anh như một trò chơi để đùa giỡn khi nhàm chán. Vậy mà anh lại tin nó là thật. Anh khiến tôi cười chết mất... "

Nụ cười cô mang theo sự ngạo mạn và khinh thường khiến hấn bàng hoàng. Hấn như không tin nhìn vào đôi mắt cô, nhưng chỉ toàn là sự khinh bỉ. Nó thật sự không hề dối trá... Đôi mắt nhìn vào cô mà tức giận tột độ, hơi thở lạnh lẽo tỏa ra xung quanh như muốn đông băng mọi thứ. Bàn tay hấn nắm chặt lại để lộ gân xanh đang nổi lên từng đợt.

Advertisement / Quảng cáo

Cô cúi đầu xuống nên không thể thấy bàn tay hấn đang đưa đến cổ cô, khi nó đang ở một khoảng cách rất gần thì cô lại nở một nụ cười vui vẻ ngọt ngào với hấn khiến hấn kinh ngạc

" Anh thấy em diễn có tốt không? "

Bàn tay hấn sững sờ dừng lại giữa không trung, ánh mắt nhìn cô mang theo sự bàng hoàng

" Diễn? "

"... Ừm... Thì anh hỏi em biết Diễn viên là gì không mà. Thì em làm cho anh coi rồi đó. Anh có nhận em vào làm không? "

Gương mặt cô đáng thương lại gần hấn đầy chờ đợi, còn hấn vẫn đang kinh ngạc chưa thể thoát ra. Lâu sau hấn mới nhìn vào đôi mắt cô mang theo sự dò xét và lạnh lẽo.

" Hừ! Tôi sẽ gửi một thư kí cho cô. Ngày mai đến phim trường thử vai đi. "

" Hì! Anh chịu rồi sao. Phim đó tên gì vậy? "

" Cô Trang, Thiên Chi Viên Địa "

Cô nghe vậy liền đứng lên mỉm cười

" Cảm ơn anh "

Cô cúi xuống hôn vào má hấn, rồi rời đi. Để lại hấn vẫn âm trầm nhìn theo bóng lưng cô, bàn tay vô thức sờ lên gò má. Lặng lẽ không hiểu được cảm giác của bản thân ngay bây giờ...

Cô đi ra ngoài dọc theo dãy hành lang, trong đầu lại vang lên tiếng nói của tiểu Bát Đản

[Ký chủ, người đang làm gì vậy?]

" Người nhiều chuyện quá "

[...]

" Nếu ta khiến nam♀ yêu mình thì có quá gì không? "

[Tùy vào mức độ tình cảm của nam♂]

" À ha! Thú vị thật "

Khóc mỗi cô vươn lên nụ cười ý vị đầy âm mưu

[Trời ơi! Ký chủ thật đáng sợ, mình chọn đúng người rồi chứ. 0_0|||]

" Người nói gì, ta nghe hết đó "

[À không! Ha ha ta nói ký chủ thật xinh đẹp, đáng yêu là người tài giỏi nhất (Hu hu, hối hận còn kịp không?)]

" Hừ! Ngoan "

Cô ra khỏi công ty cũng đang là 8h 30', thấy bản thân chưa ăn gì liền kiếm một nhà hàng đi vào. Vừa ngồi xuống bàn cô đã kêu rất nhiều món ăn ngon. Nhìn làn khói ngi thơm lừng khiến cô không nhịn được, bắt đầu cầm đũa...

Cô gấp xuống một miếng thịt bò gần đó, nhưng thứ cô lấy được chỉ là không khí. Đôi mắt cô ánh lên sự bần thần. Từ bao giờ trước mắt cô đã có thêm người, hấn đang cho người lấy đi những món ăn cô chọn. Chỉ thấy qua cho cô một chén cháo yến mạch. Đó không ai khác ngoài tên Hà Dương

" Anh làm gì vậy? "

" Ăn cơm "

" Nhưng tại sao anh lấy đồ ăn của tôi? "

"Mới xuất viện không nên ăn dầu mỡ, ăn cháo đi "

"... "

Cô tức giận nhìn hấn ung dung ăn bít tết, còn cô chỉ có mỗi một chén cháo yến mạch nguội khỏi mà tức giận.

"Sao anh không qua chỗ khác ngồi? "

"Hết chỗ rồi "

Cô quay qua xung quanh nhìn thì thấy rất nhiều bàn toàn những người mặc đồ đen. Liền trầm mặc, đây chẳng phải là người của hấn sao?

Hừ! Tên này thú vị thật. Nghĩ vậy cô cũng không tính toán so đo làm gì, cầm muỗng lên ăn cháo

[Ký chủ không giận sao? "

' Tại sao phải giận? '

[Ký chủ thật kiên nhẫn]

' Mà nè! Nam nữ9 chưa gặp nhau phải không? '

[Vâng! Còn hơn 1 tháng nữa mới gặp nhau]

' Vậy ta có bao nhiêu thời gian để thực hiện nhiệm vụ? '

[Tùy ký chủ, càng ngắn thì càng tốt]

' Ô! Đến lúc đó nhớ cho thêm điểm '

[Nà nê? =...=??]

Khỏe mới cô vurun lên nụ cười nhạt, trong đầu bắt đầu tính toán. Hấn ngồi đối diện thấy cô cười liền kinh ngạc, không hiểu cô cười vì điều gì...

Sau khi ăn xong cô liền đứng dậy

"Tôi đi trước "

"Khoan đã "

Hấn đi lại kéo tay cô ra ngoài

"Anh làm gì vậy? "

Cô chưa kịp định hình đã bị hấn nhét vào xe, hấn cũng ngồi vào bên cạnh. Lạnh lùng nói

"Tới phim trường "

Câu nói của hấn như trả lời lại như nói với thư kí. Cô nghe vậy liền hỏi lại

"Chẳng phải ngày mai sao? "

"Tôi vừa mới điện, đạo diễn nói mai ông ta bận. Nên hôm nay đi luôn "

Hừ! Tưởng cô con nít 3 tuổi dễ gạt sao? Chỉ cần một tiếng nói của hấn thì cho dù ông ta ở nửa vòng trái đất cũng phải chạy về nữa kia.

"Tôi có thể tự đi "

"Tôi sẵn tiện đến đó, cho cô đi nhờ "

"Hừ... "

Cô ngoan ngoãn ngồi im để hấn đưa đi, nhìn cảnh vật xung quanh khiến cô thích thú. Thật nào nhiệt

Advertisement / Quảng cáo

Khoảng 30' sau rốt cuộc cũng đến, cô nhìn khung cảnh đẹp đẽ mà kinh ngạc. Đây là vùng đồi núi với quang cảnh thiên nhiên tuyệt vời.

Cô lẳng lặng đi theo sau hấn, đôi mắt không ngừng nhìn xung quanh

"Hà tổng, hân hạnh được gặp ngài "

Một ông già đầu hói mỉm cười đi đến chào hỏi hấn

"Ừ! "

"Ngài nói có người đến thư vai, không biết là ai? "

"Cô ta "

Hấn lạnh nhạt chỉ vào cô

Chỉ thấy ông đạo diễn nhìn cô dò xét, lúc sau lại vô cùng kinh ngạc

"Thật đẹp, tiểu thư xinh đẹp như vậy. Cho hỏi cô tên gì? "

"Phuong Tịnh "

"Phuong Tịnh tiểu thư, cô có thể diễn thử cho tôi xem không? Cô sẽ vào vai nữ9. "

"Hà! Ừ... "

"Vậy cô đi theo đoàn vào hóa trang đi "

Cô nghe theo đi vào liền gần đó...

[Thông báo ký chủ, có sự xuất hiện của nữ9]

' Nữ9? '

[Vâng! Chắc vì có ký chủ nên cốt truyện thay đổi. Muốn đề nam nữ9 gặp nhau]

' Ha! Thú vị thật... '

Cô vươn lên một nụ cười ý vị, đôi mắt tình lững xẹt qua ánh sáng. Vì quá nhanh nên không ai có thể nắm bắt được, tất cả như bao trùm bởi sự nguy hiểm đang rình rập...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thiên Kim Danh Môn 3

Tà áo trắng phiêu dật trong gió, đưa đi hương thơm oái hương nhẹ nhàng. Mái tóc tím than dài mượt mà tung bay như sóng lượn. Đôi mắt đỏ như máu nhẹ nhàng dao động như một làn nước, lại vô tình lạnh lẽo như băng sơn. Cô đứng đó như một trích tiên vừa hạ phạm, phía sau cô là một vực sâu vạn trượng. Cô tuyệt trần xinh đẹp, nhưng lại như yêu hồ cầu dẫn lòng người.

" Thiên hạ này, ta tự hỏi đâu mới là tình yêu? Có phải chẳng tất cả đều giả tạo "

Giọng nói nhẹ nhàng như chuông bạc, lại lạnh lùng như sương. Một nam nhân đối diện cô, ánh mắt đau đớn hỏi

" Nàng đã bao giờ yêu ta chưa? "

Chỉ thấy cô lẳng lặng quay lưng đi, gương mặt nhẹ nhàng liếc ra phía sau.

" Đã từng... ta yêu người hơn tất cả. Nguyên vì người mà từ bỏ nhân gian, nhưng... giờ đây trong ta nguyên lấy thế trần cũng chẳng mong nhìn thấy người. Đòi đòi kiếp kiếp, ta không bao giờ muốn gặp lại người... "

" ... Vậy sao? Nàng căm ghét ta... "

Giọng nói người nam nhân đau đớn nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ thấy trong ánh mắt cô là một mảng tĩnh mịch. Không hề dao động

" Ha ha... dù thế nào... ta vẫn muốn nói. Thiên hạ này... ta nguyên từ bỏ... giang sơn này... ta nguyên vứt đi. Chỉ cần... nàng mãi mãi bên ta.... Nhưng có lẽ... đã chẳng kịp nữa rồi. Ta yêu nàng.. "

Người nam nhân từ từ ngã xuống, đôi mắt nhìn cô chứa chan đau khổ và tuyệt vọng. Rồi mắt dần ý thức, cô chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Khóe môi vươn lên nụ cười thê lương

" Từ bỏ giang sơn? Vứt đi thiên hạ? Chỉ để yêu ta sao? Nhưng... nếu như ta cũng có thể từ bỏ tất cả như người chỉ để yêu một người. Thì thật không đáng.. "

Từng cơn gió nhẹ thổi qua đem đi nỗi ưu thương nhân nhật đang luân chuyển trong không trung. Y phục trắng tung bay như một đóa hoa không nhiễm bụi trần, nhưng đằng sau nó lại là cả một vết nhơ...

- CẮT!

Đạo diễn hô lên một tiếng phá tan không khí đau thương vừa rồi. Cô quay lưng lại mỉm cười nhẹ

" Phương tiểu thư làm tốt lắm, cô sẽ đảm nhiệm vai nữ9. Có được không? " Đạo diễn cười cười đi lại gần cô

Hà Dương cũng đến bên cạnh đưa cô chai nước

Advertisement / Quảng cáo

" Đạo diễn quá khen "

Cô mỉm cười đi lên định nhận chai nước từ tay hấn, nhưng không ngờ cô lại vấp một cục đá to và ngã dần về phía sau. Ánh mắt cô kinh hãi không thôi, phía sau cô là một vực sâu, nếu cô ngã xuống sẽ phải làm sao

" Cẩn thận "

Hà Dương nắm lấy tay cô kéo lại nhưng hấn cũng bị ngã xuống cùng cô. Tất cả mọi người trên vực đều kinh ngạc, tiếng la thất thanh vang lên.

Cô và hấn cùng rơi xuống vực sâu, tiếng gió đã lấn áp đi tất cả những tiếng la bên trên. Giờ đây cô không thể nghe thấy gì cả

[Bao bọc kết giới]

Tiếng nói của tiểu Bát Đàn vang lên trong đầu cô, Hà Dương đang ôm cô rất chặt trong lòng. Cả hai cùng rơi xuống một thác nước chảy xiết, vì bảo vệ cô nên hấn đã bị những tảng đá làm bị thương nặng

Cô đu hấn đi trên vòng nước để vào bờ, vì mất máu quá nhiều nên hấn đã ngất xỉu. Cô đưa hấn vào một đồng đá gần đó ngồi xuống, cô đang mặc y phục cổ đại lại dính nước nên rất nặng. Cô để hấn ngồi xuống rồi cời bót ra cho nhẹ người

" Tiểu Bát Đàn, cảm ơn người "

[Ký chủ phải cẩn thận chứ, người có muốn nhóm lửa không?]

" Ủ! Cho ta một đóm lửa "

[Mua một nhóm lửa giá 10 điểm]

" Cái gì? Lửa cũng tính tiền? "

[>>< Làm ăn cả mà ký chủ]

" Haizz! Được "

[Mua bán hoàn tất, số điểm hiện tại của ký chủ là -10]

Cô chán nản không thèm nói chuyện với nó nữa, nhìn vào vết thương của Hà Dương mà thấy tội lỗi

" Này! Có bán thuốc không? "

[Có ~v~]

" Nghe giọng người vui vậy? Chẳng lẽ cũng tính tiền à? "

[He he! Ký chủ nói đúng. Giá là 50 điểm]

"... "

[Ký chủ có muốn lấy hơn?]

"Lấy "

[Mua thuốc hoàn tất. Số điểm hiện tại của ký chủ là -60]

Cô tức giận đi đến bên Hà Dương, cời áo hần ra bắt đầu súc thuốc và băng bó.

Khi cô trị thương cho hần xong thì trời cũng đã ngă tối. Nhìn bầu trời đêm với những ngôi sao sáng. Hà Dương dần có lại ý thức rồi mờ mắt ra nhìn. Hần ngồi dậy hỏi cô

"Đây là đâu? "

"Hờ? Anh tỉnh rồi à? Anh không sao chứ? "

"Không sao "

"Chúng ta bị nước cuốn đi, không biết nơi này là đâu cả. "

"Cô không sao chứ "

Cô không nói gì mà lặng lẽ nhìn hần, ánh mắt giờ đây của cô có chút dao động

"Không sao. Nhưng còn anh thì... "

Cô nhìn đến những vết thương đang băng bó trên cơ thể khỏe mạnh rắn chắc

"Không sao, chỉ là vết thương nhỏ. "

"Tại sao anh cứu tôi? "

"Tôi không biết "

Hần quay đầu đi tránh né ánh mắt của cô

Từng cơn gió thổi qua khiến cô hơi lạnh dù đã có lửa, đôi tay cô chà sát vào cơ thể

"Anh không hần là người xấu nhì "

Khỏe mỗi cô vuron lên nụ cười

"Em nghĩ tôi xấu xa sao? "

"Ừ! Đã có lúc tôi nghĩ anh như ác ma vậy..."

Advertisement / Quảng cáo

"... "

"Anh là một người đàn ông hoàn hảo, luôn được nhiều phụ nữ yêu mến. Vừa giàu có, đẹp trai lại tài năng..."

"Những người phụ nữ đến bên tôi chỉ muốn làm Hà phu nhân "

"Anh sợ bị lừa dối nhì? Tôi cũng vậy... Luôn tò ra mạnh mẽ để không bị ức hiếp. Sống trong một gia đình nhưng lại phải tỏ ra kiêu căng ngạo mạn để che đi sự hèn nhát. Dù biết họ không quan tâm mình nhưng lại giả vờ như thân thiết và muốn gần gũi. Thật tệ hại khi nói nó là một gia đình..."

"... "Hần lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt xanh dương sâu thẳm phản chiếu hình bóng cô

"Anh biết không, khi tôi bị tai nạn tôi đã nghĩ rằng chết đi có lẽ là một điều tốt nhất. Nhưng không thể... tôi còn có một người mẹ luôn quan tâm mình. Nhưng vì không muốn để bà gặp nguy hiểm nên phải tỏ ra xa lánh bà ấy. Luôn muốn được nói hết tâm sự của bản thân chỉ để bà có thể hiểu nhưng lại không đủ can đảm để nói ra... Một sự yếu đuối đến thảm hại..."

Giọng nói cô mang theo sự ưu buồn nhàn nhạt đang quanh quẩn. Đây chính là cõi lòng của nguyên chủ..

"Tôi cũng từng bị gia đình ruồng bỏ..."

Lời nói của hần khiến cô bất ngờ mà quay lại, chỉ thấy gương mặt hần đã không còn sự lạnh lẽo. Mà thay vào đó là đau thương

"Họ xem tôi như một con rối, họ đến bên nhau vốn chỉ vì kinh tế gia đình. Nên khi tôi sinh ra cũng không được yêu thương như bao đứa trẻ khác. Hằng ngày phải sống trong sự cô đơn và thứ tôi nhìn thấy nhiều nhất trong kí ức... là bóng lưng họ. Họ lúc nào cũng nghĩ tới công việc, bỏ tôi lại mà chạy theo những điều họ muốn... Trái tim tôi lúc ấy, từng ngày từng ngày là một vết dao của vào khi thấy họ chán ghét và cãi nhau. Họ chưa bao giờ dừng ánh mắt lo lắng quan tâm tôi dù chỉ một giây... Tôi có bệnh sắp chết thì lúc ấy cả hai người lại đang bận biểu với công việc. Đã rất nhiều lần tôi tự hỏi, tôi sinh ra trên thế giới này để làm gì? Nhìn những đứa trẻ được cha mẹ yêu thương, lo lắng và mỉm cười hạnh phúc. Lúc ấy trong lòng tôi đã đau đến chừng nào... nhưng có ai hiểu được cảm giác đó? Mọi người nhìn vào chỉ thấy tôi là một đứa bé sung sướng vì giàu có, được tất cả những thứ mình muốn. Nhưng có ai biết được... sâu trong sự sung sướng đó là cả một nỗi cô đơn và hiu quạnh. Tôi chưa hề mong muốn mình có được vật chất, thứ tôi muốn có là một gia đình. Một mái ấm, một tình thương dù là nhỏ nhoi. Tôi nguyện sống trong nghèo hèn chỉ cần có được một bình yên... Nhưng có lẽ những điều đó quá lớn... tôi đã chịu quá nhiều vết thương... Và tôi đã đóng băng trái tim mình. Tôi lặng lẽ nhìn những niềm vui kia là giả tạo, âm thầm sống trong băng hàn và chán ghét mọi thứ. Tôi xa lánh tất cả để đứng trên đỉnh cao, và không cần đến tình cảm ấy một lần nữa... Cho đến bây giờ mọi thứ xung quanh tôi đều giả dối, tỏ ra vui vẻ và nịnh nọt chỉ để tôi cho họ quyền lợi. Trong mắt tôi những kẻ đó chỉ như một thứ rác rưởi không đáng tiền... Và nó thật dơ bẩn..."

Từng lời nói đau thương của hần đi vào tai cô, đôi mắt hần giờ đây là một mảng tuyệt vọng và đau đớn tột cùng. Nỗi buồn của hần bây giờ so với trời đêm cũng có thể hòa tan vào làm một. Khiến cô không khỏi đau lòng..

"Xin lỗi. Có lẽ anh cũng chịu rất nhiều điều. Nhưng tôi biết... sâu trong lòng anh vẫn còn hi vọng. Tuy nhiên nó lại rất nhỏ nhoi, nhỏ đến mức anh không thể nào thấy được. Hi vọng đó của anh là sự ảm áp, anh vẫn cần có nó. Người ta thường nói, người lạnh lùng và tàn nhẫn nhất... là người cần tình yêu thương hơn bất kì ai trên thế giới này. Vì họ không có một sự yêu thương nên bản thân mới sa lầy vào hãm băng uỷ tối. Và cũng vì thế mà bản thân họ cần được che chở, cần được tình cảm chân thành để lấp băng trong họ tan biến đi. Rồi một ngày nào đó, anh sẽ tìm được điều anh cần ở một người nào đó trong thế giới rộng lớn này. Có thể là người anh yêu thương sau này... định mệnh... sẽ đưa người đó đến bên anh. Dù hơi xấu hổ nhưng tôi chúc anh hạnh phúc. Những gì mà anh đánh đổi ở tuổi thơ thì sẽ có một người nào đó lấp đầy khoảng trống của anh. Sẽ cho anh hạnh phúc và vui vẻ gấp trăm ngàn lần. Ông trời không bao giờ bắt công với ai cả... dù thế giới này vốn không công bằng..."

Cô nhẹ nhàng mỉm cười an ủi hần... Chỉ thấy hần im lặng không nói gì mà nhìn cô

"Anh nhìn đi, những vì sao đêm nay thật sáng. Và nó luôn xuất hiện trên bầu trời để chiếu rọi cho chúng ta. Những vì sao ấy luôn bên cạnh nhau... luôn sáng chói giữa màn đêm. Luôn vững trãi chống chọi với bóng đêm âm trầm. Và khiến màn đêm trở thành một phần của bản thân để tỏa sáng... Nó thật tuyệt vời... Rồi một ngày nào đó... anh cũng sẽ tìm thấy ánh sáng trong thế giới đen tối của bản thân. Anh hãy chờ đợi..."

"... Vậy sao..."

"Gió đêm cùng tiếng hát của ban mai"

"Cùng hồi chuông vận mệnh êm ái"

"Ngon đèn sáng trong bóng đêm"

"Ngôi sao kia đang lóe lên"

"Tựa chạy trốn bóng tối đơn côi"

"Chẳng một ai chịu nhận làm lỗi"

" Mọi mộng mơ, mong ước thiếu niên "

" Sau đau thương cũng hóa chiêm bao "

" Cô đại kìa thù mãi chẳng xong "

" Vậy thì kiên cường mà sống "

" Mọi xiềng xích sẽ vỡ tan "

" Sự thật trần trụi cũng thế thôi "

" Đường dài mệnh mỏng lắm chóng gai "

" Vui dập ta chẳng thể nào bước "

" Cũng chẳng cần quý gởi trước ai "

" Mang đau khổ ~ "

" Gió chẳng thổi hết nỗi hù quanh "

" Cũng chẳng mang đi làm lỗi "

" Còn lại đây những chấp niệm "

" Cô đơn của tôi "

" Tựa lấp lánh ánh sao đêm "

" Rạch trời đêm mặt mờ thức giấc "

" Đợi chờ khoảnh khắc này... "

Tiếng hát cô như chuông bạc mạnh mẽ lại cô đơn vang lên trong không gian tâm tưởng. Hân lắng lắng nghe, những nỗi buồn của cô đang được đưa vào lời nhạc và đang được gió thổi đi.

Tiếng hát vừa dứt, từng cơn gió thổi qua càng mạnh. Cô ôm chặt cơ thể mình hơn, vẫn mỉm cười ngược nhìn màn đêm tâm tưởng.

Từ phía sau cô cảm nhận được hơi ấm, hương thơm bạc hà quyến rũ xộc vào mũi cô. Quay lại thì thấy hân đang ôm cô, chiếc cằm mình khẽ đang chống lên vai cô

" Anh làm gì vậy? "

" Lạnh lắm, ôm nhau cho ấm "

" Cảm ơn "

Cô nghiêng đầu qua né đi hơi thở nóng bỏng của hân, gương mặt hơi ửng hồng. Hân nhìn thấy cô ngại ngùng càng ôm chặt hơn, thân thể mềm mại của cô dán vào ngực hân

Advertisement / Quảng cáo

" Em hát hay lắm... "

" ... V...vậy sao? "

" Ừ, tôi không ngờ em lại là một cô bé yếu đuối như thế "

" Không có " Cô quay qua chạm vào ánh mắt hân, liếc cúi đầu xuống nhỏ giọng

" Anh đừng nói cho ai... "

" Nếu tôi nói thì sao? "

" Thì... thì tôi sẽ nói bí mật của anh " Cô nâng mặt lên uy hiếp

" Ha "

Cô không thèm đoái hoài tới hân nữa, vẫn tiếp tục nhìn vì sao. Cô dựa vào cơ thể hân nhẹ nhàng

" Ấm thật "

Hân cúi xuống nhìn cô, lắng lắng đưa hình bóng cô vào đáy mắt

" Em đẹp thật "

Hân nâng cằm cô lên, dần dần tiến lại gần cô. Cô dễ dàng cho hân muốn làm gì thì làm. Đôi mắt nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ của hân mà dao động. Mỗi cô chạm vào cánh môi lạnh của hân. Cảm nhận sự mềm mại mà hân mang lại. Hân nhẹ nhàng ôm hôn cô, rồi dần dần điên cuồng lấy hết mật ngọt trong khoang miệng cô. Khi cô sắp không thở được thì hân mới quyền luyến rồi mới cô. Cô gấp gấp hít lấy không khí, đôi gò bồng của cô cứ phập phồng khi cô hít thở. Gương mặt cô ửng hồng đầy hân ra

" Anh tránh qua kia đi "

Hân không nghe lời cô mà còn ôm chặt cô hơn. Cả hai từ từ nằm xuống, cô nằm trong lòng ngực rắn chắc của hân mà cảm thấy yên bình. Cái lạnh cũng tan đi đâu từ bao giờ...

Từng cơn gió thổi qua, dưới bầu trời đêm có hai con người đang ôm nhau ngủ. Tất cả tạo lại như đưa vào dòng thời gian. Tuyệt đẹp lại như một bức tranh mỹ cảnh...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hàng mi run nhẹ nhàng, cô từ từ mở ra đôi mắt màu đỏ như ruby máu tuyệt đẹp. Nhìn căn phòng sa hoa rộng lớn đầy xa lạ, cô dần dần ngồi dậy nhìn trên cơ thể mình là bộ đồ ngủ ngắn dễ thương.

[Đây là nhà của nan9]

" Hử? Vậy sao " Cô không bắt ngờ lắm, chỉ lắng lắng đánh giá xung quanh

[Kỵ chứ! Người... thật sự vô tình ngã xuống vách núi à?]

"Ha! Cố tình đó " Cô cười chế giễu vì sự ngây thơ của tiểu Bát Đán

[Nhưng tại sao?]

" Chẳng phải người nói nữ9 cũng ở đó sao? Ta không muốn cả hai gặp nhau, chưa đến lúc cho cô ta lên bàn diễn "

[Nhưng ký chủ làm vậy sẽ rất nguy hiểm, còn thiệt hại nữa]

"Ha ha! Sống ở đời phải biết nắm bắt lòng người, người đừng quá ngây thơ. Ta chỉ làm những việc có lợi và nắm chắc phần thắng " Khóe môi cô vươn lên nụ cười nhạt

[Ký chủ đã bị -60 điểm... Vậy...]

"Người thành công thì nên cho đi những điều nhỏ nhặt mới làm được chuyện lớn. Những thứ này không đáng nói tới, cũng như giả vờ đồng tình để nắm lấy lòng tin của người khác. Đó cũng chỉ là thứ đáng cho đi, dù hơi hèn "

[Ký chủ, người thật bất chấp thủ đoạn (Muốn về nhà quá ^.^)]

" Quá khen "

Cô đứng dậy đi đến chiếc bàn đang đặt một bộ quần áo, cầm lên mà khóe môi mỉm cười khinh bỉ.

Cô thay xong đồ liền bước ra ngoài, nhìn dàn người hầu kính cẩn chào hỏi.

"Phượng tiểu thư đã tỉnh, thiếu gia có báo ngài ân sáng rồi hẵng về "

" Không cần, tôi muốn về nhà luôn "

Cô nhẹ nhàng trả lời rồi bước đi một mạch không quay lại, dàn người hầu nhìn nhau rồi điện thoại cho ai đó thông báo

Advertisement / Quảng cáo

Cô trở về nhà liền nhìn thấy gương mặt lo lắng của mẹ, gương mặt cô trở nên hòa hoãn bước lại gần bà

" Mẹ "

Bà quay qua nhìn thấy cô mà nước mắt rơi xuống, chạy lại trách cứ

" Con lại đi đâu vậy, con có biết mẹ lo lắng không. Con có bị gì không? Đã ăn gì chưa? "

" Mẹ! Con không sao. Người đừng lo "

" Con gái lớn lại đi khuya như vậy, thật không có tiền đồ "

Giọng nói của Hồng Nhung vang lên, bà ta nhấm nháp trà trông rất tao nhã. Nhưng sao toàn đâm dao về cô không nhi

" Mẹ cả, Tịnh nhi xin lỗi. Do con bị tai nạn nên mới về trễ. Người đừng giận "

" Cái gì? Con bị tai nạn? Làm sao lại bị, con có bị thương không. Nói mẹ nghe... "

" Dạ không sao đâu, mẹ đừng lo " Cô quay qua bà mỉm cười an ủi

" Hừ! Con lại lấy cớ gì đây? " Hồng Nhung khó chịu không tin cô

" Con... "

" Thôi mà mẹ, Tịnh nhi cũng vừa về tới. Người đừng la con bé "

Giọng nói trầm thấp vang lên khiến cô nhìn lại, người con trai mỉm cười nhẹ với cô.

" Phượng Hải? Con sao lại bao che cho nó "

" Con không có bao che, mà mẹ có hẹn đi shopping với bạn bè mà. Trễ rồi sao không đi đi? "

" Con... thôi được rồi, mẹ đi đây "

Khi bà ta đi thì mẹ cô lại lo lắng hỏi

" Con có đói không, hay để mẹ... "

" Bà chủ, quý phu nhân mời bà đi uống trà " Một người hầu chạy tới đưa điện thoại cho bà

" Nhưng... "

" Mẹ! Không sao, cứ để con dẫn em gái đi ăn. Mẹ cũng đi đi " Phượng Hải đứng lên khuyên bảo

" Không được... "

" Phải đó mẹ, để anh hai chở con được rồi. Mẹ đi đi "

Cô cũng lên tiếng khuyên bảo, mỉm cười với bà

" Thôi được, chiều về ta qua phòng thăm con "

" Vâng! "

Cô lẳng lặng nhìn bà đi ra, đáy mắt đỏ của cô xẹt qua tia sáng lạnh. Sau đó mỉm cười dịu dàng quay qua Phượng Hải

" Chúng ta đi thôi anh hai, em đói "

" ... Ừm... Chúng ta đi "

Phượng Hải né tránh ánh mắt của cô, đi ra ngoài xe trước

Bước vào nhà hàng sang trọng, mọi ánh mắt đều quay lại nhìn cô và Phượng Hải đi vào. Chọn một bàn ngồi xuống

" Em ăn gì? "

" À! Một phần mì ý và capochino "

" Được rồi, lấy thêm một ly cà phê không đường và phần Gelato "

" Vâng! " Nhân viên phục vụ đồ mặt đi vào trong, cô lẳng lẳng nhìn xung quanh. Không khí thật mát mẻ và yên bình

" Sao hôm qua không về? "

" À! Em bị roi xuống vách núi, nên chưa về kịp "

" Rớt xuống vách núi? "

" Ủa... "

" Ai đã cứu em? "

" Hừ? À! Em roi xuống cùng với Hà Dương. Nên sáng mai tỉnh dậy đã thấy mình ở nhà anh ta. Do về gấp nên chưa ăn gì " Cô thành thật trả lời Phương Hải

" Hà Dương?... " Giọng nói Phương Hải nhỏ dần, ánh mắt xẹt qua tia nghi hoặc

" A! thức ăn lên rồi. "

Cô hoan hô đưa pPhương Hải trở về thực tại, hần nhìn thấy vậy cũng bỏ qua bắt đầu dùng bữa...

" Có ngon không? "

" Ủa! Ngon "

Cô mỉm cười thật tươi sau đó ăn hết phần của mình

Sau khi ăn xong cô cùng Phương Hải lên xe

" Em có muốn đi chơi không? "

" Đi chơi? "

" Ừ! "

Cô hơi suy nghĩ rồi mỉm cười gật đầu

Advertisement / Quảng cáo

" Đi "

Cô nhìn dòng người tấp nập mà ngẩn ngơ

" Em muốn chơi trò nào? "

" Cái kia "

Cô chỉ vào tàu lượn siêu tốc gần đó

" Được rồi, đi mua vé thôi "

Cô ngồi vào hàng ghế mà hồi hộp không thôi, tàu từ từ chạy rồi nhanh dần. Con gió thổi qua khiến cô phấn khích mà hò hét. Cô không ngờ trò này vui như vậy

Sau khi rời khỏi tàu cô liền kéo Phương Hải đi hết trò này đến trò khác, nào là nhà ma, đu quay, tàu lượn. Toàn những trò cảm giác mạnh, cô còn ăn trưa và đi bắt cá...

Khi cô chơi thỏa thích thì cũng đã 17h chiều. Cô vậy mà lại vui đùa quên mất thời gian. Cô ngồi ghế đá vừa ăn kem vừa ngắm nhìn ánh hoàng hôn. Mái tóc tím than nhẹ nhàng tung bay trong gió, vẻ đẹp tuyệt trần đi vào lòng người. Phương Hải ngồi bên cạnh lẳng lẳng nhìn cô

" Anh sao vậy? " Cô quay lại hỏi han hần

" Không có gì, hôm nay chơi có vui không? " Phương Hải mỉm cười dịu dàng vén lọn tóc mai dính trên gò má cô

" Ừm... vui lắm. Anh tốt hơn em nghĩ. Lúc trước em cứ nghĩ anh là anh trai xấu "

" Trong mắt em anh xấu xa lắm à? "

" Hừ? Không hẳn "

Cô lắc đầu rồi tiếp tục ăn kem

" Phi! Tại sao em lại đáng yêu như vậy? Anh không biết đó "

Phương Hải phì cười trước sự đáng yêu của cô

Từng làn gió mát thổi qua mang lại sự dễ chịu và thanh bình. Hoàng hôn đỏ vàng ấm áp...

" Hôm nay cảm ơn anh "

" Không có gì... "

" ... "

" Ồ... Chuyện... đêm đó... "

" Hừ? "

Cô quay qua thì thấy gương mặt ửng hồng của Phương Hải, hần quay đi tránh né cô. Dường như hiểu được gì đó cô liền ồ lên

" À! Không sao, anh đừng bận tâm "

" Nhưng... anh... "

" Chuyện đó cũng không đáng nói tới... anh đừng lo "

" ... "

Giương mặt Phương Hải càng đỏ, không biết nên nói gì

"Chuyện đó là chuyện gì vậy?"

Một giọng nói khác vang lên, sự lạnh lẽo bao trùm lấy cô. Cả hai quay lại thì liền thấy gương mặt âm trầm đáng sợ của Hà Dương, hơi thở hắt tỏa ra đầy hàn khí

"Hà Dương?"

Cô kinh ngạc gọi tên hắn, Phương Hải đứng dậy đối diện với ánh mắt đáng sợ kia. Mím cười nhẹ

"Thì ra là Hà tổng, tôi nghe nói hôm qua anh đã cứu em gái tôi. Rất cảm ơn anh"

"Hừ!"

Hắn không quan tâm đến Phương Hải, chỉ đứng đó nhìn cô

"À... ờ. Anh hai, anh ra xe trước đi. Em ở lại nói chuyện với Hà tổng rồi chúng ta cùng về"

"Nhưng anh phải ở lại, lỡ em bị gì..."

"Không có đâu, anh đi trước đi"

"Nhưng... thôi được rồi. Anh ra xe đợi em"

Nhìn theo bóng lưng Phương Hải đang dần xa, cô chưa kịp quay qua nói gì đã bị Hà Dương mạnh bạo kéo đi vào một góc tối. Cây kem trên tay cũng rớt từ bao giờ

"Anh làm gì vậy?"

"Ha! Sáng sớm đi vội không ăn sáng là để trở về hẹn hò với anh trai sao. Cô thù đoạn thật đấy"

"Anh đừng có nói bậy bạ"

"Bậy bạ? Vậy cô nói xem, chuyện đêm đó mà hắn nói tới là sao?"

"Thì... chuyện đó..." Cô áp úng né tránh ánh mắt đáng sợ của Hà Dương khiến hắn càng thêm tức giận

"Sao hả? Không nói được? Đàn bà các cô đều như nhau. Giả tạo đến đáng khinh"

"Anh không có quyền sỉ nhục tôi... Ừm..."

Cô đang tức giận liền bị hắn cưỡng hôn, hắn không nhẹ nhàng như đêm qua mà lại cuồng bạo chiếm hữu. Hắn đưa lưỡi mình vào khoang miệng cô để lấy hết mật ngọt trong miệng cô. Cô lấy hết sức lực đánh vào ngực hắn, nhưng càng gây dựa hắn càng ôm chặt hơn. Thậm chí còn cắn mạnh vào môi cô nữa

"Híc... b...uông... r...a"

Khi cảm thấy mất đi dương khí, nước mắt cô rơi xuống vì đau. Hắn thấy vậy liền buông ra, đôi mắt hiện lên tia đau lòng nhìn cô.

CHÁT!

Cô cho hắn một bạt tay rồi vừa khóc vừa chạy đi, để lại hắn với ánh mắt dõi theo cô. In hình bóng cô vào đáy mắt như giam cầm..

Advertisement / Quảng cáo

Khi cô trở lại xe và bước vào đã thấy Phương Hải lo lắng ngồi đợi. Thấy cô ngồi vào ghế liền mỉm cười, nhưng khi thấy môi cô hơi sưng mà nước mắt vẫn còn vương lại trên mí mắt liền kinh ngạc.

"Em không sao chứ?"

"Híc... không sao..."

Cô lắc đầu rồi né tránh, Phương Hải thấy vậy cũng bắt đầu lái xe. Nhưng không khí lại vô cùng căng thẳng, lúc trở về cũng đã hơn 18h. Nhìn bóng đêm đang lặng xuống Phương Hải liền quay qua. Đôi mắt hắn chạm vào gương mặt đang ngủ sau cửa cô, hắn kinh ngạc nhìn cô. Bàn tay đưa lên chạm vào gò má trắng mịn xinh đẹp của cô mà vuốt ve, nhìn cánh môi anh đào hơi sưng kia của cô mà ra sức chà sát.

Đôi mắt đen lạnh lùng như vực sâu của hắn nhìn cô, rồi từ từ cúi xuống chạm nhẹ vào môi cô chặn chữ. Nhưng rốt cuộc khi nghĩ đến việc cô bị người khác hôn lấy mà tức giận, dứt khoát cúi xuống ngậm lấy môi cô.

Phương Hải ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, điên cuồng nhưng lại nhẹ nhàng mà chiếm lấy môi cô. Đôi mắt hắn nhắm lại tận hưởng mật ngọt từ cô mang lại

"... Ừm..."

Tiếng rên rĩ của cô khiến Phương Hải càng điên cuồng hơn, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve eo cô. Tiếng thở gấp vang lên từ hắn

Khoảng lâu sau hắn mới từ từ buông cô ra, dịu dàng vuốt ve gương mặt đang ửng đỏ của cô vì thiếu dương khí. Đáy mắt hắn xẹt qua sự khó xử. Chính lại quần áo cho cô rồi bước xuống xe bỗng cô lên nhà

Cạch!

Tiếng cửa mở ra, Phương Hải từ từ bước vào. Đặt cô lên chiếc giường mềm mại rộng lớn. Cẩn thận đắp chăn cho cô rồi bước ra khỏi phòng. Khi cánh cửa vừa đóng lại, từ trên giường đôi mắt cô mở ra, đi vào nhà vệ sinh khóa cửa lại

Cô dùng nước rửa đôi môi mình, đôi tay chống lên thành bồn. Cẩn thận nhìn vào gương, khoe môi xinh đẹp ướt át của cô vương lên nụ cười khinh bỉ

"Một con rồi tốt"

[Kỳ chú! Người thật thâm độc...]

AAAAAAAAA

Sẵn tiện mình nói luôn:

Nếu mình dùng dấu ' này: Thì là suy nghĩ của cô nói chuyện với hệ thống khi đang nói chuyện với ai đó khác

Còn nếu là dấu " này: Thì có nghĩa cô đang nói chuyện trực tiếp

CẢM ƠN CÁC BẠN ĐÃ ỦNG HỘ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

" Em uống nước đi "

Cô nhận lấy chai nước từ tay Du Y, đây là thư kí mà Hà Dương đã gọi đến cho cô vào sáng nay. Cô vừa quay phim xong...

" Cảm ơn "

" Em vất vả rồi, mới sáng sớm đã phải đi quay " Du Y mỉm cười đưa cho cô một chiếc khăn lông

" Không sao đâu, đã 13h rồi. Em đi ăn gì trước. Chị đi với em không? " Cô nhẹ nhàng hỏi Du Y

" Ủ! Chúng ta đi chung "

Nói rồi cô và Du Y cùng nhau đi đến một nhà hàng ăn cơm, những món ăn ngút khói khiến bụng cô cồn cào

" Chị vào nghề này bao lâu rồi? "

" Hừ? Đã 6 năm rồi em. Năm nay chị đã 26 tuổi "

" Chị giỏi thật "

" Em không cần khen chị đâu, những đứa trẻ mà chị chỉ dẫn đã là những ngôi sao nổi tiếng rồi. Em có tin không? "

Du Y nháy mắt mỉm cười với cô

" Ha ha! Tin "

Cô cười nói rồi tiếp tục dùng bữa

" À mà, em quen với Hà tổng sao? "

" Hừ, không thân lắm "

" Chị không tin được, nếu không thân lắm sao ngài ấy lại kêu chị đến đây chỉ dạy em " Du Y nhỏ giọng nói

" Chị nói gì vậy? "

" À ha, không gì. Em ăn đi "

Cô cũng vui vẻ tiếp tục ăn, nhìn bầu trời trong xanh với những áng mây hồng mà tâm trạng cô tốt hơn hẳn.

" Ái chà! Đây là Du Y tiểu thư sao? "

Một giọng nói chế giễu vang lên, quay lại thì cô thấy hai người đang đi đến. Một nữ nhân xinh đẹp cao ráo kiêu ngạo. Và người nói là một nam nhân trông có vẻ lịch sự

Advertisement / Quảng cáo

" Nam Bằng? " Du Y đứng lên nheo mắt lại

" Ha ha, cô còn nhớ tôi sao? Du Y "

" Đây là người đã đào tạo nhiều diễn viên nổi tiếng đó sao? Du Y? " Nữ nhân xinh đẹp kia lên tiếng khá bất ngờ

" Phải? Chúng tôi từng là cộng sự với nhau " Nam Bằng kia chế giễu cười cợt

" Chỉ từng là cộng sự, bây giờ xem ra anh cũng có ít danh tiếng " Du Y cũng cười nhạt nhìn vào tên đó

" Hừ! Tôi đang là thư kí cho Liên Chi, diễn viên sẽ đảm nhận vai nữ9 trong bộ phim do chính tay đạo diễn nổi tiếng Hollywood viết ra. Chắc chắn sẽ rất nổi, còn cô? Ấy da! Là một con nhóc tập sự à " Nam Bằng khinh thường liếc nhẹ qua cô

" Anh có ý gì? Em ấy chắc chắn sẽ làm nên một thành công mới. Các người đừng vội lên mặt " Du Y tức giận nhìn bọn họ

" Ha ha, thành công? Trong giới showbiz ai mà không biết Du Y cô luôn bao che cộng tác của mình. Đừng khiến tôi nực cười... " Nam Bằng chế nhạo nói

" Anh... "

" Đủ rồi, đi thôi. Đừng chấp nhát với bọn cóc ghè "

Người tên Liên Chi lên tiếng, liếc qua cô khinh bỉ

" Cô nói ai là cóc ghè. Cũng chỉ là một diễn viên nhỏ nhoi mà lên mặt với ai vậy. Đúng là không có giáo dục " Du Y tức giận nghiêm khắc nói với cô ta

" Không giáo dục, OMG cô dám nói tôi thế sao? "

" Tôi chỉ nói vậy thôi, là cô tự nhận ấy chứ "

" Cô... "

Cô ngồi nhìn mà không biết nên làm gì, liền cầm ly nước tạt vào mặt cô ta

" Tỉnh chưa? Chưa thì để tôi cho thêm ly nữa "

" Cô... cô... "

Liên Chi nhìn vào cô run rẩy vì tức giận, Nam Bằng bên cạnh liền lớn tiếng quát

" Cô nghĩ cô là ai, cô dám tạt nước vào cộng tác của tôi? Du Y, cô dạy dỗ cô ta thế nào mà xác xược như vậy? "

Mặc cho bọn họ la lối, Du Y quay qua cô mỉm cười nháy mắt

" Chuyện gì vậy? "

Một giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên, quay lại cô liền thấy Hà Dương uy phong đi lại

" Hò? Dương tổng "

Liên Chi khi thấy hắn đi đến liền chạy tới ôm lấy cánh tay lực lưỡng kia, đôi mắt say mê nhìn vào gương mặt hắn

" Hà tổng "

Nam Bàng và Du Y lễ phép chào hỏi

" Dương tổng, cô ta hát nước vào người em còn nói em không có giáo dục. Anh phải làm chủ cho Liên Chi "

Giọng nói nũng nịu của cô ta khiến cô nổi hết da gà. Chi thấy hân hạnh nhặt liếc nhìn cô rồi bảo

" Xin lỗi ngay "

Cô tròn tròn mắt kinh ngạc

" Hà tổng, rõ ràng là họ tới khích bác chúng tôi. Xin ngài suy xét "

Du Y bước lên phản bác, chỉ thấy hân hạnh nhìn vào cô lạnh lùng

" Tôi bảo xin lỗi "

Cô nheo mắt nhìn hân, sau đó lại nhìn đến Liên Chi đang hất mặt kiêu ngạo

" Ha! Tại sao tôi phải xin lỗi? Tôi không làm đó, anh là gì mà bảo tôi xin lỗi. Rõ ràng cô ta kiểm chuyện... "

" TÔI BẢO XIN LỖI "

Cô chưa kịp nói hết câu đã bị tiếng quát của hân làm giật mình, Liên Chi bên cạnh cũng hoảng hồn nhưng rồi kiêu ngạo mỉm cười

" Anh ấy bảo cô xin lỗi tôi, thì xin lỗi đi "

Cô nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của hân mà tức giận, lại nhìn vào thái độ kiêu căng kia của Liên Chi. Uất ức nên nước mắt cô đọng lại trên khóe mi, khó chịu nhìn vào hân. Rồi chán ghét bỏ đi

Hân thấy cô sắp khóc mà tâm tình hòa hoãn, đẩy Liên Chi ngã xuống đất rồi ôm chặt lấy cô đang đi qua hân. Nhắc bỗng cô lên vai rồi ra khỏi nhà hàng

Đề lại đám người còn đang ngỡ ngác không hiểu gì...

Cô bị hân đưa vào xe, không ngừng đánh mạnh vào ngực hân.

" Tên đáng ghét, bỏ ra "

Hân nắm lấy bàn tay mềm mại của cô kìm chặt lại

" Từ bao giờ mà lạ hư hỏng như vậy. Còn không biết nghe lời "

" Anh thật quá đáng, rõ ràng tôi không sai. Anh lại bắt tôi xin lỗi, anh xấu xa "

Cô giẫy giụa cố thoát khỏi sự kìm hãm của hân, nước mắt rơi xuống nhìn hân uất hận.

" Ừm... "

Cô bị hân cưỡng hôn, đôi tay hân ôm chặt vòng eo cô. Mặc cho cô cứ giẫy giụa.

Vì hết sức nên cô thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại mặc cho hân làm gì thì làm. Hân thấy cô ngoan ngoãn liền dịu dàng lại, từ từ lấy đi mật ngọt trong miệng cô.

Sau 1 phút trôi qua hân mới chịu thả cô, sợi chỉ bạc kéo dài. Gương mặt cô ửng hồng nhìn hân

" Ngoan ngoan như vậy, có phải tốt hơn không? "

" Hừ... Buông ra "

Cô đẩy hân ra giận dữ

" Hôm nay quay phim có mệt không? "

" Không liên quan tới anh, đi mà quan tâm cô gái Liên Chi kia đi "

" Hừ? Ghen à? "

" Tại sao phải ghen, anh là gì chứ " Cô khó chịu nhìn gương mặt mỉm cười của hân

" Được rồi, ngồi yên đi "

Hân thắt dây an toàn cho cô rồi bắt đầu lái xe, dù không hiểu gì nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nhìn cảnh vật xung quanh.

Hon 30' sau, cô bước xuống đã thấy cảnh biển đẹp đẽ. Từng cơn gió thổi qua như đưa con người vào cõi yên bình.

Advertisement / Quảng cáo

" Thích không? "

Hân bước lại gần cô mỉm cười

" Đẹp quá "

Cô vẫn ngây người nhìn về phía xa, tiếng sóng biển lượn lờ trong không khí

" Xuống tắm đi "

" Nhưng... không có đồ bơi "

Cô quay qua gương mặt nuối tiếc, hân quay cô lại cởi hết quần áo cô.

" Anh làm gì vậy. Á.... "

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, làm sao kháng cự lại một gã cao to như vậy. Nên quần áo của cô đều bị cởi hết, chỉ còn lại bộ nội y màu trắng, thân thể trắng nõn mịn màng với từng đường cong hoàn hảo của cô khiến

hân đứng đờ. Gương mặt cô ửng hồng ôm lấy cơ thể trách mắng

" Đồ biến thái, vô sỉ, anh thật quá đáng "

Khi bình tĩnh lại hân liền mỉm cười dắt tay cô ra biển, nước biển rất mát khiến cô thích thú. Cô liền nhảy xuống nước mà lạng

" Tạt nè "

Cô lấy nước tạt vào người hắn, khiến bộ đồ hắn đang mặc bị ướt. Thấy vậy hắn liền đuổi theo cô, bắt cô lại..

Tiếng cười đùa vui vẻ vang vọng trong không trung, những cơn gió mát thổi qua. Tiếng sóng lượn dập dờn hòa vào không gian...

Cô ngồi trên bãi cát nhìn vào ánh chiều tà đang dần lên cao

" Vui thật, mà sao ở đây chỉ có chúng ta vậy? "

Cô khó hiểu nhìn khoảng trống xung quanh, hắn thấy vậy liền ôm cô vào lòng nói

" Anh đã bao hết nơi này, sao vậy? "

" Hừ? Ừ! Mà sao tự nhiên anh tốt vậy? Hôm qua anh thật đáng ghét "

Cô chu môi nói khiến gương mặt hắn trầm lại, đẩy ngã cô nằm xuống. Đôi tay hắn kiểm giữ cô lại

" Anh lại muốn giữ trò gì nữa đây? "

Cô khó hiểu nheo mắt lại nhìn hắn

" Chuyện đêm đó là chuyện gì? "

" Sao anh thích hỏi đến chuyện riêng của người khác vậy? " Cô khó chịu nói với hắn

" Nếu em không nói, thì xem như tôi đã nghĩ đúng "

Hắn bóp miệng cô lại, đôi mắt nhìn vào cô. Trong đáy mắt ấy là một tia lửa giận khiến cô run rẩy

" Anh đừng suy nghĩ lung tung. Chỉ là đêm đó anh hai say nên đi nhầm phòng. Không có gì cả "

" Say? Nhầm phòng? Em muốn khiến tôi tức chết sao? Nếu không có làm gì thì sao phải ấp úng, hắn còn đỏ mặt khi nhắc đến nó. Nói! Em và tên khốn đó có phải lên giường rồi. Đúng không? "

Không ngờ khi cô trả lời hắn còn tức giận hơn, đôi tay kiểm chế cô càng siết mạnh. Vì đau mà nước mắt cô rơi xuống

" Anh... hu hu... đau. Không có làm gì cả. Anh không tin thì thôi "

Hắn nhìn vào mắt cô, sự tức giận của hắn tan biến khi thấy nước mắt cô rơi. Liền ngồi dậy ôm cô vào lòng dịu dàng

" Có đau không? Xin lỗi. Ngoan, đừng khóc "

" Hic... "

" Được rồi. Là tôi sai, đừng khóc nữa "

Hắn ôm cô vào lòng, cơ thể cô dán chặt vào lồng ngực hắn. Cơ thể mềm mại của cô khiến hắn đỏ mặt. Cúi xuống cắn nhẹ vào lỗ tai cô, rồi bồng cô về xe

" Em lạnh "

" Nào mặc vào đi "

Hắn lấy từ phía sau một bộ quần áo khác đưa cô

" Anh chuẩn bị sao? "

" Ừ "

" Vậy anh quay mặt qua kia đi. Hay anh ra ngoài đi "

Hắn nghe lời cô đi ra ngoài, ngắm nhìn sắc trời đang tối dần. Cơn gió lạnh thổi qua đưa đi hơi nước. Trời xanh dương như bầu trời đêm của hắn không tự chủ mà liếc về phía kính xe. Dù mờ ảo nhưng hắn có thể thấy thân thể quyến rũ mềm mại của cô, trái tim hắn không tự chủ mà đập loạn, gương mặt có chút ửng hồng..

Không hiểu vì sao mà từ khi gặp nhau ở bệnh viện, hắn lại nhớ nhung cô. dường như cô giống như một người khác, làm gì cũng có thể khiến trái tim hắn loạn nhịp. Khiến hình bóng mỗi lúc cô cười, giận hay cứng đầu đều đi vào tâm trí hắn. Khiến hắn nhớ nhung, khi thấy cô thân mật với kẻ khác. Dù là ai cũng khiến hắn khó chịu, muốn xông lên ôm cô vào lòng mà yêu thương. Hắn không biết cảm giác trong hắn đối với cô là gì, có phải chăng...

" Em xong rồi, anh vào đi "

Tiếng nói của cô khiến hắn thoát ra dòng suy nghĩ, bước vào mặc lại quần áo mới

" Anh sao không ở ngoài thay? "

Thấy hắn sắp cởi đồ cô liền bình mắt lại hỏi

" Ở ngoài lạnh lắm "

" Vậy để em ra "

Cô mở cửa xe định bước ra thì bị hắn bắt lại

" Không cần "

" Anh... "

Vì mở cửa không được nên cô đành ngoan ngoãn ngồi lại, lấy tay bình chặt mắt. Vì tò mò nên cô hơi hé ra nhìn, vừa nhìn thấy gương mặt cô liền đỏ lên trông vô cùng đáng yêu.

Hắn chưa cài nút áo, liền nắm lấy tay cô kéo lại ngồi trên đùi mình. Khóe môi mỉm cười vuốt ve mặt cô

" Đẹp không? "

" C...cái gì...đẹp? "

" Cơ thể anh "

" Em... em không biết "

Cô quay qua né đi ánh mắt hắn, thấy vậy hắn liền lấy tay cô chạm vào cơ bụng rắn chắc của hắn.

" Ngại gì, chẳng phải em nhìn thấy rồi sao? "

" Ý anh là sao? "

" Lúc ở vách núi em đã thấy cơ thể anh rồi "

" Lúc... lúc đó em chỉ lo băng bó. Làm gì để ý đến... "

Advertisement / Quảng cáo

" Vậy giờ nhìn xem, em có thích không? "

Hắn nâng mặt cô lên mỉm cười

" Thích hay không là ý gì? Anh... anh xấu xa. Mặc áo vào đằng hoàng đi "

" Ha ha! Hôn anh, anh không chọc em nữa "

" Anh... "

Cô dù tức giận nhưng vẫn phải cúi xuống hôn vào má hắn

" Không phải ở đó, ở đây "

Hắn chỉ vào môi mình mà mỉm cười, gương mặt cô ửng hồng

" Anh đừng quá đáng "

" Hôn không? "

" Hừ... "

Thấy gương mặt uy hiếp của hắn cô liền ngoan ngoãn cúi đầu xuống chạm nhẹ vào môi hắn, nhìn gương mặt thỏa mãn kia mà tức giận. Liền há miệng ra cắn vào môi hắn thật mạnh

" A "

Hắn chạm vào môi mình đang chảy máu, và quay qua nhìn cô đã tranh thủ chạy về ghế ngồi đang mỉm cười đắc ý.

" Em dám cắn anh? "

" Sao không chứ? "

Cô hất mặt lên trêu chọc hắn, thấy vậy hắn liền liếm môi mình mỉm cười

" Anh xem như đây là đánh dấu chủ quyền của em "

" C...cái gì? Anh... "

Cô kinh ngạc nhìn vào hắn đang bắt đầu lái xe, thật sự cô chưa hề thấy ai mặt dày như vậy. Liền bực tức quay đi

Nhìn gương mặt mãn nguyện của hắn qua kính xe, mà đáy mắt cô xẹt qua tia sáng lạnh lẽo đầy chế giễu

' Hừ! Ngu ngốc... '

ΔΔΔΔΔΔΔΔΔ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thiên Kim Danh Môn 6

Ngồi trên chiếc giường rộng lớn, nhìn từng dòng chữ trên Weibo mà khóe môi cô mỉm cười nhạt

- Tiên nữ kia

- Đây là bộ phim hay nhất tôi từng xem

- Tịnh tỷ ơi, chị là tiên nữ sao? Trái tim em đang rung động vì chị

- Ôi! Tịnh tỷ diễn xuất như thần

- Thật muốn xem bộ phim tiếp theo chị ấy đóng

- Muốn gặp chị ấy ngoài đời quá đi

- Chỉ cần gặp chị ấy, cuộc đời này tôi sẽ không còn gì để hối tiếc

- Nữ thần của lòng tôi

.....

[Chúc mừng ký chủ đã đạt danh hiệu nữ hoàng điện ảnh]

" Ha! Đã hơn 1 tháng rồi nhỉ? Thật không dễ gì mới được "

[Người định hoàn thành nhiệm vụ như thế nào? 0v0]

" Hờ? Sắp rồi.. "

Cô vươn lên nụ cười ý vị khiến tiểu Bát Đan run rẩy

[Ký chủ, người cảm tình con gì vậy -.-]

" Người đang nói móc ai vậy? "

[Ha ha! Không có ạ. Mà tên Phương Hải kia dường như có tình cảm gì đó với người]

"Người nói xem hán có gì với ta? "

[À! Thì...]

" Ở với ta lâu vậy người dường như vẫn còn ngây thơ nhỉ? Yên tâm, từ từ cũng quen thôi "

Cô vừa bỏ bánh vào miệng vừa nói

Advertisement / Quảng cáo

[Còn về nam9 và nữ9...]

Nghe thấy tiểu Bát Đan nói nửa chừng, khóe môi cô nâng lên nụ cười lạnh

" Cũng tới lúc rồi, nên thả lưới cho cá bơi rồi chứ nhỉ. Bắt nó lâu quá, sẽ hại chết nó a~ "

[Ân! =_= |||]

Sáng hôm sau:

Cô bước xuống nhà đã thấy mọi người tụ tập đầy đủ, mẹ cô cũng ngồi đó dường như chờ đợi

" Có chuyện gì sao, mọi người? "

Cô bước lại gần tò mò hỏi

" Em xuống rồi à? Cha đang về tới. "

Phuong Hải thấy cô liền kéo cô ngồi bên cạnh mình, dịu dàng giải thích

" Cha sao? "

Cô tò mò bắt ngờ nhưng trong đáy mắt lại xẹt qua sự chế giễu

Bỗng từ ngoài sân một chiếc xe hơi đen sang trọng chạy vào, người hầu đứng hai hàng chờ sẵn. Cả nhà ai cũng đứng lên đi ra cửa, một người đàn ông trung niên bước vào. Khí thế uy nghiêm cùng với gương mặt sắt bén, dù trông ông đã già nhưng nét đẹp thời niên trẻ vẫn còn đó. Cho thấy lúc trước ông cũng là một người tuấn mạo song toàn

" Ông về rồi, có mặt không? "

Hồng Nhung bước lên ôm lấy tay ông lo lắng, còn mẹ cô rót trà đưa cho ông ta

" Không! Lần này dự án quan trọng nên ta đã đi hơn 3 tháng. Mọi chuyện trong nhà xem ra biến chuyển khá tốt nhỉ "

Giọng nói uy quyền trầm thấp của ông ta vang lên, ngồi xuống ghế

" Cha, người vất vả rồi "

Phuong Hải đi lên chào hỏi

" Hừ! Mày mà giúp đỡ tao được phần nào thì tốt rồi. Suốt ngày lo gái gú, ăn chơi. Chẳng ra thể thống gì "

" Thôi, ông đừng tức giận. Con trai còn nhỏ, chưa hiểu chuyện. Để tôi từ từ dạy bảo nó "

Thấy ông phát hỏa, Hồng Nhung liền nhẹ giọng trấn an

" Bà suốt ngày bình vực nó, bởi vậy nó mới bắt tài vô dụng. Đúng là con hư tại mẹ "

" Cha "

Cô thấy không ổn liền bước lên, mỉm cười chào ông

" Hừ? Tịnh nhi càng ngày càng xinh đẹp. Nào! ngồi xuống đây, ta đã thấy trang báo có rất nhiều hình và tin tức của con. Không hổ là con gái của Phuong gia. Làm tốt lắm "

Ông cười nói với cô khiến cho Hồng Nhung bên cạnh không khỏi khó chịu

" Ông dạo này sức khỏe vẫn ổn chứ? "

Mẹ cô đưa ly trà cho ông rồi ân cần hỏi

" Bà vẫn xinh đẹp như ngày nào, lại còn biết cách dạy con. Không uống công tôi luôn trân trọng bà. Nào, lại đây "

Cô lẳng lặng quan sát rồi đi vào nhà bếp lấy cốc sữa uống

" Tịnh nhi "

Quay lại cô đã thấy Phuong Hải đứng đó, gương mặt khó chịu khiến cô tò mò

" Anh hai sao vậy? "

" Em có thấy anh vô dụng không? "

" Tại sao anh lại nói thế? "

" Vì... em không thấy anh bắt tài sao. Suốt ngày chỉ biết ăn chơi... "

" Không đâu, anh hai luôn là người anh tuyệt nhất "

Cô bước lại gần mỉm cười với hán

" Em... nói thật sao...? "

Phuong Hải ôm cô vào lòng hạnh phúc mỉm cười

" Nhưng mẹ cả dường như không thích em cho lắm, anh hai có thấy vậy không? "

Cô ngước mặt lên nhìn hán thút thít, gương mặt tuyệt mỹ của hán hơi nheo lại đau lòng

" Không có, mẹ anh không ghét em. Em giỏi giang như vậy, mẹ làm sao ghét em được "

" Thật không, anh không gạt Tịnh nhi đi "

" Thật, anh nói là thật mà. Tịnh nhi đừng buồn "

"... Ừm... Thôi em ra ngoài với cha "

Nói rồi cô đi ra ngoài để lại Phương Hải vẫn nhìn theo cô. Rồi cũng lẳng lặng đi theo...

" Cha, con gái thật vui khi người về. Hay hôm nay gia đình ta ra ngoài ăn mừng. Được không? "

" Ừm, ý kiến không tồi. Vậy chuẩn bị đi, chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn "

Cô mỉm cười rồi bước lên phòng chuẩn bị, vừa mới thay đồ đã thấy điện thoại cô sáng lên

" Đang làm gì đó, ăn gì chưa? "

Dòng tin nhắn hiển thị với tên người gửi là Hà Dương... Thấy vậy cô cũng nhấn lại

" Cha em về, chuẩn bị đi ăn "

" ... "

" Anh sao vậy? "

" Chuẩn bị họp "

" Vậy sao còn thời gian nhắn tin? "

" Nổi tiếng rồi, nên không cần anh nữa. Phải không? "

" Anh có ý gì đây? "

"... "

"?? "

Advertisement / Quảng cáo

" Anh nhớ em "

" ^ _ ^? Chúng ta mới gặp nhau tuần trước "

" Chiều nay anh có buổi tiệc ở bãi biển, em đi với anh "

" Ừm... Được! Mấy giờ? "

" 17h anh qua đón. Tạm biệt "

" Ủ! Một ngày vui về "

Cô tắt điện thoại bỏ vào túi.

" Tiểu Bát Đan, đêm nay nữ9 có xuất hiện không? "

[Theo như thống kê thì 80% là có]

" Ủ! Tốt "

17h tối:

Cô ngược nhìn khách sạn xa hoa ngay trước mặt, bãi biển dập dờn với từng cơn gió lạnh. Cô tuyệt trần với mái tóc tím được búi cao. Gương mặt xinh đẹp tự nhiên không trang điểm cũng khiến người nhìn vào say đắm. Chiếc váy cúp ngực dài hơn đầu gối tôn lên thân hình quyến rũ. Chiếc áo choàng mỏng phía ngoài tôn lên cánh tay trắng nõn mịn màng. Cô khoát tay Hà Dương bên cạnh..

Hắn không hề thua kém với bộ âu phục đen lịch lãm của một quý ông, mái tóc đen chải chuốt gọn gàng. Đôi mắt xanh như bầu trời đêm lạnh lẽo âm trầm. Gương mặt tuấn mã khiến bao người đều đứng, khí chất hần tỏ ra như một người đứng trên cao khiến người khác không thể với tới...

Cô cùng hắn bước vào trong khiến nhiều lời bàn tán vang lên

" Hà tổng, hân hạnh được gặp ngài "

" Hà tổng, đây là bạn gái ngài sao? "

Có mấy người đàn ông trung niên bước lên chào hỏi, còn không quên liếc qua cô...

- Đò chẳng phải là ảnh hậu sẽ được chọn sao? "

- Nghe nói lượng fan của cô ấy rất lớn. Dù vào nghề chỉ mới 2 tháng nhưng lại rất được yêu thích

- Mấy nhà sản xuất lớn còn muốn mời cô ấy tham gia phim nữa

- Không biết cô ấy có quan hệ gì với Hà tổng

- Thật tò mò

....

Những lời bàn tán lọt vào tai cô, hắn nghe vậy mà không khỏi nhún mày. Khóe môi vươn lên mỉm cười nhẹ định trả lời câu hỏi của mấy ông già kia. Nhưng cô đã cướp lời

" Hà tổng và tôi chỉ là bạn, anh ấy dẫn tôi đi đây để tìm hiểu thêm. "

- Ô!

Đám người đồng loạt hiểu ra, cũng không còn nói gì nữa. Gương mặt cô mỉm cười nhẹ nhưng lại cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo đang bao trùm. Hắn đang liếc nhẹ qua cô, đáy mắt ẩn ẩn sự tức giận

" Không biết Hà tổng có thể nói chuyện với chúng tôi một chút? Để bàn về việc làm ăn "

" Hừ! "

Hắn bỏ cô lại một mình rồi bước đi cùng họ, không cần suy nghĩ cũng biết là hắn đang giận. Cô cũng không có thời gian đâu mà quan tâm liền tìm một chỗ ngồi xuống quan sát tình hình

" Thật không ngờ ở đây lại là nơi giao lưu của những kẻ dối trá "

[Ký chủ có ý gì?]

" May mà ta chạy kịp, chứ không cũng bị rơi vào tầm ngắm của bọn cáo già "

[Có sự xuất hiện của nữ9. Hiện đang rất gần nam9]

" Hử? "

[Đã gặp nhau]

" ... "

[Ký chủ, sao người không phản ứng gì hết vậy?]

" Nên phản ứng thế nào đây? "

[Nà ní=...=???]

" Mà người có thứ gì có thể nghe và thấy được ở tầm nhìn xa không? "

[Có thưa ký chủ! Đó là thiên thông nhân. Giá bán vĩnh viễn là 150 điểm. Còn 1 lần là 100 điểm.]

" Mặc vậy sao? "

[Rất rẻ rồi ạ. Ký chủ có muốn mua hom? ~≡v~]

" Hử! Lấy! Vĩnh viễn "

[Mua bán thành công. Số điểm hiện tại của ký chủ là -210 điểm]

" Trời ơi! "

Cô than thở một tiếng rồi kích hoạt THIÊN THÔNG NHÂN, như có một thứ gì đó bao bọc lấy mắt và tai cô. Từ không gian như đang chạy. Cô dùng ý nghĩ để tìm kiếm Hà Dương. Thi ở một khoảng xa đó, cô nhìn thấy hấn đang nói chuyện với đám lão già, còn có một cô gái xinh đẹp.

Mái tóc ngắn ngang vai màu đen mượt mà. Đôi mắt to tròn trong sáng, ngấn nước nhìn hấn. Mũi cao nhỏ xinh. Khôe môi hồng nhuận ướt át như muốn người khác cắn vào. Làn da hồng hào trắng mịn, bộ váy vàng nhạt dài hơn đầu gối. Chiều cao cỡ 1m65.

Không cần nghĩ nhiều cô cũng biết đó là nữ9 của chúng ta.

" Đây là Lư Di, diễn viên mới của chúng tôi. Cô ấy rất có thiên phú, lại còn đáng yêu nên rất được quý mến. Chào Hà tổng đi "

" Vâng! Tôi là Lư Di, xin chào Hà tổng "

Hấn nheo mắt nhìn vào Lư Di, cô gái này không như những người khác. Ánh mắt không hề si mê hay ngưỡng mộ. Mà chỉ là một màu trong sáng ngậy thơ...

Bỗng nhiên trong đầu hấn hiện lên hình ảnh cô, đôi mắt cô cũng nhìn hấn lảng lảng, mỉm cười tỏa nắng. Nhưng lại là một mảng yên bình... Phút chốc trái tim hấn bỗng đập mạnh mà mỉm cười

" Ủ! Xin chào "

" Hà tổng không biết có thể cho cô gái trẻ này một cơ hội "

Lão già kia thấy nụ cười của hấn cứ ngỡ là động lòng với Lư Di nên thừa cơ hội tiếng tôi.

" Tôi sẽ xem xét lại "

" Tại sao lại không chứ? "

Tiếng nói ngân bạc của cô vang lên, ai nấy cũng đều kinh ngạc khi cô bình thản đi đến

" Ý em là sao? "

" Trông cô ấy xinh đẹp như vậy, hay là anh cho cô ấy vào Hà thị đi "

Advertisement / Quảng cáo

Nãy giờ xem kịch thấy chán nên cô mới đến góp vui

" Từ bao giờ em có quyền quyết định? "

Đôi mắt hấn nheo lại, vụ lúc nãy hấn vẫn chưa tính sổ. Thấy vậy cô liền bước đến lỗ tai hấn nói nhỏ

" Sao vậy? Chuyện lúc nãy anh còn giận à? Em nói sai gì sao? "

Gương mặt hấn bỗng trở nên âm trầm, thấy vậy cô liền nói tiếp

" Nếu anh cho cô ấy vào làm ở Hà thị, thì em sẽ đáp ứng anh một điều kiện "

Hấn bắt ngờ nhìn cô, sau đó mỉm cười

" Được, nhất ngôn cửu đỉnh. Từ ngày mai Lư Di có cứ vào Hà thị. Tôi sẽ cho người sắp xếp "

Hấn nói rồi kéo cô rời đi, khi ra xe liền nhét cô vào trong ôm chặt eo cô

" Anh làm gì vậy? "

" Em đã nói sẽ đáp ứng anh một điều kiện "

" ... Ừm.. Phải "

" Vậy... "

" Nhưng chỉ nằm trong khả năng của em "

" Được rồi, anh sẽ để nó sao. Bây giờ, anh chờ em đi ăn. Lúc nãy chưa ăn gì cả, phải không? "

" Anh bảo đến dự tiệc mà lại về sớm thế? Chưa kịp ăn gì "

" Anh chi đến gặp mặt mấy lão đó xem sao. Chứ không có ý định ở lại lâu, ở đó đồ ăn cũng không tốt lành gì "

" Vậy sao anh không nói sớm, để em ăn mặc rôm rà thế này "

" Em cũng không nên làm quen với những kẻ đó, không tốt đâu. Chỉ cần có anh là đủ "

" Được! Vậy sau này em sẽ đeo bám anh suốt luôn "

Khỏe mỗi lần nắn lên nụ cười rồi lái xe chạy đi. Bầu trời hiện lên ánh trắng mờ ảo, như có như không đưa vào một thứ gì đó tuyệt đẹp... Có phải chăng là tình cảm? Nhưng nếu là thật thì liệu sau này sẽ có bao nhiêu đau đớn...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thiên Kim Danh Môn 7

Hà Dương chờ cô đến một nhà hàng sang trọng, vừa bước vào cô đã nghe thấy tiếng nhạc du dương vang lên. Không khí mát mẻ đầy lãng mạn, cô khá bất ngờ với những thứ này. Hân nắm tay cô đi đến một chiếc bàn gần đó, giờ đây cô mới để ý là hầu như nơi này không có ai, chỉ có những ánh đèn vàng mờ nhạt chiếu rọi. Trên bàn là hai ly rượu vang đỏ được để sẵn. Hân kéo cô lại ghế ngồi, rồi cũng vòng qua phía đối diện cô mà ngồi xuống

Không qua bao lâu đã có những phục vụ mang thức ăn lên, nhìn những món ăn ngi ngút khói đẹp mắt khiến cô bất ngờ.

" Hôm nay có gì đó là lạ à nha "

Cô nhìn không được liền lên tiếng trêu chọc, hân thấy vậy liền mỉm cười

" Em ăn đi "

Cô ngoan ngoãn nghe lời bắt đầu ăn, nhưng điều kì lạ là hân lại cứ ngắm nhìn cô mãi

" Anh sao vậy? "

" Đêm nay, em rất đẹp "

" Cảm ơn, em cũng thấy anh lạ lắm ấy "

Cô cảm ly rượu vang lên đưa đến giữa không trung, hân thấy vậy cũng cầm lên cùng ly với cô

" Em cảm thấy thế nào? "

" Hờ? Ừa... rất đẹp, em rất thích. Lại còn có không khí lãng mạn. Nhưng sao anh lại chuẩn bị những thứ này? "

" Thì... anh thấy trên mạng, người ta bảo như vậy sẽ khiến người con gái thích... "

Advertisement / Quảng cáo

Hân nhò giọng nói khiến cô không nghe được, nhưng cô đã có THIÊN THÔNG NHÃN nên từng lời hân nói cô đều nghe rất rõ. Trong đầu cô hiện lên sự chế giễu

[Nam9 này cũng đáng yêu quá kỳ chứ nhỉ?]

Tiếng nói của tiểu Bát Đản vang lên, khiến cô khinh thường

' Người thấy vậy sao, ta thấy cũng đúng. Đáng yêu đến nỗi rất thích hợp làm thú cưng để chơi đùa '

[=.= ||| Kỵ chủ, người ác quá...]

" Anh nói gì vậy? "

Cô giả vờ ngây thơ hỏi hân, khiến gương mặt hân hơi ửng hồng

" Không có gì... "

Hân đứng lên đi đến bên cô, hân nhận lấy bó hoa hồng trong tay của tên phục vụ. Sau đó đến gần cô

" Anh tặng em sao? Nó rất đẹp "

Cô mỉm cười ngọt ngào nhận lấy bó hoa

" Tịch nhi, làm bạn gái anh nhé? "

Cô kinh ngạc ngược mắt lên nhìn gương mặt đang ửng hồng của hân, vành tai cũng đỏ lên rồi. Cô cúi đầu xuống như do dự

" Em làm sao vậy? "

Hân thấy cô không trả lời liền hoảng hốt hỏi, gương mặt tuấn mĩ hiện lên lo lắng

" Em... xin lỗi. Em không thể nhận... "

" Tại sao? "

Gương mặt hân trở nên âm trầm, đôi mắt xanh đêm hiện lên sự sững sốt

" Em không thể ở bên anh... "

" Em cho anh một lý do "

" Em không hợp với anh đâu, anh đừng như vậy. Chẳng phải lúc trước anh rất ghét em sao? Tại sao bây giờ anh lại như vậy? "

Cô đứng dậy nhìn vào mắt hân, đôi mắt cô bình thản như vô cảm

" Anh... "

Hân kinh ngạc không biết nên trả lời cô như thế nào. Vì những điều cô nói rất đúng...

" Anh nên tìm cho mình một hạnh phúc tốt đẹp. Người có thể lắng nghe anh, quan tâm và chăm sóc anh. Anh đừng bận lòng tới em "

" Em xem tôi như một trò chơi tiêu khiển sao? Em luôn bên cạnh tôi, quan tâm tôi như vậy. Mà bây giờ em lại bảo tôi đi tìm một người con gái khác? Em xem tôi là gì? "

Đôi mắt hần hiện lên sự lạnh lẽo, nhìn vào cô

" Em... không biết anh đang nói gì cả. "

" Không hiểu? Có phải trong lòng em đã có người khác? "

" Anh đang nói gì vậy? "

" Phương Hải! Tên đó dường như có tình cảm với em. Em đừng nghĩ tôi không biết "

" Anh ấy chỉ xem em như em gái, và chúng em là anh em "

" Ha! Anh em? Nhưng điều đó không có nghĩa là hần không thích em "

" Anh...! Em không muốn nói chuyện với anh nữa, em đi trước "

Cô tức giận quay đi, hần cũng không níu kéo cô lại. Mà gương mặt chỉ âm trầm lạnh lẽo, đáy mắt hiện lên sự đau đớn

Trong phòng cô ngồi trước laptop, bầu trời đêm tối với những vì sao sáng

[Ký chủ! Sao người lại từ chối nan9?]

Advertisement / Quảng cáo

" Ha! Người ngốc thật "

[??]

" Người cứ tiếp tục xem kịch, rồi sẽ hiểu "

Khóc mỗi cô vurun lên nụ cười nhạt, đáy mắt lãnh tính hiện lên mưu kế

" Mọi người nghỉ mệt đi "

Tiếng đạo diễn vang lên, cô cầm lấy chai nước uống. Du Y đi lại đưa cho cô một sấp kịch bản

" Tịch Tịch, em nghe gì chưa? "

" Hử? Chuyện gì vậy chị? "

Cô để chai nước xuống tò mò hỏi

" Hà tổng nghe nói hôm nay rất lạ. Dường như tâm tình không tốt "

" ... "

" Em có biết gì không? "

" Hờ? Làm sao em biết được "

" Vậy sao, haizz. Hôm nay tốt nhất là không ai nên chọc giận Hà tổng. Nếu không thì tiêu đời "

- Hà tổng

- Mừng ngài đại giá quang lâm

....

Du Y vừa dứt lời thì bên kia đã xôn xao lên, khi cô quay lại đã thấy gương mặt lạnh lẽo của Hà Dương ngay trước mắt. Ai nhìn thấy cũng đều sợ hãi, không gian im lặng bao trùm.

" Anh đến đây có gì sao? "

Cô đứng dậy hỏi hần, gương mặt bình tĩnh đối mặt với hần. Hần không trả lời mà nắm lấy tay cô kéo cô lại. Đôi mắt cô mở to nhìn môi mình đang khóa chặt vào đôi môi lạnh lạnh kia. Những người xung quang tròn tròn mắt kinh ngạc

"... Ừm.. "

Cô dùng tay đẩy hần ra, nhưng càng cố thoát hần lại càng siết chặt.

Những người xung quanh ai cũng bàng hoàng. Lâu sau hần rốt cục cũng bỏ cô ra, sơi chỉ bạc trắng kéo dài. Đôi mắt cô nhìn hần hoảng sợ

" Em đã nói sẽ đáp ứng tôi 1 điều kiện. Vậy bây giờ tôi muốn em trở thành bạn gái tôi "

Lời nói hần sắc lạnh khiến cô kinh ngạc. Hàng mi rũ xuống che đi tia khinh bỉ vừa xẹt qua

" Em sẽ đồng ý với anh, nhưng chỉ 2 tháng "

Lời nói cô nhỏ nhẹ đáp ứng hần

" Được! "

Hần buông cô ra rồi xoay người bỏ đi. Để lại cả đám người vẫn còn thần thờ

" Tịch Tịch "

Du Y bình tĩnh lại nhìn vào cô

" A! Mọi người đừng hoảng, không có gì đâu. Em đi qua đoàn phim số 2 tham quan một chút. Đi trước "

Cô mỉm cười rồi bước đi, đáy mắt là một mẫn bình yên không dao động.

" Chị Tịch "

Cô nhìn quanh sân, những người tập nập bận rộn. Đây là một bộ phim khá tốt, nên cô muốn xem thử. Và quan trọng hơn... nữ9 đang ở trong đoàn phim này...

Tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, khóc mỗi cô vươn lên nụ cười nhạt rồi quay lại

Advertisement / Quảng cáo

" Cô là? "

" Em là Luru Di, người hôm trước chị cho vào làm đây ạ. Cảm ơn chị đã giúp đỡ em "

" Thì ra là em, không có gì đâu. Em làm việc tốt chứ? "

" Vâng ạ, cảm ơn chị "

Luru Di nở nụ cười tươi khiến những người xung quanh không khỏi trầm trồ

" Vậy thì tốt rồi "

Cô cũng mỉm cười nhẹ hài lòng

" Chị biết không, em là fan của chị. Em rất ngưỡng mộ chị, chỉ mới 2 tháng với một bộ phim mà chị lại được nhiều người yêu thích như vậy. Chị thật đáng khâm phục "

Đôi mắt to tròn đen lầy long lanh chan chứa sự ngưỡng mộ

" Vậy sao, cảm ơn em "

" Em cũng sẽ cố gắng để được như chị "

" Ủ! Có lẽ. Thôi, chị có việc nên đi trước. Tạm biệt "

Cô cười rồi quay bước đi, để lại Luru Di vẫn nhìn theo bóng cô. Khóc mỗi cô nâng lên nụ cười nhạt đầy khinh bỉ rồi mắt dần trong bóng tối

ΔΔΔΔΔ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thiên Kim Danh Môn 8

Kể từ lúc cô nhận lời làm bạn gái của Hà Dương đã 2 tháng trôi qua, và Luru Di cũng càng ngày càng thân thiết với cô hơn trước. Luru Di ngưỡng mộ và thần tượng cô nên đã học hỏi rất nhiều. Còn về phía Hà Dương thì hẳn luôn quan tâm chăm sóc cô hết mực, cả showbiz hầu như ai cũng biết Hà Dương đang theo đuổi cô... Thật thú vị

Bước xuống nhà cô nhìn thấy Phương Hải đang ngồi đó với những sấp tài liệu. Phương Hải đã tiếp quản công ty 2 tháng rồi, hẳn có vẻ cũng đã chừng chạc hơn rất nhiều

" Tịch nhị, em thức rồi à? Lại đây "

Phương Hải thấy cô liền mỉm cười gọi lại

" Anh hai "

" Ủ! Ăn trái cây đi "

Cô bỏ miếng táo vào miệng vừa suy nghĩ

" Anh hai, anh thấy cô gái hôm trước thế nào? "

" Em nói cô gái tên Luru Di sao? "

" Ủa! "

" Em đang cố gắng ghép anh cho cô ta sao? "

" Thì... anh cũng lớn rồi, phải cưới vợ chứ? "

Giương mặt tuấn mĩ của Phương Hải trầm lại

" Anh không thích, em đừng cố làm những việc vô nghĩa nữa "

Thấy Phương Hải lớn giọng cô liền tò mò

" Vì sao chứ? Tại sao anh không thích lấy vợ? "

" Vì... "

Phương Hải đứng lên tức giận, nhưng nửa chừng lại không nói gì

Advertisement / Quảng cáo

" Anh sao vậy... nếu anh không thích thì thôi. Em sẽ không như vậy nữa "

" Haizz! Như vậy mới ngoan chứ. Được rồi, anh đi làm đây. Ở nhà ngoan ngoãn đó "

" Dạ "

Cô nhìn theo bóng lưng Phương Hải mà nở nụ cười âm hiểm, rồi cũng đứng dậy đi ra ngoài

Nhìn dòng người tập nập với những tiếng cười nói vui vẻ vang vọng trong không trung, cô đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy một người con gái xinh đẹp nở nụ cười tươi tắn chạy tới

" Tịch tỷ, chị tới rồi "

" Để em đợi lâu rồi, chúng ta đi thôi "

Cô kéo Luru Di đi vào một quán cà phê gần đó, gọi nước rồi mỉm cười

" Em đến lâu chưa? "

" Dạ không lâu lắm, mà Hà tổng không đi chung với chị à? "

" Anh ấy có nhiều việc lắm, nên chị không rủ. "

" À vâng "

Lư Di mỉm cười tươi tắn nhưng đáy mắt xẹt qua tia sáng rất nhanh, dù như thế cô vẫn có thể nắm bắt kịp...

" Em thấy anh hai chị thế nào? "

" A! Anh... anh ấy rất tài giỏi... "

" Vậy em có thích anh ấy không? "

" Ý... ý chị là sao chứ? "

Lư Di đỏ mặt e thẹn hỏi lại cô

" Tối nay em qua nhà chị ăn cơm, được chứ? "

" Nhưng... "

" Sao nào, ngay cả ăn một bữa cơm với chị em cũng không muốn? "

" Không... không phải. Em không có ý đó "

" Được rồi, vậy tối nay em phải qua đó. Bấy giờ chúng ta đi chơi thôi "

Cô kéo tay Lư Di đi ra ngoài, bầu trời trong xanh mát mẻ với từng áng mây trắng bay qua. Đưa những nụ cười vào hư không...

20h tối

" Đã chuẩn bị xong chưa? "

Tiếng nói cô vang lên hỏi người hầu

" Dạ vâng! Đã xong thưa tiểu thư "

" Ủ! Tốt "

Cô nhìn những món ăn ngon trên bàn đang ngi ngút khói mà hài lòng gật đầu

" Tiểu thư, thiếu gia đã về "

Nghe người hầu nói xong cô liền chạy ra, nhìn thấy Phương Hải đang bước vào

" Anh hai "

" Hờ? Tịch nhi "

" Anh về đúng lúc lắm "

" Hử? Sao em chuẩn bị nhiều món vậy? "

Phương Hải nhìn thấy người hầu tập nập với bàn ăn đầy ắp liền kinh ngạc

" Hôm nay Lư Di sẽ qua ăn cơm cùng chúng ta "

" Lại là cô ta? "

Phương Hải trầm mặc nhìn cô

" Hử! Em chỉ mời em ấy qua dùng một bữa cơm, dù sao em ấy cũng rất thân tượng em mà. Chúng em chỉ muốn trao dồi thêm kinh nghiệm diễn viên. Nếu anh không thích thì thôi. Em ra ngoài ăn vậy "

Thấy cô giận dỗi Phương Hải liền cung chiêu dịu dàng nói

" Được rồi, em muốn sao cũng được. Anh đi tắm rồi chúng ta cùng ăn cơm. Chịu chưa? "

"Ừa "

Cô mỉm cười nói rồi đi vào trong xem xét, thấy Phương Hải đã lên lầu mà khóa mỗi cô vươn lên nụ cười nhạt

" Tiểu thư, Lư Di tiểu thư đã đến "

" Hử? Mời em ấy vào đây "

Cô mỉm cười háo hức, khi thấy một cô gái xinh đẹp bước vào, gương mặt hơi ửng hồng tươi tắn

" Tịch tỷ, em tới rồi "

" Ủm! Nào! Lại đây "

Cô kéo Lư Di ngồi vào bàn ăn, bản thân cũng kéo ghế ngồi xuống. Lư Di ngấm nhìn căn nhà xa hoa mà trầm trồ

Advertisement / Quảng cáo

" Bác trai, bác gái đâu rồi chị? "

" À! Ba mẹ chị đi du lịch rồi. Mai mới về "

" À! "

Lư Di hiểu ra rồi lại tiếp tục quan sát

" Anh hai, anh xuống rồi à? "

Cô gọi Phương Hải lại mỉm cười. Lư Di thấy hắn cũng đứng lên

" Chào anh, em mới tới "

" Ừ "

Phuong Hải lạnh nhạt trả lời rồi ngồi xuống

" Chúng ta ăn thôi "

Những món ăn được đem lên, sơn hào hải vị khiến cho Lư Di kinh ngạc. Cô bắt đầu dùng bữa

" Lư Di, em rất thích nghề diễn viên à? "

" Vâng. Từ nhỏ em đã luôn muốn theo đuổi nó "

" Vậy sao, em thật giỏi "

" Em làm sao bằng chị, còn phải học hỏi ở chị rất nhiều. Chị là ảnh hậu trẻ nhất và tài giỏi nhất trong giới showbiz mà. Không như em chỉ có cố gắng "

" Chị tin em sẽ làm được "

Cô mỉm cười ủng hộ Lư Di

" Em ăn cái này đi " Phuong Hải gấp một con tôm cho cô

" Cảm ơn anh hai "

Cô cùng Phuong Hải thân thiết, đôi mắt Lư Di ánh lên sự chế giễu rồi rất nhanh biến mất

" Tích tỹ, dạo này quan hệ của chị và Hà tổng thế nào rồi? "

" A! Rất tốt em "

" Hai người định khi nào đám cưới? Em nhất định sẽ đến dự "

" ... Em... nói gì vậy? "

Cô hơi mỉm cười trả lời Lư Di, Còn Phuong Hải lại trầm mặc không nói gì. Đôi mắt đen sẫm bén ánh lên tia âm hiểm đầy tàn độc. Nhưng rất nhanh trở lại bình thường mỉm cười nhìn cô

" Em đó, ăn nhiều vào. Làm diễn viên chắc mệt lắm. Ăn đi, anh phải vỗ béo em mới được "

Cô gạt đầu dùng bữa. Lư Di nhìn Phuong Hải rồi nở nụ cười nhạt, vừa rồi cô ta có thể thấy được sự thay đổi của Phuong Hải khi nhắc đến việc cô sẽ cưới Hà Dương... xem ra...

Sau khi dùng bữa xong thì bên ngoài trời mưa to. Từng cơn gió mạnh mẽ như ác thần thổi qua như muốn cuốn đi tất cả

" Lư Di, mưa lớn như thế. Hay em ở lại đây đi "

Cô nhìn ra ngoài trời rồi khuyên nhủ

" Không cần đâu chị, em về được mà "

" Nhưng sẽ có bão, như vậy rất nguy hiểm. Em cứ ở đây, mai hẵng về "

" Nhưng... "

" Tích nhi đã nói vậy thì em ở lại đi "

Phuong Hải từ trong bước ra nói

" Vậy... phiền anh chị rồi "

Lư Di được một người hầu dẫn lên phòng khách, đôi mắt đỏ như máu của cô hiện lên sự chế nhạo rồi cũng mỉm cười nói

" Thôi, em đi ngủ đây. Chúc anh ngủ ngon "

Cô hôn chụt lên má hấn rồi chạy lên lầu, để lại Phuong hải vẫn còn thần thờ mỉm cười sờ lên mặt mình...

1h khuya

Bầu trời đêm đen lạnh lẽo với cơn mưa lớn, từng làn gió thổi qua giật dữ. Ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi lên hành lang yên tĩnh. Một bóng dáng người con gái đang bước đi, tiếng lộp cộp khiến cho dãy hành lang vốn yên tĩnh trở nên đáng sợ. Cô ta bước đến một căn phòng vẫn còn sáng đèn đẩy cửa bước vào

" Ai? "

Người con trai đang ngồi trên ghế sofa làm việc, chiếc áo ngủ để lộ cơ ngực săn chắc. Giương mặt lạnh lùng nheo mắt lại

" Là cô? "

" Phải, thấy anh chưa ngủ nên em qua xem thử "

Lư Di mỉm cười đi lại gần Phuong Hải

" Cô tỉnh giờ trò gì đây? "

" Ày da! Anh lạnh lùng vậy. Em muốn nói chuyện với anh một chút thôi mà "

" Nói chuyện vào giờ này sao? "

Phuong Hải nhếch mép mỉm cười khinh bỉ

Lư Di đi vòng ra sau lưng hấn, đưa tay ôm lấy sờ soạn cơ ngực rắn chắc. Mỉm cười

Advertisement / Quảng cáo

" Em muốn hợp tác với anh cơ "

" Hợp tác? "

" Phải! "

Cô ta uốn éo để bộ ngực đầy đặn của mình chà sát vào lưng hắn, đưa tay lên miệng hắn yêu kiều

" Em biết anh yêu em gái mình. Và em... lại yêu Hà Dương "

" Hử? "

" Em sẽ giúp anh có được Tịch tỷ. Còn Hà Dương, sẽ thuộc về em "

" Đây là ý đồ của cô "

Phuong Hải trầm mặc nhìn Lưu Di

" Không phải riêng em... mà trái tim anh cũng đang rách bươm rằng. Anh phải giành lại Tịch nhi của mình. Nếu không... sẽ hối hận cả đời "

" ... "

" Anh chỉ cần khiến cho Hà Dương hiểu lầm và cho hai người họ chia tay nhau. Thì em sẽ thừa cơ hội đến bên anh ấy, và Tịch tỷ sẽ là của anh "

" ... "

" Hãy suy nghĩ đi, em yêu Hà Dương. Còn anh... yêu cô ấy. Anh sẽ có được cô ấy mãi mãi, người con gái anh yêu. Lý do gì anh lại phải nhường cô ấy cho kẻ khác? Vì sao anh phải chịu khổ đau trong khi anh xứng đáng hơn? Vì sao cô ấy lại phải yêu kẻ khác trong khi anh luôn quan tâm cô ấy, anh xứng đáng hơn ai hết để có được người con gái này... "

Tiếng nói mê hoặc dụ dỗ khiến cho lòng Phuong Hải dao động, con thú tàn ác đang dần trở dậy bởi ý nghĩ xấu xa...

" ... Ha! Cô nói đúng. Tại sao tôi lại phải nhường em ấy cho kẻ khác? Tôi sẽ mang đến hạnh phúc cho Tịch nhi, chỉ riêng tôi... "

Phuong Hải ngược lên nhìn Lưu Di, đôi mắt hiện rõ sự ác độc và khát vọng

" Ha ha ha haaa.... "

Tiếng cười xáo trá vang vọng cả không gian, bầu trời càng kéo mây đen đến, tiếng sấm gào thét vang lên như xé tan bầu trời...

Một âm mưu được hình thành bởi đêm tối tàn nhẫn... Kết quả sẽ đi về đâu...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ánh sáng nhạt nhòa sau cơn bão đêm qua liền tươi mát hẳn, Lưu Di mỉm cười với cô

" Cảm ơn chị, em phải về rồi "

" Ủm! Tạm biệt "

Cô cũng dịu dàng nói, nhìn lên bầu trời trong xanh mà lòng thanh thản. Cô bước vào nhà ngồi xuống ghế bên cạnh Phuong Hải

" Đêm qua mưa nên em ngủ rất ngon, còn anh? "

" Hử? Ủ! Rất thoải mái "

Phuong hải vuốt đầu cô mỉm cười yêu thương

" Anh xem, có rất nhiều người trên diễn đàn yêu thích em "

Cô đưa điện thoại qua cho hắn xem, những dòng chữ hiện rõ

" Em gái anh thật giỏi. Được nhiều người yêu quý như thế "

Phuong Hải xoa đầu cô khen ngợi

" Tất nhiên rồi "

Cô nâng mặt lên kiêu ngạo vô cùng đáng yêu

" Ở trong tủ lạnh có một chiếc bánh kem, anh vừa mua từ Mỹ về cho em. "

" Hờ? Thật sao? "

Cô vui vẻ chạy vào trong, Phuong Hải nhìn theo bóng lưng cô. Đôi mắt ánh lên sự gian trá, nhìn qua điện thoại cô còn để đó. Liền cầm lên

Tìm trong danh bạ cái tên Hà Dương ấn vào

" 8h tại quán cà phê Ánh Nhật "

Nhấn xong tin đó Phuong Hải liền xóa rồi đặt lại chỗ cũ. Khi cô bước ra với chiếc bánh trên tay đầy vui vẻ

" Thích không? "

" Ủa! Thích lắm "

Cô mỉm cười vừa ăn bánh vừa bước lại gần Phuong Hải

Advertisement / Quảng cáo

" Cảm ơn anh "

" Ủ! Đã 7h45 rồi. Anh ra ngoài một chút. Em ở nhà ngoan đó "

" Ân... "

Cô nhìn theo bóng lưng Phuong Hải đang khuất dần, chiếc bánh trên tay cô đặt xuống bàn. Đôi mắt ánh lên sự chế giễu nhìn vào điện thoại

" Ha! Đừng làm ta phải thất vọng... "

Tại quán cà phê

Hà Dương ngồi đợi với gương mặt hồ nghi, ánh mặt lạnh lẽo nhìn ra cửa sổ. Phương Hải thấy hần đã tới liền mỉm cười, bước lại gần

" Xem ra Hà tổng rất đúng giờ "

Hà Dương xoay qua nhìn thấy Phương Hải liền kinh ngạc, sự hồ nghi trong mắt tan biến.

" Ha! Anh là người hẹn tôi ra? "

" Phải "

Phương Hải ngồi đối diện Hà Dương, gương mặt tuấn nữ hiện lên âm tàn (Âm hiểm, tàn độc)

" Có gì muốn nói sao? "

Hà Dương dựa vào ghế lạnh nhạt hỏi

" Rất thẳng thắn... RỒI KHỎI TỊCH NHỊ "

Phương Hải gần từng chữ khiến cho gương mặt tuấn nữ của Hà Dương trở nên âm trầm

" Anh lấy quyền gì? "

" Tôi là anh trai em ấy "

" Ha! Anh trai? Lấy cái cớ cũng hay nhỉ. "

"... "

" Anh đừng tưởng tôi không biết, anh có tình cảm với Tịch nhị "

" Nếu phải... thì sao? " Phương Hải nhếch môi thừa nhận

" Hai người là anh em "

" Thì đã sao? Tôi sẽ khiến em ấy hạnh phúc. Còn cậu... không xứng đáng "

" Tại sao anh biết tôi không xứng? Thật nực cười "

Hà Dương lạnh lẽo nở nụ cười chế giễu, đôi mắt xanh đêm như bầu trời hiện lên sự sát bén

" Em ấy... đã là của tôi "

Lời nói của Phương Hải khiến Hà Dương bàng hoàng, đôi mắt nhanh lấy lại bình tĩnh

" Ha! Anh lừa ai vậy? "

Phương Hải giờ lên chiếc điện thoại có hình nền của cô trong chiếc váy ngủ, sự quyến rũ và xinh đẹp khiến người khác phải say mê. Đây cũng là bức hình mà đêm đó Phương hải say sìn và chụp lại lúc cô vừa tắm xong.. (Ai không nhớ xem lại chương 2-3)

Hà Dương trầm mặt mỉm cười

" Anh nghĩ chỉ một bức ảnh là có thể khiến tôi tin? Anh xem tôi là thằng ngốc sao? "

" Ha! Được thôi, tôi phải về với em ấy. Tin hay không thì tùy ngài. "

Phương Hải đứng lên đi ra ngoài, để lại Hà Dương vẫn còn tức giận. Đây là lần đầu tiên hần mất bình tĩnh như thế...

Tại nhà:

Trong căn phòng rộng lớn, cô đang ngồi đó đầy kiêu ngạo. Ngược nhìn người phụ nữ đang tức giận trước mắt

" Cô giỏi lắm, cô là hồ ly tinh. Ngay cả anh trai mình cũng không tha. "

" Mẹ cả à! Ý người nói như vậy là sao chứ? Con có làm gì đâu " Cô mỉm cười chế giễu nhìn Hồng Nhung

" Hừ! Cô đừng giả ngây thơ. Cô đã quyến rũ nó để rồi nó mới xem thường người mẹ này. Cô đúng là hồ ly "

Hồng Nhung tức giận quăng điện thoại vào người cô. Trong đó là một dòng tin nhắn của Phương Hải

" Bà thật đáng khinh bỉ, Tịch nhị đã nói cho tôi biết mọi chuyện. Tôi thật không ngờ bà lại là á đản bà lăng loạn như vậy "

" À! Vậy thì sao, thưa mẹ? "

Cô mỉm cười nhìn Hồng Nhung đang tức giận

" Cô đã nói gì với nó hả? Tuy nó từ nhỏ ngồi nghịch không nghe ai. Nhưng nó chưa bao giờ thẳng thừng chửi mẹ nó. Thậm chí là luôn tôn trọng, nhưng... cô đã nói gì? "

" À! con không có nói gì cả, thật không ngờ chỉ có một dòng tin nhắn mà mẹ lại từ Anh Quốc bay về đây. Không sợ cha sẽ giận sao? "

" Cô... nói đi. Cô đã biết những gì và nói gì với nó? "

" Ha! Tôi biết rằng, Phương Hải không phải người của Phương gia, nói thẳng là anh ta là con của một người đàn ông khác. Bà đã lên giường với kẻ khác trước khi cưới cha tôi. Và kết quả là sinh ra Phương Hải "

Lời nói của cô khiến cho Hồng Nhung sợ hãi, đôi mắt kinh hoàng không thể tin

" Làm sao... làm sao mày biết? "

" À ha! Điều đó không liên quan gì tới mẹ cả. Mẹ nói xem nếu như con nói cho cha biết, thì chuyện gì sẽ xảy ra? "

Hồng Nhung nghe câu đó liền đứng không vững, cố gắng trụ lại hỏi cô

" Mày muốn gì? "

" Ha! Rất đơn giản... BÀ! PHẢI RỜI KHỎI NGÔI NHÀ NÀY. VÀ MANG TIẾNG ĐI THEO NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC "

Sững sờ trước lời đề nghị của cô, bà ta tức giận quát

"Mày... mày giỏi lắm. Đứng là sao quâ tạ chiều xuống đầu tao mà. Mày nghĩ mày là cái thứ gì? Mày nghĩ cha mày sẽ tin sao "

"Hử? Bà nghĩ vậy à? Vậy để tôi nói cho bà thông nã. Bà nghĩ xem, sự nghiệp của tôi một bước lên cao. Còn Phương Hải, anh ta chỉ mới tiếp quản công ty 2 tháng. Cũng chẳng làm nên công lao gì to lớn, thậm chí lúc trước còn ăn chơi trác táng. Sớm trong lòng cha đã có nghĩ ngờ, nếu như bây giờ tôi nói lên sự thật. Thì 70% cha sẽ cho người điều tra trong âm thầm. Và... bà hiểu chuyện gì rồi đấy "

"M... mày "

Hồng Nhung kinh hãi nhìn cô, gương mặt vặn vẹo vì tức giận

"Ha ha! Bà cũng chỉ là một trò chơi trong tay tôi. Tốt nhất, bà nên suy ngẫm thật kĩ những gì tôi nói, trước khi quá muộn "

Cô đứng lên lại gần bà ta, vì tức giận nên bà ta đã cho cô một bạt tay

Bốp!

Advertisement / Quảng cáo

"Mày im đi, con khốn "

"Hìc... m.mẹ. Con biết người không thích con thân cận với anh hai, nhưng con thật sự rất quý anh ấy... Tại... sao mẹ lại ngăn cấm con lại gần anh ấy chứ? "

Cô ngước mắt lên với những giọt nước long lanh, tiếng nói nghẹn ngào khiến người thương xót

"Bà làm gì vậy? "

Tiếng quát tức giận vang lên, Phương hải từ cửa xông vào. Thấy cô nằm trên mặt đất liền kinh hãi. Nâng cô dậy, hần liền quay qua Hồng Nhu

"Mẹ... mẹ chỉ là... "

"Bà là mẹ tôi, sao bà có thể làm vậy với em ấy. Em ấy có làm gì sai chứ "

"Không... không phải... con nghe mẹ nói "

"Đủ rồi, bà ác độc quá, Tịch nhi chỉ muốn bên cạnh tôi, vậy mà bà cũng muốn ngăn cấm. Bà là người đàn bà ác độc nhất tôi từng thấy. Lúc trước bà hay ức hiếp Tịch nhi, bây giờ lại thừa lúc tôi đi vắng mà cảnh cáo em ấy à? "

"Không... không phải... con nghe mẹ nói "

"Đủ rồi! Bà đừng nói gì nữa cả. Bà đi đi, đi cho khuất mắt tôi "

"Mẹ không cổ ý, con nghe mẹ giải thích. Con... "

Hồng Nhung khóc lóc đứt quãng nói, bà ta chợt thấy nụ cười chế nhạo của cô. Liền hiểu ra, bà ta không nói gì nữa quay đi

Thì ra tất cả ngay từ đầu đã là một cái bẫy, tin nhắn đó không phải là của con trai bà. Cô đã cố ý dựng nên tất cả chỉ để thăng bẽ hiểu làm bà và cô đã uly hiếp bà. Khiến cho bà phải rời khỏi đây, thật không ngờ âm mưu của người con gái này lại tàn độc như vậy. Nhưng tại sao ngay từ đầu lại không nói cho Phương Hải biết sự thật? Nếu như nói nó là con của bà ta và người đàn ông khác, chắc chắn nó sẽ hận bà, chán ghét và khinh bỉ bà. Nhưng tại sao cô lại không nói? Nhưng biết được thì đã sao chứ? Bà cũng đã không còn đường thoát ra. Chỉ vì hấp tấp và bị che mờ đi lí trí khi nhận được tin nhắn đó mà bà đã trở về và mắc bẫy của cô. Thật ngu ngốc... Ha ha, chỉ cần con bà hạnh phúc và vui vẻ thì bà rồi đi cũng không sao, chỉ cần nó... mỉm cười thì tất cả những gì bà làm suốt cuộc đời này xem như có ý nghĩa...

Hồng Nhung bước đi một cách thần thờ, cô úp mặt vào lòng Phương Hải khóc. Đôi mắt ánh lên sự bình yên không một gợn sóng nhìn theo bóng lưng cô đơn kia

' Bà gieo gió thì gặp bão, đây là chính bà tự gieo lười bản thân mình mà thôi '

Bỗng nhiên tiếng nói có vang lên trong đầu Hồng Nhung, bà ta mở đôi mắt kinh ngạc hoảng sợ. Nhớ lại từng kỉ ức khi trước bà đã ức hiếp nguyên chủ như thế nào. Thậm chí là khinh bi...

Cô dựa vào lòng Phương Hải khóc, hần cứ ôm cô đau xót. Đôi mắt hiện lên sự tức giận đang dần tan đi, mà thay vào đó là yêu chiều

Từ ngoài cửa xuất hiện một người con trai, đôi mắt xanh đêm kinh ngạc nhìn đến cô đang ôm lấy Phương Hải

"Ha! Xem ra rất thân thiết "

Cô nghe thấy tiếng nói của Hà Dương liền xoay lại

"Sao anh lại đến đây? "

"Nếu tôi không đến làm sao thấy được màn tình cảm này? "

"Ý anh là sao? "

"Sao nào? Còn già ngây thơ? Mê hoặc cả anh trai mình, cô thật đáng kinh tởm "

"Hà Dương, ai cho cậu nói em ấy như vậy? "

Phương Hải tức giận đi lên quát Hà Dương

"Ha! Bình vực yêu thương nhĩ? "

Khóc mõi Hà Dương kéo lên nụ cười khinh bỉ

"Đủ rồi! Anh đang nói gì vậy? Tại sao anh lại có thái độ như thế? " Cô đi lên đối mặt với Hà Dương

"Cô đang hỏi tôi sao? Cô và anh trai mình chẳng phải tình tũm lắm à? Tôi thật sai lầm khi tin tưởng cô "

Lời nói của hần khiến cô tức giận

"Ha! Đúng! Từ trước đến giờ tôi xem anh như con rối đó. Tôi đã chấp nhận làm bạn gái anh 2 tháng. Và bây giờ xem như kết thúc lời hứa. Anh và tôi đường ai nấy đi, xin anh đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa "

Đôi mắt Hà Dương kinh ngạc mở to, nhìn vào sự chán ghét và tức giận của cô. Hần bàng hoàng như không tin được, liền mỉm cười khinh bỉ

"Ha! Lộ mặt rồi sao? Được! Từ nay mong rằng không gặp lại "

Hần quay đi để lại bóng lưng vững chắc, cô nhìn theo mà nước mắt không ngừng rơi. Ôm lấy Phương Hải khóc to

Bầu trời đêm buông xuống, những áng mây đen kéo đến tối mịt, ánh trăng nhạt nhòa trong bóng đêm chiều rọi. Hà Dương loạng choạng trên góc phố, chai rượu trên tay không ngừng uống. Gương mặt ửng đỏ, quần áo lại lới thối. Mùi rượu nồng nặc từ cơ thể cường tráng của hần tỏa ra, còn đâu một Hà tổng cao cao tại thượng lạnh lùng vô tình nữa.

"Tịch nhi... ực... ta...tại sao? E...em lại nhắn tâm với anh như vậy... Tịch... nhi "

Tiếng nói thò thè đau đớn vang lên từ khóe môi bạc mỏng

Một chiếc taxi đậu lại gần đó, Lư Di từ trên bước xuống, trên tay là chiếc điện thoại định vị. Cô ta nhìn thấy Hà Dương liền mỉm cười chạy lại

"Hà tổng, anh sao vậy? "

"Buông... r...ra. Tịch... nhi... em... ở đâu? "

"Hà tổng, em là Lư Di đây. Anh say quá rồi, trời lại khuya. Anh đi theo em "

Lư Di đỡ hần đi đến chiếc taxi

"Bác tài chạy đến căn biệt thự xxx "

Lư Di đỡ Hà Dương về biệt thự của hần, người hầu thấy vậy liền chạy ra

"Tôi thấy Hà tổng say sìn nên đỡ anh ấy về "

Sau khi đưa hần lên phòng Lư Di liền nhờ người hầu lấy khăn ướt lau cho hần, khóe môi bạc mỏng mấp máy tên cô

"Tịch... Tịch nhi... anh... yêu... em Tịch nhi "

"Hà tổng, anh uống thuốc giải rượu đi "

Lư Di đưa cho hần ly nước giải rượu, Hà Dương bỗng nắm lấy tay cô ta để xuống giường. Đôi môi vẫn gọi trên cô, đôi mắt mỏng lung nhìn thấy hình bóng cô

"Tịch nhi... "

Lư Di thấy vậy liền mỉm cười vòng tay qua cổ hần

"Em đây, hãy cho em thấy anh yêu em như thế nào đi. "

Cô ta lấy tay hần đặt lên ngực mình, yêu kiều nói

"Anh... yêu em... "

Hà Dương cúi xuống hôn lấy đôi môi hồng nhuận của cô ta

"Ừm... Dương.. em cũng yêu anh... "

Ánh trăng sáng nhạt nhòa chiếu rọi lên hai thân ảnh ngọt ngào, nhưng vì sao ngoài trời lại kéo đến từng áng mây đen kìa...

7h sáng

Advertisement / Quảng cáo

Cô ngồi dậy đi xuống nhà, nhìn thấy Phương Hải đang ngồi đó làm việc

"Tịch nhi, sao em thức sớm vậy? "

"Ừ... em... em thấy mình hôm qua hơi quá đáng với Hà Dương, em muốn đi nói chuyện rõ ràng với anh ấy "

"Nhưng... "

"Em sẽ đi, anh đừng cấm em "

"Được rồi! Anh đi cùng em "

Phương Hải trầm mặt rồi cũng chấp nhận lời đề nghị của cô

Ngước nhìn căn biệt thự sa hoa trước mắt, người hầu đi ra nhìn thấy cô liền kinh ngạc

"Phương tiểu thư, cô đến đây tìm thiếu gia à? "

"Ừa! Tôi muốn gặp anh ấy "

Cô cùng Phương Hải bước vào trong, người hầu thấy cô đi lên lầu liền lo lắng nhìn nhau. Khi vừa lên tới cô đã thấy cửa không khóa, liền đẩy vào

Đập vào mắt cô là hình ảnh hần ôm Lư Di say sưa ngủ, cả hai đều không một mảnh vải che thân. Dưới sàn là những mảnh quần áo cùng với nội y quăng lung tung. Đôi mắt cô mở to kinh ngạc

"Ừm... "

Nghe tiếng động Hà Dương liền ngồi dậy, nhìn thấy Lư Di đang bên cạnh không mặc quần áo. Và cô đang đứng ngay cửa phòng liền kinh hãi

Lư Di cũng dần thức giấc, sợ hãi ngồi dậy ôm lấy cơ thể khỏa lóc

"Ha! Không ngờ Hà tổng lại kiểm được tình yêu mới nhanh như vậy "

Phương Hải chế giễu nhìn hần. Từ khóe mắt cô cũng rơi xuống những giọt nước long lanh.

"Xin lỗi... làm phiền rồi "

Cô quay đầu chạy đi, ai cũng có thể thấy cô đang khóc. Hần thấy vậy liền gọi tên cô, Phương Hải cũng vội đuổi theo

Khi chạy đến một góc hẻm nhỏ, cô liền lau đi những giọt nước mắt đang cháy. Sự đau đớn trong mắt cũng tan biến, mà thay vào đó là một đôi mắt vô định tuyệt luân, bình yên như một thế giới không màu

"Ha! Thật thú vị. Sắp kết thúc rồi, những con rối này quả thật không khiến ta thất vọng "

Từng áng mây đen đang dần trở nên âm u hơn, những giọt nước dần trút xuống. Rồi to dần, tiếng sấm sét vang vọng cả bầu trời đầy hung tợn, cơn gió mạnh mẽ thổi qua cuốn đi bao nhiêu cảm xúc... Tất cả, rồi cũng chỉ là trò chơi

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Không gian trắng xóa không màu sắc, ánh sáng vàng nhạt giữa không gian lạnh lẽo. Tiếng nói khó hiểu của Tiểu Bát Đán vang lên

[Ký chủ, từ ngày nam nữ9 xoạc nhau là người chui vào không gian này luôn. Sao người không ra ngoài? Đã 1 tháng rồi đó]

" Hừ? Trong này xem phim không phải tốt hơn sao? "

Từ ánh sáng vàng nhạt vang lên tiếng nói như chuông bạc của cô, không trung bỗng nhiên xuất hiện một cái bảng màu xanh phản chiếu hình ảnh của Hà Dương và Lư Di. Họ đang chuẩn bị đám cưới...

[Nam9 đã tìm kiếm người khắp nơi, cả Phương Hải nữa. Nhưng bây giờ nữ9 lại mang thai, và họ phải làm đám cưới. Vậy chẳng phải người đang thua sao?]

" Ha! THUA? Trong từ điển của Huyết Hàn Sương này, không có từ THUA. Người cứ xem đi, sắp rồi... hôm nay sẽ là ngày kết thúc tất cả "

Tiếng nói chế giễu kiêu ngạo của cô vang vọng cả không trung...

Bên ngoài:

" Nhanh lên, còn 1 tiếng nữa là lễ cưới bắt đầu "

" Vâng! Lư Di tiểu thư, mời cô đi theo tôi trang điểm "

" Nhanh lên, mau gọi cho Hà tổng. Sắp xong rồi "

Những người gấp rút làm việc, Lư Di xinh đẹp trong chiếc váy cưới dài màu trắng. Mái tóc búi cao lên để lộ làn da trắng mịn và gương mặt ngây thơ. Cô ta mỉm cười ngọt ngào

" Cảm ơn mọi người, mọi người vất vả rồi "

Lư Di đưa tay sờ bụng mình mà mỉm cười hạnh phúc

" Con à! Sắp rồi, mẹ sắp được hạnh phúc với cha con rồi "

Trong một căn phòng rộng lớn ở nơi khác, Hà Dương vừa ngồi uống rượu vừa nhìn tấm hình trên tay. Đó là hình ảnh của cô, người con gái mà hắn nhớ nhưng suốt 1 tháng qua. Nhưng... cô đang ở đâu? Tại sao cô lại không gặp hắn?

" Tịch nhi... "

Advertisement / Quảng cáo

Hắn đưa tay vuốt ve tấm hình trên tay mà nở nụ cười thê lương, từ ngoài cửa bước vào một người hầu

" Thiếu gia, lễ cưới đã chuẩn bị xong. Người phải đi đến lễ đường rồi "

" Ừ... "

Hắn bước ra xe bắt đầu chạy đến lễ đường, đôi mắt xanh đêm lạnh lẽo không một tia vui mừng.

Ting ting

Bỗng từ điện thoại hắn vang lên

" Alo "

" Hà Dương, mày định bỏ mặc Tịch nhi mà đám cưới với à ta sao? "

Tiếng nói của Phương Hải từ đầu dây bên kia tức giận

" Ha! Không phải đó là điều anh muốn sao? Anh sẽ có được Tịch nhi "

" Mày... mày giỏi lắm, Tịch nhi yêu mày. Mà mày lại bỏ mặc em ấy "

"... "

" Được! Để tao nói cho mày biết, việc mày với Tịch nhi cãi nhau là do tao. Tao đã khiến mày hiểu lầm em ấy và Lư Di. À ta thừa cơ hội lúc mày say sấn để lên giường với mày. Để cho Tịch nhi hiểu lầm và ghét mày, vốn tao sẽ thừa cơ để bên em ấy. Nhưng em ấy lại mất tích kể từ khi đó. Mày không được đám cưới, mày phải tìm em ấy "

"... "

Hà Dương im lặng không nói gì, đôi mắt xanh đêm ánh lên sự tức giận nhưng lại bất lực

" Mày nói gì đi chứ "

" Đã... quá muộn rồi... "

" Mày... "

Tút tut tut...

Tiếng tát máy vang lên, hắn để điện thoại qua ghế bên cạnh. Đôi mắt lạnh nhạt không cảm xúc

" Thì đã sao chứ? Nếu như là thế vậy thì tại sao Tịch nhi chỉ đồng ý ở bên cạnh tôi 2 tháng. Em ấy vốn không yêu tôi... Và bây giờ... tôi đã có con... "

Lời nói lạnh băng của hắn đầy chua chát...

Ting Ting

Điện thoại bỗng sáng đèn, hắn lạnh nhạt liếc qua thì thấy người gọi tới là Du Y, thư kí của cô

" Chuyện gì? "

" Hà tổng, Tịch Tịch... em ấy... "

" Tịch nhi? Em ấy làm sao " Giọng nói của Du Y run rẩy khiến hắn sợ hãi

" Em ấy đang ở bệnh viện, ngại mau đến đi "

" Bệnh viện... "

Hai từ ấy khiến trái tim hần như đông lại, liền quay đầu xe chạy đến bệnh viện

" Tịch nhi... em đừng xảy ra chuyện gì... "

" Mau, mau cấp cứu "

Chiếc xe chạy nhanh chóng đưa cô vào phòng phẫu thuật. Đôi mắt mỏng lung nhìn lên trần nhà...

Tịch!

" Mau, mau đo nhịp tim "

" Lấy ống thở lại "

" Y tá, cô mau gọi điện cho người nhà bệnh nhân "

" Vâng! "

Trong phòng cấp cứu người ra người vào nhiều đến không xuể. Du Y nhìn thấy lo lắng không thôi, nước mắt rơi xuống như mưa

" Tịch nhi đâu? "

" E... em ấy... đang... cấp cứu "

" Cấp cứu? Em ấy bị làm sao? "

" K...không biết, tôi được gọi điện tới... "

Hà Dương đưa mắt nhìn vào phòng, sợ hãi càng dâng lên

Ánh đèn đỏ bỗng nhiên tắt đi, bác sĩ đều đồng loạt ra ngoài.

" Bác sĩ... cô ấy làm sao rồi? "

" Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Cô ấy bị ung thư giai đoạn cuối. Và đây là thời gian sống cuối cùng của cô ấy "

" Ung thư... " Hà Dương bản thân nghe đến không khỏi kinh hãi

" Theo như tôi nhớ cô ấy đã từng đến đây khám. Và lúc đó tôi đã khuyên nhủ cô ấy nên điều trị nhưng cô ấy lại từ chối. Xem ra, đây là kết thúc rồi. Xin người nhà đừng quá đau buồn. Hãy vào thăm bệnh nhân lần cuối... "

Ông bác sĩ đưa lên tay Hà Dương một tập hồ sơ bệnh án, khi hần mở ra xem. Đôi mắt đau đớn nhìn từng dòng chữ, sắp tài liệu này đã hơn 2 tháng. Thì ra, cô biết mình sống không bao lâu nên mới không chấp nhận bên hần. Để tránh làm hần đau khổ...

" Tịch nhi... "

Hần xông vào phòng nhìn đến người con gái đang nằm đó, gương mặt nhợt nhạt không huyết sắc.

" Tịch nhi... "

Advertisement / Quảng cáo

Hần đi lại nắm lấy tay cô, gương mặt đau khổ hiện rõ. Giờ đây, lồng ngực hần như bị xé tan ra, đau đớn khôn cùng

" Tại... sao? Tại sao em lại không nói cho anh biết. Tại sao em lại ôm lấy nỗi đau như thế 1 mình. Tịch nhi... đừng rời xa anh, đừng bỏ anh lại được không? "

Giọt nước mắt nóng hổi rơi chảy ra từ khóe mắt hần, có lẽ ai nhìn thấy cảnh này đều sẽ khiếp sợ. Một Hà Dương lãnh tính, không cảm xúc. Lại có thể khóc vì người con gái mà mình yêu...

" Du...dương... "

Tiếng nói yếu ớt của cô vang lên

" Tịch nhi... "

" Em rất nhớ... anh, có... lẽ chúng.. ta sắp xa nhau... rồi. Anh...h...hãy sống thật hạnh phúc... Em yêu... an...h "

Lời nói vừa dứt bàn tay cô liền rơi xuống, đôi mắt khép lại khiến cho Hà Dương kinh hãi.

" TỊCH NHI... TỈNH LẠI... XIN EM, HÃY TỈNH LẠI. TỊCH NHI, ĐỪNG RỜI XA ANH. TỊCH NHI... ANH YÊU EM, ANH YẾU EM RẤT NHIỀU. TỊCH NHIIIIIII... "

Tiếng gào thét vang vọng cả căn phòng, Phương Hải đứng ngoài cửa chứng kiến toàn bộ. Đưa tay lên ôm lấy ngực mình, đôi mắt đau đớn hiện lên rõ ràng. Trái tim hần giờ đây cũng đang rất nhói...

"... Tịch nhi... anh xin lỗi "

Phương Hải quay đi với nỗi đau khổ, bóng lưng cô đơn trải dài trên dãy hành lang yên tĩnh...

" Lưu Di tiểu thư, thiếu gia không đến nữa "

Lưu Di đứng ngoài lễ đường chờ đợi hần, đôi mắt to tròn xinh đẹp nghe lời đó liền kinh hãi

" Cái gì? Tại sao lại không đến? "

" Nghe nói ngài ấy đang bên cạnh Phương tiểu thư... "

" Phương Tịch? Lại là cô ta... "

Đôi chân Lưu Di như đứng không vững, đôi mắt không thể tin nhìn vào khoảng trống vô định

" Ha ha ha haaaaa "

Tiếng cười vang lên có ta chạy đi, chạy như điên mặc kệ nhiều người kêu gọi. Cô ta dừng lại trên sân thượng ngược nhìn bầu trời gào thét

"Tại sao? Tại sao cô ta lại có tất cả? Tại sao cô ta lại được ông trời ưu ái như vậy? Từ cao sang quyền quý, tài năng đến cả tình yêu đều may mắn như thế. Tại sao ông trời lại bất công như vậy? Từ ngày đầu gặp Hà Dương, tôi đã ngưỡng mộ anh ấy. Vừa nhìn... tôi đã biết anh ấy là một người chung tình. Vì sâu trong đôi mắt đó luôn luôn phản chiếu hình ảnh duy nhất của một người con gái. Nhưng... nhưng tại sao lại là Phương Tích? Tại sao cô ta lại có được tình yêu của người đàn ông hoàn hảo ấy? Tại sao thứ gì cô ta cũng có? Còn tôi, tôi luôn phải giành giật với kẻ khác. Tôi luôn phải làm tất cả để nuôi lấy bản thân. Thậm chí là chịu nhiều khinh rẻ, TẠI SAO? "

Tiếng nói thể lương đau đớn vang vọng cả bầu trời như oán than, nước mắt chảy xuống như làn suối... Giương mặt thần thờ đi về phía trước, đưa tay ôm lấy bụng mình

"Con à... cha con không cần mẹ con ta nữa. Người cha con yêu đã quay lại với ông ấy rồi. Biết vậy... lúc trước ta nên giết ả cho rồi. Ta vốn tưởng chỉ cần có được cha con, thì mọi chuyện sẽ kết thúc. Nhưng ả ta, ả ta lại trở về ngay lúc cha và mẹ chuẩn bị thành đôi. Tại sao chứ... Ha ha ha haaaa. Hai mẹ con chúng ta... sẽ ở bên nhau kể cả khi... XUỐNG ĐỊA NGỤC... nha con "

Ha ha ha haaaaa

Tiếng cười vang vọng trong không trung. Lưu Di như người điên nháy xuống. Cơ thể be bét máu khiến nhiều người sợ hãi

Cô lơ lửng giữa không trung chứng kiến tất cả

[Ký chủ, người đã tính toán trước?]

"Người có ý gì? "

[Tất cả không thể trùng hợp như vậy được, theo như bảng thống kê cốt truyện. Thì ngày hôm nay vốn là ngày mà Nam nữ9 sẽ thành, và cũng là ngày mà nguyên chủ phát hiện ra bệnh tình dễ rồi tự tử. Ngày mai, theo như biết được thì mẹ của nguyên chủ phát hiện mình có thai. Vậy...]

"Phải! Ta cố tình để cho ngày hôm nay nguyên chủ chết. Và ngày mai mẹ của nguyên chủ sẽ vui đi nỗi buồn một phần nào vì biết mình sắp chào đón một tinh linh mới. Và ta cũng cố tình để cho nữ9 ở bên nam9 để nảy sinh tình cảm và khiến cô ta tự vẫn. Đồng thời cũng khiến cho nam9 đau đớn và hối hận hơn một phần nào khi nguyên chủ ra đi. Ta đã sắp xếp tất cả..."

[Vậy... tại sao ký chủ lại không nói cho Phương Hải biết việc cậu ta không phải là người Phương gia?]

"Vì... mẹ cậu ta. Dù bà ta xấu xa ác độc nhưng vẫn còn tình mẫu tử. Đó chính là lý do bà ta chấp nhận ra đi để cho Phương Hải hạnh phúc... Cũng giống như nguyên chủ, chấp nhận nhịn nhục để mẹ mình không bị ức hiếp..."

[Ký chủ quả nhiên âm mưu kế hiểm, vô tình lành cảm. Lợi dụng tất cả mọi người như một con rối để hoàn thành nhiệm vụ sớm nhất trong vòng nửa năm này. 233 hành diện khi có người làm ký chủ (Nguy hiểm quá, phải nịnh nọt trước khi bị nhắm đến>^<)]

"Không ngờ hệ thống như người tạo cũng giỏi ghê, ta nghĩ người đang nói xấu ta thì đúng hơn " Cô nhếch môi chế nhạo

[Ký chủ, người lãnh tình quá]

"Được rồi làm việc chính "

[Ký chủ Huyết Hân Sương hoàn thành nhiệm vụ]

[Hoàn thành nhiệm vụ

Thời gian: Nửa năm

Cộng điểm: 3000 điểm

Tặng 10 EPX, một thanh kiếm lưu ly. Đạn cổ tiên. Tặng thêm một bình thuốc giải bách độc và hơn 1000 loại thảo dược quý giá nhất]

[Ký chủ, EPX người sẽ cho vào đâu?]

"Mị lực "

Bảng số liệu

Tên ký chủ: Huyết Hân Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng: Diễn xuất

Mị lực: 60

Trí Tuệ (Trong khi làm nhiệm vụ, hệ thống đã quét được IQ của người): Tối đa

Vật phẩm hiện có: THUỐC GIẢI BÁCH ĐỘC KHÔNG GIỚI HẠN. LƯU LY KIẾM. ĐÀN CỔ TIÊN KHUYNH THẾ THIÊN HẠ. THIÊN THÔNG NHÂN VÀ 1000 LOẠI THẢO DƯỢC QUÝ GIÁ...

Lý do chết: Tê công

Danh hiệu: Người mới

Điểm 3000 - 210 = 2790 điểm

Advertisement / Quảng cáo

Cấp: 5

Kết thúc ***

"Ừa! "

Cô nhìn bảng số liệu gật đầu hài lòng

[Ký chủ, thật không ngờ trí tuệ của người lại vượt quá giới hạn như vậy]

"Hử? Vậy sao, ta không biết đó "

[Ký chủ... =_=]

"Tốt lắm, thu hoạch không tồi... Nhưng... còn thiếu..."

[Nà ní •v•???]

"Ta nhớ không lầm thì người từng nói sẽ dựa vào mức độ tình cảm của nam9 để tặng thêm quà. Mà lúc này người chỉ tặng thêm cho ta vì ta hoàn thành nhiệm vụ sớm. Vậy..."

[He he! ký chủ nhớ dai thật =v=]

"Hử? "

[À à! Quét hệ thống

Mức độ tình cảm 100%

Tặng: 1 lần mua đồ miễn phí trong cửa hàng hệ thống]

" Ủ! Tạm được "

[Nà ní * Híc *]

[Ký chủ có muốn tiếp tục nhiệm vụ?]

" Ừ "

[Bắt đầu di chuyển! Hoàn thành]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 1

[Đường truyền nhiễu loạn! Tái tạo lại]

[Kích hoạt hệ thống! Di chuyển thành công]

Không gian đen tối khiến cô như bị lạc vào quỷ đạo, dần mở ra đôi mắt cô thấy trần nhà cổ, những đồ vật cổ xưa được bài trí đẹp mắt. Cô từ từ ngồi dậy trên chiếc giường gỗ cẩm thạch trắng cứng cáp. Nhìn xuống cơ thể là một bộ y phục xanh nhạt rườm rà.

"Nhiệm vụ tiếp theo là cô đại ả? "

[Á...!]

"Nương nương "

Một tiểu nha hoàn mặc y phục cổ trang chạy vào nhìn thấy cô liền mỉm cười

"Nương nương, người tỉnh rồi. Người đã sốt suốt 3 ngày liền rồi, thật khiến ta sợ hãi "

Advertisement / Quảng cáo

"... "

"Nương nương, người sao vậy? "

"Không có gì, ra ngoài. Ta muốn nghỉ ngơi "

"Vâng... hay để nô tì lấy cho người một ít cháo? "

"Ừ! Đi đi "

"Vâng "

Sau khi nàng ta đi ra, nhìn đến cánh cửa phòng đang khép lại cô liền nói chuyện với tiểu Bát Đan

"Lúc này bị lỗi à? "

[Vâng! Bị trục trặc]

"Vậy tái cốt truyện đi "

[Liên kết cốt truyện: Tên nguyên chủ Huyết Ly Băng. Đây là Hiến Viên quốc, là một quốc gia hùng mạnh. NamĐ là Thất Vương của Hiến Viên quốc, đẫm máu trên chiến trường, được người đời mệnh danh là Tử Vương, lạnh lùng vô tình. Giết người không gớm tay, tàn nhẫn ác độc. NữĐ là phế vật của Hi gia, tên Hi Văn, là người hiền đại. Một sát thủ cấp S được đào tạo. Vì bị tập kích nên chết đi và xuyên không về cổ đại. Gặp gỡ namĐ, cùng nhau trải qua nhiều chuyện và nảy sinh tình cảm. Còn nguyên chủ là Huyết Ly Băng, một thiếp thất trong hoàng cung, tính tình hiền lành và hầu như không ai biết đến sự tồn tại của nàng ấy. Luôn trong phòng tịnh tâm tu dưỡng, và chưa một lần gặp đế vương. Sau này chết già trong biệt viện, không lưu lại ấn tượng gì...]

Đôi mắt cô nhìn bảng thống kê mà nhủ mãi.

"Tự khai đi "

Tiếng nói lạnh lẽo của cô khiến tiểu Bát Đan sợ hãi. Khóc không thành tiếng

[Xin lỗi ký chủ, lúc này do bị trục trặc nên đã xuyên qua thế giới cường giả. Đây là một thế giới với lever 100. Nếu ký chủ hoàn thành chắc chắn sẽ có lợi sau này. Nhưng nếu người không làm được thì hệ thống sẽ chuyển thế giới khác cho người]

"Hử? Cấp 100? Ha! Nói rõ hơn chút đi "

[Thế giới này có một ma vương, từng chống cự và khởi binh đánh tan thiên giới. Khiến cho Thiên Địa rơi vào đau đớn, Thiên giới chấn động, hi sinh nhiều người. Nhân giới cũng không thoát được mà trở thành một vùng máu. Khiến cho người người khiếp sợ, ma tộc nổi loạn. Địa ngục gào thét với những oan hồn khổng lồ. Được mệnh danh là ĐỘC ĐẾ MA TÔN. Cai quản ma quỷ trên nhân thế, chống cự địa ngục, đập tan bầu trời. Việc của người là hóa giải tâm ma của hắn, khiến hắn chết dưới THIÊN ĐỊA. Sau khi tái sinh từ Cửu Lôi Huyền Chấn hắn đã càng cuồng ngạo, và bây giờ hắn đang là một cường quyền trong Hiến Viên quốc. Không ai biết rằng Ma Tôn đã đột nhập vào đây]

"Ha! Thật thú vị, nhưng tại sao một ma tôn lại đột nhập vào Nhân giới? "

[Vì chán]

"A! Hợp tính ta "

[Nhưng đây là một thế giới có ma thuật, ký chủ liệu có thể...]

Advertisement / Quảng cáo

"Nói rõ ra "

[Thế giới này có

Thiên Giới: Những người tiêu diệt ma tộc, chấn giữ hòa bình của nhân gian. Nhưng vì bị ảnh hưởng bởi Ma Tôn nên luôn phải sống ẩn dật và che giấu khí tức Thiên Trần. Mong một ngày tiêu diệt Ma Tôn

Nhân giới: Những con người này có thể sử dụng nguồn thuật để phân chia giai cấp. Họ sẽ sử dụng năng lực để tạo ra vũ khí và khuynh đảo trần thế. Người càng mạnh càng được tôn trọng. Thứ này được chia ra 3 giai cấp

Thiên, Địa, Ma

Thiên là cấp bậc lên tới trời, còn Địa là nhân gian. Và Ma là những người sở hữu sức mạnh được Ma Vương ban tặng hay bị ảnh hưởng. Những người này thường bị khinh rẻ và đuổi giết, nên chỉ có thể đi theo Ma tộc để sống sót

Ma giới: Luôn muốn thống trị tam giới, sở hữu vũ khí tàn bạo. Chống chọi Thiên giới. Và Ma Tôn, người đứng đầu Ma tộc có thể tạo ra thanh Độc kiếm với ngọn lửa đen luôn cháy mạnh mẽ. Cũng như sự quyền uy chấn động từ nó mang lại, lạnh lẽo của âm khí]

" Cường giả vì tôn? (Kề mạnh cầm quyền) "

[Người có muốn thực hiện nhiệm vụ này không? Theo như bản hệ thống từng nói sẽ có một số nhiệm vụ đặc biệt. Và đây là một trong số nó, cảm hóa Ma Tôn và giết hắn...]

" Ha! Tại sao lại không chứ? Ta rất thích a~ "

[Ký chủ... ٩(]

Cô đứng lên bước đến một chiếc gương gần đó, nhìn vào nhan sắc mình. Mái tóc tím dài ngang eo mượt mà. Làn da mịn màng trắng hồng. Sóng mũi cao tuyệt đẹp. Đôi môi hồng nhuận ướt át như hoa anh đào. Đặc biệt, đôi mắt cô bị che lại bởi một tấm vải trắng mỏng khiến cho người khác không thể nhìn thấy rõ ràng dung mạo tuyệt sắc. Đôi mắt là liễu hơi nhử lại, đưa tay sờ lên mắt mình.

" Kỳ lạ, từ ngoài nhìn vào sẽ chỉ là một mảnh vải trắng. Nhưng ta vẫn có thể thấy rõ mọi thứ "

[Đây là vải thiên nhân. Có thể phản lại ánh sáng, hay bất kì thứ gì độc hại]

" A! "

Cô nghe vậy liền nhẹ nhàng gỡ tấm vải trắng ra, để lộ đôi mắt phượng to với đôi đồng tử đỏ như máu tuyệt đẹp. Có thể thấy trong đáy mắt là một mảng yên tĩnh, bình thản vô tình. Cả một không gian vô định như có thể giam cầm linh hồn bất kì ai khi nhìn nó quá lâu...

" Ta lấy lại tất cả nhan sắc của mình "

[Tất cả sao?]

" Ừ! "

[Ôi! Trần thế sắp loạn rồi. Quá trình dung nhập! Kích hoạt! Dung nhập thành công]

Cơ thể cô từ từ bị bao phủ bởi một ánh sáng vàng nhạt lung linh, nó lan tỏa ra cả gian phòng. Rồi dần biến mất, cô đứng đó đầy kiêu ngạo. Cơ thể cô như tỏa sáng...

Advertisement / Quảng cáo

Mái tóc tím than dài mượt mà như tơ lụa. Hàng mày là liễu xinh đẹp. Sóng mũi cao mịn màng như có thể nặng ra nước. Đôi môi đỏ hồng như một đóa hoa hồng ướt át kiêu ngạo giữa khung trời. Hàng mi đen cong vút dài, như chỉ cần một cái nhử mày khó chịu cũng sẽ khiến cho người đời điên đảo. Đôi mắt đỏ quyền rũ như chu sa lại như một viên ruby ngọc ngà tuyệt đẹp. Có thể khiến người trầm luân say đắm khi nhìn vào, nhưng lại lạnh lùng, vô cảm khiến cho người khác đau đớn tận tận gan. Cơ thể quyền rũ đầy dả mềm mại như nhung lụa, khi ngồi xuống hay bước đi cũng khiến cho muôn hoa e thẹn. Trời đất rung động, xinh đẹp như thiên tiên, lại quyền rũ mị hoặc như yêu hồ. Khiến trái tim một ai nhìn đến cũng phải mãnh liệt rung động, như có thể nhảy ra lồng ngực bất kì lúc nào...

Gió đây cô xinh đẹp gấp 10 lần khi này. Cô đưa tay lấy mảnh vải che đi đôi mắt tuyệt luân, nhưng khi chất cao quý vẫn khiến bao người say đắm. Một nữ nhân sẽ khiến trần thế điên cuồng...

[Ký chủ... thật đẹp]

Tiếng nói tiêu Bát Đản vang lên cảm thán kinh hãi

" Ký ức "

[À vâng! Truyền tài ký ức. Thành Công]

Cô lấy một tay đưa lên nguyệt thái dương xoa nhẹ, khóe môi mỉm cười nhạt.

" Huyết Ly Băng, cùng họ với ta sao? Ta không những giết chết Ma Tôn mà sẽ chọc phá nam nữ9 nữa. Thật háo hức.... Ha ha "

Bầu trời dần tối đen lại lạnh lẽo, ánh trăng sáng nhạt chiếu rọi cả vùng đất. Tiếng cười đầy chế giễu vô tình của cô như ngân vang cả không gian. Khiến ai nghe thấy đều phải mê mẩn và sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 2

Bầu trời trong xanh với những áng mây trắng, cô ngồi trên ghế đá trầm tư. Lúc sau tiếng nói ngân bạc nhẹ nhàng vang lên

" Ta đã đến đây 2 ngày mà vẫn chưa có gì xảy ra "

[Nữ9 và nam9 vốn chưa gặp nhau. Sau ký chủ không tìm Ma Tôn trước?]

" Ha! Có duyên ắt sẽ tự gặp. Hắn chắc cũng đang ở đâu đó thôi "

[Ký chủ! Người định làm cách nào để chinh phục Ma Tôn?]

" Chưa biết "

[Nà nì ٩(?? Ký chủ! Là Ma Tôn đó, ký chủ không thể giỡn chơi đâu. Nếu người mà xảy ra chuyện gì chắc hẳn bản hệ thống cũng không yên ổn. Xin người suy nghĩ kĩ]

" Ý người là sao? "

[Dù đây chỉ là một thế giới nhỏ, nhưng người vẫn có thể bị Ma Tôn đánh bay hồn phách. Mà mãi không được siêu sinh]

" Tôi lúc đó người đưa ta đi là được "

[Nói thì dễ lắm, nhưng nếu đưa người đi không kịp thì...]

" Tôi lúc đó rồi tính, bây giờ nữ9 như thế nào? "

[Đã xuyên qua được 1 năm, và là bang chủ của một bang phái ngầm lớn mạnh. Và có chi nhánh ở một túu lâu tên Hi Lâu, nơi đó rất lớn ở Hiên Viên quốc]

Advertisement / Quảng cáo

"Ừa! Cha của nữ9 là một tể tướng lớn trong triều, lại không quan tâm nữ nhi mình nên mới để nàng ta chết thảm. Rồi để người khác nhập vào..."

[Nữ9 nhờ vào kĩ thuật hiện đại mà trở thành bá chủ một vùng, hạnh phúc bên nam9]

"Vậy còn cái tên Ma Tôn gì đó? "

[Hắn vốn không phải nhân vật nào quan trọng, vì hắn không quan tâm nữ nhân]

"Kể cả nữ9 cũng không lọt vào mắt xanh của hắn? "

[Vâng!]

"Tên này chẳng lẽ thích nam nhân? Vậy thì càng à nha " Có ra vẻ suy tư

[Êh? 0x0??]

"Nương nương "

Một nha hoàn hối hả chạy vào gọi cô

"Thúy Liên, có chuyện gì? "

Cô lạnh nhạt hỏi, đây là tiểu nha hoàn hôm trước mà cô gặp. Vì lấy được kí ức của nguyên chủ nên cô biết nàng ta tên Thúy Liên

"Từ Vương... à không Thất Vương đã thắng trận trở về. Và Ly Quốc đang cùng ngài ấy trở lại. Nghe nói là sẽ giao lưu văn hóa với nhau. Đêm nay sẽ có yến tiệc rất linh đình, người hãy chuẩn bị để thu hút sự chú ý của hoàng thượng đi, nương nương "

"Hừ? Thất Vương? "

[Nà ní•O•???]

' TIỂU BÁT ĐÀN...' '

Ý nghĩ của cô gọi tên nó, khiến cho tiểu Bát Đàn sợ hãi

"Ý người là sao? "

Cô vờ hỏi Thúy Liên

"Nương nương, người không biết gì sao? Thất Vương gia đã ra chiến trận 2 năm rồi. Và bây giờ đã thắng trận trở về. Ly quốc là một quốc gia hùng mạnh ngang tầm với Hiên Viên ta. Cả hai nước đều hòa bình và không chiến tranh. Năm nay vì thắng trận của Thất Vương gia nên họ đã đưa hoàng tử, công chúa đến tìm hiểu văn hóa. Người vẫn chưa gặp hoàng thượng bao giờ, nay là cơ hội tốt để thể hiện "

"Hừ? Lui ra "

"... Vâng! "

Khi Thúy Liên ra ngoài cô liền bình thản ngồi uống trà

[... Ký chủ...]

"Hừ? "

[A! Chắc... chắc tại lúc đó đã làm ảnh hưởng đến hệ thống nên...]

"Vậy là sao? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra "

[Quét hệ thống _ Quét thành công]

"... "

[Nam nữ9 đã từng gặp nhau, nhưng chưa nảy sinh chuyện gì. Lúc nữ9 được bỏ để tuyệt kiểm dạy y thuật đã vô tình gặp gỡ nam9. Lúc ấy nam9 bị thương, và nữ9 đã cứu giúp.]

"Nữ9 Hi Văn đó có tài năng gì? "

[Người đời mệnh danh Văn Hi công tử, thần y xuất chúng. Nhưng luôn bí ẩn vì đeo mặt nạ chim ưng. Không ai nhìn rõ dung mạo và biết rằng đó là Hi Văn phế vật, kéo người chết từ cõi âm trở về. Và tuyệt kĩ khinh công, tài năng tuyệt học của hiện đại]

"Ồ! Vô thuật và y thuật. Văn Hi? Hi Văn? Ha! Thú vị "

Nhan sắc tuyệt trần vươn lên nụ cười nhạt, mảnh vải trên đôi mắt cô nhẹ nhàng tung bay.

[Xem ra, đêm nay là ngày nam nữ9 gặp lại nhau và cũng là khởi đầu]

"Bang phái của nữ9 ở đâu? "

[Là Hi bang nằm sâu trong Hi Lâu, ngoài người trong hội thì ít ai biết được. Người định làm gì? =|||]

"A! Đi chơi, sẵn tiện chào hỏi xem như quà gặp mặt "

Advertisement / Quảng cáo

Cô nâng nhẹ khóa môi rồi dùng chân phải điểm nhẹ người, từ không trung có bỗng biến mất. Chưa đầy 1 giây hình ảnh cô dường như không còn. Giống như chưa từng xuất hiện...

Không bao lâu cô đã đứng trước một đại sảnh rộng lớn, tà áo xanh dương nhẹ nhàng phiêu dật, đôi tay chấp ra phía sau tựa thiên tiên. Cô như một thần tiên hạ phàm, tuyệt trần lại như hồ yêu. Khiến người si mê

- Có kẻ đột nhập

- Tập hợp lại

- Là ai gan to như vậy?

Những môn đồ nam nữ bước ra, trên mặt ai cũng mang theo sát khí nhìn vào cô đề phòng. Từ đám người bước lên một nữ nhân xinh đẹp với đôi mắt đen lity lạnh lùng. Mái tóc mượt mà buộc cao để lộ hai lọn tóc trên mặt. Trên cơ thể là bộ đồ hắc y đen óm sát người, chiếc khăn quàng cổ đen dài tới chân che đi nửa khuôn mặt chỉ để lộ đôi mắt lạnh lùng càng tạo thêm sự tà ác. Giọng nói đề phòng hướng cô hỏi

"Người là ai? "

Khóa môi cô khẽ lên tạo nên sự lạnh nhạt, sau lớp vải mỏng cô nhìn từng người một

"Chỉ là một vị khách qua đường "

Tiếng nói ngân bạc bình thản vô cảm của cô vang lên

"Khách? Người muốn gì "

Nàng hắc y kia vẫn cao giọng hướng cô tra hỏi

" Muốn thử xem... người của Hi bang như thế nào... "

Vừa dứt lời từ khung trời như tỏa ra một loại uy áp vô hình lớn mạnh, khiến cho từng người phía dưới không chịu được mà ngã quỵ. Chỉ còn nữ hắc y vẫn kiên cường trụ ở đó, từ khóe miệng ai cũng phun ra một ngụm máu tươi. Cô lặng lẽ đứng đó nhìn đến nữ hắc y

Phụt!

Bỗng nhiên nàng ta phun ra ngụm máu, đôi chân khụy xuống đau đớn. Đôi mắt hiện lên tia sợ hãi nhìn cô. Lời nói run rẩy đứt quãng

"N...ngươi... L...là ai... khụ "

"Ha! Huyết Hàn Sương... cứ gọi tắt là... HUYẾT VƯƠNG..."

Lời nói cô vừa dứt thì thân ảnh cô cũng biến mất dạng, chỉ để lại một đám người la hét trên mặt đất. Nữ hắc y đưa mắt nhìn vào khoảng trời vô định, đôi mắt run rẩy tận đáy lòng...

"Huyết vương..."

Cô trở về phòng mình đóng cửa lại

[Ký chủ! Người biết kính công?]

"Đọc sách "

[Sách? Nà nì =.=??]

"Nữ nhân lúc này là ai? "

[Hồng Ngọc, một trong tá hộ pháp của Nhị sát. Thuộc hạ thân cận của nữ9]

"Nhị sát? Hai người à? "

[Vâng! Còn một người nữa tên Minh Châu]

"À ha "

[Ký chủ! Huyết vương là có ý gì?]

"Hừ? Thì là vậy đó "

[=.=??]

"Người cứ làm việc của mình, ta làm gì thì kệ ta "

[Uy áp lúc này của ký chủ không tầm thường, thậm chí cả kính công. Người cứ như dịch chuyển, nhưng ta có thể cảm nhận được gió. Chắc chắn, kính công của người không có một ai có thể đo lường]

"Hừ? Quá khen "

[Chỉ đọc sách mà lại có thể làm được như vậy ngay lần đầu tiên. Ký chủ! Người thực sự là ai?]

Giọng nói tiểu Bát Đàn bỗng trở nên nghiêm túc

Advertisement / Quảng cáo

"Người bỗng nhiên nghiêm chỉnh khiến ta bất ngờ nha "

[He he! Vậy sao ~▽~]

"Hừ! Ta rút lại lời đã nói "

[Ký chủ 0^0]

"Việc ta là ai thì ta không nhớ. Cứ chơi đùa thỏa thích là được "

[Xạo nè! •||]

¶

"Người đang nói xấu ta sao "

[Dạ không! Tối nay ký chủ định làm gì?]

"Hừ! Xem kịch "

[Xem kịch?]

"Đêm nay chẳng phải có nhiều sự việc hay sao? "

[Ủa ừa... ==]

"Thật đáng mong chờ... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Độ Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 3

Khi mặt trăng lên cao, muôn vàng ánh sao sáng chiếu rọi xuống mặt đất. Tiếng cười nói vui vẻ và nhộn nhịp của Hiến Viên quốc vang vọng cả khung trời, chiến thắng của Thất Vương đại lục đã khiến người người vui mừng. Ly Quốc đến hoàng cung để trao đổi thêm văn hóa. Giờ đây hoàng cung nhộn nhịp hơn hẳn, các quan vị đại thần đều tụ họp, các phi tần mỹ nữ tuyệt sắc chực chờ diện mạo lấy chỉ mong tìm được một tâm chân quân hay được tiến cử cho hoàng

tộc.

" Hoàng thượng giá lâm "

Tiếng thái giám thanh thoát vang lên khiến mọi tiếng động đều dừng hẳn, ai cũng cúi đầu xuống trước người nam nhân đang đến. Ước chừng hẳn chỉ khoảng 20 tuổi, mái tóc bạch kim pha lẫn màu đen dài mượt mà được buộc cao lên. Gương mặt bị che bởi một chiếc mặt nạ đen chìm ung đáng sợ. Trên đó còn có lông vũ xanh đậm tua ra, hai viên ruby đỏ như máu được đính như hai con mắt đáng sợ. Tạo nên sự uy mãnh của bậc đế vương, cô có thể nhìn thấy sau lớp mặt nạ là đôi mắt hồ phách lạnh lẽo, như một con thú oai hùng lăm lăm liếm chần động trời đất đầy uy nghiêm. Khóe môi bạc mỏng vô tình. Cơ thể cường tráng khỏe mạnh là y phục màu đen, chiếc áo choàng bóng xám tạo nên cảm giác cô độc. Hần uy quyền bước đi, từ cơ thể lan ra hàn khí như âm ỉ địa ngục, khiến không một ai dám ngăn đầu...

" Tiểu Bát Đản, hoàng đế cũng đeo mặt nạ à? "

[À há! Ta cũng không biết. Thật kì lạ -.-]

Khi hắn bước lên chiếc ghế vàng ròng thì tất cả đều đồng loạt

" Thiên Hoàng Vạn Tuế "

" ... "

Hắn không nói gì, lạnh lẽo chống tay lên ghế. Một tay đưa lên phất tà áo

Advertisement / Quảng cáo

" Tạ ân Thiên Hoàng "

" Thất vương gia giá lâm. Ly quốc thái tử giá lâm. Ly quốc công chúa giá lâm "

Từ ngoài đi vào 3 người, hai nam 1 nữ. Nàng công chúa xinh đẹp với y phục vàng nhạt, chiếc mũ lông trắng đội lên đầu, thả ra những bím tóc dài. Chiếc mạng che mặt để lộ đôi mắt đen kịt linh động. Dù như thế cô vẫn có thể biết được, nàng ta chắc chắn là một nữ nhân...

Hai người nam nhân kia có một người với mái tóc vàng uốn xoắn dài được thắt lại. Cơ thể cường tráng là bộ y phục vàng đen giống nàng công chúa kia. Đôi mắt đen mang theo ý cười. Chân mày uy mãnh hơi nheo lại. Mũi cao thẳng tắp. Khóe môi hồng nhạt vươn lên ý vị. Cơ thể cường tráng to lớn khiến người khác có cảm giác tin tưởng để dựa dẫm. Đây chắc chắn là Ly quốc hoàng tử

Vậy... còn người nam nhân còn lại. Cô ngược nhìn hắn đánh giá, mái tóc xanh đen dài buộc cao lên. Đôi mắt phượng màu nâu sẫm bén như chim ưng. Hàng mày kiếm lăm lăm. Mũi cao. Môi bạc mỏng lãnh tính hơi mím lại. Trên cơ thể là bộ y phục cổ đại màu đen đỏ, từ hàn tỏa ra khí tức chết người. Như từng tẩm máu nhiều người nên trên cơ thể vẫn có thể thấy được sự chết chóc...

" Thì ra đây là nam9 "

Tiếng nói cô vang lên cảm thán, như cảm nhận được ánh mắt đánh giá của cô. Đôi mắt đen lạnh lẽo liếc nhẹ xung quanh

" Ấy da! Tên này không tồi "

Giọng nói cô vang lên cảm thán

[Dù sao cũng là nam9 mà ký chủ. Nhưng... ký chủ nè...]

" Hử? "

[Tại sao chúng ta lại phải lên kút trên cây thế này?]

" Chưa đến lúc ta nên xuất hiện mà "

[Nhưng ta thấy người cũng nên tham dự đi. Thủy Liên kia đang tìm người kia]

" Ủ ừ! Nữ9 đâu ta "

[Người có nghe ta nói gì không vậy?]

" Tiểu Bát Đản, nữ9 đến chưa? "

[À! Hình như chưa. Nhưng sắp tới rồi...]

" Ủ ừ! Toàn nữ nam nữ nữ không ha "

Cô tiếp tục nhìn xuống dưới, khi Thất Vương cùng hai người kia đi vào đã khiến bao thiếu nữ say mê. Nhưng vì khí tức của Thất vương nên bọn họ không dám làm liều...

" Tham kiến Thiên Hoàng "

Cả ba người đồng loạt cúi đầu

" Ủ! Ly quốc lặn lội đường xa đến Hiên Viên quốc ta, vất vả rồi. Mời ngồi "

Tiếng nói lạnh lùng vô cảm từ trên cao vang lên, giờ đây có mới nghe được tiếng nói của vị hoàng đế kia. Uy mãnh như hồ lại lạnh lẽo hơn băng sơn

Advertisement / Quảng cáo

" Lần này Ly Quốc đến đây để góp vui cùng Hiên Viên quốc. Ta Ly Hoàng, tam hoàng tử của Ly Quốc. Chân thành gửi lời mừng đến Hiên Viên quốc, mong hai nước mãi mãi giữ vững tình hữu nghị. Cùng sống hòa bình "

Tam hoàng tử Ly Hoàng vừa nói xong liền đưa rượu lên kính. Quan thần cũng nâng chung...

" Hử! Một rừng không thể có hai hồ. Cũng như một thế giới làm sao có thể có hai nước ngang nhau? "

Cô lạnh nhạt nói ra lời mình suy nghĩ, khiến tiểu Bát Đản kinh ngạc

[Ký chủ! Ý người là...]

" Thông minh hơn chút rồi đó. Đúng vậy! Dù ngoài mặt như là hòa bình. Nhưng chẳng phải cũng đều đang ngầm ngầm diệt ra sách lược để tiêu diệt bên còn lại sao? "

[Xem ra ký chủ hiểu rất rõ]

" Ha! "

Đôi mắt sau mảnh vải trắng mỏng của cô bỗng lóe lên hứng thú. Sự bình thản yên tĩnh bỗng trở nên càng âm trầm...

" Tà tướng Hi gia đến... "

Tiếng nói vang lên liền thấy ngoài cửa xuất hiện một đám người. Đi đầu là một người đàn ông trung niên nghiêm nghị, khí tức cao quý tỏa ra...

" Thần! Hi Lâm tham kiến Thiên Hoàng "

Cô lạnh nhạt nhìn một nữ nhân phía sau ông ta, nữ nhân kia có mái tóc dài đen mượt mà. Đôi mắt xanh dương như bầu trời lạnh lẽo, hàng mày lá liễu cong. Sóng mũi cao. Khóe môi hồng nhuận ướt át, làn da trắng mịn màng. Cơ thể là một bộ y phục xanh dương phiêu dật, quả nhiên là mỹ nữ trong ngàn vạn người. Sự lạnh lẽo trong đáy mắt nàng ta khiến cô hứng thú

"Hi thừa tướng bình thân "

- Hi tướng quân. Nữ nhân phía sau người là?

Một quan thần đứng lên tò mò nhìn vào nữ nhân cô đang đánh giá

"Đây là nữ nhi của ta. Hi Văn "

Lời nói của ông ta vừa dứt xung quanh liền vang lên tiếng xì xào bàn tán

- Cái gì? Hi Văn? Nữ nhân phế vật của Hi gia

- Trong kinh thành, ai mà không biết Hi Văn phế vật kia chứ

- Nghe nói nàng ta là xú nữ. Nhưng tại sao lại xinh đẹp như thiên tiên thế kia

- Thật xinh đẹp, nàng ta so với đệ nhất mỹ nhân kinh thành Hi Y cũng phải hơn 3 phần

...

Từng lời nói ra vào càng ngày càng lớn, cô nghe hết tất cả liền vươn lên nụ cười nhạt

Advertisement / Quảng cáo

"Được rồi. Hi thừa tướng ngồi đi "

Khi tất cả ổn định chỗ ngồi thì Ly Hoàng đứng lên

"Hôm nay Ly quốc có một vật phẩm đáng lên bệ hạ. Người đâu... "

Một hầu nữ đi vào, trên tay là một cái mâm. Đặt trên đó là một chiếc hộp gỗ chạm khắc tinh xảo

Ly Hoàng bước lên mở hộp ra, trong đó xuất hiện một viên ngọc minh châu tỏa ra ánh sáng nhân nhạt lung linh khiến bao nữ nhân nhìn thấy cũng phải trầm trồ.

"Đây là Dạ minh châu được lấy từ đỉnh núi thiên sơn. Ly quốc đã sắp xếp để dâng lên cho người "

Người nam nhân ngồi trên cao lạnh lẽo lướt mắt rồi phất tay ý bảo mang đi.

"Hi nương nương giá đáo..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 4

Cô lạnh lùng nhìn một nữ nhân đang đi đến, nhan sắc xinh đẹp và cao quý hiện rõ. Nàng ta đang bước vào một cách uy nghi

[Đó là muội muội của nữ9 Hi Văn tên Hi Y]

"A! Đệ nhất mỹ nhân kinh thành là đây sao? "

Cô vươn lên chút ý vị rồi tiếp tục xem kịch

"Thần thiếp tham kiến bệ hạ. Vì trong người không được khỏe nên thần thiếp đến muộn. Xin bệ hạ tha tội "

Tiếng nói ngọt ngào của Hi Y vang lên, người nam nhân đang ngồi trên cao kia không trả lời. Vẫn lạnh lẽo bình thản...

"Mời nương nương đứng dậy "

Tiếng nói công công kính cẩn vang lên

Đôi mắt của Hi Y liếc nhẹ qua ông ta rồi tiến lên vào chỗ ngồi

"Ly quốc hôm nay viên thẩm, nên sẽ đề muội muội ta là Ly Hoa lên biểu diễn một vũ khúc "

Tam hoàng tử Ly Hoàng lên tiếng, trong giọng nói chan chứa ý cười...

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ thấy Ly Hoa kia bước lên nhún người trước tất cả, tiếng ti bà vang lên. Thân thể mềm mại xoay chuyển sau đó hòa mình vào tiếng nhạc. Chiếc mạn che như ẩn như hiện nhan sắc xinh đẹp của một thiếu nữ. Nàng ta uyển chuyển xung quanh tạo nên cảm giác hòa vào tiền cảnh. Tiếng ti bà thê lương như một nỗi đau đớn được dồn nén, dưới ánh trăng sáng nhạt như hiện như hữu của Ly Hoa. Mặc kệ tất cả mà chạy theo giai điệu yên bình đau đớn...

Cô lạnh lùng nhìn mà nhẹ gật đầu tán thưởng, một ít lâu sau điệu múa dừng lại. Đám người vỗ tay tán dương cùng với lời bàn tán

- Đó là tứ công chúa Ly quốc. Nghe nói là đệ nhất mỹ nhân

- Cảm kì thi họa đều tinh thông, nàng ta rất được hoàng đế Ly quốc quý trọng

- Trăm nghe không bằng một thấy. Hay

- Đẹp quá

...

Ly Hoa từ từ mở mạn che ra, tất cả đều đồng loạt bất ngờ. Một thiếu nữ xinh đẹp không thua kém gì đệ nhất mỹ nhân Hi Y. Nhiều lời bàn tán càng lớn hơn

"Thất vương nghe nói vẫn chưa có ý trung nhân. Không biết ngài nghĩ sao về muội muội ta? "

Ly Hoàng đứng lên hướng Thất Vương già mở lời

Cô trên cây quan sát mà kinh ngạc

"Ừ! ha! Nam9 tên gì?"

[Nà nỉ? Ký chủ! Người giỡn với ta à?]

"Trong kí ức nguyên chủ đầu có. Người cũng chưa cho ta xem. Chỉ cho coi tên nữ9 "

[Hừ? Vậy sao? Ha ha! Chắc là thiếu sót của hệ thống. Để ta kiểm tra]

"Hừ! "

[Ra rồi! Thất vương Hiên Viên Khải Minh. Và hoàng đế tân nhiệm Hiên Viên Hoàng Phong]

"Cái tên lạnh lẽo đeo mặt nạ kia là Hiên Viên Hoàng Phong?"

[Vâng!]

Cô không nói gì nữa tiếp tục nhìn xuống

"Ý tam hoàng tử là sao?"

Tiếng nói lạnh lùng của Hiên Viên Khải Minh vang lên khiến những người ngồi gần run rẩy.

"Ngài hiểu ý ta mà. Không biết đệ hạ có thể thành toàn?"

"... "

"Đệ hạ! Thần mạn phép từ chối "

Hiên Viên Khải Minh đứng lên lạnh lùng từ chối

"Tại sao Thất vương gia lại không chấp nhận. Hay muội muội ta có chỗ nào không hợp với người?"

"Không phải! Chỉ là ta không đủ tư cách đề lấy công chúa đây "

"Thất vương sao lại nói vậy? Nếu ngài không xứng thì thiên hạ này còn ai dám tranh giành muội muội ta "

"Ta không thể lấy nàng ấy "

"Vương gia đến nay đã 20. Mà trong phủ lại không một bóng hồng... Hay là lần này hai quốc gia ta liên thân. Càng gắn kết thêm tình hữu nghị "

Advertisement / Quảng cáo

Ly Hoàng mỉm cười tuần dặt thầu tình dặt lý khiến nhiều thiếu nữ mê mẩn

"Đệ hạ "

[Ký chủ! Người không định làm gì sao?]

"Làm gì bây giờ? Ngay cả Ma Tôn ta còn chưa tìm ra thì tốt nhất là nên xem kịch "

[...]

Phía dưới bất đầu yên tĩnh, người nam nhân lạnh lẽo ngồi trên cao kia không nói gì. Chỉ nhìn xuống nâng khóe môi

"Ta nghĩ lời Ly hoàng tử nói cũng rất đúng "

"Đệ hạ "

Quần thần kinh ngạc hướng lên phía trên, từng cơn gió thổi qua làm muôn loài hoa lung lay trong không gian. Ngự hoa viên với muôn mùi hương thơm mát...

"Ly Hoa khiến người không hài lòng sao?"

Ly quốc công chúa bước lên nhũ mài lo sợ hỏi, khiến nhiều người nhìn thấy không khỏi tiếc thương

Hiên Viên Khải Minh lạnh lùng liếc qua nàng ta khiến thân thể bé nhỏ ấy không chịu được mà run lên. Đi đến ca ca mình lần trốn

"Xin Ly quốc công chúa thứ tội. Có thể thất vương đã có ý trung nhân?"

Hi Y đứng lên cất tiếng, liếc nhẹ về phía nữ9 một cái sắc lẹm

"Ý của nương nương là?" Ly Hoàng bình thần nhìn nàng ta

"Có phải không Thất vương gia?" Hi Y nhìn hần mỉm cười, sâu trong đáy mắt là tình ý khó thấy

"Có lẽ nương nương nghĩ quá nhiều. Ta quanh năm ở chiến trường làm sao có ý trung nhân "

"Vậy tại sao ngài lại không chấp nhận Ly Hoa công chúa? Nàng ấy dù sao cũng là đệ nhất mỹ nhân Ly quốc "

Cô hứng thú nhìn vào Hi Y kia, khóe môi vurun lên ý cười

"Tiểu Bát Đan "

[Ký chủ có gì sao?]

"Người từng nói ta được một món đồ miễn phí ở hệ thống. Đúng chứ?"

[À! Vâng]

"Vậy... trong đó có thứ gì độc được suy nghĩ người khác không?"

[Có! Đó là Tâm Thông Thuật. Thứ đó dường như rất đặc. Có thể độc được suy nghĩ của bất kì ai, dù kẻ đó là cường giả vẫn sẽ không hề hay biết]

"Ta lấy "

[Vâng...! kích hoạt Tâm Thông Thuật - Vĩnh viễn. Kích hoạt thành công! Mời kiểm nghiệm]

Cô mỉm cười rồi nhìn vào Hi Y

' Hừ! Thất vương vốn không hề liếc mắt tới một ai. Vậy mà khi này lại liếc về Hi Vân. Con hồ ly này thật biết cách quyến rũ nam nhân. Ta sẽ không để người yên '

Cô ồ lên kinh ngạc

Advertisement / Quảng cáo

"Ha! Nữ nhân này tâm địa thật sâu. Cũng biết quan sát lắm chứ "

[Nữ nhân thật đáng sợ]

Ly hoàng từ mỉm cười bước lên

"Nếu như thất vương không có ý trung nhân và không muốn liên hôn cùng muội muội ta. Vậy nếu như Hiến Viên quốc có thể đưa ra một người xuất chúng, thì tài với muội muội ta. Nếu như chiến thắng ta sẽ không nói đến chuyện này nữa. Còn nếu như thua, ngài sẽ phải thành thân với muội ấy "

Lời nói của Ly Hoàng khiến ai cũng phải kinh ngạc, bàng hoàng nhìn nhau

"Không biết ý bệ hạ thế nào? "

Ly Hoàng hướng tới người nam nhân trên cao kia

"Chấp thuận "

"Nếu đã vậy ta có biết một người rất tài giỏi. So với người muội muội như ta cũng không kém. Không biết Thất vương có muốn giúp đỡ? "

Hi Y lên tiếng nhẹ nhàng khiến nhiều người chú ý

"Không biết người mà nương nương nói tới là ai? " Ly Hoàng tò mò hỏi

"Tỷ tỷ ta! Hi Văn... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 5

Lời nói của Hi Y khiến ai cũng kinh ngạc, lời bàn tán một lần nữa vang lên

- Cái gì? Nàng ta sao?

- Ai không biết Hi Văn của Hi phủ là phế vật chứ

- Thật sao? Nàng ta đẹp thật nhưng sẽ thắng chứ

...

Cô ngồi trên cây mà mỉm cười nhạt, nhìn nữ9 vẫn mặt lạnh bước lên. Lời nói lạnh lùng

"Ta bất tài, không thể thắng được Ly Hoa công chúa. "

- Chưa gì đã sợ rồi?

- Thật là! Chỉ được cái nhan sắc

- Đùng là phế vật nhất gan

...

Hiên Viên Khải Minh lạnh lẽo nhìn nàng ta, sau lại quay lên người nam nhân trên cao

"Bệ hạ! Xin người suy nghĩ lại"

Advertisement / Quảng cáo

"Thất vương nói vậy là sao? Lời vua đã định làm sao có thể rút lại? Ngài làm vậy sẽ khiến bệ hạ khó xử " Ly Hoàng nhìn Hiên Viên Khải Minh mỉm cười ý vị

- Hay để Hi Y nương nương giúp đỡ

- Phải đó! Dù sao người cũng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành

Lời nói mọi người đều hướng đến Hi Y, khiến gương mặt nàng ta ửng hồng vì xấu hổ. Nhẹ lướt mắt về phía nam9 nhưng lại chỉ có một gương mặt lạnh khiến nàng ta khó chịu

"A! Như các vị đã biết, ta thân thể không khỏe làm sao có thể biểu diễn. Hay để tỷ tỷ ta làm đi. Tỷ ấy cứ khách sáo mãi "

Lời nói lại nhắm vào Hi Văn, khiến đôi mắt nàng ta xẹt qua một tia sát khí

Cô ngồi trên cây nhìn thấy không khí căng thẳng liền mỉm cười nhạt

"Tiểu Bát Đàn "

[??]

"Người tạo kết giới để cho người khác đừng thấy ta "

[Ký chủ định làm gì?]

"Cứ làm đi "

Lời nói cô vừa dứt thì xung quanh cô có một tầng ánh sáng vàng nhạt rồi dần lan tỏa ra cả khung trời đêm. Cô lấy ra cổ cầm bạc mà hệ thống đã tặng. Dây đàn như một sợi sợi chỉ sáng căng ra, màu bạc như một ánh trắng tuyệt đẹp. Lời nói cô như ngân bạc vang vọng trong không gian, bình thản lại nhẹ nhàng đi sâu vào lòng người

"Bệ hạ, nếu như người không tìm được ai. Vậy ta xin phép tấu một khúc nhạc... "

Tiếng nói cô vang vọng trong không trung khiến tất cả bàng hoàng nhìn xung quanh. Hiên Viên Khải Minh nhủ mãi lại

Cô mỉm cười đưa ngón tay lên dây đàn tạo nên âm thanh nhẹ nhàng êm ái như chuông bạc. Tiếng nói mê hoặc, dịu dàng một lần nữa vang lên

"Xưa kia có một cảm sự sống ẩn dật nơi rừng núi sâu thẳm. Duyên phận cho y gặp được hoành đề khi hấn lâm nạn. Ban đầu không biết là ai, chỉ thấy người gặp nạn liền đưa về cứu giúp... Ngày qua tháng lại, nảy sinh tình ý. Lúc hấn noi ra thân phận khiến y sợ hãi liền bỏ đi. Nhưng hấn quyết ý một lòng khiến y xao động mà chấp nhận theo hấn. Cho dù khổ nhục. Cho dù bị thế nhân mỉa mai... Cho dù... hấn đã... quên đi y..."

"Đàn.....ai khẽ ngân... giữa cung cấm tối tăm muôn phần "

"Tựa.... như cổ nhân.... đang khóc thầm "

"Khúc thay lời oán than..."

"Tùng tung mang tui hồn "

"Dây đàn buộc vắn vương... cõi trần..."

"Hỏi... quân nhớ chăng lúc tương cứu khi quân lâm nạn? "

"Nghịch duyên luyến lưu... Quân với Chàng..."

"Chàng xa lánh, quân chẳng màng "

"Chẳng cam tâm lỡ làng..."

"Chân tình chân ý, nên đá vàngggggg "

-
-
-
-

"Thề muôn kiếp, nhớ muôn đời "

"Cam nguyện theo bước Quân chẳng rời "

"Dù lạnh lẽo..... chốn thâm cung tháng ngày lẻ loi "

"Mặc cho nhân thế chê cười "

"Chỉ cầu được cùng người sánh đôi..."

"Thế nhưng... đã là QUÁ KHỨ rồi..."

Tiếng đàn đau đớn bi thương vang vọng đến tận chân trời, giọng hát chuông bạc lạnh lùng nhưng lại là cả một khoảng trời đau thương. Cô ngân vang từng câu hát, kéo dài tiếng đàn trong đêm hiu tịch. Dưới ánh trăng chiếu rọi xuống thân ảnh tuyết trần có thể khuynh đảo nhân thế ấy, tà áo trắng phiêu dật trong gió cùng với hương thơm của muôn loài hoa đang e thẹn. Mái tóc tím dài mượt mà như tơ lụa, lại như những sợi chỉ huyền ảo tung bay trong gió chơi đùa. Mảnh vải trắng che đi đôi mắt xinh đẹp sẽ khiến bao người say đắm và hăm sâu vào đáy vực. Cô như trích tiên trên cổ cầm, lại như một yêu hồ mị hoặc làm điên đảo chúng sinh. Tiếng nói lại một lần nữa vang lên đánh thẳng vào lòng người, như gieo rắc một hạt mầm tình ái...

Advertisement / Quảng cáo

"Biệt cung âm u, đêm dài lạnh lẽo. Gió thổi lá cành xào xạc, ánh trăng bần bạc thể trần. Từ đâu vang lên tiếng đàn, suốt năm canh dài không dứt.

Quân từng nói mà sao quân chẳng nhớ?

Quân từng thề mà sao quân lại vội quên?

Cổ kéo hơi tàn mong ngày quân trở lại

Mà có ngờ đâu, đến chết vẫn lẻ... loi..."

-
-
-
-

"Đời... nhiều đắng cay, âm ỉm đó biết đâu mai này "

"Lòng..... người đổi thay..... ĐAU THỀ NGỒ..."

"Nhìn hoa thắm, hoa lại tàn "

"Hận đời sao... bề bàng "

"Hỏi... liệu có ai... còn nhớ chàng "

"Lời thời xưa... hóa Tro Tàn "

"Theo lửa lan cấm cung thuở nào "

"Tài hoa mất, sắc gương phai sao còn ước ao? "

"Càng trông mong, chỉ thêm sầu "

"TỰ CÓ BẠC TÌNH LÀ ĐỂ.... VƯƠNG.... "

"Thế thôi cũng đành chia... đôi đường..."

-
-
-
-

"Nói.... hoàng cung, đàn ca sáo vang rộn... ràng "

" Khoác... hồng trang, rượu nâng chén giai... nhân cùng quân "

" Biệt cung lạnh cấm... "

" Lụa trắng dứt duyên trần "

" Trút hơi tàn, tình xưa còn nhớ "

" Đàn ngân theo tiếng ca sầu "

" Cho lệ cay, đắng rơi chẳng ngừng "

" Dù ngàn năm, vẫn nơi đây OAN HÔN vẫn vương... "

" Lòng quân như... "

" ... Nước xuôi dòng "

" Vô tình mà lụy một cánh... hoa "

" Nước trôi mãi về xa....

hoa tàn.... "

Tự cô rằng, lòng quân như nước

Advertisement / Quảng cáo

Nước vô tình cho lụy hoa rơi

Hoa rơi hoa úa phai thời

Nước trôi tìm chốn ẹp... nơi ngân hoa...

(Nhạc: Quân Tâm Tự Thủy: Sakura shan)

Tiếng hát vừa dứt nhưng tiếng đàn vẫn còn vưon lại một nỗi đau, không trung hiện hữu cả một khoảng bi thương. Ánh trăng như một dao sắt cứa vào cõi đêm, làm tan nát trái tim người nghe thấy dư âm còn vọng lại.

Cô rời tay khỏi dây đàn, khóc môi vưon lên nụ cười nhạt làm điền đảo chúng sinh, phía dưới người người như bản thân lạc vào không gian riêng biệt, tiếng lòng ai cũng hiện lên sự đau nhói. Những nữ nhân nghe thấy mà nước mắt không ngừng rơi. Tiếng nói cô lại một lần nữa vang lên giữa chân trời

" Trần thế này chỉ có tình là đau đớn nhất. Nhưng vì sao lại có quá nhiều người lẫn sâu? Nước mắt nơi khóe mi rồi sẽ tạnh. Vậy có sao lại cứ thích giầy vò tâm mình trong bóng đêm... "

Lời nói của cô như một thứ gì đó vô hình sắt nhọn cứa vào tim mỗi người. Hiên Viên Khai Minh với đôi mắt lạnh lùng ánh lên sựng sò. Cả đám người băng hoàng chưa thoát khỏi cõi mộng tan thương của tiếng đàn và lời nhạc. Bỗng Hi Văn phóng một phi tiêu lên không trung. Cô thấy vậy liền mỉm cười nhạt

" Hi Văn! Hẹn gặp lại "

Lời nói chuông bạc của cô vừa dứt thì chiếc phi tiêu cũng phóng lên cây cô đang ngồi. Thân cây dần ngã xuống nhưng hình bóng cô đã đâu còn, chỉ vưon lại hương thơm mê hoặc

Ai nấy cũng đều bản thân, Ly Hoàng nhìn vào không trung. Người nam nhân trên cao ấy cũng lạnh lẽo nhìn đến cảnh cây. Trái tim như lệch nhịp

Thịch!

Hắn đưa tay lên ngực trái, đôi mắt sau chiếc mặt nạ ánh lên nghi ngờ và say mê nhân nhạt. Tiếng lòng của cả 3 như chung một ý nghĩ

' Nàng là ai? '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 6

Sau đêm đó cô đã ở trong phòng suốt ba ngày, mà nói ở phòng chứ thật ra cô đã lên vào Tầng thư các của hoàng cung để đọc sách. Nhờ nó mà cô đã biết được rất nhiều điều

[Ký chủ! Người... đã đọc hết tất cả sách ở đây rồi sao?]

" Hử? Ủ! "

Cô nửa nằm nửa ngồi cầm trên tay cuốn sách

[Chỉ mới... 3 ngày]

" Ủ ừ! Ta đã biết được rất nhiều điều hay "

[OMG! Quái vật]

"Người nói gì đó "

[Ta nói ký chủ thật siêu phàm. He he]

" Không gọi được cái gì, chỉ có cái lật mặt là nhanh "

[Hic!]

Cô tiếp tục nhìn vào hàng chữ

Advertisement / Quảng cáo

[Ký chủ! Hôm nay là ngày hội hoa đăng. Người có muốn đi chơi không?]

" Hội hoa đăng? "

[Ân!]

"Nữ9 cũng xuất hiện?"

[Theo cốt truyện thì là vậy]

"Được! "

[Còn khoảng 3 canh giờ nữa là tối rồi. Ký chủ bây giờ định đọc sách tiếp à?]

"Hừ! Không! Đi chuẩn bị một vài thứ đã "

Nói rồi cô đứng dậy bước đi

Đêm nay ánh trăng cực kì tròn và sáng, nơi phố nhộn nhịp huyền ảo. Những quầy hàng có không ít khách. Cô giờ đây đang đi trên phố, tà áo trắng phieu dật xinh đẹp. Cô tuyệt thế đi giữa dòng người, nhưng hầu như không ai thấy. Cô đã nhờ tiểu Bát Đán bao bọc kết giới cho mình, nên cứ thoải mái mà dạo chơi. Đôi mắt tuyệt luân sau lớp vải trắng nhìn xung quanh. Cô dừng lại trước một túp lâu có tên Hí Lầu, khách khứa ra vào rất đông. Khóc mỗi vưon lên nụ cười nhạt rồi bước vào

Cô nhìn đến những mỹ nữ xinh đẹp chào đón nhiệt tình, một tú bà đi lại nhìn cô say mê

"Cô nương cần gì? "

"Một bàn "

Cô vẫn lạnh nhạt như vậy, bình thản lại nhẹ nhàng

"A! Mời cô nương lên lầu "

Cô đi theo tú bà bước lên lầu, vì cô đã cho bà ta thấy mình nên mới như vậy. Còn những người khác vẫn không thể nhìn thấy cô, tầng lầu này chỉ vón vẹn 3 bàn. Nên cô cũng không sợ mà hùi bỏ đi kết giới

"A! Cô nương, người muốn ăn gì? "

"Một vài món ăn, và một bình rượu ngon "

"À! Vâng vâng. Có ngay đây "

Cô lạnh nhạt nhìn xuống phía dưới, những con người tấp nập già tạo đang vui vẻ.

"Ha! Quả không tồi "

[Đây là nơi nhiều người đến nhất! Đồ ăn ngon lại còn có mỹ nữ]

"Sao vậy? Khoái à? "

[Không có! Ta vô cùng nghiêm chỉnh]

"Hừ "

Đội một hồi đồ ăn cũng được mang lên, nhìn làn khói nghi ngút tỏa ra mà mỉm cười

"Mê được à? "

[Hèn hạ! Ký chủ...]

"Không sao! Thú vị "

Khóc mỗi cô vưon lên nụ cười rồi cầm đĩa lên

"Mời các vị đi hướng này "

Tiếng nói của tú bà vang lên, đi theo sau bà ta là một nhóm người.

Advertisement / Quảng cáo

"A! Người quen "

Cô nhỏ giọng mỉm cười rồi nhìn vào họ. Vừa đi lên là ba người nam nhân tuấn mĩ. Một người lạnh lùng vương giả, khí tức chết chóc khiến cho người người sợ hãi. Tà áo xanh nhạt phieu dật càng khiến bao người si mê, nhưng ánh mắt lạnh lùng lãnh liệt của hắn khiến không ai dám lại gần. Đồ không ai khác ngoài nam9 Hiên Viên Khải Minh, hắn đang đi cùng với tam hoàng tử Ly quốc. Mái tóc vàng uốn xoắn tự tiện buột. Đôi mắt mang theo ý cười. Phong tình vạn chủng khiến bao mỹ nhân ngược nhìn. Còn một nam nhân đi cùng cả hai, hắn là ai cô cũng chưa từng gặp, kể cả trong bữa tiệc đêm trước cũng không.

Mái tóc ngắn màu đỏ lửa phong tình để qua vai trái. Đôi mắt đen mang theo ý cười. Mũi cao. Khóc mỗi nở nụ cười vui vẻ. Hàng mày nhếch lên kiều ngạo. Tuấn lãng với y phục đen phieu dật, dù nhìn có vẻ tuấn mĩ tiêu dao nhưng lại mang theo khí chất của bậc vương giả. Nhất là đôi mắt đen ấy, dù đang mang ý cười nhưng sâu trong đáy mắt lại có tia âm hiểm và xảo trá đầy nguy hiểm. Tên này không bình thường...

[Ký chủ! Đó là Hiên Viên Ngạo Thiên. Một nhân vật khá quan trọng. Là đệ đệ thân thiết nhất của nam9. Luôn tự tại thế trần, nhìn thì cứ nghĩ không màng sự đời nhưng lại vô cùng âm hiểm. Chiến lược cao siêu, có thể nói tên này là quốc sư của Hiên Viên quốc. Lần này nam9 thắng trận cũng là một phần công lao không nhỏ đối với tên này]

"A! Ha ha thú vị "

Cô nhếch môi tiếp tục dùng bữa như không có gì, nhưng khi họ lên đã bị cô thu hút. Đôi mắt Hiên Viên Khải Minh nhẹ lướt qua cô rồi như không quan tâm. Còn Hiên Viên Ngạo Thiên lại mỉm cười hướng cô đánh giá

"Các vị công tử đây dùng gì? "

"Mang tất cả món ngon lên đây "Ngạo Thiên kiều ngạo nói, khóc mỗi nhếch lên nhìn xuống dưới

"Vâng vâng! "

Bà ta liếc nhẹ qua cô sau đó đi đến nịnh nọt hỏi

"Cô nương thấy thức ăn thế nào? "

"Tạm! "

Cô lạnh nhạt phun ra một chữ, bà ta thấy vậy cũng không nói nhiều bước đi. Cô buông đĩa xuống uống một nhấp rượu. Từng hành động luôn mê hoặc lòng người, quyến rũ yêu mê...

Bỗng từ phía dưới reo lên náo nhiệt

"Các vị, hôm nay là lễ hội hoa đăng. Nên Hi lâu sẽ tạo cho các vị một bất ngờ. Và sẽ đưa ra một trò chơi, nếu ai làm tốt nhất thì Lâu chủ sẽ gặp các vị một lần "

Cô bỗng nhiên dừng chung rượu trên tay, rồi lại tiếp tục uống. Từ phía trên mái nhà như có gì đó rung chuyển. Chưa kịp định hình đã thấy nóc nhà từ từ mở ra, bầu trời đêm với ánh trăng chiếu xuống.

"Các vị hãy thấp hoa đăng và đưa lên trời. "

Cô cầm lấy một hoa đăng cùng với mảnh giấy trắng, để mảnh giấy trên bàn còn hoa đăng cô thấp sáng lên để nó bay đi. Muôn vàng ánh sáng nhạt chiếu rọi cả khung trời. Tiếng hò hét vang lên vui vẻ, giờ đây ai nấy cũng đều hướng lên trên. Chỉ riêng cô tiếp tục uống rượu, màn đêm với những ánh hoa đăng tuyệt đẹp, như đưa ta vào cõi mộng trần thế

" Tại sao lại không viết gì? "

Tiếng nói của Ngạo Thiên vang lên, từ đầu tới cuối hẳn vẫn luôn quan sát cô. Thấy cô chứa lại mảnh giấy liền tò mò hỏi

"... "

Cô dừng lại chung rượu trên tay không trả lời

" Và bây giờ là trò chơi được đưa ra. Các vị hãy viết một bài thơ hay. Chúng tôi sẽ lựa chọn bài thơ đặc biệt nhất để quyết định người chiến thắng "

Lời nói vừa dứt thì ai cũng cảm tò giấy với ngòi bút để quệt chữ. Cô vẫn ngồi đó bình thản, tiếng nói của Ly Hoàng vang lên mỉm cười

" Thật thú vị "

Cô nghe lời đó liền đặt chung rượu xuống, từ từ đứng lên quay lại hướng cả ba người. Cầm trên tay mảnh giấy cô chứa lại phe phẩy

" Đúng vậy! Thật thú vị "

" Giọng nói này? "

Ly Hoàng và Hiên Viên Khải Minh quay qua nhìn cô cũng sờ.

Chưa kịp định hình đã thấy cô nhúng ngòi nhệ nhàng bay lên không trung, tà áo trắng phiêu dật trước những ngọn đèn hải đăng. Ánh trắng sáng chiếu rọi càng làm chúng trở nên tà mị. Mái tóc tím than tung bay trong gió. Đôi chân cô đạp lên những ngọn đèn hoa đăng mà bay lên, cô bỗng phát ra một mảnh giấy dài tạo thành một dây lụa. Trên tay là cây bút mực viết lên từng hàng chữ uyển chuyển xinh đẹp

Tự cô chỉ kim loại hoa nào đẹp nhất?

Ánh trắng sáng rọi trên từng dãy lụa

Rợp trời hoa đăng tà áo phiêu dật

Advertisement / Quảng cáo

Đôi mắt tuyệt luân thu cả hồng trần

Thế nhân tàn nhẫn vui rât cảnh hoa

Khiến nó trở thành một nhánh tro tàn

Hồng nhan khuynh thế rồi sẽ ra sao?

Khi cả bầu trời đang dần thu lại

Tinh linh ảo ảnh khiến ta say đắm

Trái tim lệch nhịp hiện hữu kí ức

Dây lụa mỏng manh đốt cháy khung trời

Đời đời kiếp kiếp tuyệt nãi không quên...

Cô như một tiên nữ giữa không trung đầy ánh sáng vàng nhạt, lại như một yêu hồ điên đảo chúng sinh. Muôn vàng ánh mắt in đậm bóng dáng tuyệt luân ấy. Trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nát, đau đến không tưởng. Đường như hận không thể đến gần thân ảnh kia, sợ thân ảnh xinh đẹp đó sẽ biến mất.

Đôi tay mềm mại của cô dừng lại, nét bút tuyệt nãi dứt khoát. Cô từ từ hạ xuống mặt đất, mái tóc tung bay ôm lấy cơ thể quyến rũ...

Hiên Viên Khải Minh lặng lẽ nhìn vào cô, đôi mắt lạnh lẽo xẹt qua một tia sáng. Ly Hoàng lại như bản thân, mỉm cười nhẹ với đôi mắt say mê...

Dưới khung trời ấy... tất cả bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Độc Đê Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 7

Ai nhìn thấy cảnh này cũng đều phải bàng hoàng si mê, cả nam lẫn nữ đều không thể dời mắt khỏi cô. Cô nhẹ nở nụ cười nhạt khiến trái tim ai nấy đều rung động.

" V...vị cô nương kia... chính là người chiến thắng. Nàng sẽ được gặp Văn Hi công tử "

Tiếng nói vang lên khiến ai nấy bùng tình, nhưng trong đáy mắt vẫn là hình bóng của cô.

" Thơ hay "

Ly Hoàng bước lên phe phẩy chiếc quạt trên tay, đôi mắt đã không còn sự bồn cợt mà thay vào đó là bình yên...

" Quá khen "

" Nàng rất quen, nhất là... giọng nói "

Advertisement / Quảng cáo

" Chúng ta chưa từng gặp... "

Cô nhẹ nhàng trả lời Ly Hoàng, trong đôi mắt đen sâu thẳm đó gọi lên sự nghi ngờ

Bỗng từ phía dưới lầu đi lên hai nữ nhân, đôi mắt lạnh lẽo nhìn đến cô. Một trong số nữ nhân ấy bỗng kinh ngạc, liền lấy kiếm chia về cô, ánh mắt tức giận hiện rõ.

" Hồng Ngọc "

Nữ nhân còn lại bàng hoàng kêu lên, cô xoay người né đi nhất kiếm làm tà áo tung bay xinh đẹp. Tiếng nói nhẹ nhàng của cô vang lên

" Đây là cách tiếp đãi của Hi lâu sao? Thật bất ngờ "

Người phía dưới cũng không kém phần kinh sợ, tiếng xì xầm bàn tán vang lên.

" Im miệng! Ta giết ngươi "

Hồng Ngọc quát lên sau đó chìa kiếm về cô, cô lùi lại một chân nhưng vấp phải bình rượu mà ngã xuống. Chưa kịp định hình cô đã thấy mình rơi vào vòng tay của một nam nhân. Hắn ôm cô vào lòng sau đó dùng tay đánh bay cây kiếm đang chia đôi. Mọi việc quá nhanh khiến ai cũng bất ngờ, nữ nhân còn lại đi đến đỡ Hồng Ngọc

" Hồng Ngọc, ngươi bị sao vậy? "

" Minh Châu, chính là nàng ta đã làm bị thương hơn mấy trăm môn đồ của Hi Lâu. Ta phải giết à "

" Cái gì? "

Lời nói của Hồng Ngọc cũng khiến ai bất ngờ, cô nhẹ nhàng mỉm cười nói

" Xin lỗi vị tiểu thư đây, tại sao ngươi lại nói ta như vậy? Ta chỉ là một cô nương yếu đuối, làm sao đã thương được người của Hi Lâu "

Tiếng nói cô như ngân bạc khiến ai nghe thấy cũng phải say đắm, cảm nhận được bản thân vẫn còn trong vòng tay gắn chắc nào đó liền thoát ra

" Đa tạ! "

Sau lớp vải mỏng cô có thể thấy được người vừa giúp cô là Hiên Viên Khải Minh, gương mặt lạnh lùng của hắn mang theo ửng hồng...

" Không gì "

Mềm mại thật!

Cô kinh ngạc khi suy nghĩ của hắn vang lên, xem ra...

Advertisement / Quảng cáo

" Thuộc hạ của ta đã thất lễ. Mong cô nương bỏ qua "

Tiếng nói lạnh lùng vang lên, một nữ nam tử mang mặt nạ từ từ bước đến. Phong thái tiêu sái tuấn nữ khiến bao người đắm đuối

" Nhưng... " Hồng Ngọc định nói gì đó liền bị ánh mắt đáng sợ của Vân Hi liếc qua

" Vân Hi công tử đích thân tới đây, tiểu nữ làm sao có thể dễ bụng "

" Không biết, cô nương có yêu cầu gì cần tại hạ giúp đỡ? "

" A! Ta nghe nói Vân Hi thân y giải được rất nhiều bệnh. Kéo người chết từ cõi âm trở về. Vậy... "

" ... "

Cô nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nữ9, khẽ môi vươn lên nụ cười nhạt. Ngón tay thon dài đặt lên ngực nàng ta. Yêu mị nói

" Trái tim ta đã chết từ lâu, không biết ngươi có cách nào cứu chữa? "

Lời nói của cô quyền rũ như đoạt hồn phách kẻ khác, Hiên Viên Khải Minh lạnh lẽo nhủ mãi, vươn tay nắm lấy eo cô đưa vào lòng mình

" Lặng lẽ "

Chỉ thấy hắn tức giận nói ra hai từ với cô, Hiên Viên Ngao Thiên kinh ngạc, kể cả Ly Hoàng cũng không thoát khỏi bàng hoàng

" Ý cô nương là sao? "

Vân Hi lạnh lùng lên tiếng

" A! Ta có người trong lòng, và chàng ấy lại bỏ ta đi cách đây không lâu. Ta đến đây là để hỏi Vân Hi thân y làm cách nào để khiến người ấy trở về bên ta để chữa hết tâm bệnh của chính mình "

Tiếng nói ưu thương của cô vang lên khiến bao người đau lòng và không khỏi kinh hãi, Hiên Viên Khải Minh lạnh lẽo nhìn cô, đáy mắt xẹt qua khó chịu

' Nàng ấy có người trong lòng... '

Cô nghe được suy nghĩ của hắn mà trong lòng không khỏi chế giễu...

" Ta không thể giải được tâm bệnh "

" Ha! Ta chỉ đùa thôi. Nhưng lần này gặp được Vân Hi công tử quả không uống một chuyến. Vậy hẹn gặp lại... "

Advertisement / Quảng cáo

Cô thoát khỏi vòng tay Hiên Viên Khải Minh rồi nhúng người bay lên bầu trời, mảnh giấy có ghi bài thơ của cô bỗng nhiên cháy lên. Tạo nên khung cảnh lung linh của ngọn lửa giữa trời với muôn vạn hoa đăng. Cô biến mất như một ảo ảnh...

' Có phải là nàng ấy? '

Tiếng lòng của Ly Hoàng và Hiên Viên Khải Minh vang vọng cả bầu trời đêm. Chỉ có Vân Hi (nữ9) nhủ lại hàng mai

" Gặp lại? Thật mong chờ... "

Cô trở về hoàng cung cũng đã đêm khuya, cô đứng lại trước một cây hoa anh đào với muôn loài hoa xinh đẹp đang rơi xuống. Từng làn gió bay đi mang lại cảm giác lạnh lẽy, khẽ môi cô vươn lên nụ cười Bàn tay mềm mại đưa ra hứng lấy một bông hoa, nhẹ nhàng xoay chuyển. Cô hòa mình với cơn gió, như ảo ảnh muốn bay đi. Loài hoa anh đào cũng theo điệu múa của cô mà trải dài trong không trung. Cô như một tinh linh dưới ánh trăng sáng đang rực rỡ, dưới ánh đèn hoa đăng muôn ngàn. Hòa mình vào thế giới riêng biệt, cơ thể mềm mại quyền rũ uyển chuyển xoay vòng, tà áo trắng như trích tiên tung bay cùng cánh hoa. Mái tóc tím yêu mị cũng theo điệu múa mà là lướt giữa khung trời. Mượt mà như làn sóng đang lượn lờ. Cô tuyệt trần với điệu múa, như cả vũ trụ đang xoay vòng cùng cô. Hương thơm từ cánh hoa lan tỏa ra cả khuôn viên, một nàng tiên xinh đẹp lại mị hoặc như yêu hồ. Cô theo điệu vũ xoay chuyển, dường như không từ nào có thể tả hết được khung cảnh bây giờ. Tuyệt thế với loài hoa lãng mạn...

Từ phía xa một người nam nhân đã nhìn thấy cảnh này. Chiếc mặt nạ đáng sợ che giấu dung mạo. Đôi mắt hổ phách lạnh lùng uy nghiêm giờ đây đang in đậm hình bóng này. Bóng dáng xinh đẹp lại vô tình, khẽ môi ướm át mỉm cười lại tàn nhẫn. Và cũng chính bắt đầu từ giây phút này nàng đã gieo cho ta sự đau khổ, từ bỏ cả giang sơn hay thiên địa để khiến nàng vui. Đánh mất trái tim chỉ để nàng nhìn ta lâu hơn một chút. Từ bao giờ ta đã nhận ra hình bóng nàng vốn đã in sâu vào tâm trí, nơi sâu thẳm nhất của trái tim này. Kiểu diễm tuyệt thế như tình tình đang kiều vũ, liệu ta còn có thể nhìn thấy ai khiến ta điên đảo như nàng. Ta cứ ngỡ bản thân là một kẻ máu lạnh và tàn nhẫn đứng trên uy quyền như ánh trăng kia, sẽ không một ai khiến ta rung động. Đối với ta máu chính là thứ đẹp nhất, nhưng từ giây phút này đây ta đã thay đổi ý nghĩ, hiện hữu trong tim ta nàng chính là cả bầu trời, nhưng có lẽ đây chỉ là trò chơi mà nàng đã sắp đặt. Ta đã từng chống đối cả thiên địa chỉ vì sự tàn độc của bản thân... nhưng ta lại tàn nhẫn với chính mình chỉ vì mong nàng mỉm cười... Ta đã không biết rằng trái tim nàng được làm bằng băng, và nàng cũng chỉ như một con gió vô tình lướt qua thế trần đầy tàn nhẫn... Nhưng... ta đã trượt yếu... cơn gió ấy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Nàng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 8

Mặt trăng lên cao với ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi cả khung trời, cô đứng lại nhìn lên cành cây. Người nam nhân đó dần đi về phía cô, chiếc mặt nạ chìm ung đáng sợ phản chiếu trong đêm. Cô mỉm cười nhẹ rồi quay lại đối diện với hắn, đôi mắt sau lớp vải mỏng bình thản không gợn sóng

"Thần thiếp tham kiến bệ hạ "

Hắn đứng đối diện cô với một khoảng cách gần

"Người là ai? "

Tiếng nói lạnh lẽo uy nghiêm khiến người khác run sợ

"Ta là một trong hậu cung của người "

"... Tên "

"Huyết Ly Băng "

"Người của Huyết gia? Xem ra vẫn còn người sống sót "

"Ta đã vào cung trước khi Huyết gia ta suy tàn "

"... "

Cô lặng lẽ quay đầu nhìn những cánh hoa anh đào rơi mà ngân lên một bài thơ

"Trăng sáng nhẹ nhàng rơi xuống trần gian "

"Bóng hình phiêu dạt dưới biển trời "

"Làn gió lướt qua tung bay áo "

"Nước mắt chảy dài như cổ hương "

"Mỹ nhân khuynh thế xoay thiên hạ "

"Khóe môi mỉm cười điên đảo chúng sinh "

"Ta đứng nơi đây dưới bóng người "

"Ma tôn kinh thế giết muôn loài "

Advertisement / Quảng cáo

"Khổng khổ kêu gào trong tuyệt vọng "

"Chống đối thiên địa trong bàn tay "

"Thống nhất tam giới dưới thế trần "

"Cửu lõi huyền chân tuyệt không sợ "

"Trái tim tàn nhẫn giết chết người "

"Máu chảy thành sông một màu đẹp "

"Đẹp hết chương ngại bước lên cao "

"Cửu ngũ chí tôn trong thiên hạ "

"Rồng đứng nơi đây giữa loài người "

"Thân phận thật không ai biết "

"Chỉ có trời đang nhìn đến người... "

Đôi mắt hổ phách sau lớp mặt nạ ánh lên kinh ngạc, rồi lóe lên tia khát máu. Cô mỉm cười nhẹ xoay lại bước đến gần hắn

"Người sao vậy? "

"Người biết được những gì? "

"Hử? Ta không hiểu bệ hạ đang nói gì cả "

"Giả ngốc với ta? "

Hắn đưa tay bóp lấy cổ cô, hàn khí tỏa ra lạnh lẽo

"Uhm... "

Cô khó thở nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Advertisement / Quảng cáo

"... "

Hắn nhìn vào cô rồi buông ra xoay người bỏ đi, bóng lưng thẳng tắp uy quyền. Cô nhìn đến hắn, đôi mắt sau lớp vải ánh lên lạnh lẽo rồi trở về bình thản

[Ký chủ ơi! Xém nữa ta chết ngất vì người đó]

"... "

[Ta cảm nhận được tà khí từ người tên đó. Vậy mà người còn nói ra mấy lời không hay đó nữa]

"Ha! thú vị "

[Nà ní 0o0???]

Cô nói rồi bỏ đi để lại khung cảnh tuyệt đẹp...

Hắn trở về phòng ngồi xuống ghế, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về không trung. Hình ảnh cô vẫn còn trong đầu hắn, đưa bàn tay vừa bóp cổ cô lên thất thần

"Mện thật... nàng ấy... còn rất thơm "

Không gian tâm tối với ánh sáng nhàn nhạt, hắn bỗng lạnh lẽo lên tiếng

"Hắc sát "

Từ không gian bỗng hiện lên hai bóng đen, cơ thể tỏa ra tà khí. Cả hai đồng loạt quỳ xuống

"Ma tôn có gì căn dặn? "

"Âm thầm đi theo một nữ nhân tên Huyết Ly Băng và báo cáo lại với ta. Nàng ta có gì mờ ám, và... bảo vệ nàng ấy "

Lời nói của hắn khiến cả hai bóng đen đều có chút bất ngờ. Sau đó cũng tuân mệnh mà biến mất...

Không gian lạnh lẽo bao trùm, hắn ngồi đó uy nghiêm...

"Thật muốn xem... nàng giờ trò gì... "

ΔΔΔΔΔΔΔ Hoi ngắn nha! Tại có chút bất trắc. Chap sau mình bù cho... Cảm ơn các bạn đã ủng hộ >v<

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 9

Cô thư thả ngồi uống trà, trên tay là một quyển sách. Bên ngoài từng cơn gió lạnh thổi qua làm cành cây phát ra tiếng xào xạc êm tai

[Ký chủ! Những tên theo dõi người vẫn kiên trì như vậy sao?]

Tiếng nói tiểu Bát Đản vang lên trong đầu cô

"Hử? Kệ bọn chúng "

[Người định làm gì tiếp theo? Còn Ma Tôn...]

"Cứ từ từ, không gấp "

Cô bình thần nói khiến tiểu Bát Đản khó hiểu

Bỗng nhiên một cơn gió nhẹ thổi qua, ly trà vừa đưa đến khóe miệng cô bỗng dừng lại. Đôi mắt sau lớp vải là sự thản nhiên yên tĩnh. Cô đặt quyển sách xuống bàn

[Có sự xuất hiện của người lạ. Ký chủ cẩn thận!]

Tiếng nói tiểu Bát Đản vang lên trong đầu, cô từ từ đứng dậy. Tiếng nói như ngân bạc quuyền rũ lòng người

"Không biết là ai đại giá giả quan lâm? "

Advertisement / Quảng cáo

Từ phía trên thanh gỗ tối cháy xuống những giọt máu đỏ. Cô ngửi thấy lên nói

"Các hạ bị thương? "

Từ phía trên nhảy xuống một bóng hình, dưới ánh sáng nhàn nhạt cô có thể thấy đó là một người nam nhân. Mái tóc trắng như từng sợi chỉ mượt mà. Đôi mắt xanh dương nhẹ nhàng như một băng sơn. Làn da trắng ngọc. Mũi cao. Mồm đỏ mọng chảy ra máu. Trên cơ thể cân đối là bộ y phục xanh trắng, phía cánh tay chảy ra rất nhiều máu ướt đầm y phục. Quả là một nữ nam khiến bao người điên đảo, như trích tiên hạ phạm

"Đã làm phiền "

Tiếng nói lạnh nhạt vang lên sau đó bước qua cô.

"Khụ "

Người nam nhân đó bỗng ho ra máu, đôi chân khụy xuống mặt sàn rồi ngất xỉu

"Hử! Máu mè "

Cô nói rồi đỡ hắn lên giường

[Ký chủ! Tên này là người của Thiên giới]

"Hử? "

[Hắn tên Mặc Sĩ Tuyệt Ca. Là một trong những người lãnh đạo của Thiên Giới đến chống đối Ma Tôn. Có lẽ hắn đã biết hoàng đế Hiến Viên quốc là Ma Tôn nên đến đây phục kích rồi bị thương]

"A! Con rồi tốt "

Cô nhẹ mỉm cười rồi băng bó vết thương cho hắn, ánh trăng lên cao chiếu rọi qua khung cửa

Khoảng một lúc lâu tên đó cũng tỉnh dậy, đôi mắt xanh dương nhẹ nhàng nhìn đến cô đang ngồi đó. Chiếc cổ cắm trên tay vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng lại đau thương. Tà áo trắng tung bay trong cơn gió. Đưa linh hồn người vào khung cảnh xa lạ, một màu xám của tro tàn... Dương âm dứt quãng đau đớn, lại như một cơn sóng cuộn trào...

Cô dừng lại nhẹ nhàng lên tiếng

"Tỉnh rồi? "

"Nàng cứu ta? "

"Hừ? Không! Ta chỉ giúp huynh băng bó "

Hắn dần đứng lên đi về phía cô, gương mặt hơi ửng hồng

"Đa tạ "

"Không cần khách sáo "

"Ta sẽ trả lại ân tình này "

"A! Ta là Huyết Ly Băng. Còn huynh? "

"Ta... Mặc Sĩ Tuyệt Ca "

"... "

"Nàng sao lại ở hậu cung? Chẳng lẽ... "

"Phải! Ta là một trong hậu cung của bộ hạ "

"Vậy... "

"Không sao! Ta sẽ không nói cho ai "

"Vậy... tại hạ cáo từ. Hẹn ngày gặp lại "

Advertisement / Quảng cáo

Nói rồi hắn biến mất như chưa từng xuất hiện, thì cô lại có một vị khách khác. Chưa kịp định hình đã thấy Hiền Viên Hoàng Phong đứng trước mặt mình. Chiếc mặt nạ chìm ung đáng sợ hiện hữu trong đêm

"Ngươi đã gặp hắn chưa? "

"Ý của ngươi là sao? Bộ hạ? "

"Hừ! "

Hắn vươn tay ra ôm lấy cô vào lòng, hơi thở bạc hà tỏa ra xộc vào mũi cô. Thân thể khỏe mạnh cao lớn, tay còn lại nâng cằm cô lên

"Nói "

"... "

"Nếu như không nói, ta sẽ giết ngươi ngay "

"Không ai vào đây cả "

"Hừ? Dám lừa ta? "

Cơ thể hắn tỏa ra hàn khí âm lạnh

"Không có "

Cô lạnh nhạt nói khiến hắn nheo mắt lại. Đôi mắt hổ phách âm trầm nhìn cô

Hắn bế cô đến giường rồi ngồi xuống, cho cô ngồi trên đùi mình. Bàn tay lạnh lẽo vuốt ve mặt cô

"Ta chưa từng gặp ngươi... "

"Thần thiếp và bộ hạ vốn chưa gặp nhau... "

"Người lần trước ở yến tiệc là ngươi? "

"Không biết "

"Hừ! Còn không nói thật "

Cô nhẹ nhàng nhìn hắn, đôi tay mềm mại đưa lên mặt hắn quấy rầy

"Bộ hạ sao lại quan tâm thiếp như vậy? "

"... "

Cô nhẹ nhàng đưa ngón tay xuống lồng ngực rắn chắc của hắn vẽ một vòng tròn nhỏ

"Sao vậy? Đêm khuya như thế này ngài đến chỗ ta chỉ để hỏi chuyện thôi sao? "

"... "

Cô đưa cơ thể mềm mại quấy rầy của mình sát vào lồng ngực hắn, bàn tay luồn vào sờ soạn vòm ngực khỏe mạnh. Cô đưa môi mình khóa chặt khoe môi lạnh lạnh kia.

Hắn kinh ngạc nhưng vẫn để cô tùy tiện, nhất là hắn rất thích bờ môi mịn màng ướt át của cô. Vừa mềm lại ngọt thơm thơm. Hắn rất thích...

Cô rời khỏi môi hắn, gương mặt hơi ửng hồng. Hắn lại luyến tiếc ôm chặt lấy cô

"Đó gọi là gì? "

"Hừ? Ngài đừng nói là không biết nha? "

Hắn nhẹ lắc đầu khiến cô hơi kinh ngạc

Advertisement / Quảng cáo

[Ma Tôn vốn không gần nữ sắc nên tất nhiên không biết]

Tiếng nói tiêu Bát Đản vang lên trong đầu cô. Cô liền mỉm cười quấy rầy đặt ngón trỏ lên môi mình

"Đây gọi là hôn "

"Hôn? Ta muốn nữa "

Hắn lạnh nhạt nói, cô lại mỉm cười đưa ngón tay lên môi hắn vuốt ve mịn hoặc

"Khuya rồi! Người về ngủ đi "

Cô nhẹ nhàng hôn hắn rồi đứng dậy, hắn vô thức đưa tay lên rồi mỉm cười nhìn cô sau đó biến mất không tăm hơi

"Những tên này đi đi lại lại thần không biết, quỷ không hay "

Cô ngồi xuống giường cảm thán

[Ký chủ! Người định làm gì? Ta không thể đọc được suy nghĩ của người dù chúng ta đã gắn kết. Vậy ký chủ không nghĩ cái gì hết ả?]

"Hử? Ai biết, ta đi ngủ "

[Nà nì? =_= . Ký chủ quả không tầm thường...]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 10

"Nương nương, đây là ngự hoa viên lần trước tổ chức yến tiệc... "

Thủy Liên đi phía sau cô nói

"Ừ "

Bầu trời trong xanh mát mẻ, từng cơn gió đùa đùa. Muôn vàng bóng hoa khoe sắc dưới bầu trời... Vì hôm nay là một ngày trong lành nên cô quyết định ra ngoài đi dạo.

"Nương nương... sao người không tìm hoàng thượng "

"Đề làm gì? "

"Thì... nương nương. Người đừng đùa mà, người định ở trong tiểu viện đó suốt đời sao? "

"Chắc vậy, ngại lui trước đi "

"Vâng... "

Cô lạnh nhạt đi lên phía trước, dừng lại trước một cây hoa anh đào đang rơi xuống và đùa đùa trong gió. Từ phía xa cô đã nghe thấy tiếng nói yếu ớt của mình

- Ha ha! Công chúa thật biết đùa

- Ly quốc quả nhiên có nhiều nhân tài

- Công chúa xinh đẹp như hoa, chim sa cá lặn như vậy mà Thái vương lại không thích. Thật đáng tiếc...

Một đám nữ nhân vui đùa với công chúa Ly quốc. Nàng ta mỉm cười nhẹ cho qua, đôi mắt quét qua tia sợ hãi khi nhắc đến Thái vương

"Các tỷ muội rành quá nhỉ? "

Tiếng nói yếu ớt vang lên, một nữ nhân kiêu sa đi đến, y phục rườm rà nặng nề toát lên khí chất uy nghiêm..

- Hi nương nương

- Thần thiếp bái kiến nương nương

Tất cả đồng loạt hành lễ, Ly quốc công chúa thấy vậy cũng nhẹ nhàng lễ. Hi Y thấy vậy liền đi đến nâng nàng ta dậy

"Công chúa sao lại hành lễ. Ta không dám nhận "

"Nghe danh Hi Y nương nương đã lâu. Nay mới gặp mặt "

Advertisement / Quảng cáo

" Ái kia! Công chúa Ly quốc quả khen "

"Ta nghe nói Hi Y nương nương là người quyền uy nhất hậu cung. Vì bệ hạ chưa lập hậu nên người được nắm quyền. Ta còn nghe nói Hi Y nương nương là người tài sắc vẹn toàn, cảm kì thi họa đều tinh thông "

Lời nói của Ly Hoa lọt vào tai cô từng chữ một

"Công chúa cứ đùa. Tại vì bệ hạ chưa lập hậu nên ta mới có cơ hội này... Còn sau này thì khó nói " Hi Y mỉm cười nhưng trên mặt lại hiện rõ sự kiêu ngạo

- Nương nương nói đùa, nếu có lập hậu thì người đó chắc cũng phải là người

- Đúng vậy! Đúng vậy, tới lúc đó người phải nâng đỡ cho chúng thiếp

....

"Các muội làm ta xấu hổ đó "

Hi Y che miệng cười mà đầy mắt quét qua sự kiêu ngạo

[Ký chủ! Nữ nhân thật đáng sợ]

"Hử! Chưa leo lên giường của hoàng đế mà đã ước ao làm hậu. Haizz! Ngu ngốc "

[Phải phải! Nếu bọn họ biết hoàng đế là ai thì chắc chết khiếp]

Cô ngược lên nhìn cây hoa anh đào đang nở rộ, vươn tay ra hứng lấy một bông mà mỉm cười nhẹ.

Tà áo phiêu dạt trong cơn gió, hương thơm từ cơ thể cô tỏa ra mà bay đi. Đám nữ nhân nhìn thấy cô liền tò mò bàn tán

- Hi nương nương. Nữ nhân đó là ai vậy?

- Nàng ta trong lạ quá

- Hậu cung người vô số kẻ. Làm sao chúng ta có thể biết hết

....

"Kêu nàng ta qua đây. Gặp bốn cung mà không hành lễ?"

Hi Y bảo một tên nô tài đến gọi cô

- Người là ai. Sao không qua bái kiến Hi nương nương

Cô nghe vậy liền lạnh nhạt quay người lại, mái tóc tím mượt mà tung bay. Mảnh vải trắng che đi đôi mắt tuyết luân, dù thể vẫn khiến người người bần thần. Sóng mũi cao mịn màng. Làn da trắng không tí vết. Hân mai lá liễu. Khóc môi ướt át đỏ mọng. Phấn cảm xinh đẹp khiến người khác mê mẩn. Thân hình quyến rũ với từng đường cong hoàn hảo, bộ y phục trắng phiêu dật trong gió.

Khi nhìn thấy cô thì những nữ nhân kia liền sững sờ, gương mặt không khỏi ửng đỏ e thẹn

"Có gì sao?"

Tiếng nói dịu dàng như chuông bạc đi vào lòng người. Khiến những người đó càng lạc lòng say mê

Một lúc sau Hi Y bình tĩnh lại, đôi mắt vẫn cứ dõi theo cô.

"N...người... sao không hành lễ bốn cung."

"..."

Cô không nói gì mà vẫn đứng đó hiên ngang. Khí chất cao quý lãnh tính hiện hữu dưới bầu trời

"Người..."

Thấy cô không nói gì Hi Y liền tức giận, nhưng vẫn say đắm nhìn cô

"Có chuyện gì vậy?"

Tiếng nói lạnh lẽo vang lên, người nam nhân khoác áo choàng lông bước vào uy quyền. Chiếc mặt nạ đáng sợ che đi khuôn mặt. Hân khi tỏ ra khiến ai cũng phải run rẩy

"Thần thiếp tham kiến bệ hạ"

Đám nữ nhân đó đồng loạt sợ hãi hành lễ, chỉ riêng cô đứng đó bình thản

Hắn không nói gì chỉ nhìn về phía cô rồi bước lại. Ai cũng kinh ngạc không hiểu

Hắn vươn đôi tay rắn chắc ra ôm lấy vòng eo cô, cảm nhận hương thơm và sự mềm mại mà cô mang lại. Không nói gì nâng cằm cô lên và chiếm lấy đôi môi cô. Ai cũng kinh hãi khi nhìn thấy cảnh này

"Ừm..."

Cô nhìn hắn hôn môi mình mà nheo mắt lại, dùng nhẹ tay đẩy hắn ra. Thấy cô khó chịu hắn cũng buông ra, luyến tiếc nhìn cô sau đó quát

"Cút hết"

Tiếng quát giận giữ đầy âm lãnh khiến ai cũng giật nảy mình, thậm chí còn có người chịu không được mà ngã xiù. Hi Y cúi xuống

"Thần thiếp cáo lui"

Đôi mắt liếc về phía cô oán hận và chán ghét

"Hồ ly tinh, dám mê hoặc bệ hạ. Ta sẽ không tha cho người"

Nghe thấy suy nghĩ của Hi Y trong lòng cô không khỏi khinh bỉ. Khi bọn họ lui xuống hết hắn mới bồng cô lên đi đến một băng ghế đá ngồi xuống. Cho cô ngồi trên đùi hắn, đưa tay vuốt má cô

"Ta muốn hôn"

"Hử?"

Cô nghe vậy liền nhẹ mím cười quyến rũ, ngón tay trở đưa lên ngực hắn. Cô có thể cảm nhận được trái tim hắn đang đập rất nhanh

"Sao tim ngài đập mạnh vậy? Một à"

"..."

Thấy hắn không nói gì cô liền mím cười nhẹ rồi hôn hắn, đôi môi ướt át của cô chạm nhẹ vào đôi môi lạnh lẽo của hắn. Cô luôn lười vào khoang miệng hắn, quần lấy lưỡi hắn chơi đùa

Bàn tay hắn siết chặt eo cô, cảm nhận sự ngọt ngào mà cô mang lại. Nhắm mắt tận hưởng, hắn đã nhớ sự ngọt ngào này rất nhiều. Cả ngủ cũng mơ tới...

Khoảng một lúc lâu cô buông hắn ra, khẽ môi cả hai kéo ra sợi chỉ bạc. Gương mặt cô hơi ửng hồng, đưa ngón trở lên môi mình liếm nhẹ

"Kỹ thuật của người thật tệ"

"Ta..."

"Không hôn người nữa, ta kiếm người khác"

Cô vừa dứt lời đã thấy từ người hắn tỏa ra sự lạnh lẽo hơn. Vòng tay ôm lấy eo cô

"Nàng dám?"

"Ừm..."

Hắn cuồng bạo hôn cô, chiếm lấy môi cô ngậm mút

Advertisement / Quảng cáo

Cô đưa tay lên đẩy hắn ra nhưng bất lực

"Ừm..."

Thấy cô khó chịu hắn mới chịu buông ra, cô đưa tay sờ môi mình. Cảm giác tê dại khiến cô tức giận

"Nàng... đau sao? "

Thấy cô quay đi hần liền nheo mồm lại

"Không có "

"Ta... xin lỗi "

"... "

"Được rồi! Nàng là gì của ta? "

"Thiếp là phi tần của người "

"Vậy nàng còn dám đi kiếm nam nhân khác? "

"Sao? Ngài ghen "

"Ghen? Là gì? "

"Hừ? Ngài không biết ghen là gì sao? "

"...Ủm... "

"Vậy không cần biết đâu "

"Nhưng... "

"Sao ngài đến đây? "

"Tìm nàng "

"Ta? "

"Chuẩn bị xuất cung "

"Làm gì? "

"Du ngoạn "

"A! Sao lại là thiếp? "

"Ta chỉ muốn nàng "

"... "

"Vậy đi! Ta đi trước "

Hần đứng dậy bước đi, cô nhìn theo mà mỉm cười

[Ngụy hiêm a~]

Cô đưa tay lên môi mình mà vuốt ve

[Ô MAI CHUỐI?? 0o0]

Hần bước đi mà hình ảnh cô vẫn cứ quanh quẩn trong đầu. Bỗng từ đâu xuất hiện hai bóng đen không rõ bên cạnh hắn

"Ma tôn "

"Có chuyện gì? "

"Tên hôm trước phục kích ngài là một trong thiên chủ của THIÊN GIỚI "

"Hừ? Ha! Thú vị "

"Không giết hần sao ạ? "

"Không cần! Hắn đã biết thân phận của ta, vậy thì càng vui... "

"... "

"Mà... ghen là gì? Cà... hôn nữa "

Hai bóng đen kia bỗng run lên một cái bất ngờ, do dự một lát cũng trả lời

"Ghen? Cái này... giống như ăn giấm chua "

"Dạ phải! Còn hôn thì giống như là môi chạm môi. Hoặc có thể coi là môi chạm vào bất kì thứ gì trên cơ thể người khác "

"Tên còn lại cũng bối rối giải thích "

"Dạ! "

"Giấm chua là gì? "

"A! Thì... thì là vậy đó. Nó chua chua "

Bóng đen tên Nhị sát cười ngu ngốc nói

"Vậy Nhất sát? Người nói rõ hơn đi. Hôn là gì? "

"Thần... thần đã giải thích rõ lắm rồi. Thì cũng là vậy đó... "

"Các người giải thích càng khiến ta rối "

Hần lạnh lẽo liếc về hai người khiến họ run lên. Nhất sát thấy vậy liền kêu kêu Nhị sát

"Hả? À!Ồ...! A! Chù nhàn... ta nghe nói ở trần gian này muốn tìm hiểu gì đều phải đọc sách. Vậy nên..."

"Sách? Sách gì?"

"Ha ha! Nó... í... nó há.... Sách gì?"

Nhị sát bỗng bất ngờ kinh hãi nhận ra mình không biết liền nhỏ giọng hỏi Nhất Sát

"Ha ha! Cái này..."

Nhất Sát cười cười

Advertisement / Quảng cáo

"Nói!"

"Thì thì là... à. Là cái này, mới hôm qua thần chòm được... í lộn. Thần mượn được của tên vương gia tóc đỏ (Hiên Viên Ngạo Thiên) Ngài xem xem có gì hay không"

Nhất Sát móc ra một cuốn sách có tên Xuân Cung đồ (Sách cấm * Sex *)

"Hừ!"

Hắn vung tay áo anh khí bỏ đi. Để lại hai bóng đen đứng lên

"Người lấy cuốn sách đó khi nào?" Nhị sát tò mò hỏi

"Hôm qua, lúc theo dõi tên vương gia đó"

"Biết sách gì không mà chòm vậy?"

"Biết chết liền. Thấy tựa hay nên tiện tay lấy thôi"

"Vậy sao người biết nó có ích?"

"Hôm qua lỡ tay lật vài ba trang. Thấy có vẽ hai người trên giường hôn nhau"

"Ô! -0-"

"Và lại vương đạo này rất lạ, trước giờ ta với người có biết gì về trần gian đâu. Vương lại hỏi, ngài ấy còn quan tâm đến một nữ nhân nữa"

"A! Thì sao?" Nhị sát bình thản hỏi

"Vương là người có tham vọng cao... vậy mà lại..."

"Thôi! Kệ đi, ta với người cứ theo sát nàng ta trước. Sau đó báo cáo với vương là được"

"Ừ!"

Cả hai biến mất trong không trung, nhưng không biết rằng cô đã quan sát tất cả...

"Ha! Thật vui nha"

ΔΔΔΔΔΔΔ

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 11

Tiếng lộc cộc vang lên giữa rừng sơ hoang vắng, cây cối xào xạc rụng đưa trong cơn gió. Bầu trời trong xanh mát mẻ, cô đang ngồi trên xe ngựa với Hiên Viên Hoàng Phong (Hoàng thượng).

"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Nam quốc"

"Đến đó làm gì?"

"Tôi đó nàng sẽ biết"

Hắn lạnh lùng nhắm mắt lại, bộ y phục đen anh khí tỏa ra âm lãnh. Chiếc mặt nạ chìm ưng yêu dị đầy đáng sợ. Mái tóc đen pha lẫn những lọn tóc trắng tạo nên cảm giác kinh hoàng.

Hắn vẫn như vậy, uy quyền của một người đứng trên cao, còn cô cũng không khác gì. Y phục xanh nhạt ôm lấy thân thể quyến rũ tà mị. Mái tóc tím dài mượt mà xõa ra. Mảnh vải trắng che đi đôi mắt. Cô còn được hắn khoác cho một chiếc áo choàng đen, cái mũ cũng che đi hết gương mặt cô

"Sao thiếp phải mang cái áo khoác này?"

"Muốn thiên hạ đại loạn à?"

"..."

Cô vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, chiếc xe ngựa đang lướt qua rất nhanh. Dần dần cô nghe thấy tiếng ồn ào từ rất xa...

"Ngài đi như vậy, triều đình sẽ thế nào?"

"Ta tự có tính toán"

"... Ừm..."

Advertisement / Quảng cáo

Cô dựa vào thành xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, chìm vào không gian của tiểu Bát Đàn

[Ký chủ! Sao người lại vào đây?]

"Thích"

[À há]

"Chuyến đi này sẽ rất vui đây "

[Ký chủ! Ta thấy người có âm mưu =,=]

"Hừ! "

[Ký chủ! Hệ thống đang có một một món đồ mới rất hay. Ký chủ cũng nên có]

"Hử? Là gì? "

[Nhấn vạn hóa]

"Nhấn? "

[Nó chứa đựng một không gian rất lớn do chính người tạo ra. Người càng mạnh không gian sẽ càng vô tận. Người có thể dễ đồ trong không gian đó]

"A! "Cô kinh ngạc thốt lên

[Thậm chí khi người gặp nguy hiểm người cũng có thể vào trong ản náu. Có thể nói đó sẽ là nhà của người]

"Ồ ừm...! Rất hay, không gian của riêng ta? Còn hơn là cái không gian trắng xóa của hệ thống nhà người "

[Ha ha =v=|||]

"Lâm như thế nào? "

[Người phải đến một nơi có linh khí dồi dào của trời đất. Và sẽ tự lấy linh lực để dùng suy nghĩ tạo ra NHẪN VẠN HÓA.]

"A! Hiểu rồi "

Cô thoát ra khỏi không gian bởi cảm nhận được xe ngựa đã dừng lại, mở mắt ra cô đã thấy hắc ngòi kẻ bên. Thậm chí môi cô còn đang bị hắc chiếm lấy. Thấy cô thức dậy hắc mới thả ra

"Tỉnh rồi à? "

Cô chạm vào môi hắc quyền rũ

"Ngài đang lợi dụng ta sao? "

"Ta... không có "

"Vậy sao khi này ngài hôn ta "

"Nàng là ái phi của bốn vương. Bốn vương thích thì hôn "

"Ngài... "

"Chủ tử! Đã tới kinh thành "

Cô nghe tiếng nói bên ngoài liền vén màn lên nhìn dòng người tấp nập. Khu phố náo nhiệt rộng lớn...

"Mặt trời sắp lặn rồi, chúng ta ăn gì đó trước "

Hắc bước xuống xe ngựa rồi đưa tay ra đỡ cô. Vừa bước xuống cô đã thấy nơi này rất phồn vinh

Bước vào quán đã thấy tiểu nhị chạy ra

"Khách quan mời ngồi "

"Mang tất cả món ăn ngon ra đây. Chuẩn bị thêm 1 phòng cho chủ tử ta "

Tên thị vệ lên tiếng rồi tiểu nhị chạy vào trong. Cô níu nhẹ tay áo hắc lạnh nhạt

"Sao lại chỉ một phòng? "

"Thì... ta đem không nhiều tiền "

"Hử? "

"Được rồi! Uống trà đi "

Hắc rót trà đưa cho cô, sao đó hơi nghiêng người cúi đầu xuống giờ một cuốn sách ra có đề tựa XUÂN CUNG ĐỒ mà coi. Rồi đánh dấu vào một trang sách

Advertisement / Quảng cáo

"Ồ riêng đã xong "

"Ngài nói gì vậy? "

Cô hơi nghiêng người nhìn hắc, thấy vậy hắc liền nhét cuốn sách vào tay áo

"Không! "

Nhìn gương mặt vẫn lạnh lẽo của hắc, cô liền bình thần tiếp tục uống trà.

"Thức ăn tới đây "

Tiểu nhị mang cơm ra, hắc thấy vậy liền nhủ mài nhìn trên bàn ăn. Cô nâng đũa lên nhìn hắc

"Sao vậy? "

"Không có gì "

Hắc cũng bắt đầu dùng bữa, nhưng đôi mắt sau lớp mặt nạ lại trở nên khó chịu liền buông đũa xuống

"Ta no rồi "

"No? Người vừa mới ăn được một đũa "

"Ừ! "

"Thật khó chiều "

Cô cũng chẳng quan tâm hấn mà ăn tiếp, sau khi no nê cô mới nói

"Thiếp muốn tắm rửa "

"Được! Ta cho người chuẩn bị. "

Nói rồi hấn dắt cô lên phòng, căn phòng khá rộng rãi. Sạch sẽ lại ngăn nắp, cô lẳng lặng nhìn đến chiếc giường lớn.

"Nước đủ ấm rồi, nâng vào tắm đi "

Hấn vào xem xét nước tắm cho cô sau đó hài lòng

"Ừa! "

Cô cũng ngoan ngoãn đi vào trong, từ từ cởi ra chiếc áo choàng rồi đến y phục rườm rà trên cơ thể. Sau lớp bình phong mờ ảo hấn có thể thấy được sự yêu mị quyền rũ của cô. Cơ thể xinh đẹp dần cời ra lớp vải mỏng. Cô bước vào thùng tắm, những cánh hoa hồng lênh bênh trên mặt nước

Hấn quay mặt đi khi vành tai đang ửng hồng, lấy ra một tấm bản đồ xem xét

"Nam quốc này là cường quốc mạnh nhất. Chúng ta đến đây làm gì? " Tiếng nói như chuông ngân của cô vang lên

"Dò xét "

"Có gì để xem xét chứ? Thậm chí còn đích thân ngài đi. "

"Nàng biết rõ phải không "

Rõ ràng là một câu hỏi nhưng cô vẫn có thể nghe thấy sự khẳng định từ câu nói lạnh lùng của hấn

"Ha! Ngài nói gì thiếp không hiểu "

"Nàng đừng giả vờ nữa. Nàng biết thân phận thật của bốn vương "

Khóe môi cô vurun lên nụ cười nhạt nhưng lại hàm chứa cả một sự chế giễu. Cô dần đứng lên, khoác trên mình chiếc yếm và một lớp vải mỏng xanh nhạt. Cơ thể trắng mịn màng thoát ẩn thoát hiện sau lớp vải mỏng xanh nhạt ấy. Cô bước ra khiến hấn bản thân, đôi mắt hồ phách lạnh lẽo hiện lên ngon lửa nhỏ. Sau đó hấn quay mặt đi không nhìn cô mà nhìn vào tấm bản đồ trên tay

Cô bước lại gần hấn, vòng tay ôm lấy tấm lưng to lớn của hấn từ phía sau. Gương mặt cô dựa vào vai hấn tà mị

"Ngài sẽ giết thiếp sao? "

"... "

Bàn tay trắng mịn của cô sờ vào khóe môi hấn, yêu mị như hồ ly

"Ngài im lặng là đang do dự sao? "

"... "

"Ngài yên tâm, chỉ cần thiếp không nói ra là được. Vì thiếp muốn..."

"... "

"TỰ TAY GIẾT CHẾT NGÀI "

Advertisement / Quảng cáo

Lời nói yêu mị của cô khiến hấn sững sờ, đôi mắt hồ phách lạnh lẽo hiện lên

[Ký chủ! Người muốn chết sớm sao?]

Tiểu Bát Đan sợ hãi nói chuyện với cô

"Nàng sẽ giết ta? Ta không tin đến lúc đó nàng sẽ còn sống "

Hấn nắm lấy tay cô kéo ra ngồi trên đùi hấn. Đối diện với ánh mắt đáng sợ kia cô vẫn bình thản, đôi tay trắng mịn bị hấn nắm chặt cố thoát ra. Hàng mài nheo lại khó chịu

Hấn thấy cô đau liền dần buông ra, cô tay cô đã bị in hấn vết đỏ. Không hiểu tại sao khi nhìn thấy như vậy, trái tim hấn dường như nhói lên. Nhưng chỉ là thoáng qua nên hấn vẫn không nắm bắt kịp

"Được rồi! Đi ngủ "

Hấn bế cô lên giường, cời y phục ra rồi ôm cô vào lòng

"Ngài làm gì vậy? "

"Ngủ "

"Nhưng... cùng chung 1 giường sao? "

"Nàng là ái phi của ta "

"Ngài..."

Hấn càng siết chặt cô hơn, cô nằm trong lòng ngực rắn chắc của hấn mà khóe môi vurun lên ý cười sâu xa

' Ta sẽ giết ngươi, sớm thôi...' "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 12

Cô ngồi trên xe ngựa mà chán nản, nhìn ra bên ngoài toàn là rừng núi. Ánh sáng chiếu rọi mát mẻ, lá cây xào xạc vang vọng cả khu rừng

" Lân này là đi đâu? "

" Linh sơn "

Hắn lạnh lùng trả lời tiếp tục xem tấu chương, cô thấy vậy cũng lạnh nhạt không nói gì nữa

Một lát sau, xe ngựa dừng lại. Cô bước xuống nhìn dây bậc thang dài đến đỉnh núi mà khá kinh ngạc. Chiếc áo choàng đen tung bay nhẹ trong gió. Hắn đến bên cạnh cô

" Đây là Linh sơn phải, là kẻ thù truyền kiếp của Ma Tộc "

" ... "

Từ trên bước xuống hai tiểu đồng, cả hai đều sợ hãi nhìn vào hắn

" Các vị là khách của Linh sơn lão sư? "

" Phải "

" Nhưng chúng tôi không thể cho quá nhiều người vào, ai là người có hẹn với lão sư? "

" Là ta " Lời nói lạnh lẽo của hắn khiến hai tiểu đồng run nhẹ

" Vậy chỉ có người mới được phép vào "

" Người này là người thân cận của ta. Sẽ đi cùng "

Hắn kéo cô lại gần hắn, hai tiểu đồng nhìn nhau sau đó gật đầu quay đi

" Vậy mời hai vị theo chúng tôi "

Cô cùng hắn đi lên dãy thang dài, hai bên đều có cây hoa anh. Từng cánh hoa rơi xuống, cuốn trôi theo con gió. Khi lên tới nơi cô mới thấy được sự oai hùng của nó, quả thật vô cùng rộng lớn. Môn phái này quả không tầm thường

Advertisement / Quảng cáo

[Môn phái có thể đối đầu với Ma Tôn thì làm sao tầm thường]

Lời nói tiểu Bát Đan vang lên trong đầu cô, khiến cô không khỏi khinh bỉ

" Lão sư đang đợi ở tiền phòng. Mời! "

Một người nam nhân đi lên cung kính, hắn dừng lại quay qua cô.

" Ở lại đi, ta vào trong nói chuyện "

"Ừ..."

Cô nhẹ gật đầu rồi theo hai tiểu đồng đi qua nơi khác

- Thật đáng sợ, khí tức lớn mạnh như vậy

- Người nam nhân đó rốt cuộc là ai?

Suy nghĩ của hai tiểu đồng vang lên trong đầu cô, khỏe mới cô vươn lên nụ cười nhạt

" Hai tiểu đệ, phái Linh sơn này dường như rất mạnh? "

" Hừ? Người không biết sao, môn phái ta ngàn đời đều là đối thủ lớn mạnh nhất của Ma tộc "

" Phải! Lão sư và các vị trưởng tôn đều là anh tài hiếm có "

" A! Ta nghe nói Ma Tôn là một người phá thiên diệt địa. Môn phái Linh sơn liệu có nắm chắc phần thắng? " Cô chế giễu nói khiến hai tiểu đồng giận tím mặt

" Hừ! Ma Tôn thì sao chứ? Cũng phải chịu thua dưới Cửu Thiên Huyền Lô kiếm. "

" Cửu Thiên Huyền Lô kiếm? "

" Hừ! Đó là thanh kiếm do tổ sư dùng Ngũ Lô Oanh Đình của thiên địa tạo thành. Sức công phá có thể tiêu diệt một cường quốc, là thánh vật được lưu truyền của đệ tử chân môn. Đòi đòi truyền đến để tiêu diệt Ma tôn "

" Đủ rồi! Người muốn bị trách phạt sao? " Tiểu đồng bên cạnh lớn tiếng quát

" Ta... "

" Ha! Thì ra là vậy. Ta muốn tham quan một mình "

Cô chế giễu rồi bước đi, để lại hai tiểu đồng nhìn nhau lo lắng

[Cửu Thiên Huyền Lô kiếm là một thanh kiếm để tiêu diệt Ma Tôn. Vì đã trải qua và hấp thụ lời kiếp nên được tạo thành thanh kiếm vô song. Thế giới này nếu như để kẻ xấu chiếm được nó thì thiên hạ sẽ đại loạn. Vì thế truyền nhân của Linh sơn phải mới cho đây là thông tin cấm. Nếu như để lộ, e rằng...]

" Người vừa nói là thế giới này? Vậy nó cũng chỉ được coi là thánh vật ở trong thế giới này? "

[Ha ha! Ký chủ thật biết đề ý. Phải! Dù được gọi là thánh vật. Nhưng nếu như so với Lưu Ly kiếm của ký chủ thì thanh kiếm kia cũng chỉ là một món đồ rẻ tiền. Nhưng tiếc là nó vẫn chưa hoàn thành]

" Chưa hoàn thành? "

[Phải! Nó sẽ thật sự hoàn thành khi ký chủ dùng tinh thần lực của mình tạo ra. Nó mạnh hay yếu đều phải do người]

" Ha! Thật thú vị "

Dưới mũ che đen, khỏe mới cô nâng lên nụ cười nhạt. Bỗng từ phía trước, cô nhìn thấy có một bóng dáng đi về phía này

" Hừ? Người đó tại sao lại mang áo choàng? Thật đáng nghi "

Cô ngược nhìn thì thấy hai nữ nhân đang đi đến, giờ đây cô mới nhìn rõ. Một nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng, còn người kia lại tinh nghịch hoạt bát. Cả hai đều là mỹ nhân và mang y phục của Linh sơn

[Là nữ9]

Người nữ nhân lạnh lùng xinh đẹp kia không ai khác là Hi Văn

" Người là ai? "

Người con gái bên cạnh nữ9 nghỉ hoặc bước lại gần cô

"Khách "

"Khách? Sao lại mặc áo choàng? Và tại sao lại đi một mình? "

"Tham quan "

"Hừ! Người rất đáng nghi " Nữ nhân đó định xông lên phía cô nhưng lại bị Hi Vân cản lại

"Tiểu Linh! Đừng đánh người bấy bạ "

"Nhưng... "

Nữ nhân tên Tiểu Linh kia chưa nói xong thì nữ9 đã bước lên nói

"Đã thất lễ "

"Không sao "

"Không biết người là khách của ai? "

"Đi cùng người khác, đang nói chuyện với Linh sơn lão sư "

"Hừ? Là khách của lão sư? "

Hi Vân lạnh lùng nhìn vào cô, đáy mắt hiện lên sự dè phòng

"Nếu không có gì, ta xin phép đi trước "

Cô nói rồi bước qua Hi Vân, nói nhỏ vào tai nàng ta

"Chúng ta lại gặp nhau rồi "

Advertisement / Quảng cáo

Hi Vân kinh hãi nhìn vào bóng lưng cô đã đi xa.

"Vân tỷ, sao vậy? Người đó rất đáng ngờ "

"Không sao! Đi thôi "

Cô vô thức bước đi, lững lờ nhìn hàng cây xung quanh. Bỗng cô đi vào một nơi xa lạ, như lạc vào khung cảnh khác. Từng cảnh cây hoa anh đào lung lay trong gió. Tiếng chim vang vọng trong không gian, nơi đây thật đẹp. Thậm chí còn có rất nhiều trúc, tạo nên cảm giác gần gũi thanh bình. Cô từ từ bước đi, đi trong không gian xa lạ.

" Là ai? "

Tiếng nói lạnh lùng vang lên từ không trung, một nam nhân tuấn mĩ như trích tiên bay xuống. Nhìn vào cô lạnh lẽo

"A! Là người quen "

"Người là ai? Dám xông vào lãnh địa của ta? "

"Mặc Sĩ Tuyệt Ca "

Đôi mắt xanh dương hiện lên sự kinh ngạc.

"Hỗn xược, là ai lại dám gọi cả danh tính của ta? "

Cô vươn tay cời bỏ mũ xuống, mái tóc tím than trải dài tung bay. Đôi mắt được che bởi mảnh vải trắng. Nhưng ngũ quan tuyệt trần vẫn khiến tim người đập mạnh.

" Là nàng? "

" Rất vui được gặp lại "

Cô bước lại gần hắn

"Ta... sao nàng lại đến đây? "

"Lạc "

"Đi lạc sao? Vậy vào đình viên kia nghỉ ngơi đi "

Hắn dẫn cô đến một đình viên, nơi có thể quan sát khung cảnh xinh đẹp này

"Khung cảnh như tiên, không khí trong lành bình thản. Xem ra huynh rất biết hưởng thụ "

"Ha! Đây là nơi ta bề quan tu luyện. Là nơi cấm, rất ít người vào "

"À ha! Vậy ta thật vinh hạnh khi được vào trong "

"Sao nàng lại đến Linh sơn? "

Cô nhấp một ngụm trà rồi bình thản nói

"Đi cùng bề hạ "

"... "

Lời nói của cô khiến hắn kinh ngạc, lòng bàn tay nắm chặt lại

"Sao vậy? "

"Không gì! Nhưng ta khuyên nàng... hần... "

"Ta biết "

Lời nói bình thản của cô càng khiến hắn kinh hãi

"Biết? "

" Phải "

" Vậy... tại sao... "

" Hử? Rất vui mà "

" Hần là Ma Tôn, hần giết người không góm tay. Sự tàn nhẫn của hần sẽ khiến nàng nguy hiểm "

" Huỳnh đang lo cho ta? "

" Ta... ta chỉ không muốn ân nhân của mình gặp nguy hiểm " Hần quay mặt đi tránh né

" Không nhắc đến chuyện này nữa. Huỳnh là gì ở Linh sơn phái? "

" Ta... "

" Không được giấu diếm "

" Ta là một trong trưởng lão của Linh sơn, và cũng là truyền nhân đời thứ 105 của Linh sơn "

" Truyền nhân? Vậy huỳnh chính là người nắm giữ Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm? "

" Sao nàng biết? " Hần kinh ngạc nhìn cô

" Hai tiểu đồng nói "

" ... "

" Vậy đêm đó là huỳnh đi truy sát Ma Tôn? "

" Phải! Nhưng không ngờ lại bị hần làm trọng thương. Đến giờ vẫn chưa khôi phục "

" Chẳng phải huỳnh có thánh vật đó sao? "

" Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm vốn không phải vật muốn là có được. Đời đời truyền nhân của Linh sơn trước khi chết đều giao phó sứ mệnh cho đời sau. Và cắm kiếm vào một tảng đá nằm giữa thiên địa. Nếu muốn nhận kiếm thì phải hoàn thành 100 kiếp nạn mới có thể rút ra. Và mỗi đệ tử truyền nhân đều được đưa vào người một viên minh châu của kiếm. Để xác nhận thân phận truyền nhân "

Advertisement / Quảng cáo

" Vậy huỳnh vẫn chưa hoàn thành kiếp nạn? "

" Phải "

Cô trầm ngâm một hồi liền hỏi

" Sao huỳnh nói cho ta? Không sợ... "

" Ta có cảm giác, nàng không phải là người của Ma tộc "

Cô chưa nói hết đã bị hần chen vào

" A! Cảm giác lợi hại vậy sao? "

" Từ trước đến giờ ta chưa bao giờ phán đoán sai "

" Ha! Biết đâu lần này huỳnh đã sai? "

Hần lặng lẽ nhìn cô sao đó thờ dài

" Nếu như ta sai thì cũng không sao. Vì nàng cũng là ân nhân đã cứu mạng ta. Và cứ xem như đây là một kiếp nạn trong 100 kiếp nạn để có được Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm "

" Ha! Quả không tầm thường... "

Cô đứng lên hứng một đóa hoa anh đào

" Quá khen "

" Huỳnh nói đúng... "

" ... "

" Ta sẽ chính tay... GIẾT MA TÔN "

Cô ngước lên nhìn bầu trời trong xanh, lời nói cô vẫn bình thản và yên tĩnh. Nhưng trong đáy mắt từ bao giờ đã có gợn sóng..

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Bầu trời dần ngả tối, cô từ biệt Mặc Sĩ Tuyết Ca. Nhìn hàng cây xào xạc xung quanh, cơn gió thổi qua lạnh lẽo.

[Ký chủ! Người định làm gì?]

" Hử? Bệ hạ vẫn chưa ra. Ta muốn đến nơi để Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm "

[Người biết chỗ sao?]

" Hử! Tất nhiên không biết "

[??]

" Có bán đồ không? "

[Hiện thị bản đồ ---- Tài thành công]

Bỗng từ mắt cô hiện lên một tấm bảng màu xanh lá nhạt trong suốt, cô theo lối mòn mà đi theo hướng dẫn. Dừng lại một chút cô thấy có một khoảng trống hình tròn. Xung quanh thì toàn là cây cối.

[Đây là nơi cấm, và cũng là trận địa để vào nơi để Cửu Thiên Huyền kiếm]

" Nếu ta vào chắc cũng chẳng lành lặn để đi ra "

[Đừng vậy! Khi người khai mở cấm địa trận này. Khẳng định gây ra náo động không nhỏ]

" Vậy có cách gì không? "

[Dịch chuyển thần không ----- Khai mở]

Tiểu Bát Đản vang lên tiếng nói rồi trong phút chốc cô cũng biến mất như chưa từng xuất hiện. Con gió thổi qua cuốn theo lá cây tạo nên cảm giác rừng rợn

Advertisement / Quảng cáo

Trong chớp mắt cô đã đứng tại một đỉnh huyền la, theo như cô thấy thì xung quanh có vẻ lạnh lẽo và cô không ở mặt đất. Mà nơi đây được treo lơ lửng giữa không trung. Trước mắt cô không xa có một thanh kiếm rất đẹp màu xanh dương được những sợi dây xích buộc lại và cắm vào một tảng đá. Xung quanh thanh kiếm tỏa ra tiền khí lạnh lẽo

[Đó là Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm]

" Rất đẹp, nhưng cũng không tốt lắm "

[Trận địa bên ngoài là để những truyền nhân đời đời phá vỡ. Nếu như có người muốn xông vào thì e rằng sẽ khiến Linh sơn phải bị rung động. Và cũng tránh cho kẻ ngoài xâm nhập]

" Đó là lý do mỗi truyền nhân đều có Minh Châu, không đơn giản là để nhận biết truyền nhân mà còn để khai mở trận địa bên ngoài? "

[Ký chủ thông minh]

" Ha! Thú vị đó chứ "

[Nơi đây tụ hội tất cả linh khí của trời đất trong thế giới này. Có thể nói nơi đây tu luyện là một điều lý tưởng. Mà ký chủ không định tạo Nhấn Vạn Hóa và thanh kiếm của người sao?]

" Tốt lắm! Ta cũng định như vậy "

Cô bước đến gần hơn với thanh kiếm kia

" Lâm sao "

[Người sẽ hóa tạo nhấn trước]

Cô nhắm mắt lại cảm nhận linh khí xung quanh, ngưng tụ chúng cô dường như có cảm giác bản thân đang lơ lửng trên không. Từ trong đầu cô như đang có rất nhiều ánh sáng sắc nhọn kết hợp lại. Tạo nên một luồng sáng vô hạn khiến ai nhìn vào cũng phải choáng mắt.

Cô dần mở đôi mắt ra, nhìn đến không trung đang có một chiếc nhấn đang tỏa ra ánh sáng mờ ảo. Trên nhấn còn có hoa văn tinh xảo như cổ vật. Điều đặc biệt là cô có thể thấy được, chiếc nhấn có màu đỏ như máu. Tỏa ra hàn khí âm lãnh

[Ký chủ đã tạo ra Nhấn Vạn Hóa cho riêng mình. Nhưng nó vẫn đang tái tạo]

" Ừ... "

Nói rồi chiếc nhấn trên không trung dần biến mất, ánh sáng ngưng tụ cũng dần tan biến

[Việc chiếc nhấn có rộng hay không vẫn chưa biết được. Giờ thì ký chủ hãy đem Lưu Ly kiếm ra]

Cô nghe theo hệ thống, đưa ra một thanh kiếm thủy tinh trong suốt

[Giờ ký chủ hãy vận hành linh khí của mình. Và thanh kiếm của người sẽ xuất hiện. Nhớ là tất cả linh khí, nếu không mạnh hay yếu đều nhờ vào người]

" Nếu yếu thì đem nấu đồ ăn "

[Nà nì?? =^=]

Cô đưa ra tay phải cầm Lưu Ly kiếm, đôi mắt sau lớp vải của cô nhắm lại. Từ trên không trung như đang duy chuyển, lời nói âm lãnh lại tàn độc của cô vang lên giữa không trung, còn đâu sự bình thản yên tĩnh mọi ngày

" Kiếm! Hãy nghe ta. Rời vào tay ta, tạo ra sự đột phá. Thiên Địa truy đuổi. Dưới trời đất tạo nên những gì tinh túy nhất của trần thế. Tiếng kêu gào thống khổ của những linh hồn mang đầy oán hận. Huyết tử tạo nên dòng sông máu, THIÊN ĐỊA CHỈ KIM, VƯƠNG CỬA NGƯỜI ĐANG KÊU GỌI. HÃY THỨC TỈNH VÀ KHUYNH ĐÁO THIÊN HẠ NÀY "

Từ không trung bỗng nhiên tích tụ muôn vàng ánh sáng, như đang lấy đi tất cả Linh Khí của trời đất. Sự tàn độc vang vọng trong không trung, dư âm động lại vẫn khiến người người run sợ. Đôi mắt cô mở ra, cảm nhận sự uy mãnh từ tay mình đang động lại. Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm bỗng nhiên rung động như đang sợ hãi. Thậm chí còn bị nứt một mảng. Linh khí từ nó cũng dường như biến mất mà tụ lại tay cô... Tiếng kêu lèng kèng từ dây xích khiến người nghe dựng tóc gáy

[Ký chủ...]

Tiếng nói của tiểu Bát Đản vang lên sợ hãi

Bùm.. Oanh..

Bỗng từ trên trời sấm sét vang lên dữ dội, màn đêm lạnh lẽo với con gió mạnh thổi qua. Muôn thú từ trong rừng gào thét đau đớn, những cành cây cũng bị trận gió điên cuồng cuốn qua mà gãy. Khiến cả khu rừng dường như sụp đổ. Bỗng từ mặt đất xuất hiện màu đỏ, thậm chí có cả dòng máu tươi tạo nên dòng sông. Muôn vạn cây cối bị nhấn chìm bởi biển máu, mùi tanh nồng đượm như từ những linh hồn oán than trời đất. Từ không gian tiếng kêu thảm thiết vô hình đánh động cả Thiên Giới. Mặt đất nứt nẻ cho dòng máu chảy và rung chuyển mãnh liệt

- Có chuyện gì vậy?

- Là mùi máu, mau báo với lão sư

- Tập hợp tất cả môn đồ

- Mau triệu tập mọi người lại

Những con người bên ngoài náo động. Một lão già đi ra trong đám người hỗn độn, mái tóc trắng và gương mặt già nua uy nghiêm. Khí chất hùng mãnh khiến người cung kính

- Lão sư

- Lão sư ra rồi

Ông ta được mọi người cung kính gọi là sư, đưa tay lên như bầm què rồi ngược lên trời. Hi Văn bước lại gần

"Tại sao Thiên Địa lại nổi giận? "

"Không! Không phải nổi giận... Mà là sợ hãi. Có điều gì đó khiến trời đất sợ hãi, sấm chớp oanh đình xé tan bầu trời. Địa ngục kêu gào thống khổ. Máu đỏ khắp nơi như minh chứng cho sự tàn ác và mãnh liệt đang trỗi dậy. Thức tỉnh, có một thứ gì đó đang thức tỉnh và khiến MÁU CHÁY THÀNH SÓNG. THIÊN ĐỊA RUNG CHUYỀN "

"... Sao chứ? " Hi Văn kinh hãi nhìn lên trời

"Ta không thể xem được chuyện gì đang xảy ra. Đạo hạnh của ta dường như không đủ để biết được. Từ xưa tới nay chưa hề xảy ra chuyện kì lạ này. Có một thứ gì đó... có lẽ còn đáng sợ hơn Ma Tôn, đang trỗi dậy "

Lời nói ông ta như bình thản nhưng trong đáy mắt lại hiện lên sự run rẩy mãnh liệt

Quay lại chỗ cô, linh khí vẫn đang ngưng tụ. Nhưng dường như lại bị đánh tan bởi một luồng năng lượng vô hạn. Xung quanh như bị phá vỡ, ánh sáng trước mắt cô vẫn đang tỏa ra.

[Ký chủ! Chuyện gì vậy? Thiên Địa đang sợ hãi. Người...]

Cô không trả lời mà đưa tay ra, tay trái đỡ xuống mảnh vải. Đôi mắt màu đỏ của cô nhìn đến ánh sáng. Giọng nói khốc liệt, lạnh lẽo

Advertisement / Quảng cáo

"Thiên Địa run sợ. Oan hồn kêu gào. Thế nhân thống khổ. Hãy xé tan bầu trời, oanh động địa giới. Khiến sự uy mãnh của người trở nên vô hạn. Hãy thức tỉnh đi hồi thanh kiếm trung thành. Chủ nhân người đang nơi đây. Hãy tạo ra sự đột phá khiến tam giới sợ hãi. Hãy mở mắt đi... CHO DÒNG MÁU TÀN ĐỘC TRONG NGƯỜI NGƯỜI ĐƯỢC THANH TÂY. CHO SỰ OÁN THAN CỦA CÁC LINH HỒN KHÔNG KÊU GÁO. HÃY TRỞ VỀ BÊN TA, ĐI CÙNG TA ĐẾN TAM THIÊN ĐỊA THỂ... "

Tiếng nói có vang vọng trong không trung, từ ánh sáng bỗng tỏa ra luồng khí tà ác. Hòa quyện cùng linh khí, tạo ra sự uy áp mãnh liệt xông thẳng và xé tan bầu trời

Rầm.. OANH.. GÀOOOO

Tiếng sấm sét càng lớn, muôn thú cũng thống khổ kêu gào. Bên ngoài dòng máu vẫn đang chảy, thậm chí những con thú cũng chảy ra huyết lệ (Máu từ khóe mắt) bởi sự đau đớn

[Ký chủ! Dừng lại...]

Tiểu Bát Đan sợ hãi kêu lên, cô không quan tâm mà bước lại gần ánh sáng đó

[Ký chủ! Không được... Người sẽ chết. Hồn bay phách tán, đừng chạm vào nó]

Tiếng quát của tiểu Bát Đan cũng không khiến cô dừng lại. Mà một đến gần, nhưng cô càng đến gần thì luồng khí tà ác càng mạnh như đang giãn dãn

[Ký chủ!]

Bum!

Tiếng tiểu Bát Đan vừa dứt thì từ không trung xuất hiện một con mèo trắng như tuyết mịn màng. Đôi mắt cam to tròn sợ hãi nhìn cô. Từ cổ nó còn có một nhúm lông trắng mịn to hơn. Ba cái đuôi khoe khuấy như báo động

"Ký chủ! Là tôi, hệ thống. Người mau dừng lại "

Cô quay qua nhìn thấy một con mèo đáng yêu vô dối đang nắm lấy tà áo cô. Chân mào hơi nheo lại

"Tiểu Bát Đan? "

"Phải! Là tôi. Người mau dừng lại " Nó vừa kéo cô vừa nói. Nhưng thân hình bất quá cũng chỉ to hơn hai bàn tay cô cộng lại thì làm sao kéo nổi cô

"A! Người dễ thương nhỉ "

"Ha ha! Tất nhiên "

Nghe cô khen nó bỗng buông ra, nâng mặt lên kiêu ngạo

Cô thấy vậy thì cũng đi tiếp

"À há! Aaaaa! Ký chủ, không được "

Nó mở mắt ra đã thấy tay cô sắp nắm lấy đốm sáng đó, liền la hét. Nó chạy lại nhưng đã quá muộn

Oang!

Khi tay cô chạm vào thì nó liền nổ, ánh sáng bao phủ cả một không trung

"Khụ... phốc... "

Tiểu Bát Đan bị văng ra xa, khóe miệng ho ra máu.

"Ký chủ...? "

Đám khói tan dần, tiểu Bát Đan nhìn thấy cô vẫn còn đứng đó. Trên tay là một thanh kiếm màu đen. Quai cầm có khắc hình một con rắn to màu đỏ. Đôi mắt tím như phát sáng, lưỡi kiếm sát bén tỏa ra tà khí bị ghim một dây xích đen. Xung quanh kiếm còn có ngọn lửa đen đỏ, tạo nên sự lạnh lẽo của âm tà.

Thanh kiếm này luôn tỏa ra ác khí tàn độc, như có thể xé nát Thiên Địa bất kì lúc nào. Cô nâng nhẹ khóe môi

"Ký... chủ??? 0o0?? " Tiểu Bát Đan kinh hãi

Cô đưa tay quơ một vòng kiếm

Oang!

Từ mặt đất bỗng sứt nê, lùn khỏi bốc lên

"Nài nì =o=?? Ôi chu choa mẹ ời. Cứu con "

Tiểu Bát Đan bò dậy, nhìn đường cắt dài bên cạnh mình mà đỏ mặt hỏi.

"Ha! Mả nè, người biến hình được à? "

Cô nhìn đến vết thương của nó mà nheo mắt

"Đây là hình dáng của bản hệ thống. Ta vốn có kim quan hộ thể, bất kì thứ gì cũng không thể đánh động. Nhưng không ngờ lại không thể cản lại thanh kiếm này... "

"A! Người dễ thương quá "

Cô ôm nó vào lòng cung nựng

"Ý...hừ... ật ỏi. Anh iếm ày uy ực ô ong. Nười ật ông ằm ường (Ký chủ thật giỏi. Thanh kiếm này uy lực vô song. Người thật không tầm thường) "

Hai cái má của tiểu Bát Đán bị cô nhéo đến ửng đỏ

"Ừa... "

" Bên ngoài đã xảy ra rất nhiều chuyện, e rằng nơi đây không an toàn. Chúng ta mau thoát ra "

Nói rồi cô cùng tiểu Bát Đán biến mất, chỉ để lại sự rạn nứt cùng linh khí bị rối loạn. Bỗng từ đâu đó đi vào một đám người của Linh Sơn.

" Lão sư... "

Nhìn thấy cảnh tượng này, Mặc Sĩ Tuyết Ca liền kinh hoàng

" Chuyện này là sao? " Hi Vân đi lên chạm vào vết nứt

Advertisement / Quảng cáo

" Tả khí và linh khí vẫn còn dao động. Không trung bị nhiễu loạn " Lão sư trầm ngâm nhìn vào không gian vô định

" Lão sư, nhìn nè "

Tiểu Linh đi đến la lên chỉ vào Cửu Thiên Huyền Lô kiếm

" Chuyện này... " Lão sư nhìn thấy vết nứt trên kiếm liền sửng sờ

"... "

Rầm!

Ông ta phát ra một chưởng xuống nền đất. Gương mặt uy nghiêm tức giận

" Ai lại to gan như vậy? "

" Chuyện này không đơn giản " Hi Vân đứng lên bước lại gần

" Hừ! Chắc chắn là Ma tộc. Bọn họ giả dạng hoàng đế thì không nói. Nhưng khi vừa đến thì lại xảy ra chuyện " Tiểu Linh oán hận nói

" Đứng! Ta sẽ không tha cho chúng " Lão sư tức giận chạm nhẹ vào thanh kiếm

" Không được! Chuyện này vẫn chưa làm rõ... " Mặc Sĩ Tuyết Ca đi lên bác bỏ

" Mặc Sĩ trưởng lão, ngài không thể nói như vậy. Ngài không thấy mọi chuyện quá trùng hợp sao? " Tiểu Linh nhìn hần nói

" Ta... "

" Được rồi! Các con mau chuẩn bị. Đêm nay ta sẽ tiêu diệt Ma Tôn. Cửu Thiên Huyền Lô kiếm con không thể sử dụng. Thậm chí bây giờ uy lực cũng bị giảm... e rằng... " Lão sư nhìn Mặc Sĩ Tuyết Ca âm trầm nói

" Vậy phải làm sao? " Hi Vân nghi hoặc bước lên

" Được! Khai mở Vạn động. Ta sẽ khiến cho Ma Tộc hối hận " Lão sư tức giận quay đi để lại ba người đang kinh hãi

" Vạn động? Không thể nào... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Cô được tiểu Bát Đán đưa ra ngoài, thanh kiếm tá ảm kia đã được hệ thống cất giữ. Cô ngồi dưới góc cây cảm miếng vải che đi đôi mắt. Sau đó nhìn tiểu Bát Đán nói

" Ta không biết người có thể biến hình "

" Hừ!... Khụ... Vốn bản hệ thống biến hình phải nhờ vào cấp độ của ký chủ. Nhưng lần này là trường hợp ngoại lệ nên đã khiến nguyên thần của bản hệ thống bị tổn hại trầm trọng... E rằng không thể xuất hiện trong một thời gian "

" Sao chứ? Vậy người dường thương đi "

Cô nâng nó lên xoa đầu rồi bảo. Chưa đầy một giây sao đã không còn thấy bóng dáng nó nữa. Cô thấy vậy cũng trở về bên cạnh tên Ma Tôn kia

Vừa đi cô vừa tìm kiếm, nơi cô đang đứng là một khuôn viên xinh đẹp. Đang ngắm nhìn những loài hoa rực rỡ thì cô cảm nhận được từ phía sau lưng mình có người liền quay lại. Đập vào mắt cô là gương mặt âm trầm lạnh lẽo của Hiên Viên Hoàng Phong

" Bệ hạ "

Cô nhẹ nhàng gọi càng khiến hần khí tỏa ra lạnh hơn

" Đã đi đâu? "

" Ta... thấy hôm nay có nhiều chuyện lạ. Liền sợ quá mà kiếm một nơi ngồi " Cô bình thân lên tiếng, nhưng nếu nghe kĩ sẽ thấy sự run rẩy trong lời nói ấy

Đôi mắt kiếm đang nheo lại, nghe thấy cô nói vậy mới thả lỏng. Đôi mắt hồ phách lạnh lùng nhìn cô, sau đó vươn tay ra ôm chặt cô vào lòng. Giọng nói lạnh lùng nhưng lại có sự lo lắng

" Ai cho phép chạy lung tung như vậy? Có biết rất nguy hiểm không? "

" Bệ hạ... "

" Nơi đây là Linh sơn, là danh môn chính phái. Năng chạy lung tung như vậy, ta làm sao biết đường mà tìm nàng đây "

Cô ngược đầu lên nhìn hần, giọng nói lo lắng

" Từ rầy giờ bệ hạ đã tìm thiếp sao? "

" Ta... Không có. Về phòng nghỉ ngơi thôi "

Hắn quay đi tránh né câu hỏi của cô, sau đó nắm tay cô đi về hướng khác.

Bầu trời đêm buồn xuống, không trung luôn tỏa ra hương vị của mùi máu tươi. Cô nằm trong lòng hắn không ngủ được

"Sao không ngủ?"

Advertisement / Quảng cáo

"Linh sơn rộng lớn, sao thiếp và bệ hạ lại ngủ chung?"

"Nàng là ái phi của trẫm. Sao lại không ở cùng ta?"

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả... ngủ đi"

Lời nói lạnh lùng uy nghiêm của hắn khiến cô không biết nói gì. Liền nhắm mắt lại ngủ

Được một lúc lâu, hắn bỗng mở mắt ra. Dãy mắt lạnh lẽo đầy sát khí. Từ bên ngoài có thể nghe thấy rất nhiều tiếng chân, gương mặt âm trầm sao lớp mặt nạ càng thêm đáng sợ...

"Sao vậy...?"

Cô dụi mắt ngồi dậy nhìn hắn, thì bàn tay hắn đưa lên vuốt ve mặt cô

"Không có gì"

Nói rồi hắn đứng lên mặc y phục vào, đưa cho cô áo choàng đen sao đó bước ra ngoài.

Bên ngoài bao nhiêu đệ tử Linh sơn đang bao vây lấy, lão sư đi đầu với gương mặt uy nghiêm, nhưng đáy mắt lại chan chứa sự tức giận

"Yêu ma! Hôm nay ta sẽ không tha cho ngươi"

Hắn bước ra khiến ai cũng dễ phòng sợ hãi

"Các ngươi đây là có ý gì?"

- Hừ! Ma tôn, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi

- Đứng!

- Mau đầu hàng đi

- Ma tôn... hãy mau đầu hàng

"Đủ rồi!"

Lão sư bước lên đối diện với hắn, giọng nói uy nghiêm vang lên

"Ngươi giả dạng Hiến Viên hoàng đế, tội đồ đã khiến Thiên Địa nổi giận. Hôm nay ta sẽ thay trời thanh lý môn hộ"

"Ha! Tội đồ? Thật nực cười, bất quá cũng vì một thanh kiếm nát mà để mất lý trí. Chứ có gì hay ho"

Lời nói lạnh lẽo của hắn khiến ai cũng bàng hoàng. Còn ông lão sư thì giận tím mặt

"Thì ra, chính Ma tộc các ngươi đã gây ra chuyện này"

- Giết chết Ma tộc

- Giết chết Ma tộc

"Hừ!"

"Ma tôn, chịu chết đi!"

Ông ta chia kiếm đi về phía hắn, gương mặt hắn âm lãnh đáng sợ

"Dựa vào ngươi?"

Từ tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm hắc ám, luồng ma khí tỏa ra uy mãnh. Khiến bao người sợ hãi, bầu trời bỗng vang lên sấm sét thật lớn.

Cô đứng trước cửa quan sát, bỗng cảm nhận được ánh mắt lo lắng liên nhìn xung quanh tìm kiếm. Thì thấy gương mặt như trích tiên của Mặc Sĩ Tuyệt Ca đang nhìn về cô. Đôi mắt chứa chan sự lo lắng

"Hừ! Cái người mang áo choàng đen kia chắc chắn cũng là Ma tộc. Hôm nay ta sẽ không tha cho ngươi"

Tiểu Linh chạy lên đâm kiếm về phía cô, hắn thấy vậy liền vùng kiếm về nàng ta. Khiến nàng ta vắng ra xa, trên mặt đất còn có một vết hằn dài và sâu. Các môn đồ gần đó cũng bị trọng thương...

"Thiên sấm triển"

Tiếng nói uy nghiêm của lão già đó vang lên, từ trên thanh kiếm ông ta bỗng xuất hiện một tia sấm chém thẳng vào hắn khi hắn không chú ý. Cánh tay chảy ra máu, đôi mắt hồ phách trở nên âm trầm

"Ha! Ngươi nghĩ những thứ này có thể hạ được ta? Ngày hôm nay sẽ là ngày sai lầm nhất cuộc đời ngươi"

Nói rồi hắn đưa thanh kiếm chìa về bọn họ, từ thanh tà kiếm xuất hiện ma khí đen càng ngày càng lớn mạnh

"Không xong! Lão sư..."

Ầm!

Mặc Sĩ Tuyệt Ca chưa kịp nói xong đã bị một đoàn uy lực đánh bay, các môn đồ cũng trọng thương ngất xỉu. Lão sư ôm vết thương nhìn đến làn khói trắng, khóe môi chảy máu tức giận

"Mau lui lại!"

"Không có Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm mà dám chiến đấu với ta. Các ngươi nghĩ mình là ai?"

Hắn bước ra từ làn khói mờ ảo, đôi mắt như hổ sáng trong đêm sát bên. Mặc Sĩ Tuyệt Ca bước lên, khóe môi chảy máu càng khiến nhan sắc tuấn mỹ nổi bật. Đưa tay ra xuất hiện một thanh kiếm, cắm xuống mặt đất viết chữ CHẶN

"Thiên Địa cứu chi, oan hồn tứ phương. Giúp ta trấn giữ... thôi bay tà ma!"

Từ không trung xuất hiện một đường sấm dài tạo ra là chấn giữ chân Hoàng Phong. Lão sư thấy vậy liền hô to

"Triển khai Vạn động "

Lời nói của lão ta khiến đôi mắt hổ phách của hắn mở to kinh ngạc

Từ bầu trời chiếu xuống 12 tia sáng nhỏ, bao quanh lấy hắn tạo ra hình tròn. Mặt đất như rung chuyển dữ dội, cô đứng đó nhìn mà bản thân

"Lão sư!... "

Mặc Sĩ Tuyệt Ca hô to nhìn ông ta

"Tuyệt Ca, nếu con phá bỏ là chấn xem như là cái lệnh sư môn. Giữ chặt vào "

"Nhưng đó là Vạn động. Ngươi thật sự muốn như thế sao? "

"Đừng nói nhiều "

Lão ta dùng thanh kiếm đâm vào tim mình, từng giọt máu chảy xuống

- Lão sư

- Ngươi làm gì vậy?

- Lão sư...

Tiếng nói gào thét càng lớn vang vọng cả Linh sơn, ông ta dùng tay hứng máu sau đó rải lên 12 tia sáng dưới mặt đất đang rung chuyển

"... "

"Ma tôn! Thanh kiếm của Linh sơn đã bị ngươi làm hỏng. Nay ta nhốt ngươi vào Vạn động để hối lỗi "

"Các ngươi nghĩ nó sẽ giam giữ được ta sao? " Hắn tàn độc nói lên

Advertisement / Quảng cáo

"Đứng! Ngay ngươi trở ra chúng ta sẽ tuyên chiến "

"Ha! Linh sơn phái. Ta sẽ khiến các ngươi diệt vong "

Nói rồi hắn đưa kiếm lên trời, đôi mắt tức giận hiện rõ.

Oang!

Chém xuống một đường trên mặt đất tạo ra âm vang mãnh liệt tựa như muôn thú đang kêu gào.

- Phốc

Tất cả người của Linh sơn đều phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống, máu từ mặt đất tràn ra đáng sợ. Nhưng ông ta vẫn đứng đó, mặt mày be bét máu. Đôi tay run rẩy giữ lấy thanh kiếm

"Tuyệt Ca! Trụ vững "

Lời nói uy nghiêm của lão ta vang lên. Ánh sáng mờ ảo bao trùm lấy Hoàng Phong

Gàoooo!

Chỉ nghe thấy tiếng rống giận vang vọng cả bầu trời, từ luồng sáng bỗng xuất hiện một con ma thú to lớn. Bộ lông xanh đen mượt mà với đôi cánh đáng sợ. Đôi mắt hổ phách khát máu nhìn bọn họ, giữa trán là ấn ký của thanh tà kiếm lúc này hắn cầm. Oai hùng và uy mãnh

"Lão già! Ông gọi lắm "

Tiếng nói không chút lưỡng trí của hắn vang lên, sự tàn nhẫn trong đáy mắt nhìn vào lão như muốn nuốt trọn lão ta.

"Aaaaaa "

Tiếng kêu thét khổng lồ từ lão ta vang vọng cả bầu trời, đôi mắt cháy ra huyết lệ. Bàn tay như bị thổi lửa, cả cơ thể đau đớn tuyệt vọng

"Ta sẽ nuốt sống ngươi "

Ánh sáng càng ngày càng mạnh, mặt đất cũng mờ ra một thung lũng đen không thấy đáy. Còn lão ta đã bị ăn mòn chỉ còn thấy cánh tay và đầu

"Vạn động.... khai mở "

Khi ông ta vừa dứt lời thì cả cơ thể cũng biến mất, chỉ sót xuống bộ xương trắng còn dính máu trên mặt đất.

"Lão sư "

Mặc Sĩ Tuyệt Ca gào lên, nhìn bộ xương còn máu trên mặt đất mà nước mắt chảy dài. Ma Tôn liếm môi, nụ cười tà ác vang lên

"Thịt của lão ta không tồi "

Cô chứng kiến tất cả mà nước bọt, trong đầu không khỏi vang lên suy nghĩ

' Ôi cha mẹ ơi! Con đứng khi ở đây chứ? '

Từ ánh sáng bao trùm lấy thân thể cường tráng của Ma thú, đôi cánh như bị bao trùm. Mặt đất một lần nữa rung chuyển, hắn quay qua nhìn cô. Đôi mắt hổ phách đã không còn hiện lên sự khát máu và tàn nhẫn nữa. Mà là sự nuối tiếc và lưu luyến

Ánh sáng dần khép lại và mờ đi, cô thấy vậy liền chạy đến bên cạnh hắn. Sự việc quá nhanh khiến ai cũng bất ngờ. Nhưng khi định hình lại thì...

OANHIIIH!

Bầu trời râm vang lên một tiếng thì ánh sáng cũng tan biến. Mặc Sĩ Tuyệt Ca bản thân nhìn đến mặt đất đang sứt mẻ. Làn khói vẫn còn bốc lên

"Nàng... tại sao...? "

"TẠI SAO....????? "

Hắn khụy xuống gào thét dưới bầu trời, bàn tay nắm lấy ngực trái đang đau nhói. Và liếc qua bộ xương của lão sư.

" Tin đồ của Linh son, lão sư đã hi sinh vì tên đại ma đầu đó. Vậy mà nàng... lại đi theo hắn. Nàng... tại sao chứ... Tại sao hà...???? "

Ở một nơi tăm tối, cô nằm trên người hắn. Hân khí xung quanh tỏa ra lạnh lẽo...

" Ừm... "

Cô mở mắt ra ngồi dậy, nhìn thấy hắn trong hình dạng ma thú đang nằm đó. Liền hốt hoảng

" Bệ hạ.... A! "

Cô chưa kịp định hình đã bị hắn đè lấy, hai tay hắn đè lên tay cô

" Nàng sao lại đi theo ta? "

" ... "

" Nàng có biết nơi này rất nguy hiểm? Nó là nơi lạnh lẽo nhất có biết không? Nàng là người phạm mất thịt, làm sao chịu nổi đây? "

" ... Ta... "

" Ta làm sao "

" Ta muốn theo người... "

Lời nói của cô khiến hắn kinh ngạc, từ cơ thể bao trùm lấy ánh sáng đỏ rồi dần tan biến. Cơ thể con người hiện ra trước mắt cô, hắn cúi xuống hôn cô, dịu dàng mà quẩn lấy cô.

" Nàng đang muốn quyền rũ bốn vương? "

" Ừm... "

Hắn buông cô ra sau đó vuốt ve má cô.

" Phốc... "

Từ miệng hắn phun ra một ngụm máu, cô thấy vậy liền kinh hãi

" Bệ hạ... "

" Không sao, chỉ là ta bị trúng nhát kiếm của lão già kia thôi "

" Ngươi... đã ăn thịt... ông ta... "

Cô cúi đầu xuống sợ hãi, hắn thấy vậy liền ôm cô vào lòng

" Ta sẽ không làm hại nàng. Nếu có ăn, ta cũng phải ăn sạch nàng "

Cô nghe vậy liền ngược lên nhìn vào mắt hắn, thấy mắt hắn đã hiện lên một tia lửa nhỏ đầy dục vọng. Cô đưa tay lên chạm vào chiếc mặt nạ của hắn, sau đó nhẹ nhàng tháo xuống. Gương mặt hắn khiến cô bản thân

Đôi mắt phượng hồ phách lạnh lẽo. Hàng mày kiếm anh khí, mũi cao thẳng. Làn da lúa mạch cường tráng. Môi mỏng bạc lĩnh tình hơi mỉm cười. Giữa trán còn có một ấn ký thần thú, là con thú khi này hắn đã biến thân. Gương mặt tuấn mĩ yêu nghiệt đầy tà ác khiến trái tim người khác say mê mà đập mạnh. Hắn đưa tay vuốt ve mặt cô

" Ta có đẹp không? "

" Ừm... " Cô bản thân trả lời, gương mặt hơi ửng hồng. Bàn tay chạm vào ngực trái cảm nhận trái tim đang đập mạnh

" Nàng đang rung động à? "

" K...không... có "

Cô quay mặt đi tránh né hắn, thấy vậy hắn liền nâng cằm cô lên

Advertisement / Quảng cáo

" Nàng cũng phải gỡ miếng vải đó ra "

Nói rồi cô chưa kịp phản ứng đã bị hắn dùng tay gỡ bỏ mảnh vải che đôi mắt cô. Hàng mi cong vút đen quyền rũ run nhẹ. Chân mày li liễu hơi nheo lại. Cô dần mở mắt ra, đôi đồng tử màu đỏ như máu, to tròn nhìn vào cặp mắt hắn. Sự nhẹ nhàng bình thản không gọn sóng, lại như một ngọn lửa tình khơi gợi sự ham muốn. Khiến người khác bị hấp sâu vào đó. Hắn bàng hoàng nhìn vào mắt cô, thấy mắt từ bao giờ in đậm hình bóng cô. Lồng ngực bỗng nhiên đập mạnh, hắn không nhận được đề cô xuống.

" A! Bệ hạ... "

Hắn dùng tay tháo bỏ mảnh vải cột ngang eo của cô. Khiến bộ y phục bung ra, hắn nhẹ nhàng cởi xuống, để lộ cái yếm đỏ với đôi gò bồng mềm mại đang phập phồng. Hai vai trắng nuột nà khiến hắn đỏ mặt. Cúi xuống hôn vào vòm cổ cô, cảm nhận hương thơm từ cô mang lại. Sao đó dùng lưỡi liếm nhẹ.

" Ừm... "

Tiếng kêu yêu mị khiến hắn càng khơi dậy lửa tình, một tay luồn vào y phục vuốt ve eo cô. Hắn cắn nhẹ vào xương quai xanh quyền rũ của cô, sau đó trượt xuống ngậm lấy nhũ hoa sau cái yếm đỏ. Cơ thể cô quyền rũ bị hắn kích thích, đôi mắt nhắm lung

" Bệ... h...hạ... đư...đừng.. mà... "

Tiếng nói yêu mị của cô khiến hắn ngược lên, hôn nhẹ vào mắt cô

" Bàng nhi... nàng thật quyền rũ "

Nói rồi hắn hôn lấy môi cô, đưa lưỡi luồn vào chơi đùa trong khoang miệng cô

" Ừm... "

Đến khi cô không thờ nổi hắn mới buông ra, lẳng lặng nhìn cô phập phồng hít thở. Hai má ửng đỏ, khóe mắt xuất hiện một giọt nước long lanh trong suốt

Trái tim hắn càng đập mạnh, cô hơi mở mắt ra liếc nhìn hắn.

" Híc... "

Thấy cô khó chịu hắn mới dừng lại, ôm cô vào lòng

" Xin lỗi! Là ta sai. Đừng khóc "

" Ta... ghét... người "

" Ta không cho nàng ghét ta, thiên hạ này hận ta. Khinh bỉ ta, oán giận ta đều được. Chỉ riêng nàng... "

Hắn ngược xuống xoa lấy đôi mắt cô, sự dịu dàng trong lời nói càng rõ

" Chỉ có nàng là không được "

Hắn cúi xuống hôn nhẹ môi cô, sau đó ôm cô thật chặt vào lòng để cô không bị lạnh rồi nhắm mắt ngủ. Cô nằm trong vòm ngực rắn chắc của hắn, khóc mỗi vụn lên nụ cười hạnh phúc. Nhưng lâu sau đôi mắt lại mở ra, sâu trong đó là sự chế giễu và chán ghét...

' Ngu ngốc...' '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Độc Đế Ma Tôn! Khuyneh Thế Thiên Hạ 15

Cô tỉnh dậy đã thấy hắn ngồi đó, đôi mắt hổ phách lạnh lẽo nhìn về nơi có muôn trùng rừng núi ấy. Xung quanh là hàn khí dày đặc

" Nàng tỉnh rồi sao? Có lạnh không? Lại đây "

Cô bước lại gần hắn, ngồi vào lòng hắn

" Nơi này không có thức ăn sao? "

" Nàng đói à? "

" Ừa... "

Hắn dịu dàng nhìn cô, hôn nhẹ lên trán cô

" Ta sẽ kiếm thứ gì đó cho nàng ăn "

" Thiếp muốn đi theo "

" Nhưng... "

Cô nhìn vào mắt hắn, khiến trái tim hắn không khỏi đập mạnh

" Được rồi. Đi thôi "

Hắn bỗng cô lên sao đó bay đi, để lại tà khí vẫn còn đọng lại..

Advertisement / Quảng cáo

Ở một nơi nào đó trong kinh thành. Trong căn phòng rộng lớn có 2 người nam nhân tuấn mĩ đang ngồi

" Thất ca... " Một người trong số đó với mái tóc đỏ ngang vai gọi người còn lại

Từ cửa phòng đi vào nam nhân tuyệt mĩ như trich tiên. Đôi mắt lạnh lẽo càng âm trầm. Phía sau là Hi Văn, lạnh lùng xinh đẹp

" Mặc Sĩ trưởng lão. Ngồi "

Nam nhân tóc đỏ mỉm cười chào hỏi

" Thất vương. Bát vương "

Mặc Sĩ Tuyệt Ca nói rồi ngồi xuống ghế. Hi Văn cũng vào vị trí

" A! Không ngờ phệ vật của Hi gia lại là món đồ của Linh sơn " Hiền Viên Ngao Thiên chính là Bát vương gia trêu chọc nói

" Hừ! Quá khen "

" Ấy da! Lạnh lùng như vậy? Rất hợp với Thất ca nha "

" Đù rồi! Vào chuyện chính " Hiền Viên Khải Minh lạnh lẽo lên tiếng

" Giờ đây Ma Tôn đã bại lộ thân phận. Triều đình không ai cai trị. E rằng... " Ngao Thiên nghiêm chỉnh nhấp tách trà, đôi mắt liếc nhẹ vào Hiền Viên Khải Minh

" Mặc Sĩ trưởng lão, ngài cũng nên giải thích "

" Thất vương. Bát vương, quả thật lão sư chúng tôi đã mạnh động. Chỉ vì tức giận nhất thời mà mất đi lý trí, khiến cho môn đồ thương vong trầm trọng. Triều đình cũng biến động, nay ta thay mặt cả Linh sơn phái tạ lỗi với ngài "

Mặc Sĩ Tuyệt Ca đứng lên hữu lễ

" Trưởng lão không cần đa lễ. Ta biết Ma Tôn giả dạng vào Hiền Viên quốc sẽ có biến động. Nhưng vẫn chưa phải lúc để vạch trần, sẽ khiến bao người trời dậy giành lấy gang sơn. Thậm chí những cường quốc khác cũng sẽ thừa cơ hội... " Ngao Thiên mỉm cười nhẹ

" Ta biết! Vốn các lão thần trong triều đã nảy sinh nghi ngờ. Nay nếu để việc hoàng đế là Ma Tôn truyền ra ngoài. E rằng biến động không nhỏ " Mặc Sĩ Tuyệt Ca lạnh lùng nhấp trà

" Hoàng huynh! Chuyện này huynh tính sao? "

Hiền Viên Khải Minh trầm ngâm, sao đó nhìn vào Hi Văn

" Ta muốn nghe ý kiến của Hi Văn tiểu thư "

Hi Văn kinh ngạc nhưng rồi lạnh lùng đứng lên

" Triều đình ngoài mặt chấp thuận, nhưng trong lòng lại măm me ngồi vị trên cao kia. Họ vốn không biết Ma Tôn là hoàng đế, nhưng chắc chắn sẽ có người đã chuẩn bị tạo phản khi thời cơ đến. Nay Ma Tôn đã bị nhốt lại, đồng nghĩa với việc hoàng đế đã chết. Đây chính là cơ hội để bọn họ ra tay và Ly quốc... Một rừng không thể nào có 2 hổ. Cũng như một mảnh đất làm sao có thể có hai nước ngang nhau. Họ khẳng định sẽ khởi quân chinh phạt... "

" ... Nói tiếp đi "

" Nhưng thất vương gia đây lại là sát vương khiến người người kinh sợ, nên chúng có thể sẽ có chút e ngại... "

" Ha! Hoàng huynh ta quả là chiến thần. Nhưng làm sao có 3 đầu 6 tay để vừa nắm giữ biên cương chống lại cường quốc và kẻ muốn tạo phản. Chưa kể khi bọn chúng có thể liên hợp với nước khác " Ngao Thiên chế giễu nhìn vào tách trà

" Phải! Nhưng nếu khiến bọn chúng đầu đá lẫn nhau thì sao? "

" Đầu đá? Bằng cách nào? Hoàng huynh ta chắc chắn là người bị nhắm đến và e ngại nhất. Nên dù thế nào huynh ấy cũng sẽ bị tiêu diệt "

Hi Vân đưa ra một viên thuốc màu đen

" Đây là Tử đơn. Nó sẽ khiến một người chết già. Kinh mạch không đập, hơi thở đứt quãng, cơ thể lạnh ngắt, chết nhưng không chết. Cho dù là thần y cũng chưa chắc đoán được... "

" Ý của ngươi là...? " Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn vào Hi Vân

" Đúng! Cho thất vương uống viên thuốc này, sau đó loan tin thất vương vì bảo vệ hoàng đế mà thương vong. Nhưng rốt cuộc bệ hạ cũng chẳng qua nổi "

" Làm sao ta có thể tin ngươi? " Hiến Viên Khải Minh nhìn nàng ta

" Ta lấy mạng sống ra đảm bảo "

" Vậy ai sẽ là người mang tiếng xấu đó đây? " Ngao Thiên nhếch môi hứng thú

" Nếu chúng ta không nói ai là người truy sát.... " Hi Vân chấp chững nhìn vào Hiến Viên Khải Minh đầy ẩn ý

Advertisement / Quảng cáo

" Vậy... hai phái đó sẽ nghĩ đối phương là kẻ mưu hại hoàng đế. Và xem nhau như địch thù... " Mặc Sĩ Tuyết Ca gạt đầu cảm thán

" Ha ha! Quả là diệu kế. Ai mà ngờ được đây lại là phé vật của Hi gia? " Ngao Thiên lớn tiếng cười đầy hứng thú

" Ngươi sao lại có được viên thuốc thần kì đó?... " Hiến Viên Khải Minh lạnh lùng nhìn Hi Vân

" Đúng ha! Ta thấy ngươi rất quen... chẳng lẽ... " Ngao Thiên đi lại gần nàng ta

" Ha ha! Thì ra là thế... Thật không ngờ, Vân Hi trong giang hồ tiếng tăm lừng lẫy. Lại chính là Hi Vân, phé vật mà người đời truyền miệng. Lời đồn không thể tin, không thể tin... " Ngao Thiên cảm thán chế nhạo

" Được rồi, chuyện còn lại nhờ vào các vị. tại hạ cáo lui " Mặc Sĩ Tuyết Ca đứng lên đi ra ngoài cùng Hi Vân. Trước khi ra khỏi nàng ta có liếc nhẹ về phía Khải Minh. Nhưng hẳn lại không đoái hoài gì tới nàng. Không hiểu sao trái tim nàng ta lại có cảm giác nhói đau như thế...

Khi hai người ra ngoài, chỉ còn lại hai nam nhân tuần mĩ ở lại. Hiến Viên Khải Minh nhắm nháp một ngụm trà, sau đó lấy từ trong tay áo ra một bức tranh

" Thất ca, Hi Vân kia huynh thấy thế nào? "

" Nàng ta từng cứu ta "

" Sao? Vậy mà huynh lại thờ ơ như vậy? Huynh không thấy hứng thú sao? "

" Không... " Hần vẫn chăm chú nhìn vào bức tranh

" Hử? "

Ngao Thiên bước lại gần dòm vào, trong tranh là một thiếu nữ bay giữa đàn hoa đăng tựa như tinh linh. Mảnh vải che đi đôi mắt, dù thế vẫn tuyệt trần xinh đẹp...

" A! Hèn gì huynh không hứng thú với Hi Vân kia. Thì ra đã có người trong lòng... "

" Ta luôn nhớ về nàng ấy, dù chỉ gặp mặt một lần nhưng vẫn khiến ta xao xuyến. Nụ cười chế giễu, sự dịu dàng nhưng xa lánh. Giọng nói như ngân bạc, lúc nàng bay trên bầu trời cũng là lúc trái tim ta lồi nhịp. Ngay cả ngủ ta vẫn gặp nàng ấy... "

" Ấy dà! Từ bao giờ huynh lại nói ra những lời tương tự ấy vậy? Thật không giống huynh chút nào. Nhưng ngay cả tên huynh còn không biết được... "

" Phải! Ta mong sẽ gặp lại nàng... "

" Ha ha! Tất cả do duyên thôi "

Nói rồi Ngao Thiên bước đi ra ngoài, nụ cười chế giễu trên khóe môi vẫn còn. Nhưng đáy mắt lại là sự sâu bi vừa xẹt qua

' Thật ra... đệ cũng vậy. Tâm trí đệ cũng hiện hữu hình bóng nàng. Đệ là người bốn cột, bất cần đời. Nhưng khi nhìn thấy nàng ấy, sự lạnh nhạt, dịu dàng đối lập kia đã khiến đệ rung động. Đệ nhớ nàng, muốn gặp lại nàng. Nhưng thật không ngờ... có lẽ là ý trời... Hoàng huynh, đệ và huynh lại có cảm giác cùng một nữ nhân... thật khiến người chê cười... '

Cô và Hoàng Phong đã tìm được một hang động, và những cây cỏ hoa quả. Nhưng để đến được đây quả là một đoạn dài

" Nàng ăn đi "

Hần đưa cô một quả táo, sau đó đi nhóm lửa

" Chúng ta sẽ ở đây sao? "

" Phải "

Cô lẳng lặng nhìn vào một nơi xa, hẳn thấy vậy liền vòng tay qua ôm cô

" Sao vậy? Lạnh à? "

" Không có! Chỉ là hơi mệt. "

" Mệt? Mệt ở đâu? Cho ta xem "

" Không sao đâu "

" Ủ... Ở đây là Vạn động vì nó sâu không thấy đáy. Là một chiều không gian để giam cầm Ma tộc. Ta vốn có thể phá hủy nó, nhưng cần một thời gian "

" Khoảng bao lâu? "

" Một ngày ở đây là 1 tháng bên ngoài. Ta cũng không nắm chắc "

" Ủ... "

" Được rồi, vào động kia xem có gì chúng ta cần không "

Nói rồi hần dất cô vào bên trong hang, nơi đây vô cùng tăm tối. Hần búng tay tạo ra một ngọn lửa trên không. Cô vừa đi vừa nhìn xung quanh, nơi đây ngoài đá thì là hần khí bao trùm. Đi sâu vào trong là một nơi rộng lớn, hần thì xem xét hang động. Còn cô lại ngồi xuống một tảng đá, vừa đặt tay xuống cô thấy mình như đụng trúng thứ gì đó. Liền ngước xuống, thì ra là một quả trứng to

"Wow! To như trứng khủng long vậy. Có khi nào khủng long hom ta "

Cô nhìn màu sắc của quả trứng rất kì lạ, nó là một màu đỏ đen đậm. Hần bước lại gần cầm quả trứng lên sau đó định đặt thì cô kêu lại

"Người làm gì vậy? "

"Lại có sinh vật trong nơi âm khí và băng hàn thế này chắc chắn không phải thứ gì tốt. Nàng tốt nhất đừng giữ lại "

"Không! Ta muốn nó " Cô ôm quả trứng vào lòng, gương mặt lạnh lùng nhìn hần

"Ta... thôi được. Nhưng... "

Hần dùng tay mình đưa một ngọn lửa đen vào quả trứng. Sau đó dừng lại nhìn cô

"Ta đã truyền hơi ấm cho nó. Nó sẽ không chết "

Cô thấy vậy liền ngồi xuống, cất quả trứng vào hệ thống. Hần kinh ngạc khi quả trứng biến mất

"Thiếp có thể cất giữ đồ vật "

Nghe vậy hần cũng mỉm cười nhóm lửa cho cô ấm. Cô lẳng lặng nhìn hần sau đó nhìn ra ngoài.

' Xem ra sẽ khá lâu đây... Ha! Thật đáng mong chờ '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 16

Kể từ hôm đó cô và hần đã ở đây 7 ngày, hần luôn dịu dàng và ân cần với cô. Ngoài việc hôn ra thì luôn yêu thương cô hết mực, khiến lòng cô có cảm giác hơi có lỗi. Ngồi trên tảng đá cô nhìn lên bầu trời, hần từ phía sau ôm cô. Giọng nói dịu dàng lo lắng

"Nàng sao vậy? "

"Không có gì "

"Ta có chuyện muốn nói với nàng "

Hần tựa cằm vào vai cô

"Hử? "

"Chúng ta đã ở đây 7 ngày, và sắp tới sẽ có trăng máu. Ta phải nhân cơ hội trị vết thương. Nên ta sẽ không thể cạnh nàng 3 ngày này... "

"Vậy chúng ta có thể thoát ra sao? "

"Phải "

"Ừ! Vậy người đi đi "

"Ta không yên tâm để nàng một mình, nên ta sẽ tạo kết giới bảo vệ. Nàng không thể ra ngoài và không ai có thể vào trong. Thức ăn, củi lửa và nước uống đều có đủ, nàng phải chờ ta về "

"Ừa! Người định đến đâu tu luyện? "

"Ở một hang động trên băng, xung quanh đều là lửa rực "

"Băng và lửa dung hòa? "

Advertisement / Quảng cáo

"Phải! "

Không khí im lặng bao trùm, cô bình thản nhìn một khoảng không còn hần lại lo lắng nhìn cô

"Sao vậy? " Cô thấy hần nhìn mình liền hỏi

"Ta có cảm giác, lần này ta đi sẽ mãi mãi mất nàng... "

"Làm sao như thế được? Người suy nghĩ nhiều rồi "

"Băng nhỉ! Nàng hứa với ta, khi ta giết hết đám Linh sơn kia. Nàng sẽ trở thành Ma hậu của ta. Mãi mãi yêu ta, bên cạnh ta. Được không? "

Cô yên tĩnh nhìn vào đôi mắt hần, cô có thể thấy sự dao động và sợ hãi nơi đáy mắt của người nam nhân này.

' Ma hậu? Yêu? Bên cạnh người? Có lẽ không được rồi, ta không phải Huyền Ly Băng, nên lời hứa này có thể xem như không tính nhé? Ha! '

Dù nghĩ vậy nhưng cô vẫn bình thản nhìn hần, mỉm cười dịu dàng

"Ta hứa với chàng "

Hần nghe vậy mà mỉm cười, ôm cô vào lòng. Đôi mắt hạnh phúc nhìn về nơi xa

"Cảm ơn nàng "

Nói rồi hần hôn lên trán cô, sau đó buông cô ra

"Thời gian không còn sớm, ta đi đây "

Hần đứng dậy, đưa tay ra tạo một luồng ánh sáng bao bọc lấy hang động. Một kết giới vô hình được tạo ra, cô nhẹ nhàng nhìn hần

Hắn nhìn cô lần cuối sau đó biến mất, chỉ để lại hàn khí còn vương lại

[Ký chủ!]

Tiếng nói tiêu Bát Đản vang lên

" Hử? Người khỏe rồi à? "

[Vâng! Ta đã khôi phục. Mà ký chủ! Người hứa xuống sao?]

" Ừ "

[Lâm vậy không sợ người khác tổn thương à?]

" Người là hệ thống mà cũng nghĩ cho kẻ khác quá ha "

[Ừ! Thì... Mà ký chủ có sắp xếp gì chưa? Đã gần một năm rồi]

" Hử? Ra ngoài "

[Ký chủ muốn đi?]

" Phải. Mà người có thể phá vỡ kết giới này không? "

[Kiểm tra ----- Hoàn tất ----- Có thể]

" Mất bao lâu? "

[Chưa xác định]

" Ừ! "

Cô nói rồi nhìn lên bầu trời, ánh trắng sáng cao chiếu rọi. Bỗng khốc mỗi cô vươn lên nụ cười nhạt không rõ ý tứ. Giọng nói lạnh nhạt nhưng dịu dàng

" Tiểu Bát Đản! Người thấy ánh trắng đêm nay như thế nào? "

[Hử? Rất sáng]

" Người cảm nhận như thế nào về ánh trắng? "

[Hử? Trắng luôn sáng, ở trên cao hiển ngang đứng giữa màn đêm. Lại cô độc và lạnh lẽo]

" Phải! Nó thật cô độc, nhưng lại rất đẹp. Về đẹp của tạo hóa, được kết tinh từ những gì tăm tối nhất "

[...]

" Rồi một ngày nào đó ta sẽ như ánh trắng kia. Tỏa sáng và lạnh lẽo. Như một nữ hoàng cao cao tại thượng đứng giữa bầu trời. Sẽ không bị ràng buộc bởi một thứ gì. Có đôi lúc ánh trắng sẽ luôn có những vì sao bên cạnh, nhưng rồi đôi lúc cũng sẽ chẳng thấy đâu. Vì thế mà ánh trắng luôn sáng, luôn lạnh lùng và cao quý. Nằm trong tay cả bầu trời của màn đêm tối... "

[Ký chủ...]

Advertisement / Quảng cáo

" Ta luôn suy nghĩ tình cảm là gì mà khiến người ta phải đau đớn tuyệt vọng. Chấp nhận hy sinh tất cả chỉ để đổi lấy một ánh nhìn, một nụ cười thậm chí là một chút yêu thương từ ai đó. Thật ngu ngốc có phải không? "

[Đó là thất tình lục đục của con người]

" Đừng vậy! Ta muốn có một cuộc sống thanh thản, cảm nhận sự hòa bình và không màn sự đời. Sẽ không bị ràng buộc bởi bất kì thứ gì, kể cả tình cảm "

[Nhưng như vậy sẽ không có ý nghĩa]

" Ý nghĩa? Phải ha. Con người sinh ra để sống và tìm thấy mục đích của chính mình kia mà. Trong tâm trí họ luôn muốn có sự an nhàn, một mái ấm hạnh phúc. Nhưng khi có rồi, họ sẽ càng muốn nhiều thêm, họ xem đó như sự đột phá. Một thứ tuyệt vời để chinh phục và dần dần đánh mất mọi thứ vì không biết trân trọng những gì mình đang có. Con người không biết thế nào là đủ. Là một loài vật vô tri, sống theo cảm giác, dễ đánh mất chính mình và khiến tâm trí rối loạn. Họ cho rằng bản thân thông minh nhưng lại không biết rằng mình ngu ngốc như thế nào, một con người dù sáng suốt ra sao cũng sẽ có lúc đánh mất chính mình. Nhiều thứ trên thế giới này luôn đáng sợ, và chính họ cũng đang áp ù thứ gì đó vô cùng ghê tởm. Lòng hận thù? Sự tức giận? Tình yêu? Sự tham lam? Có chấp và ngu muội? Rất nhiều, còn rất nhiều điều có thể khiến họ bị chi phối và trở nên ngu dại. Thật đáng thất vọng khi nghĩ đến điều đó... "

[Ký chủ...]

" Nhưng dù sao, họ vẫn sẽ không nhìn ra điều đó. Và tốt nhất là không nên nhìn thấy những điều đó. Vì có lẽ điều đó sẽ khiến họ trở nên tuyệt vọng, thống khổ. Tiểu Bát Đản, ta muốn trở nên bất tử, sau đó tạo dựng một cuộc sống bình yên. Nhưng trước khi tạo dựng nó ta muốn sống có ý nghĩa, muốn làm điều gì đó thật ngu ngốc. "

[Ký chủ muốn làm gì?]

" Ta muốn biết tất cả, muốn nhìn thấy những điều ta chưa từng thấy. Trước khi chưa gặp người, ta đã từng nghĩ mình biết mọi thứ, nhưng không... ta đã sai rồi. Một sai lầm quá lớn. Vì thế... ta sẽ làm điều đó và... người có nguyện ý đi theo ta? Đi đến mọi nơi, khám phá tất cả? Dù nguy hiểm.. "

[... Ký chủ! Ta là hệ thống của người! Và người là ký chủ của ta. Dù người đi đâu, ta sẽ luôn bên cạnh người, sát cánh cùng người. Dù cho ta chỉ là một hệ thống vô tri...]

" Không! Người không vô tri. Kể từ khi người hiện hình cứu ta vì sợ ta bị thanh kiếm kia làm hôn bay phách tán. Thì người đã chứng minh rằng bản thân không phải là một hệ thống vô tri. Người đối với ta là bạn, và ta muốn người bên cạnh ta "

[... Ký chủ ^o^ * Hic *]

" Người khóc à? "

[Không có! Ta xin thề! Ta sẽ theo người. Dù người ở nơi đâu, dù cho hồn phách người bị trôi dạt đến thế giới nào. Ta cũng sẽ tìm kiếm người, tìm kiếm chủ nhân của ta. Bên cạnh người và bảo vệ người mãi mãi. Cho đến khi ta không còn tồn tại.. Dù người là kẻ ác độc, tàn nhẫn, vô tình, đáng ghét hay khó ưa ra sao ta cũng sẽ bên người. Dù ta biết người rất bí ẩn, nhưng ta tin người]

" Người đáng chú ý hơn ta hả? =.=?? "

[He! Không có]

Cô ngước lên bầu trời, sau đó mỉm cười nhẹ đầy thỏa mãn...

Liệu họ có biết được những lời nói ngày hôm nay cũng chính là ĐỊNH MỆNH. Sau này họ sẽ là người mà ai ai cũng phải kính sợ. Mãi mãi bên cạnh nhau và đi đến một quãng đường dài... dù cho... có bị tách rời...

Kinh Thành Hiến Viên quốc:

Trong một căn phòng rộng lớn, có một người nam nhân tuấn mĩ ngồi đó. Vẻ đẹp lạnh lùng và xa cách, khí thế uy nghiêm...

"Thất vương! Quân ta đã tiêu diệt được 2 ngàn quân của Ly quốc "

"Ừ! Báo cho Bát vương. Nói với hắn đến gặp ta "

"Không cần, đệ tới rồi "

Một nam nhân khác đi vào, mái tóc đỏ ngang vai lẳng tút. Khóe môi mỉm cười ngao nghễ, dù thể nhưng khí chất vương giả vẫn không bị lấp đi.

"Lui ra "

Trong căn phòng chỉ còn hai người, Ngao Thiên lại gần đưa ra tấu chương

"Từ ngày huynh già chết đến nay đã 7 tháng. Ly quốc và quân tạo phản đã nghỉ ngơi và chém giết lẫn nhau. Khiến cho lương thực và lực lượng hao hụt không ít. Sắp tới đệ sẽ dẫn quân chinh phạt Ly quốc "

"Thời cơ vẫn chưa đến, đừng nên làm liều "

"Ha ha! Mà phải nói Hi Văn tiểu thư kia thông minh thật. Nàng ta đã kẻ vai sát cánh cùng huynh đẩy lùi kẻ địch. 7 tháng này đệ đã quan sát thấy rõ huynh và nàng ta dường như rất thân. Thậm chí huynh còn không cẩn thận hay xa lánh nàng ta. Chẳng lẽ... "

"Câm mồm! Đừng nói bậy "

"Xì! Đệ không nói bậy. Huynh nghĩ xem nàng ta luôn bên cạnh huynh. Giúp huynh bày mưu kế. Còn lo lắng chăm sóc khi huynh mệt mỏi, huynh còn đích thân dạy võ cho nàng ta. Nàng ta... dường như đã yêu huynh "

Gương mặt Hiên Viên Khải Minh trở nên âm trầm, hàn khí lạnh lẽo tỏa ra

"Ta rất cảm kích những gì nàng ta làm. Và ta công nhận nàng ta rất đặc biệt, hành xử thông minh, tài giỏi. Cũng đã từng cứu ta khi trước nhưng chuyện đó cũng chỉ là giúp đỡ nhau. Đừng nói xằng bậy "

"Đệ thấy chỉ có huynh vô tình, chứ Hi Văn chưa chắc nghĩ vậy "

"Đệ... "

Cạch!

Cửa phòng mở ra, Mặc Sĩ Tuyết Ca lạnh lùng khi phách bước vào. Gương mặt không cảm xúc nhìn vào khoảng không, phía sau là Hi Văn xinh đẹp. Gương mặt lạnh lùng nhưng khi liếc qua Hiên Viên Khải Minh thì tim đập mạnh, đáy mắt xẹt qua sự quan tâm

"Ấy chà! Đại tẩu và Mặc Sĩ trưởng lão đến rồi à? "

"Ngao Thiên...! "

Advertisement / Quảng cáo

Từ đại tẩu lọt vào tai cả 3 người. Mặc sĩ Tuyết Ca không nói gì ngồi vào chỗ còn Hi Văn vẫn lạnh lùng. Nhưng đáy mắt lại hiện lên sự xấu hổ. Hiên Viên Khải Minh gần tên hắn, khiến hắn không dám ho he gì nữa

"Thất vương! Ta có chuyện muốn nói "

"Mặc Sĩ trưởng lão không cần khách sáo "

"Theo như tính toán, ta nghĩ Ma Tôn sẽ trở lại vào 3 tháng nữa "

Lời nói lạnh lùng của hắn khiến ai cũng kinh ngạc

"Phiền đây "

Ngao Thiên nâng trà lên nhấp nhấp, liếc nhẹ về phía Khải Minh

"Ngài có ý định gì? "

"Nay Linh sơn phía ta đã khôi phục không ít. Và Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm đã có thể sử dụng. Dù uy lực không mạnh như trước nhưng đấu với Ma Tôn vẫn có thể. Còn Hiên Viên quốc đánh phiên các vị " Mặc Sĩ Tuyết Ca uy nghiêm nói

"Ngài định từ chiến với Ma tộc? " Ngao Thiên kinh ngạc thốt lên

"Phải "

"... "

Không khí trong phòng bỗng dưng yên tĩnh, thì từ ngoài sảnh một tà áo dài trắng hạ xuống. Thân ảnh yêu mị tuyệt trần. Mảnh vải che đi đôi mắt tung bay trong gió. Mái tóc tím mịn màng như lụa sóng. Khóe môi nâng lên đưa tay đẩy cửa

"Đã lâu không gặp... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 17

Cô từ ngoài bước vào khiến ai cũng kinh ngạc, Hiên Viên Khải Minh nhìn cô, khóe môi vươn lên nụ cười nhạt. Mặc Sĩ Tuyết Ca bàng hoàng sau đó vui mừng

"Nàng còn sống? "

"Mặc Sĩ trưởng lão. Lâu không gặp "

Cô nhẹ nhàng nói sau đó nhìn qua Hi Văn

[Kỵ chủ! Người thấy thuật dịch chuyển của bản hệ thống có siêu đẳng không?]

' Ha! Rất tốt '

Mặc Sĩ Tuyết Ca nhìn cô sau đó như nhớ ra gì đó liền nheo mắt lại. Cô thấy vậy mới lên tiếng

"Ngài yên tâm, ngài tính toán không sai. Chỉ là ta ra trước mà thôi "

"Làm sao có thể..."

Hắn kinh ngạc, dung nhan như trích tiên lo lắng nhìn cô. Cô đưa ngón trỏ lên miệng quyến rũ

"Bí mật"

Cô yêu mị khiến trái tim bọn hắn lồi nhịp, Hiên Viên Khải Minh đi lên

"Nàng thật ra là ai?"

"Ta? Huyền Ly Băng..."

Advertisement / Quảng cáo

"Huyền Ly Băng? Là người còn sống sót của Huyền gia?" Ngao Thiên nhắm nháp trà cảm thán nói

"Bát vương hiểu biết sâu rộng nha"

"Nhưng rõ ràng người Huyền gia đã diệt vọng, người còn sống sót ở trong hậu cung kia mà?" Ngao Thiên đứng lên nhìn qua cô, đáy mắt thâm sâu dò xét

"Bí mật tạo nên sự quyến rũ của một người phụ nữ"

Cô nhếch môi, tiếng nói ngân bạc vang vọng cả gian phòng. Tả mị như vậy khiến ái cũng phải bần thần

Bỗng từ trên trần nhà có ánh sáng bạc lóe lên, một thanh kiếm chìa thẳng vào cô. Cô có thể nhận ra đó là thuộc hạ của Hi Văn... Hồng Ngọc

Cô nhìn thấy liên uyển chuyển xoay người, tà áo trắng tung bay tuyết thể. Mái tóc tím mượt mà như tơ lụa

"Lại là người! Hôm nay ta sẽ giết người. Trả thù cho những đệ tử của Hi quán đã chết!" Tiếng hét Hồng Ngọc tức giận

[Ký chủ! Có sát khí]

Cả đám đứng nhìn mà không ai đi ra, họ đều muốn xem rốt cuộc cô là người như thế nào... Thấy vậy cô chỉ nhếch môi cười nhạt.

Hồng Ngọc chạy đến chìa kiếm vào tim cô, cô đưa một chân lên ngang qua thanh kiếm đá vào tay Hồng Ngọc. Sau đó bay lên giữa không trung

"Thật không vui"

Cô bay ra ngoài, Hồng Ngọc cũng đuổi theo.

[Ký chủ! Tại sao không giết nàng ta? Với người việc đó như con kiến]

"Ta không muốn làm bẩn tay mình. Nàng ta không cùng đẳng cấp"

[Nà nì =. =???]

Cô dừng lại trước tiền sảnh rộng lớn, tất cả mọi người đều theo ra. Hồng Ngọc vẫn không bỏ cuộc mà muốn giết cô, nhưng khi nàng ta đến gần cô thì liền ngã xuống. Đôi mắt nhắm nghiền lại, từ khóe môi chảy ra máu đỏ...

[??]

Cô lặng lẽ nhìn, còn Hi Văn kinh hãi

"Hồng Ngọc"

Kêu lên sau đó bay lại phía cô tức giận, nàng ta sử dụng võ công nhằm lấy mạng cô. Mỗi một chiêu thức đều vô cùng tàn độc. So với Hồng Ngọc, nàng ta mạnh hơn bội phần.

Cô nhẹ nhàng né tránh như đang bay múa, lại như ảo ảnh sắp biến mất. Bỗng mũi kiếm nàng ta xẹt qua mảnh vải. Khiến nó rớt xuống, để lộ hàng mi cong vút và đôi mắt phương tuyết thể. Cô đưa tay lên che đi ánh sáng mặt trời, sau đó từ từ mở ra nhìn vào Hi Văn. Đôi đồng tử đỏ như máu xinh đẹp, trong đôi mắt là cả một sự yên tĩnh nhẹ nhàng. Lại như một chiếc lưới giam cầm linh hồn mỗi người vào nó. Khiến trái tim 3 nam nhân bên cạnh đập mạnh. Hi Văn cũng bàng hoàng.

Nàng ta nhanh chóng bình tĩnh lại, đôi mắt xanh dương hiện lên sự khát máu sau đó dùng toàn lực cho kích cuối cùng. Cô lặng nhìn mũi kiếm sắc bén đang dần đi về phía cô, khi nó sắp tới gần thì cô đã nằm trọn trong lòng một người nam nhân. Đồng nghĩa với việc hắn bị thanh kiếm đó đâm trúng.

Mọi việc quá nhanh khiến ai cũng không khỏi sửng sốt, khi cô nhìn lên đã thấy nam   (Hiên Viên Khải Minh) gương mặt tái nhợt. Trước ngực còn chảy ra máu ướt đầm y phục. Ngao Thiên và Mặc Sĩ Tuyệt Ca đứng đó kinh hãi. Cả hai đã chậm hơn hắn một bước. Còn Hi Văn, khi thấy Khải Minh đỡ nhát kiếm đó và ôm cô vào lòng, trái tim không khỏi nhói lên.

"Ngu ngốc! Ngươi có biết thanh kiếm đó có độc không?" Cô tỏ ra lo lắng chạm vào vết thương của hắn nhưng hắn đã nắm chặt tay cô

"Ta... đã gặp lại nàng.. Băng nhi..."

Sau đó hắn gục xuống vai cô, tất cả chìm vào bóng tối...

Màn đêm buông xuống với muôn vàn ánh sao, trong gian phòng rộng lớn. Một người nam nhân tuần mĩ với gương mặt nhợt nhạt, mồ hôi chảy dài. Cơ thể được băng bó kĩ càng, bên cạnh là một nữ nhân xinh đẹp lạnh lùng, nhưng đôi mắt xanh dương lại mang theo lo lắng sợ hãi.

"Úm..."

Hiên Viên Khải Minh tỉnh dậy, đưa tay chạm vào vết thương kêu lên.

"Ngươi tỉnh rồi?"

"Hi Văn?"

"Này! Ngươi uống chút nước đi"

"Đa tạ"

Khải Minh nhận lấy ly nước, sau đó nhìn vào Hi Văn nheo mắt

"Ta ngủ bao lâu?"

"2 ngày"

"Băng nhi đâu?"

"..."

Advertisement / Quảng cáo

Bàn tay Hi Văn nắm chặt lại, nhìn vào ánh mắt mong chờ của hắn mà đau đớn. Cô từ cửa bước vào trong, cô đã che lại đôi mắt của mình. Khóe môi cười nhạt

"Vương gia thật may mắn, được Hi Văn tiểu thư ngày đêm chăm sóc. Lo lắng như vậy "

Cô nhìn sang Hi Văn đang lạnh lẽo nhìn cô, nàng ta né qua một bên cho cô ngồi xuống...

"... "

"Ngài có cảm thấy đau ở đâu không?" "

Cô chạm vào vết thương của hắn, sau đó ngược lên đã thấy hắn chăm chú nhìn cô. Khóe môi trắng nhợt mỉm cười vui vẻ

"Không "

Hi Văn đứng bên cạnh nhìn cô và Khải Minh nói chuyện, nhẹ liếc qua nơi khác liền thấy gần đó có một bức tranh đang được khép lại liền tò mò đi đến. Dần mở ra nàng ta đã kinh ngạc, trong tranh là một nữ nhân tuyệt trần, đứng giữa muôn ngàn hoa đang bay lượn trên bầu trời. Tà áo trắng phiêu dật tựa thiên tiên. Mảnh vải che đi đôi mắt, nhưng vẫn tuyệt thế giữa chốn hồng trần...

Nàng ta ôm lấy ngực, trái tim đang đau nhói lên. Nhẹ nhìn qua cô sau đó đi ra ngoài. Tất cả hành động của Hi Văn đều không thoát khỏi tầm mắt cô

Hi Văn chạy ra ngoài khuôn viên, đưa tay chạm vào mặt mình. Khóc vì nàng ta đang rơi nước mắt, những giọt nước long lanh

"Chủ nhân "

Minh Châu (Thuộc hạ của nữ9) đi đến

Nàng ta lau đi nước mắt, lạnh lùng hỏi

" Chuyện gì? "

"Người cứ khóc đi, chủ nhân "

"... "

"Minh Châu sẽ giết chết à hồ ly kia "

"... "

"Chủ nhân! Chỉ cần người cho phép..." "

"Không "

"Nhưng chủ nhân, người sao lại như vậy? Người còn muốn cố chấp như thế nào nữa? Người đã yêu Thất vương. Người đã yêu ngài ấy "

"ĐÚ RỒI! "

"Thuộc hạ phải nói, nói cho người biết tình cảm của chính mình. Người đã yêu, yêu Thất vương gia. Từ rất lâu rồi... người có biết không? "

"... Ta... "

Hi Văn quay qua nhìn Minh Châu, giọt nước mắt chảy dài khi nhớ lại hình ảnh Khải Minh quan tâm cô

"Người đã yêu Thất vương, thuộc hạ sẽ giết à hồ ly kia... Cho người và Thất vương... "

Bốp!

Hi Văn hạ tay xuống, gương mặt lạnh lẽo

"TA KHÔNG CẦN NGƯỜI LO! NGƯỜI CHỈ LÀ MỘT CON CHÓ TRUNG THÀNH MÀ THÔI. NGƯỜI KHÔNG CÓ QUYỀN XEN VÀO VIỆC CỦA TA "

"... Chủ... nh...nhân..." "

Minh Châu ôm lấy mặt mình, sau đó nhìn Hi Văn

"Người rõ ràng rất ghét à hồ ly kia mà? Ngay cả... ngay cả Hồng Ngọc bây giờ cũng sống chết không rõ. Người sao lại không trả thù? "

"Hi Văn tiểu thư muốn trả thù ai vậy? "

Cô từ phía sau đi đến, hương thơm tỏa ra từ cơ thể. Minh Châu thấy cô liền tức giận xông lên

"Minh Châu "

Hi Văn kêu lên nhưng đã quá muộn, Minh Châu đang dần ngã xuống. Đôi mắt ướt đầm nhìn nàng ta mỉm cười. Khóe môi chảy máu, nấp máy

"C...chủ... nh...nhân "

[Ký chủ! Người đã làm cách nào mà...]

' Bí mật '

Advertisement / Quảng cáo

Hi Văn chạy lại đỡ lấy thân thể Minh Châu, đưa tay lên mũi nhưng hơi thở đã không còn. Nước mắt lần nữa chảy xuống

"MINH CHÂU... Tỉnh lại... tỉnh lại mau "

"Thật là..." "

Cô nhếch môi chế giễu, nhìn cơ thể Hi Văn tỏa ra sát khí. Nàng ta vung tay lên đánh một chưởng về phía cô. Nhưng lại bị Ngao Thiên bay ra đánh ngược lại

Bùm!

Mặt đất nứt ra, làn khói mù mịt. Ngao Thiên lùi lại mấy bước. Cô đưa tay ra đỡ lấy hắn

"Huỳnh không sao chứ? "

"Không sao "

Hi Văn tức giận quay đi, nhưng trong đầu lại vang lên tiếng nói của cô

' Người nam nhân cô yêu lại yêu tôi. Cô cũng chỉ là kẻ thua cuộc. Chấp nhận số phận đi '

Nàng ta quay qua nhìn cô, đôi mắt hiện lên tức giận

' Hiện Viên Khải Minh tôi cũng chỉ xem hán như con rối mà chơi đùa khi chán. Chỉ có Hi Văn cô mới đem lòng yêu hán '

Sự kinh ngạc hiện lên đầy mắt nàng ta, bàn ta nắm chặt lại. Sau đó ôm thân xác của Minh Châu bay đi

Cô nhìn theo bóng lưng nàng ta sau đó cũng xoay người. Chỉ lạnh nhạt để lại hai từ với Ngao Thiên

" Đa tạ "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Kể từ ngày đó Hi Văn cũng đã biến mất không tung tích, còn cô phải vờ quan tâm lo lắng cho cái tên nam 9 kia. Và bên cạnh họ để chuẩn bị cho kế hoạch Ma Tôn tái thế.

Đứng trong khuôn viên vườn cô ngắm nhìn bầu trời, từ phía sau Ngao Thiên mỉm cười đi lại, trên tay là sáu kẹo hồ lô

" Ăn không? "

Cô quay lại nhận lấy sáu hồ lô

" Đa tạ "

" Nàng ở đây đã hơn 10 ngày, quân địch cũng đã dần kiệt sức. Nàng cứ thư thả đi "

" Ủ! "

Cô nói rồi đến một băng ghế đá ngồi xuống, con gió thổi qua đưa hương thơm từ cơ thể cô bay đi.

" Băng nhi! Nàng sao lại muốn giết Ma tôn? "

" Hừ? Vậy sao vương gia lại muốn? "

" Ta là vương gia của Hiện Viên quốc. Tiêu diệt tên ma đầu đó là nghĩa vụ của hoàng tộc "

" Vậy sao "

" Còn nàng? "

Advertisement / Quảng cáo

" Ta? Cũng có nghĩa vụ của mình "

Cô đưa tay lên khoe môi nở nụ cười nhạt với ý vị sâu xa khiến Ngao Thiên bản thân

Bỗng từ bầu trời vang vọng tiếng nói hàng ngàn người gào thét.

" Đường như Ly quốc không xong rồi "

" Thất vương quả là phi phạm " Cô đưa chén trà lên uống

Từ ngoài bước vào Mặc Sĩ Tuyệt Ca, khí chất lạnh lùng tuyệt mỹ lay động con gió. Hắn đang mang hoàng tử Ly quốc đi vào...

Chính là Ly Hoàng, kẻ thống lĩnh Ly quốc san bằng Hiện Viên quốc này. không ngờ có ngày cô lại gặp hán lần nữa

" Ly quốc hoàng tử, các người đã vi phạm giao ước hòa bình. Vì vậy, các người phải trả giá " Ngao Thiên đi lên với nụ cười bốn cột

" Hừ! Ta không ngờ Thất vương gia vẫn còn sống. Đúng là khiến người người chấn động "

" Ly hoàng tử quá khen, chỉ là 1 ít thủ đoạn mà thôi "

" Tiểu nhân bi ối "

" Tiểu nhân? Bi ối? Ha ha, những từ này hợp với Ly quốc hơn "

"... "

Đôi mắt Ly Hoàng mở to đầy sát khí, cơ thể chùng chất vết thương.

" Ha ha! Giờ này vẫn còn muốn lên mặt? " Ngao Thiên đi đến đập vào tay hán

Khiến hán đau đớn, hán đưa mắt liếc nhìn cô mà bất ngờ. Nhưng sâu trong đáy mắt là một nỗi dao động nhỏ. Hắn nhắm mắt lại, dùng toàn lực lấy ra một thanh kiếm màu vàng nhạt. Luồn khí tỏa ra mãnh liệt, hán dùng nó đâm vào bụng mình tự sát. Máu chảy ra mà khỏe mỗi mỉm cười

" Trong trận chiến này... Ta thua! "

Sau đó nhìn qua cô mỉm cười

" Tự cô chỉ kim loài hoa nào đẹp nhất? "

" Ánh trắng sáng rọi trên từng dây lụa "

" Rợp trời hoa đăng tà áo phiêu dật "

" Đôi mắt tuyệt luân thu cả hồng trần "

" Thế nhân tàn nhẫn vui nát cảnh hoa "

" Khiến nó trở thành một nhánh tro tàn "

" Trái tim lệch nhịp hiện hữu kí ức "

" Dây lụa mỏng manh đốt cháy khung trời "

" Đòi đòi kiếp kiếp... tuyệt mãi không quên... "

Hắn đọc lên bài thơ cô đã viết trên dây lụa giữa trời với muôn vàn hoa đăng, hắn rút thanh kiếm ra. Máu nhỏ giọt xuống nền đất, thanh kiếm bỗng nhiên biến hóa. tiền khí tỏa ra uy mãnh, hắn vươn tay run rẩy đưa cho cô

" Ta mong nàng... h...hãy... giữ... nó... Xin nàng... "

Cô nhận lấy thanh kiếm, nhìn Ly Hoàng đang dần ngã xuống. Khóe môi mỉm cười, trước khi đôi mắt ấy nhắm lại đã nhìn đến cô đầy thỏa mãn. Cô không thể đọc được ý nghĩ của hắn, cô không thể nhìn thấu ý nghĩ của người nam nhân này. Dường như hắn không hề suy nghĩ bất kì điều gì...

Cô nhìn hắn đã chết mà kinh ngạc, tại sao hắn lại mỉm cười khi chết? Tại sao hắn lại bình thản như vậy?

[Ký chủ! Người có biết vì sao người không đọc được ý nghĩ của hắn không?]

'?? '

[Vì hắn đã làm theo trái tim mình, chứ không phải là lý trí]

'... '

[Người hãy đi vào thế giới của hắn, sẽ hiểu được...]

Advertisement / Quảng cáo

Lời nói hệ thống vừa dứt thì cô liền gục xuống chìm vào giấc ngủ, mọi thứ dần tối...

Bỗng từ bóng tối bị lấn đi, thay vào đó là hình ảnh cô thấy được một cậu bé tuổi mới với mái tóc vàng đang luyện kiếm. Đó là Ly Hoàng...

Những vết chai trên tay, mồ hôi ướt đầm bộ y phục. Một người đàn ông cao to khác đi đến

" Ly Hoàng! Người phải tập luyện thật nhiều, để sau này giúp Ly quốc trở thành một cường quốc "

"... "

" Nào! Lại đây "

Nói rồi người nam nhân cao to đó và Ly Hoàng tỉ võ, người nam nhân kia không hề nhân nhượng khiến khóe môi Ly Hoàng be bết máu. Cơ thể đầy vết thương

" Người là một hoàng tử, nên nhớ những vết thương này chỉ là nhỏ nhoi "

"... "

Sau đó hắn dùng một cước đá Ly Hoàng ra xa, khiến hắn ho ra rất nhiều máu. Người nam nhân lắc đầu sau đó bỏ đi, để lại cậu bé Ly Hoàng nhìn theo. Hắn ngồi đó nhìn lên bầu trời, từ phía sau một nữ nhân xinh đẹp cao quý đi đến. Gương mặt nhân lại

" Con trai "

Hắn quay qua nhìn nàng ta

" Con nhìn bộ dạng thảm hại này đi. Ta đã rất kì vọng vào con, nhưng... con lại... Haizz "

Nàng ta nói rồi thở dài, đưa cho hắn một chiếc khăn tay sau đó bỏ đi chỉ để lại một câu nói

" Hãy khiến phụ hoàng con hài lòng, điều đó mới xứng đáng trở thành một vị hoàng tử "

Ly Hoàng lẳng lặng nhìn theo bóng lưng nàng ta, sau đó cầm lên khăn tay. Nhìn vào nó mà khóe môi vươn lên cười nhạt

"... "

Lại chuyển một khung cảnh khác, cô nhìn thấy Ly Hoàng đứng một góc tối nhìn những hài tử khác cười nói hồn nhiên. Còn hắn với gương mặt không cảm xúc, mẫu thân hắn lại không quan tâm hắn mà vui vẻ bên hoàng đế...

Bàn tay hắn với những vết thương vẫn còn màu đỏ máu, đôi mắt nhìn đến những quan thần

- Ha ha

- Ly quốc ta sẽ là một cường quốc

- Mau nhìn kia

- Nương nương thật đẹp

- Ta sẽ tận trung báo quốc, phát triển đất nước thành một cường quốc mạnh mẽ

- Ha ha

...

Từng tiếng cười nói vui vẻ vang vọng cả bầu trời, Ly Hoàng nhìn đến mẫu thân đang nói chuyện với hoàng hậu nịnh nọt. Nhìn những hài tử được bảo vệ và hồn nhiên. Nhìn những quan đại thần giả tạo cười nói...

Khóe môi hắn vươn lên nụ cười bất cần đáng sợ, đôi mắt yên tĩnh hiện hữu bóng đêm. Sau đó quay đi, ý nghĩ của hắn hiện lên trong đầu cô

' Già tạo! Tất cả đều già tạo '

' Cường quốc? Hoàng tử? Nói đúng hơn ta cũng chỉ là một con cò '

' Một quân cò trong bàn cờ '

' Mẫu thân? Yêu thương ta? Bất quá cũng chỉ là công cụ để bà được lòng hoàng đế '

' Già dối! Một mối! Ta không cần gì nữa... không cần... Ha ha ha haaaaa '

Cô nhìn theo bóng lưng cô độc kia quay đi, lại một khung cảnh khác. Cô nhìn thấy Ly Hoàng thay đổi, hắn trở thành một người cười nói. Nhưng đôi mắt chưa một phút giây nào thay đổi màn đêm. Tất cả, đầy mắt hắn chỉ một màu tối. Không hiện lên ý nghĩ nào...

Hắn luôn vui vẻ, nhưng lại tàn nhẫn quyết tuyệt. Vừa mới 14 tuổi đã ra chiến trường, vết thương chồng chất. Đôi tay dính đầy máu tươi, gương mặt không cảm xúc nở nụ cười ác độc...

Advertisement / Quảng cáo

" Ha ha haaaaa "

Tiếng cười tàn độc vang vọng cả khung trời, hân dỉ trên dòng máu cười điên cuồng. Nhưng khoe mắt lại rơi ra một giọt nước trong suốt...

Lại một nơi khác, cô thấy hân đứng tại khuôn viên cảm nhận từng cơn gió. Hân cảm trên tay một chiếc quạt, nhưng điều đặc biệt là trên chiếc quạt đó có hình vẽ của cô. Hân lặng nhìn vào nó, muốn vờn hoa đăng xinh đẹp. Thân ảnh tuyệt luân...

Cô có thể nhìn thấy đáy mắt tối tăm của hân đã hiện lên một chút ánh sáng.. Khóe môi mỉm cười...

" Một đời người... ta sống trong một vãn cớ. Đặt cuộc tính mạng mình vào chiến trận. Đau! Nhưng nó lại trong tim và không ai thấy được. Nước mắt... đã chảy ngược vào trong. Chết sẽ là một điều sớm muộn mà ta sẽ trải qua. Ta luôn nhìn vào và sẵn sàng đón tiếp nó... Tay ta đã dính đầy máu, ta phải trả giá cho những linh hồn đang kêu gào ấy. Một kiếp người chưa bao giờ cảm nhận được tình thương, nụ cười thật sự... Đối trá là những gì ta đang có và ngày càng rất gò. Mỉm cười nhưng lại không vui, chấp nhận nhưng chẳng có cảm giác nào. Tại sao ta sống nhưng lại như một con rối vô trí? Chỉ biết làm theo lời người khác... và trở thành kẻ sát nhân. Tước đoạt đi bao mạng người chỉ vì lợi ích cá nhân. Nhưng ta không có quyền lựa chọn, đây là số mệnh của ta. Ta không thể chống đối, và càng không muốn chống đối nó. Vì ta biết... dù có thoát ra khỏi vãn cớ ta cũng chẳng có ý nghĩa gì để tồn tại. Vậy thì cần gì phải trốn chạy, mà lại không xem kẻ nắm giữ bàn cờ là mục tiêu. Chỉ như vậy ta mới có thể tìm được một chút ý nghĩa để sống trên thế gian này. Dù biết đó là một điều sai khi đem việc giết hại mạng người ra làm mục đích sống. Nhưng ta chấp nhận, chấp nhận nỗi đau khôn cùng của kẻ tàn ác như ta. Chấp nhận sự đau đớn và băng lạnh trong tim khi nhìn thấy từng sinh mạng đang mất dần sự sống. Chấp nhận sự khinh rẻ của người đời. Chấp nhận mọi người nhìn ta bằng ánh mắt khinh bỉ. Chấp nhận suy nghĩ xem ta như một con cờ ngu ngốc. Tùy vào họ vậy, dù sao ta cũng chẳng có lý do gì để chối bỏ sự thật ấy. Ta như một thứ gì đó vô tri, sống mà như không sống. Không một ai nhìn đến ta đang tồn tại. Thứ họ nhìn thấy là một con cờ đang đi theo quy luật. Một kẻ ngu dại chẳng có thứ gọi là nhân tính. Đã từ rất lâu, ta nhìn mọi thứ bằng ánh mắt tối tăm. Vì ta biết thế giới này, không có ánh sáng nào giành cho mình. Tình cảm mẫu thân cũng chẳng còn ý nghĩa, khi danh lợi là điều quan trọng nhất đối với bà ấy. Ta sẽ làm theo bà ấy, làm tốt bốn phận một con cờ. Xem như đang trả lại công ơn bà ta đã sinh ta ra. Và ta không mong, những điều này sẽ trở thành điều có ý nghĩa. Nợ thì phải trả, ta sẽ đến tạ tội với những linh hồn mà ta đã đoạt đi sinh mạng ấy sau này. Dù sau, trận chiến này. Ta cũng sẽ Chết..."

Từng lời nói đau đớn của Ly Hoàng khiến cô bất ngờ, thì ra hân đã biết tất cả. Hân đã biết Hiên Viên Khai Minh còn sống. Hân biết hoàng đế là Ma Tôn, và biết tất cả. Nhưng hân lại...

" Bầu trời thật rộng lớn, thật trong xanh. Và thật đẹp... Không giống như linh hồn ta. Nó đang bị thổi rữa theo từng ngày... Chỉ mong lần này ta sẽ ra đi thanh thản. Cũng đã đến lúc ta trả lại tất cả, đã đến lúc ta phải chịu sự trừng phạt của trời. Chỉ mong, nếu có kiếp sau, chính bản thân này sẽ không sống trong hoàng vị. Sẽ có một mái ấm và thứ gọi là tình thương. Còn nhiều điều ta không biết, còn rất nhiều thứ ta phải trả. Thật vô vọng... sống cả đời người mà không một ai bên cạnh. Không có lấy một thứ gọi là tình cảm... Chỉ mong cơn gió sẽ thấu hiểu ta... Sẽ khiến ta có thể mỉm cười... Ta đã từng là kẻ ác độc, kẻ xấu xa. Vậy thì sao chứ?... Nhưng khi gặp nàng, thân ảnh ấy... lại khiến ta biết được cảm giác rung động là thế nào. Nhưng làm sao ta lại dám với tới? Nàng thật đẹp và quá cao, mỗi cuộc đời này được nhìn thấy nàng đã khiến ta cảm thấy mãn nguyện. Rốt cuộc ta cũng đã tìm được một ý nghĩa sống, dù nhỏ nhoi và thoáng qua. Nhưng ta đã biết, ta sống để gặp nàng. Gặp nàng trong giây phút ấy... Đáy lòng và trái tim đến tội của ta đã xuất hiện ánh sáng nhỏ nhoi. Và ta sẽ mãi giữ ánh sáng đó khắc sâu vào linh hồn mình. Mãi mãi in đậm hình bóng nàng trong tim ta... Và ta thật sự muốn nói với nàng lời đa tạ. Nhưng đến giây phút cuối cùng ta vẫn chẳng thể nói được..."

Cô nhìn thấy hình ảnh hân ngã xuống khi nhắm mắt, trong lòng ngực hân vẫn còn chiếc quạt có bóng hình cô. Và trong trái tim hân đang kêu gọi lời cảm ơn cô. Hân ra đi yên bình với một cuộc đời tăm tối. Từ lần đầu gặp cô nghĩ rằng hân là một kẻ bất cần, mưu mô xảo quyệt. Lòng sâu không thấy đáy... nhưng rốt cuộc chỉ là do cô quá vô cảm. Nên không biết rằng con người thật của hân. Cô đã chưa từng chú ý hân, chú ý đến ánh mắt hân nhìn cô ở Hi lâu. Khi cô bay lên trời, đáy mắt tối tăm kia đã hiện lên sự dao động

Từ nhỏ đã phải sống trong mặt tối của thế trần, trở thành một con người tàn nhẫn với trái tim màu đen. Nhưng liệu hân có biết được, hân không vô tri. Và từ giây phút hân ngã xuống một cách thanh thản đã chứng minh rằng.. Hân ĐÁNG THUONG hơn là sự TÀN ĐỘC của mình. Hân không nhận ra mình đáng thương như thế nào, hân chấp nhận số phận một cách ngu ngốc và khờ dại. Chấp nhận cái chết và buông bỏ tất cả. Sẵn sàng đổi mặt với tội lỗi và vết nhơ tận sâu trong linh hồn. Hân đã nhìn thấu mọi việc nhưng lại không muốn tiếp tục, không muốn tay mình bị dính thêm máu tươi. Không muốn chiến đấu trong một điều không hề có bất kì ý nghĩa gì trong đời mình. Đã quá đủ để hân mỉm cười và rồi khời hồng trần đầy tàn nhẫn. Đã đủ để hân hiểu ra bản thân yếu đuối như thế nào. Nỗi đau khôn cùng hân đã chịu đựng khi đoạt đi sinh mạng đã đủ chứng minh hân có nhân tính của một con người. Hân đã không đánh mất nó dù một giây phút nào. Nhưng đã quá muộn để hân hiểu ra... Một đứa trẻ ĐÁNG THUONG...

Cô mỉm cười nhạt nhìn từng hình ảnh đau đớn của Ly Hoàng. Sự cô đơn...

" Thật ngu ngốc..."

Lời nói ngân bạc nhẹ nhàng của cô vang lên, sau đó thân hình cô biến mất. Cô đã không thấy khi cô nói 3 từ đó Ly Hoàng đã dừng lại và nhìn vào nơi cô đứng. Đáy mắt không hiểu chuyện gì rồi tiếp tục bước đi. Hình bóng tối dần, tối dần rồi mất hẳn. Hân đã bị nhàn chìm bởi bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Độc Đế Ma Tôn! Khuynh Thế Thiên Hạ 19

Cô dần mở ra hàng mí cong vút, đôi mắt sau lớp vải trắng của cô nhìn căn phòng rộng lớn. Ngồi dậy cô dựa vào thành giường, nhẹ đưa tay sờ lên gương mặt mình. Cô vươn khóe môi

" Đã bao lâu rồi? "

[Để vào thế giới của một người nào đó thì tốn rất nhiều thời gian. Đã hơn 1 tháng người ngủ rồi]

" Sao? "

[Thế giới của một người rất đáng sợ, không phải muốn vào là có thể vào. Nếu người bất cẩn dù chỉ một chút cũng sẽ mãi mãi bị giam cầm trong thế giới của người đó]

" Vậy là đã hơn 1 tháng... lâu nhì "

Cô gật đầu cảm thán, sau đó vô tình chạm vào thanh kiếm của Ly Hoàng để lại. Nó được treo trên tường, cô bước lại lấy nó xuống...

" Thanh kiếm này..."

[Nó là tiên kiếm]

" ... "

[Ưc lực không hề thua kém Cửu Thiên Huyền Lô kiếm]

" Ly Hoàng đã kẻ vai sát cánh với thanh kiếm này suốt mấy năm ròng rã..."

Cô lắc đầu sau đó thanh kiếm biến mất, cô đã cắt thanh kiếm vào hệ thống

" Không ngờ thế gian này lại có một loại người sống như không sống..."

Advertisement / Quảng cáo

[...]

" Trái tim của con người thật đáng sợ... Nó luôn tồn tại một mặt tối của quỷ dữ. Sẽ trở dậy và trở nên khát máu bất kì lúc nào "

[Người đang thương cảm cho Ly Hoàng?]

" Thương cảm? Ha! Không, ta không hề có cảm giác nào như thế. Đó là số phận của hân, chỉ có thể trách hân ngu ngốc "

[Kỵ chứ! Người thật vô tâm]

Từ ngoài cửa một người nam nhân đi vào, tuần mĩ vô song. Cơ thể tỏa ra sự cao quý...

" Nàng tỉnh rồi? "

"Thất vương... "

Phải! Người vừa bước vào là tên nam9... Hiên Viên Khải Minh

"Nàng đã ngủ hơn 1 tháng, khiến ta vô cùng lo lắng "

Đôi mắt hần hiện lên sự hoảng sợ vẫn còn vuron lại..

"Đa tạ ngài đã quan tâm "

"Nàng có sao không? Có cảm thấy mệt mỏi không? Ta nghe nói nàng bị thanh kiếm đầy tiên khí của Ly Hoàng làm mất ý thức "

"Không sao! Ta đã thấy khỏe lại... Nhưng... "

Cô đề ý đến vết thương trên tay hần

"Chuyện này... Lúc nàng ngủ, ma tộc đã tấn công nhân giới. Đã 10 ngày cuộc chiến diễn ra "

" 10 ngày? "

"Phải! Nhân lực và ma tộc đang dần suy yếu. Có lẽ Ma tôn cũng sắp tái thế rồi "

"Nhưng chẳng phải là 3 tháng... "

"Không! Mặc Sĩ trưởng lão đã cảm nhận được Vận động đang bị Ma Tôn điên cuồng phá vỡ "

"Phá vỡ... "

Cô vuron môi cười nhạt

"Được rồi! Nàng nghỉ ngơi đi, ta sẽ ra chiến trận... "

- Báo cáo thất vương! Ma tộc đã đánh vào Hiên Viên phủ

Cô kinh ngạc sau đó đi ra ngoài, mặc cho Khải Minh ngăn cản..

Ra tới phía ngoài cô nhìn thấy Hiên Viên phủ đã bị sụp đổ, ma tộc xấu xí tràn ngập hơn hàng vạn. Máu tràn ngập khắp nơi, hai kẻ đứng đầu ma tộc là hai kẻ bên cạnh Ma Tôn. Nhắt sát, Nhị sát...

Tiếng nói tàn độc của Nhắt sát vang lên

"Ta là thuộc hạ của Ma Tôn! Ta sẽ khiến nhân loại phải hối hận. Thiên Địa phải nổi giận "

Phía sau hàng ngàn người bao vây lấy Ma Tộc, bây giờ nơi đây đã trở thành chiến trường. Không khí tràn ngập mùi máu, tà khí cùng tiên khí dao động khắp nơi, tạo ra sự tàn bạo

"Ma tộc các ngươi khiến Thiên Địa rung chuyển. Nhân tộc cũng bị các ngươi chèn ép. Nay ta kết hợp cùng Linh sơn, nhất quyết tẩy rửa linh hồn các ngươi "

Ngao Thiên bước lên dẫn đầu khai chiến, cơ thể hần đầy máu và sát khí. Tiếng gào thét vang vọng cả không trung, Khải Minh thấy vậy cũng nắm lấy tay cô cho cô ra phía sau cách nơi này khá xa.

"Nàng hãy ở đây! Rất nguy hiểm "

Cô nhìn trận chiến, rồi từng người ngã xuống. Mùi máu tanh vẫn luân động trong không trung, đầy mắt cô hiện lên sự tức giận, in đậm hình ảnh hàng vạn hàng ngàn người vào mắt. Sự chế giễu cùng cực

[Xem ra lúc ký chủ ngủ thì mọi chuyện đã thay đổi]

"Ngốc nghếch "

[Sao ký chủ nói vậy?]

"Chiến trường? Cái này mà là chiến trường? Thật đáng khinh bỉ "

Tiếng gào thét hùng vĩ lọt vào mắt cô, từ trên trời bay đến một đám người. Vì bọn họ đang chiến đấu nên không thể dừng lại. Đám người đó đi lại phía cô...

Bây giờ cô mới nhìn kỹ đó là Hi Y cùng Ly Hoa công chúa của Ly quốc. Sao bọn họ lại ở đây...

Advertisement / Quảng cáo

Ly Hoa nhìn cô, gương mặt tức giận

"Mau giao thanh kiếm của hoàng huynh ra "

Cô bình thần dựa vào cây, cơn gió thổi qua đưa mái tóc cô lượn lờ theo gió... Hi Y khinh bỉ đi lên

"Hồ Ly Tinh! Ngươi được hoàng đế xem trọng, nay hoàng đế chết rồi. Ngươi lại được bên cạnh Thất vương gia. Đúng là hồ ly dê tiện "

Cô cũng chà bất ngờ, vì dù sao họ vẫn không biết hoàng đế chính là Ma Tôn. Nhưng cô không ngờ nàng ta lại có lòng ganh tị đến như vậy...

"Ly Hoa công chúa, ta đã điều tra được. Ly quốc hoàng tử đã chết, và thanh kiếm của Ly quốc đang trong tay nàng ta "

"Mau giao ra "

Ly Hoa gào lên, gương mặt xinh đẹp thoắt ngay nào chứa chan thù hận... Xem ra nàng ta có tình ý với ca ca của mình...

"... "

"Ngươi dám xem thường ta? Ha! Dù Ly quốc nay bị suy tàn, nhưng các ngươi đang chiến đấu với ma tộc. Chỉ cần lấy lại thanh kiếm truyền đời của hoàng đế Ly quốc thì chúng ta sẽ đánh thắng vào Hiên Viên quốc. Khiến họ không

kịp trở tay "

Ly Hoa ác độc nói ra từng lời

"Nếu ngươi không đưa ra, ta sẽ giết ngươi "

Đám người phía sau xông lên chia kiếm vào cô, cô nhìn vào hai nữ nhân này mà neho mài

' Ha! Chỉ cần Ly quốc khôi phục giang sơn. Ta sẽ được bên cạnh Thất vương... khiến chàng hầu hạ ta "

Hi Y mỉm cười xảo trá, suy nghĩ của nàng ta khiến cô nực cười...

Cô bay lên né tránh từng nhát kiếm, Ngao Thiên gần đó thấy cô gặp nạn liền bay qua giúp đỡ. Hần từng kiếm chém chết đám hắc y đó.

"Nàng không sao chứ? "

"Không "

Máu văng khắp nơi, từng thi thể ngã xuống. Nhưng lại có một bóng đen lướt qua một kiếm đâm vào bụng Ngao Thiên, hấn mở to mắt lùi lại phía sau, luồng khí đen vẫn còn vuron lại bụng hấn. Thì ra là Nhất sát thừa cơ hội một nhát giết chết Ngao Thiên... Nụ cười tàn độc của Nhất Sát vang lên

"Ha ha! Bát vương, thật bất cần "

Cô đỡ lấy cánh tay Ngao Thiên, khoe môi hấn chảy ra máu đen. Đôi mắt mờ ảo nhìn xung quanh. Hấn đưa kiếm lên dồn tất cả nội công đánh thanh kiếm vào Nhất sát.

"... Phụt..."

Ngao Thiên phun ra một ngụm máu đen, quay qua nhìn cô sau đó nhẹ mím cười... Giọng nói yếu ớt đứt quãng

"... T...tạm... biệt..."

Hấn ngã xuống nền đất lạnh, khí chất vương giả vẫn còn đọng lại. Mái tóc đỏ rực che đi đôi mắt nhắm nghiền. Từ phía chân trời Hi Vân bay xuống đi lên

"Ha! "

Nụ cười lạnh băng hướng vào cô...

"Thì ra là ngươi " Cô bình thản nhìn nàng ta

"Ly Hoa công chúa, ta thấy ngươi nên đi rồi "

Nói rồi nàng ta vung chưởng đánh Hi Y và Ly Hoa ra phía xa, khiến hai nàng ta phun máu mà chết...

Cô lẳng lững nhìn mọi thứ

"Sao nào? Ta khiến ngươi vui chứ? "

Hi Vân mỉm cười chế nhạo nhìn cô

"Hi Vân tiểu thư quả nhiên mưu sâu kế hiểm. Cố tình lợi dụng Ly Hoa và Hi Y tìm tòi. Và Bát vương chết cũng nằm trong kế hoạch của cô? "

"Ha ha! Phải "

"Thật ngu ngốc "

"Ngu ngốc? Ha ha! Ta sẽ khiến ngươi trở thành một kẻ sống không bằng chết. Mãi mãi chìm trong ngục tối..."

Hi Vân nói xong liền dùng một chưởng đánh vào cô, sát khí hiện hữu trong đôi mắt nàng ta. Cô lùi lại, từ không trung Hiên Viên Khải Minh bay đến. Đón nhận một chưởng kia của Hi Vân

"Phụt..."

Advertisement / Quảng cáo

Hi Vân kinh ngạc nhưng đôi mắt lại hiện lên sự tàn ác mạnh mẽ hơn, nàng ta vung kiếm bay đến chĩa vào ngực hấn. Hấn ôm cô vào lòng, nhát kiếm đâm xuyên tim. Máu chảy ra ướt đẫm một mảng y phục, đôi mắt hấn nhìn vào Hi Vân

"Ta yêu ngươi, nhưng thứ ngươi cho ta là hình ảnh ngươi ôm á ta vào lòng? Dù chết ngươi vẫn muốn bảo vệ á ta? "

Hi Vân đau đớn gào lên, sau đó rút kiếm ra. Khải Minh nhìn cô sau đó quay qua Hi Vân

"Dừng lại đi..."

Hấn gục xuống trong tay cô, Hi Vân tỏa ra một luồng ma khí. Chiếc vòng cổ màu đen tỏa ra tà khí, Nhất sát đi đến tháo ra sợi dây chuyền kia. Rốt cuộc cô cũng hiểu, ma tộc đã lợi dụng nàng ta...

[Chu cha mẹ ơ! Sao nhiều người lợi dụng nhau vậy?]

Cô nhìn nàng ta kinh hãi nhìn thi thể Khải Minh, nước mắt nàng ta rơi xuống...

Cô đứng dậy, Hi Vân đi lại ôm hấn vào lòng gào thét...

"Không! Ta xin lỗi, Khải Minh. Tỉnh dậy đi, ta xin chàng... ta yêu chàng. Ta yêu chàng, dù chàng không để ý ta. Nhưng chỉ cần chàng hạnh phúc, thì ta cũng chấp nhận. Ta xin chàng..."

Nàng ta điên cuồng lay cơ thể đang dần lạnh ngắt của Khải Minh. Đây lòng nàng ta dâng lên sự đau đớn tới cùng, run rẩy cầm thanh kiếm dưới mặt đất tự vẫn. Nước mắt chảy dài gục xuống lòng ngực của hấn...

"Ta yêu chàng... ta sẽ cùng chàng đi đến hoàng hà..."

Bầu trời trong xanh mất mẽ, từng cơn gió thổi qua bay đi mùi máu. Cô đứng một bên nhìn hai thi thể... không! Phải 3 mới đứng. Gương mặt cúi xuống, cô đưa tay gỡ mảnh vải kia ra. Đôi mắt màu đỏ máu của cô nhìn vào dòng máu trên mặt đất. Đôi mắt nhìn vào họ nhưng lại không hề phản chiếu bất kì hình ảnh nào của họ. Như một thứ gì đó vô định, tàn độc... Nhưng lại bình thản, yên tĩnh như dòng suối lạnh...

[Ký chủ! Người thật độc ác]

"Ha! Trò chơi sắp kết thúc rồi, hãy tận hưởng giây phút cuối cùng đi "

Khoe môi cô vuron lên nụ cười nhạt, nhưng lại như không cười. Sắt lạnh và tàn nhẫn...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Bầu trời bỗng dưng nổi sấm, mây đen kéo đến tàn bạo. Mặt đất nứt ra từng đợt, cơn gió mạnh mẽ điên cuồng thổi qua. Từ giữa không trung một bóng dáng xuất hiện, làn khói mờ ảo lay động trời đất. Một nam nhân yêu nghiệt bước ra, đôi mắt hổ phách khát máu đầy tàn độc. Cơ thể là bộ y phục đen anh khí, sự cao quý tỏa ra cơ thể... Hấn băng lay động giữa không trung...

"Ma Tôn! "

Tất cả ma tộc đều quỳ xuống cung kính, Nhất sát và Nhị sát dẫn đầu. Mặc sĩ Tuyệt Ca đứng đó lạnh lẽo nhìn Ma Tôn. Cô vẫn bình thản đứng đó

Ma Tôn vuron tay ra, một luồng tà khí tàn bạo kết thành, đánh vào những môn đồ kia khiến họ gục xuống. Mặt đất máu chảy càng nhiều...

Hấn nhìn qua cô, đôi mắt lạnh lẽo tức giận. Từng bước lại gần cô, cô vẫn đứng đó bình thản nhìn hấn. Nhưng khi hấn sắp tới gần cô mới bay lên không trung chạy đi. Hấn thấy vậy liền đuổi theo cô

" Vương...! "

Nhất sát, Nhị sát đồng thanh sau đó nhìn nhau rồi đuổi theo.

Cô bay đến một đỉnh núi được gọi là Chu Tiên đài. Nơi đây là nơi bắt đầu linh khí của trời đất. Dừng lại, cô đi đến gần vách núi, lặng nhìn khung cảnh hùng vĩ phía dưới. Ma Tôn đuổi kịp cô, đứng phía sau nhìn bóng lưng cô. Sau đó bước lại ôm cô từ phía sau, giọng nói lo lắng đầy sợ hãi

"Tại sao nàng lại làm như vậy? Ta đã bảo nàng đợi ta kìa mà? "

"... "

"Nàng có biết khi ta quay lại không thấy nàng, ta đã điên cuồng như thế nào không? Ta đã phá nát Vạn động kìa, chỉ để thoát ra và tìm nàng "

"... "

Nhất sát, Nhị sát cùng Mặc Sĩ Tuyết Ca một lúc cũng đuổi kịp. Nhìn thấy cảnh này họ đều im lặng

"Ta không quan tâm nàng thoát ra bằng cách nào. Nhưng nàng không sao là tốt rồi..."

"... "

Cô vẫn im lặng nhìn vào phía trước, gỡ mảnh vải ra cô nhìn vào mắt hắn. Đôi mắt hổ phách phản chiếu ánh mắt cô. Hắn có thể thấy sự bình yên, không một gợn sóng nào trong đó. Nó như một làn suối vô tình...

Advertisement / Quảng cáo

Phập!

Tay cô xuất hiện thanh kiếm của Ly Hoàng, và nó đang ghim vào trái tim hắn. Đôi mắt hắn vẫn vậy, không một tia kinh ngạc

" Vương...! "

Nhất sát, Nhị sát kinh hoàng muốn đi lên nhưng hắn đã vươn tay ngăn cản. Hắn nhìn tay cô cầm kiếm đâm vào tim hắn mà nhẹ mỉm cười. Tiên khí đang đánh động vào người hắn, máu nhỏ giọt xuống mặt đất...

"Ngài biết trước rồi sao? "

Cô bình thản nhìn vào mắt hắn

"Ta chỉ muốn hỏi nàng một điều..."

"... "

"Nàng đã từng... yêu ta chưa? "

"Yêu? Ha! Ta chưa bao giờ yêu ngài "

Câu trả lời của cô khiến lòng hắn đau như cắt, máu đỏ chảy ra cũng chẳng bằng linh hồn đang run rẩy của hắn ngay bây giờ...

"Ta đã từng... và sống hơn một ngàn năm. Chưa một ai khiến ta dao động, vậy mà nàng lại lặng lẽ đi vào tim ta. Từng khoảng khắc và hình ảnh ấy... nàng đã khiến ta yêu nàng..."

"Tất cả là do ta sắp đặt "

"Ta biết! Ta biết nàng không phải một người bình thường. Và nàng luôn muốn giết ta... nhưng tại sao trái tim ta lại không muốn kháng cự. Ta từng lay động trời đất. Nhưng lại không đủ sức lực, để lay động trái tim nàng. Ha! Ta là Ma Tôn, bất cứ điều gì cũng có thể làm, nhưng tại sao. Tại sao lại không thể khiến tâm nàng hướng về phía ta? Dù một chút... Có phải chăng... do nàng quá vô tâm. Hay do ta... quá vô dụng? "

Giọng nói hắn trầm tĩnh đầy đau đớn, khóe mắt cũng chứa chan sự thống khổ cùng cực. Sự bất lực hiện hữu nơi đây mất hắn...

"Đây là nhiệm vụ của ta "

"Nhiệm vụ? Có lẽ vậy... thời gian bên nàng ta có thể cảm nhận được. Nàng đối với ta cũng như một sự xa lạ..."

Cô rút kiếm ra, đôi chân hắn khụy xuống. Khóe môi bạc mòng vươn lên mỉm cười

"Có lẽ ta đã làm quá nhiều điều ác, nên trời mới phái nàng xuống trừng phạt ta... Nhưng ta lại cảm thấy rất vui khi được cạnh nàng..."

"Thế giới này đối với ta thì không có khái niệm tình yêu. Thế giới vốn như một trò chơi và tình yêu cũng thế. Kẻ nào yêu trước thì kẻ đó đã thua cuộc..."

Cô lạnh lùng vươn lên câu nói, Mặc Sĩ Tuyết Ca đứng đó, hắn tranh thủ chạy lại đâm Cửu Thiên Huyền Lôi kiếm vào ngực Ma Tôn một lần nữa. Trời nổi sấm chớp cuồng bạo, ánh sáng bị những áng mây đen che đi.

"Phập..."

Từ thanh kiếm đâm xuyên Ma Tôn, những tia sấm nhỏ vẫn còn động lại trên cơ thể hắn. Máu chảy xuống từng đợt

" Vương...!! "

Nhất sát, Nhị sát xông lên chiến đấu với Mặc Sĩ Tuyết Ca, cô lặng lẽ nhìn hắn vươn tay vào trong tim mình, lấy ra một viên châu màu đỏ phát sáng. Đứng dưới minh châu xinh đẹp, trời đất như đang sợ hãi. Nhị sát thấy hắn làm vậy liền bàng hoàng, vô ý trùng một chương của Mặc Sĩ Tuyết Ca

" Vương! Không được..."

Hắn dùng tà khí kéo tay cô lại, cô đối diện với gương mặt yêu nghiệt của hắn mà bất ngờ. Khóe môi hắn chảy máu, toàn thân cũng bị máu làm ướt đầm. Hắn vươn tay xoa mặt cô, đôi mắt đầy yêu thương

"Xem ra ta đã sống đủ lâu rồi, đây là Viên Ngọc Châu. Nó là cả một sự... sống của Ma Tôn. Chỉ cần khi nó bị nát hoặc lấy ra khỏi lòng ngực của ta, người đứng đầu Ma Tộc thì ta sẽ thật sự chết... N...Nàng hãy... khụ... cầm lấy nó. Dù nàng... là...ai đi chăng nữa... dù nàng có đi đến đâu. Xin nàng hãy giữ nó, ta muốn linh hồn mình, mãi mãi được ở cạnh nữ nhân ta yêu. Không ai đủ sức giết ta, vì họ không thể khiến viên ngọc châu này tan vỡ, hay... lấy nó đi. Nhưng... ta muốn được chết dưới tay nàng... Vì nếu ta sống, cũng chẳng gặp lại nàng nữa... Có phải không? "

Hắn vuốt ve mặt cô, ánh mắt đau lòng

"... "

"Ta sống làm gì... khi không thể nhìn thấy nàng? Vậy ta nguyện bị giam cầm mãi mãi để được bên cạnh nàng... Khụ... Thiên Địa đối với ta chỉ như một thứ dơ bẩn... nhưng nàng... trong tim... ta mãi mãi... là ảo ảnh..."

Hắn yếu ớt lấy ra một quyển sách, đưa vào tay cô. Sau đó mỉm cười nhẹ

"Ta chưa... từng nói... Có phải... không? Vậy... nàng... hãy nghe kĩ..."

Hắn cầm lấy tay cô đang cầm thanh kiếm, giọng nói yếu ớt...

"Ta... yêu... nàng..."

Phập...!

" Không...! "

Nhất sát, Nhị sát bằng hoàng giáo thét, hấn đã dùng thanh kiếm của cô đâm một lần nữa vào tim mình. Đôi mắt nhìn cô yêu thương và đau đớn. Một luồng sáng màu đen tỏa ra bao trùm lấy hấn. Sau đó hấn bị biến lại nguyên hình. Đôi mắt lạnh lẽo khát máu giờ đây đã nhắm nghiền. Hai cánh che lại thân hình cao lớn của hấn. Một luồng ánh sáng nhẹ tỏa lên hấn, sau đó cô nhìn thấy hấn biến thành luồng khí ấy, bay vào viên Ngọc Châu đang sáng kia.

Bầu trời trở nên sáng lại, cô cầm quyền sách lật ra xem. Trong đó là nét chữ của hấn

Ồ cạnh nàng

Khiến nàng vui

Bảo vệ nàng

Và... Yêu nàng... "

Dòng chữ khiến cô bất ngờ, đây là những gì hấn muốn làm?

Cô nhẹ vươn khoe môi sau đó dùng lửa đốt đi quyền sách ấy, quăng xuống mặt đất. Cô nhảy xuống vực thăm

[Kết thúc cốt truyện ----- Hoàn Thành]

Cơ thể cô tỏa sáng sau đó dần tan biến, ai nhìn thấy cũng đều sửng sốt. Quyền sách vẫn đang cháy... ngọn lửa đang dần đốt đi tình yêu của hấn...

" Mưa vẫn rơi trong hoàng hôn "

" Vườn trầu nặng nơi trái tim "

" Bóng ai trong mơ hồ, kết thành hồi ức "

Advertisement / Quảng cáo

" Vẫn chờ đợi bóng trông, chỉ vì nàng.. "

" Vách núi già băng cũng nở hoa "

" Như vương trong lòng nơi kiếp này "

" Tháng năm qua đi rồi, vẫn với khuôn mặt ấy... "

" Mà ta lại lỡ đi... chẳng thấy... "

" Bì ngạn hoa lệ đã rơi, ta chờ nàng mãi chẳng rời "

" Lạc tay nhau chỉ một khắc, lỡ một đời "

" Nàng rồi đi bỏ lại chính ta, một cõi cả thiên hạ "

" Cõi mộng này, ái hận đều nhạt nhòa "

" Thoáng mơ hồ, phút giây đầu của hai ta... "

" Bì ngạn hoa lệ đã rơi, ta nguyện chờ đến cuối cùng "

" Nụ cười của nàng, đã khắc sâu trong lòng.. "

" Bởi vì chạm vào đôi mắt nhau, chỉ thấy nơi xa vời "

" Tỉnh lại rồi, giấc mộng đầy thương đau... "

" Chỉ mong rằng... kiếp này nàng... đừng quên ta... "

" Chỉ mong rằng... kiếp này nàng... đừng quên ta... "

(Nhạc: Bì ngạn: Rcü)

Nàng như một tinh linh, khiến lòng ta rung động. Nhưng đối với nàng, ta là gì? Trái tim ta giờ đã tan nát, nhưng làm sao đau bằng cõi lòng ta giờ phút này. Ánh mắt nàng vô tình và lạnh nhạt, nó như một lưỡi dao đâm sâu vào lòng ta. Có phải chăng đây là sự trừng phạt mà Thiên Địa giành cho ta, để ta gặp nàng. Yêu nàng. Sau đó lại rời xa nàng, nhưng... ta lại muốn nàng mỉm cười. Chỉ cần nàng vui, thì cho dù phải hy sinh cả tính mạng. Ta cũng sẵn lòng.. Ta yêu nàng.. một con gió...

Cô lơ lửng giữa không gian đen tối, tiếng nói tiều Bát Đàn vang lên

[Ký chủ! Nhấn không gian của người đã hoàn thành]

" Tôi đó "

[Vâng! Kích hoạt -----]

Phút chốc cô đứng trong một không gian trắng xóa, rộng lớn vô tận

[Ký chủ! Hoàn thành nhiệm vụ.

Thời gian: 1 năm

Cộng điểm: 1000

Tặng: Lever 100, EPX 10.

Vật phẩm thu được: Huyết Hải Thần Châu. Khai mở khả năng sinh tồn]

[Ký chủ muốn để EPX vào đâu?]

" Khả năng sinh tồn là gì? "

[Đó là bước ngoặt để ký chủ hoàn thành nhiệm vụ. Người càng tiến đến thành công thì khả năng sinh tồn sẽ tăng dần. Khả năng sinh tồn của người hiện tại là 100]

" Ủ...! Bò vào mị lực "

Bảng số liệu:

Tên ký chủ: Huyết Hàn Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng: Diễn xuất! Thiên Thông Nhân! Đọc suy nghĩ

Mị lực: 60 (+10)

Trí tuệ: Tối đa

Lý do chết: Tế công

Danh hiệu: Người mới

Điểm: 2790 + 1000 = 3790 - 2000 (Tạo nhân vô hạn) = 1790 điểm

Cấp: 105

Kết thúc

Cô nhìn bảng số liệu mà đen mặt

" 1790 điểm? "

[Ủa! Ta chưa nói với người hà. Phí làm nhân là 2000 điểm =v=]

"NGƯỜI! CHƯA! TỪNG! NÓI "

Cô gắng từng chữ khiến tiểu Bát Đản run lên.

[He he! Vậy giờ người biết rồi]

Advertisement / Quảng cáo

" Đúng là cắt cổ mà "

Cô xoa xoa nguyệt thái dương, sau đó cầm viên Minh Châu lên

"Huyết Hải Thần Châu? "

[Đây là một viên châu của boss, trong từng thế giới đều có người nắm trùm. Và nếu người thu thập được những thứ này, chúng tỏa người sẽ càng mạnh. Nó có hiệu lực vô đối. Một lúc nào đó người sẽ biết]

Từ không trung rút xuống một chiếc hộp, cô đưa tay bỏ viên châu vào. Rồi nhìn xung quanh

" Rất rộng... "

[Ta sẽ giúp ký chủ trang trí nó]

"Ủ...! Mà nè! Ta thấy còn rất nhiều điều ta không biết nha "

[Đúng vậy! Người sẽ phải tìm ra bí mật đó trong từng thế giới mà người tới]

"... Ha! Thú vị "

Cô lấy ra quả trứng lúc trước nhặt được ở Vạn động. Ngắm nhìn

[Ta đã nhiều lần phân tích! Và rốt cuộc đã có kết quả]

" Hử? "

Lời nói vừa dứt quả trứng liền lung lay, vỏ trứng nứt ra...

[Đó là...]

Vỏ trứng vỡ tan tành, không khí xung quanh dao động mãnh liệt...

Khí vỏ trứng hoàn toàn bị nứt ra, thứ bên trong dâng đầu lên khiến cô kinh ngạc...

" Đây là... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ngoại Truyện

* NGOẠI TRUYỆN *

Trong căn phòng rộng lớn cô nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhìn tám bản đồ xem xét

[Ký chủ! Đây là thế giới khá nguy hiểm cho người mới như người. Người thật sự muốn ở lại đây sao?]

"Ừ! "

[Nhưng liệu nhiệm vụ này có quá khó?]

" Ta không thấy vậy "

[Người đã có kế hoạch rồi! Phải không?]

" À ha! Ta sẽ khiến cho bọn chúng tự làm tất cả... "

[Người có ý gì?]

" Haizz! Sao người ngốc quá vậy? "

[=^=|| Xin lỗi vì đã ngu ngốc]

Cô đứng dậy rót vào một chung trà uống

"Ta nắm giữ toàn bộ cốt truyện?"

[Phải?]

"Và đương nhiên ta có lợi thế về tất cả mọi mặt "

[Ý người là...]

Advertisement / Quảng cáo

"Đúng! Ta sẽ sắp đặt cho cốt truyện này, và cứ việc cho nó đi theo hướng đã đặt sẵn "

[Làm sao có thể]

"Ha! Người nghĩ đi, dù nam nữ9 chưa yêu nhau. Nhưng bọn họ dù sao cũng là nhân vật, mà một nhân vật phải luôn làm đúng trách nhiệm của mình. Còn ta, chỉ là một người xâm nhập vào đây. Chỉ cần ta khiến nam9 yêu ta trước, thì mọi việc sẽ đơn giản... "

[...]

"Và sao đó ta chỉ cần tiếp cận Ma Tôn, bên cạnh hắn dễ làm nhiệm vụ chính. Ta chắc rằng khi ta bên cạnh Ma Tôn, thì nam nữ9 sẽ có thời gian bên nhau. Nhưng vì trong lòng nam9 đã có ta, nên việc nữ9 yêu đơn phương là điều không thể tránh khỏi. Và khi... ta đột ngột xuất hiện, làm cho nữ9 hận ta. Với trí thông minh của mình nàng ta sẽ lợi dụng những người có thể, và cho dù là ai đi nữa thì cũng không gây hại cho ta một chút nào. Nàng ta sẽ hận ta thấu xương, và đương nhiên Ma Tộc không thể nào không biết khi bọn chúng luôn ngấm ngấm theo dõi kẻ thù. Bọn chúng làm sao có thể không lợi dụng một con cờ tốt như vậy? "

[...]

"Nhưng bọn chúng cứ nghĩ rằng Hi Vân và nam9 yêu nhau nên muốn lợi dụng nàng ta khiến Thất vương bỏ mạng. Nhưng lại không biết người trong lòng hắn thật sự là ta... "

[Dù vậy đến phút giây đó bọn chúng sẽ biết]

"Ha! Vậy thì bọn chúng sẽ diệt ai có thể, dù cho có là ai chết cũng chẳng liên quan gì đến ta. Vì chỉ cần giết được Ma Tôn thì mọi chuyện sẽ kết thúc. Và ta cũng sẽ làm cho Hi Vân chính tay giết chết người nàng ta yêu thương.. Lúc đó ta sẽ truyền đạt suy nghĩ của mình cho nàng ta... khiến nàng ta mất kiểm soát và không nhận ra những gì mình đang làm... "

[Ký chủ...!]

"Một con đường vòng, cứ ngỡ là điều hiển nhiên. Nhưng thật ra nó đã được thay đổi chỉ bằng vài lần xuất hiện của ta "

[Thật không hổ danh với IQ tối đa... Người thất sự còn điều gì nữa khiến tôi kinh ngạc... thưa ký chủ...]

"Ha ha! Cốt truyện vẫn mãi là cốt truyện. Những thứ đó nên đi theo sự sắp đặt của định mệnh... "

Trở về thực tại

Khi thứ từ trong vỏ trứng trời đầu lên khiến cô khá bất ngờ...

[Đó là... một thần thú...]

Tiếng nói tiểu Bát Đan vừa dứt cũng là lúc thứ đó hoàn toàn lộ diện trước mắt cô.

Đó là một con rắn dài màu đỏ tuyệt đẹp. Đôi mắt tím phản chiếu hình bóng cô. Cuối đuôi nó là màu đen, xung quanh cơ thể rắn là hàn khí...

"Ô... Mai... Chuối... "

Cô thốt lên ba từ, con rắn đó dần bò về phía cô. Đôi mắt long lanh dụi vào đuôi cô nịnh nọt

"Chủ nhân "

Tiếng nói làm nũng khiến cô rùng mình

[Ôi mẹ ơi! Thần thú quái đản gì vậy. =Δ=|||]

"Ê thẳng kia! Nói gì vậy? "

Con rắn chồi đầu lên xì lười tức giận

[Người có thể nghe ta nói]

"Ta không có điếc "

Mọi việc quá nhanh quá nguy hiểm khiến cô không thể định hình.

Bùm!

Bỗng không trung hiện ra làn khói, một con hồ ly dễ thương xuất hiện. Đôi mắt cam to tròn đối diện với ánh mắt con rắn

"Không phải trường hợp khẩn cấp người mới được ra ngoài sao? "

Cô khó hiểu nhìn tiểu Bát Đan

"He he! Vì ký chủ đã lên lever 100 nên ta cũng được thăng cấp. Ta có thể ở trong hình dạng này mãi mãi luôn... "

"Xi! Một cục bóng trắng "

Con rắn liếc nhẹ tiểu Bát Đan sao đó dụi đầu vào người cô

"Nè cái con quái đản rắn kia nói gì hà. Nhìn mình đi, xấu chết đi được. Ai sinh người ra vậy? Thật có lỗi với tạo hóa mà " Tiểu Bát Đan xì long tức giận

"Người nói ai xấu xê? Ta đường đường là Xích Xà vương. Người bắt quái cũng chỉ là một con hồ ly khó ưa. Trắng như cục bóng gòn thôi. Người dám ăn nói với ta vậy hà "

"Ha ha! Đờ hơn cái thân hình đẹp lép ghê ghớm kia "

"Người là cái bình hoa di động. Cái lu to đùng. Không có não " Con rắn cong đuôi lại tức giận chửi mắng..

...

Thế là cuộc chiến vô mồm diễn ra, cô ngồi nhìn mà trầm mặt. Hàn khí tỏa ra từ cơ thể, cả hai quay lại đồ mồ hôi nhìn cô. Cười gương..

"He he... Nhìn kĩ thì người cũng dễ thương á. Như cái lu béo ú vậy"

"Nhìn người cũng vậy. Dễ thương đến mức muốn lấy dép đập người xẹp lép luôn ấy " Tiểu Bát Đàn mỉm cười nhìn cô

"Được rồi! Người là ai? "

Cô nhìn con rắn kia tra hỏi

Advertisement / Quảng cáo

"Ta là thuộc hạ của người "

"Hử? "

"Thật ra ta là Xích Xà vương. Một trong thần thú có uy lực mạnh nhất. Vì người đã cứu ta và cho ta được tái sinh. Nên người là chủ nhân của ta "

"Thần thú? "

"Người có biết bốn đại thần thú. Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước không? Thanh Long cai quản phương Đông, Bạch Hổ của Phương Tây, Huyền Vũ của phương Nam và Chu Tước của phương Bắc. 4 đại thần thú là thống lĩnh của mọi miền. Nhưng thế giới mà họ xuất hiện không phải là nơi nào cũng có. Từ thời xa xưa vốn chúng ta đã ở một không gian vô định. Thế giới đã bị chia cắt thành từng thế giới nhỏ. Vì vậy mỗi nơi sống, mỗi trường sống đều khác nhau. 4 đại thần thú cũng sẽ nằm trong một phần của thế giới đó. Và họ đã bị chia cách. Và ta Xích Xà vương chính là người đứng đầu của 4 đại thần thú... "

"... Ô "

Cô bất ngờ với những lời nói của con rắn, nhưng liền dừng ánh mắt giết người quay qua tiểu Bát Đàn... khiến nó rung mình

"Ký chủ! Ta không phải cố ý giấu người "

"Vậy nói đi "

"Thật ra, hệ thống có trách nhiệm dẫn ký chủ vào từng thế giới này để hoàn thành nhiệm vụ chi là cái có. Nhiệm vụ thật sự là thu thập phần tử để ghép nối lại những mảnh vỡ ấy. Và khiến nó khôi phục "

"Phần tử? "

"Đừng vậy! Trong từng thế giới đều có một người là người sống thật. Và những thế giới ấy chúng tôi gọi là Thế Tạo (Thế giới nhân tạo) Và tất nhiên cũng có những thế giới thật, mức độ nguy hiểm sẽ càng gia tăng. Viên Huyết Hải Thần Châu kia chính là một trong phần tử. "

"Vậy Ma Tôn là người thật...? "

"Đừng vậy! Tôi không biết vì sao nhưng có thể... đó chỉ là một mảnh vỡ linh hồn "

"... "

"Mảnh vỡ linh hồn là một linh hồn đã bị phân tán. Nó có thể trôi dạt đến nhiều nơi và thống trị từng thế giới nhỏ. Nếu ghép lại chúng ta sẽ cứu rồi được linh hồn của người bị phân tán ấy " Xích Xà vương gật đầu giải thích

"Tại sao lại phân tán linh hồn? "

"Có thể do chủ nhân của linh hồn này đang gặp tình thế nguy hiểm và cần phân tán linh hồn mình để không chết. Nói tóm gọn là người này không chết, chỉ cần thu thập đủ mảnh vỡ linh hồn và trao lại thân xác của người đó. Thì người đó sẽ sống lại " Tiểu Bát Đàn cảm chiếc hộp lên nhìn

"Vậy sao ta phải đi thu thập phần tử? Cũng như mảnh vỡ linh hồn ấy? "

Cô vron môi nở nụ cười nhạt

Tiểu Bát Đàn cũng còn rắn nhìn nhau sau đó lắc đầu

"Có thể là người đó là kẻ đã phân rã thế giới "

"Đừng vậy! Chủ nhân! Nếu người muốn biết thì người phải đi khắp mọi nơi trên thế giới để tìm hiểu thông tin... "

Cô nghe vậy liền đưa tay lên khoe môi đang mỉm cười..

"A~! Thú vị... Xem ra sắp tới sẽ là một hành trình rất vui... "

Cô gật đầu cảm thán, con rắn đó thấy cô vui vẻ liền long lanh mắt nịnh nọt

"Chủ nhân... "

"Hử? "

"Người không định đặt tên cho ta sao? "

"Tên? Ừm... "

Cô trầm ngâm nhìn vào nó

"Tiểu Huyết "

"Tiểu Huyết =Δ=?? "

"Ha ha! Tiểu Huyết... ha ha " Tiểu Bát Đàn nghe thấy liền lăn lóc cười to

"Cười cái gì tên kia =Δ= "

"Tên người là Xích Huyết Xà. Gọi tắt là Tiểu Huyết "

"Xích Huyết Xà? Xích trong trời buộc. Huyết trong máu đỏ. Xà trong loài rắn. Rắn đó như sự trôi buộc giữa thiên địa. Tên hay... Hạnh phúc quá điiiiiiii ~~~~~ "

Tiểu Huyết dụi vào người cô hạnh phúc

"Hử! Ký chủ! Không công bằng. Ta theo người lâu hơn nó, vậy mà mới lu ra đã được người đặt tên hay như vậy. Người nhìn thân hình xấu xí của nó đi, ta dễ thương hơn mà người thiên vị "

"=Δ=?? NGƯỜI! NÓI! AI! XẤU! XÍ! VẬY? "

Tiểu Huyết trừng mắt dùng đuôi quấn lấy thân hình của tiểu Bát Đàn... Cô đưa tay lên cảm suy nghĩ rồi liếc về phía nó

"Người... gọi là Bạch Cốt Hồ yêu "

Lời nói cô khiến cả hai đứng hình trầm ngâm giải nghĩa tên

" Bạch Cốt Hồ yêu? Bạch trong màu trắng. Cốt trong tro tàn. Hồ trong mặt nước phẳng lặng cũng như tượng trưng cho hồ ly. Có nghĩa là Hồ Ly như làn nước tĩnh lặng, phút chốc khiến thứ trước mắt thành tro tàn. Bay vào Thiên Địa..." "

" Hay! " Tiểu Huyết cảm thán nịnh nọt cô. Còn tiểu Bát Đán vẫn trầm ngâm

" Nhưng... ta là mèo mà..." "

Advertisement / Quảng cáo

" Được rồi! Chủ nhân! Ta sẽ ở trong nhẵn không gian này. Lần sau người vào, người sẽ kinh ngạc "

" Ủ! "

" Kỳ chủ! Tiếp theo người sẽ phải đến một thế giới thực..." "

Tiểu Bát Đán nhìn cô nghiêm túc

" Hừ? À ha! "

" Người tuyệt đối phải cẩn trọng. Đây là một thế giới với trái tim tàn nhẫn thật sự. Vì là thế giới thực nên dễ thuận tiện cho cốt truyện. Người sẽ nhớ lại... Thời gian của người có rất nhiều. Và đây người sẽ sống với con người thật, ý nghĩ thật sự của họ. Tình yêu, cảm nhận và sự tàn độc của họ. Người chấp nhận nhiệm vụ này chứ? "

" ... "

BỐP!

Tiểu Bát Đán đang nhìn cô nghiêm túc thì tiểu Huyết dùng đuôi đánh vào đầu nó. Khiến nó ôm đầu la làng

" Này cái con rắn kia! Người làm gì vậy? "

" Người có cần nghiêm túc như vậy không? Cứ như đại họa thế giới bắt đầu vậy "

" Hic... người thì biết cái gì. Kỳ chủ lúc nào cũng cá rồ hết trơn á. Ta phàn lâm hệ thống phải nhắc nhở chứ. Ta chỉ đang lo cho bọn con người ở thế giới kia thôi "

" ... "

Nó xoa xoa đầu, ngược mắt lên nhìn gương mặt mỉm cười của cô mà rùng mình. Biết rằng mình nói sai liền lấp bấp

" Ha.. ha ha. Ta... ta không có ý đó... chỉ... chỉ là người nên cẩn thận sẽ tốt hơn... "

" Hừ...! "

[Thực hiện quá trình di chuyển ---]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 1

[Truyền tải thành công ----]

Cô nheo mắt lại vì ánh sáng, từ từ mở mắt ra cô nhìn thấy mình đang nằm trong một căn phòng rộng lớn sa hoa. Nói là vậy chứ ngoài cái rộng lớn ra và chiếc giường thì còn méo gì nữa đâu. Cô đưa tay lên xoa nguyệt thái dương thì kinh ngạc. Đưa bàn tay ra trước mắt nhìn, bàn tay trắng trẻo mịn màng của cô vẫn như cũ. Nhưng nó lại quá nhỏ so với tuổi của cô. Tay áo phồng ra màu vàng nhạt. Cô nhìn xuống cơ thể mình, đôi mắt tĩnh lặng hiện lên hàn băng. Cô đã trở thành một đứa con nít 4 tuổi ư? Ha ha! Vui thật...

[Kỳ... chủ... vui mà mặt như muốn giết người vậy...]

' Hừ! '

[Đây là một thế giới thật! Nơi đây cũng không quá lạc hậu và cũng chẳng phát triển lắm]

'?? '

[Đây là 1 vương quốc]

' À! '

[Người tên là Eira]

' Eira? '

[Fislin Eira]

Advertisement / Quảng cáo

' Ủ...! Còn cốt truyện? '

[Chưa xác định]

' What?? '

[Đây là thế giới thật, nên cốt truyện muốn dò xét cũng không phải là dễ]

' ... '

Cô không nói gì nữa, đứng lên muốn rót một cốc nước uống. Nhưng thân thể trẻ em mới 4 tuổi vừa chạm chũng. Lại không đủ cao thì làm sao xuống giường. Cô vừa đứng lên đã ngã xuống lại...

[Ha ha...]

' Hừ? '

[=.=...]

Bỗng từ ngoài cửa đi vào một người hầu, gương mặt lo lắng nhìn vào cô. Bế cô lên vỗ về

" Công chúa! Người dậy rồi "

" Ước... "

Cô muốn uống nước nên nói ra, nhưng bắt ngờ là...

' Sao lại vậy? '

[Người chỉ có thể nói rõ ràng trong suy nghĩ]

" Uống ước... "

" A! Đợi thần một chút "

Nâng ta đi đến bàn rót nước cho cô. Gương mặt mỉm cười nhẹ nhàng

" Công chúa có đói không? Để ta chuẩn bị đồ ăn cho người "

Cô không nói gì rồi gật đầu, khi nữ hầu kia đi ra cô mới nằm phịch xuống giường

[Nàng ta là Gunra. Nữ hầu chăm sóc người từ nhỏ. Khi người sinh ra, mẹ người đã mất.]

' Cho thêm thông tin đi '

[Hoàng đế ở đây tên là Fislin Donald. Năm nay 23 tuổi và cũng là cha người...]

' =Δ=??? Lỗ tai ta hình như có vấn đề. Nói lại '

[Hoàng đế là Fislin Donald, 23 tuổi. Là cha người]

' =▽= Ô! Cha ta? Ta làm bà nội hẳn cũng được mà. Ta bao nhiêu tuổi rồi mà hẳn đòi làm cha ta '

[Ký chủ! Chỉ là nhiệm vụ. Người bình tĩnh]

' Haizz! Tính cách '

[Là kẻ tàn độc, máu lạnh. Trong hậu cung hẳn luôn đem nữ nhân ra chà đạp. Sau khi họ sinh con, hẳn không ngần ngại giết chết con mình. Thậm chí hậu cung cũng phải cách xa cung điện nơi hẳn ở. Trong hậu cung nhiều năm qua đã có bao nhiêu xác chết ngã xuống. Nên ít ai dám động vào hẳn]

' Vậy sao ta còn sống? '

[Người cùng những vị hoàng tử công chúa khác may mắn sống sót. Nhưng dù vậy thì vẫn không ai biết đến sự tồn tại của người]

' Ô! '

Advertisement / Quảng cáo

[Nơi đây cách cung điện hẳn khá xa! Và mẹ người từng là một công chúa sang đất nước này nhằm hòa thân. Chấn giữ hòa bình]

' Nghe như hẳn là kẻ hay tàn sát '

[Đúng vậy! Năm 15 tuổi hẳn đã ra chiến trường. San bằng vô vàn các nước nhỏ và nước lớn. Dường như không ai có thể chống chế uy lực của vị hoàng đế trẻ tuổi này]

' Vậy ngoài ta ra còn bao nhiêu hoàng tử, công chúa sống sót '

[Người mở Thông Thiên Nhân xem đi]

Cô ngồi dậy, nhìn ra ô cửa sổ xuyên qua bức tường. Cách đó không xa có 3 đứa trẻ đang chơi đùa, là hai nam một nữ. Con bé kia có mái tóc nâu hạt dẻ, đôi mắt xanh dương nhạt như dòng nước. Nụ cười ấm áp như tia nắng mặt trời. Ngồi quan xinh đẹp, làn da mịn màng trắng nõn. Có vẻ đó đang vui chơi với một cậu bé với mái tóc ngà trắng phiêu dật. Đôi mắt phượng tươi vui cũng màu xanh dương. Ngồi quan tuấn tú chưa rõ. Nhưng cô khẳng định lớn lên tên này sẽ như thiên thần. Còn một cậu bé khác ngồi dưới gốc cây lặng lẽ nhìn hai người kia. Mái tóc đen lầy phiêu bồng trong gió, đôi mắt cũng màu đen như hạt châu vô cảm. Tên này khiến cô khá bất ngờ... vì nó có một vẻ đẹp lạnh nhạt bất cần...

[Có vẻ kia là Fislin Diana, người đang chơi cùng là con trai của hầu tước, đi lạc vào đây và bí mật chơi cùng họ... William Robest. Còn cậu nhóc đang ngồi dưới gốc cây là vị hoàng tử sống sót, Fislin Rai. Họ đều lớn hơn ký chủ 2 tuổi. Chỉ có cô bé kia là 5 tuổi]

' A! '

" Theo trí thông minh logic của ta. Ta nghĩ đây là.... ĐAM MỸ "

[HỀ?? 0.0??]

" Hai tên kia yêu nhau, nhưng nữ phụ là cô bé kia lại thích một trong hai người họ nên dẫn đến cốt truyện đầy bi kịch. Còn chủ nhân, là một nhân vật phản diện, yêu cô bé đó nhưng cô bé lại không hay biết. Sau đó vì tình yêu nên chủ nhân hợp tác cùng nữ phụ hãm hại hai tên đó. Còn hoàng đế lại có một người con trai duy nhất nên cũng cưng trứng, hững như hứng hoa. Vì vậy liên giúp đỡ cho con mình đến với tình yêu đích thực. Nhưng liệu có ai biết được tận sâu đáy lòng hoàng đế lại đem lòng yêu con trai mình chứ... Thật cảm động..... 〰〰〰 "

Cô và tiểu Bát Đan bắt ngờ với tiếng nói của kẻ thứ 3. Và đó chắc chắn không ai khác ngoài tiểu Huyết

[Cái... cái con rắn này bị nhiễm truyền rồi ư. Nó là cái thể loại gì vậy? □??]

' Ta sống tới từng tuổi này, cũng đã từng đọc qua bao cuốn tiểu thuyết. Nhưng chưa từng nghe cái cốt truyện quái đản như vậy... =,= '

" Há! Hay mà, chủ nhân không thấy nó hay sao? "

Tiểu Huyết giờ giọng ngọt ngào khiến cô nổi da gà

[Hừ! Quà thật thân hình đẹp lép cái nào cũng đẹp theo.]

Tiểu Bát Đan chế nhạo khiến tiểu Huyết tức giận

" Hừ! "

Từ ngoài đi vào, nữ hầu Ginru mang cho cô một bát cháo cá thơm phức. Ánh mắt dịu dàng yêu thương...

" Công chúa! Ăn sáng nào, ta dứt người "

Cô trầm mặt nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi đó. Gunra dứt từng muỗng cháo cho cô. Đôi mắt buồn bã nhẹ nhàng vuốt mặt cô

" Công chúa! Nếu như người còn mẹ thì thật tốt. Nhưng người may mắn sống sót và không gặp bệ hạ. Nếu như người gặp ngài ấy... ta làm sao có thể ăn nói với mẹ người đây. Nếu người chết, ta thật sự không thể nào đối diện với linh cữu của mẹ người "

"... "

" Công chúa! Năm nay người đã 4 tuổi. Những công chúa hoàng tử khác cũng đang dần lớn, nhưng liệu số phận của họ sẽ thế nào đây... "

Gunra đau buồn nhìn cô, vuốt ve mặt cô

"Người thật bất hạnh, công chúa..."

Gunra ôm lấy cô, nước mắt lăn dài. Từ ngoài chạy vào một nữ hầu khác, Ginru thấy vậy liền bỏ cô ra lau nước mắt...

" Anna! Có chuyện gì vậy? Sao lại hoảng hốt như vậy? "

" Chị Gunra, bề hạ thắng trận trở về rồi "

" Sao? "

" Vâng! Bệ hạ đã san bằng được một đất nước lân cận. Và đem về rất nhiều nữ nhân, bề hạ truyền chỉ 3 ngày nữa sẽ tổ chức yến tiệc. Tất cả hoàng tử và công chúa đều phải tham gia... "

Advertisement / Quảng cáo

Nghे đến câu cuối Gunraliền ngã khụy xuống, đôi mắt thần thờ chảy ra nước mắt.

" Công... chúa... hoàng... tử? "

" Phải? Chị Ginru, chúng ta phải làm sao đây? "

" Không! Ta không thể để bề hạ gặp công chúa. Không được "

" Nhưng như vậy chị sẽ bị chém đầu, kể cả công chúa cũng khó giữ tánh mạng... " Nữ hầu Anna lo lắng nhìn vào cô đau xót

" Nhưng... bề hạ rõ ràng là có ý giết chết công chúa. Phải làm sao, phải làm sao đây " Gunra nước mắt chảy dài, đưa tay che miệng bất lực

" Chúng ta... phải đánh cược "

Anna ôm lấy Gunra đau lòng, cô ngồi đó nhìn mà thấy ngán đến tận cổ

' □□ Ta chưa chết mà hai người này xem ta như đang trong quan tài vậy '

[Ký chủ! Người định làm gì?]

' Ai biết '

[Hề!]

' Không chết đâu mà lo '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 2

Phút chốc đã 3 ngày trôi qua, cô được Gunra và Anna sửa soạn. Chiếc đầm công chúa hồng nhạt dài. Mái tóc ngắn tím xòa ra ngang vai. Đôi mắt đỏ như máu tuyệt mỹ. Ngũ quan xinh đẹp dù chỉ mới 4 tuổi khiến người say đắm. Cô được Gunra dùng một mảnh vải mỏng che đi gương mặt. Cô như thể vẫn đồn tim bao người...

" Công chúa thật đẹp... " Gunra mỉm cười nói với cô, nhưng nếu nghe kĩ sẽ thấy sự buồn bã trong đó...

" Chị Gunra! Đã 18h rồi. Mau đi "

Anna chạy vào hốt hoảng, Gunra ôm cô vào lòng đi ra ngoài. Giờ đây cô mới có thể quan sát, dù tòa cung điện này rộng lớn thế nào nhưng vẫn vô cùng hiu quạnh. Giống nhà hoang hơn...

Gunra ôm cô ra, đi vào một xe ngựa, bầu trời đêm tối với ánh trăng mờ ảo. Áng mây đen hòa vào màn đêm lạnh lẽo. Cô được Gunra ôm vào xe ngựa. Bên trong còn có Fislin Diana và Fislin Rai. Hai cô cậu bé mà cô phải gọi là anh chị...

" Lâu rồi không gặp Eira " Diana mỉm cười tỏa nắng chào hỏi cô

Còn tên kia vẫn lạnh nhạt vô cảm, họ đều mặc lễ phục cho công chúa và hoàng tử cao quý. Gương mặt xinh đẹp của Diana cũng được mạng sa che lại...

Cô nhẹ gật đầu rồi ngáp một cái, dựa vào tay Gunra ngủ...

Một lát sau xe ngựa dừng lại, cô bị đánh thức bởi Gunra. Đôi mắt cô mở ra nhìn vào tòa cung điện trắng lẹ sa hoa gấp bội lần với nơi cô đang ở. Ánh đèn vàng sáng khắp nơi, bên ngoài có hàng trăm lính canh nghiêm nghị, cô được Gunra bế đi vào. Diana cùng Rai cũng theo sau. Cảnh cửa lớn mở ra, ánh đèn từ phía trong chiếu vào mắt cô. Bàn tiệc lấp lánh rộng lớn, dù không muốn nhưng cô phải công nhận sự sa hoa của nơi này. Lướt nhẹ qua Diana đang mỉm cười, đôi mắt lấp lánh vui vẻ mà lắc đầu. Chắc con nhóc này đang rất vui...

Cô được Gunra bế trên tay, trước mắt cô là những quý tộc đang chia ra hai bên. Đồ họ mặc đều là chất lượng thượng hạng, gương mặt sắt bén.

" Tham kiến bầu trời của Fislin. Mong ngài luôn sáng chói và rực rỡ "

Gunra hướng phía trên cao hành lễ, Diana cùng Rai cũng cúi đầu. Cô ngược mặt lên nhìn người nam nhân là CHA cô kia, đôi mắt cô bình thản nhìn hần. Mái tóc vàng vuốt ngược ra sau để lộ vầng trán cao lóng lánh. Đôi mắt xanh dương đậm như màn đêm. Lạnh lẽo tàn khốc, mũi cao thẳng. Môi bạc mỏng vô tình. Gương mặt góc cạnh tuyệt mỹ. Có thể cường tráng là bộ âu phục đen lịch lãm, áo choàng bông trắng trải dài. Hần chống cảm lạnh lưng nhìn xuống. Khí chất uy nghi của bậc đế vương. Cô có thể cảm nhận hần khí và mùi máu từ cơ thể hần tòa ra. Khí chất quả nhiên không tầm thường, nhất là đáy mắt hần đang đánh giá cô. Nếu so hần với Ma Tôn thì quả thật không khác mấy. Chỉ có gương mặt tuyệt mỹ là khác...

[Ký chủ định làm gì vậy?]

Cô đối diện với ánh mắt hần, khó môi vươn lên nụ cười nhạt sau lớp vải.

" Ha "

Không khí bỗng nhiên căng thẳng, những người có mặt đều kinh hãi nhìn cô.

' Chuyện gì vậy? Ta vừa nghe tiếng cười từ miệng con nhóc đó sao? '

' Nó dám cười trước mặt bề hạ? '

' Nụ cười đó như chế nhạo '

' Gan to thật... '

...

Advertisement / Quảng cáo

Từng ý nghĩ của họ khiến cô cảm thấy nực cười. Và cô có thể cảm nhận được sự run rẩy của Gunra...

Cô đối diện với ánh mắt hần rồi nhẹ cúi đầu xem như chào hỏi. Hần đưa tay phát lên

"Tạ bệ hạ "

Gunra ngược lên sợ hãi, nhẹ vuốt ve cô.

" Đó là con ta? "

"... Vâng... "

" Tên gì? "

Lời nói hần lạnh lẽo khiến ai cũng sợ hãi. Diana nhẹ mím cười bắt chéo chân nhún người

" Con là Fislin Diana. Ra mắt người, thưa bệ hạ "

" Con là Fislin Rai. Ra mắt người, thưa bệ hạ "

Cô liếc qua hai người họ, cả hai đang cúi đầu nhưng cô lại vô tình nhìn thấy ánh mắt bất thường của Rai. Đấy mắt tên này vừa xẹt qua tia sáng lạnh lẽo, hơi híp mắt lại sau đó cô trở về vẻ bình thản.

" Đây... "

" Để nó tự nói "

Gunra định giới thiệu thay cô nhưng hần đã chen vào. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào cô

' Tên này! Ta mới 4 tuổi, ăn nói chưa rõ ràng. Vậy mà hần bắt ta nói? '

[Ký chủ! Người dường như đắc tội với hần rồi]

Cô nghe tiểu Bát Đan nói vậy liền hừ lạnh trong lòng. Mím cười

" Eira "

Cái tên cô vốn lọt vào tai tất cả mọi người. Gunra run rẩy ôm chặt cô. Đôi mắt hần vẫn không thay đổi, lạnh lùng...

Không khí trở nên căng thẳng hơn, một bầu tước đi lên cúi đầu

" Thưa bệ hạ! Giờ lành đã đến chúng ta có thể khai mở yến tiệc "

Lời nói của vị hầu tước kia được hần chấp thuận. Tiếng nhạc mở lên, ai nấy đều rộn ràng... Các tiểu thư, phu nhân quyền quý đều họp lại nói chuyện...

Cô liếc nhẹ qua vị hầu tước đã giúp đỡ mình, ông ta có mái tóc trắng ngà cùng đôi mắt sắc bén. Ngũ quan tuấn mĩ bị che đi bởi năm tháng. Cô được Gunra dẫn đến một góc, gương mặt lo lắng của nàng ta khiến cô cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng

" Công chúa... "

" Ta là William Hundin, hân hạnh gặp người. Thưa công chúa "

Tiếng nói uy nghi vang lên, cô ngược nhìn mới biết là vị hầu tước khi nãy... Hần là William? Vậy chẳng phải là cha của thằng nhóc kia sau?

" Tham kiến hầu tước "

Gunra hành lễ, đôi tay run lên vì lo lắng

" Đứng lên đi! Công chúa mấy tuổi rồi? "

" Dạ 4 tuổi thưa ngài "

" 4 tuổi lại có khí chất như vậy... "

Ông ta mím cười phúc hậu với cô, nhưng cô vẫn bình thản liếc nhẹ qua 2 đứa nhóc gần đó đang được vệ binh dẫn đi

" Mọi công chúa theo ta "

Ông ta đi đầu, Gunra bế cô đi theo sau. Đôi mắt tràn ngập sợ hãi, đau thương nhìn cô.

' Ta sẽ bảo vệ người bằng cả tính mạng. Thưa công chúa '

Suy nghĩ của Gunra khiến cô kinh ngạc, nhẹ mím cười đưa tay vuốt tóc nàng ta.

Đi trong dãy hành lang yên tĩnh, phía sau chạy lên một cậu nhóc tuấn mĩ

" Cha "

" Kia Robest. Sao con lại ở đây "

" Con muốn theo cha "

" Không được "

" Cha! "

" Được rồi! Nhớ giữ ý tứ "

Đó chính là William Robest. Người đã chơi chung với hai đứa nhóc kia.

Xung quanh cô giờ đây là cả hàng vạn căn phòng, dãy hành lang rộng lớn vang lên tiếng bước chân. Từ phía trước mắt rớt cục xuất hiện một cánh cửa có khắc hình rồng uy nghiêm. Hai lính gác bên ngoài cúi đầu chào rồi đẩy cửa cho bọn cô. Bên trong căn phòng rộng lớn, ánh đèn sáng chiếu rọi khắp nơi. Cô nhìn thấy 2 đứa nhóc kia đang ngồi đó, khi thấy Robest liền mím cười. Cô còn nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo của hần, đang uy quyền ngồi đó...

" Tham kiến mặt trời của Fislin. Mong ngài mãi sáng rọi và rực rỡ "

"Ngồi đi "

Gunra bẽ cô ngồi xuống bên cạnh hai đứa nhóc kia. Cô yên tĩnh nhìn một kỹ sĩ bên cạnh hoàng đế. Tên này trong chỉ khoảng 21 tuổi. Mái tóc hung đỏ buộc lại để bên vai trái. Gương mặt quả thật tuấn tú, nhất là đôi mắt kia. Long lanh nước nhưng lại yên bình. Bộ đồ kỵ sĩ nghiêm chỉnh. Thanh kiếm gác bên hông sắt bén.

Thấy cô nhìn mình hần liền đặt tay ôm ngực cúi đầu

" Xin giới thiệu, ta là First. Là kỹ sĩ thân cận của bề hạ. Rất vui được gặp mặt công chúa và hoàng tử "

Cô lặng lẽ thu tầm mắt, dựa vào lòng Gunra nhìn vào hoàng đế chờ đợi. Như nhận thấy điều đó, hần cũng dựa vào ghế không nói gì nhếch môi. Cứ thế căn phòng trở nên căng thẳng..

William Hurdin thấy vậy cũng không nói gì mà ngồi đợi. Một lâu sau hần mới lên tiếng

" Muốn chết hay sống? "

Một câu nói lạnh lẽo của hần khiến tất cả rùng mình. Gunra run rẩy, vội quý xuống sợ hãi

" Xin bề hạ tha mạng, các công chúa, hoàng tử tuổi còn nhỏ. Xin người tha mạng "

Cô nheo mắt nhìn Gunra ôm chặt mình, liếc nhẹ qua hoàng đế sau đó vuốt má Gunra.

" Người là ba con có phải không? Con đã rất muốn gặp người "

Diana đứng lên bước lại gần hần, đôi mắt xanh dương thuần khiết long lanh. Giọng nói không giấu được vui vẻ.

Hần vẫn không rời mắt khỏi cô, sự lạnh lẽo bao trùm.

" Trả lời "

Hần cất lên tiếng nói, không hề di chuyển ánh nhìn. Rõ ràng là đang hỏi cô...

" Sống "

Cô lạnh nhạt nói lên rõ ràng, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng như thế. First bất ngờ, kể cả ai cũng không nén nổi bàng hoàng.

" Công chúa... "

Gunra định che miệng cô lại

Advertisement / Quảng cáo

" Để nó nói "

Cô nhìn vào hoàng đế, bỗng từ phía ngoài nhảy vào một bóng dáng. First rút kiếm ra chìa vào bóng dáng đó nhưng lại bị đánh bay đi. 3 đứa nhóc kia núp sau lưng hầu tước. Còn cô được Gunra ôm chặt vào lòng..

" Ai? "

First nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng đó, nhưng nó di chuyển quá nhanh. Bỗng cô đưa bàn tay mịn màng của mình lên chỉ vào hoàng đế đang ngồi đó

" Sau "

Lời nói của cô khiến First xoay lại đâm vào bóng đen đang định tấn công Donald (Hoàng đế) từ phía sau.

" A... "

Bóng đen bị thương ở cánh tay khiến tốc độ hần bị chậm lại, hoàng đế bình thản ngồi đó nhìn vào cô. Bàn tay nâng lên phát ra một luồng ánh sáng vàng đánh về phía trước...

Bụp!

Bóng đen kia bay ra xa, cô kinh ngạc nhìn tên đó đang nằm dưới mặt đất...

' Chuyện gì vậy? '

[À! Ta quên nói với kỹ chú! Thế giới này có phép thuật]

' Người nói sớm quá... Mua thuốc đáng giá uống đi '

Dù nói vậy nhưng bên ngoài cô vẫn bình thản nhìn bóng đen kia.

" Phụt... "

Bóng đen đó phun ra một ngụm máu, vuren tay gõ bỏ mũ đen. Chiếc áo choàng nhẹ tung bay. Giờ đây cô mới nhìn rõ dung nhan ông ta, ngũ quan tuấn tú. Chắc khoảng 30... Người này nhìn Donald với ánh mắt thù hận khiến cô hứng thú...

" Donald! Hôm nay người không chết thì ta chết "

Bóng đen đó kêu lên rồi đưa tay xuất ra một đạo ánh sáng sắc nhọn, đôi mắt Donald lạnh lẽo nhìn những mũi tên đang phóng về phía mình mà lạnh nhạt. Khi nó gần tới mặt hần thì bỗng nhiên tan biến

" A... "

Chỉ nghe tiếng la của bóng đen kia, vuren tay ôm lấy ngực đang bị chính đòn tấn công của mình đánh trả. Mọi việc quá nhanh khiến cô bất ngờ...

" Ha ha! Người không hổ là hoàng đế, thật mạnh. Vậy ta sẽ dùng đòn cuối cùng này "

Bóng đen đó đứng dậy, dùng hai tay đang chảy máu tạo nên một quả cầu. Cô nhìn thấy trong đầu liền vang lên

' Giết hần đi, ta đỡ phải vất vả '

[Kỹ chú... =.???]

Bỗng nhiên Diana chạy ra che trước mặt hần, đôi mắt đầm lệ

" Không được! Đây là cha ta, ta không để ông làm hại người "

" Tránh ra "

Bóng đen la lên sau đó đánh quả cầu đen về phía hoàng đế, Diana nhắm chặt mắt.

Oanh...! Bùm...!

Tiếng vang rung động mãnh liệt, làn khói mờ ảo dần tan biến.

Cô nhìn thấy hấn vẫn bình an ngồi đó lạnh lùng, trên tay hấn là Diana đang bị xách lên. Đường như đã ngắt xiêu...

Phập!

First nhân cơ hội bay ra phía sau đâm kiếm xuyên qua bụng người áo đen đó. Ông ta kinh ngạc, mở to mắt hận thù nhìn Donald

Tiếng nói thống khổ của người áo đen đó vang lên

"Người biết ta không? Donald? "

"... "

"Ha ha! Ta là Daiso, và là người hận người thấu xương. Người đã giết chết nàng ấy. CHÍNH NGƯỜI "

Cô kinh ngạc nhìn vào sự căm phẫn của Daiso kia. Nhưng Donald hấn vẫn bình tĩnh.

"Người đã giết chết nàng, Luxti. Nàng ấy... chính tay người. Người còn nhớ nàng không? Còn nhớ không? "

"... "

"Ha ha! Làm sao người nhớ cho được. Người đã giết quá nhiều... quá nhiều người. Làm sao người có thể nhớ tới nàng ấy, người con gái đã trao bao tình yêu cho người... "

Nước mắt Daiso lăn dài, cắn chặt răng lại.

"Nàng ấy từng nói, nàng ấy yêu người. Yêu khi chất cao tại thượng của người... "

Giọng hấn nhỏ lại đầy thống khổ

' Ai bại nào vậy □ '

"Nhưng người... người lại xem nàng như một thứ dơ bẩn. Chính bàn tay người đã dính đầy máu của nàng. Chính người đã GIẾT CHẾT NÀNG... Nhưng đến phút giây đó nàng ấy vẫn mỉm cười. Ha ha ha haaaa! Người có biết rằng... nàng đã nói gì trước khi chết không? Nàng ấy nói rằng, nàng không sợ chết. Chỉ sợ khi chết đi rồi sẽ không ai yêu người như nàng. Từng lời nói ấy đã làm tan nát trái tim ta. TA HẬN NGƯỜI, kẻ đã giết chết tình yêu của nàng... "

"... "

"Nàng đã ra đi... không một nuôi tiếc. Rồi khỏi thế gian và chốn hậu cung đầy thị phi này. Ha ha! Nàng đã khám sâu vào ta muôn vàn thống khổ. Và kẻ bắt đầu chuỗi bi kịch ấy lại là người. Dù người có ngồi trên vị trí cao thượng ấy, thì trong lòng ta... người cũng chỉ là một kẻ hèn hạ... "

"... "

"Ha ha haaaa! Người có biết không? Nàng đã ra đi, chìm sâu vào giấc ngủ vĩnh hằng không 1 chút lưu luyến. CÒN NGƯỜI VẪN XEM TÌNH YÊU CỦA NÀNG NHƯ RÁC RỬI, TẠI SAO LẠI BẤT CÔNG NHƯ VẬY? MỘT KẼ TÀN NHÂN NHƯ NGƯỜI LẠI CÓ THỂ SỐNG VUI VẼ. LÀ KẼ LUÔN ĐEM TÍNH MẠNG NGƯỜI KHÁC NHƯ TRANG GIẤY. MUỐN ĐOẠT LẤY KHI NÀO THÌ ĐOẠT LẤY KHI ẤY. Còn nàng, một nữ nhân thuần khiết trong sáng lại phải chết khi còn quá trẻ. Nàng đã vì người mà cố gắng sống. Nhưng người lại xem nàng như con rối, một món đồ rẻ tiền. LIỆU NGƯỜI CÓ NHỚ KHÔNG? NHỚ ĐẾN NÀNG, NGƯỜI CON GÁI LUÔN YÊU NGƯỜI. DÀNH CẢ TRÁI TIM CHÍNH CHO NGƯỜI. LUÔN CHỖ NGƯỜI NHÌN ĐẾN NÀNG... NGƯỜI CÓ NHỚ KHÔNG? "

Tiếng gào thét của Daiso vang vọng cả căn phòng, nước mắt lăn dài thống khổ, đau đớn, căm phẫn. Nhưng Donald vẫn lạnh lùng

"Không nhớ... "

Cô liếc nhẹ qua hấn, câu nói đó như làm Daiso chấn động ngã khụy xuống. Nhưng ánh mắt cô lại vô tình chạm vào Fislin Rai. Tên nhóc đó đang cúi đầu, mái tóc đen phủ kín gương mặt. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại nổi lên gân xanh...

' Ô '

Cô bình thần xoay đi, như chưa thấy gì.

"Ha ha! Đừng là kẻ máu lạnh "

Daiso kia đứng lên điên cuồng nhìn Donald. Cô trầm mặt sau đó vươn môi cười nhạt

"Ha "

Nghe tiếng cười đầy chế giễu của cô, tất cả liền quay đầu lại nhìn. Cô ngược mắt lên, đôi mắt đỏ như máu nhìn Daiso vô định. Bình thần lại yên tĩnh

"Thật u ngốc, thế ới ay vốn không có inh yêu. Thứ inh yêu thuần khiết kia vốn đã ông ờn ại. Kẻ ào còn in ào nó thì kẻ đó chính là kẻ u ngốc ật sự. Người bị hận thù che ắt và trôi dấy on ác quý đáng sợ. Tình yêu cũng như 1 trò chơi... kẻ ào yêu trước... KẼ ĐỒ THUA... Thứ inh yêu à người nói đó... có iết nó ở ầu không?... (Thật ngu ngốc! Thế giới này vốn không có tình yêu. Thứ tình yêu thuần khiết kia vốn đã không tồn tại. Kẻ nào còn tin vào nó thì kẻ đó chính là kẻ ngu ngốc thật sự. Người bị hận thù che mắt và trôi dấy con ác quý đáng sợ. Tình yêu giống như một trò chơi, kẻ nào yêu trước... KẼ ĐỒ THUA... Thứ tình yêu mà người nói đó, có biết nó ở đâu không?...)

Dù không rõ nhưng tất cả mọi người đều nghe hiểu từng lời nói của cô. Cô đưa ngón trỏ lên miệng, đôi mắt híp lại nhẹ nhàng

"DUỐI ĐỊA NGỤC..."

Lời nói của cô khiến mọi người bàng hoàng, Daiso bản thân nhìn cô tức giận.

"Người chỉ là một con nhóc, người thì biết điều gì. Người không hiểu, ta không ngu ngốc. Ta yêu nàng. Tình yêu thật sự "

Lời nói Daiso căm hận càng khiến lòng cô trào phúng và điên cuồng

Advertisement / Quảng cáo

"Ha ha! Yêu? Tự đặt ay lên ngực mình i. Người sẽ thấy ược thứ inh yêu ngu ngốc của mình. Thứ người ang nói, không hái là yêu. Mà là sự Bất Phục và Không Cam Lòng. Người hận i ông có được gười con ái ấy. Người vốn đã không còn yêu nàng, tình yêu ong người đã chết... TỪ RẤT LẤU. Thứ uoi ang có không phải là yêu, người chỉ em nó như một cái cớ. Để che dấy thứ đen tối trong chín inh ờn mình (Ha ha! Yêu? Tự đặt tay lên ngực mình đi. Người sẽ thấy được thứ tình yêu ngu ngốc của mình. Thứ người đang nói không phải là yêu. Mà là sự Bất Phục và Không Cam Lòng. Người hận vì không có được người con gái ấy. Người vốn đã không còn yêu nàng. Tình yêu trong người đã chết... TỪ RẤT LẤU. Thứ người đang có không phải là yêu, người chỉ xem nó như một cái cớ. Để che dấy thứ đen tối trong chính linh hồn mình) "

Daiso ôm đầu, nước mắt chảy dài

"Không! Người nói dối! Người nó dối "

"Nói dối? Vậy người hãy nhìn về ia ước. ầm kiếm hình bóng của nàng... Người on gái uoi yêu. Hãy im đi. Người sẽ im thấy nàng, nếu uoi yêu nàng thật lòng (Nói dối? Vậy người hãy nhìn về phía trước... Tìm kiếm hình bóng của nàng... Người con gái người yêu. Hãy tìm đi. Người sẽ tìm thấy nàng, nếu như người yêu nàng thật lòng) "

Daiso nhìn quanh căn phòng với ánh mắt bơ phờ, hấn tìm kiếm hình ảnh quen thuộc. Nhưng lại như điên cuồng thức tỉnh gào lên

"Nàng đã chết! Làm sao nàng có thể ở đây "

"Chết? Sai ời. Người à không còn nhớ... hình bóng của nàng. Đã không ờn nhớ nữa. Người chỉ đang ố biện minh mà ời (Chết? Sai rồi. Người đã không còn nhớ... hình bóng của nàng. Đã không còn nhớ nữa. Người chỉ đang cố biện minh mà thôi) "

" Không! Không thể. Người đang nói dối, ta yêu nàng, làm sao ta có thể quên nàng chứ "

" Vậy tìm đi "

Daiso đưa tay che một bên mặt, nhìn xung quanh nhưng vẫn không có kết quả. Mọi người ai cũng đang bất ngờ, sững sờ nhìn cô và Daiso

" Ha ha! Người im đi. Nàng đã chết, không còn sống nữa. Người đang cố lừa gạt ta phải không? Đứng là ác quỷ mà, người thì biết cái gì. Người chỉ là một đứa trẻ, khi lớn lên người cũng sẽ yêu. Người cũng sẽ ngủ ngốc như trong lời nói của mình mà thôi. Ha ha haaaa "

Daiso điên cuồng gào thét. Giọng cười khinh miệt. Cô cúi đầu xuống, khoe môi mỉm cười. Một lần nữa ngược lên liếc về phía Daiso đang điên cuồng..

" Yêu? Người có biết ta HẬN nhất cái từ ghê tởm đó không? Chỉ cần nhắc tới thì ta lại cảm thấy muốn nôn. Chỉ có những kẻ ngu si như người mới tin vào điều đó. Dối trá! Giả tạo! Ngủ ngốc! Vô tri! Và cứ khờ dại tin rằng TÌNH YÊU tồn tại "

Đôi mắt cô trở nên khát máu, còn dấu sự bình thản, yên tĩnh ngày nào. Đường như vì mất kiểm soát mà cô đã gần từng chữ và không bị thiếu sót từ

" Người... sẽ yêu mà thôi "

" Ha ha! Người có biết không? Nếu như thật sự có kẻ làm ta dao động. Thì ta sẽ GIẾT CHẾT hẳn trước khi mọi chuyện đi quá xa. Và nếu không thể giết hẳn thì ta... sẽ tự tay móc trái tim của mình ra và bóp nát nó... "

Cô đưa tay lên trời, giọng nói tàn khốc

" Ta sẽ dưới TRỜI ĐẤT. Nếu như ta không làm được. Ta sẽ bị Huyền Lôi đánh chết. Hồn bay phách tán. Mãi mãi... KHÔNG ĐƯỢC SIÊU SINH "

Bầu trời bỗng rầm vang lên tiếng sấm oanh động, cơn gió điên cuồng cuốn qua. Donald lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt kính hải nhìn đôi mắt cô. Đưa tay ôm lấy ngực mình đang đau nhói..

[Ký chủ...]

' Chủ nhân... '

Tiểu Bát Đan và tiểu Huyết sợ hãi kêu cô...

Oanh! Rầm!

Bầu trời kéo mây đen đến, sấm sét đánh cuồng bạo. Cơn mưa trút xuống xối xả. Lời thề hôm nay của cô sẽ khiến linh hồn một người nào đó đau đớn và đang run rẩy... Tất cả chỉ mới bắt đầu..

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Pa...! Tránh Xa Ta Ra 3

Bầu trời dừ tọng trút xuống cơn mưa, cô nhìn vào Daiso vô định

' Ta làm hơi quá rồi '

[Ký chủ! Sao người lại mất bình tĩnh như vậy? ●~●??]

' Được rồi! Để ta giải quyết '

Daiso kinh ngạc nhìn cô, sau đó dùng một luồng sáng đánh về phía cô

Bùm!

Làn khói bua vấy mờ ảo, cô hé mắt ra mong lung nhìn Donald đang ôm mình. Cơ thể cô nhỏ bé nằm gọn trong lòng hắn, Daiso cũng bị First đánh ngất...

" Ha ha! Người sẽ bị quá báo... ha ha "

Tiếng cười Daiso điên loạn, cô nhắm mắt lại gục xuống. Tất cả dần mất đi ý thức...

Ánh sáng bên ô cửa sổ khiến cô mở mắt ra, hai bên khóe mi vẫn còn vương lại giọt nước trong suốt. Cô đưa bàn tay nhỏ bé của mình mà dụi mắt, lật người ngồi dậy...

Cô nhìn xung quanh, đây là một căn phòng vô cùng rộng lớn. Đồ vật trang trí đều bằng vàng lấp lánh, nơi cô đang ngồi là một chiếc giường lớn. Những chiếc màng mỏng thả xuống tung bay. Cô quay qua liếc nhìn thấy gương mặt yêu nghiệt của hoàng đế.

' →_→ '

Hắn đang ngủ rất ngon, mái tóc vàng tung bay nhẹ. Hàng mi cong vút đen. Chiếc áo choàng trắng quấn lại để lộ vòm ngực rắn chắc. Khoe môi hơi hé ra

Advertisement / Quảng cáo

Cô quay đi ngược nhìn xung quanh, tiếng nói nhẹ nhàng

" Gunra... "

Cô gọi tên của nữ hầu, dùng tay đẩy mạnh mền ra. Cô nhìn xuống mặt đất, chiếc giường cách mặt sàn khá cao, cơ thể cô lại nhỏ bé như vậy...

Cô bò lại gần Donald, nhìn hắn vẫn ngủ mà khó chịu

[Ký chủ! Người dậy rồi?]

' Û! '

[Đem qua người thật lỗ mãng]

' Ta không thể kìm lòng, chỉ cần nhắc tới hai từ tình yêu là khiến ta phát nôn '

[Haizz...! Đem qua người già vờ bất tỉnh sao?]

' Biết rồi còn hỏi '

[Người định đóng kịch thể nào để không bị nghi ngờ đây?]

' Xem đi rồi biết '

Giương mặt cô hơi mỉm cười, bàn tay nhỏ nắm lấy phần tóc của Donald. Nghiêng đầu chu môi

"Pa... pa pa "

[Ký chủ làm gì vậy □□]

Hàng mi cong vút run nhẹ, đôi mắt xanh đậm như bầu trời mở ra nhìn cô. Lạnh lùng như hàn băng..

"Gun...ra "

Cô thả tóc hất, nheo mắt nói. Hấn vẫn nhìn cô lạnh lẽo... Đưa tay ra nhéo má cô

"Au.. (Đau) "

Cô ôm má, nước mắt trên khóe mi chảy ra đáng thương. Hấn ngồi dậy nhìn cô

"Người là ai? "

Cô ngược lên ngáy thoi, đôi mắt nhắm lại

"Pa... pa...ói gì (Pa... pa... nói gì?)

"Giã vờ? "

Nhìn đôi mắt lạnh lùng của hấn, đôi mắt cô tràn ngập sợ hãi. Cố gắng đứng dậy đi xuống giường

"Híc... Gun...ra... Gunra... "

Khi chân cô vừa bước đến mép giường, đôi mắt nhìn xuống mặt sàn sợ hãi. Sau đó ngồi xuống từ từ trèo xuống sàn nhà. Donald nhìn thấy hành động đáng yêu của cô mà khóe môi vươn lên nụ cười nhạt...

Đi đến bên bông cô lên

"Người già vờ hay thật "

Hấn đi đến sofa ngồi xuống, khí thế uy nghiêm nhìn cô. Còn cô lại đảo dác nhìn xung quanh, đôi mắt nhìn đến một chiếc cốc vàng lấp lánh gần đó. Đôi mắt liền sáng lên, với tay muốn lấy cốc vàng...

Donald nhìn cô, tay chống cằm quan sát. Nhìn gương mặt cô khó chịu nhăn lại, phồng má quay đi mà mỉm cười. Hấn với tay lấy rồi đưa cô

Cô xoay người lại vui mừng, mắt sáng lên long lanh.

"Ấm on (Cảm ơn) "

Hấn đứng dậy, đi đến phía tủ lấy ra một quả cầu thủy tinh trắng hình tròn. Cô vui vẻ vươn tay ra muốn lấy nó nhưng bị Donald né ra...

Hấn đặt xuống bàn trước mặt cô, cô vui mừng dùng hai tay định lấy quả cầu. Từ quả cầu bỗng nhiên phát sáng đánh hất cô ra ngoài. Hấn kinh hoàng ôm cô vào lòng vuốt lưng, máu từ khóe môi cô chảy xuống

"Hu hu... hu hu Gunra... "

Bàn tay hấn phát ra ánh sáng chiếu lên người cô. Đôi mắt nhắm lại..

"Kêu Gunra đến "

Tiếng nói hấn lạnh lẽo ra lệnh, một lúc sau Gunra lo lắng chạy vào hành lễ

"Tham kiến mặt trời... "

Advertisement / Quảng cáo

"Không cần! Đưa công chúa về "

Hấn đưa cô cho Gunra, nhìn cô ngất lịm đi mà khó chịu.

"Vâng! "

"Chăm sóc con bé cẩn thận "

Gunra ôm cô vào lòng, đôi mắt tràn ngập lo lắng nhìn cô đang ngủ...

Khi cánh cửa đóng lại, First từ đâu xuất hiện.

"Bệ hạ... công chúa..."

"Không sao "

"Nhưng làm sao công chúa lại không có phép thuật "

"... "

"Quả cầu này lại đánh ngược lại công chúa..."

"Hai đứa trẻ kia thế nào? "

Donald cầm tách trà lên uống

"Công chúa Diana có nguyên tố thủy. Còn hoàng tử Rai là nguyên tố hắc ám "

First chấp tay báo cáo

"Cho hoàng tử vào kỵ sĩ đoàn huấn luyện. Diana cũng vào học viện ma pháp "

"Còn công chúa Eira? "

"Phế vật..."

"Nhưng..."

"Cho nó chuyển đến cung điện Ngọc Lục Bảo. Cho thêm người hầu vào chăm sóc..."

First kinh ngạc nhìn Donald

"... Vâng... "

" Còn nữa..."

Donald liếc nhẹ về chiếc cốc vàng, nhớ lại hình ảnh cô vui vẻ yêu thích nó

" Cho người đúc đồ chơi bằng đá quý cho nó... "

" Vâng "

Không gian trở nên yên tĩnh, Donald nằm xuống ghé sô pha. Gác tay lên đầu

" Nếu như có người làm ta dao động, ta sẽ giết chết hắn trước khi mọi chuyện đi quá xa. Hoặc... nếu không giết được hắn thì ta sẽ tự móc trái tim mình ra... BỐP NÁT nó "

Lời nói đêm qua của cô cứ lẩn quẩn trong đầu hắn, đôi mắt lạnh lẽo xuất hiện màn sương...

" Ha... "

Cô được Gunra bế về phòng, nàng ta lo lắng vuốt ve cô

" Công chúa! Người không sao chứ? "

" Ông (Không) "

Cô mỉm cười lắc đầu, Gunra nước mắt chảy dài ôm cô

" Công chúa! Người làm ta thật lo lắng "

" Gunra... "

Gunra đưa tay lau nước mắt

" Công chúa! Để ta chuẩn bị đồ ăn cho người "

Nói rồi nàng ta bỏ đi ra ngoài, cô nhìn theo. Nụ cười trên môi biến mất, đôi mắt bình thân nhìn ra cửa sổ

Advertisement / Quảng cáo

[Ký chủ! Người định giả ngu sao?]

' Hử? '

[Chuyện tối qua]

' Ha! Phải! Quên hết '

[Người gian xảo thật]

' Mới biết à '

[Mà ký chủ! Quả cầu lúc này là Thủy tinh cầu. Nó là thứ kiểm chứng ma pháp]

' Ta biết '

[(◕◕◕)? Người biết??]

' Trong phim '

[À há! Mà may là ta đã che giấu linh lực của người]

' Ủ! Linh lực của ta vốn không nhỏ. Nếu để ta thử cái đó không biết ra sao '

[Ủa ừa... (￣-￣)]

Cạch!

Tiếng mở cửa vang lên, cô xoay người lại đối diện với người vừa đi vào. Con gió thổi qua bay đi bức màn, gương mặt cô xinh đẹp dưới ánh sáng bình minh... Tất cả tạo nên một mỹ cảnh

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 4

Cô lặng nhìn người trước mặt, đẩy mắt bình thân nhẹ nhàng... Khóc mỗi vuron lên nụ cười nhạt

" Ca "

Người đứng trước mặt cô là thằng nhóc tên Rai kia, và cũng là anh trai của cô hiện tại

Hắn hơi liếc nhẹ xuống sàn sau đó bước lại gần, ngồi xuống cạnh cô

" ... "

" Hử? "

Cô hơi nghiêng đầu mỉm cười

" Ủ... thì... anh sắp phải vào kị sĩ đoàn. Thời gian gặp em sẽ rất ít... "

Cô hơi ngơ ngẩn, rõ là tên này đối với em gái mình cũng đâu quan tâm. Sao hôm nay lại kì lạ vậy nhỉ

" Ủ... anh ai có ên (Ủ... anh hai có lên) "

"... Tặng em "

Tên nhóc này đưa vào tay cô thứ gì đó rồi chạy đi ra ngoài, cô hơi nướn mải sau đó nhìn vào tay mình

Đó là một sợi dây chuyền, còn có một bông hoa thạch anh màu xanh đen rất đẹp. Dù rất nhỏ nhưng cô có thể thấy luồng khí nhạt mà nó duy chuyển..

Advertisement / Quảng cáo

[Ký chủ! Đây là thạch anh ma pháp. Nó có thể giúp người sử dụng nguyên tố có trong đó]

' Hừ '

[Mà ký chủ! Ta vẫn còn thắc mắc chuyện đêm hôm qua. Tại sao người lại kêu tên Daiso gì đó tìm kiếm?]

' À ha! Người không biết thật sao? '

[À thì! Không chắc lắm]

" Ha ha! Ngu ngốc quá đi! Đừng là thân hình béo ú cái nào lại không ú lên chút nào "

Tiếng cười châm chọc của Tiểu Huyết vang lên, tiểu Bát Đản nghe vậy liền tức giận

[Cái con rắn xấu xí kia! Mì có ý gì hả]

" Người nói ai xấu xí? Ta đẹp hơn người đấy "

[Hừ! Có ngon giải thích cái coi]

" Ha! Theo những gì ta quan sát thì khi cái tên điên khùng Daiso gì đó nhắc đến người tình của hắc thi Fislín Rai. Hoàng tử duy nhất kia đã mất bình tĩnh... "

[Vậy thì có liên quan gì?]

" Óc bò đúng là óc bò. Điều đó chứng tỏ người phụ nữ đã yêu hoàng đế chính là mẹ hắc. Nếu không thẳng nhóc đó cũng không phản ứng như vậy "

[(°o°)?]

" Còn nữa, chủ nhân nói Daiso tìm kiếm hình bóng của người phụ nữ đó là có lý do. Người nghĩ xem, nếu hoàng tử Rai là con của Donald hoàng đế. Vậy thì tại sao lại không giống hắc? Tất nhiên nhan sắc của thẳng nhóc đó nghiêng về mẹ nó hơn "

[Vậy có nghĩa là...]

" Đúng vậy! Có nghĩa hoàng tử Rai giống với mẹ nó. Và thẳng nhóc này cũng hận hoàng đế không kém a~ "

[(^)o(^) Thì ra là vậy]

" Ngu ngốc "

[←_←_ Tướng mình thông minh lắm chắc]

Cô nhìn sợi dây chuyền đánh giá, sau đó cất vào túi

" Chủ nhân! Người định làm gì tiếp theo? "

' Hừ! Ta nghĩ sau này sẽ có một cuộc chiến giữa cha và con a~ '

[Điều quan trọng là ký chủ hiện chưa biết rõ cốt truyện...]

' Không sao! Ta đã nắm được vài phần '

" Quả là chủ nhân có khác *^O^* "

[Nịnh □]

" Đừng tưởng ta không biết cái bản mặt xác lão của người nha con hồ ly thú "

[Người nói ai ai thú hả]

" Người đó thì sao "

[Đồ con rắn hôi]

...

Cô nhìn ra bầu trời, sau đó cúi xuống nhìn thân thể nhỏ bé của mình. Đôi mắt hơi co rút lại, khóe môi vươn lên nụ cười ác quỷ sâu xa...

" Chủ... nhân ◯__◯ "

[...]

' Ta nghĩ mình nên lập một kịch bản hay a~ '

Nói rồi cô dùng viên đá thạch anh khi nãy đưa lên

[Ký chủ! Người muốn...]

Advertisement / Quảng cáo

' Phải! '

Nói rồi từ thạch anh phát ra một luồng ma pháp, hơi thở hắc ám xâm nhập vào người cô. Cô dùng răng cắn vào ngón tay mình chảy ra máu, nhẹ quẹt lên khóe miệng..

Sau đó cô từ từ nằm xuống giường, đôi mắt nhắm nghiền lại. Hơi thở yếu ớt, động mạch loạn nhịp. Tất cả chìm sâu vào bóng tối..

Xoàng!

Gunra đi vào nhìn thấy cô nằm bất động liền bàng hoàng, làm rớt mâm thức ăn trên tay. Vội chạy lại gần cô

" Công chúa! Công chúa, người không sao chứ "

Nhìn thấy vết máu nơi khóe môi cô, nàng ta càng sợ hãi. Vội bế cô chạy ra ngoài, gương mặt lo sợ

"Chị Gunra, có chuyện gì vậy?"

Anna thấy Gunra hốt hoảng cũng đi lại xem, nhìn thấy cô nằm đó yếu ớt liền kinh hãi

"Không biết đã xảy ra chuyện gì! Mau gọi bác sĩ"

Gunra bế cô chạy đến cung điện chính, sự hùng vĩ cao cao tại thượng kia khiến người người sợ hãi. Gunra nước mắt chảy dài

"Xin hai vị hãy truyền thông báo đến bề hạ. Xin người cứu công chúa"

First đi ngang nhìn thấy Gunra khóc lóc liền lại gần, khi thấy cô trên tay Gunra, mới hốt hoảng đi lại

"Chuyện gì vậy"

"Xin ngài! Xin ngài hãy truyền tin đến bề hạ. Xin ngài ấy hãy cứu công chúa"

"Đứng dậy! Mau theo ta"

First dẫn Gunra đi vào hầm điện, đây hành lang dài vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

First đẩy cửa bước vào trong, Donald ngồi trên ghế nói chuyện với hầu tước Hundin, thấy sự thất lễ của First liền nheo mắt

"Bề hạ! Công chúa..."

Lời nói đứt quãng của First càng khiến Donald khó chịu...

"Kì sĩ có chuyện gì gấp sao?"

Hundin đứng lên lại gần hỏi, khi thấy Gunra ngoài cửa đang bế cô liền kinh ngạc

"Công chúa làm sao vậy"

Gunra chạy vào quỳ trước Donald

"Bề hạ! Xin người cứu công chúa"

Donald thấy cô liền đứng lên kinh ngạc, vươn tay ôm cô xem xét

"Chuyện này là sao?"

Giọng nói Donald tức giận vang lên

"Thần không rõ... khi thần vào đã thấy công chúa như vậy... Xin..n..ngài... hãy cứu công chúa..."

Donald vươn tay tạo ra một luồng sáng xanh nhạt chiếu rọi vào cô

"Phụt...!"

Cô ho ra một ngụm máu càng khiến Donald lo lắng

"Bề hạ! Chuyện này..."

Hundin đi đến kinh hãi

"Trong cơ thể nó có ma tố hắc ám, và đang đánh nát trái tim con bé"

Donald đỡ cô nằm trên ghế, đôi mắt lạnh lẽo dao động...

"Khụ... khụ..."

Tiếng ho yếu ớt, gương mặt cô càng ngày càng trắng bệch. Khóe môi nhợt nhạt...

Advertisement / Quảng cáo

First nhìn cô sau đó nói

"Bề hạ! Nếu để nguyên tố mạnh như vậy vào trong cơ thể công chúa. E rằng công chúa sẽ qua không nổi"

"..."

"Bề hạ..."

"Đủ rồi! Cho người đi tìm cho ta nước thánh của dòng chảy Asu. Mang nước về đây và không được để dây bản"

Tiếng nói Donald lạnh lùng, First nghe vậy liền quỳ xuống

"Thần xin đảm nhận trọng trách này! Thưa bề hạ"

Rầm!

Bầu trời bên ngoài bỗng nổi gió lớn, sấm sét gào thét điên cuồng. Con gió tàn bạo thổi qua, mây đen kéo đến dữ tợn...

Ai cũng bàng hoàng nhìn ra ngoài... Donald lạnh lùng nhìn bầu trời, bàn tay siết chặt...

'Ha! Thời tiết phù hợp a~'

Cô hơi mờ mắt nhìn ra ngoài, khóe môi yếu ớt mỉm cười nhẹ, đôi mắt nhắm nghiền lại...

'Thú vị...'

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 5

Không gian trắng như một trang giấy, ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi ở giữa không trung. Cô bước ra nhìn xung quanh, đôi mắt bình thản

" Ta muốn vào trong nhân Vạn Hóa "

[Văng!]

Cô được bao bọc bởi một luồng ánh sáng trắng, sau đó biến mất. Vừa mở mắt ra cô đã thấy nơi mình đứng đã không còn là không gian hư vô kia nữa. Mà là một bông lai tiên cảnh.

Xung quanh là muôn loài hoa và thảo được, tất cả đều tỏa ra tiên khí của trời đất. Bên cạnh đó còn có một cái hồ nước nóng rộng lớn, làn khói sương mờ ảo bay lên bao trùm. Những chú bướm sắc sỡ kì lạ nhưng xinh đẹp bay xung quanh, tạo nên một cảnh tiên thơ mộng.

Trước mắt cô còn có một bộ bàn ghế bằng cẩm thạch mát lạnh, hàn khí nhẹ nhàng tỏa ra. Gần nơi đó là những chiếc kệ, trưng bày trên đó là những vật phẩm. Dù thế vẫn còn rất nhiều chỗ trống..

Lại nói! Những chiếc kệ kia có rất nhiều, thậm chí còn có nơi cất giữ sách được phân chia theo từng loại. Cô khá kinh ngạc với những gì ngay trước mắt, tiểu Bát Đán cũng hóa hình chui ra thốt lên bất ngờ

" Ái chà! Chúng ta có đi lộn nơi không "

" Không đâu! Tên hồ ly béo ú ngu ngốc "

Tiếng nói của tiểu Huyết vang lên, cô xoay lại đã thấy nó ở trên bàn nhìn mình

" Là ngươi làm sao? "

Cô nhẹ giọng ngồi xuống hỏi

" Văng! Chủ nhân có thích không? "

" Ủ! Rất đẹp "

Advertisement / Quảng cáo

" He he! □ "

" Xì! Tầm thường " Tiểu Bát Đán đi qua đi lại khinh bỉ

" Mì gọi làm thử xem "

Tiểu Huyết liếc nhìn kiều ngạo

" Bỏn hệ thống sao phải làm mấy thứ vớ vẩn này kia chứ. "

" Hừ! "

Tiểu Huyết khinh bỉ sau đó quay qua cô nịnh nọt

" Chủ nhân! Nơi đây người sẽ cảm thấy thoải mái. Đồ đạc cũng sẽ được sắp xếp ngay ngắn "

" Ủ! "

" Còn nữa! Ta đã chuẩn bị cho chủ nhân một nơi nghỉ ngơi rồi "

Tiểu Huyết nói xong liền nhìn về một hướng không xa. Nơi đó có một chiếc giường dài được trải lông thú mềm mại

" Đó là Hàn Ngân Băng? "

Tiểu Bát Đán kinh ngạc kêu lên

" Đứng vậy! Trong lúc chủ nhân làm nhiệm vụ. Ta đã đi tìm nó về và tạo ra một chiếc giường cho người. Hàn Ngân Băng này vô cùng kì diệu. Mùa đông sẽ ấm áp. Mùa hạ lại mát mẻ dễ chịu. Thậm chí còn có thể tu luyện nếu muốn. Ta còn đặc biệt về một vòng tròn ngũ hành bằng chính máu của mình, Thiên Địa bất xâm. Khi người bề quan sẽ không một ai có thể làm phiền "

Lời nói của tiểu Huyết khiến cô cùng tiểu Bát Đán phải kinh hãi.

" Ta không ngờ người chu đáo như vậy... ^ _ ^ || "

Cô thuận miệng thốt lên, đi đến bên cạnh giường ngồi thử

" Người thấy sao? "

" Thoải mái "

" Vậy là tốt rồi. Mà người định sẽ làm gì vậy chủ nhân? "

Tiểu Huyết mỉm cười gật đầu, quán lên người cô lấy lòng

" Phải đó ký chủ! Người định làm gì? "

Cô cảm ly trà lên nhắm nháp, khúc môi mỉm cười

" Đôi lúc muốn chiến thắng nhưng lại không nắm chắc lợi thế. Thì ta phải trở thành kẻ điều khiển... "

Lời nói cô thật nhẹ nhàng nhưng lại chan chứa ý vị sâu xa

" Ý người là gì? "

" Ha! Ta hiện tại đang như một bình hoa vô dụng. Không thể nắm rõ cốt truyện, vậy thì ta sẽ tự tay tạo ra một chút gì đó thật mới mẻ "

" ... "

Cô mỉm cười nhạt

" Theo như hiện tại ta có thể thấy Donald và con trai duy nhất của hắn có một mối thù ngầm. Và ta chắc rằng sau này sẽ có một cuộc chiến sinh tử, nhưng vì không biết cốt truyện nên ta không thể đoán rõ. Vì thế ta sẽ lợi dụng một con cờ thật tốt "

" Con cờ... "

Tiểu Huyết và tiểu Bát Đán nhìn nhau đồng thanh

" Phải! Hôm trước ta đã quá kích động mà nói ra những lời kì lạ. Vì thế ta sẽ để cho họ nghĩ ta là một nàng công chúa tầm thường, và bị... một kẻ khác điều khiển thì sao nh? "

" Ký chủ! Ý người là...? "

" Ha! Đứng vậy! Ta sẽ tạo ra một nhân vật không có thật. Một nhân vật chính là bản thân ta và cũng chính ta tạo nên cốt truyện "

Căn phòng rộng lớn với ánh sáng vàng, một bé gái xinh đẹp nằm trên chiếc giường rộng lớn. Gương mặt nhợt nhạt trắng bệch

Cạch!

Cánh cửa mở ra, một cậu bé bước vào. Gương mặt tuấn tú lo lắng lại gần

"Eira... ta xin lỗi..."

Đó chính là hoàng tử Rai...

Advertisement / Quảng cáo

"Nếu ta không đưa viên cảm thạch ma tổ cho em. Thì em đã không như vậy..."

Hắn tự trách mình, đôi mắt đen buồn bã

"Xin lỗi..."

"Ha! Không phải lỗi của người. Cậu bé à "

Bỗng từ đâu một giọng nói vang lên giữa không trung, căn phòng như tối lại. Rai lùi lại để phòng nhìn xung quanh

"Ai? Mau ra đây "

"Ha ha! Làm gì hoảng lên vậy "

Tiếng nói yêu mị lại vang lên, từ chiếc giường xuất hiện một bóng đen ngồi đó. Chiếc áo choàng dài che đi cơ thể nên không phân biệt được là nam hay nữ. Xung quanh căn phòng như có thứ gì đó đang lay động...

"Người là ai? "

Rai kinh ngạc nhìn bóng đen đó, sự đề phòng càng tăng lên

"Ta? Ta là ai không quan trọng. Chỉ cần biết ta sẽ giúp người "

"Giúp ta? "

"Phải! "

Tiếng nói của bóng đen đó quý dị khôn lường, cả không trung đều không thể xác định được

"Người giúp ta thứ gì kia chứ? "

"Ha ha! Ta sẽ giúp người giải trừ mối hận ở trong lòng "

Tiếng cười mê hoặc chìm sâu vào sự tĩnh lặng, Rai kinh ngạc lại như sợ hãi

"Mối hận? N...người nói gì vậy? "

"Ta sẽ giúp người giết chết người đã hại mẹ con người phân ly. Sẽ giải trừ nỗi hận thù mà kẻ đã khiến người vừa sinh ra đã không thể thấy mặt mẹ mình..."

"N...người... đang nói gì vậy..."

"Ha! Hãy đặt tay lên tim mình đi. Và tự hỏi... NGƯỜI CÓ HẬN HAY KHÔNG? "

Hoàng tử Rai lùi lại, đôi mắt bàng hoàng vô định...

"Người rất ghét kẻ đó. Hận không thể phan thây ông ta. Là Cha người, là kẻ ở trên quyền cao tối thượng kia. Và cũng chính là kẻ đã bức tử mẹ người..."

Lời nói như mũi hoặc lòng người vang vọng cả không gian

"P...phải... là ông ta..."

Rai lảo bầm nói gì đó, bàn tay ôm chặt ngực mình

"Đừng vậy! Là kẻ đã khiến người trở thành một người bị khinh bỉ. Một hoàng tử tạp chủng và bị bỏ rơi. Người hận hấn và sẽ giành lấy ngôi vị kia "

"Giết... giết... Người muốn thế nào? "

Đôi mắt Rai ngược lên lạnh lẽo. Tận sâu trong đó là sự khát máu của dã thú

"Ta sẽ giúp người bày mưu để giành lấy ngôi vị... cũng như giết chết cha mình "

"Người muốn lợi ích gì? "

"Ha! Quả là hoàng tử. Không uống công ta nhìn trúng người. Hiện tại ta chưa biết mình muốn gì cả. Tính sau đi "

"Vậy ta sẽ phải làm gì? "

"Trước tiên hãy cho cha người thấy người là niềm tự hào của hắn "

"..."

"Hãy trở nên mạnh mẽ và tàn độc..."

"Được...! "

"Ta sẽ tạm thời trú ngụ trong cơ thể con bé này, khi cần ta sẽ xuất hiện "

"Nhưng..."

"Yên tâm! Nó sẽ không chết đâu. Bấy giờ người đi đi "

Rai nhìn lên giường sau đó quay đi dứt khoát, sát khí nhẹ nề tỏa ra. Khi cánh cửa đóng lại không trung cũng trở nên yên tĩnh

Advertisement / Quảng cáo

[Kỵ chủ! Người thật ngoan độc]

" Ha! Là do sinh tồn cả thôi "

" Chủ nhân! Ý người là sao? "

" Tiểu Bát Đản! Người có món đồ nào giúp ta phân chia cơ thể hay không? "

" Có! Đó là thuật Phân Ly. Một ma pháp mạnh mẽ, có thể giúp người sở hữu phân thân. Dù ở độ tuổi nhỏ hay lớn đều được. Và sự phân ly kia giống như ảo ảnh khiến người khác nghĩ là hai người hoặc không thể phân biệt đâu là người thật khi chiến đấu "

" Cần mua không? "

" Không cần! Người phải tu luyện "

" Ha! Vậy ta sẽ khiến bản thân trở thành vô ảnh "

" Chủ nhân! Người thật thông minh. Muốn sử dụng một danh tính khác để điều khiển con cờ. Và có ai ngờ được, một cô công chúa phế vật lại là kẻ sẽ tạo ra bàn cờ "

" Ha! Linh lực của ta vốn rất mạnh. Tu luyện sẽ không mất quá nhiều thời gian nhỉ "

" Phải! "

" Trò chơi sẽ bắt đầu. Sớm thôi... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 6

Căn phòng rộng lớn nơi cơ thể nhỏ bé cô đang nằm trên giường, gương mặt nhợt nhạt suy yếu, đôi mắt phượng nhắm nghiền lại. Doanđ đứng bên cạnh giường lặng nhìn cô, đôi mắt lạnh lẽo, hần xoay đi bước đến gần cửa sổ nhìn ra ngoài.

Bên ngoài giờ đây mưa tầm tã, cơn bão dữ dội đã kéo dài suốt 3 ngày liền. Cơn gió mạnh mẽ thổi qua làm cây cối lung lay

" Khụ...khụ... "

Cô nằm trên giường ho khan, miệng nhỏ mấp máy

" Lạnh... quá... "

Doanđ quay lại bước đến gần bông cô lên, gương mặt không cảm xúc vuốt ve cơ thể nhỏ bé lạnh ngắt của cô

" Pa pa.... lạnh.... "

" Ủ! Gắng đợi First trở về. Người sẽ được cứu... "

" Đau... bụng... au...khụ.. "

Cô nhăn mày đưa tay ôm lấy cái bụng nhỏ, Doanđ thấy vậy liền vuốt bụng cho cô

" Ngoan! Không đau, không đau nữa... "

Cạch!

Hundin đi vào trong, gương mặt già nua nhìn thấy cảnh này mà lắc đầu thờ dài

" Tham kiến mặt trời của Fislin. Mong ngài mãi sáng chói và rực rỡ "

" Được rồi! Có chuyện gì? "

Hundin đứng thẳng người bước lại gần, nhìn vào cô

Advertisement / Quảng cáo

" Công chúa đã chịu đựng 3 ngày mà First vẫn chưa trở lại. Liệu tiểu công chúa có thể chịu nổi.... "

" Nếu nó chết thì xem như là do số mạng của nó. Không trách ai được "

Doanđ lạnh lùng bỏ cô xuống

" Bệ hạ đã dốc tâm vì tiểu công chúa. Có phải người hiểu kì với những lời nói khi trước? "

" Ha! Ông nghĩ vậy sao "

" Thần theo bệ hạ đã lâu. Người lớn lên như thế nào thần đều biết rõ. Nên thần biết người có hứng thú với tiểu công chúa "

" Hừ! Dù rồi, người đến đây để nói mấy lời nhảm nhí này? "

" Thần được biết cơn bão sẽ kéo dài thêm 2 ngày nữa. Người có nên đưa tiểu công chúa đến y viện? "

Hundun nhìn hần bắt đầu đi

" Không cần! Cứ để nó ở đây. Phải thêm người đi tìm nước thánh Asu "

" Vâng! Nhưng chẳng phải người nói sẽ chuẩn bị chinh phạt vùng đất Meadow sao? "

" Miền đất này tuy nhỏ nhưng lại có tầm cơ sâu xa. Chắc chắn không thể giữ lại, cho người đến đó trước. Ta sẽ theo sau "

" Nhưng liệu quân ta có bị mắc bẫy khi cứ dễ như vậy... "

" Yên tâm! Người đừng quên có kẻ đó thống lĩnh. Dù không có ta vẫn sẽ thắng "

" Thần biết rồi, người đó tuy mạnh, thống lĩnh vạn quân nhưng trái tim lại quá mềm yếu... "

Advertisement / Quảng cáo

" Khi hắn trở về ta sẽ nói chuyện với hắn "

" Vậy thần sẽ phụ trách chuyện này... Xin cáo lui... "

Cánh cửa đóng lại, Donald đặt tay lên trán cô. Từ bàn tay hắn tỏa ra một luồng sáng vàng chạy vào cơ thể cô. Được một lúc thì biến mất

Đợi Donald đi ra, từ trên giường cô mới mở mắt.

' Hừ! Phiền phức '

[Ký chủ! Người định già vờ mãi à?]

' Ủ! Cho đến khi nào nước thánh gì đó về tới... '

[Nhưng điều người làm bây giờ sẽ nói lên điều gì?]

' Sau này người sẽ biết '

[Hiện tại vẫn chưa biết được cốt truyện]

' Không sao! Không gì phải vội. Mà người đó mà hai người họ nhắc đến là ai? '

[Ta cũng không biết. Chỉ khi gặp mới có thể dò xét]

Cô nằm xuống mỉm cười nhẹ, lặng lẽ nhìn ra ngoài trời

' Xem ra cuộc sống sau này sẽ toàn sông gió đây... '

□□□□□ Xin lỗi vì hơi ngắn

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 7

Lại một ngày nữa trôi qua, cô vẫn nằm trên giường với cơ thể suy nhược. Donald nhìn ra bầu trời đã tạnh mưa, đôi mắt lạnh lẽo và sâu như đại dương khiến người khác không thể biết hắn đang nghĩ gì.

Cạch!

" Bệ hạ! Thần về trễ, xin người thứ tội "

Tiếng nói cung kính của First vang lên. Donald quay lại lạnh nhạt

" Lấy được nước về chưa? "

" Vâng! Đã xong "

First nói rồi bước lại gần cô, lấy từ hông ra một bình sứ dài xinh đẹp

" Để ta làm "

Donald nói rồi ngồi xuống giường, tay cầm lấy bình sứ. Tay còn lại đỡ thân thể nhỏ bé của cô ngồi dậy. Từ bình sứ chảy ra dòng nước thanh khiết đi vào miệng cô. Cô có thể cảm nhận được sự thanh mát đang lan dần trong cơ thể. Đôi mắt nhẹ run hé mở ra

" Bệ hạ... "

First vui mừng lên tiếng. Donald đưa bình sứ cho First sau lại đặt tay giữa bụng cô. Từ bàn tay phát ra ánh sáng vàng

" Khụ... "

Advertisement / Quảng cáo

Miệng nhỏ của cô ho ra máu, gương mặt nhợt nhạt

" Bệ hạ, tại sao lại vậy? "

Nhìn thấy cô suy nhược, First liền bằng hoảng hốt

" Sau này con bé sẽ rất yếu ớt "

Donald đặt cô nằm xuống giường, đứng lên đi lại ghé số pha ngồi xuống

" Tại sao lại như vậy? Đã có nước thánh Asu, lại được bệ hạ truyền phép thuật. Công chúa... "

" Trong cơ thể nó không có ma thuật. Nay lại bị dòng khí tức ma pháp hắc ám xâm nhập. Sớm nên mất mạng... "

" Vậy... sau này công chúa sẽ chỉ là một người yếu đuối "

" Phải! Đúng là vô dụng "

Donald nâng tách trà đưa vào miệng uống.

" Bệ hạ!... "

" Không cần nói nữa. Cung điện mới sao rồi? "

" Đã được sắp xếp đầy đủ như lời dặn của ngài "

" Được! Đưa con bé qua bên. Cho người hầu chăm sóc cẩn thận, đưa Gunra qua luôn. Đổi tên thành cung điện Lục Bảo "

" Vâng! "

Từ khi uống cái nước thánh gì đó, cô liền được đưa đến một cung điện mới. Nơi đây trang hoàn và lộng lẫy vô cùng, thứ gì cũng không thiếu. Gunra từ lúc đó cũng càng cần trọng hơn, cơ thể cô vẫn yếu ớt như vậy. Nhưng bất quá đã có thể ngồi được

" Công chúa! Mau ăn trưa "

Gunra dịu dàng đi vào, trên tay cầm chiếc khay đựng đồ ăn.

" Cảm ơn... "

Tôi mỉm cười nhìn Gunra, ngồi ngay ngắn trên giường.

" Công chúa cảm thấy thế nào rồi? "

" Rất ốt (Rất tốt) "

" Nếu người thấy có chỗ nào không khỏe thì cứ nói ta "

" Ừa "

" Nào ăn đi "

Gunra dứt cháo cho cô, vừa lo lắng xem xét cho cô vừa mỉm cười dịu dàng. Sau một hồi tô cháo cũng ăn xong

" Công chúa! Người nằm nghỉ đi "

" Gunra... muốn ik ra ngoài chơi "

" Sao? Không được "

" Đ... ỉ...đi "

Cô nắm lấy vạt áo Gunra năn nỉ.

" Được rồi! "

Gunra không đành lòng liền bế cô lên đi ra ngoài. Khuôn viên rộng lớn với những loài hoa muôn sắc xinh đẹp. Cô trong lòng cảm thấy khó chịu

Advertisement / Quảng cáo

" Đi bộ... "

" Công chúa... "

" Đi... bộ... "

" Haizz! "

Gunra thả cô xuống, đôi chân mềm mại của cô dẫm lên bãi cỏ xanh. Khóc mỗi mỉm cười tươi chạy đi, con gió mát mẽ thổi qua. Cô đi đến những loài hoa xinh đẹp kì lạ mà cô chưa từng thấy. Cầm lấy một bông hoa như hoa hồng nhưng lại có 2 màu xanh dương và tím sen

' Đây là hoa gì? '

[Theo kiểm tra thì nó là những loài hoa được kết hợp. Hầu như không thể biết tên, chỉ có thể gọi chung là: Những đóa hoa của trời]

' Hoa của trời? '

[Ký chủ! Nó có gai đó]

' Vậy sao? '

Cô buông bông hoa ra, nhìn kĩ vào nó. Bĩu môi nhẹ rồi đi đến nơi khác.

" Công chúa! Đừng chạy nữa "

Gunra lo lắng đi theo sau

Rầm!

Cô vừa cười vừa chạy, không ngờ lại đâm vào một cái cột đình ngã xuống bãi cỏ. Gunra hoảng hốt chạy lại đỡ cô

" Công chúa! Người không sao chứ? "

Cô đưa bàn tay nhỏ bé lên xoa trán. Ngược lên nhìn xem ai lại để cột đình ngay khuôn viên

" Bệ... hạ... Tham kiến bệ hạ. Mặt trời của Fislin, mong ngài sẽ luôn sáng chói và rực rỡ "

Gunra kinh hãi, quý xuống cung kính. Cô cũng khá kinh ngạc, thì ra cột đình mà cô đâm trúng là chân của hắc...

" Pa pa... "

Cô đứng dậy mỉm cười, Donald liếc mắt xuống. gương mặt tuấn nữ âm trầm đáng sợ, hàn khí tỏa ra xung quanh

" Chẳng phải nói tịnh dương sao? "

" Bệ hạ! Là lỗi của thần, thần đã đưa công chúa ra đây... "

Gunra hoảng sợ nói, cô quay lại nhìn Gunra rồi nhìn hắc mỉm cười

" Con nhớ pa pa "

" Nhớ ta? "

" Ừ... nhớ... "

" Ha! "

Hắc nhếch môi chế giễu lạnh lùng nhìn cô

" Công chúa "

Tiếng nói khác lại vang lên, cô nhìn ra sau lưng Donald

" First "

Cô mỉm cười nhẹ kêu tên kỹ sĩ

" Người nhớ tên thần sao? Thật hạnh phúc "

Advertisement / Quảng cáo

First hạnh phúc nhìn cô, đôi mắt cảm động sắp khóc

" Hử! "

Donald liếc nhẹ ra phía sau, tiếng hử lạnh khiến First và Gunra run lên. Donald nhìn cô, sau lại cúi xuống bế cô lên

" Pa pa...? "

" Đi dạo. Hai người ở lại "

Hắn nói rồi bước đi, để lại First và Gunra đứng đó ngơ ngác.

Donald bế cô đến một rừng cây trắng xóa. Tất cả mọi thứ đều màu trắng, kể cả cây lá và cảnh..

" Pa pa... nơi nào vậy? "

" Rừng Băng "

Donald thả cô xuống. Con gió thổi nhẹ qua, cô ngược nhìn lên những tán cây. Từng chiếc lá trắng rơi xuống, đầy mắt cô giờ đây là hình ảnh của khung cảnh xinh đẹp này. Một màu trắng xóa thanh khiết, cảm giác lạnh lẽo xung quanh đưa người vào hăm băng nhưng lại như đứng giữa đỉnh núi mà tự do. Cảm giác trong lòng cô giờ đây rất dễ chịu, cô như được thả lỏng và quên hết những ưu phiền. Tự do tự tại, không màn chuyện trần gian..

" Đẹp thật... "

Cô mỉm cười rồi chạy đi, Donald vẫn đứng đó nhìn thân hình nhỏ bé của cô chạy nhảy trong không gian mênh mông ấy. Khu rừng rộng lớn như một thế giới riêng biệt, cô mỉm cười đưa tay cảm nhận sự lạnh lẽo xung quanh. Thân thể nhỏ bé của cô giống như bị vùi lấp bởi sự kì diệu này, nhưng lại như nổi bật bởi vẻ đẹp và nụ cười thỏa mãn..

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 8

Cô chạy nhảy khắp nơi, hòa quyện chính mình vào không gian kì ảo. Cô rất thích nơi này, thật đẹp, thật lạnh và... thật cô độc...

Donald bước lại gần cô. Đôi mắt nhìn vào khoảng không vô định

" Đây là nơi ta hay đến... "

" Pa pa hay đến đây sao? "

" Phải! Những khi ta buồn bực hay cần suy nghĩ chuyện gì đều đến nơi đây "

Donald bước lại gần một cây, đặt tay lên nó. Cô nhìn theo mỉm cười nhẹ

" Sau ày con có thể ến không? (Sao này con có thể đến không?) "

Donald liếc nhẹ qua cô lạnh lùng

" Hử? Đến đây làm gì? "

" Chơi "

" Nơi đây là nơi ta thanh tịnh, người vậy mà nói muốn vào chơi? "

Advertisement / Quảng cáo

" Uhm... con có thể tâm sự với pa mà "

" Ha! Người thì biết gì "

Hắn khinh bỉ nhìn cô, đi loanh quanh

" Con không hiểu mới có thể cho pa trút bầu tâm sự "

"... Nói chuyện với kẻ không hiểu gì... Vô vị... "

" Không vô vị đâu... tuy giờ Eira không hiểu. Nhưng sau này Eira sẽ hiểu "

Cô mỉm cười nói, gương mặt xinh đẹp yếu ớt nhìn hắn.

"... "

Donald không nói gì nữa, im lặng ngồi xuống gốc cây. Cô bước lại gần hắn

" Pa pa không có bạn sao? "

Hắn nhìn vào mắt cô, đôi mắt hắn là cả sự lạnh lẽo và vô tình

" Đúng vậy "

" Vậy để Eira làm bạn của pa... "

"... Ha... Ha ha ha "

Donaki cười phá lên, đứng dậy bế cô đi ra khỏi khu rừng. Đôi mắt cô xẹt qua tia sáng lạnh, liếc nhìn ra khu rừng rồi cụp mí xuống

Sau khi trở về phòng cô liền nằm xuống giường. Đôi mắt nhìn lên trần nhà, sau lại nghiêng đầu nhìn ra ô cửa sổ.

Ánh chiều tà đỏ rực ảm áp như bao trùm lấy cả cung điện rộng lớn. Con gió thổi qua lùm lùm lay lắt màn cửa.

[Ký chủ có gì ưu phiền?]

' Ta cảm nhận được một vài điều... '

[Hử? Là điều gì?]

' Ta không thể biết được suy nghĩ của tên hoàng đế kia. Thậm chí là cảm xúc của hắn... '

[Ta đã sớm nói từ đầu. Đây là thế giới thực, người phải cẩn thận mà]

' Xem ra sau này sẽ có vài chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của ta '

[Ký chủ đang lo sợ?]

' Không! Chỉ là cảm thấy hưng phấn mà thôi '

[(￣ー￣) Quả nhiên quái đàn ...]

' Phải rồi! Tiểu Huyết đâu? '

[À! Con rắn đẹp kếp đó há! Nó nói không gian của người còn thiếu nhiều thứ quá nên đã đi thu thập những thứ cần thiết cho người rồi]

' Sao nó đi được? '

Advertisement / Quảng cáo

[Nó là một thần thú. Đi mây về gió là chuyện bình thường, người đừng lo]

' Vậy... nó có biết phép thuật? '

[Biết chứ! Chỉ là...]

' Chỉ là sao? '

[Con rắn đó dường như đã ngủ hơn 1000 năm. Công lực đã cạn kiệt, bây giờ nó chỉ còn lại một chút phép mà thôi]

'... '

[Kể ra cũng thật nực cười. Tự xưng là Xà vương, vậy mà lại trở nên vô dụng. Đáng đời ￣へ￣]

' Vậy có cách nào để tiểu Huyết khôi phục phép lực? '

[Có thì có! Người bây giờ là chủ nhân của nó, chỉ cần ma thuật của người cao tự ất phép thuật của nó cũng trở lại]

' Ta cũng phải tu luyện? '

[Phải]

' Phiền phức! Không tập '

[Ký chủ! Ta thấy người nên luyện đi. Vì biết đâu có ngày người cần dùng tới...]

'... '

[Ký chủ... phải đảm bảo tính mạng mà. Người không cần mạng thì chúng tôi cũng cần mà ●へ●]

' Tính sau đi. Phải rồi... '

Cô ngồi dậy đôi mắt nhắm lại. Từ cơ thể cô bỗng nhiên được bao bọc bởi một luồng khí màu đen. Từ không trung tạo thành một vòng tròn, chớp mắt một giây liền tan biến. Chỉ thấy cơ thể nhỏ bé của cô nằm trên giường nhắm mắt ngủ sâu.

Tại một nơi khác với khuôn viên rộng lớn, nơi đây không một đóa hoa. Chỉ có bãi cỏ rộng lớn trống trải. Một cậu bé ước chừng 6 tuổi đang đứng đó, trên tay là thanh kiếm gỗ. Gương mặt dù non nớt nhưng vẫn hiện lên dung nhan phi phàm, mồ hôi ướt đầm quần áo. Con gió lướt qua, mái tóc đen tuôn nhẹ bay.

Một người từ trên xuống đều màu đen đang đứng ở góc cây gần đó nhìn. Áo choàng che đi thân thể khiến không ai có thể nhìn ra đó là nam hay nữ. Chiếc mặt nạ sau mũ che của áo choàng đặc biệt quý dị. Ăn đi gương mặt khiến người đó càng trở nên quyền bí

[Ký chủ đến đây xem xét tên tiểu tử đó à?]

(Các bạn biết đó là ai rồi chứ?)

Cô nhẹ mỉm cười sau đó bước lại gần Rai.

" Tệ "

Tiếng nói của cô gây sự chú ý của tên nhóc đó, nó dừng lại nhìn cô. Đây mắt sâu như vực thăm

"Người đến đây có gì cần dặn? "

" Tuổi còn nhỏ mà khẩu khí lớn lắm. Ta đến xem người thế nào "

" Chỉ như vậy? "

" Ta thấy người còn quá tệ về kiếm pháp. Ta sẽ dạy người "

Fislin Rai kính ngạc

Advertisement / Quảng cáo

" Dạy ta? "

" Phải! "

" Người nói thật chứ? "

" Lát nữa biết. Mà đừng người này người nọ nữa. Ta lớn hơn người, gọi ta là sư phụ "

" ... "

Rai cụp mí mắt xuống nhìn mặt đất. Cô hơi nghiêng đầu

" Sao? Không chịu? "

"... Sư phụ... "

" Tốt lắm... Nhìn kĩ "

Cô nâng chân đá nhẹ vào bàn tay tên nhóc đó khiến thanh kiếm gỗ văng lên không trung. Lộn một vòng bắt lấy thanh kiếm rồi xuất ra những chiêu thức khiến những con gió xung quanh trở nên hỗn loạn. Bầu trời rộng lớn trong xanh như đang in đậm hình ảnh này vào dòng chảy thời gian...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 9

Cô vừa thức dậy muốn đi ra ngoài dạo chơi. Bầu trời trong xanh mát mẻ khiến tâm tình của cô rất tốt, bỗng cô thấy rất nhiều người chạy tới chạy lui trông vô cùng bận rộn. Liền tò mò đi vào cung điện chánh, người hầu xung quanh thấy cô cũng chỉ cúi đầu qua loa rồi chạy đi.

Cô cảm thấy kì lạ liền nhìn theo quan sát

" Công chúa! Sao người đến đây? "

Tiếng nói của First vang lên, hần mỉm cười ngồi xồm xuống

" Họ làm gì vậy? "

" A! Người không biết sao? 2 ngày nữa là tới sinh nhật của đệ hạ "

" Sinh nhật...? "

Cô ngây thơ nghiêng đầu hỏi

" Phải! Bây giờ ai cũng đều bận rộn với việc này □ "

Cô mỉm cười thật tươi khiến First ngẩn người

" Vậy pa pa thích gì? "

" Hừ? Đệ hạ sao? Hầu như... thứ gì ngài ấy cũng không thích.. "

[Cũng phải! Hần có thiếu thứ gì đâu chứ]

Tiểu Bát Đan cảm thán

Advertisement / Quảng cáo

" Vậy pa pa muốn quà gì? "

" Quà? Ừm... thần cũng không biết "

' Tên này vô dụng hơn mình nghĩ... -_-! '

" Vậy thôi! Đi nha... "

Cô nở nụ cười rồi bái bai First Cô bước ra khuôn viên với gương mặt vô cảm

[Ký chủ có tính toán gì sao?]

' Hừ! Phiền rồi đây. Người nghĩ xem tên đó cần gì? '

[Ký chủ không biết sao ta biết được]

'... Phải rồi! '

Cô vừa dứt lời thì liền biến mất, giống như chưa từng xuất hiện...

Không gian:

Cô trở lại thân thể cũ vào trong nhàn vận năng, nhìn xung quanh cô cảm thấy vô cùng bất ngờ

Những kệ sách vốn trống rỗng nay đã chứa chật cứng, thậm chí là có khoảng 3 tủ sách. Còn một kệ để những món vật mà cô chưa từng thấy...

Xung quanh là hương thơm của muôn vàn loài hoa khiến tâm tình cô dễ chịu. Cô bước lại gần những món vật được đặt trên kệ

" Chủ nhân! "

Tiếng nói của tiểu Huyết vang lên, từ không trung nhào đến thân ảnh của nó quẩn lấy người cô vui vẻ

" Tiểu Huyết! Mấy thứ này... "

" Là ta chuẩn bị cho người! Nào để ta nói sơ qua một chút "

Tiểu Huyết nói xong liền dùng đuôi chỉ vào một cái lò màu vàng đồng nhỏ

"Đây là lò luyện đan. Cũng là lò luyện dược liệu được chế tạo từ một thợ rèn điều luyện sống hơn 100 năm. Nó được đun từ bích liên hóa 5 ngày, một loại lửa xếp thứ 3 trong tam giới ma pháp "

"Nhưng nó nhỏ như vậy... "

Cô chưa nói xong tiểu Huyết đã dùng đuôi của mình cuộn lấy cái lò nhỏ quăng lên không trung. Lò luyện đan xoay vòng trên không trung rồi từ từ lớn dần. Khi nó chạm xuống mặt đất đã hóa thành một cái lò to lớn đẹp mắt

"Người thấy sao? "

"Rất tốt... "

"He he! Tất nhiên! Đồ mà Xích Huyết Xà vương ta kiểm lâm sao có thể là đồ dỏm □ "

"Hừ! Đừng nở nữa. Đừng cũng có được đâu mà kiêu "

Tiếng nói tiểu Bát Đản vang lên khinh bỉ, từ không trung nhảy ra

"Nói gì thẳng mạp kia "

"Không phải sao? "

"Người biết gì mà nói? Đồ con lợn "

"Kệ bà ta! Còn đỡ hơn con giun đất ￣￣o￣￣ "

"Ê ề, xúc phạm nha. Ta là rắn, là rắn đó. Người nói ai là giun hả? □ "

"Nói cái con thân đồ lè đẹp lép lép ấy "

"Người cái đồ heo thúi "

"Cái con giun người mới thúi đó "

.....

Và thế là tụi nó lại cãi nhau. Cô nheo mắt lại lạnh nhạt

"Cãi đủ chưa? "

Advertisement / Quảng cáo

Tiếng nói của cô khiến cả hai run sợ

"Tiểu Bát Đản! Sau người lại nói không xài được? "

"Haizz! Ký chủ đại nhân của ta. Người biết từng thế giới mà người đến không phải tầm thường mà. Vì vậy những đồ vật này cho dù là pháp bảo cũng không thể nào mà sử dụng dễ dàng "

"Người có ý gì? "

"Chủ nhân! Thật ra nếu người muốn sử dụng chúng thì người phải có ma pháp. Ma pháp càng cao pháp bảo sẽ càng mạnh, thậm chí những thượng cổ bảo vật sẽ khiến người thống nhất tam giới "

"... "

Cô im lặng nheo mắt, tiểu Huyết thấy vậy liền phóng lên lò luyện đan

"Ví dụ như cái lò luyện dược này. Người muốn sử dụng nó phải có ma pháp hệ lửa. Hỏa hệ càng mạnh người mới có thể luyện được những dược tiên này. "

"Vậy ma pháp... nó như thế nào? "

Tiểu Bát Đản và tiểu Huyết nhìn nhau lắc nhẹ đầu. Sau tiểu Huyết mới lên tiếng

"Từ xưa truyền rằng tam giới phức tạp và nguy hiểm trùng trùng. Muốn vãn bí mật mà nhân loại không thể nào khai phá... "

Tiểu Huyết phóng qua một kệ đựng sách lấy ra một quyển sách màu xanh dương mở ra

"Tam giới ngũ hành vốn có thế giới song song. Loài người được chia vào loại động vật có suy nghĩ và thông minh. Bao nhiêu tiên nhân hay ma giới đều có sự tham gia của loài người, loài người từ xưa đã tạo ra rất nhiều thành tích và thông minh đáng nể, nhưng từ khi thế giới nhân loại ngày càng phát triển thì những điều đó cũng dần biến mất. Họ không còn biết gì nữa cả, dù họ cố gắng khám phá những bí mật. Nhưng họ nào biết trước kia tổ tiên của họ đã khám phá ra, chỉ là đã mãi mãi thất truyền. Trong đó có ma thuật... Ma thuật được chia thành nhiều loại phức tạp mà không ai có thể hiểu rõ, nếu có thì người đó trong sách không có ghi lại "

"Tiếp tục đi "

Cô ngồi xuống ghế nghe tiểu Huyết nói

"Ta sẽ nói những gì ta biết và hiểu được cho người... Đầu tiên là ma thuật điều khiển các nguyên tố... Thủy! Có thể điều khiển nước và hóa nó thành băng. Hỏa! Vô cùng đặc biệt, được chia thành 4 màu, màu đỏ là bình thường nhất tiếp đến là xanh dương, trắng và mạnh nhất là đen. Mộc! Điều khiển cây cỏ. Thổ! Điều khiển đất. Sấm! Và hai nguyên tố của thiên giới và ma giới... Quang và Hắc ám "

"... "

"Quang và Hắc ám thuật là hai nguyên tố mạnh, và cũng không thuộc vào các nguyên tố tự nhiên nào. Nó là hai nguyên tố của trời và đất... Nhưng nếu so với các nguyên tố khác, chỉ cần dựa vào khả năng tu luyện của mỗi người thì cho dù là Quang thuật hay Hắc ám thuật thì vẫn thua như thường... "

"Vậy là chủ yếu dựa vào người sử dụng "

"Đúng vậy! Đó cũng chính là gì to tát. Còn có một số ma thuật khác, đó là Luyện dược sư. Giả kim sư (Đúc vũ khí). Triệu hồi sư... Triệu hồi sư này có hai loại, một là triệu hồi các thú vật, có thể kêu gọi các thánh thú và kì khe ước. Còn hai là... triệu hồi ma quỷ, điều khiển chúng và khiến chúng làm theo mệnh lệnh "

"Ghê vậy sao? "

Cô khá kinh ngạc với những gì tiểu Huyết nói. Tiểu Huyết bỗng nhiên vẫy đuôi gọi tiểu Bát Đản

"Gi? "

Tiểu Huyết không nói gì đẩy quyển sách qua cho nó

"Khô cổ! Đọc giùm đi "

"→ →... Khu... Ký chủ! Hai loại triệu hồi này nhìn vậy thôi chứ khác nhau hoàn toàn. Triệu hồi thú vật là một giao kết của tình bạn. Chỉ trừ những người muốn lợi dụng chúng mà thôi. Còn triệu hồi ma quỷ là sự điều khiển hoàn toàn. Tuy nhiên đến nay những triệu hồi sư của hai loại này vẫn chưa có thể phân thắng bại, nên việc hơn thua vẫn còn là một điều bí ẩn... "

"Vậy ta và tiểu Huyết là gì? "

"Ký chủ và con rắn này sao? Tự nói đi "

"Chủ nhân và ta không tính là kẻ khế ước. Vì đây là do ta tình nguyện theo người... Nhưng người có được một con thần thú thượng cổ như ta cũng nên hành diện một chút ~^O^~ "

"Hừ! Thần thú thượng cổ? Giờ người nhìn giống sao? Giờ người so với một con rắn bình thường cũng chỉ hơn có chút. Nói người là thần thú có quý mới tin → _ → "

Tiểu Bát Đàn hất mũi khinh thường

"Ê ề! Nói sau ta cũng là thần thú, dù ta có trở nên yếu đuối cũng đủ đánh chết con hồ ly heo như người nha. Đừng có ở đó mà khinh thường "

"Đủ rồi! Hai người cãi đủ chưa. Vậy tiểu Huyết, người phải làm sao thì ma pháp của người mới có thể trở lại? "

"Chỉ cần chủ nhân... "

Tiểu Huyết chưa kịp nói xong cô đã chen vào

"Ta không luyện ma pháp "

"Êh □? "

"Ha! Xem ra người phải là con rắn vô dụng mãi mãi rồi "

Tiểu Bát Đàn cười chế giễu

Advertisement / Quảng cáo

"Chủ nhân! Người nên nghĩ lại đi, người cũng phải đến từng thế giới khác để thực thi nhiệm vụ... "

"Ký chủ! Ta thấy người vậy đủ rồi, học ma pháp chỉ tốn công sức lắm "

Tiểu Bát Đàn nhảy lên người cô, dùng hai chân trước bóp vai cho cô nịnh nọt. Sau lại quăng cho tiểu Huyết nụ cười khiêu khích

"Người... À ha! Cũng được thôi. Dù sao ta cũng đâu cần có lại phép. Chỉ vì ta vốn lo cho chủ nhân thôi, những thế giới chủ nhân đến sẽ có dị giới, huyền huyền... Nếu không có ma pháp thì e là... "

Tiểu Huyết liếc qua chỗ khác chấp chững, nhưng đôi mắt lại nhìn tiểu Bát Đàn chế nhạo

"□□□□... "

Quả nhiên sắc mặt tiểu Bát Đàn trở nên tệ. Cười gượng nói với cô

"Ký chủ à! Ta thấy không có ma pháp thì không ổn lắm đâu. Chết chum như chơi ấy, hay là người siêng siêng cố gắng luyện đi. Dù sao cũng tội nghiệp cho con rắn thú đó, nó không có ma pháp làm sao nhìn mặt thần thú khắp phương chứ. Ha "

"Xì! □ "

Tiểu Huyết nở nụ cười khinh thường

"Nếu hai người đã nói vậy thì được "

"Thật sao? Vậy chủ nhân người... "

"Khoan đã! Đợi ta xử lý xong một vài chuyện trước. Ta cần người giúp đó..."

"Hề??... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 10

Buổi tối 19h

Màn đêm buông xuống bao phủ cả vùng trời, con gió thoảng qua như đậu lại trên những tòa cung điện... Hôm nay lâu đài chính rất náo nhiệt. Ánh đèn vàng được bật khắp nơi. Tiếng cười nói vui vẻ, nhộn nhịp

Chớp mắt đã đến ngày sinh nhật của hoàng đế... Cô được Gunra và Anna diện cho một chiếc váy công chúa xinh đẹp phồng vai màu trắng viền tím. Mái tóc được xõa ra, trên đỉnh đầu là chiếc vương miện trắng lấp lánh. Thân thể nhỏ nhắn của cô đã có thể đi vững vàng hơn.

Bước vào đại sảnh rộng lớn cùng Gunra, cô nhìn xung quanh...

[Ký chủ! Không có sự hiện diện của Fislin Rai. Người không cần tìm]

' Hừ? Chắc là lo tập kiếm pháp rồi. Nhưng cũng thật ngớng cuồng... '

Đáy lòng cô không khỏi cười lạnh. Bỗng nhiên xung quanh bu đến một đám đứa trẻ

- Hi hi! Cậu tên gì vậy?

- A! Công chúa đó

- Váy người thật đẹp, thưa công chúa...

....

Cô hơi khó chịu né tránh, bỗng từ xa cô thấy bóng dáng của Diana đứng cùng một cô bé bằng tuổi. Hôm nay Diana xinh đẹp với mái tóc nâu hạt dẻ uốn lượn xõa ngang vai. Đôi mắt xanh dương nhạt hiện lên tia vui vẻ. Ngũ quan xinh đẹp như tiểu thiên thần. Chiếc váy màu vàng phồng mềm mại. Đứng bên cạnh Diana là một cô bé với mái tóc đỏ xoắn rục rở. Đôi mắt đen lấp lánh to tròn. Dung nhan không hề thua kém Diana. Chiếc váy trắng đỏ phũ xuống ngang đùi..

Cô thấy thú vị liền đi lại gần

" A! Eira "

Diana kêu lên một tiếng mỉm cười

" Chào hai chị "

Cô nở nụ cười nhẹ khiến cả hai sững sờ

Advertisement / Quảng cáo

" A! Thần là Belin RiYu, tham kiến tiểu công chúa "

Cô bé tóc đỏ tên RiYu hành lễ với cô

" Chị đứng lên đi. Hai chị đang làm gì vậy? "

" A! Chị và RiYu đang nói chuyện phiếm. "

" Vậy sao? "

" Tham kiến công chúa Diana "

Gunra hành lễ với Diana, sau đứng thẳng người mỉm cười

" Công chúa chuẩn bị quà gì cho bề hạ vậy? "

" Chị Gunra... em... "

Diana ngượng ngùng

" Hử? Chị sao vậy? "

Cô hơi nghiêng đầu, từ phía trên bậc cao của hoàng đế vang lên tiếng

" Bề hạ đến... "

Tất cả đều nhìn lên phía trên, Donald uy nghiêm ngồi vào ghế. Bộ quần áo quý phái toát ra khí chất của bậc đế vương. Mái tóc vàng gọn gàng ra phía sau. Đôi mắt xanh đêm nhìn xuống

- THAM KIẾN MẶT TRỜI CỦA ĐẾ QUỐC FISLIN. MONG NGÀI MÃI LUÔN SÁNG CHÓI VÀ RỰC RỠ. CHIẾU RỢI ÁNH SÁNG XUỐNG FISLIN, LÀ NGUỒN SỐNG VÀ SỰ THỊNH VƯỢNG CỦA CẢ VƯƠNG QUỐC....

Tất cả đồng loạt quý xuống, chỉ có cô và Diana là hành lễ nhẹ.

Donald không nói gì, chỉ lạnh nhạt phát tay

" Hôm nay là sinh thần của bề hạ. Mong các chư vị cứ vui vẻ tận hưởng "

First mỉm cười nói to...

Tiếng nhạc vang lên du dương, ai nấy đều tụ họp nói chuyện phiếm hoặc nhảy múa. Thức ăn bày biện khắp nơi

" Giờ đây sẽ là món quà từ các công chúa và hoàng tử... "

Lời nói vừa dứt, Gunra đã dắt cô và Diana vẫn đang ngượng ngùng đi lên gần bậc thềm

" Con! Diana tham kiến bề hạ "

Cô cũng cúi nhẹ người xem như hành lễ. First thấy vậy liền mỉm cười

" Hai công chúa tặng gì cho bề hạ vậy? "

Diana mỉm cười thật tươi khiến những người xung quanh xao xuyến. Bàn tay nhỏ bé hơi run đưa một chiếc hộp cho First

" Bề hạ "

Donald lạnh lùng nhìn chiếc hộp, ai nấy đều tò mò món quà của Diana. Hắn mở ra lấy từ trong hộp đựng là một chiếc khăn tay. Trên chiếc khăn là hình thêu của một thanh kiếm tinh xảo. Dù đường chỉ thêu không hoàn mỹ nhưng một đứa trẻ 5, 6 tuổi có thể thêu như vậy là rất giỏi

- Wow! Công chúa Diana thật tài giỏi

- Bề hạ chắc chắn sẽ rất vui

- Nhìn cái khăn tay đó kia! Thêu thật đẹp

...

Những lời bàn tán vang lên

" Rất khéo "

Lời nói lạnh lùng của Donald vang lên khiến mọi người kinh ngạc.

- Bề hạ là đang khen công chúa đó

- Không thể tin được

- Chắc chắn bề hạ rất hài lòng với công chúa...

....

Diana cắn nhẹ môi cúi đầu ngượng ngùng với những lời nói xung quanh. Bây giờ tất cả đều hướng mắt qua nhìn cô

" Tiểu công chúa sẽ tặng gì cho bề hạ? "

First mỉm cười vui vẻ hỏi. Cô hơi nghiêng đầu sau mới mỉm cười đi lên gần Donald

Ai cũng kinh ngạc không hiểu gì, còn Donald vẫn lạnh lùng nhìn...

" Pa pa... xem nè "

Cô lấy từ trong một chiếc túi hương ra một viên ngọc lục bảo sáng ngời như dây ngân hà. Bên trong viên ngọc lục bảo này còn có một viên ruby màu đỏ như máu. Ai nấy khi thấy cũng đều kinh ngạc và sững sờ

- Đó là gì? Đá quý sao lại có thể kì lạ như vậy?

- Đẹp quá

- Không có thứ gì có thể đẹp hơn viên đá này

- Bên trong còn có một viên ngọc màu đỏ...

Advertisement / Quảng cáo

- Thật sáng...

.....

Donald vẫn lạnh lùng nhìn gương mặt tươi cười của cô

" Công chúa sao lại có viên ngọc đẹp như vậy? "

First cũng bàng hoàng hỏi cô

"Ta nhặt được đó "

" Nhặt? "

Ai cũng kinh ngạc nhìn nhau

" Chưa hết đâu! Cái này mới kì diệu nà "

Cô đưa ngón tay chà nhẹ vào viên ngọc. Từ viên ngọc tỏa ra hai luồng ánh sáng xanh và đỏ mạnh mẽ khiến mọi người càng thêm ngẩn ngơ.

- Là ma thuật

- Sao từ viên đá lại có ma thuật mạnh mẽ cường đại như vậy?

- Sao lại như vậy?

....

First ngạc nhiên nhìn Donald, sau lại quay qua hỏi cô

" Công chúa nhặt được ở đâu? "

" Trên đường "

" Vậy sao công chúa lại tặng cho bộ hạ? "

Cô hơi nghiêng đầu nhìn Donald vẫn luôn im lặng

" Tặng pa pa găng vào thanh kiếm này nè "

Cô đưa tay chỉ thanh kiếm bên cạnh Donald. Nó rất đẹp, lấp vò màu vàng đính kim cương sáng. Trên đó còn có một sợi dây xích quanh vỏ kiếm rất đẹp. Điều quan trọng hơn đó chính là ngay cán kiếm (Bộ phận vành chắn cách lưỡi kiếm và tay cầm) có biểu tượng hình mặt trời. Ở giữa mặt trời là một khoảng trống... nó rất khớp với viên ngọc...

Ai cũng nhìn nhau kinh ngạc. First gượng cười nói

" Nhưng công chúa à... chuyện này... "

" Sao vậy? Nó không hợp sao? "

Cô hơi nheo mắt hỏi

" Không phải vậy! Chỉ là mỗi thanh kiếm của đế vương đính rất nhiều máu. Là một thanh kiếm quyền uy, để tìm được một viên ngọc xứng đáng rất khó. Không thể tùy tiện gán vào được... "

" Vậy... không được sao "

Cô hơi cúi đầu, đôi mắt long lanh ngấn nước. Tất cả nhìn nhau thương tiếc tiếc về Donald vẫn đang lạnh lùng nhìn.

Bỗng hần vưon tay ra lấy viên ngọc từ tay cô, rồi cầm thanh kiếm của mình gán vào.

Đoàng!

Tất cả đứng hình tại chỗ.

- Thật... không ngờ...

- Bộ hạ đã không hài lòng với bất kì viên ngọc nào... vậy mà...

- Ngài ấy chấp nhận gán vào sao?

- Ôi! Chuyện gì đang xảy ra...

....

Cô mặc kệ những lời nói xung quanh, mỉm cười thật tươi

" Pa pa có thích không? "

" Ủ! Rất khớp... "

" Hi! Con còn tặng cho người một món quà nữa "

" Hử? "

" Pa pa... bế con lên đi "

Cô vưon hai tay ra, ai nấy đều sửng sờ trước hành động của cô. Nhưng Donald lại bỗng có ngời lên đôi mình càng khiến không khí xung quanh căng thẳng

" Pa pa... cúi xuống "

Hần nghe lời cúi xuống, cô đưa hai tay định lấy mặt hần hôn nhẹ vào má hần

" Pa pa... sinh nhật vui vẻ "

Đứng hình! Đứng hình toàn tập... Kể cả Donald cũng mở to mắt bất ngờ. Cô buông hần ra mỉm cười thật tươi

Donald vô thức đưa tay lên sờ má, đôi mắt nhìn cô. Sau một lúc khóe môi mới vưon lên nụ cười nhẹ

Đại sảnh rộng lớn với muôn vàng bất ngờ, kinh ngạc, sững sờ... Bấy giờ thật không còn điều gì để tả...

Advertisement / Quảng cáo

"Pa pa cười rồi..."

Cô vui vẻ nhìn hân

"A... được rồi! Tiếp tục bữa tiệc "

First dứt lời mọi người đều tiếp tục làm việc của mình...

Cứ thế bữa tiệc diễn ra rất suông sẻ. Donald còn tự tay dứt bánh cho cô ăn, xoa đầu cô nữa...

Bây giờ là 21h khuya, cô ngủ gục trên người Donald nên hân đã bông cô về. Đặt cô xuống giường nhẹ nhàng, hân ngồi xuống vuốt đầu cô. Mím cười nhẹ cúi xuống hôn vào trán cô. Giọng nói trầm khàn lạnh lạnh

"Ngủ ngon..."

Cạch!

Cánh cửa đóng lại đôi mắt cô liền mở ra, đáy mắt xẹt qua tia sáng lạnh

"Chủ nhân! Người thật gian xảo, lại chiếm được một phần cảm tình của tên đó rồi "

'Ha!...'

[Ký chủ nhờ con rắn thúí đó tìm viên ngọc là vì chuyện này... thật có tính toán]

'... Chưa đâu... còn rất dài...'

"Chủ nhân sao phải tốn công như vậy? Chưa biết cốt truyện như thế nào..."

Tiểu Huyết khó hiểu hỏi

'Hân rất quan trọng đó... người sẽ biết sớm thôi...'

Cô nở nụ cười lạnh rồi nhắm mắt lại ngủ. Bầu trời rộng lớn với muôn vàng sự lạnh lẽo... Đêm nay sẽ là một giấc ngủ dài...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 11

Kể từ ngày sinh nhật của Donald đã trôi qua 7 năm, cô đã 11 tuổi. Cô càng lớn dung nhan càng xinh đẹp, tên hoàng đế cũng đối với cô càng ngày càng tốt... Còn về phía của Fislin Rai hân đã vào quân đoàn kỵ sĩ dù chỉ mới 13 tuổi. Những năm qua điều được cô dùng thân phận khác mà day kiếm thuật nên lấy được lòng hoàng đế nhờ vào những chiến tích không nhỏ. Đối với mọi người đều lạnh nhạt...

Và Fislin Diana, cô công chúa đó đã trở thành thiên tài trong học viện ma pháp, người người ngưỡng mộ. Hằng ngày khi trở về đều quần quýt lấy Donald. Cô ta cùng Belin RiYu chơi thân với nhau, thậm chí là William Robest cũng hay dính chặt lấy nhau. Hoàng đế cũng rất hài lòng với cô công chúa nhỏ này...

Cô ngồi trên giường nhìn ra ô cửa sổ, đôi mắt trở nên lạnh lẽo. 7 năm... đó là khoảng thời gian mà cô đã cảm nhận được cái gì gọi là khó khăn. Cô vậy mà lại ở cái nơi này 7 năm dài đằng đẳng, thật khiến lòng người khó chịu...

[Ký chủ! Sao người lại không vui như vậy?]

"Hừ! 7 năm đó, ta ở đây đã 7 năm rồi, sau này còn phải ở thêm vài năm nữa. Ta làm sao có thể thấy vui? "

"Haizz! Kêu chủ nhân luyện pháp đi mà không chịu. Bỏ phí nhiều thời gian như vậy? "

Tiếng nói tiểu Huyết vang lên uể oải

"Ta cũng đọc sách mà "

"Đọc sách? Học pháp thuật người không học. Bỏ thời gian ra đọc hơn ngàn cuốn sách để làm gì chứ? "

[Ký chủ làm vậy chắc chắn có nguyên do]

"Hừ! Sách thì có gì mà hay "

Tiểu Huyết lè lưỡi răn không tin

"Tiểu Bát Đản nói đúng, sách rất có ích "

"Chủ nhân thấy nó có ích như thế nào? "

"Tất cả những ma pháp đều được ghi lại. Sách là một kho tàng vô hạn không hồi kết. Nó giúp ta hiểu biết thêm và nhìn ra mọi thứ, nếu như ta học ma pháp, biết tất cả loại võ. Dù cho ta có mạnh nhất tam giới thì cũng sẽ có một ngày chết dưới mưu kế của kẻ khác. Cái đó người ta gọi là hữu dụng vô mưu..."

Cô lạnh nhạt nói ra từng lời nhìn lên bầu trời qua ô cửa sổ...

Advertisement / Quảng cáo

"Vậy ít nhất chủ nhân cũng nên học pháp thuật một chút "

"Người yên tâm, khi hoàn thành nhiệm vụ ở thế giới này xong ta sẽ tập trung tu luyện "

"Thật sao? Vậy thì khi nào mới có thể hoàn thành? "

Tiểu Huyết vui vẻ hỏi

"... Ta không biết... Lòng người ở thế giới này thật không thể lường. Ta cũng thật sự cảm thấy khó chịu "

[Vậy ký chủ đã có kế hoạch?]

" Ha! Trong mưu có kế, trong kế có mưu. Ta tự có tính toán... "

" Cũng chỉ tại cái con hồ ly ú nhà ngươi. Có cái cốt truyện cũng không dò được. Vô dụng "

[Ê! Nói gì đó, ngươi thì biết cái gì? Tại hệ thống vẫn chưa thể dò xét chứ bộ.]

Hai đứa nó lại tiếp tục cãi nhau trong đầu cô.

" Đủ rồi! "

[Hừ! Ký chủ người xem con rắn này thật đáng ghét. Sao người lại nhận nó chứ, nướng lên ăn chẳng phải tốt hơn sao ● 3 ●]

" Nướng người thì có cái con hồ ly thú. Ngươi mập mạp như vậy chắc thịt rất nhiều "

[Thịt rắn ngon hơn hồ ly]

" Thịt người mới ngon đó cái con hồ ly thú "

....

Tại nó lại tiếp tục chiến tranh mồm, cô xoa hai nguyệt thái dương ngồi xuống giường

[À! Phải rồi ký chủ, hoàng đế và cái tên nhóc Rai đó đã đi đánh trận 2 năm. Người định làm gì tiếp khi bọn họ về?]

" Hừ? Không biết "

Cô nằm xuống giường nheo mắt, tên hoàng đế đã đi đánh trận 2 năm qua, cô cũng chỉ biết ở trong cung điện làm những việc có thể...

" Chủ nhân! Ta thấy nếu như không sớm hoàn thành nhiệm vụ thì không ổn. Người không thấy chán sao? "

" Rất chán "

" Vậy cứ giết hết bọn họ là xong, chúng ta cũng đâu biết nhiệm vụ là gì. Chẳng lẽ nếu không dò được cốt truyện thì chúng ta phải chờ ở đây cả đời? "

[Cái con rắn kia, ngươi biết người đang nói gì không? Giết hết là nhiệm vụ sẽ bị sụp đổ, sụp đổ xem như công sức 7 năm tiêu tan. Không thể được! "

" Chứ ngươi có cách hay hơn sao? Chủ nhân người thấy ta nói thế nào? "

[Ký chủ! Tuyệt đối không được]

Cô vron môi nở nụ cười nhạt

" Tiểu Bát Đản nói đúng! Không thể để những gì ta làm bị đánh mất "

" Chủ nhân... "

" Người yên tâm, ta biết ngươi rất mất kiên nhẫn. Nhưng phải làm cái nhiệm vụ này suốt 7 năm thì quả thật không ai có thể còn kiên nhẫn. Ta sẽ khiến cho bọn họ sống dở chết dở để thời gian chúng ta đánh đối có ý nghĩa "

" Chủ nhân nói chí phải! Ta sẽ cố gắng tu luyện để khôi phục một phần công lực. Đến lúc đó người phải khiến chúng rơi vào tận cùng của sự đau khổ để ta được hả hê. Ha ha haaa "

[Trời ơi! Ác quỷ ●__●]

Cô mỉm cười nhìn ra ngoài, nơi đây mất xẹt qua một tia sát khí cường bạo.

Cạch!

Tiếng mở cửa vang lên, Gunra và Anna chạy vào vui vẻ

" Công chúa! Bệ hạ đã về rồi. Còn có hoàng tử Rai "

Cô ngồi dậy nghiêng đầu ngáy ngó

" Là ai? Họ là ai? Trở về là sao? "

Gunra và Anna nghe xong liền hoảng sợ. Kinh hoàng đi đến bên cô

" C...công chúa nói gì vậy? Là cha của người, hoàng đế đó. Còn có anh trai của người nữa mà. Người thật sự không nhớ sao? "

Đôi mắt cô trở nên trong veo như kim thạch màu đỏ tuyệt trần. Lắc đầu...

" Ta không nhớ... họ là ai? Cha? Ta có cha sao? "

Lần này bọn họ hoàn toàn bị dọa sợ

" Chị Gunra, phải làm sao đây? Công chúa không nhớ ra bệ hạ rồi. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ công chúa có bệnh? "

" Anna đừng nói bậy. Chắc chắn chỉ trong nhất thời công chúa quên thôi. Bệ hạ đã đi 2 năm rồi mà, chắc chắn chỉ tạm thời không nhớ ra. Mau! Mau thay đồ cho người đến đón bệ hạ "

Cô được Gunra và Anna thay đồ. Khoảng nửa tiếng sau cô xuất hiện với một mái tóc tím dài ngang eo nhỏ. Chiếc váy trễ vai hai dây màu xanh trắng dài tinh khôi. Ngang eo là chiếc nơ màu đỏ làm bằng đá quý sáng đẹp, thân hình cao 1m4, dung nhan sắc sảo tuyệt thể động lòng người.

" Công chúa thật đẹp. Như tiên nữ giáng trần "

Advertisement / Quảng cáo

Anna ngẩn ngơ nói

" Được rồi! Mau đi thôi "

Gunra nắm lấy tay cô dắt đi nhưng đôi mắt lại trần ngập lo sợ...

Đến khuôn viên đầy hoa, có rất nhiều người ở đó. Đây là tục lễ của vương quốc, khi hoàng đế thắng trận đều phải được đón tiếp ở nơi này. Nghe nói rằng có một cây thánh linh ở đây để ban phúc và sự may mắn cho hoàng đế.

Cô đi đến khiến mọi người sững sờ bất động, mỉm cười nhẹ cô nhìn qua Diana đang cùng RiYu đứng gần đó. Bọn họ ai cũng đều xinh đẹp, nhất là Diana, nụ cười như thiên sứ...

- Đó là công chúa Eira sao? Thật đẹp

- Bệ hạ sao lại có những cô con gái tuyệt trần như thế?

- Công chúa Diana cũng không thua kém. Nụ cười cứ như thiên sứ...

.....

Nhiều lời bàn tán vang lên khắp hoa viên

" Xì! Con nhóc đó sao có thể so sánh với chủ nhân. Không phải vì người còn nhỏ với lại che dấu 4 phần nhan sắc thì con nhóc đó có cửa sánh ngang sao? "

Tiếng nói tiêu Bất Đan khó chịu vang lên trong đầu cô

[Con rấn nhà ngươi không thể khiếm tốn một chút sao?]

Cô mỉm cười nhẹ nhìn vào khoảng không, tiếng vỗ ngựa vang lên lộc cộc. Mọi người im lặng nhìn đoàn người đang đi đến, dẫn đầu là Donald với gương mặt tuấn mỹ lạnh lẽo. Khí thế uy nghiêm tôn quý hiện ngang đi vào.

- THAM KIẾN MẶT TRỜI CỦA FISLIN. MỪNG NGÀI TRỞ VỀ SAU SỰ ĐÀM MÁU CỦA SỰ DỞ BẦN. SỰ TÔN QUÝ CỦA NGƯỜI LÀ ÁNH SÁNG TẮY RỬA CHO CHÚNG TA. MONG NGÀI MÃI LUÔN LÀ ÁNH SÁNG RỰC RỎ VÀ CHOI CHANG

Donald bước xuống, Diana liền chạy lại nở nụ cười thiên thần như tia nắng

" Pa pa! Con rất nhớ người. Mừng cha trở lại "

Donald vươn tay xoa đầu Diana, Rai nhảy xuống ngựa lạnh lùng

" Em khỏe chứ? "

" Vâng! Em khỏe thưa anh. Mọi người cực khổ rồi "

Diana ngược ra sau mỉm cười nói với kị sĩ. First mỉm cười đi lên

" Công chúa Diana, người càng lớn càng xinh đẹp "

" Cảm ơn First "

Tiếng cười vui vẻ vang lên, Gunra dắt tay cô đi lại gần cúi người hành lễ.

- Tham kiến bệ hạ...

Donald nhìn thấy cô liền kinh ngạc mỉm cười đi đến, khụy xuống đối diện với cô

" Có nhớ ta không? "

Cô nhìn vào ánh mắt của Donald, nghiêng đầu...

" Pa pa... "

Donald mỉm cười nhẹ, nhưng chưa bao lâu liền băng hoảng

" Người là pa pa của ta? "

Tất cả mọi người đều đứng hình, không gian như ngưng đọng. Gunra sợ hãi nhìn gương mặt âm trầm của Donald, quỳ xuống

" Xin bệ hạ bớt giận. Công chúa không cố ý "

First đi lên nhìn cô mỉm cười thật tươi

" Công chúa đừng giận như vậy mà. Nào, thần và bệ hạ đã rất nhớ người... "

" Người là ai? Ta từng gặp nhau sao? "

Cô nghiêng đầu hỏi, nụ cười trên môi First tắt hẳn. Đôi mắt rung rung

" Công chúa không nhớ thần sao? Hu hu... "

Bây giờ mọi người liền nhìn nhau bàn tán

- Công chúa sao lại như thế?

- Cả cha mình cũng không nhớ ra, đúng là không biết nên nói gì

- Bệ hạ thật đáng thương khi có đứa con như vậy

- Đúng đó, chỉ có công chúa Diana mới ngoan hiền giỏi giang

- Nghe đâu công chúa nhỏ này còn là một phế vật

- Cùng là chị em sao lại khác một trời một vực như thế?

....

Advertisement / Quảng cáo

" CẢM MỒM! "

Tiếng quát chứa âm hàn của Donald khiến ai cũng cúi đầu không dám ho he gì nữa. Donald vươn tay ôm chặt lấy cô

" Chuyện gì? Xảy ra chuyện gì? Nói! "

Gunra sợ hãi cúi đầu

" Thần cũng không biết. Khi thần nhắc đến bệ hạ trở về thì công chúa đã không nhớ ra người nữa "

" Tại sao lại như vậy? Các người có bảo vệ tốt công chúa hay không? "

" Bệ hạ! Công chúa thật sự không bị gì cả "

Gunra sợ hãi nói. Diana đi lên mỉm cười nhìn cô

" Eira, em sao vậy? Đây là pa pa của chúng ta mà. Nào, gọi pa pa đi "

Cô nheo mắt lại, đôi mắt chảy xuống từng giọt nước mắt... Donald đưa tay lau nước mắt cho cô

" Không được khóc. Không nhớ thì thôi, đừng sợ "

" Bệ hạ... "

First muốn nói gì đó nhưng bị Donald cản lại. Bế cô lên...

" Về tâm điện. Ta nếu còn nghe một lời nào như thế nữa thì ta sẽ cho các người nếm mùi đau khổ "

Nói rồi đoàn người cùng đi, dưới bầu trời bao la rộng lớn. Cô được Donald bế đi, đôi mắt cup xuống che dấu tia sáng lạnh đầy tàn độc vừa xẹt qua rất nhanh...

' Hãy bắt đầu ván cờ nào... '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44

Cô được Donald đưa về phòng, giờ đây trong phòng có sự xuất hiện của Rai, Diana, First, Gunra và cả Hundin. Cô ngồi trên sofa nhìn họ

" Bệ hạ... "

Hundin đi lên lo lắng nhìn cô

" Kiểm tra "

" Vâng! "

Hundin đi lên mỉm cười hỏi

" Công chúa còn nhớ thần không? "

" Nhớ "

Cô gạt đầu cảm tách trà uống

" Vậy thần tên gì? "

" William Hundin "

" Vậy công chúa có biết con trai thần không? "

" Uhm... Là cái cậu bé tóc trắng ngà sao? "

" Phải "

" William Robest "

" Vậy công chúa nhớ được những ai trong căn phòng này? "

Cô nhìn xung quanh rồi chỉ vào Diana, Gunra, Hundin rồi nhìn qua 3 người con lại...

" Hết rồi "

Hundin nheo mắt hỏi lần nữa

Advertisement / Quảng cáo

" Công chúa có thấy không khỏe ở đâu không? "

" Ta rất khỏe "

Hundin không nói gì nữa đứng lên, Rai lạnh lùng bước tới trước mặt cô

" Anh là anh trai của em. Nhớ không? "

Cô nhẹ lắc đầu, đôi mắt xinh đẹp như hiện lên ý cười

" Anh là anh trai sao? "

" Phải! "

" Vậy là em có anh trai rồi, cứ nghĩ chỉ có chị thôi. "

Mọi người đều bất ngờ với câu trả lời. Donald âm trầm lạnh lùng nói

" Dẫn hai công chúa và hoàng tử về cung điện "

Gunra đứng dậy hành lễ rồi dắt cô và Diana, Rai ra ngoài. Khi cánh cửa đóng lại Hundin mới lên tiếng

" Tiểu công chúa bị hạ cảm chú. Đó là một loại ma pháp rất mạnh, điều khiển người quên đi ký ức của họ. "

" Ai đã làm chuyện này "

" Thần không biết, e rằng người này không đơn giản "

" Cách trị khỏi "

" Chuyện này... "

Hundin do dự không nói, Donald đập tay xuống bàn quát

" Nói! "

" Ký ức bị xóa là mãi mãi. Trừ khi giết chết người đã hạ chú "

" Bệ hạ, để thần đi tìm kẻ gây ra chuyện này "

First nhìn Donald đang dựa vào ghế nói

"Không cần. Kề đó muốn lại con bé thì chắc chắn sẽ ra tay lần nữa. Ký ức mất đi cũng không sao... cứ như vậy "

"Nhưng..."

"Người đi theo bảo vệ công chúa "

First thở dài đi ra ngoài cùng Hundin. Donald ngồi trong phòng ngả lưng xuống ghế

"Quên đi sao..."

Cô được Gunra đưa về phòng

"Công chúa nghỉ ngơi đi "

Cô ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống. Gunra bỗng thấy chiếc vòng đeo trên tay cô liên hồi

"Thứ này tại sao công chúa lại có? Ta nhớ ta không có chuẩn bị cho người này? "

"A! Là chị Diana tặng ta đó. Đẹp không? Ta rất thích nó "

"Vậy sao "

Gunra mỉm cười rồi đi ra ngoài. Cánh cửa đóng lại cũng là lúc khóa môi cô vrom lên nụ cười lạnh. Đôi mắt nhắm lại, từ không trung hóa thành bóng đen với áo choàng dài...

Trong một căn phòng rộng lớn khác, một bé gái khoảng chừng 12 tuổi đang ngồi trên giường nói chuyện cùng một cậu bé trai

"Anh trai, anh ở chiến trường cực khổ rồi "

Diana lo lắng nhìn Rai

"Không! Còn em? "

"Em sao? Em ở đây rất tốt, dù có đôi khi nhớ anh và pa pa. Nhưng cũng có Eira làm bạn "

"..."

Diana nhìn Rai bỗng trầm xuống liền nói

"Lần này Eira quên đi mọi người thật kì lạ. Mong em ấy có thể mau chóng nhớ lại "

"Ừ! Anh về đây "

"Em tiễn anh "

Diana mỉm cười đưa Rai ra trước cửa phòng, khi cánh cửa đóng lại nụ cười tươi vui đó liền biến mất. Diana quay lại với gương mặt lạnh, đôi mắt xanh dương nhạt như một đầm lầy.

Từ không trung cô trong hình dáng của bóng đen xuất hiện

"Sao rồi! Hải lòng chứ? "

Diana nghe cô nói liền mỉm cười

"Con nhỏ em gái tôi thật sự mãi mãi quên đi? "

"Ha! Phải! Tùy theo ý người chẳng phải sao? "

Cô ngồi xuống ghế nói

"Thật ra người là ai? Sao lại muốn giúp ta? "

Diana bước lại giữ một khoảng cách nhất định với cô, gương mặt âm trầm lạnh lùng

Advertisement / Quảng cáo

"Ha ha! Không cần biết lý do. Chẳng phải người ghét em gái mình sao? Chỉ cần biết ta giúp người là được "

"Hừ! Con nhỏ đó hơn ta gì chứ? Chỉ là một phế nhân, vậy mà ánh mắt của cha lại tràn đầy cưng chiều nó. Mọi người cũng quý mến nó hơn. Thật không công bằng, ta phải khiến mọi người trên khắp vương quốc này phải căm ghét nó. Ta muốn trong mắt họ chỉ có ta "

Diana gắng giọng lên, đôi mắt xuất hiện tia máu. Cô trong lòng không khỏi khán phục...

"Được! Ta sẽ giúp người đến cùng. Tiếp theo nhóc muốn làm gì? "

"Cha chắc chắn sẽ dành thời gian cho nó. Ta muốn nó bị mọi người nghĩ là tà nhân, gây hại cho hoàng đế. Khiến mọi người hạ nó xuống và rủa ta lên. Như vậy vị trí của ta trong lòng cha sẽ cao lên "

"Ha! Con nhỏ mà đã có suy nghĩ như vậy. Được, ta đi trước "

Nói rồi cô biến mất trở về phòng. Cô ngồi dậy nhìn thân thể mình...

[Ký chủ! Người định giờ trò gì đây?]

"Ha! Ta muốn lợi dụng Diana. Ta nhìn ra nó ghét ta, nhưng không thể ngờ tâm tư của một đứa trẻ lại kín đáo như thế. Ta sẽ chiều theo ý nó một thời gian vậy, rồi sau này mới thả lưới bắt cá lớn..."

"Chủ nhân đọc sách quả thật cũng có lợi đấy. Dùng phép cấm dạy cho con nhóc lão linh đó, kêu nó yểm bùa vào chiếc vòng rồi tặng cho người. Nếu như sau này có người phát hiện thì sẽ rất thú vị..."

Tiếng nói của Tiểu Huyết vang lên

"Chưa đâu! Không dễ như vậy..."

Sáng hôm sau:

Donald sáng sớm đã truyền cô qua cung điện ăn sáng. Cô ngồi ăn xong phần của mình rồi mới ngược lên ngay thờ...

" Pa pa, con ăn no rồi "

" Vậy sao? Vậy đi thôi "

Donald dắt cô đến một khu rừng trắng xóa

[Là nơi lúc trước]

Tiếng nói tiêu Bát Đản vang lên trong đầu cô, đôi mắt cô trong suốt nhìn hần

" Pa pa, thật đẹp. "

Cô chạy nhảy khắp nơi sờ soạng như rất hiếu kỳ

" Lúc trước con và ta đã từng đến một lần "

" Hử? Vậy sao... Eira không nhớ... "

Donald ngồi dưới gốc cây nhìn cô vui vẻ chơi đùa. Khóe môi vươn lên nụ cười nhạt...

" Không nhớ sao... "

{ Pa pa không có bạn sao? Vậy để Eira làm bạn cùng pa nhé? }

{ Eira không hiểu mới có thể để pa pa trút bầu tâm sự }

Donald cúi đầu nhớ về từng lời nói khi trước của cô...

" Những lời nói đó... "

" Hử? Eira đã nói gì sao? "

" Không! Con chơi đi "

Donald lắc nhẹ đầu bình thản dựa vào gốc cây nhắm mắt dưỡng thần

Cô đứng lại tại một khoảng cách khá xa nhìn về hần

" Ha! Chú nhân, không ngờ những lời nói lúc đó lại khiến hần dễ tâm a~ "

Tiểu Huyết như treu ghẹo nói lên trong đầu cô

" Lời nói là con dao hai lưỡi. Đừng nên xem thường "

Cô nhếch môi đi vào sâu hơn khám phá.

[Ký chú! Nơi đây chỉ toàn là một màu trắng]

" Ủ! Nhưng quả thật rất đẹp "

Cô đứng lại nhìn xuống, dưới chân cô là một thứ gì đó bị lá trắng bao phủ. Cô neho mải cúi xuống lấy lá ra liến kinh ngạc

Một con quạ đen đang nằm thấp thòm trên mặt đất, lông trên cánh mềm mại xuất hiện vết máu đỏ cùng hàn khí xung quanh

[Con quạ này chắc bị nhiễm lạnh. Làm sao có thể chịu được một nơi như thế này khi đang bị thương chứ]

Cô lạnh lẽo nhìn lên bầu trời

" Chắc nó bị rơi xuống... "

Cô xè tay ra thì trên tay liền xuất hiện một bình ngọc. Cô mở nắp cho dòng nước chảy vào miệng con quạ. Vết thương bỗng nhiên lành lại, con quạ mở đôi mắt màu xám ra khiến cô kinh ngạc...

" Quạ cũng có mắt màu xám sao? "

[Ta bí (='.'=)]

Con quạ đứng dậy nhìn chăm chú vào cô rồi đột nhiên vỗ cánh bay đi. Cô nhìn theo cũng không nói gì...

Cô nhìn vào một bụi rậm trắng gần đó liền đi đến. Cách đó không xa thứ cô nhìn thấy là một người con trai đang dựa vào cái cây. Y phục của kị sĩ oai phong. Mái tóc như bầu trời phủ lấy đôi vai đang run rẩy. Cô nhìn thấy người con trai đó đang cúi đầu vào thân cây, hàng mi trắng dài run nhẹ, nước mắt chảy xuống...

Người con trai đó quả thật rất nữ, làn da trắng. Mũi cao, môi đỏ hồng. Thân hình thư sinh nhưng khỏe mạnh, bên tay trái nắm lấy đầu thanh kiếm chĩa xuống mặt đất... một khung cảnh lạnh lẽo nhưng lại cho ta thấy một nỗi thương tâm...

" Gì đây? Chẳng phải hoàng đế mới được vào sao? "

Cô nói nhỏ rồi dần bước lại gần hần, bàn tay vươn ra

" Đây... "

Advertisement / Quảng cáo

Bỗng người kị sĩ trở mình rút kiếm ra chia về phía cô, đôi mắt vẫn nhắm lại không hề mở ra.

" Ai? "

Cô neho mải lại rồi nở một nụ cười hồn nhiên

" Ngài là ai vậy? Còn ta là Eira "

Người con trai đó như nghe được giọng cô còn nhỏ liền để kiếm vào vỏ. Một chân quỳ xuống, tay phải bắt qua vai trái hành lễ

" Tham kiến công chúa. Ta đã thất lễ... "

" Không sao... "

Cô bước lại gần hần đưa tay chạm vào gượng mặt hần lau đi nước mắt

" Sao anh lại khóc? "

" A! Thử lỗi "

Người kĩ sĩ đó giật nảy mình tránh xa, sau đó vụt mắt chạy đi.

" Eira! "

Từ phía sau Donald gọi tên cô

" Sao lại đi xa như vậy? "

" Pa pa, xin lỗi. Con thấy người mệt nên đi xa một chút. "

" Thật là... về thôi "

Cô nghe giọng nói hần vẫn lạnh lùng nhưng đôi mắt lại tràn ngập lo lắng và một tia sợ hãi. Liền hạ mi mắt che đi tia sáng lạnh vừa xẹt qua. Mím cười nắm lấy tay hần

" Dạ! Pa pa "

Cô vui vẻ cùng Donald trở về, nhưng chưa được mấy bước trong đầu liền vang lên tiếng nói của tiểu Bát Đan

[Ký chủ! Đã tái được cốt truyện!]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Bầu trời đêm tăm tối với muôn vàn ánh sao, màn đêm với ánh trắng sáng rọi chiếu khắp cả vương quốc. Cô ngồi trên giường nhìn tiểu Huyết và tiểu Bát Đan.

" Đã có cốt truyện? "

" Vâng! "

Tiểu Bát Đan gật đầu bắt đầu nói

" Tái cốt truyện ----- Hoàn tất!

Cốt truyện xoay quanh nữ9 Diana và Eira. Eira là nhân vật chính được phụ hoàng yêu thương cùng nhiều người bảo vệ. Cuộc sống luôn được hạnh phúc kể từ khi nhận lại cha mình, nhờ vào sắc đẹp và sự khôn khéo nên rất được hoàng đế xem trọng. Tuy nhiên lại không có một ma pháp nào..

Và Diana một nữ phụ luôn muốn có được tình yêu thương của hoàng đế. Sinh ra sự căm ghét với em gái, nhiều lần hãm hại... Nhưng... "

Đang đọc bỗng tiểu Bát Đan dừng lại, đôi mắt mở to kinh ngạc

" Đọc tiếp đi chứ "

Tiểu Huyết phẩy đuôi nói

" Nhưng Diana là nhân vật trọng sinh. Nàng ta đã xoay chuyển tình thế nhờ vào ký ức biết trước mọi việc Và khiến cho hoàng đế phải yêu thương nàng ta, chiếm lấy tất cả mọi thứ mà Eira có được. Và còn một điều nữa là... Hoàng tử Rai, anh trai của Diana cũng trọng sinh "

Lời nói của tiểu Bát Đan dừng lại nhìn lên cô, giờ đây gương mặt cô đang cúi xuống giường. Mái tóc tím xinh đẹp phủ lấy đôi vai đang run dãn lên

" Ha! Ha ha, trọng sinh? Thú vị lắm... Thật bất ngờ "

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Huyết từ cơ thể cũng toát ra khí chất chết chóc.

" Bọn chúng trọng sinh? Nói vậy... "

Cô đứng lên bước đến gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

" Ký chủ! Cả hai điều trọng sinh và bọn chúng đã có kế hoạch ngay từ đầu. Nói vậy sự xuất hiện của người là điều bất thành linh, nhưng bọn chúng cũng đã quyết định lợi dụng người "

" Ha! Đừng vậy! Sự xuất hiện của ta khiến bọn chúng e dè, nhưng bọn chúng vẫn quyết định lợi dụng ta như con rối. Khá lắm... "

" Chủ nhân! Điều này thật đáng sợ... Cái cốt truyện quý quái gì chứ "

Tiểu Huyết tức giận vẩy đuôi xuống giường

" Nhưng ta cũng phải công nhận bọn chúng đóng kịch rất giỏi. Giỏi đến mức ta cũng nhận không ra... Ha! "

Cô đưa tay ôm lấy mặt, nụ cười lạnh lẽo khiến tiểu Bát Đan run lên. Đôi mắt màu đỏ như máu xẹt qua tia sát khí. Lời nói thường ngày vốn lạnh nhạt yên tĩnh nay lại gọn lên một con sóng nhỏ

" Thú vị đến mức khiến ta tức giận

... Một đám nhóc vậy mà lại xem ta như trò cười. Vốn muốn để bọn chúng chết nhẹ nhàng một chút... nhưng xem ra... bọn chúng không có phần phước đó rồi "

Từ trên bầu trời đêm gió lạnh thổi qua, lời nói của cô mang đầy sự chết chóc. Hần khí như địa ngục tỏa ra xung quanh mãnh liệt. Tiểu Bát Đan nhìn đến nói

" Ký chủ! Ta vốn nói với người rồi. Thế giới này không đơn giản, cốt truyện là một điều không thể ngờ. Đây là lần đầu ký chủ bước vào thế giới này, vậy mà khi chưa biết được cốt truyện người lại cứ háo thắng. May mắn là chưa quá muộn... "

" Chủ nhân! Dù rất tức giận nhưng ta cũng đồng ý với hồ ly. Thứ người thiếu là thực lực nên mới bị qua mặt... "

" Ha! Hai người nói đúng. Ta đã quá xem thường đối thủ và bất cẩn. Hai người có biết không, cả đời ta sống đến nay chưa có bất kì kẻ nào có thể qua mặt ta. Nhưng đến hôm nay... chúng đã khiến ta tức giận rồi "

Lời nói âm lãnh cùng khí tức chết chóc càng mãnh liệt, nhưng trong phút chốc lại biến mất. Cô bình tĩnh lại hỏi

" Sao Rai lại trọng sinh? "

" Theo như cốt truyện thì do bị hoàng đế giết do âm mưu lật đổ không thành "

" Tên lúc chiều là ai? "

" Theo như hệ thống tra được thì hắc là Saint. Một thủ tướng được hoàng đế coi trọng. Suốt ngày trên chiến trận, hắc là tướng quân của binh đoàn kỵ sĩ, chỉ đứng dưới hoàng đế. Được người người coi trọng. Hắc thậm chí còn được đặt ăn lấy họ của hoàng tộc là Fislin Saint "

" Hử? Khi hắc xuất hiện thì cốt truyện cũng được tái? "

Cô lạnh nhạt nói lên

" Phải! Ký chủ theo như người nghĩ thì thế nào? "

" Vị trí của hắc trong cốt truyện "

" Là một trong nam? "

" Vậy Diana có dàn harem sao? "

" Vâng! Fislin Rai, William Robest, Fislin Saint, First. Dù hoàng đế không nằm trong đó nhưng vẫn rất bảo vệ con gái "

Tiểu Bát Đan khoe khoáy đuôi nói

" Chủ nhân! Nếu vậy thì nhân vật chính đều xuất hiện hết rồi... Vậy có nghĩa là... "

" Đúng vậy! Tiểu Bát Đan không tái được cốt truyện là do nhân vật chưa xuất hiện đủ... "

" Vậy ký chủ định làm gì tiếp theo? "

Cô đưa tay lên môi, đôi mắt vẫn một mảng tĩnh lặng...

" Lâm gì? Ha! Ta sẽ khiến bọn chúng phải hối hận vì dám lợi dụng ta. Ta sẽ khiến bọn chúng chìm trong sự thống khổ và tuyệt vọng nhất. Huyết Hàn Sương này không có lòng từ bi đâu. Hãy chờ đợi đi những con rồi đáng thương, rồi đây các người sẽ nhìn thấy nơi sâu thẳm nhất của địa ngục "

Sáng hôm sau:

Cô mỉm cười nhẹ nhàng đi vào phòng ăn, vừa bước vào cô đã thấy Donald, Rai và Diana ở đó

Advertisement / Quảng cáo

" Anh, chị, pa pa "

" Eira! Em tới rồi sao? Lại đây ngồi với chị nè "

Diana mỉm cười thân thiện gọi cô, cô cũng ngoan ngoãn bước lại ngồi xuống

" Ăn đi "

Donald cầm dao nĩa lên nói

" Pa pa! Sắp tới là lễ trưởng thành của con rồi "

Diana nở nụ cười vui vẻ nói

" Ủ! Ta đã cho người chuẩn bị. Một tháng nữa sẽ khai tiệc "

Donald vẫn lạnh lùng vừa ăn vừa nói

" Cảm ơn pa pa "

Diana nói rồi hôn nhẹ vào má hắc, Donald vươn tay xoa đầu nàng ta. Sau lại quay qua Rai

" Con cũng đã rất vất vả. Em gái con đã 12 tuổi rồi. Tới lúc đó ta sẽ tìm kiếm vị hôn thê cho hai con "

Rai dừng lại động tác ngược lên lắc đầu

" Con không cần! Con chỉ muốn trở thành kỵ sĩ để phục vụ cho vương quốc. "

Đôi mắt Donald xẹt qua tia sáng hài lòng gật đầu

" Tốt lắm! Ta sẽ theo ý con "

" Cảm ơn pa "

Cô ăn hết phần của mình, sau đó đứng dậy thỉnh an nói

" Pa pa! Con muốn gặp Gunra nên đi trước. Lần sau đến gặp người "

" Hử? Được "

Nói rồi cô bỏ đi, đến một khu vườn rộng lớn mát mẻ.

[Ký chủ sao vậy?]

" Ta nhận ra hoàng đế rất xem trọng Rai và Diana "

[Điều đó là tất nhiên, bọn họ được trọng sinh mà]

" Hử! Điều ta không ngờ là bọn chúng lại đóng kịch ở khắp nơi. Dù ở riêng vẫn đóng kịch... "

[Vì sự xuất hiện của người, người đã dùng phân thân ảnh để tạo ra một nhân vật không có thật để lợi dụng bọn chúng. Nhưng không ngờ lại bị bọn chúng tương kế tựu kế lợi dụng lại. Vì bọn chúng không biết năng lực của người nên luôn đề cao cảnh giác, để tránh bị người nắm thóp bí mật của bọn chúng]

" Ha! Vậy có thể bọn chúng có phương thức đặc biệt gì đó để tránh tai mắt. Nói chuyện qua cảm nghĩ chăng? "

[Điều đó là bất khả thi, dù người không đọc được suy nghĩ của ai. Nhưng nếu bọn chúng sử dụng ma thuật để truyền ý nghĩa thì người vẫn có thể nghe được]

" Vậy rốt cuộc là thế nào... "

" Chủ nhân! Ta biết được một phương thức "

Tiểu Huyết nói lên

" Là gì? "

" Có một ma pháp trận gọi là Tâm Kết, là một ma thuật được tạo ra để liên lạc với nhau. Chúng thông qua suy nghĩ đặc biệt, vì là ma pháp trận. Nó khác với ma thuật nên người không thể nghe được. Nếu cũng như dạng của ta và người, nhưng của chúng ta là ký kết khế ước nên có thể thấu hiểu và truyền cảm nghĩ cho nhau. Còn ma pháp trận Tâm Kết là một nửa phần của khế ước và một nửa phần của ma thuật nên rất đặc biệt. Không ai có thể xâm phạm được ý thức của họ, trừ khi một trong hai người chết thì ma pháp trận sẽ bị bãi bỏ. Đó là lý do người không thể nghe được họ nói chuyện qua suy nghĩ, đây cũng có thể gọi là một ma pháp trận cổ đại rất mạnh mẽ. Sát suất thành công rất thấp, nhưng vì Diana và Rai có chung dòng máu, thậm chí là dòng máu thuần khiết của hoàng gia quý tộc nên đã thành công. "

Cô kinh ngạc với những gì tiểu Huyềnét nói

" Ma pháp trận cổ đại? "

" Đó là ma pháp trận có hình thái khác với ma thuật. Nó được vẽ lên và thực hiện khác hoàn toàn. Có thể nói nó khó hơn về mặt thực hiện, nhưng sức mạnh lại ngang nhau. Ma pháp trận có rất nhiều hình thức, để biết được chúng rất khó. Và những người tạo ra ma pháp trận là những pháp sư vô cùng mạnh mẽ. Có thể nói những người đó mang sức mạnh của thần và trí tuệ không tưởng "

Advertisement / Quảng cáo

Đôi mắt cô mờ to ra, bàn tay nắm chặt lại. Nhưng giấy sau lại buông lỏng vươn lên nụ cười nhạt

" Thần sao? Xem ra còn rất nhiều thứ mà ta không biết. Tiểu Huyềnét, người hãy đi thu thập tất cả những cuốn sách ma pháp, từ thời cổ đại hay đến thời điểm này. Tất cả... Sau khi ta thực hiện xong nhiệm vụ này, ta sẽ bắt đầu luyện tập... Ta muốn trở thành kẻ mạnh hơn cả thần thánh... vượt qua mọi thứ. Ta muốn tất cả thế giới đều biết đến uy danh của ta, phải khiếp sợ khi nghe đến nó."

Tiểu Huyềnét nghe xong liền vui vẻ

" Được! Như chủ nhân muốn, ta sẽ thực hành ngay. Có lẽ sẽ vắng mặt một thời gian. Hờ ily! Mọi việc nhờ người "

Tiểu Huyềnét nói rồi như biến mất. Cô nhìn lên bầu trời...

" Tiểu Bát Đan, ta đã quá lo là. Đã xem thường từng thế giới của người rồi... "

[Ký chủ! Còn rất nhiều thế giới nguy hiểm hơn thế nữa. Người tuyệt đối phải có được thực lực]

" Phải! Ta sai rồi! Ta sẽ khiến mọi thứ thay đổi từ bây giờ "

[Ký chủ! Người định hoàn thành nhiệm vụ này ra sao?]

" Sắp rồi! 1 tháng nữa thôi... "

[Nhưng Diana và Rai chúng được trọng sinh. Người phải có kế hoạch đầy đủ, hướng chỉ bọn chúng lại có được sức mạnh của kiếp trước. Phải thật sự cẩn thận]

" Ha! Người không cần lo quá đâu. Ta đánh giá cao bọn chúng, không có nghĩa là ta sợ chúng. Trong mắt ta bọn chúng giờ đây chỉ như con cá nằm trên thớt. Tên Rai đó tham vọng quá cao, hẳn không có tình cảm với ai. Chỉ vì ngôi vàng nên nói hợp tác cùng Diana, còn á chị gái này lại muốn giết chết ta. Muốn độc chiếm tình yêu thương và tất cả hào quang, muốn mọi người ngưỡng mộ. Ha! Bọn chúng điều có những thứ mình muốn, nhưng nó điều nằm chung vào chữ tham. Đó cũng là khuyết điểm lớn nhất của bọn chúng. Hãy chờ xem đi "

Cô nói rồi bỏ đi, đôi mắt bình yên lạnh nhạt. Khí chất cao quý khiến ai nhìn thấy cũng phải kiêng nể. Vẻ đẹp tinh linh khiến người ghen tị, nhưng tất cả chỉ là một vỏ bọc. Liệu có ai biết được bên trong con người xinh đẹp đến hoàn hảo này là một sự tàn nhẫn và độc ác vô đối. Không một chút gọi là vị tha, tiềm tàng một nỗi kinh hoàng khiến bất kì một ai cũng phải quý xuống sợ hãi. Người có tham vọng cao và không tiếc giết chết những kẻ cản đường. Vô tình đến mức khiến cả thiên hạ đau khổ. Là một người mãi mãi không ai có thể chạm tới, không một ai... Người con gái được sinh ra từ THIÊN ĐĂNG và ĐỊA NGỤC. Vẻ đẹp như tinh linh được chúa trời ban tặng, nhưng lại là một con ác quỷ được bao bọc bởi vẻ đẹp ấy...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 14

Dưới bầu trời trong xanh, nơi khu vườn rộng lớn với nhiều đóa hoa xinh đẹp. Một cô bé với dung nhan xinh đẹp động lòng người đứng đó múa. Điệu múa mượt mà như hòa vào con gió, khiến cả khuôn viên tràn ngập sự lộng lẫy. Con gió thổi qua làm tung bay mái tóc tím than dài, đôi mắt đỏ khê hồ xinh đẹp mông lung câu dẫn lòng người. Mọi thứ như làm nền cho cô bé ấy...

Một người nam nhân ngồi trên ghế, cảm ly trà đặt xuống bàn thưởng thức điệu múa. Cô bé ấy chính là cô, còn người nam nhân tuần nĩ đang xem là hoàng đế Donald

Cô mỉm cười nhẹ chạy lại Donald

" Pa pa thấy Eira múa có đẹp không? "

Donald đưa tay xoa đầu cô, đôi mắt mang theo sự thương yêu

" Rất đẹp "

" Pa pa, dù Eira không nhớ về người. Nhưng người vẫn rất thương Eira, Eira vui lắm "

Cô cầm lấy tách trà uống, đôi mắt mang theo sự ngây thơ trong suốt. Donald bế cô lên quay vòng

" Ha ha, vui quá "

Cô vươn tay để cho Donald bế cô xoay vòng. Giương mặt vui vẻ tươi cười, khắp khuôn viên tràn ngập tiếng cười của cô. Mọi thứ như tia nắng màu hồng khiến người nhìn vào cảm thấy ghen tị

Bỗng tiếng nói của Diana vang lên từ phía sau

Advertisement / Quảng cáo

" Pa pa! "

Cô và Donald xoay lại liền thấy Diana cùng với Robest, hai đứa trẻ nhưng lại có nét đẹp khiến người yêu mến. Còn có cả RiYu đi theo phía sau, cô bé này hôm nay xinh đẹp và lộng lẫy, so với Diana thì là hai sắc đẹp khác nhau

" Thần William Robest tham kiến bệ hạ, công chúa "

" Thần nữ Belin RiYu tham kiến bệ hạ, công chúa "

Cả hai hướng người hành lễ, cô được Donald thả xuống

" Ngẩng đầu lên đi, Diana đến tìm ta có chuyện gì? "

" Thưa pa pa, kị sĩ First tìm người "

Diana nở nụ cười thiên thần

" Ủ! Các người ở lại chơi với tiểu công chúa "

" Vâng "

Nói rồi Donald bỏ đi, cô vui vẻ chạy lại bọn họ

" Chị! "

" Ủ! Eira, em xem em kia. Nào, lại đây ngồi "

Diana mỉm cười vuốt tóc cô, kéo tay cô lại ghế

" Robest, anh cũng ngồi đi. Cả RiYu nữa "

Cả bốn người ngồi vào ghế, RiYu nhìn qua cô. Cô có thể thấy ánh mắt cô bé này hiện lên sự xem thường cùng khinh miệt dành cho cô.

" Tiểu công chúa dường như rất được bề hạ yêu thương "

Lời nói RiYu mang theo sự chán ghét

" Đúng vậy, pa pa rất thương em "

Cô vui vẻ nở nụ cười thật tươi

" Không hiểu sao bề hạ lại thương người vậy nhỉ "

Nụ cười trên môi cô tắt hẳn, nghiêng đầu nheo mắt tỏ vẻ không hiểu

" Sao chị RiYu lại nói vậy? "

" Hừ! Ai không biết công chúa không có tí ma thuật nào. Bất quá cũng chỉ là một phế vật, sao bề hạ có thể thương yêu người được "

Lời nói RiYu nhẹ nhàng nhưng lại tràn đầy sự châm biếm. Đôi mắt cô nhẹ rũ xuống, hơi nước dâng lên

" Eira biết bản thân vô dụng. Eira không xứng có được sự thương yêu của pa... "

" Phải rồi! Ngay cả bề hạ và hoàng tử đi mới 2 năm mà công chúa cũng quên cho được. Người vốn đâu xem bề hạ vào mắt "

RiYu càng nói càng thêm chán ghét cùng khinh bỉ. Cô xoay người chạy đi, Diana nhìn theo xoay qua trách móc

" Sao cậu lại nói vậy với con bé? "

" Đừng đó! RiYu, em hơi quá rồi "

Robest cũng nheo mắt nói, RiYu không quan tâm bĩu môi

Advertisement / Quảng cáo

" Mình nói đúng mà, Diana cậu nha. Không lo chiếm lấy tình thương của bề hạ, cứ để cho con nhỏ phế vật kia dắt mũi. Cậu thật thiện lương quá rồi "

" Tớ rất tôn trọng em gái, huống chi pa pa cũng rất thương mình "

" Thương cái gì, tớ thấy bề hạ xem trọng con nhỏ phế vật kia hơn. Bây giờ bên ngoài ai mà không đồn đại việc nó xem thường bề hạ. Ba mình mà còn không nhớ, đúng là tai tính mà. Mấy ngày nữa là đến kì sát hạch, cậu hãy cố gắng lấy lòng bề hạ đi "

RiYu càng nói càng thêm phẫn nộ. Diana nước mắt rơi xuống

" Không có, tớ rất quý trọng em gái. Cậu đừng nói vậy "

" Kia, sao cậu lại khóc. Con nhỏ phế vật kia thật đáng ghét. Có người chị tốt như vậy mà không biết xem trọng. Lại tỏ vẻ ta đây, suốt ngày quẩn quýt lấy bề hạ. Tớ thấy mà tức thay cậu "

Robest đứng lên bước qua chỗ Diana đang ngồi, gương mặt anh tuần hiện lên sự ôn nhu

" Đừng khóc nữa, tớ thấy RiYu nói rất đúng. Trong hoàng cung bề hạ luôn xem trọng cô công chúa kia hơn. Em ngày đêm luyện tập ma pháp chỉ vì mong bề hạ nhìn đến thành quả. Vậy mà suốt ngày em gái của em cứ quẩn lấy bề hạ, khiến người lạnh nhạt em. Em phải chiếm lại mọi thứ, vì em xứng đáng hơn "

" Phải đó, anh Robest nói đúng. Cậu đã nỗ lực như vậy, phải cố gắng hoàn thành kì sát hạch thật xuất sắc "

" Ủ! Tớ biết rồi, cảm ơn hai người "

Diana mỉm cười nhẹ như ánh mặt trời, cả ba nói chuyện vui vẻ khắp khuôn viên.

Cô chạy đi vào khu rừng xanh mát, nước mắt chảy xuống bên mặt. Những người hầu thấy cô cũng không điểm xia, cứ thế bước đi. Không ai thèm quan tâm...

Cô cứ thế cắm đầu chạy, vì không chú ý mặt đất nên vấp phải một viên đá. Đôi mắt cô nhắm chặt lại...

Vốn tưởng sẽ té rất đau nhưng lại hoàn toàn không bị thương tổn gì. Cô hé đôi mắt ra liền thấy mình đang nghiêng về phía trước nhưng lại không ngã. Cô cảm nhận được eo mình có một vòng tay liền quay lại.

Đập vào mắt cô là gương mặt tuấn mĩ, đôi mắt nhắm lại không hề mở ra. Bộ quần áo kì sĩ oai phong, chiếc áo choàng bay nhẹ trong gió. Cô thoát khỏi vòng tay của hắn, nhìn vào người nam nhân đó

" Thần tham kiến công chúa "

" Anh là người hôm bữa "

Cô nở nụ cười tươi với Saint

" Vâng! Công chúa đừng nghe những lời đó. Không ai ghét người cả "

" Hừ? Sao anh lại biết "

" Thần... thần chỉ là tình cờ nghe thôi "

Saint quay đầu né tránh

" Nhưng chị RiYu nói đúng. Eira là một đứa vô dụng "

Vừa nói nơi khác mi mắt cô động lại giọt nước

" Không có, công chúa rất giỏi. Không ai giỏi hơn công chúa cả "

" Hi! Anh kị sĩ đang an ủi Eira sao? Cảm ơn, anh kị sĩ thật tốt "

" Ah... thần... thần không có... "

" Hi hi! Anh ngại gì sao? Mà anh tên gì vậy? "

" Thần là Saint "

" Anh Saint "

Advertisement / Quảng cáo

Cô hào hứng kêu tên hấn, gương mặt tươi cười lên nụ cười nhạt.

" Để thần đưa công chúa về "

Saint đứng dậy nắm lấy tay cô, cả hai cùng nhau đi

" Sao hôm bữa anh lại khóc? "

" Hử? Thần không... không có khóc, công chúa nhìn lầm rồi "

[Quên nhắc ký chủ, tên này nói dối dở lắm (=.'=)]

' Không nói cũng biết '

Cô nở nụ cười vui vẻ

" Anh Saint làm bạn cùng Eira nha "

" Thần rất vinh hạnh "

" Vui quá, Eira có một người bạn mới rồi "

Thế là cô cùng Saint đi dạo nói chuyện cho đến trưa, bầu trời mang ánh nắng nhạt chiếu rọi xuống hai bóng dáng một lớn một nhỏ. Con gió vi vu mang theo sự lạnh lẽo... Cô sẽ đối phó họ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 47: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 15

Buổi chiều với bầu trời trong xanh, cô mỉm cười đi đến cung điện chính của Donald. Vừa bước vào cô đã thấy First đứng đó xem văn kiện trên bàn nhưng không thấy Donald. Cô chạy lại lay áo First

" Pa pa đâu? "

" Ah! Tiểu công chúa, bệ hạ vừa rời đi rồi "

First thấy cô liền kinh ngạc, sau lại mỉm cười vui vẻ

" Pa pa đi đâu? "

" Bệ hạ... chắc là đến khu rừng trắng "

Cô gật đầu xoay người chạy đi tìm Donald. Vừa bước vào khu rừng trắng xóa, cô cảm nhận không khí luân chuyển mát mẻ. Từ phía xa nhìn thấy một bóng người nam nhân ngồi dưới gốc cây. Dáng vẻ tựa như không màng tới điều gì, mái tóc vàng tung bay trong con gió. Xung quanh là hàn khí lạnh lẽo, tựa như cùng người nam nhân này hoàn toàn hợp nhau. Loại khí chất băng lãnh khiến người ngạt thở...

Cô mỉm cười chạy lại gần Donald, nhìn thấy ánh mắt của hấn đang nhắm lại liền nhẹ nhàng đi tới ngồi xuống. Cô lặng nhìn Donald mang theo sự mệt mỏi, cũng im lặng ngồi đó không nói gì. Bỗng nhiên Donald mở mắt ra kinh ngạc nhìn cô

" Sao con lại ở đây? "

" Con tìm pa pa "

Donald trở lại bộ dáng lạnh lùng, nhưng nơi đây mắt lại hiện lên sự yêu thương nhân nhật

" Có chuyện gì sao? "

Cô lắc đầu nói

" Muốn nhìn pa pa thôi, sao pa pa lại đến đây? Pa pa có gì phiền muộn sao? "

Donald bế cô vào lòng ngồi, đưa bàn tay to lớn vuốt mặt cô

" Không có... "

" Pa pa nói dối, pa pa trông rất mệt mỏi "

Advertisement / Quảng cáo

Donald mỉm cười nhẹ dựa vào thân cây, đôi mắt tàn tạ sự mệt mỏi

" Ta thật sự cảm thấy lòng nặng trĩu, từ khi hiểu chuyện ta đã trải qua những cuộc sống đầy tâm toái và tàn độc. Trên tay không biết đã dính bao nhiêu máu tươi, giết người là thứ mà từ khi còn nhỏ ta đã phải làm rất nhiều lần. Nhìn những gương mặt thông hận tràn đầy tuyệt vọng kia, từ bao giờ ta cũng đã mất đi cảm giác. Không còn e dè hay cảm thấy tội lỗi, chỉ cần giết nhiều người là ta cảm thấy thật thoải mái. Giống như mọi buồn phiền đều được giải tỏa. Ta quả thật là một kẻ ác độc "

Nụ cười trên môi Donald tỏa ra ý vị phức tạp, đôi mắt lạnh lẽo gọn lên một con sóng nhỏ

" Pa pa không độc ác. Đối với Eira, pa pa rất tốt "

Cô nhìn lên hấn nói

" Ha! Ta đã từng muốn giết con "

" Không đâu! Pa pa rất thương Eira. Chẳng phải pa pa cũng đã không giết con đó sao. Pa pa tìm vợ cho mình đi "

" Tim vợ? "

" Phải đó, chị Gunra nói. Mỗi người nam nhân đều sẽ có bên mình những người vợ. Họ sẽ là một cánh tay đắc lực cho người nam nhân đó. Mãi mãi chăm sóc cho chồng mình, pa pa cô đơn như vậy. Hãy tìm vợ đi, cũng xem như cho Eira một người mẹ "

Donald kinh ngạc trước lời nói của cô, sau lại nở nụ cười nhạt

" Ha! Ta không cần những người phụ nữ đó. Chúng rất ghê tởm "

" Hử? Sao lại ghê tởm? "

" Đối với ta phụ nữ chỉ như trò chơi, cứ dễ thỏa mãn mà thôi, vô cùng phiền phức. Bởi vậy giết đi cho thanh thản "

[Tên này mất đi con mọt nó lrong tri (≡.'=)]

Cô nghiêng đầu nheo mắt lại

" Vậy pa pa không yêu ai sao? Gunra nói đòi người ai cũng cần có tình yêu, sau này lớn lên Eira cũng phải tìm cho mình một người yêu đó "

Donald quay lại nhìn cô, đôi mắt xanh đêm phản chiếu hình ảnh của cô

" Tình yêu...? "

" Ủ! Pa pa lớn rồi, phải kiếm người yêu để chăm sóc pa pa cả đời "

" Ha! Cần thiết sao? "

" Cần chứ "

" Ta có rất nhiều phụ nữ bên cạnh, bọn chúng đều ham vinh hoa phú quý mà thôi "

Cô hơi hạ mí mắt nói

" Trong đó có mẹ của Eira sao? "

Donald mở to mắt sững sờ, sau lại nhìn cô hỏi

" Con có hận ta không? Ta đã giết mẹ con "

Cô ngược lên đôi mắt trong veo ánh lên sự hỗn nhiên, cười nói

" Không! Pa pa là người thân của Eira. Là người Eira thương nhất. Eira sẽ không ghét bỏ người "

Donald kinh ngạc nhìn cô

" Dù ta đã giết người sinh ra con? "

" Mẹ đã là quá khứ, pa pa là hiện tại. Mẹ mãi mãi là kỷ niệm, là người mà Eira sẽ không bao giờ quên, cũng là người mà Eira chưa bao giờ gặp. Dù chưa từng thấy mẹ nhưng người vẫn sẽ ở trong lòng Eira như một đóa hoa xinh đẹp, người vẫn sống mãi trong lòng Eira "

[Ôn lạnh 〴〵]

Donald càng bàng hoàng hơn với lời nói của cô

"... "

" Quá khứ là thứ mà chúng ta không nên nhìn lại, còn tương lai là những gì sẽ xảy ra. Tương lai xứng đáng để ta nắm bắt hơn là quá khứ. Chỉ có chấp nhận sự thật mới khiến trái tim của bản thân không bị hóa thành màu đen. Con đọc được trên sách đó, vì vậy pa pa đừng buồn nữa. Có Eira ở đây, con mãi mãi đứng về phía pa pa. Người cứ yên tâm mà tìm kiếm tình yêu đi "

Cô nở nụ cười tự tin, Donald nhìn cô sững sờ. Đôi mắt hạ xuống

" Vậy sao.... ha! Ta không cần tình yêu của những người phụ nữ đó "

Cô nhìn vào mắt hắn không hiểu

" Pa pa ghét phụ nữ, chẳng lẽ sau này pa pa cũng ghét con sao? "

Donald mỉm cười dịu dàng vuốt ve mặt cô, đôi mắt nhìn cô yêu thương

" Ta làm sao có thể ghét con, con là người quan trọng nhất đối với ta "

Donald hạ xuống hôn vào môi cô, đôi mắt nhắm lại. Dù chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến cô bất ngờ

[Tên pa pa biến thái `△´]

Donald rời khỏi môi cô, cô tò vè không hiểu đưa tay lên môi mình

" Pa pa hôn Eira? Sao lại hôn ở đây, không phải nên hôn trán sao? "

Donald mỉm cười xoa đầu cô

" Ta thương con nên mới hôn ở đó "

Cô gạt nhẹ đầu mỉm cười nói chuyện với Donald đến trời tối..

Advertisement / Quảng cáo

Sáng hôm sau cô hứng khởi cùng nắm tay Gunra đi dạo quanh khuôn viên. Donald vừa cho người làm cho cô một đôi bông tai bích thủy. Đôi bông tay này rất đẹp, sáng lấp lánh như những vì sao trên trời. Hình một đóa hoa tuyết, bên trong dường như có nước màu xanh lục. Nghe nói là nước thánh của thần sông, vô cùng quý hiếm. Có thể chữa được những vết thương trên người...

" Công chúa vui như vậy sao? "

" Ân! Pa pa rất thương Eira, nên em rất vui "

Gunra mỉm cười nựng cái má mịn mằm của cô

" Bệ hạ quá thật rất thương người "

Cô càng vui vẻ chạy quanh khuôn viên

Rầm!

Bỗng cô đâm vào ai đó liền ngã trên bãi cỏ, vươm mắt nhìn lên liền thấy một đám nữ nhân mặc váy. Trên người đều là trang sức quý giá, gương mặt ai nấy đều sắc sảo

" Công chúa "

Gunra chạy lại đỡ cô dậy lo lắng, đưa tay phui váy cho cô

" Người không sao chứ? "

" Không sao "

Cô lắc đầu mỉm cười với Gunra

" Ái chà! Đây là công chúa sao? Nhìn bộ dạng chắc là tiểu công chúa nhĩ "

Một nữ nhân giọng nói mang theo kinh ngạc cùng khinh bỉ. Gunra quay qua liền hành lễ

" Tham kiến các quý phi "

Cô nhìn Gunra như vậy liền biết đây là người trong hậu viện của hoàng đế

" Các cô là quý phi sao? "

" Ha há! Phải "

" Nhưng sao lại ở đây? Chẳng phải mọi quý phi đều không thể rời khỏi hậu viện sao? "

Lời nói của cô ngây thơ nhưng lại như lưỡi dao đâm vào trái tim của bọn họ, ai nấy đều nhìn cô với ánh mắt chanh chua chán ghét

" Chỉ là một á công chúa phế vật mà dám lên mặt dạy đời. Đã ti tiện mà còn dám đứng đây khoe lác "

Một trong những nữ nhân đó khinh thường lên tiếng. Cô nheo mắt lại

" Eira không phải phế vật "

" Ha ha! Người nha, một phần cũng không bằng công chúa Diana. Chị người là thiên tài được mọi người kính ngưỡng, nhan sắc như thiên thần. Còn người là một phế vật, chỉ biết nịnh nọt bề hạ để được che chở. Ha! Thật ti tiện mà, đúng là một trời một vực "

Gunra nghe thấy họ nói vậy liền tức giận, nhẹ nhàng phản bác

" Các quý phi nói quá lời rồi. Đừng để bề hạ biết được, nếu không e rằng cái chức của các vị cũng đứng không vững "

" Nha! Con nhỏ người hầu này lại dám lên mặt. "

Bốp!

Gunra bị tát một cái, cô thấy vậy liền đi đến đá một phát mạnh vào chân nữ nhân đó

" Ah! Con nhỏ này... "

Cô bị nữ nhân đó đẩy ra ngã xuống mặt đất, gương mặt xinh đẹp của á ta nhăn nhó. Cảm giận lên tiếng

" Ta đường đường là công chúa Ruty danh giá của một đất nước. Tại sao phải sợ con nhóc phế vật này? Lại còn dám đá ta, người đâu... bắt giữ con nhóc này lại cho ta "

Một đám người hầu đi lên nắm lấy cô và Gunra kim chế

" Thả ta ra "

" Ha ha! Để ta xem người còn muốn đá ta nữa không. Con nhỏ hèn hạ, mảy và mẹ mảy đều hèn hạ. Ti tiện! "

Nữ nhân tên Ruty đó tán vào mặt cô một cái, đôi mắt cô hiện lên sững sờ

" Không ai ra tay đánh Eira. Cô là người đầu tiên dám đánh Eira, ta sẽ nói cho pa pa "

" Ha ha! Có ngon thì nói đi. "

" Công chúa "

Gunra vừa khóc vừa la, vì bị kim hãm nên không thể chạy lại che chở cho cô

" Cảm ơn "

Bốp!

Gunra bị ăn thêm một cái tát

" Người không được đánh công chúa, bề hạ mà biết được sẽ không tha cho người "

" Con nhỏ nô tỳ này... "

Ruty tức giận tát thêm một cái

Advertisement / Quảng cáo

" Cô là người xấu, thả chị Gunra ra "

Ruty bước lại gần cô vươm tay lên muốn cho cô thêm một bạt tay, cô nhắm chặt đôi mắt lại. Nhưng không cảm nhận được gì, hé mắt ra cô thấy Saint đang bắt lấy tay Ruty lại

" Người... người là ai "

Ruty nhìn người nam nhân mặc đồ kỵ sĩ, đôi mắt không mở ra. Khí chất lạnh lùng liền sợ hãi hỏi

Saint không nói gì hất á ta ra, sau lại cho đám người hầu mỗi người một cước đá. Cô thoát khỏi sự kim hãm liền chạy lại ôm lấy eo Saint

" Họ ức hiếp ta, anh Saint, ta sợ "

Saint quý một chân xuống đối diện với cô

" Công chúa, đừng sợ. Có thần ở đây rồi "

"Người là ai? Dám vô lễ với bốn cung? "

"Thần là một kị sĩ "

"Hừ! Một kị sĩ cũng dám xen vào chuyện của bốn cung? Không sợ ta giết người sao "

Ruty kiêu ngạo tức giận nói

"Quý phi đã đánh công chúa. Đây là tội lớn "

Saint nhân nhật nói

"Người... người dám dạy dỗ bốn cung? "

Ruty tức giận chỉ tay về phía Saint, nhưng hần vẫn bình thản đứng đó chắn trước mặt cô

"Tại sao lại ồn như vậy? "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 48: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 16

Tiếng nói lạnh lẽo uy quyền vang lên, Donald dẫn theo First đi đến. Trông thấy một màn này liền nheo mắt lại, cô thấy hần mỉm cười chạy qua

"Pa pa "

Donald ngồi xổm xuống đối diện với cô, những người còn lại khi thấy hần đều đồng loạt quỳ xuống

- Bệ hạ...

Donald nhìn đến một bên mặt bị đỏ lên của cô, gương mặt âm trầm

"Ai đánh con? "

Nước mắt cô chảy xuống

"Là di đó... hic... di ta đánh Eira, còn đánh cả Gunra nữa "

Hần đứng lên nhìn đến đám nữ nhân, trong đôi mắt chứa sát khí nhìn đến phía Rutý

"Bệ... bệ hạ "

"Pa pa, chị ta lúc này còn nói Eira là phế vật. Chị ta nói Eira là thứ ti tiện "

Lời nói của cô càng khiến Rutý xanh mặt, đôi mắt đỏ ác lườm cô. Cô thấy vậy liền nép ra phía sau Donald

"Bệ hạ! Quả như công chúa nói "

Saint để tay chấp lên vai trái khom người xác nhận

"Bất lợi "

Một đám kị sĩ đi lên bắt lấy Rutý và những nữ nhân kia

"Giảm lại, tra tấn "

Lời nói của Donald nhẹ nhàng nhưng lại khiến người khác run sợ, trong đôi mắt còn hiện lên một tia khát máu

Advertisement / Quảng cáo

"Bệ hạ... ta... ta là công chúa của Layra, là Layra Rutý công chúa danh giá. Người không được phép làm vậy với ta "

Donald nhếch môi phát tay, thì một đạo ánh sáng màu xanh có hình lưỡi liềm sắc nhọn chém đến Rutý

"Aaaa "

Tiếng la hét thất thanh vang lên, trên bụng máu nhỏ xuống từng giọt. Rutý tròn mắt nhìn đến Donald

"Người đang xem thường ta? Giải đi "

Tiếng nói lạnh lùng quyết tuyệt, Rutý bị đưa đi. Trước khi đi còn nhìn qua cô bằng ánh mắt thù hận đầy căm phẫn.

Gunra thấy mọi chuyện đã xong liền chạy qua cô lo lắng

"Công chúa không sao chứ? "

"Ta không sao, chị có sao không? "

Gunra nước mắt chảy xuống

"Thần không sao, công chúa không gì là tốt rồi "

Cô mỉm cười hướng Saint

"Cảm ơn anh Saint "

"Đó là bổn phận của thần "

Dù nói vậy nhưng trong giọng nói của Saint vẫn có cảm giác buồn bã và phức tạp. Chưa gì đã quỳ xuống cúi đầu

"Thần đã đến trễ, đã để công chúa bị thiệt thòi "

Cô đưa tay lên sờ cái má bị tát lúc này mỉm cười lắc đầu

" Không sao, pa pa đã giúp ta rồi mà "

Donakl nhìn cô và Saint nói chuyện, nheo mắt lại

" Hai người quen nhau? "

Cô ngược lên mỉm cười gật đầu

" Anh Saint lần trước đã đỡ Eira. Eira xem chút nữa là té, may mà nhờ có anh Saint "

" Kia công chúa trông thích y như vậy. Thần ra rìa rồi "

First đưa khăn chấm chấm nước mắt nói (Mà có nước mắt méo đâu)

" Không có, kị sĩ First cũng rất tốt với Eira, làm sao ta có thể quên First được "

" Thật sao, công chúa thật đáng yêu "

First mỉm cười hạnh phúc, Donald liếc nhẹ qua khiến hắn đứng thẳng người

" Được rồi, con về đi. Saint, theo ta "

Gunra nắm lấy tay cô đưa cô về, mọi người đều rời khỏi. Đến khi khu vườn vắng lặng thì từ trong bụi cây phát ra tiếng xào xạc. Một người con gái đứng trong đó, đôi mắt xanh dương nhạt hiện lên sự âm hiểm như đang tính toán gì đó. Sau lại quay lưng bỏ đi

Cạch!

Cánh cửa phòng cô đóng lại, gương mặt cô âm lãnh bước đến giường ngồi xuống

[Ký chủ! Mặt người...]

Tiểu Bát Đan lên tiếng sợ hãi, y có cảm giác chẳng lành.

Cô ngược mặt lên, đôi mắt màu đỏ hiện lên sự chết chóc

" Ta không sao "

[Ng...người... chắc chứ ____]

" Chắc! "

Dù cô đã khẳng định nhưng trong lời nói vẫn mang theo sát khí

[Người... người định buông tha...]

" Buông tha? Ha! Không có việc đó "

Tiểu Bát Đan chưa nói xong đã bị cô cắt lời, giọng nói có chút run rẩy

[Ký chủ... bình tĩnh... bình tĩnh lại]

" Bình tĩnh? Ta làm sao có thể bình tĩnh? Giỏi lắm, cái tát này. Ta sẽ khiến cho cô công chúa đó hưởng thụ những thứ sung sướng hơn "

Đôi mắt cô hiện lên sự âm tàn độc ác, nhưng rồi liền trở lại bình thường nói

" Ta nghĩ sắp có chuyện vui rồi "

[Ý người là sao?]

" Cứ chờ đi sẽ biết "

Cô nở nụ cười bí hiểm, bàn tay nắm mê khóa môi. Trong cô giờ đây vô cùng tà mị, câu dẫn lòng người. Nhưng lại cho người cảm nhận sự nguy hiểm âm thầm, sự sợ hãi lan tràn đầy run rẩy

Buổi trưa cô đến cung điện của Donald dùng bữa. Nhìn thấy Saint cũng ngồi đó liền vui vẻ

" Anh Saint "

" Công chúa "

Advertisement / Quảng cáo

Cô ngồi xuống bên cạnh hắn, Doankl nhìn qua không nói gì cầm dao nĩa lên ăn. Cô thấy vậy cũng bắt đầu dùng bữa

Cạch!

" Con đến trễ "

Tiếng nói Rai vang lên, từ từ đi vào. Khi thấy Saint đẩy mắt liền hiện lên sự lạnh lẽo. Sự căm giận và chán ghét xẹt qua, nhưng rồi cũng bình thản ngồi xuống

[Fislin Rai rất ghét Saint, vì kiếp trước hắn đã bị Saint cản đường trong quá trình lật đổ hoàng đế. Thua một cách thảm hại, nên kiếp này mới lo ngại lớn nhất của hắn ngoài Doankl thì người thứ 2 là Saint]

Tiểu Bát Đan giải thích cho cô, đôi mắt cô nhìn lên

" Anh trai "

" Ủ! Chào "

" Ngồi đi "

Doankl lạnh lùng ra lệnh

" Chị Diana đâu rồi? "

" Con bé không khỏe, ở phòng rồi "

Cô gật đầu tiếp tục dùng bữa, bỗng Donald dừng động tác lấy khăn lau miệng rồi ngược lên

"Saint! Người đi huấn luyện cho hoàng tử Rai đi. Ở chiến trường bao năm, người có kinh nghiệm. Chỉ dạy cho thằng bé "

"... Thần..."

Cô nhìn lên nhún nhai lại

"Pa pa! Anh Saint chơi với Eira "

"Không được! Là một kỵ sĩ, làm sao có thể chơi đùa "

Donald lạnh lùng nói

"Nhưng..."

"Công chúa! Khi rảnh rồi thần sẽ đến chơi với người "

"Hừ! "

Cô quay người chạy đi, Saint thấy vậy chần chờ nhưng rồi cũng chạy theo. Saint đuổi theo cô

"Công chúa! Đứng gần "

"Pa pa đáng ghét..."

Nước mắt cô chảy xuống, Saint thấy vậy liền lúng túng

"Công chúa, đừng khóc... thần... thần sẽ chơi với công chúa mà "

"... "

"Hay là thần dẫn người ra ngoài chơi, được không? "

Cô kinh ngạc đưa tay lau nước mắt

"Thật không? "

"Ừ! Giờ chúng ta đi "

Nói rồi Saint nắm tay cô ra khỏi hoàng cung, cô ngồi trên ngựa cùng Saint

Tiếng nói nhộn nhịp ở đường phố, mọi người đi qua đi lại nói cười vui vẻ. Saint bước xuống đỡ cô, sau đó buột ngựa ở một nơi. Cô vui vẻ chạy xung quanh xem, đứng trước một chỗ bán kẹo nặng hình

"Công... tiểu thư, người thích sao? "

"Ừ! "

Cô gạt đầu mạnh, đôi mắt lóe sáng

"Một xâu, nặng hình hoa tuyết "

- Vâng!

Một lát sau cô cầm xâu kẹo hình hoa tuyết vui vẻ

"Ừm... ngọt quá. Anh ăn không "

Cô đưa lên trước mặt hân, Saint do dự nhưng rồi vẫn cúi xuống cắn một miếng

"Ngon không? "

"Ừ" "

Thế là cô cùng Saint dạo khắp nơi, cô mua được rất nhiều đồ. Chớp mắt đã tới buổi chiều... Cô cùng Saint cười ngựa đi lên núi để ngắm hoàng hôn, vừa đi vừa cảm nhận cơn gió mát mẻ. Cô xuống ngựa chạy đến nhìn hoàng hôn đỏ ảm áp, ngồi xuống...

"Thật đẹp "

"Công chúa thích là được "

Cô quay qua Saint nhìn chăm chăm hân

Saint cảm nhận được ánh mắt của cô liền hỏi

"Sao anh lại không mở mắt? "

Câu hỏi của cô khiến Saint hoảng hốt, cô nheo mắt lại

"Hãy mở mắt nhìn Eira đi "

Advertisement / Quảng cáo

"Nhưng... thần..."

"Mở! "

Dưới sự kiên định của cô, Saint từ từ mở mắt. Cô kinh ngạc khi thấy đôi mắt của Saint, nó có hai màu... Bên trái có màu đen như cảm thạch. Một bên lại màu xám trắng vô hồn. Saint thấy cô như vậy liền né tránh

"Thần khiến công chúa hoảng sợ rồi "

"Anh Saint thấy được Eira phải không? "

"Hừ? "

"Anh đã nhắm mắt khi đối mặt với Eira, anh sợ Eira sợ anh phải không? "

"... Thần..."

Cô mỉm cười nhìn Saint, bàn tay nâng mặt hân lên

" Anh Saint đẹp lắm. Một vẻ đẹp hiếm lạ "

Saint kinh ngạc sững sờ nhìn nụ cười của cô

" Công chúa... "

" Anh Saint đẹp lắm, Eira không sợ. Nên đừng né tránh nữa "

Saint cúi đầu, từ khóe mi chảy xuống một giọt nước mắt.

[Dàn ông gì đầu mau nước mắt →_→]

" Cảm ơn... cảm ơn công chúa "

Cô ôm lấy cổ Saint, đôi mắt ánh lên sự chán nản.

' Nhảm! '

Dưới ánh hoàng hôn ấm áp, hai bóng người trên dãy núi dựa vào nhau. Nhưng trong lòng hai người lại hoàn toàn trái ngược nhau, một kẻ tàn nhẫn độc ác, mãi mãi không để ai vào mắt, tất cả chỉ như một trò chơi. Còn một người lại như có tâm sự, như có một nỗi đau nào đó rất lớn đang dấy vò. Hai con người dù đang ở rất gần, nhưng khoảng cách vô hình lại rất xa, như hai khoảng trời trái lập...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 17

Đã hai ngày trôi qua, cô vẫn tiếp tục một cuộc sống bình thản. Nhìn ra bầu trời trong xanh cô quyết định đi tìm Donald. Vừa bước đi cô nhìn thấy xung quanh người hầu nhìn cô với ánh mắt khinh thường. Cô mặc kệ những ánh mắt đó mà đi đến tìm Donald, bỗng First bước lại mỉm cười với cô

" Công chúa, người tìm bề hạ sao? "

" Ủ! "

" Bề hạ đang trong phòng ngủ, người có thể đến đó "

" Cảm ơn First "

Cô nói rồi chạy đi, cô đến một căn phòng rộng lớn độc nhất. Nhìn hai kỹ sĩ canh cửa

" Ta muốn gặp pa pa "

Hai kỹ sĩ không nói gì mở cửa phòng ra cho cô bước vào, cô nhìn căn phòng sa hoa rộng lớn. Đồ vật quý giá ngăn nắp, lại còn rất sạch sẽ. Cô bước đi tìm Donald, liếc nhìn thấy trên ghế sofa có người. Thấy vậy cô bước tới, quả nhiên Donald đang nằm ngủ. Cô bước đến gần nhìn gương mặt tuyệt mỹ của hắn, hàng mi dài khiến người khác muốn chạm vào. Cô vươn tay chạm vào mặt Donald, làn da mịn màng. Cô nhẹ nhàng một cái rồi nở nụ cười khúc khích, hàng mi khẽ run động. Donald mở to mắt nắm lấy tay cô lật người đè cô xuống sofa, bàn tay bóp cô cổ. Đôi mắt lạnh lẽo hiện lên sát khí

"... P...pa... pa "

Khi hắn định hình lại liền kinh hãi buông tay, ngồi dậy đờ cô

" Sao con lại đến đây? "

Donald dùng ma pháp trị liệu cho cô

Advertisement / Quảng cáo

" Con tới tìm pa pa "

" Ta xin lỗi, làm con sợ rồi "

" Không sao "

Cô mỉm cười, Donald đưa tay xoa đầu cô. Sau đó nâng cô ngồi lên đùi mình

" Tìm ta có chuyện gì? "

" Sao pa pa lại đưa Saint đi? "

Donald nheo mắt lại

" Con đến đây chỉ để hỏi chuyện này? "

"... Con muốn biết... sao pa pa lại kêu anh Saint đi huấn luyện cho anh trai, mà không phải là chơi với Eira "

Donald vươn tay xoa đầu cô thờ dãi

" Haizz! Con không nên ở gần Saint quá. Sát khí trên người cậu ta sẽ có hại cho con "

" Tại sao? Anh Saint rất tốt "

" Đủ rồi! Nếu con đến để nói mấy cái này thì về đi. Ta muốn nghỉ ngơi "

Donald kéo cô đứng lên nói, dù giọng nói vẫn lạnh lùng nhưng nơi đáy mắt hiện lên một sự tức giận được che giấu. Cô hạ mi mắt

" Pa pa giận Eira sao? "

Donald nằm xuống, đưa tay gác lên trán không nói gì. Cô bò lên ghế ngồi cạnh hắn. Bàn tay lay lay áo hắn

" Eira xin lỗi. Là do con không tốt. Người đừng giận "

Dù cô có lay thế nào Donald vẫn không để ý, thấy vậy cô liền cúi xuống hôn vào môi hắn. Dù chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng vẫn khiến Donald kinh ngạc

" Eira cũng thương pa pa. Pa pa đừng giận nữa "

Donald kéo cô xuống ôm vào lòng

" Cho ta ôm con ngủ "

Cô nằm trong lòng hắn, đôi mắt nhẹ ngược lên nhìn khỏe môi hắn đang kéo ra một nụ cười hạnh phúc.

[Hai người là cha con a~ ◡ ▽ ◡]

'Hắn vốn đâu phải cha ta. Lo gì'

[Ký chủ! Người thật bạo]

Buổi tối với ánh trăng sáng chiếu rọi, cô mặc trên người chiếc váy ngủ nhìn Gunra

" Công chúa nên ngủ rồi. Đã 20h khuya "

" Ân! Chị ngủ ngon "

Nói rồi Gunra tắt đèn bước ra ngoài, cánh cửa đóng lại. Tất cả chỉ còn lại ánh sáng của ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ. Cô nằm trên giường đắp chăn nhắm mắt lại ngủ, thời gian cứ trôi qua tích tắc, tích tắc...

Con gió lạnh thổi qua làm tung bay màn cửa, khung cửa sổ bật mở ra nhẹ nhẹ. Tiếng bước chân khe khẽ vang lên, một bóng đen xuất hiện, trong bóng tối còn có một đạo ánh sáng sắc nhọn. Cô quay người lại liền kinh hãi, một người con gái đứng đó. Mái tóc bù xù rối loạn. Đôi mắt có quầng thâm trợn lên mang theo tia hận thù. Trên mặt là những vết sẹo bị rạch vẫn còn chưa lành, dường như có thể nhìn thấy máu đỏ sẫm trong đó. Bộ đồ xanh nhạt đơn giản rách rưới dường như bị roi quất, trên đó vẫn còn máu khô vưon lại. Trên tay người phụ nữ đang dơ lên là con dao sắc bén, đạo ánh sáng lạnh lẽo cùng với người cầm nó càng khiến người nhìn thấy đều phải run sợ. Nụ cười như kéo dài đến mang tai, vết sẹo nhún lại càng khiến à như quý dữ. Cô nhận ra người phụ nữ nửa người nửa quỷ này chính là Ruty, Layla Ruty...

" CHẾT ĐI "

Tiếng nói căm thù mang theo sự phẫn khích điên cuồng khiến ai nghe thấy cũng đều phải lạnh gáy. Cô mở to mắt, khỏe mi động lại giọt nước nhìn con dao sắc nhọn đang lao xuống

" Aaaaaa "

Cô la lên cũng là lúc con dao như gió đang đến gần, tưởng chừng nó sẽ cắm vào da thịt cô nhưng không... Một bóng đen xẹt qua đã bay Ruty vào vách tường. Con dao rơi xuống sàn nhà tạo ra thanh âm Leng Keng.. Gunra nghe được tiếng hét của cô liền tức tốc chạy vào, vừa bật đèn liền nhìn thấy First đứng đó. Còn có một người phụ nữ đang đau đớn trong vách tường, điều khiến Gunra bàng hoàng là con dao sắc bén trên mặt đất

Advertisement / Quảng cáo

" Công chúa! "

Gunra nhìn cô lo lắng chạy lại, nước mắt chảy xuống xem xét cả người cô

" Người không sao chứ? Công chúa, nói thật nghe, người có bị thương không? "

Cô ôm lấy Gunra sợ hãi, bàn tay run rẩy đưa ra chỉ vào Ruty.

" Ta... t...ta... sợ... sợ... "

First thấy vậy liền bước lại quý xuống nắm lấy tay cô

" Công chúa! Đừng lo, có thần đây "

" Có chuyện gì? "

Tiếng nói lạnh lùng vang lên, từ không trung Donald xuất hiện. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt liền sững sờ

" Pa pa... "

Cô chạy lại ôm lấy eo hắn khóc, tiếng nức vang lên khiến Donald nheo mắt lại. Đôi mắt hiện lên sự đau lòng

" Ngoan! Đừng sợ, có ta rồi "

Donald ôm cô vào lòng, đôi mắt tràn đầy sát khí liếc qua Ruty

" Người muốn chết "

Ruty lưng chừng đứng dậy, đôi tay chống chắt vết rạch chỉ vào cô. Giọng nói mang theo sự căm phẫn

" Ta phải giết nó! Con nhỏ phế vật. Giết nó, giết nó "

Lời nói vừa dứt à ta liền cầm lấy cây dao lao đến phía cô điên cuồng. First nâng chân đá vào bụng à ta một phát. Chỉ nghe thấy tiếng la đau đớn, à nằm trên mặt đất nói

" Ta... ta là công chúa, không ai được phép làm vậy với ta... Phải giết nó, giết nó... Người, cả người... đều phải CHẾT! "

Ruty ôm đầu gào thét, đôi mắt trợn tròn nhìn vào cô. À ta lấy ra một tấm bùa chú xé nó ra liền lập tức biến mất. First kinh ngạc thốt lên

" Dịch chuyển tức thời? "

Donald nheo mắt lại, đáy mắt hiện lên tia sáng lạnh. Sau đó quay qua nhìn cô

" Đừng sợ, có ta rồi. Ta đưa con qua ngủ với ta, chịu không? "

Donald lau nước mắt cho cô, vừa dịu dàng ân cần hỏi. Cô mỉm cười nhẹ lắc đầu

" Không cần! Eira không sao "

" Nhưng... "

" Eira không sao, pa pa đừng lo. Chị Gunra sẽ chăm sóc Eira. Pa pa mệt rồi, về ngủ đi "

Donald nghe vậy cũng gật đầu, hôn nhẹ lên trán cô rồi cùng First bỏ đi. Gunra chạy lại

" Công chúa, thần sẽ ngủ với công chúa "

" Ừm...! "

Nói rồi Gunra tắt đèn, đi lại ghé sổ pha ngủ. Cô nằm trên giường nhắm mắt lại, con gió thổi qua mát mẻ. Thời gian tích tắc trôi qua

' Cho Gunra chìm vào giấc ngủ sâu '

[Khởi động giấc ngủ sâu ----- hoàn thành]

Cô ngồi dậy, khỏe môi vưon lên nụ cười quý dị. Mặc lấy áo khoác đen, bước đi chậm rãi đến khung cửa sổ

[Khởi động dịch chuyển ----- hoàn thành]

Lời nói tiêu Bát Đản vừa dứt cô liền xuất hiện ở một khu rừng, mọi thứ đều tăm tối, chỉ có ánh trắng trên cao chiếu xuống. Tiếng quạ kêu vào ban đêm tạo ra cảm giác rùng rợn. Cô bước đi về phía trước, được một đoạn liền dừng lại. Nhìn người con gái đang quỳ ở đó ôm đầu điên loạn, miệng cứ lẩm bầm

Advertisement / Quảng cáo

" Phải giết.... giết chết người.... giết người... "

Cô bước lại gần Ruty, à ta ngược lên nhìn thấy cô liền cảm phản xòng vào. Cô đưa tay ra bóp lấy cổ à, đôi mắt à hiện lên sự bàng hoàng cố vùng vẫy. Đôi mắt cô yên tĩnh nhìn vào Ruty, sau đó buông ra...

" Khụ... khụ, người... người.... "

Cô xòe tay ra, trên tay liền xuất hiện một cái túi nhỏ màu đen, cô bước lại gần à đồ thứ trong túi đó xuống. Từ trong túi rơi ra những con chuột, rắn và gián

" Aaaaaa... tránh ra... aaaaaa.... tránh ra, tránh ra... "

Ruty vừa la hét vừa đưa tay phui những con vật đó ra, đôi mắt sợ hãi. Cô nỏ nụ cười nhạt, trên tay xuất hiện một con dao, cô bước đến rạch vào bụng à ta một đường thật sâu, sâu đến mức có thể nhìn thấy xương và nội tạng trong đó. Cô đưa vào miệng Ruty một viên thuốc, đó là viên thuốc có thể khiến à tạm thời không chết...

Cử thể đám gián, chuột và rắn từ từ bò vào trong bụng à. Cảnh tượng đáng sợ và ghê rợn. Trong khu rừng yên lặng giờ đây phát ra tiếng la hét thống khổ cùng tuyệt vọng

" Aaaaaa.... c...cứu... cứu ta... người.. người là ác quỷ.... ác quỷ.... ta nguyên rủa người.... nguyên rủa người... "

Cô xoay người bước đi, không quan tâm Ruty đang gào thét

[Ký... ký chủ đáng sợ quá..... ≥__≤]

" Ha! Những kẻ dám khiến ta giận thì kết cục sẽ thê thảm như vậy... Ta đã nói rồi... ta không có tình người đâu... "

Nụ cười nhạt vuron lên, nhưng trong đôi mắt đỏ như máu đó lại hiện lên tia chết chóc cùng thích thú. Dưới bầu trời đêm, nhân cách của một ác quỷ sẽ dần được bộc lộ...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Tại cung điện của Donald:

Donald ngồi trên ghế sô pha, First đi vào ôm quyền cúi đầu

" Bệ hạ! Đã tìm thấy "

" Người đâu? "

"... Chuyện này... "

" Hử? "

" Đã chết, còn rất thảm "

First lấy ra một mặt dây chuyền nói

" Thần đã lưu hình ảnh vào viên đá ký ức "

Từ viên đá trên dây chuyền phát ra luồng sáng nhạt, từ không trung hiện lên một khoảng mờ màu trắng. Trong đó hiện lên hình ảnh của một xác chết, nội tạng máu me đều bị đập nát, đôi mắt trợn to, một bên mắt còn chảy máu giống như bị thứ gì cắn. Miệng mở to ra, cả người đều là máu khô, gương mặt cũng đã không còn nguyên vẹn.

Donald nhìn đến đôi mắt mèm mèm lại

" Bệ hạ! Chuyện này không đơn giản. Lúc đầu là công chúa bị bỏ chú cấm, khiến trí nhớ về người mất đi. Khiến cho nhiều người nghĩ xấu về công chúa. Bây giờ là cho Ruty thoát ra khỏi lao ngục nhằm giết chết công chúa. Người có thể ra vào lao ngục mà không bị phát hiện thì e rằng không đơn giản. Huống hồ người này chắc biết rất rõ về chuyện trong hoàng gia, thậm chí là thân thiết với công chúa "

Lời nói của First khiến Donald càng thêm lạnh lẽo, cảm tách trà trên tay nhấp một ngụm

" Tiếp tục điều tra "

" Vâng! Mà hôm nay là kì khảo sát của công chúa Diana. Người sẽ đi chứ? "

" Lát nữa ta sẽ cùng Eira đi "

" Thần cáo lui "

Buổi trưa:

Cô được Donald nắm tay đi đến một quảng trường rộng lớn, nhiều người ngồi trên hàng ghế xem. Khoảng sân rộng khoản 1000m. Nơi đây còn được bọc một cái kết giới, ánh nắng buổi trưa dường như cũng không thể xuyên qua. Donald dẫn cô đến nơi cao nhất dành cho hoàng đế, ngồi xuống. Cô ngồi bên cạnh Donald nhìn xung quanh, bỗng từ xa Hundin cùng Saint đi tới, gương mặt Saint tràn đầy lo lắng hỏi

" Công chúa! Ta nghe nói đêm qua người bị tấn công? Người có sao không? "

Cô nhìn thấy Saint mỉm cười lắc đầu

" Không có, cảm ơn anh Saint đã quan tâm "

Advertisement / Quảng cáo

" Công chúa, còn nhớ thần chứ? "

Hundin bước tới nhìn cô

" Ủm! Hundin thúc thúc "

" Công chúa có bị thương không? "

" Không "

" Khiến người kinh sợ rồi, công chúa không sao là tốt "

" Đủ rồi! Ngồi xuống đi "

Donald liếc qua họ lạnh lẽo nói. Cả hai ngồi vào vị trí của mình, cô nhìn xuống đài

" Sau đây sẽ là kì thao sát, xin mời mọi người tập trung. Lần này chúng ta vinh hạnh có bề hạ, người hùng trị vì của vương quốc đến làm giám khảo. Không nói nhiều nữa, kì sát hạch bắt đầu "

Cô nhìn từ không trung xuất hiện mấy con quái vật hung dữ, và một số người xuất hiện. Dường như họ là ma pháp sư của học viện, bọn họ từng người dùng ma pháp đánh vào con quái vật. Nhiều luồng ánh sáng lung linh phát ra, khiến cả khoảng sân trở nên linh động.

Khi những con quái vật ngã xuống, trọng tài mới lên tiếng

" Tiếp theo là đến lần kiểm tra của công chúa Diana và Belin RìYu. "

Diana xuất hiện trong sân cũng RìYu, mọi người thấy Diana đều hứng khởi. Từ không trung xuất hiện 3 con quái thú dữ tợn, hàm răng nanh sắc nhọn khiến người thấy sợ hãi. Donald nheo mắt lại quan sát...

RìYu từ bàn tay phát ra một luồng sáng màu đỏ, tia lửa dài phóng tới một con quái thú

- Rốngggggg

Tiếng rống hung dữ vang vọng cả khoảng sân, con quái thú bị RìYu tấn công lao tới. Diana thấy vậy liền vươn cây gậy lên, từ viên đá đỉnh trên gậy phát ra một luồng sáng màu xanh. Phút chốc con quái thú bị đóng băng, hai con còn lại nhìn nhau rồi đồng loạt xông lên

" Diana, cẩn thận "

Tiếng nói RìYu vừa dứt liền nhào tới đẩy Diana ra, móng vuốt của một con quái cáo vào tay RìYu, khiến nàng ta văng ra xa

" RìYu, cậu không sao chứ? "

Mọi người nhìn thấy đều sững sờ, Diana nước mắt chảy xuống nhìn sắc mặt của RìYu đang dần nhợt nhạt, tức giận đứng lên xè hai tay ra nói lớn

" Ánh sáng hãy đến đây, giúp ta tiêu trừ kẻ thù ở trước mắt... "

Một luồng ánh sáng tỏ ra từ tay Diana, tạo thành một hình tròn lơ lửng giữa không trung. Sau đó nhanh như gió phóng tới hai con quái thú

ẦM!

Mọi người nhìn hai con quái thú đồng loạt bị văng ra xa, đập vào kết giới mà bản thân

- Là song pháp

- Trời ơi! Ma pháp hệ băng và ma pháp ánh sáng

- Quả không hổ danh là thiên tài của học viện ma pháp

- Bệ hạ thật có phúc khi có công chúa là con gái.

Nói rồi tất cả những người có mặt đồng loạt quý xuống chấp tay

- THAM KIẾN CÔNG CHÚA CỦA FISLIN, BỆ HẠ TRƯỞNG TÔN VINH DANH. CÔNG CHÚA THIÊN TÀI MANG LẠI ÁNH SÁNG CHO FISLIN, CÔNG CHÚA VẠN TUỆ

- CÔNG CHÚA VẠN TUỆ

First nhìn thấy mỉm cười nhẹ

" Công chúa Diana thật giỏi. Chúc mừng bề hạ "

Cô nhìn lên thấy khúc môi Donald đang vươn lên nụ cười hài lòng, hạ mi xuống đáy mắt xẹt qua tia sáng lạnh

[Song pháp rất hiếm, được gọi là Thiên tài cũng không sai]

Giọng nói tiểu Bát Đan vang lên cảm thán

' Song pháp rất hiếm sao? '

[Phải! Kể cả hoàng đế cũng chỉ có ma pháp trị liệu. May mà kiếm pháp của hân xuất thần nhập hóa thôi]

' Hừ! '

Cô nhìn Diana bước lên gần Donald, đôi mắt mang theo lo lắng

" Pa pa, RìYu... "

" Mang lên đây "

First nghe theo bệ RìYu bước lên, Donald vươn tay đến gần vết thương đang chảy máu ở bụng của nàng ta. Luồng sáng ấm áp xanh lục rọi lên khiến vết thương đó dần biến mất...

RìYu mở mắt ra nhìn vết thương đã khôi phục hoàn toàn, quý xuống

" Đa tạ người thừa bề hạ "

" Ủ! Người làm tốt lắm "

Diana mỉm cười vui vẻ bước đến hỏi thăm RìYu

[Xạo! Rõ ràng có ý đồ con nhóc RìYu đó bị cào trúng. Rồi làm ra vẻ mặt tức giận để giả vờ thức tỉnh sức mạnh. Mang thêm tiếng thơm cho mình →_→]

' Hừ! Thánh nữ mà '

Quả nhiên mọi người đều nhìn đến Diana bằng ánh mắt ngưỡng mộ kính phục

- Công chúa Diana thật lương thiện

- Fislin ta thật có phúc

- Công chúa Diana là thánh nữ của đất nước ta

.....

"Chúc mừng công chúa Diana trải qua kì sát hạch thành công "

Tiếng nói vang lên, mọi người đều vui vẻ. Cô bước đến gần Diana đang đỏ mặt

"Chúc mừng chị "

"Ừm! Cảm ơn em "

RiYu đứng bên cạnh nhìn đến

" Hừ! "

Cô không quan tâm ánh mắt khinh bỉ của RiYu, nói

" Hai chị đi thay quần áo đi "

" À! Phải rồi, em đi với chị luôn. Chị có chuyện muốn nói với em "

Diana mỉm cười dắt tay cùng cô rời khỏi, trước khi đi còn quay qua Donald

" Pa pa, con cùng Eira đi thay đồ một lát "

Cạch!

Advertisement / Quảng cáo

Cô, Diana và RiYu bước vào phòng chứa y phục. Diana bước lại cầm lấy một chiếc váy nói

" Cậu vào thay đồ trước đi. Tớ nói chuyện với Eira "

" Hừ! "

RiYu hừ lạnh liếc qua cô rồi bước vào căn phòng nhỏ thay y phục. Diana kéo cô ngồi xuống, mỉm cười nói

" Em đừng bận tâm những người xung quanh. Em gái của chị luôn là giỏi nhất "

Cô nở nụ cười tươi lắc đầu, nhìn qua chiếc bàn lấy một miếng trái cây lên ăn

" Không sao, em không bận tâm "

" Thật tốt, chị rất vui "

Diana vươn tay vén tóc cho cô

" Chị Diana của em thật giỏi "

" Vậy sao? "

" Mọi người ai cũng đều nhìn chị bằng ánh mắt ngưỡng mộ "

" Ha! Do mày là con nhỏ phé vật thôi "

Diana dứt tóc cô khiến cô đau đón la lên

" A! Chị làm gì vậy "

Cô đứng lên nhìn Diana trước mặt, bỗng trong tay cô xuất hiện một con dao. Trong lúc cô vẫn còn ngỡ ngàng thì cổ tay xuất hiện một sợi chỉ trong suốt kéo bàn tay đang cầm con dao đâm về phía Diana

Phập!

Máu tươi phun ra, bắn lên mặt cô. Cô kinh hãi nhìn gương mặt Diana đang bàng hoàng, nước mắt chảy xuống ôm bụng. Khi cô đâm dao về phía Diana cũng là lúc RiYu bước ra, đôi mắt mờ to kinh ngạc

" Aaaaaaa "

RiYu vừa la vừa chạy đi. Cô sợ hãi run rẩy đánh rơi con dao xuống đất, Diana ngã trên mặt đất đau đớn nhìn cô

" Sao.... sao... em lại.. "

Cô lắc đầu nhìn Diana, bàn tay dính máu run rẩy.

Cạch!

Donald cùng nhiều người bước vào, khi thấy cảnh này ai cũng sửng sốt. Donald chạy lại đỡ thân thể Diana lên, cầm lấy một cái lọ chế nước vào miệng Diana. Gương mặt Diana nhợt nhạt, cô nhìn thấy nước mắt rơi xuống

- Trời ơi! Không ngờ công chúa phé vật đó lại ra tay với chị mình

- Thật đúng là ác quỷ

- Chị mình cũng dám giết...

- Đúng vậy

....

Gunra chạy vào nhìn cô, liền đi tới ôm cô

" C...chị Gunra... Không có... Eira không có "

Nước mắt cô rơi xuống lắc đầu

" Công chúa, đừng sợ. Có thần rồi, thần tin công chúa. Đừng sợ "

" Chuyện này là sao? "

First nhìn cô hỏi, RiYu từ ngoài bước đến chỗ Diana đang được Donald chữa trị nhìn vào cô nói

" Tôi chính mắt nhìn thấy tiểu công chúa hướng dao đâm vào Diana. "

" Không... không phải "

Cô lắc đầu nói, hướng tới Donald

" Pa pa, Eira không có "

Mọi người nhìn thấy đều tràn đầy căm ghét nhìn cô

- Chắc thấy công chúa Diana tài giỏi nên sinh ra ghen tị rồi giết người

- Phải đó! Đúng là ác độc

.....

Saint bước tới nhìn cô

" Công chúa, người thật sự làm chuyện này? "

" K...không... Eira không có "

" Tại sao? Em ghét chị thì có thể... khu... nói. S...sao em lại... muốn giết chị...? "

Diana đau lòng, nước mắt chảy xuống nhìn cô

" Chị... em xin lỗi... em không có... em không phải muốn đâm chị... "

Cô lắc đầu nói, Gunra ôm cô vỗ về

" Đừng sợ, công chúa đừng sợ "

Mọi người đều khó chịu nhìn cô

- Vậy đúng là cô cố đâm Công chúa Diana rồi

- Haizz! Sao đều là chị em lại trái ngược nhau như vậy?

- Phải đó! Công chúa Diana ngoan hiền tài giỏi bao nhiêu thì tiểu công chúa này lại vô dụng độc ác bấy nhiêu

.....

Donald bế Diana đứng lên nhìn qua cô

" Pa pa... "

" Cầm tức tiểu công chúa, chờ phán xử "

Nói rồi hần lạnh lòng bỏ đi

Gunra ôm cô vào lòng dặt cô trở về cung điện, suốt đoạn đường ai nấy cũng đều nhìn cô với ánh mắt căm phẫn, chán ghét cùng khinh thường

Trở về phòng Gunra bảo cô tắm rửa sạch sẽ, vừa làm việc vừa nói

" Công chúa đừng sợ, thần tin người. Tiểu công chúa của thần rất ngoan, làm sao có thể làm như vậy được "

" Nhưng Eira thật sự đã đâm chị Diana... hic... "

Cô ngồi trên giường, nước mắt chảy xuống

" Trong đó nhất định có nội tình. Thần sẽ mãi tin công chúa, đừng sợ. Nào, để thần chuẩn bị đồ ăn cho người "

Cô nhìn Gunra bước ra khỏi phòng, đưa tay lau nước mắt. Bước đến ô cửa sổ nhìn bầu trời đang ngả vàng

Advertisement / Quảng cáo

[Chối ôi! Ký chủ, người đang làm gì vậy?]

" Nhiệm vụ "

[Sao lại để sa vào bẫy của con nhóc đó?]

" Nhân vật tiểu công chúa này cũng đầu nhất thiết phải cần nữa. Miễn sao hoàn thành nhiệm vụ thôi, phải không? "

[Ý người là sao?]

Cạch!

Gunra đi vào, trên tay còn cầm một khay thức ăn để lên bàn cho cô

" Công chúa, người dùng bữa "

" Ừm! Cảm ơn chị "

" Vậy thần ra ngoài trước "

Gunra chần chờ rồi cũng bước ra khỏi phòng. Cô ngồi xuống dùng bữa

" Trong cửa hàng hệ thống có thuốc độc không? "

[Có! Rất nhiều loại]

" Loại nào không gây hại cho cơ thể, chết nhanh và không đau đớn ấy "

[Giá là 100 điểm]

" Lấy "

[Người định làm gì nữa ^_^||]

" Hối nhiều quá "

[Thực hiện quá trình mua thuốc độc ----- hoàn tất. Số tiền bị trừ 1790 - 100 = 1690 điểm]

Từ không trung rơi xuống một lọ thuốc, cô dùng khăn lau miệng rồi mở nắp bình. Tiểu Bát Đán thấy hành động của cô liền hoảng loạn

[Kỵ chứ! Bình tĩnh lại, nếu người không muốn thực hiện nhiệm vụ nữa thì có thể nói. Ta sẽ cho người rời khỏi thế giới này. Đừng dùng thuốc độc chi □]

"Cảm ơn! Ai nói ta không muốn thực hiện nhiệm vụ? Đây chỉ là một bước trong kế hoạch "

Nói rồi cô rót một ít vào miệng, đóng nắp lại để lọ thuốc trên bàn. Đôi mắt cô bắt đầu nhìn mọi thứ không rõ, cơ thể nhẹ bẫng. Cuối cùng là gục xuống bàn, đôi mắt nhắm chặt lại, hàng mi dài cong che phủ đôi đồng tử xinh đẹp. Hơi thở đã không còn, tim cũng chẳng đập... Thế là Fislin Eira đã kết thúc sinh mạng như thế...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Pa Pa...! Tránh Xa Ta Ra 19

Buổi sáng bình minh trong lành, ánh sáng mát mẻ chiếu rọi vào khung cửa sổ của một căn phòng rộng lớn. Donald ngồi bên cạnh nhìn người con gái đang ngủ trên giường, hàng mi người con gái xinh đẹp đó run nhẹ. Đôi đồng tử xanh dương nhạt mở ra

"... Pa pa... "

"Con tỉnh rồi sao? "

Donald đỡ Diana ngồi dậy

"Pa... người đã chăm sóc cho con gái sao? "

"Ta vừa mới đến "

Diana mỉm cười nhẹ, hạ mắt nói

"Xin người hãy tha thứ cho Eira, con biết em ấy không cố ý "

Donald không nói gì, lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ

"Pa pa... xin người... "

Cạch!

Diana muốn nói gì đó thì cánh cửa phòng bật mở, First gấp gáp chạy vào, Donald thấy hành động của First liền nheo mắt

"Có chuyện gì... "

"B...bệ... hạ, tiểu công... tiểu công chúa... "

Donald nghe First nhắc đến cô liền đứng lên

"Con bé làm sao? "

"Tiểu công chúa... "

Advertisement / Quảng cáo

First vừa thở vừa nói không ra lời, Donald không màng tới trực tiếp đi ra ngoài. Diana ở trong phòng đôi mắt híp lại..

Donald đi đến cung điện của cô, trực tiếp vào phòng. Hắn nhìn đến Gunra đang ôm mặt quý đỏ khóc, bên cạnh là Hundin và Saint. Trên chiếc giường rộng lớn, thân ảnh cô nằm đó, hai tay để trên bụng. Gương mặt xinh đẹp nhợt nhạt, hàng mi nhắm chặt lại..

Donald từng sờ bước đến gần, nâng cơ thể cô lên. Hắn có thể cảm nhận ở nơi cô đã không còn tồn tại sự sống, Hundin lắc đầu nói

"Tiểu công chúa... đã mãi mãi ra đi... "

Lời nói của Hundin càng khiến Donald bàng hoàng, đôi tay run rẩy vurun ra chạm vào gương mặt lạnh ngắt của cô

"... T...tại sao? "

Hundin đưa ra lọ thuốc độc

"Công chúa đã uống nó tự sát "

Mọi thứ giờ đây như ngưng đọng lại, Gunra ôm mặt khóc

"Tại thần, thần đã không canh giữ công chúa. Thần đã không bảo vệ công chúa tốt... "

Donald nhìn cô, bàn tay đưa ra tạo nên một luồng sáng muốn chữa trị cho cô. Nhưng dù có cố gắng bao nhiêu cũng đều không thể, đôi mắt nhìn cô co rút lại

"Con tỉnh lại, tỉnh lại nhìn ta... Eira... "

Nước mắt hắn rơi xuống. Hundin cũng quý xuống cúi đầu. Saint nhìn cô lắc đầu như không tin chạy ra ngoài..

"Thần đã nuôi nấng công chúa từ nhỏ... Bây giờ công chúa không còn, thần cũng không cần phải ở trên cõi này. Thần sẽ đến với công chúa, một lần nữa che chở người "

Gunra nói xong liền giắt lấy lọ thuốc độc mở ra muốn uống vào, First kinh hãi chạy đến giắt lấy lọ thuốc rồi đánh ngất Gunra, đôi mắt nhìn vào Gunra dao động. Bé Gunra lên cúi đầu

"Thần ra ngoài trước "

Donald cứ thế ôm cơ thể lạnh ngắt của cô vào lòng, thông tin công chúa Eira tự sát đã nhanh chóng lan truyền ra khắp nơi. Mọi người không một chút nuối tiếc, thậm chí là thỏa mãn khi nghe tin cô chết. Tin tức cũng truyền đến tai Diana, đôi mắt hiện lên kinh ngạc

"Sao lại như vậy? "

"Là ta giúp người "

Từ không trung một người mặc áo choàng đen xuất hiện

" Là người? "

" Phải "

" Ha! Như vậy thì quá tiện nghi cho nó "

Diana cúi xuống, ánh mắt hiện lên tia tàn độc

" Ta đã giúp người xong, những việc còn lại tự người xử lý "

Nơi khuôn viên rộng lớn, Saint vô hồn bước đi. Nhớ lại những kí ức về cô, nụ cười xinh đẹp đó...

{ Anh Saint làm bạn với Eira nhé? }

{ Anh Saint thật tốt }

{ Anh Saint rất đẹp, Eira không sợ, nên anh Saint đừng trốn tránh nữa }

Saint bước đi, cảm nhận cơn gió lạnh. Đi vào khu rừng trắng xóa, bước đến gốc cây trắng khi trước quý xuống... Đây là nơi đầu tiên mà hắn và cô gặp nhau

{ Sao anh lại khóc? }

Saint như nhìn thấy bóng hình của cô

" Công chúa... "

Saint vươn tay ra muốn chạm vào cô, nhưng khi vừa đưa tới thì hình ảnh đó liền biến mất. Đôi mắt Saint bàng hoàng, khóe mắt chảy xuống giọt nước mắt...

Hắn tựa đầu vào cây, khóe môi run rẩy

" Công chúa... người đã từng hỏi tại sao ta lại khóc? Ta sẽ nói cho người biết... Vì trong lòng ta đang sợ hãi, ta đã giết rất nhiều người. Không ai muốn thân cận với ta cả, ta rất yếu trẻ nhỏ, nhưng ai khi nhìn thấy ta đều sợ hãi khóc lóc chạy đi. Chỉ có người, công chúa. Người đã không bỏ chạy khi nhìn thấy ta, đã bước lại và hỏi ta vì sao lại khóc. Nụ cười của người đã khiến tâm ta dao động... Công chúa, ta đã nói rồi... người có thể nghe thấy không? Người có sợ ta không? "

Đôi vai Saint run rẩy, đôi mắt nhắm lại. Giờ đây cõi lòng hắn rất đau, người con gái đầu tiên cho hắn ánh sáng đã mãi mãi chìm vào giấc ngủ. Không còn cười với hắn nữa... không còn nắm lấy tay hắn nữa. Và ánh sáng của hắn đã biến mất, mãi mãi đã không còn...

Cô ngồi trong không gian nhìn hình ảnh hiện lên nơi không trung kia mỉm cười nhạt. Tựa đầu vào ghế, tiểu Bát Đàn nhảy lên người cô. Đuôi khoe khoáy hỏi

" Sao ký chủ lại làm vậy? "

" Ha! Chẳng phải ta đã nói những kẻ làm ta tức giận sẽ nhận lấy kết cục thảm hại sao? "

" Nhưng việc người chết thì liên quan gì? "

" Ta muốn cho con nhóc Diana đó tạm thời có tất cả. Từ tình thương, ngưỡng mộ, cung kính từ mọi người. Giống như một nữ thần đang tỏa sáng, hưởng thụ hết mọi hào quang của thế giới. Rồi đến một lúc bỗng nhiên tất cả mất hết, cảm nhận nỗi thống khổ, tuyệt vọng, mọi ánh mắt xem thường cùng kính bĩ. Rơi vào nơi sâu nhất của địa ngục... "

Lời nói của cô mang theo tia thích thú... Tiểu Bát Đàn đỏ mặt hỏi hỏi

" Vậy người định làm gì? "

" Tạm thời để nó vui vẻ chút đi "

" Nhưng ta thấy có gì đó sai sai □ "

Advertisement / Quảng cáo

Cô liếc xuống nhìn tiểu Bát Đàn, khóe môi vươn lên nụ cười

" Cảm giác đúng đó "

" Ký chủ... X__X "

" 2000 điểm kia ta vẫn nhớ đó. Sao nào? Cảm tình của nhân vật chính nhiều vậy, chắc phải có một khoản xứng đáng chứ "

" Q_Q?? Nà nì??... Ký chủ! Người là cố tình, người nham hiểm quá đi "

Tiểu Bát Đàn xù lông nói

" Ha! Người đã chết luôn luôn đẹp trong ký ức của người còn sống. Cảm tình lúc đó cũng sẽ dâng cao, vừa có thể khiến bọn họ đau lòng vì ta. Lại còn khiến Diana lo lắng cảnh giác. Một mũi tên trúng ba đích, cái này gọi là mưu lược "

Cô đưa tay vuốt môi nói

" Mưu con khi chứ lược. Sao người nham hiểm quá vậy □. Mà khoan! Trúng ba đích? Ý người là sao..... ◯__◯ "

Cô liếc xuống tiểu Bát Đàn đang nở nụ cười gương

" Ta chưa nói với người sao? Ta chường mất cái danh hiệu người mới kia từ lâu rồi "

Tiểu Bát Đàn tròn xoe mắt

" Ý người là sao? "

" Người sẽ sớm biết thôi "

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã gần đến bữa tiệc mừng tuổi của Diana. Chuyện về cô đã sớm bị mọi người lãng quên, cũng đúng. Ai lại muốn nhớ về kẻ mình ghét chứ. Nhưng có một số người vẫn còn lại nỗi đau trong lòng, hoàng đế Donald càng nhảy càng yêu thương Diana, cho nàng ta mọi vinh quang. Mọi người nhìn thấy càng thêm xem trọng Diana, phải nói nàng ta bây giờ đều tràn ngập trong vinh quang trước ánh mắt kính ngưỡng của mọi người. Là thiên tài của vương quốc, lại được hoàng đế yêu thương hết mực thì hỏi làm sao không vui vẻ. Phải nói rằng Diana giờ đây phải nói là nữ thần của vương quốc Fislín, lại còn được Donald xây nên một tượng đài chân dung bằng vàng tượng trưng cho đất nước. Phải nói đó là vinh hạnh ba đời cho một người, sử sách suốt 100 năm chưa ai được như thế. Điều đó càng làm cho mọi người khẳng định vị trí của Diana trong lòng hoàng đế...

Trong căn phòng rộng lớn, người nam nhân tuổi mụ ngồi đó. Trên tay cầm thanh kiếm, sờ lấy viên ngọc lục bảo được gắn ở trên nó. Đôi mắt như tường niệm...

Cạch!

First bước vào nhìn thấy Donald như vậy cũng thờ dài

"Ngày nào bộ hạ cũng vuốt ve nó suốt 1 giờ liền mới đi ngủ. Thần biết bộ hạ nhớ thương công chúa, nhưng công chúa đã được an táng hơn nửa tháng rồi. Người phải bảo trọng thân thể "

"... "

"Nửa tháng nữa là tới yến tiệc mừng công chúa Diana trưởng thành. Người cần phải giữ gìn sức khỏe "

"... "

"Bộ hạ... tình cảm của người dành cho công chúa thần hiểu. Nhưng nếu công chúa thấy người như vậy sẽ không vui "

Donald dừng lại động tác, ngược đầu lên

"Người nói... nếu lúc đó ta không cấm túc con bé. Bảo vệ con bé thì có phải nó đã không tự sát? "

"Công chúa đã đâm công chúa Diana, tiểu công chúa đã hối hận nên mới tự sát... "

"Ta lại không nghĩ như vậy... "

"Ý của bộ hạ là sao? "

"Ta nghĩ con bé dùng cái chết để chứng minh sự trong sạch "

First kinh ngạc, nhưng cũng mỉm cười nhẹ nói

"Mọi chuyện cũng đã qua... người đừng nghĩ tới nữa "

"Người lui ra "

"Vâng!... "

Donald đứng lên treo thanh kiếm trên tường, trước khi trở lại giường liền hôn nhẹ lên viên cẩm thạch lục bảo khẽ nói

"Ngủ ngon... "

Donald tắt đèn bước lên giường ngủ, ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào khung cửa sổ. Tạo nên cảm giác đơn độc, lạnh lẽo...

Từ không trung một ánh sáng nhạt xuất hiện, khi ánh sáng đó tàn đi thì bóng hình một cô gái xinh đẹp xuất hiện. Mái tóc tím dài phủ lên vai, nụ cười dịu dàng. Giọng nói nhẹ kêu lên

"Pa pa... pa pa... "

Tiếng nói vang lên, ánh trăng chiếu vào khiến thân ảnh cô càng thêm xinh đẹp. Donald nhăn mày mở mắt ngồi dậy, kinh ngạc khi thấy cô

"Eira... là con...? "

"Pa pa... Eira rất nhớ người "

Cô mỉm cười nói, Donald khóe mi chảy xuống nước mắt

"Là con... con đã trở về. Phải không? "

Cô bước lại đưa tay lau nước mắt cho hắn, đôi mày nhăn lại, ánh mắt hiện lên đau buồn

"Pa pa tiểu tụy quá. Eira thích nhìn thấy pa pa đẹp trai như xưa cơ "

"Ta... ta biết rồi... ta sẽ làm theo ý con. Chỉ cần con trở lại bên cạnh ta thôi "

Donald nói, cô mỉm cười lắc đầu

"Eira không thể về bên pa pa được nữa "

Advertisement / Quảng cáo

"Tại sao? Tại sao chứ? Con không thương ta nữa sao? "

Donald hoảng loạn, nước mắt lần nữa chảy ra.

"Pa pa... pa pa phải cẩn thận. Sắp tới anh trai sẽ cùng đội quân muốn chiếm lấy ngôi vị của người. Phải cẩn thận "

"Sao? Làm sao có thể? "

"Anh trai sẽ cấu kết với đất nước Layla nhằm giết người. Vào ngày trưởng thành của chị Diana, yến tiệc đó sẽ trở thành một cuộc chiến đầy máu. Pa pa phải đề phòng "

Donald nhìn cô kinh ngạc không nói gì

"Pa pa, tới lúc đó pa pa sẽ biết lý do Eira tự sát. Eira không muốn giết chị Diana. Tới lúc đó mọi việc sẽ rõ "

Cô mỉm cười, hình ảnh dần mờ đi. Donald thấy vậy liền sợ hãi chạy lại muốn chạm vào cô kéo cô lại. Nhưng tất cả những gì hắn nắm được chỉ là một mảng không khí. Đôi mắt cô hơi híp lại, nở nụ cười dịu dàng.

"Pa pa phải sống tốt. Eira... rất thương người. Pa pa... hãy sống thay phần của Eira... nhé... "

Lời nói vừa dứt cũng là lúc bóng hình cô biến mất, Donald sững sờ nhìn vào khoảng không trống rỗng. Quý xuống mặt đất, ánh trăng chiếu vào thân ảnh của người nam nhân đơn độc tàn rã nỗi đau thương đó. Donald đưa tay ôm mặt

"Eira... con thật sự phải đi sao? Con đã từng nói sẽ mãi mãi đứng về phía ta... Con đã nói sẽ làm bạn cùng ta mà? Tại sao? Con lại rời bỏ ta mà ra đi? Con muốn ngủ như vậy sao, ngủ một lúc thôi là được mà? Tại sao? Tại sao phải muốn ngủ lâu như vậy chứ... "

Cô trong không gian lặng nhìn Donald, tiểu Bát Đán cầm lấy khăn chấm chấm nước mắt

"Cảm động "

Cô liếc nhẹ qua tiểu Bát Đán khiến nó run lên

"Ha... ha... Ký chủ, người thật cao minh. Sắp tới chúng ta chỉ việc xem kịch "

"Hừ! Người đi theo ta mà thông minh chút cùng đồ... "

"-_-!... "

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Chớp mắt đã tới ngày yến tiệc mừng Diana trưởng thành, giới quý tộc đều tới đông đủ, mọi người ai nấy đều khoác lên mình những chiếc váy lộng lẫy, trang phục uy nghiêm. Họ đều dẫn theo con cháu nhằm nếu may mắn sẽ được hoàng đế chọn làm con rể, trên mặt ai ai cũng tươi cười. Đèn vàng sáng rực chiếu xuống sảnh đường rộng lớn.

"Bệ hạ tới..."

Tất cả đồng loạt tách ra hai bên, từ cánh cửa mở ra Donald bước vào. Khí chất cao cao tại thượng uy quyền, dung nhan tuấn mỹ khiến bao người say mê. Chỉ tiếc là trong đôi mắt đó chỉ toàn một mảng tình mịch, tất cả cảm xúc đã bị chôn vùi vào nơi đáy lòng. Donald bên cạnh nắm lấy tay Diana xinh đẹp đang mỉm cười. Mái tóc uốn xoắn búi lên cao quý. Đôi mắt xanh dương như có tình đưa qua đưa lại. Gương mặt trắng mịn hồng hào ngọt ngào. Chiếc váy dài màu trắng thuần khiết làm say lòng người.

- Tham kiến bệ hạ! Mặt trời của Fislin, mong người sẽ mãi luôn sáng chói và rực rỡ... Và công chúa Diana, thiên thần của vương quốc...

Donald bước lên ngai vàng ngồi xuống, bàn tay đưa lên phát mạnh.

- Tạ ân bệ hạ.

"Hôm nay là lễ mừng tuổi trưởng thành của công chúa. Mọi người cứ dâng lên lời chúc phúc."

Tiếng nói First không trầm không thấp vang lên, mọi người mỉm cười thay phiên nhau chúc những lời chúc vui vẻ. Saint bước lên hướng Diana quý xuống hành lễ.

"Thần kính chúc người mãi mãi xinh đẹp, là thánh nữ của vương quốc. Giúp cho Fislin luôn phồn vinh."

Diana mỉm cười nhẹ, đôi mắt nhìn qua Saint như dao động. Đáy mắt hiện lên một tia yêu thương...

"Đa tạ anh."

Tiếng nhạc vang lên du dương, mọi người đều bắt cặp khiêu vũ. Donald đứng lên, đưa tay ra trước Diana...

Diana mỉm cười nhẹ nâng váy nhún người rồi đặt bàn tay lên tay Donald, cả hai bước ra giữa đại sảnh khiêu vũ. Diana uyển chuyển dịu dàng trong điệu múa, còn Donald lại mạnh mẽ không kém phần nhẹ nhàng của một quý ông. Điệu vũ của hai người như tách biệt, Diana xoay vòng tựa thiên thần đang chơi đùa giữa không trung.

'Eira...'

Bỗng Donald co rút mắt lại, nhớ về hình ảnh cô múa ở khuôn viên. Hần như nhìn thấy hình ảnh của cô trong Diana... Nhưng rồi khúc môi nở nụ cười nhạt. Hạ mi mắt che dấu tia đau thương vừa xẹt qua. Khi tiếng nhạc dừng lại, mọi người xung quanh vỗ tay nhiệt liệt khiến cả đại sảnh như tăng thêm vui vẻ. Donald nắm lấy tay Diana đứng trên đài cao.

"Con gái ta, Fislin Diana đã tròn 12 tuổi. Cũng là độ tuổi trưởng thành của một thiếu nữ đất nước ta. Nay ta đính hôn ước cho con bé cùng với con trai của công tước William, William Robest."

Mọi người kinh ngạc nhưng cũng vỗ tay, tiếng nói xôn xao vang lên.

- Tiếc qua...

Advertisement / Quảng cáo

- Nhưng quả thật công chúa cùng Thiếu gia Robest rất xứng đôi.

- Thật là trai tài gái sắc.

.....

Robest bước lên quý xuống, gương mặt tuấn mỹ dịu dàng dưới ánh đèn. Một tay chấp ra sau lưng, một tay đưa lên nói.

"Thần thật vinh hạnh, tạ ân điển của bệ hạ."

Diana nhắc váy bước tới đặt tay lên tay Robest, Robest đứng lên nhìn Diana mỉm cười dịu dàng...

- Công chúa vĩnh phúc trường tồn.

Mọi người đồng loạt quý xuống hô lên.

RẦM!

Cánh cửa bỗng nhiên bị đập đổ, mọi người thất kinh hồn vía nhìn ra. Từ ngoài cung điện đi vào một đoàn kỵ sĩ bao vây lấy tất cả người trong đại sảnh. Đi đầu đám kỵ sĩ đó là Fislin Rai đang cầm thanh kiếm đi vào. Khi thế chết chóc khiến người sợ hãi, ai nấy đều bản thân không hiểu chuyện gì...

- Hoàng tử Rai sao lại đến trễ vậy?

- Còn mang theo nhiều kỵ sĩ như thế?

- Chuyện này là sao?

.....

Donald uy quyền đứng đó neho mãi lại.

"Con làm gì vậy?"

Rai nâng khúc môi mang theo nụ cười chế giễu.

"Soán ngôi?"

Mọi người nghe xong đều kinh hãi, đám kỵ sĩ chìa kiếm không chế tất cả người trong đại sảnh. Hundin nhìn đế đám kỵ sĩ bàng hoàng hết to.

"Là người của đất nước Layla?"

Mọi người nghe xong liền nhìn nhau.

- Cái gì? Sao binh đoàn của Layla lại có thể giả dạng kỵ sĩ nước ta vào đây?

- Hoàng tử Rai quả thật có mưu đồ soán vị?

....

First rút kiếm ra chia vào Rai nói

"Người muốn oán vị? Phải bước qua xác của ta "

Robest cũng rút kiếm bảo vệ Diana, Rai nhìn một lượt người

"Ha! Bên ngoài toàn là người của ta, tất cả kị sĩ hoàng gia đã bị ta thao túng. Các người không còn đường thoát "

"Thao túng? "

Saint nheo mắt nói lại, nhìn đến Rai lạnh lùng

"Saint! Hôm nay là ngày chết của người "

Rai phát tay liền từ ngoài có 5 bóng đen phóng vào tấn công Saint, Donald lạnh lẽo nhìn đến Rai..

"Người không thể nào có thể dùng ma pháp thao túng với kị sĩ hoàng gia "

Donald nói xong liền liếc nhìn qua Diana, mọi người thấy ánh mắt của Donald liền dừng sờ không hiểu gì

"Pa pa... sao người lại nhìn con?" "

Diana kinh hãi hỏi, Donald vươn tay liền xuất hiện một sợi dây trời Diana lại quăng ra giữa đại sảnh. Mọi người nhìn thấy đều bàng hoàng

"Pa pa... "

- Bệ hạ! Người làm sao vậy?

- Bệ hạ??

.....

Donald bước lên lấy ra một viên đá pha lê xinh đẹp lạnh lẽo nói

"Đây là đá lấy và ghi lại kí ức của một người... "

Donald bước tới gần Diana đưa viên đá kê vào trán của Diana, bàn tay phát ra luồng sáng lớn mạnh. Từ không trung hiện lên mảng ảnh trong suốt, trong đó hiện lên một căn phòng. Diana bước vào mỉm cười nói với cô

{ Eira }

{ Chị! Sao chị lại qua đây? }

{ Chị có món quà tặng em }

Diana đưa ra một chiếc vòng tay lấp lánh

{ Oa! Đẹp quá, cảm ơn chị }

{ Em đeo vào đi }

{ Ừm! }

Cô đeo vòng tay vào, từ chiếc vòng tỏa ra một luồng sáng vàng nhạt bao trùm lấy cô. Diana mỉm cười chế giễu đưa tay ra trước mặt cô, giọng nói như mê hoặc...

Advertisement / Quảng cáo

{ Quên đi... hãy quên đi người người quan tâm nhất... hãy quên đi... }

{ Quên... }

{ Phải! Quên đi cái tên Fislin Donald và Fislin Rai. First, hãy quên đi những người đó... }

{ Quên... họ... là ai? }

{ Phải! Họ là người lạ, người không biết họ... Không biết họ }

{ Họ... là ai? Eira không biết họ }

Mọi người kinh ngạc nhìn vào hình ảnh đang phản chiếu ngay trước mắt.

Khi luồng sáng quanh cô biến mất, cô đưa tay định đầu mỉm cười

{ Chị! Sao Eira thấy hơi chóng mặt }

{ Vậy sao? Chắc em mệt rồi. Mà em nhớ ngày mai phải đến đón pa pa đó }

{ Hử? Pa pa? Là ai? }

Hình ảnh lại chuyển đổi, lần này là Diana xuất hiện trong một phòng giam. Một nữ tử thân đầy vết roi và máu khô ngồi đó. Diana mang áo choàng đen không thấy mặt nói

{ Người có hận con nhóc phế vật Eira không? }

Nữ nhân đó ngược lên, đó không ai khác là Layla Ruty...

{ Người là ai? }

{ Không cần biết! Nói đi, người có hận nó không? }

{ Hận! Ta hận đến nỗi muốn róc da lột thịt nó. Cho nó biết nỗi đau mà ta đang chịu }

Ruty vẻ mặt căm phẫn nói

{ Ha ha! Tốt lắm, vậy hãy đi giết nó đi. Đây là hai lá bùa dịch chuyển, con dao này tặng người }

{ Sao người lại giúp ta? }

{ Vì ta cũng căm ghét nó }

Ruty nhìn vào tay mình là hai lá bùa cùng con dao sắc nhọn, gạt đầu rồi xé một tấm bùa biến mất. Diana cười mỉa mỉ, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười ác quỷ...

Lại một hình ảnh khác nữa xuất hiện, lần này là trong phòng thay đồ. Cô và Diana đang ngồi đó, tay Diana đang vén tóc cho cô liền giựt mạnh

{ Do mày là con nhỏ phế vật thôi }

{ A! Chì làm gì vậy? }

Cô đứng lên nhìn Diana trước mặt, bỗng tay cô xuất hiện một con dao. Trong khi cô vẫn còn ngờ ngẩn thì từ tay Diana xuất hiện một sợi chỉ trong suốt phóng tới cổ tay cô buột vào. Nụ cười nâng lên quý đi, sao đó dùng sức kéo tay cô lại hướng tới chính mình mà đâm...

Mọi chuyện sau đó tất cả mọi người đều rõ... Ai nhìn thấy như vậy cũng đều bản thân, không tin vào mắt mình

- Tại sao lại như vậy?

- Chúng ta bị lừa như một con ngốc

- Thật tội cho tiểu công chúa

- Chuyện này không phải sự thật. Phải không?

.....

Diana kinh ngạc nhìn màn ảnh biến mất

"Tại sao lại như vậy... mình rõ ràng đã phong ấn kí ức. Tại sao...? "

Donald lạnh lẽo nhìn xuống Diana, giọng nói trầm thấp đầy khát máu

"Người đã khiến Eira phải dùng cái chết để chứng minh trong sạch "

"K...không... pa pa... con không có. Hãy tin con... "

"Đủ rồi! Những binh lính ngoài kia cũng đều bị người thao túng phải không? Hạ cấm chú với Eira, lại còn có thể tạo ra bữa tiệc chuyển. Người nói xem người là quý đầu thai sao? "

"Không... ta là nữ thần trong lòng họ. Không phải quý... không phải "

Rai nhìn thấy hết cũng nheo mày lại, kế hoạch của hắn là soán ngôi. Không cần quan tâm nhiều như vậy... Rai nhanh như chớp phóng đến phía Donald, First nhìn thấy liền rút kiếm đối chọi với Rai. Donald lạnh lẽo nhìn đến, giọng nói mang theo sự khinh bỉ

"Ta đã cho cấm vệ quân của vương quốc đến, người không cần phí tâm "

Rai nghe thấy liền bàng hoàng

"Cấm vệ quân phải mất 3 ngày 3 đêm mới có thể tới nơi. Làm sao người biết trước chuyện này mà chuẩn bị? "

"Ha! Là con gái của ta nói "

Mọi người nghe thấy đều sửng sốt

- Con gái? Chẳng lẽ...

....

Khi Donald không chú ý thì Diana đã cời bỏ dây trói, rút dao hướng hẳn bay lên đâm tới. Mọi người thất kinh không phản ứng kịp, kể cả Donald cũng không thể làm gì. Khi tưởng rằng mũi dao sắp đâm vào trái tim Donald thì một hình ảnh mờ ảo xuất hiện đây Donald ra, Hình ảnh đó là một người con gái xinh đẹp, đôi mắt nhìn Donald dịu dàng, nụ cười tươi vui vẻ. Khi con dao lao tới cũng chỉ xẹt qua vai của Donald.

Mọi người thấy ảo ảnh đó liền kinh ngạc, Saint nhìn đến thất thần

"Công chúa... "

Cô chỉ nở nụ cười rồi biến mất, lời nói nhẹ nhàng vang lên

Advertisement / Quảng cáo

"Mọi người hãy sống tốt... Vĩnh biệt... "

Tất cả người trong đại sảnh đều đau lòng nhìn đến, bỗng từ ngoài xông vào một đoàn kỵ sĩ khổng lồ tất cả người của Fislin Rai. Cả Diana cũng bị tóm lại...

"Thần tối trẻ, xin bệ hạ trách phạt "

Donald đưa tay bịt lấy vết thương trên tay, đôi mắt vô thần nhìn vào khoảng không. Mím cười nhẹ...

"Con vẫn bảo vệ ta... "

Mọi người khi được giải phóng đều đồng loạt quý xuống, nước mắt chảy dài

- Tham kiến công chúa Eira, tiểu thần thần của Fislin...

Donald mỉm cười nhẹ, sau đó lạnh lẽo hướng Rai và Diana nói

"Hoàng tử Rai mưu đồ soán ngôi. Nay tước bỏ tư cách hoàng gia. Đẩy đi biên cương, cả đời chịu sự sống chết trong sa mạc. Còn Diana, hãm hại công chúa. Ám sát hoàng đế. Tước bỏ phong hiệu, đẩy ra khỏi hoàng gia, đời đời chịu sự khinh nhục của người dân. Còn tiểu công chúa, ta sẽ cho người xây dựng tượng đài cho con bé. Muốn kiếp để người thờ phụng, hưởng lấy nhan khôi. Ta phong hiệu cho công chúa Fislin Eira trở thành Vương Nữ của Fislin. Nhìn thấy nàng chính là nhìn thấy Fislin ta "

Cô trong không gian nhìn Diana trở thành ân mày, cuộc sống còn tệ hại hơn thế. Ngày ngày bị phi nhỏ, thậm chí còn nhục nhã bị cưỡng hiếp. Còn cô lại được xây dựng một pho tượng bằng đá quý hiếm, Donald đã cho người đi khắp nơi để tìm những viên đá quý đẹp và trân bảo nhất để xây tượng cho cô. Phải nói đài ngộ này trong lịch sử không một ai có cả...

Tiểu Bát Đản ở trong không gian nhìn đến thờ dài

"Ông trời ơi! Con có chọn sai ký chủ không vậy? Không ngờ ký chủ của con lại dám tính kế luôn cả hệ thống.. ￣へ￣ "

Cô nhìn Tiểu Bát Đản ừ rừ mà nở nụ cười nhạt

"Cái này gọi là một mũi tên trúng ba đích. Đã hiểu chưa? "

Tiểu Bát Đản lấy đuôi cuộn người lại, xung quanh nó giờ đây là cả một bầu trời âm u

"Có chuyện gì vui vậy? "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ngoại truyện : Tu Luyện 1

Tiếng nói tiểu Huyết vang lên, từ không trung thân rắn xuất hiện. Cô mỉm cười nhẹ

" Về rồi sao? "

Tiểu Huyết phóng qua chỗ cô dụi đầu

" Ta rất nhớ chủ nhân ~^O^~ "

" Tường người chết rồi chứ "

Tiểu Bát Đan liếc nhẹ qua thất vọng nói

" Con hồ ly thú này "

Tiểu Huyết trừng mắt, nhưng lúc sau lại mỉm cười

" Hừ! Chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ. Tâm trạng ta vui, tha cho người "

" Xi. Ký chủ, để ta hiển thị bảng thông báo "

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ

Thời gian: 7 năm

Giá trị tình cảm: 100% (+2000 điểm)

Tặng: 10 lever, 30 EPX và 10 điểm sinh tồn]

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhìn đến mỉm cười gật đầu

" Xem như lấy lại vốn "

[Thông báo: Vì ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ở thế giới thật. Hệ thống sẽ mở thêm các thông tin mới ----- Khai mở: Khả năng hồi sinh ----- Khai mở: Giá trị may mắn ----- Khai mở: Quá trình nâng cấp cho hệ thống]

Bảng số liệu:

Tên ký chủ: Huyết Hàn Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng: Diễn xuất! Thiên Thông Nhân! Đọc suy nghĩ

Khả năng sinh tồn: 110

Khả năng hồi sinh:??

Giá trị may mắn:??

Nâng cấp hệ thống: Lever 1

Mỹ lực: 70

Trí tuệ: Tối đa

Lý do chết: Tê công

Danh hiệu: Vương nữ

Điểm: 3690

Cấp: 115

Kết thúc

Cô nhìn bảng số liệu mà trầm ngâm, liếc nhẹ qua tiểu Bát Đan

" Hồi sinh? "

" Khi người chết có thể dùng giá trị điểm của Khả năng hồi sinh để sống lại "

" Ủm...! Giá trị may mắn? "

" Gặp tình huống khẩn cấp, phần trăm người gặp rủi ro sẽ thấp hơn nếu điểm của Giá Trị May Mắn cao "

" Vậy nâng cấp hệ thống là sao? "

" He he! Ta sẽ được thăng cấp tùy vào người bỏ ra vốn liếng...

Rất có ít cho người = ￣ω￣ = "

" Hừ! Thăng cấp cho con hồ ly thú này làm gì chứ? Vô dụng thôi, chủ nhân đừng quan tâm "

" Ê ề! Xúc phạm nha "

Cô nhìn bảng số liệu rồi nói

" Vậy chúng dựa vào điểm sao? "

" Hừ? Không! Nâng cấp hệ thống là dùng điểm. Còn những thứ khác là dùng EPX "

"Ừ! 10 EPX cho hồi sinh, 10 cho giá trị may mắn, 10 cho mỹ lực "

[Rõ ----- Thông báo: Vì nhận được danh hiệu Vương Nữ nên hệ thống sẽ tặng cho người thêm thông tin về cửa hàng hệ thống. Mỗi hệ thống đều có những vật phẩm quý hiếm, và tùy thuộc vào giá trị của vật phẩm để dùng điểm mua. Tuy nhiên mỗi vật phẩm đều có độ quan trọng riêng. Mức độ quý giá: Đỏ, Cam, Vàng, Lục, Lam, Chàm, Tím]

Cô ngán người mỉm cười nhẹ gật đầu

" Thông tin có ít "

[Sau đây là bảng số liệu]

Bảng số liệu:

Tên ký chủ: Huyết Hàn Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng: Diễn xuất! Thiên Thông Nhân! Đọc suy nghĩ

Khả năng sinh tồn: 110

Advertisement / Quảng cáo

Khả năng hồi sinh: +10

Giá trị may mắn: +10

Nâng cấp hệ thống: Lever 1

Mỹ lực: 70 (+10)

Trí tuệ: Tối đa

Lý do chết: Té công

Danh hiệu: Vương Nữ

Điểm: 3690

Cấp: 115

Kết thúc ***

Bảng số liệu biến mất cũng là lúc cô nhìn qua tiểu Huyết, hỏi

" Có thu thập gì không? "

" Trên cả tuyệt vời "

Tiểu Huyết mỉm cười nói, tiểu Bát Đán cũng tò mò

" Sao? Thu được gì? "

" Đầu tiên phải nói đến ta vô tình có được một vật phẩm quý hiếm. Nó sẽ giúp cho không gian này tốt hơn "

" Hử? Là gì? "

Cô ngồi trên ghế hỏi, tiểu Huyết liền đưa ra một viên pha lê nhỏ có ánh sáng vàng. Tiểu Bát Đán khi thấy liền kinh hãi

" Đây là Viên đá tái tạo. Nó là vật phẩm loại Vàng. Nếu mua trong hệ thống thì phải mất tới 10.000 điểm "

Cô nghe xong liền cầm viên đá lên xem xét

" Đá tái tạo? "

" Phải! Chủ nhân không biết nó thần kỳ tới mức nào đâu. Nó sẽ giúp người tạo ra một căn cứ theo ý muốn, những căn phòng mà người tạo ra đều theo ý của người "

" Thần kỳ như vậy? "

" Phải! "

" Được! Để ta thử "

Cô cầm viên đá nắm lại trong lòng bàn tay, đôi mắt khẽ nhắm. Từ viên đá phát ra luồng ánh sáng mạnh mẽ bao trùm lấy tất cả không gian. Nhiều luồng sáng chiếu rọi xung quanh, phút chốc khi cô mở mắt liền nhìn thấy bản thân đang trong một căn phòng ngồ rộng lớn. Bàn ghế tinh xảo

" Chủ nhân! Người tạo cái gì vậy? "

" Một căn phòng để vũ khí. Một phòng chứa lương thực. Một mật thất để ta bề quan. Một phòng để sách. Một phòng để bảo vật. Hai phòng cho người và tiểu Bát Đán. Còn nhiều căn phòng trống khác nữa, trong đó có nơi trồng thảo dược. Phòng giam... v...v.... Mỗi phòng là một tầng khác nhau "

" Kỳ chủ! Lợi hại □ "

" Nói vậy chắc nơi này có hơn 100 tầng quá "

Tiểu Huyết ngoe ngoáy cái đuôi vui vẻ nói

" Sao người có được nó? "

Cô nhìn viên đá khi này đã biến mất hướng tiểu Huyết hỏi

" He he! Lượm trong rừng. Chắc có ai đó đánh rơi "

" Hử! Biết chớp thời cơ thật "

Tiểu Bát Đán hừ lạnh nói

" Người làm được không mà ở đó chề "

" Chuyện nhỏ! Tại ký chủ không có điểm nhiều thôi. Nếu không ta đã làm rồi "

" Xì! Của ta là không cần bỏ tiền nhà "

" Bộ hay ho lắm sao mà lên mặt vậy. Đứng là cái con rắn xấu xí ngốc nghếch `~´ "

" Người mới ngốc đó con hồ ly thúì "

Advertisement / Quảng cáo

.....

Bọn nó lại bắt đầu cãi vô mồm, cô thật không hiểu sao chúng nó sấp lại gần nhau là lại cãi lộn vậy không biết.

" Đủ rồi! "

" Hừ "

Cả hai quay mặt đi không thèm nhìn nhau, tiểu Huyết bò lên người cô nói

" Tạm thời không nói chuyện này. Chủ nhân, người tới phòng bế quan đi. Chúng ta kiểm tra ma pháp của người "

Nói rồi cô cùng tiểu Huyết và tiểu Bát Đán đi đến tầng có phòng bế quan. Vừa bước vào thứ cô nhìn thấy là một khoảng trống rộng lớn yên tĩnh. Ở dưới đất có một hình bát quái lớn, cô bước tới ngồi xuống xếp bằng

" Chủ nhân! Giờ người hãy nghe theo ta nói mà làm.. Nhắm mắt lại, cảm nhận mọi thứ xung quanh. Cơ thể người trở nên nhẹ hơn, xung quanh dao động linh khí.. Người thấy nó đang đi vào cơ thể người, nào, từ từ mở mắt ra.. "

Hàng mi cong vút của cô run nhẹ, khẽ mờ mắt.

" Người có thấy gì không? "

" Ừm...! Linh khí, rất nhiều màu "

" Phù... được rồi. Xem ra người có linh căn. Để ta lấy thứ này cho chủ nhân coi "

Tiểu Huyết nói xong thì từ không trung xuất hiện 10 tấm gương, viền của những tấm gương rất sắc sảo. Mỗi tấm đều có màu khác nhau, chúng đều tỏa ra linh khí rất mạnh mẽ. Cô nheo mào lại hỏi

" Đây là gì? "

" Đây là gương giúp người kiểm tra ma pháp. Nếu người ứng với nguyên tố nào thì chỉ cần truyền một ít linh lực vào nó thì nó sẽ tự động phát quang "

" A~! Thú vị "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Cô mỉm cười nhẹ nhìn tiểu Bát Đán sau đó đưa tay ra tích tụ một luồng sáng đi vào chiếc gương trước mặt. Khi dừng lại cũng không có gì xảy ra, tiểu Huyết nheo mắt lại..

Bỗng từ chiếc gương đó trút ra một linh lực cường đại đánh văng cả ba người, cô lặng nhìn linh khí như cây trụ to lớn màu xanh đen điểm lẹ kia. Dù không lại gần nhưng uy áp của nó vẫn khiến người khác cảm thấy sợ hãi. Tiểu Huyết mở to mắt mỉm cười, khi luồng khí đó biến mất, chiếc gương liền trở lại như cũ.

" Chuyện gì? "

Cô lạnh lẽo nhìn về phía tiểu Huyết hỏi

" Chủ nhân! Người có Hóa lực, cây trụ sáng khi này là ma pháp cuộn trào trong người.. "

Tiểu Huyết nói rồi mỉm cười, ngoe ngoáy đuôi. Lập tức từ không trung rơi xuống một quả cầu trắng thủy tinh. Tiểu Bát Đán ngược lên nhìn

" Trời ơi! Quả cầu gì đâu to dữ. Cô ta sắp gãy luôn "

Tiểu Bát Đán cảm thán. Cô cũng ngược lên nhìn quả cầu thủy tinh đó

" Người lấy thứ này ra làm gì? "

" Chủ nhân! Người mau đặt tay lên nó, để ta kiểm chứng "

Cô lạnh nhạt nhìn về phía tiểu Huyết, hạ mi mắt sau đó rút cục đưa bàn tay đặt lên quả cầu thủy tinh. Từ quả cầu thủy tinh phát ra ánh sáng chói mắt, linh khí xung quanh dao động. Cô nhìn quả cầu thủy tinh phát ra ánh sáng mạnh mẽ, bên trong đó còn có rất nhiều màu lẫn lộn với nhau. Cảnh tượng này rất đẹp, nhưng phút chốc....

Ầm!

Quả cầu tan vỡ, ánh sáng mạnh mẽ lần nữa đánh bay tiểu Huyết và tiểu Bát Đán. Cô liếc qua nhẹ nhếch môi

" Kinh nghiệm! "

Tiểu Huyết bỏ dậy nhìn từng mảnh vỡ thủy tinh phát sáng rồi dần tan biến. Sự bàng hoàng trong đôi mắt hiện rõ, tiểu Bát Đán cũng không thua kém..

" Hai người làm sao? Thứ lúc này là gì? "

" Thứ lúc này là Cầu Thủy Tinh. Nó kiểm tra lượng sức mạnh trong cơ thể người thừa chủ nhân "

Advertisement / Quảng cáo

" Ta biết Ký chủ không bình thường. Nhưng không ngờ lại có lượng ma lực lớn như vậy. Cả quả cầu thủy tinh to như vậy cũng bể. Người rút cuộc là người hay quý vậy? X__X "

" Hừ? "

Cô liếc qua tiểu Bát Đán khiến nó rùng mình gượng cười

" Nói chơi... ha ha... ta chỉ nói chơi thôi "

" Hừ! "

Tiểu Huyết trầm ngâm suy nghĩ rồi nhìn cô nói

"Chủ nhân! Sức mạnh của người rất lớn. Phải nói là cường đại, khắp thiên địa hoàn toàn không có ai có thể vượt qua người. Nhưng ta vẫn cảm thấy trong linh khí vừa rồi có sự lẫn lộn. Không hoàn chỉnh "

Cô nheo mắt lại nhìn tiểu Huyết, tiểu Bát Đan cũng gật đầu nói

"Đừng vậy! Ký chủ! Trong cơ thể người linh lực rất cường đại, nhưng lại không ổn định "

"Vậy phải làm sao? "

"Chủ nhân đừng lo, dù nó lẫn lộn nhưng đều tại người chưa tu luyện. Nếu như người tu luyện đến mức cường đại thì ắt linh lực của người sẽ trở lại trạng thái vốn có. Nhưng trước tiên ký chủ cần phải ngồi thiền 100 ngày để hấp thu linh khí, cho cơ thể người có thể ổn định lại đôi phần "

"Vậy không cần kiểm tra nữa? "

Cô liếc qua những chiếc gương còn lại, tiểu Huyết ngoác đuôi chứng liên biến mất

"Không cần! Chủ nhân hiện tại không nên dùng linh khí nữa. Bây giờ người hãy tu luyện hóa lực trong người trước "

Cô nhẹ trầm ngâm rồi gật đầu

"Cũng phải! Làm gì thì cũng nên làm từng bước. Hiệu quả mới tốt "

Tiểu Huyết cùng tiểu Bát Đan nhìn nhau

"Chủ nhân! Trong lúc người bế quan thì ta cũng sẽ tu luyện để khôi phục sức mạnh "

"Còn ta sẽ ngủ đông! ~^O^~ "

"Hừ! Con hồ ly mập như người thì tất nhiên ngủ rồi "

"Cái con rắn này, khoái đụng chạm lắm hả? "

"Ta chỉ nói sự thật thôi "

Tiểu Huyết làm ra bộ dạng dĩ nhiên

"Ta mập bộ ăn hết của cha mẹ ông bà nội ngoại hay gì? Suốt ngày xò xiên, ngoại cũng có tốt lành gì. Không biết ai sinh ra ngoại mà xấu như vậy. Thật có lỗi với tạo hóa ㄣ(3 ㄣ)ㄣ "

"Cái con hồ ly mập này, ta đường đường là Xã Vương. Thân ta đẹp lộng lẫy như vậy, mắt ngoại lé hay sao mà nói ta xấu. Ngoại mới xấu đó "

.....

Cô trầm ngâm suy nghĩ, không quan tâm hai đứa nó cãi nhau. Sau đó liếc qua tiểu Bát Đan hỏi

"Ngoại năng cấp thì có công dụng gì? "

"Hừ? (*~~*). Tất nhiên là có "

Tiểu Bát Đan nghe tới cô hỏi mình về chuyện năng cấp liền tự hào vui vẻ nói

"Hừ! "

Tiểu Huyết bên cạnh xì mũi coi thường. Tiểu Bát Đan không quan tâm nói

"Ta có cấp càng cao thì năng lực sẽ càng mạnh. Thậm chí là có thể tu luyện như người."

"Vậy hiện tại ngoại có thể làm gì? "

"Hiện tại thì, ăn, ngủ, chơi là chính "

"π_π! Vậy thì ngoại chả khác nào heo "

Tiểu Huyết liếc qua nói

"Kệ bà ta "

"Ủm...! Một lần năng cấp bao nhiêu điểm? "

"He he! 1000 điểm "

"Chủ nhân! Mắc quá, bỏ qua đi "

"Cái con rắn thú này "

Cô nhìn tiểu Bát Đan rồi hỏi tiếp

"Ngoại có thể làm gì khi năng cấp? "

"À ờ! Sẽ mở được rất nhiều kĩ năng mới. Nhưng hiện tại chưa nói trước được. Vì phải phụ thuộc vào từng loài "

"Ừ! "

"Ký chủ có muốn năng cấp cho ta không? ~^O^~ "

"Ừ! "

"Ồ Ye~! "

[Quá trình nâng cấp hệ thống ----- khởi động -----]

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhìn tiểu Bát Đan vào trạng thái ngủ, tiếng nói máy móc phát lên

[Quá trình nâng cấp thông qua, đếm ngược... 10, 9,... 6, 5,..., 3, 2, 1... Hoàn tất! Chúc mừng hệ thống lên lever 2. Điểm hiện tại của ký chủ: 3690 - 1000 = 2690 điểm]

Tiểu Bát Đan mở mắt vui vẻ phóng lên người cô

"Cảm ơn ký chủ "

"Được rồi! Chúng ta đi thôi, để cho chủ nhân tu luyện "

" Được! "

Nói rồi tiểu Huyết và tiểu Bát Đán ra ngoài. Cô cũng ngồi xuống bắt đầu vào trạng thái nhập định..

Thời gian cứ thế trôi qua, cô ngồi đó không nhúc nhích. Linh khí xung quanh như có như không, đôi mắt xinh đẹp từ từ mở ra. Mọi thứ đều tĩnh lặng, một mảng trống trải..

Cô cảm thấy thân thể mình như có gì đó trào dâng, nhưng không thể tả bằng lời. Bước ra khỏi phòng liền nhìn thấy tiểu Bát Đán và tiểu Huyết đang ngồi trên ghế đánh cờ, khi thấy cô ra tiểu Huyết liền phóng tới choàng lấy vai cô. Đầu rần nhỏ dụi vào cổ cô

" Chúc mừng chủ nhân "

" Ủ! "

" Được rồi! Chuyện bây giờ là người cần luyện một số ma pháp khác. Mà ngọn lửa của người thế nào rồi? "

Tiểu Huyết cong đuôi hỏi. Cô không trả lời xè tay ra. Từ tay cô phát ra một ngọn lửa màu đỏ, sau đó lại chuyển thành màu trắng, rồi lại tới xanh dương đậm. Tiểu Huyết và tiểu Bát Đán nhìn thấy cũng bản thân

" Mới có 100 ngày mà ký chủ đã luyện được Tam Hỏa rồi sao? "

" Ha! Ta đoán không sai. Chủ nhân quả nhiên có thiên phú hơn người. Linh căn này ngàn năm nay chưa từng xuất hiện... Được rồi! Chủ nhân cần phải tập cách khống chế nó. Bây giờ người hãy đi vẽ bùa đi "

" Bùa? Làm gì? "

Cô lạnh nhạt hỏi

" Để tiện cho người sau này làm nhiệm vụ "

Nói rồi cô theo tiểu Huyết và tiểu Bát Đán đến phòng chứa sách. Vừa bước vào hai con động vật nhỏ đã trầm trồ. Nơi đây như thư viện lớn, chứa rất nhiều sách. Xung quanh chỉ toàn là kệ cao tạo thành hình vuông với căn phòng, trên kệ chứa toàn là sách. Ở giữa là một chiếc bàn lớn và những cái ghế. Cô cũng khá bất ngờ, nhưng nhanh chóng đã lấy lại bình tĩnh

" Kính hôn chưa ""o"" "

Tiểu Bát Đán chạy nhảy khắp nơi nói

" Ủ, ừ! Chủ nhân! Lợi hại "

Tiểu Huyết bò lên bàn sau đó nói

" Bút mực, bùa "

Từ không trung xuất hiện một sấp bùa dày. Bên cạnh là một cây bút lông và mực đỏ. Cô nhìn đến nghiêng đầu

" Chủ nhân! Người hãy nhỏ một giọt máu vào nghiền mực đi. Như vậy uy lực của lá bùa sẽ càng mạnh "

Cô nghe theo cắt một đường nhỏ trên ngón tay, nhỏ máu xuống nghiền mực. Tiểu Huyết thấy vậy liền nói

" Sách! Hãy đến đây "

Từ kệ sách, những cuốn sách rời khỏi vị trí bay đến phía bàn đặt ngay ngắn. Cô nhìn tiểu Huyết hỏi

" Làm gì? "

" Đây là những cuốn sách có cách vẽ bùa. Rất nhiều loại. Người vẽ hết đi. Mỗi loại 100 tấm "

Tiểu Bát Đán kinh ngạc la lên

" Trời ơi! Mí ác vậy, mỗi loại 100 tấm? Giết người hả? "

" Chủ nhân vẽ chứ có phải người vẽ đâu mà la "

" Ta thấy tội cho ký chủ "

Tiểu Bát Đán nhìn qua cô bằng ánh mắt thương hại, cô không nói gì bắt đầu lật sách coi. Tốc độ xem sách của cô rất nhanh, vừa liếc nhẹ qua là dường như đã nhớ hết. Đôi tay mềm mại cầm bút lên bắt đầu vẽ

..... Zzzzz

" Khòzzz.... zzzz "

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua một đêm..

Cạch!

Cô đặt bút xuống, đưa tay lay hai nguyệt thái dương. Liếc qua hai con động vật nhỏ. Chúng rất ư là vô tư, tiểu Huyết nằm lên người tiểu Bát Đán, cả hai ngủ mà gáy khò khò nữa chứ...

Cô trầm mặt đập tay lên bàn

Rầm!

" Mẹ ơi! Cháy nhà, dập lửa, dập lửa "

Tiểu Bát Đán nhảy dựng lên la làng, tiểu Huyết cũng mơ mơ màng màng mở mắt. Lấy đuôi đánh vào đầu tiểu Bát Đán

Bốp!

" Ui da! Con rần thúi, người dám đánh ta "

Tiểu Bát Đán nâng tay xoa đầu, nhìn thấy cô liền nở nụ cười

" Úa! Ký chủ mới thức hả? "

Advertisement / Quảng cáo

Cô liếc qua nó lạnh lùng, tiểu Bát Đán dựng lông cười nói

" Ha ha... ta quên. Người làm xong rồi hà "

Tiểu Huyết bò lại nhìn những tấm bùa. Trên bàn là những sấp bùa khác nhau. Tiểu Huyết gật đầu nói

" Về rất đẹp, giờ người hãy thử đi "

Cô nghe theo cầm một lá bùa lên, ngọn lửa đỏ đốt cháy lá bùa. Cơ thể cô liên phát ra luồng sáng bao bọc lấy cơ thể

" Hộ thân! "

Sau đó tới lá bùa tiếp theo

" Cường hóa thân thể "

" Dịch chuyển! "

" Dây trời! "

Từ lá bùa đang cháy hiện ra những sợi dây trời màu tím bắt lấy tiểu Bát Đàn

" A! Ký chủ, thả ta ra "

Cô thu dây lại, định dùng tiếp nhưng tiểu Huyết nói

" Không cần! Chủ nhân, xác suất của những lá bùa này là 100%. Quá nhiên máu của người sở hữu linh lực cường đại rất có ích "

" Tiếp theo làm gì? "

" À! "

Tiểu Huyết ngoe ngoáy đuôi. Từ không trung xuất hiện một cái rương to. Những lá bùa bay vào trong, khi cái rương đóng lại và biến mất tiểu Huyết mới nói

" Tạm thời cất bùa. Tiếp theo là luyện đan ―O― "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ngoại truyện :Tu Luyện 3

Cô đi đến phòng luyện đan cùng tiểu Huyết, cô lặng nhìn linh khí xung quanh dao động. Những thảo dược được trồng đều tỏa ra hương thơm kì lạ, cô bước lại gần lò luyện đan

" Luyện đan? Ta luyện được sao? "

" Ha! Chủ nhân của ta tài giỏi hơn người. Không gì không được. Giờ người hãy luyện Tây Tựu Đan, một trong thánh dược cực phẩm để giúp người ổn định lại linh lực "

Tiểu Huyết xé đuôi ra hướng tới một đóa thảo dược hái xuống đưa cho cô cùng một quyển sách. Cô không nói gì lật ra xem, sau đó im lặng hái những cánh hoa bỏ vào trong lò. Tiểu Huyết gật đầu nhẹ, từ không trung xuất hiện một cái lọ. Bên trong có loại nước trong suốt. Cô cầm nó lên chế vào, sau đó tự mình nhìn sách đến chỗ trồng thảo dược hái hai cây. Tất cả chúng đều tỏa ra linh khí..

Thời gian trôi qua nhanh chóng, cô cứ hái dược cho vào. Sau đó dùng một cây chày đâm nát chúng. Đẩy lò đan lại, cô đưa tay tạo ra một ngọn lửa màu trắng đốt lò đan lên. Lò đan cảm nhận được hơi nóng bay lên giữa không trung lơ lửng. Cô nhìn ngọn lửa xung quanh nó tỏa ra mà thất thần....

Rầm!

Khoảng 15' phút sau lò luyện đan đáp xuống, nắp tự mở ra. Cô nhìn vào bên trong thấy có khoảng 10 viên thuốc hình tròn màu trắng. Cầm lên bỏ vào lọ, tiểu Huyết hí mắt lắc đầu

" Haizz! Nó là Tây Tựu đan loại 2. Không tới thánh phẩm... "

Tiểu Bát Đàn nhìn đến đưa tay xoa đuôi

" Ta thấy ký chủ rất bá đạo rồi. Người vừa luyện đan lại có thể chế ra cấp 2, mà thời gian chỉ có khoảng 15'. Còn thiếu một cấp nữa là thành Thánh phẩm. Nó cũng rất hữu dụng mà "

" Không được, người phải chế ra thánh dược "

Tiểu Huyết lắc đầu nói

" Không còn cách nào, chỉ có thể đi tìm ngọn lửa Hắc Diễm. Ký chủ đã tu luyện đủ Tam Hóa. Chỉ còn thiếu một ngọn lửa mạnh nhất nữa, và chỉ có ngọn lửa đó mới có thể luyện ra Thánh dược "

Tiểu Bát Đàn cảm thán nói, cô nghe đến liền nheo mắt

" Hắc Diễm hóa? "

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Bát Đàn ngược lên nhìn cô nói

" Đó là ngọn lửa mạnh nhất thiên địa. Nghe truyền nó đến từ Địa Ngục, nhưng lại bị Thần Rồng lấy được. Từ đó được đặt cho cái tên là Hóa Long "

" Hóa Long...? "

Cô trầm ngâm nói lên cái tên, tiểu Huyết gật nhẹ đầu nói

" Nghe nói Hóa Long này tính tình nóng nảy, ngang tàn bạo ngược. Đã từng thiêu đốt rất nhiều nơi, chết hơn hàng vạn người. Vì lẽ đó mà nó đã bị các vị thần hợp sức lại phong ấn, nhốt vào một cái hang gọi là Diễm động. Cái hang này quanh năm nóng bức, chỉ cần bước vào chưa quá 10 bước đã bị nóng cháy mà chết "

" Vậy nó ở đâu? "

" Ký chủ có điều không biết, cái hang nơi con Hóa Long đó bị phong ấn nằm trong một mảnh của thế giới. Nơi đó là thế giới Tu Chân, nơi những người tu tiên luyện tập "

" A! "

Cô nhẹ mỉm cười nhạt, tiểu Bát Đàn thấy vậy liền nói

" Ký chủ không nên tới đó. Đó là thế giới thật, vô cùng nguy hiểm "

" Ừm...! "

" À mà chủ nhân! Người cũng nên có vũ khí chứ nhì "

Tiểu Huyết bỗng dưng ngược lên nói

" Không cần! Ký chủ đã có rồi "

" Hử? Là cái gì? "

" Lần trước lúc ở thế giới lượn được người đó, có lần đi vào cấm địa của cái môn phái gì đó. Ta đã cho ký chủ tạo ra thanh kiếm hợp với mình "

Lời nói tiểu Bát Đán bình thản, nhưng lại khiến tiểu Huyết kinh ngạc

" Chủ nhân, mau dẫn ta đi xem "

Cô lạnh nhạt cắt đi lộ được, dẫn tiểu Huyết đến một căn phòng chứa vũ khí, cô bước vào đi tới một cái bình hoa. Xoay nhẹ 9 vòng, sau đó gõ vào bình 5 cái. Từ vách tường mở ra một lối đi, cầu thang trải dài xuống. Khi bọn cô bước vào cửa mặt thất liền đóng lại, tiểu Huyết trên vai cô nhìn hai bên vách tường đầy đèn đuốc. Bỗng có một khí tức mãnh liệt tràn ra khiến nó kinh hãi. Dây cầu thang yên tĩnh phát ra tiếng lộp cộp, càng gần tới nơi khí tức càng mãnh liệt. Tới bậc thang cuối cùng, từ trong hiện ra linh khí cường đại cùng tà khí trộn lẫn vào nhau. Ở giữa là một thanh kiếm đang xoay vòng giữa không trung, xung quanh nó là bốn bức tường rộng lớn. Phía dưới đất có hình một cái bát quái to. Thanh kiếm này có màu đen, trên quai cầm có hình một con rắn đỏ. Đôi mắt tím sáng lạnh lẽo, trên lưỡi kiếm sắc bén vô cùng có sợi dây xích móc nhau rất đẹp. Từ nó còn tỏa ra ngọn lửa đỏ đen mạnh mẽ.

" Phá Thiên Kiếm! "

Tiểu Huyết kinh hãi bật thốt, cô cùng tiểu Bát Đán xoay qua nheo mắt

" Phá Thiên Kiếm? "

Cô lạnh nhạt nhắc lại, tiểu Huyết chăm chú nhìn vào thanh kiếm. Ngưng trọng nói

" Phải! Nó còn có cái tên khác là Huyết Tàn. Nó là thanh kiếm vào 1000 năm trước đã từng oanh động Thiên Địa cùng với chủ nhân của nó. Nhưng chủ nhân của nó đã dùng hồn lực của mình phong ấn nó lại, mục đích là không cho bất kì một ai có thể sở hữu nó. Chỉ có linh hồn của người chủ nhân đó mới có thể một lần nữa khiến nó trở lại. Và thanh kiếm này chỉ trung thành với một chủ nhân duy nhất "

Tiểu Bát Đán nghe xong liền nhìn qua cô, mở hời dờ xuống

" Ba mẹ ời! Ký chủ nguy hiểm thật "

Cô lặng nhìn thanh kiếm, sau đó nhìn đến quai cầm

" Hình con rắn trên quai cầm rất giống người "

"... Có lẽ ta và người có quan hệ "

Cô nhìn tiểu Huyết đang bồn thần, nó nói tiếp

" Thật ra khi được hồi sinh có một số chuyện ta đã quên, dường như đó là những chuyện rất quan trọng. Rất lâu về trước... "

Cô nhìn tiểu Huyết hạ mi mắt, sau đó lên tiếng

" Huyết Tàn kiếm đã bị ta triệu hồi, ta cũng muốn tìm kiếm sự thật. Vì vậy ta cần phải mạnh hơn, ta quyết định sẽ đi tìm Hắc Diễm hóa "

Tiểu Bát Đán nghe xong kinh ngạc, nhưng cũng mỉm cười

" Ký chủ đã quyết định như vậy thì ta xin phụng bồi. Nhưng ta phải nói trước, thế giới này là thế giới tu tiên, là thế giới thật. Thậm chí nguy cơ rất lớn là sẽ có những người có hệ thống cũng đến cướp Hắc Diễm "

" Ý người là những người bị trói buộc hệ thống giống ta? "

" Phải! "

Tiểu Bát Đán thần sắc nghiêm túc nói

" Ta biết rồi! Ta sẽ cẩn trọng "

" Nhưng hiện tại hãy để ta giúp ký chủ tài dữ liệu trước. Không thôi phiền lắm...〴〵〴〵 "

Tiểu Huyết quán đuôi vào thân thể tiểu Bát Đán vỗ vỗ

" Ý hay đó "

Advertisement / Quảng cáo

" Được! Vậy trong lúc đó ta sẽ luyện thêm một ít đan dược "

Nói rồi cô cùng bọn nó ra khỏi mặt thất, thanh kiếm lơ lửng giữa không trung run nhẹ lên một cái. Khí tức xung quanh dao động mạnh mẽ

" Chủ nhân... "

Cô bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nói yếu ớt vang lên bên tai, khi xoay lại nheo mắt nhìn thanh kiếm. Rồi cũng lắc nhẹ đầu bỏ đi..

Cô cùng tiểu Huyết luyện đan dược, còn tiểu Bát Đán thì nằm nghỉ ngơi. Cô luyện ra được rất nhiều đan dược, tất cả đều cất chúng vào kệ xung quanh. Bỗng tiểu Huyết trầm ngâm nói

" Chủ nhân! Nói gì thì nói chứ dù sao người cũng đâu thể đem thanh kiếm đó đi long nhong. Người cần có một vũ khí dự phòng "

" Hử? "

Cô nhưn mải hứng thú, tiểu Huyết nhắm mắt lại. Từ không trung xuất hiện một dây roi lơ lửng. Dây roi này có màu xanh lục rất đẹp, từ nó còn tỏa ra hào quang

" Rồi? "

Cô khá bất ngờ nhìn tiểu Huyết

" Chủ nhân đừng xem thường nó. Nhìn vậy thôi chứ nó có gai khắp dây roi, chỉ cần người quất vào ai đó. Chắc chắn da thịt sẽ bị nát ra a~. Còn là đồ vật loại Lục, cũng rất mạnh. Đỏ, Cam Vàng, Lục, Lam, Chàm, Tím, nó cũng sắp thứ tư nha~ ... "

Cô đưa tay ra, dây roi bay vào tay cô. Cô nở nụ cười nhạt cầm lên quốc thư vào một cái ghế.

Bang!

Âm thanh phát ra nghe rất vui tai, khi cô thu roi lại thì trên ghế xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ, nhìn là biết do vật sắc bén gây ra. Tiểu Bát Đán nằm một bên hé mắt cảm thán

" Đứng là chủ nào tớ nấy, ác như nhau "

Tiểu Huyết nghe được lời nói thảm của tiểu Bát Đán, cong đuôi nói

" Mì chữi xéo ai vậy "

" Ta không có "

" Còn chối "

" Thích đó thì sao? Miệng ta nè, ta nói không có là không có. Làm gì nhau "

" Người... "

Tiểu Huyết tức giận trừng mắt

" Ha! Người, người gì? Ta làm sao? Ta đẹp lắm hà, cảm ơn "

" Người mà đẹp thì thiên hạ không ai xấu "

" Có ý gì hà con rắn xấu xí "

" Hồ ly thúi "

.....

Cô nhìn cây roi xem xét hải lòng, sau đó nhìn qua hai con vật nhỏ đang cãi nhau mà lắc đầu

[Đình ----- tái thành công]

Tiếng máy móc vang lên, cô cùng tiểu Huyết chăm chú nghe

[Thế giới tu tiên: Nữ9 tên Nhục Hy Ái Linh, là người trọng sinh, là một công chúa xinh đẹp. Nhưng vì kiếp trước muốn sống một đời bình an, luôn muốn bình thân trôi qua một đời mà bị người hại chết. Nên kiếp này trọng sinh trở lại thế phải trở thành cường giả, báo thù kiếp trước. Và thế là cuộc hành trình thu phục thiên hạ bắt đầu, lại còn gom được rất nhiều mỹ nam

Nguyên chủ: Một cô nhi được nhận nuôi, sống trong phủ thừa tướng. Tên là Lãnh Cơ Ngân Tinh, dù là nhận nuôi nhưng đãi ngộ cũng không phải quá kém. Từ năm 15 tuổi đã được đưa đi Tiên sơn, nơi nữ9 tu luyện. Là một nhân vật qua đường, không quá nổi bật]

Cô nghe xong liền gật đầu mỉm cười nhẹ

" Tốt lắm! Rất hiểu ý ta, không quá nổi bật sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ "

[Ước nguyện của nguyên chủ: Tìm lại phụ mẫu]

Cô tắt hẳn nụ cười đang vươn trên môi, tiểu Huyết cũng trầm mặt nói

" Bà cha nó! Thiên hạ rộng lớn, kiếm ở đâu ra. Chưa kể lỡ phụ mẫu nàng ta chết rồi chắc xuống âm ti kiếm quá. Kiếp này kiếp sau cũng không hoàn thành nhiệm vụ "

Tiểu Bát Đan nhìn qua tiểu Huyết, không nói gì gật nhẹ đầu đồng tình

" Không sao! Tôi đó tính tiếp "

Cô xoa hai nguyệt thái dương nói, tiểu Huyết cũng cúi đầu nhưng lại như nhớ ra gì đó liền hỏi

" Tiểu Bát Đan! Sao lần này tái dữ liệu nhanh vậy? "

Advertisement / Quảng cáo

" Hử? Chắc tại ta được thăng cấp "

" Ah! Xem ra thăng cấp cho người cũng có lợi đó. Mới cấp 2 mà quá trình tái dữ liệu nhanh gấp 10 lần thế giới trước "

" Tất nhiên! Sau này cấp càng cao thì sẽ càng giỏi hơn ㄟ(ㄟ ㄟ) ㄟ "

" Xì! "

" Mà ký chủ có muốn đi luôn không? "

" Ủ! Hai người cũng đi theo "

" Hà? Chủ nhân nói thật sao? "

Tiểu Huyết mắt sáng long lanh như sắp khóc hỏi, tiểu Bát Đan cũng trông chờ...

" Ủ! Là thế giới tu tiên nên hai người đi cũng không sao. Nhưng trước tiên tiểu Huyết, người đầu cái khúc đuôi màu đen kia đi "

" Dạ ㄟ(^ω^)* "

Tiểu Huyết nói rồi ngoe ngoáy đuôi, khúc cuối đuôi liền biến thành màu đỏ như thân rắn

" Vậy ký chủ! Sẵn sàng chưa? "

" Ủ! "

Tiểu Huyết quần lấy người tiểu Bát Đan. Tiểu Bát Đan thì ngồi trên vai cô...

[Bắt đầu quá trình di chuyển----- Hoàn tất]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Thế Giới Tu Tiên 1

Hàng mi cô run nhẹ, đôi mắt mở ra. Đập vào mắt cô là tiểu Bát Đan và tiểu Huyết

" Chủ nhân! Người tỉnh rồi? "

Cô ngồi dậy đưa tay định lấy đầu, hàng mi neho lại khó chịu. Khi thấy tốt hơn cô liền nhìn xung quanh, căn phòng này phải nói là không quá đẹp. Đồ vật cũng không phải là quý giá, phải gọi là đơn sơ, giản dị. Cô ngược xuống nhìn thân thể mình, bộ y phục màu trắng ngà giản dị. Đại lưng thắt chặt vòng eo thon gọn, trên vai còn được thêu những đóa hoa mai trắng không mấy nổi bật. Phải nói rằng cơ thể này cũng rất đẹp, thân thể nữ nhân 15 tuổi có lẽ có lẽm

" Lấy gương lại "

Tiểu Bát Đan nghe cô nói liền chạy lại bàn lấy cái gương đồng đưa cho cô. Từ trong gương cô nhìn thấy gương mặt của mình, chỉ khác là phía bên mắt trái có một cái bớt hình một con bướm màu tím. Mái tóc cô lưa thưa phủ lên

bên mặt, phải nói rằng cái bót này cũng rất đẹp...

"Ký chủ! Đây nè "

Tiểu Bát Đán đưa cho cô mảnh vải che đi đôi mắt khi trước ở thế giới của ma tôn

"Sao phải đeo nó? "

"Ta quên nói cho người, lần này đi Tiên sơn khả năng kiểm tra ma lực rất cao. Mảnh vải trắng này còn có công dụng che đi khí tức, áp chế linh lực. Hiện linh lực của người không ổn định, ngộ nhờ bị phát hiện ma lực cường đại thì người chắc chắn sẽ bị chú ý. À mà ta đã giảm nhan sắc của người chỉ còn lại 5 phần xinh đẹp, nếu để hết 10 phần chắc thiên hạ đảo lộn quỉ "

Advertisement / Quảng cáo

"Ừ! Chu đáo "

Cô đưa tay vỗ nhẹ đầu tiểu Bát Đán, rồi đeo mảnh vải trắng lên mắt. Tiểu Huyết nhìn đến cô nói

"Mà nhan sắc của người sẽ bị cho là quái dị vì cái bót ở bên mắt trái đó "

"Ta biết! Cô đại phiền lắm "

Cạch!

Cửa phòng mở ra, tiểu Huyết quần người vào thân tiểu Bát Đán. Từ ngoài chạy vào một tiểu nữ nhân vui vẻ. Mái tóc đen mượt mà ngắn ngang vai, chỉ có nắm tóc buộc cao là dài tới eo. Đôi mắt to tròn nâu đồng hiện lên tia vui vẻ, mũi cao. Mỗi ánh đào chúm chím. Làn da trắng mịn hồng hào. Thân hình cao 1m50, y phục của người tập võ màu trắng vàng.

"Ngân Tinh tỷ tỷ "

[Thông tin: Lãnh Băng Tâm, 14 tuổi, là nữ nhi ruột thịt của thừa tướng. Có thể nói là muội muội của nguyên chủ. Cũng là một nữ phụ, vì trót yêu một trong những nam chủ mà bị giết chết.

Tính cách: Hơi ương bướng, hống hách nhưng lại rất thương nguyên chủ, dù biết không phải tỷ muội ruột. Khi nghe người khác nói gì không hay về nguyên chủ liền tức giận đánh người đó.

Tu vi: Cấp 1 Tam Giai]

Cô nghe xong liền nheo mắt, nhìn đến muội muội tên Băng Tâm đang vui vẻ chạy đến

"Tỷ tỷ, sao tỷ còn ngồi đây. Chúng ta chuẩn bị khởi hành thôi "

"Tỷ biết rồi "

"He he! Lần này được lên Tiên sơn tu luyện thật vui. Muội rất háo hức "

"Ừ! Muội ra ngoài đi, tỷ cần chuẩn bị một chút "

"Vâng! "

Nói rồi cô nhìn Băng Tâm ra ngoài, sau đó liếc qua tiểu Bát Đán hỏi

"Sao lần này thông tin rõ ràng vậy? "

"Do ta được thăng cấp y^o^y "

"Vậy Cấp 1 Tam Giai là sao? "

"À quên nói cho ký chủ biết. Mỗi người tu luyện đều thăng ra cấp bậc khác nhau. Có tới 10 cấp, mỗi cấp có 5 Giai. Trong đó Nhất Giai là lớn nhất... "

"Ma pháp sư hay kiếm sĩ đều như vậy "

Tiểu Huyết bổ sung thêm

"Vậy còn ta? "

"Chủ nhân hiện tại là Cấp 2 Ngũ Giai "

Advertisement / Quảng cáo

Cô gật nhẹ đầu rồi đứng lên, cầm lấy gói hành lý trên bàn đi ra ngoài.

Giờ đây ngay cửa phủ có rất nhiều người, cô nhìn một người đàn ông trung niên uy nghiêm đứng đó dặn dò Băng Tâm đủ thứ

[Đó là Lãnh Ngao, thừa tướng của phủ này. Cũng là người nhận nuôi nguyên chủ]

Cô lặng nhìn một phu nhân đứng bên cạnh Lãnh Ngao, bà ta dù đã qua tuổi trung niên nhưng nhan sắc vẫn còn rất đẹp. Xem ra đường rất kĩ..

[Đó là chính thất của Lãnh Ngao, cũng là mẫu thân của Lãnh Băng Tâm. Hàn Mai]

Hàn Mai đang cầm khăn chấm chấm nước mắt, bỗng nhìn qua cô rồi đi tới. Giọng nói dịu dàng

"Ngân nhi! Con phải chăm sóc cho muội muội. Còn phải nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để bị bệnh. Còn nữa, nếu trên đường gặp phải chuyện gì cũng phải cẩn trọng, bảo vệ mình. Con là thân nữ nhi, đừng để chịu oan ức. Ca ca của hai con hiện đang làm nhiệm vụ, nếu cô gặp nó thì chuyển lời hỏi thăm giúp ta. Đây là ngân lượng ta để riêng cho con, phải ăn uống đầy đủ. Đừng để bị thiếu chất, mùa lạnh nhớ mặc áo ấm... "

Cô nhìn Hàn phu nhân luyến thuyên mãi, nước mắt chảy dài dặn dò cô

[Hàn Mai rất yêu thương nguyên chủ, xem người như con ruột. Lúc nào cũng bảo vệ nguyên chủ, nhưng tính tình nguyên chủ trầm lặng nên ít khi tiếp xúc với Hàn phu nhân. Chỉ muốn tìm lại thân sinh]

"Nữ nhi biết rồi "

Cô nhẹ nhàng nói, cầm lấy ngân lạng cất vào. Lãnh thừa tướng cũng đi qua thờ dài

"Con phải cẩn trọng mọi việc, đừng để chịu uất ức. Có chuyện gì gửi thư về, ta chắc chắn sẽ giải quyết giúp con "

[Lãnh Ngao cũng rất quý nguyên chủ]

"Vâng! Đa tạ phụ thân "

"Phụ thân! Tiểu Mỹ đâu? "

Băng Tâm đi lại hỏi. Thừa tướng không nói gì phát tay, hạ nhân đi ra, trên tay cầm một cái rổ. Trong đó có một con vẹt cầu vòng xinh đẹp

" Tiểu Mỹ, người lại lười biếng "

" Được rồi! Hai con đi đi "

" Tạm biệt phụ mẫu "

Cô cùng Băng Tâm bước lên xe ngựa khởi hành. Tiếng xe lộp cộp lộp cộp vang lên, Băng Tâm vén màn nhìn vương phủ ngày càng xa, đưa tay ra vẫy chào nói lớn

" Phụ mẫu an tâm, nữ nhi sẽ tự bảo trọng. Hai người nhớ phải giữ gìn thân thể, nữ nhi sẽ khiến hai người tự hào "

Nói rồi Băng Tâm hạ màn xuống nhìn qua cô

" Tỷ tỷ! Lần này sẽ là hành trình mới của chúng ta "

Băng Tâm vừa nói vừa cười, cô dựa lưng vào ghế hơi

Advertisement / Quảng cáo

" Tôi Tiên sơn mất khoảng bao lâu? "

" 1 tháng nữa, cũng là lúc Tiên sơn lựa chọn đồ đệ. Không biết muội sẽ được nhận ai làm sư tôn "

Cô im lặng không nói gì, nói chuyện qua suy nghĩ với tiểu Bát Đan

' Nữ9 cũng tới trong kỳ tuyển chọn đó? '

[Phải!]

' Hừ! Ta thấy hứng thú rồi đó... '

Tiểu Bát Đan cùng tiểu Huyết nằm trên đùi cô nhắm mắt ngủ, nhưng trong lòng lại thầm đồ mò hỏi..

[Ký chủ! Đừng quá tùy hứng, mọi việc phải cẩn trọng]

' Ừ! '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 57: Thế Giới Tu Tiên 2

Từ lúc khởi hành đã được 10 ngày, chuyến đi khá suông sẻ. Hiện tại cô và Băng Tâm đang dừng chân tại một quán trọ. Ngồi trên ghế ăn uống, Băng Tâm nhìn xung quanh một mảng vắng vẻ mà khó hiểu. Liền ngoắc tay hỏi chủ quán

" Sao ở đây vắng vậy? Khắp đường cũng không một bóng người, nhà cửa thì đóng lại kín mít "

" Haizz! Hai vị tiểu thư chắc đi ngang qua nên không biết. Ở đây hay có cường đạo tới cướp, bá tánh sợ hãi hầu như đã chuyển đi hết rồi "

" Cái gì? Giữa thanh thiên bạch nhật lại đi cướp bóc. Bọn thổ phỉ này thật coi trời bằng vung "

Băng Tâm đập bàn tức giận, cô im lặng uống trà

" Thì đúng vậy, nhưng vì bọn chúng rất đông nên mới khó nắm bắt. Và lại đây là vùng quê nghèo, vốn đâu ai thèm đếm xia tới "

Chủ quán lắc đầu ngán ngẩm đi vào trong, Băng Tâm trong lòng tức giận, nhìn cô nói

" Tỷ tỷ! Hay để muội đi giết bọn chúng "

Cô đặt tách trà xuống

" Muội không nghe nói bọn chúng rất đông sao? "

" Nhưng... chẳng lẽ chúng ta cứ dễ mặc như vậy? "

" Thiên hạ khó lường, thế nhân rộng lớn, không đến lượt ta quản "

Cô lạnh nhạt nhìn tiểu Bát Đan đang cầm hai cái màn thầu ăn ngấu nghiến. Tiểu Huyết bên cạnh nhìn qua mà kinh sợ

" Tỷ tỷ...! Trong lòng muội rất khó chịu. Muội biết muội không lượng sức mình, nhưng chỉ ít muội muốn làm gì đó để giúp họ "

Băng Tâm nắm chặt tay cúi đầu, tiểu Mỹ của nàng ta nhìn đến nói

" Chủ nhân! Ta thấy tỷ tỷ người nói đúng "

Cô nhìn Băng Tâm sau đó liếc qua tiểu Huyết, nó trầm ngâm một hồi rồi gật nhẹ đầu. Cô thấy vậy cũng thờ dãi nói

Advertisement / Quảng cáo

" Được rồi! Nhưng muội phải làm theo lời tỷ "

Băng Tâm ngược lên vui vẻ gật đầu

" Được! Muội sẽ nghe theo tỷ "

Buổi chiều ngả xuống, trên đường xuất hiện một đoàn người. Trong đó chỉ toàn là nam nhân thân hình thô kệch, gương mặt dữ tợn xông vào nhà từng người. Tiếng la hét thối khổ vang lên, ngoài đường có người lê lết quỵ dưới đất cầu xin. Nhưng cũng bị đánh đập không thương tiếc

" Đây! Mau dừng lại "

Băng Tâm xông ra la lớn, gương mặt xinh đẹp tức giận. Đám thổ phỉ thấy mỹ nhân liền cười vô lại

" Không ngờ lại có mỹ nhân xuất hiện "

" Các người ức hiếp bá tánh, hôm nay ta phải trừng trị các người "

Nói rồi Băng Tâm bay lên đánh bọn chúng, nhưng một nữ tử từ làm sao có thể chống trả lại bọn nam nhân đó. Liền nhanh chóng bị tóm gọn

Bóp!

" Mẹ này! Dám đánh ông "

Một tên thổ phi tát vào mặt Băng Tâm

" Đi! Đem về cho chúng ta chơi đùa "

Băng Tâm bị bắt đi, hai tay bị trói lại. Khi bọn chúng đi xa cô mới xuất hiện, cô đã dùng bữa ăn thân để quan sát từ xa. Tiểu Bát Đán trên vai cô hỏi

" Kỳ chủ! Muội muội người bị đánh kia "

" Kệ nàng ta, xem như đây là bài học cho cái tội thích lo chuyện bao đồng "

" Chủ nhân! Nàng ta là nữ nhi của thừa tướng đó "

Cô nhếch môi sau đó trở về quán nghỉ ngơi...

Băng Tâm bị bắt đi vào trại thổ phi, ngồi trong liêu trại. Bọn nam nhân bên ngoài đang ăn uống vui vẻ, một tên lên tiếng

" Đại ca! Hay là người chơi đùa trước. Chúng ta sẽ chơi sau "

" Ha ha! Đừng là mĩ nhân "

Tên được gọi là đại ca kia có khuôn mặt tâm thường, đưa tay xoa cằm nhìn vào Băng Tâm vô lại...

" Ta nhỏ! Các người đừng hòng làm gì được ta "

Nói rồi Băng Tâm trút bỏ dây trói, tay vươn ra. Từ không trung xuất hiện một thanh kiếm dài chém đứt đầu tên được gọi là đại ca. Vì quá nhanh nên hắn không kịp phản ứng, khi định hình thì đầu tên đó đã nằm dưới đất. Tên đứng bên cạnh nhìn thấy liền kinh hãi, cầm lấy dao muốn chém xuống Băng Tâm. Nhưng lại thấy kiếm trên tay Băng Tâm đã biến mất. Dưới đất là máu me của người gọi là đại ca kia. Kinh ngạc hỏi

" Người dám giết đại ca của lão tử? "

Băng Tâm mỉm cười nhẹ mềm mại bước đến bên cạnh tên đó, giọng nói nhẹ nhàng

" Người ta là không muốn bị tên đó chạm vào nha. Huỳnh đó, lúc trưa bị huỳnh đánh một cái. Muội đã siêu lòng vì khí khái của huỳnh nha~. Từ nhỏ tới lớn không ai dám ra tay tát muội cả, huỳnh là người đầu tiên "

Tên đó nghe xong liền ngẩn người

" Huỳnh tên là gì? "

" A... Hào "

" A Hào ca! Huỳnh tội gì phải đứng sau tên xấu xí đó. Giờ muội đã giết hắn, huỳnh sẽ được lên làm đại ca. Còn muội, muội sẽ là áp trại phụ nhân của huỳnh "

Tên A Hào đó bị Băng Tâm mê hoặc, buông dao xuống cười lớn

" Phải! Nói rất đúng "

Nói rồi hắn cùng Băng Tâm bước ra khỏi liêu trại, nhìn đám thổ phi đang vui đùa mà nói lớn

" Tên đại ca kia đã chết "

Mọi người nghe xong liền kinh ngạc đứng lên

" A Hào huỳnh! Sao lại như vậy? "

" Ta đã giết hắn, hắn đã bức chúng ta. Suốt ngày ăn không ngồi rồi chỉ tay năm ngón. Ta sớm đã không ưa vào mắt. Nay hắn chết, ta sẽ dẫn dắt mọi người. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu "

Đám thổ phi nhìn nhau sau đó đưa tay lên hô lớn

" CÓ PHÚC CÙNG HƯỞNG! CÓ HỌA CÙNG CHỊU! ĐẠI CA! ĐẠI CA "

Băng Tâm đứng bên cạnh nở nụ cười nhạt, nhớ về cuộc đối thoại của cô và nàng ta

{ Muội phải đột nhập vào trại của chúng! Đừng mĩ nhân kẻ }

{ Hử? Sao phải làm vậy? }

{ Bất cộp phải bắt tận tay, tỷ nghĩ đám thổ phi đó sẽ có đại ca. Mà những kẻ được làm đầu đàn hay lười biếng, thích chỉ đạo. Vì lẽ đó mà bọn thổ phi chắc cũng không ưa gì hắn. Muội hãy giết chết tên đại ca đó, rồi tự mình quyền rũ một tên khác, cho tên đó lên làm kẻ cầm đầu tiếp theo. }

{ Sau đó thì thế nào nữa tỷ? }

{ Giết hết }

Advertisement / Quảng cáo

{ Vậy chẳng phải cũng giống bình thường sao? }

{ Tên cầm đầu chắc chắn sẽ có thể lực mạnh hơn. Giết hắn trước sẽ đỡ phiền toái, huống hồ còn có thể làm cho lòng đám thổ phi kia lục đục. Muội nhân lúc nửa đêm, cầm đuốc đốt nơi để lương thực của bọn chúng. Nhân lúc bọn chúng nháo nhào ra tay diệt sạch }

{... Muội hiểu rồi }

Bầu trời trở thành màn đêm lạnh, cơn gió vi vu thổi qua. Một bóng dáng lướt qua nhanh chóng, ánh trăng chiếu rọi xuống tạo nên khung cảnh quái dị. Ngọn lửa bùng lên dưới bầu trời, làn khói tỏa ra. Tiếng nói nháo động cảnh giác ồn ào vang lên

- Mau gọi A Hào ca

- Cháy rồi! nơi để lương thực đã cháy. Mau, dập lửa

- Người đầu, dập lửa

- Đại ca... A!

.....

Roẹt!

Tiếng lười kiếm sắc lạnh vang lên, máu tươi chảy dài. Một thân ảnh nhanh như chớp giết chết đám thổ phi đang đập lửa

" Có chuyện gì? "

" Đại ca! Có kẻ đột nhập "

Tên A Hảo đó nhìn đến xác đàn em mình nằm trên đất mà ngớ ngẩn, rút đao ra cánh giác

" Mau tìm ra nó, kêu một đám người đập lửa "

Roẹt!

Nhưng những kẻ đập lửa chưa tạt nước là đã nằm dưới đất, thân đầy máu, ngọn lửa cháy ngày càng lớn. Phút chốc đã lan tới các liều trại

" Chết tiệt! Phải rồi, là con đàn bà đó. Mau lôi nó ra "

A Hảo như nhớ ra Băng Tâm liền lớn tiếng kêu

Phập!

" Người tìm ta sao? "

Từ bụng hắn nhìn thấy một thanh kiếm xuyên qua, phía sau là tiếng nói của Băng Tâm. Máu nhỏ giọt xuống nền đất. Khi Băng Tâm rút kiếm ra tên đó liền ngã trên mặt đất, bàn tay run rẩy chỉ vào Băng Tâm đứng đó

" Người... "

Lời nói chưa dứt tên A Hảo đó đã bị Băng Tâm cho một đập, lăn ra mà chết, đám thổ phi xung quanh nhìn thấy mà kinh hãi lùi lại. Từ phía sau tiếng nói cô vang lên lạnh nhạt

" Trói! "

Tám bùa bị đốt cháy, 5 sợi dây bay tới trói chặt đám thổ phi đó lại. Băng Tâm mỉm cười quay qua nói

" Tỷ tỷ thật cao minh. Ta xử lý bọn bên trong, còn tỷ xử lý bọn bên ngoài. Nội ứng ngoại hợp, khiến bọn chúng không kịp trở tay "

Cô không quan tâm đi đến đám thổ phi, lạnh nhạt nói

" Để tiền bạc ở đâu? "

- Ở... ở phía sau cánh rừng

Cô không nói gì dắt Băng Tâm đi, khi tới nơi trời cũng hừng sáng. Bước vào một cái hang động, cô nhìn thấy rất nhiều tiền vàng. Còn có mấy cái rương ở xung quanh

" Wow! Tỷ tỷ nhìn nè. Nhiều quá. Để muội lấy một ít, còn nhiều chia cho dân làng "

Cô không quan tâm Băng Tâm, đi xung quanh nhìn xem có gì quý giá không. Từ trong đồng vàng cô nhìn thấy một cái hộp có khắc hoa văn tinh xảo, mở ra xem liền thấy viên trân châu màu xanh dương phát ra ánh sáng nhạt.

" Chủ nhân! Đây là Thủy châu, vật phẩm loại Lam "

Cô không nói gì trực tiếp cất vào không gian, nhìn đến Băng Tâm bước lại tươi cười

" Muội xong rồi, đi thôi. Muội đã cho tiểu Mỹ đi thông báo cho dân làng, lát nữa họ sẽ đến. "

" Vậy chúng ta cũng lên đường "

" Ân! "

- Nhìn nè, nhiều vàng quá

- Phải đa tạ hai vị cô nương kia

- Phải đó, thật may mắn

Từ xa có 4 người đi lại, đi đầu là một nữ nhân mặc áo choàng đen che phủ đầu

" Xem ra chúng ta tới trễ "

" Mau tìm đi "

Nữ nhân mặc áo choàng đen cất lời, giọng nói lạnh lẽo. Lập tức hai người bước vào trong động kiếm gì đó. Còn một nam nhân thư sinh, dung mạo nhã nhặn đứng cạnh nữ nhân đó. Bất lấy tay một dân thường hỏi

" Ai đã giết bọn thổ phi kia? "

- Hử? Là hai vị cô nương. Họ rất tốt bụng đã giúp làng chúng tôi. Lại còn cho chúng tôi biết chỗ lấy vàng này nữa

Advertisement / Quảng cáo

" Họ như thế nào? "

- Một mỹ nhân xinh đẹp đi cùng tỷ tỷ của nàng ta. Người tỷ tỷ này trông rất giản dị, còn đeo một mảnh vải trắng che đi đôi mắt.

" Họ tên gì? "

- Chúng tôi không biết, nhưng chỉ trong một đêm đám thổ phi này đã chết hết. Họ rất lợi hại

Người nam nhân thư sinh đó thừa người ra, nhìn đến nữ nhân trước mặt nói

" Ái Linh! Xem ra đã có người giải quyết "

Từ trong hai người khác chạy lại, lắc đầu nói

" Viên Thủy châu không thấy "

" Ái Linh... "

Nữ nhân được gọi là Ái Linh đó lên tiếng

"Nhà Kỳ! Huỳnh nghĩ có phải hai nữ nhân kia lấy đi?"

Nam nhân thư sinh có tên Nhã Kỳ cũng gật nhẹ đầu

"Huỳnh cũng nghĩ vậy, hay chúng ta bỏ đi"

"Không được, muội phải lấy lại nó. Nó là tính vật của mẫu thân, muội phải lấy lại"

"Ái Linh... haizz, được rồi. Chúng ta đi."

Thế là đám người đó bỏ đi, bầu trời rộng lớn. Cô vốn không muốn dính líu tới điều gì, nhưng liệu nó có dễ dàng?

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thế Giới Tu Tiên 3

Suốt đường đi Băng Tâm cứ đếm đi đếm lại số tiền, miệng thì cười tủm tỉm. Cô nhìn đến mà lắc nhẹ đầu hỏi

"Muội sao cứ đếm lại tiền hoài vậy?"

"Hử? Muội muốn đếm thật kĩ, xem có sót không?"

Băng Tâm thậm chí không nhìn cô, đôi mắt cứ chăm chăm vào đồng tiền đó. Tiểu Huyết nhìn đến ghé vào tai cô nói

"Muội muội này của người thật kĩ lưỡng, xem ra rất chú ý tiền bạc"

Cô không quan tâm tâm nghĩ lên sếp bằng, xe ngựa suốt dọc đường cứ chạy đi. Tranh thủ thời gian cô hấp thu một ít tinh khí...

"Ah! Tỷ tỷ, lần này vui thật. Lần sau chúng ta làm nữa nha"

"Hử? Muội còn muốn làm?"

"Ha ha! Phải, rất vui. Muội còn kiếm được tiền này"

"Nhưng muội không sợ sao?"

Advertisement / Quảng cáo

"Sao phải sợ, lần này đã rất dễ dàng tóm được bọn chúng. Lại còn gom được một mỏ. Muội thấy rất vui"

Cô đưa tay lay trán, tiểu Bát Đàn nằm trên đùi cô nói

"Ký chú! Xem ra bài học này của người dành cho nàng ta vô dụng rồi"

Cô nhắm mắt lại tiếp tục ngồi thiền, không biết đã trôi qua bao lâu. Cô chỉ thấy lúc này là một khoảng trống không, xung quanh như là thế giới vô định. Một màu đen tuyền...

"Tỷ tỷ... tỷ tỷ..."

Bỗng bên tai cô vang lên tiếng kêu, cơ thể cũng như có người chạm vào. Hàng mi cô run nhẹ, màu đen tuyền xung quanh dường như biến mất. Đôi mắt cô mở ra, sau lớp vải cô nhìn thấy gương mặt Băng Tâm đang lo lắng

"Ha! Tỷ tỷ tỉnh rồi! Làm muội lo lắng muốn chết"

Cô đưa tay lên xoa nguyệt thái dương, hỏi

"Ta ngồi bao lâu rồi?"

"Đã 15 ngày rồi, sao tỷ lại có thể ngồi thiền vào lúc này. Hằng ngày ta đều kêu tỷ nhưng không được. Tỷ ngày qua đêm lại đều ngồi trong xe ngựa"

"Vậy sao, khiến muội lo lắng rồi"

Cô vén màng lên nhìn ra ngoài, bây giờ là buổi chiều. Ánh hoàng hôn ấm áp chiếu rọi

"Tỷ tỷ! Đây là Thủy Lưu trấn. Nơi đây rất gần với núi Tiên Sơn"

Băng Tâm vui vẻ nói, cô gật nhẹ đầu

"Ta hơi đói, đi ăn thôi"

Tiểu Bát Đàn nhảy lên người cô, tiểu Huyết thì luôn quần người vào thân tiểu Bát Đàn. Cô bước xuống nhìn xung quanh

"Tỷ tỷ! Chúng ta lại quán đàng kia dùng bữa đi. Sẵn tiện trọ lại một đêm"

"Ừ!"

Cô nói rồi cùng Băng Tâm bước vào quán, ngồi xuống ghế

"Tiểu nhị! Cho vài món ăn ngon và đĩa mận thảo"

- Vâng! Có liền

Băng Tâm nói rồi quay qua cô mỉm cười vui vẻ

"Tỷ tỷ! Lần tới tỷ nhập định nhớ nói trước. Khiến muội lo lắng quá"

"Ừ!"

Tiểu nhị mang thức ăn lên, cô cầm đĩa bắt đầu dùng bữa. Đang ăn thì cô thấy từ ngoài đi vào 4 người, tiếng nói vang lên

"Mang những thức ăn ngon nhất lên"

Cô liếc nhẹ qua 4 người đó, trong đó có một nữ nhân mặc áo choàng đen che kín mặt mũi. Một thư sinh nhã nhặn, gương mặt tuấn tú. Còn có hai người khác, trông hai người đó dường như là song sinh, một nam một nữ. Hai người song sinh này có dung mạo thanh tú, tướng tá cao khoảng 1m5...

[Thông tin: Người mặc áo choàng đen: Nữ9 đại nhân

Người thư sinh tên Nhã Kỳ, là một người thông minh. Nhìn xa trông rộng, được hoàng thượng phái đến bên cạnh nữ9. Nhằm giúp đỡ nữ9, nhưng chủ yếu là giám sát. Hắn còn có thân phận khác là quốc sư của đất nước, ngày ngày theo cạnh nữ9 nên sinh ra cảm tình. Thường nói tốt cho nữ9 trước mặt hoàng thượng, là một trong nam chủ

Còn đôi đồng tử kia là thuộc hạ của nữ9 cứu về. Họ là hai huynh muội song sinh bị bỏ rơi, được nữ9 nhận về thu dưỡng. Nữ là Song Song, mà pháp phục hồi. Nam Song Thành, là một kiếm sĩ. Cả hai đều là Cấp 1 Tam Giai]

Trong đầu cô vang lên tiếng nói của tiểu Bát Đan, thông tin rất rõ ràng khiến cô cảm thấy dễ chịu. Không quan tâm tiếp tục cảm thụ ăn

Phía bên đó, tiểu nhị mang thức ăn ra. Nữ9 đưa tay cầm bộ mũ đen, mái tóc mượt mà óng vàng uống xoắn phủ xuống, phía đỉnh đầu ở giữa tóc buột ra sau. Để hai bên tóc kề vào má mịn màng, cái trán láng bóng cũng để lộ ra. Đôi mắt bồ câu to tròn long lanh như làn nước màu đen tuyền. Mũi cao, môi đỏ hồng đầy đặn hơi hé ra khiến lòng người ngứa ngáy. Hàng mày lá liễu nhẹo lại nhu thuận. Giữa trán là một cái chu sa hình một chiếc lá đỏ hẹp kéo dài xuống giữa hai mắt trông rất đẹp. Tiểu nhị đang dọn thức ăn lên bàn nhìn đến lên bàn thần. Vì lo nhìn đến Ái Linh nên đã lỡ tay làm đổ nước trà lên bàn, từ bàn nước trà chảy xuống người Ái Linh.

Rầm!

"Người muốn chết sao? "

Song Thành đập bàn đứng lên nói với tiểu nhị, gương mặt thanh tú tức giận

- X...xin lỗi khách quan.... tôi không cố ý

Bịch!

Song Thành đá tiểu nhị xuống đất, rút kiếm ra chìa vào cổ tên tiểu nhị

"Người xin lỗi là xong? Có biết thân thể chủ nhân rất quý giá. Sao có thể để nước bẩn đó làm ướt người? "

Mọi người xung quanh nhìn đến như xem kịch vui, cô cũng không quan tâm ăn phần của mình. Băng Tâm thì lại khác, nhìn đến liền tức giận đứng lên nói với Song Thành

"Người ta chỉ lỡ tay làm đổ nước, cũng đã xin lỗi rồi. Người cần gì phải tức giận như vậy? Còn rút kiếm muốn giết người sao? "

Song Thành nhìn đến Băng Tâm, gương mặt tức giận

"Người là ai lại muốn xen vào chuyện của người khác? "

"Ta chỉ thấy ngứa mắt thôi "

"Hừ! Hắn dám làm đổ nước lên người chủ nhân. Ta phải giết hắn để chuộc tội "

Băng Tâm đỡ tiểu nhị đứng lên nói

"Cũng chỉ là một chút nước, người giết hắn rồi thì được gì? Hắn cũng chỉ lỡ tay "

"Tên dơ bẩn đó còn dám dùng ánh mắt để tiện của hắn nhìn chủ nhân ta. Ít nhất cũng phải để ta móc mắt hắn ra "

Song Thành chìa kiếm vào đôi mắt tiểu nhị, Băng Tâm nghe thấy càng thêm tức giận

"Người ta chỉ nhìn một chút thôi mà, cần gì móc mắt người ta ra. Đẹp để cho người khác ngắm, chẳng lẽ để đó trưng hà. Nhìn một chút thì chủ nhân người chết sao? "

Băng Tâm đẩy tên tiểu nhị vào trong, Song Thành tức giận nói

"Càng nói càng hăm dọa. Người quá vô lễ rồi "

Song Thành hướng kiếm tới tên tiểu nhị đang đi vào, Băng Tâm thấy vậy liền lấy kiếm ra chặn lại. Cả hai cứ thế đánh với nhau...

Cô bên này thông thả cầm chung trà lên uống, tiểu Huyết bên cạnh nhìn đến xì mũi

Advertisement / Quảng cáo

"Bất quá dụng mạo cũng chỉ là dụng thường. So với chủ ngân người thì không đáng nói. Mà công nhận đúng là nữ phụ, chưa gì đã dắt tội nữ9 "

Cô đặt chung trà xuống, cầm khăn thấm lên ăn nói

"Con nhóc đó thích gây phiền toái lắm nhì "

"Ý ừ! ái ó gười a ều là o huyện ao ông (Ký chủ! Cái đó người ta kêu là lo chuyện bao đồng) "

Tiểu Bát Đan vừa ngón bánh bao vừa nói khiến phát âm không rõ ràng, hai tay nhỏ còn cầm hai cái bánh bao đang cắn dở. Tiểu Huyết nhìn đến cũng phải lắc đầu ngán ngẩm

"Ta nói người là heo không sai. Ta không ngờ người ăn nhiều vậy "

"Ười ới eo á (Người mới heo á) "

Cô đưa ngón trỏ lên xoa đầu tiểu Bát Đan, bộ lông trắng mềm mại khiến cô thích thú

"Ý ừ ông i ân á? (Ký chủ không đi càn há?) "

Cô nhìn đến thờ dài..

"Phiền thật..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59

Cô đứng lên đi đến bên cạnh Băng Tâm, nắm lấy cánh tay nàng ta kéo lại

"Đủ rồi! Muốn gây sự sao? "

Băng Tâm nhìn đến sau đó cắt kiếm đi, cô quay qua Song Thành nói

"Thứ lỗi! Muội muội ta hơi lỗ mắng "

Song Thành đứng thẳng người nhìn Băng Tâm

"Nàng ta thật vô phép, ta muốn nàng ta xin lỗi chủ nhân "

"Cái gì? Người nghĩ mình là ai? Bất ta xin lỗi? Dừng hòng "

Băng Tâm tức giận nói

"Người... "

Cô nhìn qua Băng Tâm nói

"Còn không mau xin lỗi? "

"Ta không sai, ta không xin lỗi "

Băng Tâm khoanh tay quay mặt đi, cô thờ dãi nhìn đến Ái Linh

"Vị tiểu thư đây, muội muội ta hơi lỗ mắng. Mong cô thứ lỗi, bữa ăn này để ta trả. Xem như là lời xin lỗi "

"Tỷ tỷ... "

Băng Tâm nhìn qua cô neho mài lại, Ái Linh và Nhã Kỳ từ khi thấy cô bước qua đã trầm ngâm. Nhã Kỳ đứng lên nói

Advertisement / Quảng cáo

"Chuyện nhỏ không đáng nói, ta chỉ muốn hỏi hai vị tiểu thư đây có phải là người đã tiêu diệt đám thổ phi trước đó hay không? "

Băng tâm khoanh tay lại nhìn Nhã Kỳ

"Thì sao? "

"Vậy không biết hai vị có thấy một viên Thủy châu hay không? Ta đã cho người kiểm trong hang động nhưng lại không có "

"Thủy châu gì? Ta không biết. Tỷ tỷ, mình đi thôi "

Băng Tâm kéo tay cô đi đến bàn, nhưng Song Thành lại tức giận vì thái độ của Băng Tâm liền vùng kiểm lên. Thanh kiểm bay xuống cắm ngay trước mặt bọn cô.

"Người quá xem thường người khác rồi "

Tiếng nói Song Thành vang lên, Băng Tâm quay lại với gương mặt tức giận

"Người dám vùng kiểm lung tung. Ngộ nhờ làm bị thương tỷ tỷ ta, ta thề không tha cho người "

"Người... "

"Song Thành! Đủ rồi "

Nhã Kỳ kêu lại, Song Thành nhìn qua tức giận muốn nói gì đó nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Ái Linh liền lùi ra sau không nói gì nữa. Nhã Kỳ nở nụ cười ưu nhã nói

"Xin thứ lỗi, là do tên nhóc này không biết phép tắc "

"Hừ! Ta thấy hần là không có học, không đáng để bốn tiểu thư chấp nhất "

"Người khinh người quá đáng. Dám nói ta vô học? "

Song Thành rút cục chịu không nổi tức giận quát

"Ta nói đó thì sao? Người làm gì được ta? "

Băng Tâm nâng mặt kiêu ngạo nói

Rầm!

Tiếng đập bàn vang lên, Ái Linh nhìn qua Băng Tâm. Gương mặt không cảm xúc khiến người khác không thể đoán được suy nghĩ, giọng nói nhẹ nhàng

"Lời nói của tiểu thư đây hơi quá đáng rồi "

Băng Tâm nhìn Ái Linh đảo mắt, nhếch môi nói

"Ta là vậy đó, ăn ngay nói thẳng. "

"Người nói ca của ta như vậy. Không thấy bản thân quá kiêu ngạo rồi sao? Không xin lỗi thì thôi, lại còn mắng người khác. Có phải người cố ý gây chuyện hay không? "

Song Song từ phía sau đi lên, giọng nói nhẹ như bông vang lên. Băng Tâm nhìn đến nở nụ cười khinh bỉ

"Ta nói các người ngạo mạn thì có. Chỉ làm đổ lên người có chút trà mà đòi chém đòi giết. Lại còn dám dùng kiếm chặn đường ta, các người tự cao tự đại. Vô học là đúng "

Xẹt!

Có một thứ gì đó lao đến phía Băng Tâm nhanh như gió, nhanh đến mức không một ai thấy được. Nhưng khi định hình lại cả 4 người đó liền kinh ngạc. Một mũi băng ma pháp đang ngay trước mắt Băng Tâm, và cô đang cảm nó

Băng Tâm kinh hãi nhìn mũi băng sắt nhọn, cô nhẹ bóp nát mũi băng. Đôi mắt sau lớp vải xẹt qua một tia sáng lạnh nhìn gương mặt Ái Linh đang hiện lên tia bất ngờ. Nở nụ cười nhẹ

"Động thủ như vậy là có ý gì? "

Ái Linh nhìn vào cô, đôi mắt xinh đẹp lạnh lẽo

"Ta muốn muội muội người rút lại lời đã nói. Xin lỗi thuộc hạ của ta "

Băng Tâm đối với bọn họ càng thêm căm ghét, lớn tiếng nói

"Ta mới không xin lỗi, các người là kẻ vô học. Ta chỉ nói đúng sự thật, các người nghĩ mình là ai mà bắt ta xin lỗi. Từ nhỏ tới lớn chưa ai dám nói những lời như vậy với ta "

Song Song giờ đây cũng tức giận nói

"Thân phận chủ nhân ta cao quý. Đánh chó phải nhìn mặt chủ, người không để chủ nhân ta vào mắt. Còn nói người tự cao tự đại, vô học. Những lời nói của người đáng tru vì tam tộc "

Băng Tâm nở nụ cười nhạt khinh thường

"Tru Vĩ Tam Tộc? Người nghĩ mình là ai? Nữ nhi của hoàng thượng sao? "

'Đúng đó! '

Cô đứng bên cạnh nói thầm trong lòng, Song Song cứng miệng tức giận không nói nên lời. Nhã Kỳ giờ mới lên tiếng

"Vị tiểu thư đây xin rút lại lời nói. Đừng khiến chúng ta tức giận "

"Người tức giận thì làm sao? Giết ta à? "

Tiểu Huyết trên vai cô nói thầm

"Con nhóc này đúng là không biết tự lượng sức mình "

"Người... "

Song Thành muốn xông lên nhưng lại bị Nhã Kỳ cản lại, nhìn vào cô

Advertisement / Quảng cáo

"Ta thấy người thân là tỷ tỷ, ít nhất cũng nên thay muội muội nói một lời xin lỗi. Và tốt nhất nên giáo huấn lại muội muội của mình "

Băng Tâm nghe xong liền bước lên một bước tức giận

"Người là ai mà dám bắt tỷ tỷ ta xin lỗi? Ta nói cho người biết, người đừng hòng. Đúng là vô học "

Rầm!

Tiếng đập bàn một lần nữa vang lên, một uy áp đánh thẳng tới bọn cô. Băng Tâm kinh hãi, cơ thể như nặng ngàn cân không chống đỡ được. Đôi chân run rẩy khụy xuống, nàng ta cố gắng không để bàn thân quý xuống. Nhưng lại như cổ cục đá to đang đè nặng ta

Phịch!

Băng Tâm mờ to mắt nhìn thân thể mình ngã xuống, tưởng chừng sự nhục nhã sẽ đến nhưng không. Khi nàng ta nhìn đến liền thấy mình đang quỳ trên chân cô, cách mặt đất một khoảng. Cô đã lấy chân mình ngăn cho Băng Tâm quỳ xuống. Nhã Kỳ kinh ngạc nhìn cô, liếc qua Ái Linh cũng đang hiện lên sự bản thân

Tiểu Huyết này giờ chứng kiến, đôi mắt tím xẹt qua tia khát máu. Chúng dám bắt chủ nhân của nó xin lỗi, lại còn dùng loại uy áp rẻ tiền đó muốn chủ nhân quý xuống. Thật không chấp nhận được

"Các người nghĩ mình là ai mà dám bắt chủ nhân ta quỳ xuống xin lỗi. Có tin ngay bây giờ ta giết chết các người "

Lời nói tiểu Huyết vang lên âm tàn, đám người Nhã Kỳ kinh ngạc nhìn đến tiểu Huyết. Hai ngón tay cô kẹp một lá bùa nhanh chóng đốt cháy, bàn chân nâng nhẹ Băng Tâm liền đứng dậy. Đưa tay sờ sờ cơ thể mình, Ái Linh cũng sốt thu lại khí tức

"Không được! Rắn thú, người đừng mạnh động "

Tiếng nói phát ra từ phía sau, bọn họ nhìn đến liền thấy tiểu Bát Đan đang ngồi trên bàn, cái bụng căng tròn hướng lên trời. Bàn tay nhỏ vỗ vỗ bụng

"Hồ ly mập! Người sao lại ngăn ta? "

"Đây là trách nhiệm của ta. Không thể để người giết họ "

Tiểu Bát Đan bình thản nói, tiểu Huyết nhìn đến xi lười

"Người chỉ biết ăn. Không thấy người khác đang si nhục chủ nhân sao? "

"Nhịn là điều tốt nhất. Đừng nên bốc đồng, sẽ hư đại cục. Huống hồ bây giờ người chỉ là một con rắn, làm được gì? (_ _) _ "

"Ta khinh! Dù bây giờ ta mất hết pháp lực. Nhưng muốn thủ bốn phương có kẻ nào dám ngăn cao đầu nhìn ta. "

Tiểu Huyết khinh thường nói

"Ha! Rắn thú, người quá tự cao rồi "

"Người đang nói ai vậy con hồ ly kia. Suốt ngày chỉ biết ăn, ta nên kêu chủ nhân miễn thịt người là tốt nhất "

"Người nói cái gì "

.....

Thế là trong quán giờ đây là tiếng cãi nhau của hai con vật nhỏ này, đám người nhìn đến cũng giật giật khóe miệng. Cô lạnh nhạt lên tiếng

"Cầm mồm "

Tiểu Bát Đan và tiểu Huyết ngưng lại, cô nắm tay Băng Tâm thu dọn đồ rời khỏi. Để lại đám người Ái Linh nhìn theo, Song Thành tức giận nói

"Đáng ghét! Kể cả một con rắn cũng dám lên mặt. Đúng là không xem chủ nhân vào mắt "

"Ca nói đúng! Lần sau gặp lại phải dạy bọn họ một bài học "

"Hừ! Phải mong không gặp lại mới đúng "

Song Thành ngồi xuống nói, Nhã Kỳ nở nụ cười nhã nhặn lên tiếng

"Không đâu! Sẽ còn gặp lại, bọn họ dường như cũng đến Tiên Sơn "

"Cái gì? Thật đáng ghét, đức hạnh như vậy cũng đến đó tu tiên? Chỉ khổ làm người khác xem thường "

Song Thành đập bàn nói, Nhã Kỳ nhìn qua Ái Linh đang âm trầm

"Ái Linh! Muội sao vậy? "

"Nữ nhân đó, uy áp của muội không thể làm gì nàng ta. Kể cả mũi tên băng cũng bị nàng ta bắt được "

Giọng nói Ái Linh rất bình thản, nhưng bàn tay đã nắm chặt lại.

"Chủ nhân! Chắc là do người đạo này một mối. Thân thể suy nhược nên mới như vậy, đừng quá bận tâm "

Song Song lo lắng lên tiếng

"Ta không sao... Nhưng cái nữ nhân ngang ngược kia. Ta không chấp nhận được "

"Đúng vậy! Cái à cộp cái đó thật đáng ghét. Dám mắng chúng ta vô học "

Song Thành tức giận nắm chặt tay, đôi mắt giận dữ nói

"Được rồi! Ăn cơm đi "

Nhà Kỳ lên tiếng cầm đũa lên ăn, Ái Linh cũng bình thản dùng bữa, nhưng nơi đáy mắt lại xẹt qua tia sáng lạnh

Cô dắt tay Băng Tâm qua một quán khác, vừa đi Băng Tâm vừa không cam lòng nói

"Sao chúng ta phải đi? "

Advertisement / Quảng cáo

"Muội còn muốn gây phiền toái? "

"Là do bọn họ trước chứ bộ, từ cái khúc cái tên gì đó vùng kiếm chặn đường tý muội ta là muội đã không ưa rồi. Nhờ kiếm của hân rạch trúng tý thì phải làm sao? Muội chỉ nghĩ đến thôi là lòng lại trút lên lửa giận "

Băng Tâm vừa đi vừa nói, uất ức than vãn

"Muội không biết lượng sức mình, bọn họ không phải là người muội muốn chọc là chọc "

"Nhưng muội thấy bọn họ thật tự cao. Còn dùng ám khí với muội, còn khiến muội suýt chút nữa nhục nhã quỷ xuống đất. Muội đường đường là nữ nhi của thừa tướng, sao lại có thể chấp nhận nỗi nhục này. Muội thật sự căm ghét cái nữ nhân già vờ cao thượng đó. Lần sau để muội gặp lại chắc chắn trị tội nặng ta "

Băng Tâm phồng má nói

"Nàng ta mạnh hơn chúng ta. Đừng chọc vào ổ kiến lửa nữa "

"Mà tỷ ty thật lợi hại, có thể nắm được mũi tên và đỡ được uy áp của nữ nhân đó. Lại còn giúp muội nữa chứ. Tỷ ty của muội là giỏi nhất "

Cô nở nụ cười nhạt liếc qua Băng Tâm đang luyên thuyên khen ngợi mình. Cô dừng lại một quán trọ, quyết định thuê phòng rồi chui vào không gian nghỉ ngơi.

Cô vào phòng sưởi nước nóng, làn nước ấm tỏa lên. Cô cởi bỏ y phục đi vào trong hồ nước rộng lớn. Nhìn ra ngoài, gần đó khắp nơi đều là hoa. Ong bướm bay lượn tạo nên khung cảnh thiên tiên. Hương thơm của hoa cộng thêm làn nước ấm khiến cô thư giãn. Tiểu Bát Đan và tiểu Huyết nằm trên bàn cách chỗ cô một khoảng

"Ký chủ! Người gây thù với nữ9 rồi "

"Ta biết "

"Nhân vật chính thường có lòng tự tôn rất cao. Kiểu này ngày tháng ở Tiên Sơn người khó sống "

Tiểu Bát Đan nói như cảm thán

"Ta vốn muốn bình lặng làm người qua đường. Không ngờ lại bị con nhóc kia phá hoại "

Cô nhìn lên khoảng trời đêm, dù nói là phòng nhưng thực chất nơi đây như một khoảng không gian nhỏ có kết giới. Có thể nhìn thấy trời cao, có lặng nhìn bầu trời đang dần tối, ánh sao lấp lánh cùng mặt trăng chiếu rọi. Mọi thứ khiến lòng cô dễ chịu...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thế Giới Tu Tiên 5

Cô và Băng Tâm rốt cục cũng đến Tiên sơn, nhìn bậc cầu thang dài kéo thẳng lên những tầng mây mà kinh ngạc. Có giờ đây chỉ thấy dây cầu thang cùng rất xa trên đó bị mây che phủ thì không còn gì khác. Xung quanh rất nhiều người kinh hãi bàn tán, bỗng từ không trung có một người mặc y phục gọn gàng màu xanh lục lơ lửng nói

"Đây là bài kiểm tra đầu tiên! Hãy cho Tiên sơn thấy lòng thành của các ngươi. Trước giờ Ngo ngày mai các ngươi phải lên tới Tiên Sơn, như vậy các ngươi mới có tư cách được tuyển chọn. Quyền quyết định tiếp tục hay trở về đều là ở các ngươi. Chúc may mắn "

Nói rồi người đó biến mất, mọi người xung quanh kinh ngạc đến độ. Băng Tâm nhìn đến mỉm cười phấn khích

"Đúng là Tiên phái, đây chắc chắn là thử lòng kiên nhẫn và tịnh tâm của mọi người. Tỷ ty, chúng ta đi "

Cô lạnh nhạt nhìn Băng Tâm đi trước, hai ngón tay kẹp một lá bùa. Cô dùng lửa đốt cháy nó nhanh chóng, từ cơ thể cô như được bao bọc bởi kết giới. Lạnh nhạt từng bước đi lên, tiểu Huyết quần lấy người tiểu Bát Đan nhìn lên dây cầu thang nói

"Nhắm! Chủ nhân, người cần gì phải tu luyện ở đây "

Tiểu Bát Đan lắc cái đầu nói

"Người sai rồi! Nơi đây là Tiên sơn, linh khí dồi dào. Rất tốt để chủ nhân có thể ổn định lại lực lượng trong người. Và lại người còn có thể âm thầm tìm thông tin của hàng động phong ấn Hóa Long "

Cô không quan tâm hai con vật nhỏ, cứ thế đi lên từng bước. Băng Tâm nhìn cô lo lắng

"Tỷ ty, người chịu nổi không? "

"Tỷ ờn "

Băng Tâm lấy nước ra đưa cô, cô cầm lấy uống một ngụm. Bầu trời dần tối, cô cùng Băng Tâm ngồi nghỉ ngơi. Nhìn lên ánh trăng to tròn, cơn gió thổi qua lạnh lẽo.

"Tỷ tỷ! Ăn chút gì đi "

"Ừ! "

Advertisement / Quảng cáo

Băng Tâm nhìn lên dây cầu thang tầm tối, thờ dãi

"Sẽ còn rất lâu mới tới, xem ra chúng ta nên nhanh lên thôi "

"Được! Đi thôi "

Cô cùng Băng Tâm tiếp tục đi, đã có rất nhiều người mệt mỏi mà từ bỏ. Thậm chí còn từ cầu thang ngã xuống...

Tiểu Huyết và tiểu Bát Đan đã ngủ. Bọn chúng nằm trên vai cô ngủ một cách ngon lành. Cô liếc qua nhìn gương mặt nhỏ nhắn của tiểu Huyết cùng cái đầu tròn tròn của tiểu Bát Đan mà mỉm cười nhẹ...

Thời gian dần trôi qua, bầu trời cũng hừng sáng. Sương sớm phủ lên những tán cây xung quanh, con gió lạnh khiến người run rẩy. Cô bước qua những áng mây trắng xóa đó, nhìn khoảng sân rộng lớn mà bước lên. Nơi đây vô cùng rộng, những tháp điện hùng vĩ sắc sảo trắng lệ khiến mọi người ngẩn ngơ. Có khoảng chừng 5 người đứng đó mặc y phục màu xanh lục trang nghiêm

"Chúc mừng các người đã hoàn thành lần kiểm tra đầu tiên. Tiếp theo hãy đi theo ta "

5 vị tiên huynh đó dắt bọn cô cùng đám người kia đến một cái hồ nước lớn, hàn khí từ cái hồ đó tỏa ra lạnh lẽo. Nhiều người đã bất chợt ôm lấy thân thể mình run rẩy

"Các người hãy bước đến những tảng đá giữa hồ ngồi xuống cảm lấy nội quy của Tiên sơn học thuộc rồi tu luyện một ngày một đêm. Và nếu đọc xong rồi liền quảng quyền sách đi, nó sẽ tự biến mất. Vì vậy nhớ phải quyết định kĩ. Ai ngã xuống sẽ lập tức bị loại "

Cô nhìn đến hồ nước, Băng Tâm cũng kinh ngạc. 5 vị tiên huynh kia đưa cho mỗi người một quyển sách dày cộm rồi bay lên không trung biến mất...

"Chủ nhân! Nó không thể làm khó người "

Tiểu Huyết lên tiếng nói

"Tỷ tỷ! Tỷ không sao chứ? "

Băng Tâm lo lắng nhìn đến cô

"Không! Ta ổn "

"Vậy thì tốt quá "

"Ái chà! Gặp lại người quen trùng hợp thật "

Một tiếng nói khó chịu vang lên, Băng Tâm quay lại neho mải nhìn đám người Song Thành

"Đừng là oan gia ngõ hẹp "

"Ha! Ta thấy đúng vậy, thật xui xẻo khi gặp lại người có đức hạnh như ngươi. May là Tiên Sơn này nhiều cầu thang, nếu không chúng ta đã gặp từ hôm qua rồi "

Song Song chế nhạo nói, Băng Tâm tức giận muốn đi lên nhưng bị cô cản lại

"Đủ rồi! Đừng gây sự "

Cô liếc qua Ái Linh đang lạnh lùng đứng đó, rồi bay lên đi đến một tảng đá trong hồ ngồi xuống. Băng Tâm cũng đến một tảng đá khác bên cạnh cô

"Tỷ tỷ! Nội quy gì đâu mà đây vậy? Học tới khi nào? "

"Ha! Học không nổi thì về đi "

Tiếng nói Song Thành vang lên, hần bay đến ngồi xuống tảng đá bên cạnh Băng Tâm nở nụ cười khinh bỉ. Song Song, Nhã Kỳ và Ái Linh cũng bay đến, họ đều ngồi cạnh nhau. Nhưng tất cả bọn họ đều ngồi gần cô và Băng Tâm, tạo thành hình lục giác đối diện nhau. Băng Tâm tức giận lên tiếng

"Các người có ý gì? "

"Hừ! Bọn ta thích ngồi đâu thì ngồi, người cảm được sao? "

Song Thành lên tiếng chế giễu, Băng Tâm tức giận nhưng cũng không nói gì mở quyển sách ra xem liền kinh ngạc

NỘI QUY TIÊN SƠN:

Điều 1: Không hãm hại huynh đệ đồng môn

Điều 2: Không giết người bừa bãi

Điều 3: Không ý lại vào mình là người tu tiên mà ức hiếp dân lành, làm hại bá tánh

Điều 4: Buổi sáng phải thức đúng giờ (5h)

Điều 5: Không đi trễ

Điều 6: Không gây sự, đánh nhau

Điều 7: Tuyệt đối nghe theo lời sư phụ mình

Điều 8: Hiếu lễ nghĩa, tôn trọng người trên

Điều 9: Không lạm dụng sức mạnh

Advertisement / Quảng cáo

Điều 10: Không chọc phá người khác

Điều 11: Tuyệt đối không làm trái quy định của tiên môn

Điều 12: Cấm rượu

Điều 13: Không tự ý xuống núi

Điều 14: Phải chăm chỉ tu luyện

Điều 15: Trăm yêu trừ ma, giúp dân tích đức

Điều 16: Không nhận của cải vàng bạc tùy ý

Điều 17: Không tự ý vào cấm địa

.....

Kết: VI PHẠM MỘT ĐIỀU TRÊN SẼ PHẠT NẶNG 100 GẤY, TÙY VÀO BAO NHIÊU LỖI VI PHẠM...

Băng Tâm bàng hoàng. Song Song và Song Thành cũng bất ngờ không kém

"Tỷ tỷ! Cái này hơn 1000 gia quy. Lại còn vi phạm 1 điều là bị đánh 100 gậy. Giết người sao? "

Cô lạnh nhạt gật đầu

" Hừ! Không nói thì về đi "

Song Thành nhếch môi nói, Nhã Kỳ nở nụ cười nhẹ

" Gia quy của Tiên sơn luôn như vậy "

Tiểu Huyết và tiểu Bát Đan bên cạnh nhìn nhau

' Chủ nhân! May mắn người không phải người thường. Những gì chúng ta làm đều có người giám sát, người đừng phi phạm thời gian nữa '

Tiểu Huyết và tiểu Bát Đan ngồi trên đùi cô, tiểu Huyết nói chuyện với cô qua tâm trí. Cô gật nhẹ đầu, cầm lấy quyền sách lướt qua từng trang. Đôi mắt cô tĩnh lặng không một gợn sóng, khoảng 1' sau đóng quyền sách lại quăng xuống nước. Nhắm mắt lại vào trạng thái nhập định

Đám người Nhã Kỳ nhìn đến cũng kinh ngạc, Ái Linh dấy mắt xẹt qua tia sáng lạnh lẽo cũng cầm đọc rồi quăng xuống nước. Băng Tâm nhìn đến hai người

" Nhanh vậy? Có đọc không đó? "

Song Thành liếc qua rồi bắt đầu học, cô cảm nhận cơ thể mình thật nhẹ nhàng. Cô như ngồi trong một không gian tối tăm, mọi thứ thật yên tĩnh. Hàn khí lạnh lẽo xung quanh thấm vào da thịt. Cô nhắm mắt, nhưng có thể thấy được xung quanh, từng người, từng người ngã xuống nước

Bồm!

Hàn khí từ dòng nước lạnh như hầm băng khiến cơ thể cô như bị đóng băng, cái lạnh thấu xương thấm vào lục phủ ngũ tạng. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ biết rằng bây giờ trời đã tối. Cô hơi mở mắt nhìn qua Băng Tâm, mọi người cũng mở mắt nhìn xung quanh hồ nước. Ai cũng có thể cảm nhận được hàn khí ngày càng dày đặc. Nó như bông gòn tan ra bao phủ lấy thân thể mọi người

Bồm! Lồm tồm..

Lại có người chịu không nổi rơi xuống nước, cô nhìn qua Băng Tâm. Mỗi nàng ta trắng bệch, gương mặt cũng bị hàn khí trùm lấy. Cô nheo mắt lại nghe tiếng nói yếu ớt của Băng Tâm

" Tỷ... tỷ tỷ... muội lạnh quá "

Cô nhìn qua đám người Nhã Kỳ dù vẫn ngồi vững nhưng môi đã trắng nhạt

[Ký chủ! Bọn họ có bùa bao bọc thân thể tránh hàn khí. Nhưng hiệu quả cũng chỉ có 80%]

Tiểu Bát Đan trả lời cô trong cảm nghĩ, cô liền đưa hai ngón tay trở và ngón giữa lên. Lập tức giữa hai ngón tay xuất hiện một lá bùa, cô vung qua phía Băng Tâm. Khi bay qua Băng Tâm lá bùa bốc cháy. Một vòng khí màu vàng bao trùm lấy Băng Tâm, cảm giác lạnh lẽo của nàng ta đã không còn. Ngồi thẳng người nở nụ cười nhạt, cô thấy vậy cũng nhắm mắt lại tiếp tục nhập định

Hàn khí xung quanh bao trùm lấy cô, trong người cô giờ đây như có một ngọn lửa bốc cháy. Uy mãnh đánh tan đi hàn khí lạnh đó...

Ở một nơi khác có một đám người ngồi trong đại sảnh, một lão già râu bạc ngồi vào giữa tôn nghiêm. Nhìn vào một cái vòng tròn sáng đang phản chiếu hình ảnh...

" Đám nhóc này rất được "

" Sư huynh nói đúng! Ta thấy khá thích thú với nữ nhi có mái tóc vàng kia. Trông rất lạnh lùng "

Một tiếng nói khác vang lên, người này là một nam nhân rất nãi. Mái tóc dài màu đen cột thấp bằng sợi dây. Đôi mắt chìm ung híp lại nhìn vào vòng tròn phát quang thích thú. Mũi cao, môi bạc mông mím cười. Làn da trắng hồng, y phục xanh lam phong nhã. Trên tay còn có chiếc quạt phe phẩy

" Cứu đệ! Người chấm tiêu nha đầu đó rồi sao? "

Lão già ngồi trên ghế vuốt râu mỉm cười

" Đại sư huynh! Ta lại thích tên nhóc trong cặp song sinh kia hơn. "

Advertisement / Quảng cáo

Một người khác lên tiếng, thân hình người này to con. Phong phạm oai hùng, gương mặt ưa nhìn

" Ha ha! Lão tứ, ngươi thích nhóc đó là phải! Tên đó kiếm pháp cùng thể lực không tệ. Rất hợp với ngươi "

Một tiếng nói duyên dáng vang lên, một nữ nhân xinh đẹp ngồi trên ghế. Dung nhan như hoa, bàn tay cầm chiếc quạt tranh che miệng. Cơ thể nóng bỏng mặc bộ y phục màu đỏ trắng, bắt chéo chân lại tỏa ra khí tức nữ nhân yêu kiều nhu thuận. Nhưng trong đôi mắt nâu đồng lại không như vậy, nơi đáy mắt tràn đầy khí thế uy vũ mang theo tia cười

" Tam tỷ ngươi nói đúng! Ta cũng rất thích tên nhóc đó. Nhưng ta lại chấm con tiêu nha đầu trong cặp song sinh hơn "

Một tiếng nói khác vang lên, là một nữ nhân xinh đẹp. Nhưng lại không mỹ hoặc như người được gọi là Tam tỷ kia. Gương mặt xinh đẹp lại mang theo sự uy nghiêm, khác khe. Cơ thể đầy đặn mang trên người bộ y phục kín đáo gọn gàng...

" Kia! Ngủ muội, ngươi thích nha đầu đó thì lấy đi. Ta không ngại, ta thì ta chấm tên nhóc thư sinh kia "

Mĩ nữ được gọi là Tam tỷ mỉm cười duyên. Lão già vuốt râu nhìn qua người nam nhân này giờ im lặng hỏi

" Lục đệ! Ngươi thấy sao? "

Người được gọi là Lục đệ kia xoay qua, giọng nói nhẹ nhàng nhưng xa cách. Dung mạo người này xuất chúng, mái tóc xõa dài màu ngân kim mượt mà, hai nhánh tóc hai bên tai kéo ra sau buột lại. Ở trán là hai lọn tóc ngắn hai bên dài đến chân mày. Làn da trắng ngần. Đôi mắt phượng một mảng lạnh nhạt màu đen sâu không thấy đáy. Mũi cao, môi hồng hơi nhếch lên. Thân hình cân đối mặc một bộ y phục màu trắng hoàn toàn, khí chất thoát tục khiến người say đắm...

" Đệ không biết "

" Kia Lục sư huynh. Sao huynh nói vậy được "

Đôi mắt chìm ung nhìn đến hấn

" Cứu đệ! Ta nghĩ Lục đệ trong lòng sẽ tự có tính toán "

Lão già đầu bạc vuốt râu mỉm cười...

Bầu trời rộng lớn chỉ toàn mặt đêm, ánh trăng sáng chiếu xuống những thân ảnh lạnh lẽo... Ngọn lửa mãnh mẽ như vô hình bao trùm lấy thân thể cô. Không một thứ gì có thể xâm phạm...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Thế Giới Tu Tiên 6

Đôi mắt cô dần mở ra nhìn lên bầu trời, những áng mây trắng lượn lờ. Con gió thổi qua mát mẻ, cô ngồi dậy đứng lên. Một lúc sau Băng Tâm cũng đứng lên vươn người thư giãn gân cốt

"Tỷ tỷ! Đêm qua đa tạ tỷ "

"Ừ! "

Cô lạnh nhạt trả lời, từ trên trời bay xuống 5 vị hôn qua. Họ mỉm cười nhìn bọn cô

"Rất tốt! Ở đây còn lại 50 người đầu. Đi theo ta "

Cô cùng Băng Tâm đi theo họ, xung quanh đường đi toàn là cây cối cùng những tháp điện rộng lớn. Cái sân sạch sẽ thoáng mát, 5 người đó dắt bọn cô đến một tòa nhà nguy nga, hai dãy người đứng hai bên từ dưới cầu thang lên.

"Tỷ tỷ! Thật khí thế "

Cô cùng mọi người đi lên từng bước, khi lên tới nơi 5 người đó chấp tay cúi người rồi mới vào trong. Vừa bước vào mọi người bị không gian cùng sự uy nghiêm của nó làm cho choáng ngợp. Xung quanh tường treo những bức tranh rất đẹp, ở đại sảnh có rất nhiều người...

Cô nhìn đến những người ngồi trên ghế dò xét...

[Đình ----- Thông tin:

Lão già ngồi ở giữa đó là Đại đồ đệ của Lão tiên, hiệu là Tư Chân. Đã già nhưng cũng không dễ xoi, hiện không có đồ đệ nào.

Trình độ: Cấp 8 Tứ Giai

2: Còn nữ nữ mị hoặc kia là Tam trưởng lão, chuyên về vũ khí cùng ma pháp về tốc độ. Nàng ta tên là Chư Ái, tính tình có hơi cô quái nhưng lại rất thích những nữ nam nhân

Advertisement / Quảng cáo

Trình độ: Cấp 7: Ngũ Giai

3: Còn cái tên thân hình to cao, gương mặt u nhìn đó là Tứ trưởng lão, tên là Hùng Cường. Chuyên về kỹ si lẫn binh pháp, tính tình trung kiết thật thà

Trình độ: Cấp 7 Ngũ Giai

4: Và nữ nhân trông kín đáo cẩn trọng kia là Hồng Nhạn, cũng là Ngũ trưởng lão của Tiên sơn. Nhìn vẻ ngoài cũng như tính cách, vô cùng nghiêm khắc, bảo thủ. Nhìn ai cũng như nhau, chỉ cần phạm lỗi không kiêng nể, dù là ai cũng sẽ phạt theo quy định. Vì vậy trong Tiên sơn nổi tiếng là Hồng Cô

6: Lục trưởng lão của Tiên sơn, dung mạo xuất chúng. Tên là Quân Ngọc. Tính tình lương thiện nhưng xa cách lạnh nhạt. Không quan tâm đến ai, cũng chẳng màng thế sự. Chỉ biết giúp đỡ người lành, nhưng lòng lại sâu tựa đáy vực.

Trình độ: Cấp 8 Ngũ Giai

7: Còn người nam nhân tuấn mã cầm quạt trên tay đó là Cửu trưởng lão, cũng là người nhỏ nhất. Tên là Mạc Lâm, khi ẩn khi hiện. Tính tình quái đản bi hiểm, không ưa Lục trưởng lão cùng Thất trưởng lão.

Trình độ: Cấp 7 Nhị Giai

Thông tin quan trọng: Mạc Lâm là một trong nam chủ]

Cô nghe những thông tin đó xong cũng không phản ứng gì, lạnh nhạt nhìn xung quanh...

Băng Tâm háo hức nhìn đồng ngó tây, Đại trưởng lão vuốt râu trắng mỉm cười

"Các ngươi là những người đã thông qua thử thách. Hãy ngồi xuống đây "

Tất cả mọi người ngồi xuống, cô lạnh nhạt nhìn đến. Tiểu Huyết xi lười nói thầm

"Không biết bọn họ lại giờ trò gì "

Lão đầu nhìn đến tiểu Huyết mỉm cười nhẹ vung tay

"Không được để vật thân cận. Hãy đến đây "

Một người đi đến muốn nâng tiểu Bát Đan lên, vì tiểu Huyết đang quấn vào thân tiểu Bát Đan nên cũng nghĩ mình bị nâng lên nên xi lười trừng mắt. Người đó dừng lại nhìn qua cô, cô không nói gì búng nhẹ vào đầu nó. Tiểu Huyết nhìn qua cô, dù ánh mắt cô đang bị lợp vai che đi. Nhưng vì nó và cô có liên kết nên chúng nó có thể cảm nhận được khí tức tàn bạo đó của cô. Liền lạnh run, cô nâng tiểu Bát Đan lên đưa cho người đó. Băng Tâm cũng phải nhìn tiểu nữ bay quanh cột đình. Đồng lão đầu phát tay, xung quanh mọi người xuất hiện một cái vòng tròn lớn trải lên cao như bao bọc bọn cô lại. Băng Tâm nhìn thấy liền đưa tay ra chạm vào

Xẹt

Một luồng điện đánh bật ngón tay Băng Tâm

"Tỷ tỷ! Đây là sao? "

"Hừ! Ngươi không biết gì cả. Ta nghĩ đây là thử thách cuối cùng đó "

Song Thành bên cạnh mĩa mai Băng Tâm

"Ai mượn ngươi nói, nhiều chuyện. Sao? Muốn chứng minh mình không phải vô học hả? Không có tác dụng đâu "

Băng Tâm hiểu được ý nghĩ của Song Thành nên mỉm cười chế giễu. Lão đầu đó vang lên tiếng nói

"Các ngươi hãy chép lại nội quy, tất cả "

Khi lời nói lão vừa dứt thì bỗng từ không gian một đạo âm thanh vang lên trong kết giới nhỏ bé. Đạo âm thanh vô cùng lớn khiến màng nhĩ của bọn cô giống như bị nổ tung, Băng Tâm, Song Thành, Song Song đồng loạt bị tạt tai lại. Gương mặt nhăn nhó đau đớn. Ái Linh nhìn đến, từ tay lấy ra 4 lá bùa cho bọn họ. Cô cũng nhìn qua Băng Tâm, rồi lại nhìn qua đám người Song Thành. Rõ ràng Ái Linh đã dùng bùa nhưng hầu như không có tác dụng. Bên ngoài tiểu Huyết nhìn đến, cảm nhận được âm thanh tàn phá đó liền dùng đuôi vỗ vào thân thể tiểu Bát Đan nói

"Ngươi nhìn kia, trong đó có gì đó không ổn "

Tiểu Bát Đan hé mắt ra nhìn đám người bị tạt tai lẫn lóc, sau đó nhắm mắt lại

"Kệ đi! Ký chủ tự lo liệu được mà "

"Ngươi cái con heo này, đạo âm thanh đó rất lớn... "

"Ký chủ lo liệu được! Lão đầu đó cấp 8, còn ta mới cấp 2. Ngươi giỏi quá đi làm đi "

"Người... chủ nhân mà cô chuyện ta sẽ mất thịt người cũng té chủ nhân "

Hai con vật nhỏ cãi nhau, lão đầu nhìn qua nở nụ cười nhạt.

Bên trong kết giới âm thanh ngày càng lớn, Băng Tâm nhân nhỏ bị tại lại. Đau đớn kêu

"Tỷ tỷ... muội... muội khó chịu "

Cô nheo mắt nhìn bên phía Ái Linh đang cố gắng ngồi thiền để xua đuổi âm thanh, cô nắm lấy tay Băng Tâm kéo nàng ta ngồi thẳng người. Hai ngón tay chạm vào nguyệt thái dương của nàng ta. Sau đó phong bế mạch đầu tâm trí của nàng ta, dùng một lá bùa đốt cháy

Advertisement / Quảng cáo

"Lấy nhu chí cương, lấy yếu giết mạnh. Lòng ta tịnh, mọi vật xung quanh chỉ là hư ảo. Lòng ta tịnh, trời có sập ta vẫn ngồi đây. Âm thanh, chỉ là hư ảo, đầu óc thanh thản. Không nghe thấy "

Băng Tâm như nghe được lời nói của cô, hàng mày giãn ra. Mồ hôi trên trán như ngưng đọng, khóe môi mỉm cười nhẹ. Cô lấy bút đặt vào tay Băng Tâm

"Viết đi "

Cô cũng nhắm mắt lại, bàn tay cầm bút viết xuống trang giấy. Âm thanh đánh thẳng vào cô, nhưng trong người cô ngọn lửa đang cháy. Nó giống như đang thiêu đốt mọi thứ, cô như lạc vào không gian trống rỗng đầy yên tĩnh. Âm thanh đó không thể đánh động vào cô...

Một giờ sau kết giới mở ra, nhiều người gương mặt trắng bệch, tay chân run rẩy. Đám người Ái Linh cũng không khá gì hơn, nhưng họ vẫn hoàn thành thử thách. Một người bước đến thu giấy của bọn cô. Tiểu Bát Đán phóng lên vai cô hỏi

"Ký chủ không sao chứ? "

"Ồn "

"Vậy thì tốt, ta rất lo lắng cho ký chủ. Còn cái con rắn này lại trù người chết á, mất thịt nó đi "

Tiểu Huyền tròn xoe mắt nhìn tiểu Bát Đán đang nở nụ cười nịnh nọt với cô

"Trời trời! Con hồ ly mập này người lật lọng vừa thôi. Ta trù chủ nhân chết hồi nào. Chủ nhân đừng tin nó "

"Im lặng "

Cô nhe lên tiếng, hai con vật nhỏ nín miệng không nói gì nữa. Cô nhìn qua Băng Tâm đang vui vẻ ôm tiểu Mỹ vào lòng

"Lắm tốt lắm "

Đại trưởng lão vuốt râu mỉm cười gật đầu hài lòng

"Ha ha! Xem ra đám nhóc này rất được. Lần này Tiên sơn ta có phúc rồi "

Tam trưởng lão nở nụ cười mỉ hoặc nhìn qua Nhã Kỳ, ánh mắt tán thưởng...

Ái Linh bước lên hướng đại trưởng lão hỏi

"Tiểu nữ Nhục Hy Ái Linh, bái kiến Đại trưởng lão. Ta mạo phép hỏi người khi này tại sao lại làm vậy? "

Lão đầu vuốt râu mỉm cười nói

"Khi này ta cho các người vào trong kết giới với âm thanh rầm vang như vậy là để dò xét lòng các người. Không ngờ lòng của các người lại khó dò như vậy. Nhất là người, âm thanh xung quanh không hề đánh động được người "

Lão đầu nhìn qua cô vuốt râu, cô mỉm cười lạnh nhạt

"Chỉ là ta không có gì phiền lòng nên âm thanh mới không thể đá động. Đại trưởng lão đề cao ta quá rồi "

"Ha ha haaaa! Nha đầu người thật hiểu chuyện "

Cô lạnh nhạt nhìn đến, Cửu trưởng lão đứng lên đi đến Ái Linh

"Vậy thì ta muốn thu nhận Ái Linh làm đồ nhi "

"Kìa Cửu đệ, sao chưa gì đã ghim người rồi "

Lão đầu nở nụ cười hỏi

"Ta cũng chọn nha đầu đó "

Tiếng nói từ ngoài vang lên, một thân ảnh oai hùng đi vào. Gương mặt người này tuấn mã phi phàm. Mắt phượng sắc bén, hàng mày kiếm anh khí tỏa ra uy nghiêm. Mũi cao. Môi bạc mỏng. Thân y phục màu đen phiêu dật trong gió...

[Thất trưởng lão, Thất Huyền Minh. Tính tình bạo ngược tàn nhẫn, kiêu ngạo hơn trời. Nhưng làm nhiều việc tốt, trăm yêu trừ ma. Có quan hệ không tốt với Cửu trưởng lão cùng Lục trưởng lão

Trình độ: Cấp 8 Ngũ Giai]

Thất trưởng lão bước vào nhìn đến Cửu trưởng lão đang lạnh lẽo nhìn hắn. Từ phía sau có một nam nhân khác, mái tóc buộc cao. Dung nhan tuấn mã, đôi mắt sâu lẫm nhìn đến Ái Linh. Uy mãnh bước đến phía Lục trưởng lão cúi đầu

"Sư tôn "

"Ừ! Huyền Hân, về rồi "

Lục trưởng lão gật nhẹ đầu

[Thông tin: Huyền Hân, là đệ tử của Lục trưởng lão. Là một kiếm sĩ cấp 6 Ngũ Giai, là một thiên tài xuất chúng. Huyền Hân là nhi tử của Huyền gia thừa tướng, có hôn ước với nữ9. Và cũng là một trong nam chủ người mà nữ phụ Băng Tâm yêu thương]

Advertisement / Quảng cáo

Cô gật nhẹ đầu, vậy là đã có 3 nam chủ xuất hiện, còn 1 người nữa... Cô nhìn qua Băng Tâm đang nhìn chăm chăm Huyền Hân mà lắc đầu thờ dài..

"Thất sư huynh có ý gì? "

"Ta cũng muốn nhận nha đầu này làm đồ nhi "

"Rõ ràng là ta chọn trước, thất sư huynh lấy tư cách gì mà dành với đệ? "

Cửu trưởng lão Mạc Lâm tức giận nói

" Lấy tư cách ta là Thất sư huynh của ngươi "

" Huynh...! "

" Được rồi! Vẫn chưa kiểm tra ma pháp. Hai ngươi chưa gì đã nháo nhào lên. Còn ngươi nữa Thất đệ, sao tới giờ ngươi mới tới "

Lão đầu vuốt râu nói

" Đệ có việc cần xử lý "

" Đừng đó đại trưởng lão, sư phụ của ta có việc nên mới tới trễ "

Một tiếng nói vang lên khiến mọi người bất ngờ, cô nhìn ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Thế Giới Tu Tiên 7

Từ ngoài một nữ nhân bước vào, mái tóc buộc cao dài ngang lưng màu hồng. Hai nhánh tóc để trước ngực uốn lượn dài hơn eo, phần nửa khúc cuối tóc lại có màu xanh nước biển. Đôi mắt to tròn linh động màu xanh như mặt nước xanh đẹp, màu xanh trong veo không quá đậm. Hàng mi cong vút khẽ run. Chân dài cong. Mũi cao, môi anh đào nở nụ cười. Làn da trắng mịn hồng hào đầy sức sống. Thân hình quyến rũ có lẽ có lúm, bước đi uyển chuyển nhưng khí thế.

" Đồ nhi Tinh Xuyên, bá kiến các vị sư thúc "

Đại trưởng lão vuốt râu hí hóp mắt dò xét

" Thất đệ! Đây là đồ đệ ngươi thu nhận? "

" Phải! "

" Hử? Sao các ngươi lại cùng Huyền Hân, đệ tử của Lục đệ đi chung? "

Tứ trưởng lão Hùng Cường lên tiếng

" Thưa tứ thúc, chỉ là trùng hợp gặp nhau "

Huyền Hân bước lên nói. Cô nhìn đến Tinh Xuyên. Nàng ta cũng đang nhìn cô mỉm cười nhạt

[Kỳ chú! Nàng ta là Tinh Xuyên, một nữ phụ. Yêu thầm Nhã Kỳ, là một cô nhi được Thất trưởng lão thu nhận mới đây. Tinh tình ương bướng, ngu ngốc. Nhiều lần làm trò hề cho nữ9 cùng các nam chủ. Trình độ cũng không có gì nổi bật...]

Cô nhìn đến sau đó lướt qua Ái Linh đang bị vây khốn bởi hai đại nam nhân. Tam trưởng lão yêu mị lên tiếng

" Nha đầu tên Tinh Xuyên sao? Rất đẹp, ta thích. Sau này có thời gian qua chỗ ta chơi "

" Đệ tử tuân mệnh "

" Được rồi! Cho người mang cầu thủy tinh ra kiểm tra ma pháp "

Lão đầu lên tiếng, thất trưởng lão ngồi xuống. Tinh Xuyên cũng ra phía sau hân ta đứng, mọi người ai về chỗ nấy...

Một người mang quả cầu trắng hình tròn ra đặt lên bàn để ngay giữa chánh điện. Lão đầu vuốt râu cho từng người lên thử...

Advertisement / Quảng cáo

Thời gian trôi qua, Nhã Kỳ bước lên đưa tay đặt lên quả cầu. Trong quả cầu xuất hiện một cuốn sách. Mọi người nhìn thấy mỉm cười

" Quả là sức mạnh như người. Ma pháp của ngươi là trí tuệ "

Tam trưởng lão khen ngợi, Song Song bước lên đặt tay vào quả cầu lo lắng. Từ quả cầu xuất hiện ánh sáng nhạt

" Của tiểu nha đầu ngươi là ma pháp trị liệu cùng hồi phục. Rất tốt để thành ma pháp sư hỗ trợ "

Lão đầu mỉm cười, Tứ trưởng lão bước lên định lấy vai Song Thành nói

" Không cần thứ! Ngươi là kiếm sĩ, ta nhận ngươi làm đồ đệ "

Song Thành quỳ xuống

" Bái kiến sư phụ "

" Ngoan! Được rồi. Chúng ta né qua một chút "

Băng Tâm bước lên lo lắng nhìn cô, tiểu Huyết bên cạnh nói thầm

" Sao con nha đầu này ý lại vào người quá vậy chủ nhân? Có thứ ma pháp thôi mà cũng lo "

Cô không nói gì nhìn Băng Tâm đưa tay đặt lên quả cầu, từ trong quả cầu xuất hiện một chiếc lá. Sau đó linh lực trong quả cầu tăng lên...

" Ủ! Khá lắm, ma pháp hệ Mộc và linh lực lớn mạnh. Cộng thêm là kiếm sĩ... đây là thiên tài "

Ngũ trưởng lão uy nghiêm nói, nàng ta mỉm cười nhẹ nhìn Băng Tâm đang vui vẻ. Băng Tâm nhìn qua cô rồi lại như vô tình nhìn qua Huyền Hân. Cả hai chạm mắt khiến Băng Tâm xấu hổ lù ra. Cô trong lòng thầm thở dài...

Cô bước lên định đặt tay lên quả cầu thủy tinh thì tiếng nói của Tinh Xuyên vang lên

" Sư muội sao không coi bỏ khăn che mắt? "

Cô nở nụ cười nhẹ nhàng

" Muội có dung mạo không được đẹp, sợ làm các vị trưởng lão kinh sợ. Huống chi mắt muội không được tốt, không thể tiếp xúc với ánh sáng bên ngoài. Không thể làm theo ý sư tỷ "

Lời nói cô nhẹ nhàng nhưng mang theo một chút buồn bã, Tinh Xuyên ồ lên nói

" Xin lỗi! Là tỷ không tốt, muội hãy tiếp tục đi "

Cô tiếp tục đưa tay tới quả cầu thủy tinh, nhưng bỗng nhiên...

Oành!

Quả cầu thủy tinh vỡ ra, mọi người trong sảnh bất ngờ. Tiểu Huyết và tiểu Bát Đán cũng kinh hoàng nhìn nhau. Bàn tay cô dừng giữa không trung...

[Ký chủ! Sức mạnh của người có thể nói là bị phong ấn. Chắc chắn có kẻ gây rối]

Đôi mắt sau mảnh vải của cô xẹt qua tia sát khí, tiểu Bát Đán cùng tiểu Huyết cảm nhận được liên rùng mình. Tiểu Huyết nói khẽ

" Chủ nhân... bình tĩnh "

Cô rút tay lại giả vờ sợ hãi, Băng Tâm nhìn qua Song Thành đang nở nụ cười bí hiểm mà chỉ vào

" Người làm phải không? "

Song Thành nhìn đến Băng Tâm lắc đầu ra vẻ vô tội

" Ta không có, người đừng đổ oan cho ta "

" Người còn xảo biện, tỷ tỷ không sao chứ? "

Băng Tâm bước lại định lấy tay cô lo lắng hỏi

" Tỷ không sao, chỉ là hơi kinh sợ "

Tinh Xuyên bước qua nhìn cô hỏi

" Mọii không sao là tốt rồi, đừng hoảng "

Lão đầu vuốt râu nheo mắt nói

" Thay quả khác "

Cô nhìn một quả cầu khác được đưa ra, lão đầu nói

" Chỉ là sự cố, khiến người kinh sợ rồi. Thử lại đi "

Cô gật đầu biết rõ là họ không muốn gây lớn chuyện nên cô cũng không nói gì bước lên. Cô nhìn qua Song Thành, tiểu Bát Đán và tiểu Huyết lạnh run thầm nói trong lòng

' Tên này không xong rồi '

Cô đặt tay lên quả cầu thủy tinh, từ bên trong hiện lên ngọn lửa đỏ. Cùng linh lực khá ít luân động. Lão đầu vuốt râu

" Cũng không có gì đặc biệt, ma pháp hệ Hỏa. Linh lực lại yếu như vậy, người tên gì? "

" Thừa đại trưởng lão, ta tên Lãnh Cơ Ngân Tinh "

" Ủ! Ngân Tinh, người cần phải nỗ lực tu luyện "

Advertisement / Quảng cáo

" Rõ "

Cô lui ra sau, tiểu Huyết nói nhỏ vào tai cô

" Lúc quả cầu bể ta đã kinh sợ "

' Ta cũng có một tia hoảng hốt xẹt qua, tưởng chừng bị lộ. Nếu như là vậy thì kế hoạch yên bình của ta sẽ bị phá hỏng '

Cô dùng tâm trí để nói chuyện với tiểu Huyết

[Ký chủ định bỏ qua?]

' Ha! Người thấy sao? '

Tiểu Bát Đán dựng lông không nói gì nữa, cô lặng nhìn đến Ái Linh đang bước tới quả cầu. Nàng ta lạnh nhạt đặt tay đến gần quả cầu

Oành!

Quả cầu một lần nữa bể, mọi người lần nữa kinh ngạc. Lão đầu vuốt râu...

" Đưa quả cầu khác lớn hơn lên đây "

Một lần nữa quả cầu thủy tinh được mang lên, quả cầu này lớn hơn so với quả cầu lúc ban đầu. Ái Linh tiếp tục đặt tay lên, từ quả cầu phát ra luồng sáng chói lóa, linh lực mạnh mẽ dao động bên trong. Luồng sáng đó khi biến mất thì trong quả cầu còn xuất hiện 3 đạo ánh sáng gồm màu xanh nước biển. Màu nâu, và cuối cùng là màu xanh lá cây. Khi những màu sắc đó biến mất thì hình một chiếc nhẫn xuất hiện khiến lão đầu đứng bật dậy

" Là triệu hồi sư, cùng tam hệ ma pháp. Thủy, thổ và mộc "

Mọi người nghe đến triệu hồi sư liền bàng hoàng, nhìn đến Ái Linh

" Triệu hồi sư? Linh lực khi này cường đại như vậy. Lại còn là tam ma pháp, thật không thể tin nổi. Đúng là thiên tài ngàn

năm có một "

Mọi người nháo nháo lên, nhất là Thất trưởng lão và Cửu trưởng lão, hai người nhìn nhau ngỡ ngàng. Tiểu Huyết đứng trên vai cô nói qua suy nghĩ bằng giọng khinh thường

' Quả cầu đó không bằng 1 phần mà lần trước ta cho người. Triệu hồi sư thì có gì hay? Chủ nhân cũng là triệu hồi sư mà, còn là một triệu hồi sư vĩ đại nữa '

' Ta là triệu hồi sư khi nào? '

' Chủ nhân có điều không biết, người là triệu hồi sư. Nên người mới có thể thấu hiểu, cảm nhận được sức mạnh của ta và cùng ta trở thành chủ tớ. Những người có thể cùng ta ở cạnh không có người thứ 2, ta cảm nhận được Xích Xà Vương này chỉ có 1 chủ. Người sau này khi linh lực ổn định thì sẽ có thể triệu hồi vạn thú mà không cần ký khắc ước ы (ˊ ˋ ˊ ˋ) ˊ '

Cô lạnh nhạt nhìn đến đám người vây quanh Ái Linh

[Đúng là nữ9, con cưng của trời]

Tiểu Bát Đán cảm thán...

Cô nhìn qua Lục trưởng lão Quân Ngọc lạnh nhạt ngồi trên ghế, không có ý định tranh giành hay lại xem. Còn có Huyền Hàn nữa, hần nhìn nữ9 bằng ánh mắt si mê. Nhưng lại dẩu nó vào đáy mắt...

Băng Tâm nhìn đến bầu môi, thấy Huyền Hàn nhìn đến Ái Linh càng thêm căm ghét nàng ta

" Hừ! Có gì hay ho "

" Ha! Chủ nhân của ta tài giỏi như vậy. Người so được sao "

Song Thành bước đến nhìn Băng Tâm khinh bỉ. Lão đầu ho khan ngồi vào ghế

" Khụ khụ... được rồi, ai cũng muốn có nha đầu này. Vậy thì hãy để nó lựa chọn "

Ái Linh nhìn xung quanh nở nụ cười nhạt, chú ý tới Lục trưởng lão này giờ ngồi đó...

' Hừ! Chắc cổ tình không thể hiện cảm xúc để ta chú ý. Đứng là có thủ đoạn, vậy ta càng không để ý tới người '

Cô cạn lời với cái suy nghĩ của Ái Linh

' Đứng là mấy đứa tài giỏi hay tự cao... '

Ái Linh nhẹ nhàng lên tiếng

" Ta có thể mạn phép nghe ma pháp của các trưởng lão để quyết định hay không? "

Lão đầu nghe vậy gật đầu

" Được! Ta là đại trưởng lão của Tiên sơn, hiệu Tư Chân. Cấp 8 Tứ Giai. Chuyên về tấn công vật lý "

" Còn ta là Tam trưởng lão của Tiên sơn, hiệu Chư Ái. Chuyên về tốc độ, ta quả thật rất thích nha đầu người. Nhưng ta quyết định chọn Nhã Kỳ tên nhóc kia làm đồ đệ. Nhường lại cho các sư huynh vậy "

" Ha ha! Tam tỷ nói đúng, ta là Tứ trưởng lão Hùng Cường, chuyên về kiếm sĩ cùng binh pháp. Ta chọn Song Thành làm đồ đệ. Nhường lại các người "

" Ngũ trưởng lão, ta chuyên về ma pháp biến hóa cùng đánh trực diện. Ta chọn Băng Tâm nha đầu cùng Song Song làm đồ đệ. Ta cũng rất thích người nhưng có lẽ ta không thể dạy triệu hồi sư, huống hồ ta đã có hai đệ tử nhỏ này "

Mọi người nhìn qua Lục trưởng lão, Huyền Hàn thấy vậy nói thay

" Sư phụ ta... "

" Ta chọn Ngân Tinh làm đồ đệ "

Cô nhìn qua Lục trưởng lão, Huyền Hàn nghe thấy liền kinh ngạc. Tiếc nuối nhìn qua Ái Linh...

Lục trưởng lão nhìn cô

Advertisement / Quảng cáo

" Ta là Lục trưởng lão, ta sẽ dạy người lễ nghi cùng Hóa pháp của người. Được chứ? "

" Đồ nhi bái kiến sư tôn "

Cô cúi đầu hành lễ, Cửu trưởng lão thấy vậy mỉm cười

" Ha ha! Vậy xem ra chỉ còn lại ta, thất sư huynh cùng đại sư huynh "

Thất trưởng lão liếc nhẹ qua Cửu trưởng lão

" Ta là Thất trưởng lão, Thất Huyền Minh. Ta có thể đào tạo người thành

người tài giỏi "

" Ta là Cửu trưởng lão, Mạc Lâm. Ta cũng có thể khiến người mạnh mẽ "

Ái Linh nhìn qua cô cùng Lục trưởng lão lạnh lùng. Sau đó nhìn vào thất trưởng lão cùng lão đầu...

" Ta chọn Cửu trưởng lão làm sư phụ "

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu, Cửu trưởng lão Mạc Lâm cười tươi dùng ánh mắt thách thức qua Thất trưởng lão đang tức giận...

" Haizz! Được rồi, dù có hơi tiếc nhưng không sao. Các người ai nấy về điện của mình "

Lão đầu vuốt râu nói rồi ra khỏi điện bay đi. Cô cũng cùng Lục trưởng lão rời khỏi. Trước khi đi Băng Tâm chạy qua cô nói

" Tỷ tỷ hãy cố gắng tu luyện. Khi rảnh muội sẽ sang thăm tỷ... "

Băng Tâm liếc nhẹ qua Huyền Hàn, sau đó cùng Ngũ trưởng lão rời đi. Cô nhìn theo thờ dài... nhìn lên bầu trời trong xanh cùng với ánh nắng xuyên qua...

" Cuối cùng cũng xong... Một thật "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thế Giới Tu Tiên 8

Cô cùng Sư Tôn đến một ngọn núi vắng vẻ, tòa nhà cao lớn. Xung quanh là cây cối thoáng mát trống trải, bước vào đại sảnh sư tôn ngồi xuống ghế thoát tục. Xung quanh đồ vật giản dị...

" Sư muội! Đây là nơi ăn cư của chúng ta. Ta là Huyền Hàn, là đệ tử nhập thất của núi này. Trong ngọn núi này ngoài ta, muội và sư tôn còn có một người nữa "

Lời nói Huyền Hàn vừa dứt, từ ngoài chạy vào một bóng dáng nhanh nháo. Là một nữ tử, nàng ta có mái tóc ngắn dài hơn vai buộc cao qua bên trái. Đôi mắt to tròn vui vẻ. Môi hồng cười tươi. Làn da mịn màng trắng trẻo. Thân hình nhỏ nhắn cao chắc tới vai cô, là một nữ tử xinh đẹp. Vừa chạy tới sư tôn vừa cười vui vẻ

" Sư phụ! Người về rồi "

Nàng ta chạy tới ôm lấy sư tôn, tiểu Huyết cùng tiểu Bát Đan nhìn đến trong lòng trầm nghĩ

" →_→ Có gian tình '

"Đù rồi Chung Linh "

Lời nói sư tôn lạnh nhạt vang lên, Huyền Hàn xoay qua cô

"Đây là Chung Linh "

Chung Linh quay qua nhìn cô, ánh mắt dò xét. Sau đó đáy mắt xẹt qua một tia khinh thường

"Không có gì đặc biệt. Sư phụ, sao người lại nhận nàng ta? "

" Chung Linh! Chú ý lời nói "

Sư tôn uy nghiêm nói, nhưng lời nói vẫn nhẹ nhàng tao nhã.

" Hừ! "

Chung Linh bĩu môi quay qua sư tôn cười nói, không thèm ngó ngang tới cô. Huyền Hàn thấy vậy liền lên tiếng

" Sư muội, muội sắp làm sư tỷ của Ngân Tinh rồi. Chào hỏi đi "

Chung Linh quay qua nheo mày, nhìn đến cô giọng nói chua chát...

"Ta là Chung Linh. Ta là ma pháp sư tam hệ, có khả năng nhìn pháp lực và kỹ năng của kẻ khác "

' Giọng nói gì đấy, giống như đang khoe khoang vậy. Trước mặt chủ nhân mà giờ cái giọng đó... '

Tiểu Huyết nói trong tâm trí, đôi mắt nhìn đến Chung Linh cực kỳ bất mãn

" Muội là Lãnh Cơ Ngân Tinh, mong sư tỷ sau này giúp đỡ "

Advertisement / Quảng cáo

" Hừ! "

Chung Linh khinh thường cô sau đó nhìn qua tiểu Bát Đan liền tròn xoe mắt. Miệng nở nụ cười

" Dễ thương quá "

Chung Linh đưa tay chạm vào mũi tiểu Bát Đan khiến nó ngửa ngáy

" Hắc xì... "

" Ha ha! Dễ thương quá... "

Chung Linh mỉm cười, sau đó nhìn qua cô cùng tiểu Huyết đang quần lấy người tiểu Bát Đan nói

" Lấy con rắn này ra, đưa ta con hồ ly này "

Tiểu Huyết kinh ngạc trước thái độ dừng dừng như đứng rồi của Chung Linh, nhìn qua cô...

" Chung Linh! Người làm gì vậy? Ngày thường ta dạy dỗ người như vậy sao? "

" Sư phụ... "

" Được rồi, trở về phòng tu luyện. Chép 100 bản nội quy cho ta, khi chép xong thì mới được ra ngoài "

Lời nói sư tôn khiến tiểu Bát Đan kinh ngạc

[Trời ơi! Nội quy của nơi này dày kinh luân. Nhỏ này bị phạt chép 100 bản. Chắc ở trong phòng lâu à]

" Sư phụ... "

" Đi đi "

Chung Linh cúi lấy tay áo sư tôn, tức giận nhìn qua cô dậm chân đi ra ngoài.

' Chủ nhân! Người thành công ghi thêm một kẻ thù '

Cô lạnh nhạt đứng đó nhìn sư tôn đang uống trà. Sư tôn nhìn cô nói

" Chung Linh nó được chiều quá nên sinh ra hư hỏng. Đừng bận tâm tới nó, đây là quà ta tặng người "

Sư tôn đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ, cô nhận lấy cất vào tay áo

" Đa tạ sư phụ "

" Được rồi! Để Huyền Hàn dẫn người đến phòng "

" Vâng! "

Huyền Hàn cúi đầu rồi đi ra ngoài, cô cũng đi theo. Vừa đi cô vừa nhìn xung quanh, nơi đây rất rộng nhưng cũng trống trải.

" Sư phụ luôn không thích ồn ào. Vì vậy đệ tử của người chỉ có ta và Chung Linh. Lần này có thêm muội nữa là 3. Ta cũng khá bất ngờ, mấy năm trước người không hề nhận ai vào nữa. Lần này lại nhận muội... "

[Nghe giọng nam chủ giống như không vui thì phải. Chắc hẳn mong Lục trưởng lão nhận nữ9 để hẳn gần gũi đây mà. Lúc Lục trưởng lão nói nhận người làm đồ đệ trên mặt hẳn hiện lên sự thất vọng rõ ràng]

' Ta biết '

Cô mỉm cười nhẹ nói

" Vậy muội thật may mắn... "

" Tới rồi "

Huyền Hàn dẫn cô tới một biệt viện trông đơn sơ. Xung quanh ngoài khoảng đất trống cùng biệt viện đơn sơ bị những hàng cây xung quanh bao phủ thì không còn gì nữa.

" Biệt viện của ta và Chung Linh ở rất xa. Mỗi người đều có nơi riêng để yên tĩnh. Sư tôn luôn ở chính điện. Nếu có chuyện gì muội cứ đến tìm ta, sư tôn luôn cần được yên tĩnh. Không thích bị quấy rầy "

" Muội biết rồi "

"Được! Vậy ta đi trước. À! Đây là quả của ta "

Huyền Hàn đưa cho cô một bình ngọc, rồi quay đi. Cô cầm bình ngọc trên tay bước vào phòng. Gian phòng này khá rộng, đồ vật đơn giản. Xung quanh trống trải thoáng mát, cô bước tới giường ngồi xuống...

"Chủ nhân! Đây là được thảo hồi phục. "

"Xì! Cũng chỉ bình thường, đối với những loại được trong hệ thống thì nó không đáng tiền "

Tiểu Bát Đan kinh thường nói, cô đặt bình được xuống giường nhìn qua tiểu Bát Đan

"Thông tin của con nhóc khi nãy "

[Thông tin: Chung Linh, là cô nhi được Lục trưởng lão vào hai mươi mấy năm trước nhận nuôi trong lần đi trừ yêu. Chung Linh được Lục trưởng lão nuôi nấng từ nhỏ, có tình cảm sâu sắc hơn cả tình sư đồ. Có thể nói là yếu sư phụ của mình. Tính tình ngang ngược, tính sở hữu cao nên khi có nữ nhân khác lại gần Lục trưởng lão thì điên tiết lên vì thế nên mới ghét người. Luôn cho rằng Lục trưởng lão cũng có tình cảm với mình nên luôn giữ người như giữ phụ quân. Là ma pháp sư tam hệ (Hỏa, mộc, sấm chớp), hiện là cấp 3 Ngũ Giai]

Cô bình thân ngồi trên giường, tiểu Bát Đan nhìn cô

"Ký chủ! Khi nãy nằng ta còn định cướp ta khỏi người nữa Q^Q "

"Ta biết. Đồ của ta mà lại dám mơ tưởng. Ta thấy khó chịu rồi đó "

"Ký chủ... ≥_≤ Người thật tốt với ta, ta cảm động quá "

Tiểu Bát Đan dang hai tay nhỏ ôm cô, tiểu Huyết dùng đuôi quấn lấy thân thể nó xê ra khỏi người cô

"Chủ nhân! Ta thấy cho đi con hồ ly mập này cũng không sao. Dù gì nó cũng vô dụng "

"Ê ê, con rắn thú. Người nghĩ mình đang nói gì đó? Ta rất quan trọng với ký chủ đó nghe chưa. Đừng có mà nói ta vô dụng, nếu nói tới vô dụng thì là người mới đúng "

Tiểu Bát Đan xù lông phản bác

"Hừ! Ta đương nhiên có giá trị. Ta đã thu thập rất nhiều thứ cho chủ nhân, kiến thức của ta rất quan trọng với người_ (' 3 ') _ "

Tiểu Huyết tự hào nói

"Hừ! Cũng chỉ có cái óc rắn, giá trị nổi gì "

"Người có ý gì hả con hồ ly kia. Người đang nói ta ngu á hả? Này hả, người mới ngu nha "

"Người ngu thì có con rắn thú "

"Người ngu "

"Người vừa ngu vừa xấu vừa đáng ghét "

"Người mới xấu, thân mập như con heo. Xúc phạm sự xinh đẹp của hồ ly "

"Hà hả! Ta là mèo nhà, nên không xúc phạm tới tộc hồ ly. Còn người mới xúc phạm loài rắn đó "

.....

Tại nó nói chuyện một chút là cãi nhau, khiến khắp gian phòng vốn yên tĩnh nay lại rầm rộ lên. Cô nhìn qua bọn chúng, đôi mắt sau lớp vải hiện lên tia sáng lạnh. Hai con vật nhỏ nhìn qua cô, phớt chốc im bật

"Ha ha... ký chủ! Ta thấy người đồng ý nhận Lục trưởng lão kia làm thầy chắc chắn có lý do. Người có ý định gì sao? "

Cô lạnh nhạt nhìn vào khoảng không vô định

Advertisement / Quảng cáo

"Lục trưởng lão Quân Ngọc này không đơn giản. Đôi mắt hần sâu như biển, chắc chắn là cao nhân. Huống hồ hần là ma pháp sư cấp 8. Hiểu biết chắc chắn uyên thâm, ta muốn lợi dụng hần mọi tin tức. Và hần cũng không thích nữ9 nên ta sẽ an tâm mà không sợ phải dính vào rắc rối "

"Chủ nhân cao minh. Vậy người định tu luyện ở đâu? "

"Không biết... "

Cô không nói gì nữa lấy trong tay áo ra chiếc hộp khi nãy sư tôn đưa. Mở ra xem thì thấy bên trong là một loại bột trắng mà kinh ngạc

"Bột? "

Tiểu Huyết dùng đuôi cầm lấy chiếc hộp. Khi nhìn đến liền bắt ngờ nói

"Là bột tinh cốt, có khả năng kháng độc mạnh. Nó là nguồn gốc tạo ra thuốc bách độc bách xâm. Và cũng là một thành phần cho Tây Tuý đan thánh dược "

"Ký chủ! Tên sư tôn này không tệ "

Cô cất chiếc hộp nhỏ vào không gian, sau đó quay qua hai con vật nhỏ nói

"Hiện tại ta cần thăm dò nơi này. Tiểu Bát Đan, người nhận trọng trách này đi "

"Hà! Ký chủ? Ta đi sao? "

Tiểu Bát Đan kinh ngạc, trên mặt tròn trịa đều là ý không muốn

"Đừng đó! Người đi đi, để ta bảo vệ chủ nhân cho_ (' ▽ ') _ "

"Ký chủ..."

"Hử? "

Cô quay qua nhìn tiểu Bát Đan khiến nó lạnh gáy

"Không có! Ta đi là được chứ gì "

[Khởi động khả năng tốc độ ----- 100% ----- Hoàn tất]

"Ký chủ! Ta đi đây "

Nói rồi tiểu Bát Đan biến mất, thân ảnh nhỏ nhanh như gió chạy ra ngoài. Cô nhìn theo rồi ngồi lại xếp bằng tu luyện

Sáng sớm cô đến chính điện bái phỏng sư tôn, ngồi xuống ghế chép kinh thư. Sư tôn đi qua nhìn cô, cầm lên tờ giấy

"Ủ! Thư pháp rất đẹp..."

"Tạ sư phụ khen "

"Được rồi, ta sẽ dạy cho ngươi về ma thuật hệ Hỏa của ngươi. Đầu tiên nói ta biết Hỏa hệ có thể làm gì "

Sư tôn cầm tách trà lên uống hỏi cô

"Tấn công gần xa đều được. Lực sát thương mạnh, có thể thiêu rụi mọi thứ "

"Phải! Hỏa hệ là ma pháp hơn hẳn những loại ma pháp khác. Một hệ, thổ hệ đều phải kiêng kỵ nó. Nhưng còn Thủy hệ, nó lại là thiên địch của Hỏa hệ, hai thứ này luôn khắc nhau, nhưng lại thể lại nghiêng về Thủy hệ "

"... "

"Nhưng nếu như có thể trộn lẫn Hỏa hệ cùng Thủy hệ lại thì nó có một sức mạnh hoàn toàn mới "

"Sức mạnh mới? "

"Phải! Một sức mạnh rất lớn. Vì thiên địch của nó, thứ duy nhất có thể dập tắt ngọn lửa đã bị dung hòa với nhau, thì không còn điều gì có thể ngăn cản "

Cô cúi xuống, khóe môi hé ra...

"Làm sao mới có thể dung hòa nó? "

"Dung hòa hai thứ này lại không hề đơn giản. Đây là điều mà một quyền sách cổ xưa đã nói. Tương truyền từ thời xa xưa, lửa nước đã được tạo thành. Ngọn lửa đến từ địa ngục, và nước lại đến từ thiên nhiên. Một phần của thiên giới... Vì ngọn lửa đã hoành hành khắp nơi, khiến nhân gian lâm vào cảnh lầm than. Nên thiên đình đã dùng nước, thứ thuần khiết trong sạch để dập tắt ngọn lửa đầy ái ố mãnh liệt đó. Ngọn lửa mang trong mình hết thảy sự đau khổ của thế trần... Tham, Sân, Si, Hận, Ái, Ó, Dục. Vì lẽ đó mà nước, thứ thanh thuần nhất mới có thể khống chế ngọn lửa..."

Cô kinh ngạc với lời nói của sư tôn, hỏi

"Vậy... có ngọn lửa nào không bị khống chế bởi nước hay không? "

Sư tôn trầm ngâm, sau đó nở nụ cười nhạt nhìn qua cô

"Có! Nó là Hắc Diễm hỏa đến từ địa ngục. Một ngọn lửa cường đại, đã từng thiêu rụi thiên địa..."

"Nó mạnh như vậy sao? "

Cô tiếp tục thăm dò

"Mạnh! Từ đó không thể dùng dễ tả về nó. Ta sẽ nói cho ngươi biết..."

Cô nhìn sư tôn ngồi trên ghế, phong thái tao nhã thoát tục

"Từ thời xa xưa, địa ngục đã tạo ra Lửa để tượng trưng cho những điều đau khổ trên trần gian. Có tất cả 5 loại..."

' 5 loại? Chẳng phải có 4 loại thôi sao? '

Cô kinh ngạc, nhìn đến sư tôn

"5 loại? "

"Phải! Đầu tiên là ngọn lửa màu đỏ, Ngọn lửa bình thường nhất, nó là hiện thân của sự hận thù, dục vọng mãnh liệt. Màu trắng, là hiện thân của sân, si, ái, ó. Màu xanh dương là hiện thân của sự tham lam tuyệt đối. Và màu đen, ngọn lửa Hắc Diễm, hiện thân của cái Ác, sự tàn nhẫn, vô tình. Một trái tim không ánh sáng mới có thể sở hữu nó. Và nó có sức mạnh cường đại, sở hữu được nó là một điều quan trọng. Nhưng tương truyền, ngọn lửa này đã bị một con rồng lấy đi. Và con rồng này đã bị phong ấn, từ đó ngọn lửa Hắc Diễm cũng mất tích. Ngọn lửa Hắc Diễm này, hiện thân của cái ác, vì lẽ đó nó sẽ dần chiếm lấy linh hồn người sở hữu. Và nó sẽ điều khiển ngược lại kẻ đó "

"Điều khiển ngược lại? "

"Phải! Chỉ có người có linh lực cường đại. Thật sự mạnh mẽ mới có thể khiến nó phục tùng "

Cô nở nụ cười nhạt

"Vậy... còn ngọn lửa thứ 5? "

"Chính là ngọn lửa được dung hòa bởi Thủy hệ "

"Vậy có nghĩa đã từng có người làm được? "

"Chuyện đó ta không biết, trong sách cổ không có ghi. Và sức mạnh của nó cũng không thể nắm được... Ngọn lửa thứ 5 này là một bí ẩn "

Sư tôn vừa uống trà vừa nói

"Đến nay, những vị thần mới là người mạnh nhất. Tiên, để có thể đạt đến cảnh giới đó thì con người phải trút bỏ hết tất cả những gì liên quan tới trần đời. Mãi mãi sống trong sự thanh tịnh và yên bình, người tu tiên luôn có tuổi thọ rất dài. Sở dĩ ta nhận ngươi làm đồ nhi, là vì trong ngươi có sự trầm lặng yên bình. "

"Thì ra là vậy... Đồ nhi có thể hỏi sư phụ một câu? "

"Hỏi đi "

"Sư phụ... thọ bao nhiêu rồi? "

Sư tôn ngẩn người, sau đó nhấp trà bình lặng nói

"Ta 190 tuổi "

Advertisement / Quảng cáo

Cô gật nhẹ đầu, sau đó tiếp tục cùng sư tôn học. Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã qua mấy ngày. Cô ngồi trên giường tu luyện, tiểu Huyết bên cạnh nói

"Con heo đó sao tới giờ chưa về vậy chủ nhân? Có khi nào nó bị người ta mần thịt rồi không? "

"Con rắn thú, chưa gì trù ta chết rồi "

Tiếng nói tiểu Bát Đản vang lên, từ ngoài phóng vào ngồi trên đùi cô.

"Về rồi "

Cô lạnh nhạt nói, tiểu Bát Đán nhìn cô vui vẻ

"Mấy ngày nay ta rất nhớ người "

"Được rồi! Vào chủ đề đi heo mập "

Tiểu Huyết dùng đuôi đánh vào người tiểu Bát Đán

" Từ từ! Ký chủ, ta đã khám phá hết Tiên sơn này. Đầu tiên phải nói đến nơi đây rất rộng lớn, ta biết được Tiên sơn có một cái tháp có tên là Tháp Tuệ. Trong đó để muôn vàng những cuốn sách giá trị, từ ma pháp, kinh thư, binh pháp, ma thuật cổ xưa, bùa, ma pháp trận còn có những thứ bí mật khác, nó sẽ có ít với người. Và nơi đây có một nơi gọi là Thông Dược đường. Nơi đây dường như bị ngăn cách bởi khu rừng, là nơi bí mật. Trong đó có rất nhiều thảo dược, đan dược. Và có một ông lão râu trắng đầu hói ở đó, ông ta được xưng là Nhị trưởng lão. Hình như là một Luyện Đan sư "

" Luyện đan sư...? "

" Dạ phải! Ta vô tình biết được khi thấy một người mang com đi vào rừng. Tò mò nên đi theo, và phát hiện ra. Ta còn biết 1 tháng nữa sẽ có một kì thi dành cho những môn hộ của Tiên sơn, nói là đi vào Tiên Tháp gì đó, mà Tháp Tuệ lại nằm trong Tiên Tháp đó "

Cô vron môi nở nụ cười

" Ha! Bắt đầu thú vị rồi đó. Còn bên phía nữ9? "

" Hừ? Nàng ta cũng đang thăm dò nơi này, tình cảm của nàng ta với Cửu trưởng lão cũng dần tốt hơn. Và còn có nữ phụ Tinh Xuyên nữa, nàng ta khi ẩn khi hiện. Trông rất bí ẩn "

Cô nghe xong liền mỉm cười nhạt, đôi mắt sau lớp vải hiện lên sát khí xẹt qua. Tiểu Huyết cảm nhận được liền hỏi

" Chủ nhân! Có vấn đề gì sao? "

" Sau này ngươi sẽ biết "

" Vậy bây giờ ký chủ định làm gì? "

Cô đứng lên bước ra khỏi biệt viện

" Tất nhiên là đến đó... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thế Giới Tu Tiên 9

Cô kêu tiểu Bát Đán dẫn cô đến nơi gọi là Thông Dược đường gì đó, bước vào khu rừng. Xung quanh toàn là trúc, chúng bao phủ xung quanh. Cô đi sâu vào trong, càng ngày càng sâu. Trước mắt cô xuất hiện một ngôi nhà gỗ đơn sơ, xung quanh trồng đầy thảo dược. Cô bước đến gần nhìn quanh

" Nha đầu người sao có thể vào đây? "

Một tiếng nói già nua vang lên, cô quay lại liền thấy một ông lão đầu hói râu trắng đang nhìn cô chăm chăm

" Ông là Nhị trưởng lão? "

" Hừ? Sao cô nương biết? "

" Đoán "

" Đoán? Ha ha, lão tuy đã già nhưng chưa hồ đồ. Nói đi, người là đệ tử của ai? "

" Lục trưởng lão là sư phụ của ta "

" À! Là Lục đệ, không ngờ nó lại nhận thêm một đồ đệ. Người tới đây có mục đích gì? "

Cô mỉm cười nhẹ

" Học hỏi "

" Hừ? Học hỏi? "

[Ký chủ thông minh, đủ sách rất tốt và nhiều. Nhưng vẫn không bằng người có kinh nghiệm]

Cô gật đầu nhìn lão

" Phải "

" Haizz! Đám trẻ các người, sao đứa nào cũng tới đây muốn học hỏi "

" Hừm? Có người đã đến đây? "

" Ha ha! Phải, nhưng ta không nói người biết, cũng không dạy người gì cả. Về đi "

Lão đầu quay vào trong nhà, cô nở nụ cười nhạt xè tay ra. Từ tay cô xuất hiện một cây hoa màu xanh dương

" Ta còn định tặng lão một món quà xem như phí học tập. Nhưng xem ra lão không cần "

" Hừ? Quà gì mà có thể mua chuộc được... ơ... "

Advertisement / Quảng cáo

Lão quay lại vừa nói, nhưng khi nhìn thấy thảo dược trên tay cô liền ngo ngắc. Mắt tròn xoe

" Lam Chi Anh thảo? Sao... sao người có được nó? Cây này phải mắc 100 năm trồng mới ra, người... sao người có được nó? "

" Nhị sư phụ không cần biết từ đâu ta có. Chỉ là người có muốn nhận hay không thôi "

" Nhận... ta đương nhiên nhận "

Lão cầm lấy cây hoa trên tay cô nhìn qua nhìn lại, đôi mắt giựt giựt tươi vui

" Vậy lão có thể nói cho ta biết ai đã đến? "

"Hử? Là con nhà đầu tên Ái Linh "

Lão cứ nhìn vào cây hoa, nói

"Lão đã nhận nàng ta làm đồ đệ? "

"Xi xì, ta chỉ cho nó một cuốn sách rồi đuổi đi. Không nhận "

Lão vừa cầm hoa, vừa đưa tay phát phát nói

" Ah! Vậy... "

Cô lấy từ trong tay áo ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho lão

" Đây là quà mà ta biếu lão, mong lão thích "

Lão đầu quay qua nhìn chiếc hộp trên tay cô, cầm lấy mở ra liến tròn xoe mắt. Một viên thuốc màu trắng hiện ra

" Tây Tủy đan loại bậc nhì? Ngươi.... ngươi.. cái này... "

Lão kinh ngạc nói, lời nói lắp bắp không nên lời

" Lão thích không? "

" T...t...thích... cực kì thích "

Từ thích của lão như bị nghẹn, khó khăn nói. Cầm viên Tây tủy đan trên tay mà run run

" Vậy là được rồi, ta có thể trao đổi thêm kiến thức với lão? "

" Há! Được! Vào trong, vào trong "

Cô được lão dắt vào trong nhà gỗ, xung quanh toàn mùi thảo dược. Cô nhìn đến một cái lò đang nung cháy, rồi lại đến gần một cái bàn. Có một quyển sách trên đó, cô nhìn vào trang giấy đang mở ra. Lão đầu thấy liền chạy lại ôm vào lòng giấu đi

" Đây là tâm huyết cả đời của lão. Cầm ngươi xem "

" Xi! Chủ nhân nhà ta cần chắc "

Tiểu Huyết ngồi trên bàn phe phẩy đuôi. Cô cũng không nói gì bước lại một cái kệ gỗ gần như mục nát. Trên đó đựng rất nhiều sách

" Đó là tất cả sách ta thu thập được. Ngươi cứ tùy ý xem "

" Ủ...! Mà việc ta tới đây là để nói ai biết. Ta là Lãnh Cơ Ngân Tĩnh "

" Ủ! Lão là Thông Tĩnh "

" À! Vì lẽ đó mà nơi đây mới gọi là Thông Dược đường "

Tiểu Bát Đan hiểu ra, cô mặc kệ cầm lấy sách tìm một chỗ ngồi xuống đọc...

Thời gian tích tắc trôi qua, phút chốc đã là buổi trưa. Cô nhìn cả chồng sách bên cạnh mình, trên kệ cũng không còn một quyển. Còn lão đầu Thông Tĩnh nhìn mà quai hàm như rớt ra ngoài

" N...ngươi... đọc sách ghê vậy... sách của ta bị ngươi đọc gần hết rồi "

" Chiều tối rồi! Ta về đây, ngày mai đến. Mà lão nói gần hết, chứng tỏ là còn? Mai chỉ chỗ ta đọc "

" Cái gì?... Chuyện... chuyện... đó... "

Cô không để lão nói hết câu mà trực tiếp bỏ về, tiểu Huyết quần lấy tiểu Bát Đan nhảy lên vai cô. Cô rời khỏi rừng trúc, xung quanh giờ đây một mảnh tĩnh lặng, bỗng trên cao có tiếng xào xạc...

" Chủ nhân! Ta thấy giống như có ai đang nhìn mình "

Cô không quan tâm trực tiếp đi ra ngoài, ở phía xa trên cao có một con quạ đen nhìn chằm chằm cô. Đôi mắt xám tro hiện lên thân ảnh của cô....

Trên đường trở về biệt viện cô gặp phải Chung Linh, tiếng nói nàng ta nghi ngờ vang lên

" Ngươi lên lên lút lút đi đâu đó? "

Cô quay qua nhìn Chung Linh nở nụ cười nhạt

" Muốn đi tham quan để hiểu rõ khu vực nơi đây "

" Tham quan tới giờ mới về? Ngươi gạt ai vậy "

Chung Linh bước lại gần cô chất vấn, nhìn đến tiểu Bát Đan

[Thôi xong! Sao con mụ này ra sớm vậy?...~(*+__+*)~]

" Đưa nó cho ta, vì ngươi mà ta mới bị sự phụ phạt. Ta nhất định tính sổ với ngươi "

" Đây là thú của muội "

" Ta mặt kệ, cho ta chơi. Ta là sư tỷ của ngươi, đưa đây "

Chung Linh gắt gỏng nói, gương mặt chua ngoa. Tiểu Huyết nhìn đến rồi khỏi thân tiểu Bát Đan, dùng đuôi đánh vào mông nó khiến thân hình nó vọt qua tay Chung Linh. Rồi quần lấy cô. Tiểu Bát Đan kinh ngạc sững sờ nhìn cô

" Ký chủ... "

" Ha ha! Vậy mới được chứ "

Chung Linh nói rồi ôm tiểu Bát Đan trở về biệt viện, mặc cho tiểu Bát Đan kêu gào. Tiểu Huyết xì lười nói

" Cái con nhà đầu này thật đáng ghét. Dám ra lệnh cho chủ nhân, để con heo mập đó chịu khổ chút vậy "

" Ha! Đến lúc diễn kịch rồi "

Cô nói rồi đi đến chính điện, đẩy cửa bước vào nhìn đến đại sảnh một mảng trống không. Liền đi tìm xung quanh, cô dừng lại trước một căn phòng, đưa tay gõ cửa... Từ bên trong vang lên tiếng nói, cửa cũng mở ra

"Huyền Hàn! Là người sao? Lấy được đồ chưa? "

Cô nhìn đến cánh cửa mở ra, sư tôn đứng đó. Y phục không chỉnh tề, mái tóc ướt đầm chảy xuống cơ ngực. Dung nhan tuấn mĩ thờ ơ như họa. Sư tôn vừa lau tóc vừa nhìn cô kinh ngạc Rầm!

Cánh cửa đóng sầm lại, cô bên ngoài đứng đợi. Tiểu Huyền trên vai cô hỏi

"Chủ nhân! Bộ người liệt cảm xúc rồi sao? Mĩ nam như vậy người không có cảm giác gì ả? "

Advertisement / Quảng cáo

"Toàn là thứ linh tinh "

Cạch!

Cánh cửa lần nữa mở ra, sư tôn bước ra ngoài. Y phục chỉnh tề nho nhã, khí chất phong phạm khiến người ngại ngẩn. Nhìn vào cô lạnh nhạt đi ra chính điện ngồi xuống. Cô cũng đi theo

"Sao người lại đến đây? "

Cô nước mắt chảy xuống, tay nắm lấy vạt áo của sư tôn. Run rẩy

"Sư phụ..."

"Người làm sao? Có chuyện gì? "

Sư tôn nhìn cô đang khóc hỏi

"Sư phụ... híc... sư tỷ... tỷ ấy..."

"Chung Linh làm gì người? "

"Tỷ ấy lấy thú của đồ nhi "

"Cái gì? Nha đầu đó thật không biết hối cải "

Sư tôn đứng lên, cô đưa tay run rẩy lau nước mắt

"Sư phụ làm chủ cho đồ nhi "

"Haizz! Được rồi "

Sư tôn phủ bụi trên vai áo cô rồi bước đi. Cô ở phía sau nở nụ cười nhạt, đôi mắt sau lớp vải hiện lên tia sáng lạnh lẽo

Sư tôn đi đến biệt viện của Chung Linh, khi thấy hắc Chung Linh liền vui vẻ chạy ra ôm lấy sư tôn mỉm cười

"Sư phụ đến tìm đồ nhi? "

"Phải! "

"Vậy sao. Người vào phòng đi "

Chung Linh cúi xuống gương mặt đỏ lên, tia vui mừng nơi đáy mắt xẹt qua

"Không cần "

Chung Linh bị cự tuyệt, nụ cười trên môi tắt hẳn, nũng nịu nói

"Người lần nào tới cũng không có vào phòng ta. Sao lại thế chứ "

"Người thân là nữ nhi, chú ý một chút. Ta tới đây hỏi người một chuyện "

Sư tôn dứt lời, cô cũng từ phía sau bước lên, Chung Linh nhìn đến liền tức giận

"Người đến đây làm gì? "

"Chung Linh! "

"Sư phụ..."

Chung Linh cúi đầu không dám nói gì, tiểu Bát Đản từ trong chạy ra nhảy vào lòng cô

"Ký chủ... ta kính sợ a~ "

Chung Linh nhìn đến bất ngờ

"Sư phụ... không phải như vậy "

"Đù rồi! Ngày thường ta đã quá nuông chiều người. Từ giờ chép thêm 100 bản nội quy, ở trong phòng hồi lỗi. Nửa tháng không được đến điện tìm ta "

"Sư phụ! Ta có thể chép nội quy, có thể ở trong phòng. Nhưng người không thể cấm ta đến gặp người "

Chung Linh gấp gáp nói

"Đù rồi! Ngày thường là ta không dạy dỗ người đáng hoàng. Khiến cho người không biết phép tắc, sau này gặp ta không được quá thân mật. Cũng không được ức hiếp sư muội của người "

Sư tôn nói rồi bỏ đi, cô cũng theo sau. Chung Linh bàng hoàng đứng đó...

Sư tôn quay qua nhìn cô

"Do ta dạy dỗ không tốt, ủy khuất cho người rồi "

Cô mỉm cười nhẹ ôm lấy hắc hắc khiến hắc hắc sững người

"Đa tạ sư tôn, ở đây chỉ có người là tốt với đồ nhi "

Chung Linh ở gần đó nhìn thấy cảnh này mà đến người, đôi mắt nhìn vào cô hiện lên tức giận. Sư tôn trở lại bình tĩnh đưa tay xoa đầu cô

"Đây là bồn phận của ta "

Cô rời khỏi người sư tôn, mỉm cười nhẹ

" Ân! "

" Mà... cảnh lúc này... "

Sư tôn nắm chặt tay đưa lên miệng, gương mặt hơi đỏ nẻ đi

" Cảnh lúc này! À! Là lúc này người... "

Cô kinh ngạc nói lên, sư tôn nhanh nhào bật lấy miệng cô

" Không cần nói, người hãy quên đi "

Cô gật gật đầu, đôi mắt liếc xuống bàn tay sư tôn. Hần nhìn đến, trong lòng bàn tay có cảm giác mềm mại ướt át. Kinh hoàng rút ra

" Ta xin lỗi "

" Hai người... hai người đang làm gì? "

Chung Linh tức giận đỏ mặt đi tới, đôi mắt trừng vào cô căm phẫn

" Sư tỷ "

" Người nói đi, hai người nói cảnh lúc này là cảnh gì? "

Chung Linh nói giận đi đến nắm chặt tay cô hỏi

" Sư tỷ! Muội đau "

Sư tôn thấy vậy liền kéo cô lại, giọng nói lạnh nhạt

Advertisement / Quảng cáo

" Chung Linh! Buông ra "

" Sư phụ, người... "

Chung Linh bất tay cô khiến thân thể cô lao đảo, sư tôn ở phía sau định lấy vai cô. Chung Linh nhìn thân ảnh hai người dán vào nhau mà tức điên

" Sư phụ, sao người lại thân mật với nàng ta? Hai người đang rất gần nhau đó "

Sư tôn nghe thấy liền đẩy nhẹ cô ra, gương mặt hơi đỏ lên nhìn qua Chung Linh

" Người sao lại ra đây? Ta cho phép người ra ngoài sao? "

" Nếu ta không ra, làm sao có thể thấy cảnh tình tứ của hai người? "

" Đủ rồi! Ân nói lung tung, trở về biệt viện cho ta "

Sư tôn nói rồi phát tay bỏ đi, cô cũng đi theo sau. Trước khi rời khỏi, khẽ môi cô vưm lên nụ cười nhạt. Chung Linh nhìn thấy mà kinh hãi, bàn tay siết chặt lại...

Sư tôn trở về chính điện, nhìn cô đứng đó nói

" Sao người không về? "

" Đa tạ sư phụ "

" Được rồi! Người về đi "

" Vâng! Nhưng còn sư tỷ... "

" Mặc kệ nó, ta sẽ dạy dỗ nó lại "

" Vậy đồ nhi về trước. Sư phụ nghỉ ngơi "

Cô rời khỏi chính điện, đôi mắt sau vành vài vệt qua tia sáng lạnh lẽo mang theo chế giễu. Sư tôn ngồi trên ghế, bàn tay đưa lên nhìn ngón người...

" Sao lại như vậy? Cảm giác ôm nó lại khác với Chung Linh... "

Sư tôn đặt tay lên ngực trái, đôi mắt lạnh nhạt hiện lên tia gọn sòng

" Chỗ này... khi này đã đập rất nhanh... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Trong khu rừng trúc, ánh sáng không thể chiếu qua. Mặt trời lên cao khiến mọi thứ xung quanh bị chiếu rọi bởi sự chói chan. Trong ngôi nhà gỗ, mùi thảo dược nồng nặc khắp nơi. Cô đang cùng Thông Tịnh lão đầu luyện đan

" Nha đầu người hãy nhìn theo cách này. Những viên đan được là một thứ tinh túy được tạo ra bởi sự kì công. Chỉ có người có tố chất như luyện đan sư mới có thể luyện thành "

Lão đầu vuốt râu nói, cô cầm một cuốn sách trên tay. Nhìn qua nhìn lại, rồi lấy một tờ giấy trắng viết gì đó...

" Ta muốn chế một loại thuốc mới "

Cô nhìn trong cuốn sách vừa nói, lão đầu nghe đến liền kinh ngạc

" Người? Chế đan được mới? "

" Phải! "

" Ha ha! Nha đầu, người hơi quá rồi "

Lão đầu vuốt râu nói, cô không quan tâm bước đến cầm một số dược thảo bỏ vào lò luyện đan. Bàn tay xè ra ngọn lửa màu trắng, lão đầu nhìn thấy mà kinh hãi

" Bạch hóa? Người đã luyện đến được Bạch hóa? "

Cô không nói gì chăm chú đốt lò luyện đan, tiểu Bát Đàn và tiểu Huyết trên bàn nhìn đến

" Chủ nhân sao lại cho lão đầu đó thấy? "

" Ta nữ ký ù ó lý o (Ta nghĩ kỹ chứ có lý do) "

Tiểu Huyết nhìn qua tiểu Bát Đàn đang ngốn một đống đan dược trong miệng

" Người ăn kinh thật "

Advertisement / Quảng cáo

" Ngon ẩm, ăn ông? (Ngon lắm, ăn không?) "

" Không cần "

Tiểu Huyết nhìn qua cô, ngọn lửa dần tắt đi. Cô mở lò luyện đan ra, bên trong xuất hiện một viên thuốc hai màu. Một nửa màu đen một nửa màu trắng. Lão đầu kinh ngạc nhìn cô

" Đây là thuốc gì? "

Cô đưa viên thuốc xoay qua xoay lại nói

" Thường thì chỉ có đan dược trị vết thương bên ngoài. Nhưng ta đã tạo ra một viên thuốc có thể hồi phục hoàn toàn linh lực. Ta gọi nó là Phục Đan "

" Hồi phục linh lực? Phục Đan? "

Lão đầu nhìn vào viên thuốc run rẩy, rồi nhìn cô

" Không cần phải hoảng sợ như vậy. Đây là bí mật, lão nhớ lấy "

" Người... lần trước là Tây Tuyền đàn bạc nhi. Trăm năm ít ai luyện thành, nay lại tạo ra một thứ đan dược mới. Lại còn có ngọn lửa Bạch hóa... Người rốt cuộc là cao nhân phương nào? "

Cô dễ viên thuốc vào một cái bình, lạnh nhạt nói

" Ta là ai lão không cần biết. Ta chỉ muốn tạo ra những thứ mà thế gian này chưa ai làm được "

Lão đầu nhìn cô kinh hãi, bản thân một hồi lâu mới vuốt râu đi vào trong lấy ra một quyển sách. Đó là quyển sách hôm trước lão đã giấu đi..

" Người là người trẻ tuổi, lại có thần phận bí ẩn. Nhưng ta biết mình không bằng, nên đem những gì ta có thể cùng người học hỏi. Nay ta Tịnh Thông cả đời kì công nghiên cứu, lại tự thấy mình không bằng người. Ta khám phục khẩu phục "

Lão đầu thờ dài đưa quyển sách cho cô, cô cầm lấy mở ra xem

" Đây là những gì lão đã tìm hiểu? "

" Phải! Ta đã thử nghiệm và ghi lại "

" Tốt lắm, có thứ này rồi ta không cần phải tốn công làm gì.. "

Cô đặt quyển sách xuống bàn xem, nhìn qua một loạt các cuốn sách khác. Lão đầu vuốt râu khàn phục

" Chân nhân bất lộ tướng! Xem ra viên tẩy tủy đan hôm trước là do người luyện thành "

" Phải! "

Lão đầu dù biết trước nhưng vẫn không thoát khỏi việc bàng hoàng, đứng đó trầm ngâm. Cho đến khi cô lên tiếng

" Quả là rất tốt, nhưng hiệu quả không được cao. Hãy thay thế một số thứ khác, xác suất thành công sẽ là 100% "

Cô đưa quyển sách cho lão, rồi dùng bút vẽ gì đó đưa cho lão so sánh.

" Xem đi "

Lão đầu nhìn qua hai bên, đôi mắt mở to bàng hoàng. Miệng run rẩy sau đó nở nụ cười

" Ha ha haaaa! Ta hiểu rồi, tốt. Tốt lắm, haaaaaa. Cao nhân, cao nhân "

Cô lạnh nhạt nhìn lão, sau đó bước đến ngồi trên ghế.

" Ta sẽ tạo ra những loại đan dược mới. Ta sẽ ghi vào một quyển sách "

" Hử? Được! Lão sẽ đi tìm nguyên liệu giúp người "

Lão đầu vuốt râu, cầm lấy viên thuốc khi nãy cô bỏ vào lọ nói

" Nhưng còn viên thuốc này? "

" Tìm người thử nghiệm "

Lão đầu vuốt râu, bỗng từ ngoài vang lên tiếng bước chân. Một người mang com đến, cô nở nụ cười nhạt đưa tay tạo ra ngọn lửa trắng đánh về hướng người đó

Bang!

Người đó ngã xuống, lão đầu bước ra nhìn thân thể trên mặt đất mà co rút khóe miệng

" Ra tay ngoan độc "

Nói rồi lão dùng một thứ thuốc gì đó rót vào miệng môn hộ kia

" Đây là thứ khiến cho linh lực của một người bị hao tổn trầm trọng "

Lão đầu vừa làm vừa giải thích, sau khi rót xong liền đưa viên thuốc cô chế tạo khi nãy bỏ vào miệng người đó. Khi người đó tỉnh dậy, cô thì dùng bùa để ẩn thân

- Nhị trưởng lão... khi này...

"Không có gì, người thứ vận linh lực trong người đi "

Món hộ kia ngỡ ngẩn nghe theo, khi thấy linh lực của người đó vận hành bình thường lão liền kinh ngạc mỉm cười

"Người đi được rồi "

Advertisement / Quảng cáo

Lão đầu bước vào trong, cô cũng hiện thân

"Thuốc này tác dụng hoàn toàn, quả là một tuyệt phẩm "

Cô không nói gì, đi qua bàn xem sách

"Lão nên nhớ chuyện này đừng nói cho ai biết. Và nhớ kĩ một điều, tuyệt đối không tùy tiện đem những dược phẩm của ta ra ngoài. Những kẻ có được thì phải trả một cái giá xứng đáng "

Lời nói của cô âm tàn quyết tuyệt, lão đầu vuốt râu đôi mắt híp lại

"Nha đầu người tuy không biết là ai, có mục đích gì. Nhưng ta sẽ làm theo, từ nay người là bằng hữu của lão. Tính tình người tàn nhẫn lão hiểu rõ, lão sẽ làm theo lời người. Những kẻ có được đan dược này, sẽ phải trả một cái giá xứng đáng "

Cô nhếch môi nhìn sách

"Lão là người tu tiên, sao lại đồng ý? "

"Ha ha! Ta vốn không muốn tu tiên. Chỉ dùng đôi mình để tạo ra những loại đan dược tuyệt mĩ nhất. Nay lại gặp được cao nhân, lão xem như sống không uổng đời người "

Cô không nói gì nữa, ngồi xuống ghế

"Mà người tiếp theo định tạo ra loại dược gì? "

"Ta đang tính toán! Ta cảm thấy vẫn còn thiếu... "

Lão đầu vuốt râu, sau đó nói

"Ta biết có một chỗ gọi là Tháp Tuệ, nơi đó chứa hàng ngàn hàng vạn loại sách. Trong đó chắc chắn có thứ người cần. Nhưng Tháp Tuệ đó lại nằm trong một tầng của Tiên tháp... "

Cô nghe đến liền nhìn qua lão

"Tiên tháp đó là gì? "

"Tiên tháp đó là một thứ rất kì diệu. Nó có tổng cộng 10 tầng, từng tầng là những thứ khác nhau. Có nơi để pháp bảo, có nơi để vũ khí... Nói chung toàn là bảo vật vô giá. Nhưng mỗi tầng của Tiên tháp lại có người thủ hộ, nói người cũng không hoàn toàn là đúng. Có thể là quái thú... Mỗi người sẽ được tu luyện trên tầng tháp đó, nếu lên được tầng nào thì sẽ được lấy một bảo vật trong đó. Qua được nhiều tầng thì sẽ lấy được càng nhiều bảo vật, nhưng đó là một vấn đề khó khăn, vì họ phải đánh thắng thủ hộ của mỗi tầng tháp "

Lão đầu vuốt râu nói, cô nghe xong liền sững người. Nở nụ cười nhạt

"Làm sao vào được trong Tiên tháp "

"Lão nghe nói sắp tới sẽ cho đệ tử vào trong đó để tu luyện. Khoảng 1 tháng nữa "

Cô đứng dậy rời khỏi nhà gỗ, trước khi đi còn để lại một câu nói

"Mai ta lại đến, đa tạ vì thông tin khi này "

Cô bước đi loang quanh trong rừng trúc, cơn gió mát mẻ thổi qua. Tiểu Bát Đan trên vai cô

"Ký chủ! Người định làm gì tiếp theo? "

"Không biết "

Cô bình thản nói, bỗng từ xa cô thấy một người đang ngồi đó. Phong phạm phi phạm khiến người dao động, cô tò mò bước lại gần. Liền nhìn thấy Thất trưởng lão Thất Huyền Minh đang ngồi trên ghế. Đôi mắt chăm chăm lên bàn đang có một vấn đề được sắp sẵn, cô bước lại gần

"Đệ tử tham kiến Thất sư thúc "

Thất Huyền Minh không quay lại nhìn cô, cứ nhìn vào bàn cờ. Cô thấy vậy liền nhếch môi định quay người bỏ đi

"Đứng lại "

Thất Huyền Minh gọi cô lại

"Thất sư thúc có chuyện gì? "

"Lại đây "

Cô nghe theo bước lại gần hần, Thất Huyền Minh nhìn lên cô nheo mắt

"Người là đệ tử mới nhận của Lục đệ? "

"Phải! "

"Ừ! Người có thể giải nó không? "

Cô nhìn xuống bàn cờ trắng đen, quân cờ trắng đang bao vây lấy quân cờ đen đến bí đường. Cô nhìn đến liền nở nụ cười nhạt cảm quân cờ đen lên đặt vào một chỗ

"Vậy là được rồi "

Thất trưởng lão kinh ngạc, dung nhan tuấn mĩ nhìn lên cô mang theo nghi ngờ

"Người có thể dễ dàng giải nó? Trong khi ta phải mất tới mấy ngày cũng nghĩ không ra "

"Là do thất sư thúc chỉ chú ý tới sự bao vây của quân địch. Không nhìn đến sự thất thủ của mình nên mới tìm không ra "

Cô mỉm cười nhẹ nói

"Xem ra sư phụ đã có người chỉ dẫn "

Advertisement / Quảng cáo

Tiếng nói nữ nhân vang lên, Tinh Xuyên từ bụi cây đi ra. Đôi mắt hiện lên ý cười nhìn cô

" Sư muội thật giỏi, có thể giải được nó "

" Sư tỷ quá khen "

Cô cũng mỉm cười nói, Tinh Xuyên bước đến cạnh Thất Huyền Minh nói

" Sư phụ! Người đã mệt nhọc rồi, Cửu sư thúc thật là, lại đưa ra bàn cờ khó như vậy "

" Hừ! Tên Cửu đệ đó là cố tình chơi ta. Ta phải tìm hấn tính sổ "

Thất trưởng lão đứng lên, đang đi thì dừng lại nhìn qua cô

" Đa tạ người "

Cô nở nụ cười nhạt, Thất trưởng lão ngăn người rồi quay đi rồi khỏi. Cô nhìn qua Tinh Xuyên

" Xem ra sư phụ có chút cảm tình với muội rồi. Hay là để đa tạ muội việc giúp sư phụ, ta dẫn muội xuống trấn ăn một bữa? "

Cô mỉm cười nhìn Tinh Xuyên

" Được! "

" Tốt! Vậy chúng ta đi "

Cô đi theo phía sau Tinh Xuyên, đôi mắt sau mảnh vải hiện lên ý cười sâu xa

' Tinh Xuyên... '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Cô cùng Tinh Xuyên xuống trấn, vào một quán ăn. Cô ngồi trên ghế đối diện với Tinh Xuyên, tiểu Bát Đan và tiểu Huyết ngồi trên bàn, tiểu Bát Đan ngồi ăn bất chấp không màng tới ai. Cô cũng cầm chung trà lên uống

" Sư tỷ, bữa ăn này chắc có chuyện muốn nói "

Tinh Xuyên nở nụ cười, đôi mắt xanh dương ánh lên tia sáng

" Trong Tiên sơn tay vách mạch rừng. "

Cô để chung trà xuống, cầm đũa gấp thức ăn bỏ vào miệng

" Nói đi "

" Sư muội không phải người bình thường.. "

Tinh Xuyên nhìn cô, khóe môi đỏ mọng nâng lên

" Ha! Chẳng lẽ ta là quý? "

" Quý? Có lẽ vậy đó "

Cô nhìn vào ánh mắt Tinh Xuyên, đẩy mắt cô sau mảnh vải xẹt qua ý vị

" Ha! Tâm tư kín đáo, mới là kẻ khó lường "

" Ô! Muội nói vậy là đang nói ta sao? "

" Như nhau thôi "

" Ô! Ta cũng nghĩ vậy... Chúng ta... cùng mục đích "

Tiểu Huyết bên cạnh nghe vậy liền nhìn qua Tinh Xuyên, đôi mắt tím ánh lên sát khí. Tinh Xuyên thấy vậy liền quơ tay

" Bình tĩnh "

" Ha! Cùng chung mục đích? Là bạn hay là thù đây? "

Cô nâng chung trà nhắm nhấp

" Có lẽ... là thù "

Tinh Xuyên nhìn cô, đôi mắt mang theo đáy vực chết chóc. Cô đặt chung xuống bàn, vươn tay rót trà

" Thủ? Vậy nói xem ai thắng? "

" Ah! Tỷ không biết, nhưng cũng thật tò mò. 50 - 50 "

Tinh Xuyên cũng uống nước, chậm rãi nói

" Ha! Từ trước đến nay, chưa kẻ nào cản trở bước đường của ta mà nguyên vẹn "

Lời nói của cô mang theo hàn khí, Tinh Xuyên mỉm cười

" Thật đáng sợ! Nhưng trước mắt chúng ta cần phải dọn dẹp đống phản kìa "

Advertisement / Quảng cáo

Cô vươn môi nở nụ cười

" Phân? Ta chỉ muốn bình lặng, không thích làm rầm rộ lên "

" Nhưng những kẻ đó thật khó xoi. Nhục Hy Ái Linh đang được hậu thuẫn. 4 cái chân cột vững chắc nha~. Huống hồ muối cũng đã gây thù chuốc oán với nàng ta. Còn có Chung Linh nữa "

Tinh Xuyên như cảnh báo nói với cô

" Vậy là muối lành ít dữ nhiều rồi? "

Cô dựa vào ghế, chum trà trên tay xoay qua xoay lại

" Vậy phải xem sư muối thế nào. Những tên nam nhân kia cũng rất được, có thể lấy làm lá chắn "

" Hừ? "

Cô nhướn mày, Tinh Xuyên nhìn đến cô

" Dù là người tu tiên cũng khó thoát khỏi lưới tình. Mà sao sư muối lại không gỡ mảnh vải kia ra? Có lúc hàng vạn lời nói ra, không sánh nổi một ánh mắt thâm tình "

Tinh Xuyên vươn môi, ánh mắt xẹt qua tia sáng đầy ý vị. Cô mỉm cười nhạt, đưa tay chạm vào mắt

" Đa tạ vì đã cho ý kiến "

" Ha...! "

Cô và Tinh Xuyên đang nói chuyện thì bỗng nhiều người chạy ra ngoài, tiếng nói ồn ào

- Chuyện gì vậy?

- Có đánh nhau kia

- Hình như là đệ tử Tiên sơn

- Sao lại như vậy?

.....

Cô và Tinh Xuyên nhìn nhau, sau đó đi ra ngoài. Tiểu Huyết quần lấy người tiểu Bát Dàn rồi nhảy lên vai cô

Bước ra ngoài, tiếng kiếm leng keng vang lên. Cô nhìn vào đám người, hai thân ảnh một nam một nữ đang đánh nhau quyết liệt. Đó chính là Song Thành và Băng tâm, có cả Song Song. Nhưng Song Song lại đứng bên ngoài, gương mặt lo lắng khuyến báo

" Ca! Dừng lại đi "

Cô đưa tay lay trán, tiểu Huyết nhìn đến

" Nha đầu đó lại gây phiền phức "

Tinh Xuyên bên cạnh mỉm cười nhẹ

" Xem ra hôm nay chúng ta xui rồi. Còn nhớ nội quy chứ? "

Cô lạnh nhạt nhìn đến nói

" Nhớ "

" Ha! Đệ tử Tiên sơn tự ý ra ngoài. Hai đứa nhóc đó lại còn đánh nhau, có thể nói là gây chuyện với đồng môn. Nhân cơ hội này hai ta chạy trước "

Tinh Xuyên nhìn qua cô nói, cô cũng gạt đầu định bước đi thì một tiếng nói vang lên.

" Dừng lại "

Nhục Hy Ái Linh cùng Nhã Kỳ từ trên trời bay xuống, tiếng nói khi này cũng là của Ái Linh. Song Thành thấy nàng ta liền nhảy ra, không đánh nữa. Băng Tâm khi thấy cả đám người tụ họp, đôi mắt nhìn Ái Linh chán ghét.

" Lại là người? Thích ra về nữ anh hùng lắm sao? "

Băng Tâm khinh thường nói, Ái Linh lạnh lùng liếc qua Song Thành cùng Song Song. Nhã Kỳ bỗng nhiên nhìn qua cô và Tinh Xuyên, đôi mắt mang theo ý cười

" Ha! Xem ra trốn không được rồi "

Tinh Xuyên ngán ngẩm nói, cô thấy vậy liền cùng nàng ta bước ra

" Băng Tâm! Muội lại gây chuyện? "

Băng Tâm nghe tiếng nói của cô liền mỉm cười chạy lại

" Tỷ tỷ "

" Thì ra người cũng ở đây? ta thấy người nên dạy dỗ lại sư muội của mình. "

Song Thành chia kiếm vào Băng Tâm, gương mặt tức giận nói

" Người nói gì há? Có tin ta giết chết người không? "

Băng Tâm thấy vậy liền tức giận đi lên, cô nắm lấy tay nha đầu đó lại nói

" Còn muốn gây chuyện? "

" Tỷ tỷ... "

Băng Tâm gương mặt ịu xù, Nhã Kỳ đi lên một bước nói

" Ta thấy chuyện này không tốt rồi. Đánh nhau trong khi cùng là người của Tiên môn. Lại còn giữa thanh thiên bạch nhật để bá tánh nhìn thấy, đã làm nguy hại uy danh của Tiên sơn. Lần này thật không ổn, ta thấy nên dừng lại để mà còn được giảm nhẹ hình phạt "

Ái Linh nhìn qua cô và Tinh Xuyên, đôi mắt lạnh lùng

" Hai người tự ý rời khỏi Tiên sơn. Cũng phải trở về lĩnh phạt. Nhưng trước đó ta muốn hỏi người một chuyện... "

Ái Linh bước lại gần cô, đôi mắt mang theo hàn khí

" Chuyện gì? "

" Người có lấy Thủy linh châu của ta hay không? "

Cô nhếch môi cười nhạt

"Ta không lấy đồ gì của ngươi cả "

"Không thể nào! Chính hai người là người đã giết bọn sơn tặc. Dân làng và trong nơi chứa kho báu đó không có viên Thủy linh châu của ta. Thì chỉ có một trong hai người lấy nó "

Tiếng nói Ái Linh lớn hơn, xem ra là đang tức giận. Băng Tâm nhìn đến cũng nổi sùng đẩy nàng ta ra

"Tránh xa tý tý ta ra "

Vì không đề phòng nên Ái Linh bị đẩy xuống đất, Song Thành nhìn qua Băng Tâm tức giận chia kiếm bay về phía Băng Tâm đánh tới. Nhã Kỳ thấy vậy liền chạy lại đỡ Ái Linh, đôi mắt nhìn qua Băng Tâm nổi lên sát ý. Cầm lấy cây quạt bay vào tham gia trận chiến, Tinh Xuyên nhìn qua cô

"Không giúp sao? "

Cô lạnh nhạt không nói gì, cầm lấy một cục đá đánh vào người Nhã Kỳ khiến hắn bay ra. Nhã Kỳ nhìn qua cô, thân thể bay tới. Tinh Xuyên thấy vậy liền vươn tay, một thanh kiếm xuất hiện xòng lên chặn lại cây quạt của Nhã Kỳ. Tiểu Huyết trên vai cô kinh ngạc

"Sao nàng ta lại giúp chủ nhân? "

Cô im lặng không nói gì, Ái Linh đứng đó nhìn trận chiến 4 người. Song Song thì đứng đó can ngăn

"Ca! Dừng lại, đừng đánh nữa "

Ái Linh nhìn qua cô, đôi mắt hiện lên sát ý

"Lãnh Cơ Ngăn Tinh! Muội muội ngươi nhiều lần làm nhục ta trước bản dân thiên hạ. Ngươi còn lấy đi vật của mẫu thân ta để lại, nay ta tính sổ món nợ với ngươi "

Nói rồi Ái Linh đưa tay, một quả cầu băng hướng cô bay tới. Cô nhanh nhẹn né đi, cô dùng ngọn lửa đỏ phóng về phía nàng ta.

Mọi người xung quanh chạy đi, nhìn đến trận chiến. Từ trên cao Tứ trưởng lão cùng Tam trưởng lão bay xuống

"Dừng tay "

Mọi người dừng tay lại, cô nhìn qua hai vị trưởng lão đang đáp xuống. Song Thành đã bị Băng Tâm đá thương trên tay phải. Còn Nhã Kỳ và Tinh Xuyên lại không phân cao thấp nên vẫn lạnh lặn

"Ca "

Song Song chạy tới bên cạnh Song Thành, nước mắt chảy xuống

"Mấy đứa nhóc các ngươi. Trở về Tiên sơn "

Hiện tại cô cùng đám người Ái Linh, Tinh Xuyên và Băng Tâm đang ở chính điện. Và sự có mặt của các vị trưởng lão...

"Chủ nhân! Sao không thấy sư phụ người? "

Tiểu Huyết nói nhỏ vào tai cô, cô không trả lời nhìn đại trưởng lão đang vuốt râu. Tiếng nói uy nghiêm vang lên

"Các ngươi tự ý xuống núi. Lại còn đánh nhau, có xem Tiên sơn ta để vào mắt? "

Tiếng nói tức giận uy quyền, Băng Tâm đi lên chỉ vào Song Thành

"Do hắn chọc giận ta. Hắn mắng tý tý ta, nên ta không thể bỏ qua cho hắn "

"Các ngươi tại sao lại xuống núi, nói rõ hết cho ta "

Advertisement / Quảng cáo

Tứ trưởng lão lên tiếng nhìn qua Song Thành. Băng Tâm bĩu môi nói

"Ta cùng Song Song vốn định xuống núi chơi. Vì ở trên Tiên sơn quá ngột ngạt... Sau đó gặp phải tên ca ca của Song Song. Hai chúng ta không hợp liền đánh nhau "

Băng Tâm thẳng thắn nói

"Vậy còn ngươi, Song Thành. Sao ngươi lại xuống núi? "

Đại trưởng lão vuốt râu hỏi

"Ta muốn mua một ít đồ "

Song Thành vừa ôm cánh tay bị thương vừa nói, đại trưởng lão nhìn qua cô và Tinh Xuyên

"Sao hai người lại có mặt? "

Cô không nói gì, Tinh Xuyên mỉm cười nhạt bước lên

"Thưa đại trưởng lão. Là do ta và sư muội có chút quen biết nên mới định đi ăn một bữa. Sau đó gặp phải họ đánh nhau, rồi cả Ái Linh và Nhã Kỳ hai người họ xuất hiện. Ái Linh sư muội muốn gây sự với Ngân Tinh sư muội nên bọn ta mới tham gia vào trận chiến "

"Cái gì? Nhã Kỳ, ngươi nói rõ cho ta "

Tam trưởng lão phe phẩy quạt, đôi mắt xinh đẹp hiện lên tia tức giận

"Thưa sư phụ! Là do hai tỷ muội họ lấy kỷ vật của Ái Linh. Nên muội ấy mới nhất thời xúc động "

"Nói bậy! Ta và tỷ tỷ không có lấy cái gì của nàng ta. Là do các ngươi tự biên tự diễn "

Băng Tâm tức giận phản bác, Song Thành nghe thấy liền nói

"Ngươi ghen ghét chủ nhân của ta. Mới kiếm chuyện gây sự. Nay lại lấy đi kỷ vật mà chủ mẫu tặng chủ nhân ta, lại còn chối? "

"Song Thành ngươi quá xem thường ta. Lãnh Băng Tâm ta muốn thứ gì sẽ quan mình chính đại mà lấy. Không cần vì một viên châu rách nát mà để mang tiếng xấu. Ngươi như vậy là đang muốn ám chỉ ta là kẻ dơ bẩn, có phải không "

"Đúng đó! Ta là đang nói ngươi dơ bẩn. Lãnh gia các ngươi ai cũng dơ bẩn "

Băng Tâm bàng hoàng, tức giận. Đôi mắt mang theo hơi nước, nắm chặt thanh kiếm chìa lên đâm về phía Song Thành

" Ta giết chết ngươi "

Rầm!

Chiếc bàn gỗ vỡ vụn, một đạo ánh sáng nhạt đánh ngã Băng Tâm. Cô nhìn đến Đại trưởng lão gương mặt già nua tức giận

" Xăng bậy! Đây là Tiên sơn, không phải nơi để các ngươi không xem ai vào mắt. Các ngươi tự ý xuống núi, quy phạm gia quy, xác hại đồng môn. Lôi ra ngoài đánh 200 gậy. Giam cầm trong phòng chép 1000 bản nội quy các ngươi phạm phải "

Tam trưởng lão đứng lên hướng đại trưởng lão nói

" Sư huynh, bọn nhóc này dù sao cũng mới vào Tiên sơn. Đạo hạnh chưa đủ, xin huynh phạt nhẹ lại "

" Ta thấy không cần! Cứ phạt như vậy "

Lời nói Ngũ trưởng lão vang lên dứt khoát, tứ trưởng lão nhìn đến cũng nói

" Ta thấy tam sư tỷ nói đúng. Bọn nhóc này đạo hạnh không đủ. Lại còn là thân nữ nhi, làm sao có thể chịu nổi "

" Không cần nói nhiều! Lôi ra ngoài "

Đại trưởng lão dứt khoát nói, từ ngoài ba thân ảnh đi vào. Đó là Cửu trưởng lão và Thất trưởng lão, còn có sư tôn của cô

" Đại sư huynh thủ hạ lưu tình "

Cửu trưởng lão nhìn đến Ái Linh lo lắng

" Tinh Xuyên! Ngày thường ta dạy dỗ ngươi thế sao? "

Sư tôn cũng nhìn qua cô, hắng mồm nheo lại

" Các sư đệ, các ngươi... "

Đại trưởng lão tức giận run tay

" Sư huynh! Bây giờ ai cũng cầu xin cho bọn nhóc. Huynh suy nghĩ lại, phạt nhẹ thôi "

Tứ trưởng lão nói, đại trưởng lão nhìn đến thờ dãi

" Tiên sơn ta đường đường là môn phái tu đạo. Nay các ngươi lại cầu xin cho đệ tử của mình. Bọn chúng lại còn không xem nội quy của nơi này ra gì. Ta tuyệt không thể tha thứ, lôi ra ngoài "

Tiểu Bát Đan trên vai cô lo lắng

[Ký chủ! Giờ làm sao đây?]

Cô không nói gì nhìn đám người dẫn bọn cô ra ngoài sân. Tinh Xuyên bên cạnh nở nụ cười nhạt

" Xui xẻo thật! Lúc về phải đốt phong long trừ tà "

Các trưởng lão cũng theo ra, bọn cô quỳ trên đất. Từng đệ tử cầm lấy một cây còn dài, tiểu Huyết nhìn đến sát ý nổi lên nhìn qua môn hộ đang cầm gậy

" Ngươi dám đánh chủ nhân ta, ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây "

Môn hộ kia nghe thấy nhìn vào tiểu Huyết run rẩy. Đại trưởng lão nhìn đến tức giận

" Một con vật cũng dám lên mặt với đệ tử Tiên sơn? "

Cô lạnh nhạt vươn tay cầm lấy tiểu Bát Đan để lên đùi. Khóc môi vươn lên nụ cười nhạt, Tinh Xuyên thấy vậy cũng mỉm cười. Lời nói cô vang lên không cao không thấp

" Đánh đi "

Môn hộ kia quơ gậy xuống đánh vào người cô, cả đám người cũng bị gậy đánh xuống. Tinh Xuyên bên cạnh quỳ thẳng người, giọng nói vang lên đủ để cô và nàng ta nghe

" Chơi xấu nha~. "

" Ngươi cũng vậy thôi "

" Ha! Nhục Hy Ái Linh, ta thấy bắt đầu khó chịu rồi "

Tinh Xuyên nheo mồm lại, đầy mắt xẹt qua tia sát ý. Cô gương mặt không đổi sắc, nhưng hơi thở tàn bạo phút chốc lộ ra.

" Ta cũng vậy "

Buổi chiều âm ập, dưới mặt đất tiếng bang bang vang lên phát ra từ người bọn cô. Băng Tâm gương mặt nhợt nhạt, mồ hôi đổ xuống. Song Thành và Song Song cũng không khá hơn. Nhã Kỳ quỳ thẳng người không cho bản thân phát ra một tiếng la nào. Nhục Hy Ái Linh cũng quý đố, liếc qua cô...

Tiểu Huyết cùng tiểu Bát Đan nhìn cô

[Ký chủ! Ta đã tăng cường kết giới hộ thể cho người. Lực sát thương cũng không khiến người đau. Nhưng còn vết thương vẫn ở đó...]

' Không sao! '

Sư tôn nhìn đến cô, gương mặt quay đi. Không hiểu sao lòng hấn lại có cảm giác gì đó rất kì lạ, có chút đau lòng..

Thất trưởng lão cũng nhìn qua cô, hắng mồm nheo lại nhìn gương mặt cô không đổi sắc. Đại trưởng lão cũng kinh ngạc không kém, đưa tay lên cho các môn hộ dừng lại

Băng Tâm thần sắc nhợt nhạt, trên lưng toàn là máu ngã xuống đất.

" Lần này xem như cảnh cáo. Dừng tại đây đi "

Tinh Xuyên cùng cô đứng lên, y phục của cô phía sau hiện lên màu đỏ. Cô nhìn qua Nhã Kỳ đang đỡ Ái Linh, rồi lại nhìn đến Băng Tâm đang ngã trên mặt đất

" Tỷ... tỷ tỷ không... sao chứ? "

Cô lạnh nhạt bước lại, nhìn Băng Tâm quỳ trên mặt đất.

Chát!

Tiếng bạt tay vang lên khắp không trung, mọi người kinh ngạc nhìn đến. Băng Tâm cũng bàng hoàng ôm lấy mặt mình. Nước mắt chảy dài như không tin

" Tỷ tỷ... "

Tiếng nói cô mang theo sự tàn nhẫn

"Đã rút ra bài học chưa? "

"Tỷ... tỷ tỷ nói gì vậy? Sao tỷ lại đánh muội "

Băng Tâm nước mắt chảy dài, nhìn lên cô

"Ta đánh ngươi vì ngươi quá ngu ngốc. Thiên hạ này rộng lớn, ngươi nghĩ bản thân có thể một tay che trời? Tự làm theo cảm xúc, chỉ những kẻ ngu ngốc và dấn dộn mới bị cảm xúc chi phối. Và ngươi chính là kẻ đó "

Mọi người xung quanh nghe lời nói của cô mà bàng hoàng, Tinh Xuyên bên cạnh nhếch môi nở nụ cười

"Tỷ... muội chỉ bảo vệ tỷ "

Băng Tâm run rẩy nói

"Bảo vệ ta? Ta cần ngươi bảo vệ? Bản thân mình còn lo chưa xong lại còn muốn bảo vệ người khác? Ngươi tự đề cao mình quá rồi "

Cô đưa tay bóp miệng của Băng Tâm nâng mặt nàng ta lên, lời nói lạnh lẽo đầy âm hàn

"Muội rốt cuộc làm sai gì? "

Advertisement / Quảng cáo

Băng Tâm nước mắt chảy ra càng nhiều, sợ hãi nhìn cô

"Sai lầm của ngươi chính là quá ngu ngốc. Không có thực lực mà lại muốn bảo vệ người khác. Ngươi thậm chí không giúp được ta mà còn hại chính bản thân mình. Chỉ vì những lời nói vô nghĩa mà để sự tức giận lấn áp. Những lời nói đó có thể khiến ta chết sao? "

"Muội không muốn như vậy... muội..."

"Này! Nàng ta chỉ đang vì ngươi. Ngươi sao lại đánh muội muội của mình "

Song Thành nhìn đến nheo mắt hỏi, cô quay qua đưa tay chỉ vào Song Thành

"Còn ngươi nữa, đường đường là một đại nam nhi. Lại đi chấp nhặt với nữ nhân, luôn tự cho mình là đúng. Ngươi cũng đang bảo vệ chủ nhân của mình nhỉ? Nhưng ngươi cũng đang hại nàng ta đấy, ngu ngốc. Nếu ta là ngươi ta đã tự sát từ lâu, quá nhục nhã "

Lời nói của cô lạnh lẽo như đánh thẳng vào lòng Song Thành khiến hắn cúi đầu không dám nói gì nữa. Cô quay qua Băng Tâm

"Những vết thương trên người các ngươi chính là sự ngu ngốc và dấn dộn mà ra. Ta có lỗi với phụ mẫu, ta nghĩ mình không xứng đáng để dạy dỗ ngươi. Cũng không xứng đáng làm tỷ tỷ của Lãnh Băng Tâm ngươi.Từ nay về sau, ta và ngươi nước sông không phạm nước giếng. Đừng bao giờ kêu ta hai tiếng TỖ TỖ nữa "

Lời nói của cô khiến Băng Tâm ngã xuống đất, đôi mắt mở to. Nước mắt chảy dài trên má, run rẩy nhìn cô

"Tỷ tỷ... muội biết lỗi rồi. Tỷ đừng bỏ mặc muội "

Cô không nói gì nhét vào miệng Băng Tâm một viên thuốc, sau đó quăng lọ qua phía Tinh Xuyên. Nàng ta nhận lấy, môi nở nụ cười nhạt

"Hỡi tàn nhẫn đó "

Cô không nói gì xoay người bỏ đi, nhưng đột nhiên dừng bước quay qua phía Ái Linh. Bước lại gần nàng ta nói nhỏ đủ hai người nghe, sự âm tàn hiện rõ

"Nhưộc Hy Ái Linh! Ngươi thật khiến người khó chịu... Ngươi thành công khiến ta giận rồi! Ngươi muốn thách đấu? Ta đợi ngươi... Nhưng ngươi nên nhớ, những kẻ chọc vào ta, ta sẽ khiến họ rơi vào sự tận cùng của địa ngục. Cảm nhận nỗi sợ hãi và tuyệt vọng đầy tâm tởi. Chết một lần rồi, chắc ngươi cũng hiểu rõ nó nhỉ? Ngươi hãy chờ đi, không còn cơ hội cho ngươi sống lại đâu "

Giương mặt Ái Linh tái đi, nhìn bóng lưng cô theo con gió dẫn khuất. Mái tóc tím dài lung lay trong gió, hương thơm hòa quyện vào không gian. Bóng lưng đầy máu tạo nên cảm giác kiêu diễm đến mê người...

Tinh Xuyên cảm lấy lạ được quơ quơ

"Gặp lại sau "

Sư tôn nhìn bóng lưng cô, sau đó hạ mi mắt rồi đi. Các trưởng lão cũng dật dờ từ của mình rồi khỏi..

Dưới bầu trời rộng lớn, cô bước đi. Hơi thở mang theo một tia chết chóc. Tiểu Bát Đan trên vai cô nói

"Ký chủ! Người định giết nữ9 sao? "

"Ha! Không! Nàng ta hiện tại là một quân cờ tốt "

"Chủ nhân! Ta thật không thể nuốt trôi mối hận này "

Tiểu Huyết tức giận nói, môi cô vươn lên nụ cười

"Từ từ! Chúng ta còn ở đây dài lâu "

"Nhưng ký chủ! Ta thấy người và Tinh Xuyên gì đó rất lạ. Nàng ta rốt cuộc là ai? "

"Ha! Thì giống như chúng ta thôi..."

Tiểu Bát Đan kinh ngạc

"Ý ký chủ là..."

"Phải! Mọi chuyện ngày càng vui rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Khi trở về cô liền ở chính điện, nhìn sư tôn ngồi trên ghế uống trà. Cô nhẹ nhàng nói

"Sư phụ, đồ nhi biết lỗi "

Sư tôn đặt chung trà lên bàn nhìn lên cô

" Vừa mới đến không bao lâu lại gây rắc rối. Người có xem nội quy đề vào mắt? "

" ... "

Cô không trả lời, từ phía sau Huyền Hàn đi vào. Nhìn đến cô tức giận

"Người đã làm gì để Linh nhi bị phạt? "

Cô không màng tới lời chất vấn của Huyền Hàn khiến hắn tức giận

"Người không xem ta đề vào mắt? Người khinh thường ta phải không? "

Sư tôn nhìn đến Huyền Hàn đang tức giận. Đập tay xuống bàn

"Người đề ta đi đâu rồi? "

"Đồ nhi biết tội! "

Cô nhìn qua sư tôn, bước vòng ra sau bóp vai cho hắn

"Sư phụ! Ta biết lỗi rồi, người muốn phạt thì cứ phạt. Đồ nhi sẽ không phạm sai lầm nữa "

Sư tôn thở dài đặt chung trà lên bàn, vỗ nhẹ vào tay cô

"Người trở về phòng chép nội quy. Đủ 1000 bản cho ta "

" Ừn! "

Advertisement / Quảng cáo

Cô gật nhẹ đầu rồi bước đi ra ngoài. Khi lướt ngang qua Huyền Hàn, cô đã thấy ánh mắt của hắn nhìn cô hiện lên sự tức giận. Cô không quan tâm trở về biệt viện

Ngồi trên giường cô nhắm mắt tu luyện, tiểu Huyết bên cạnh cô. Còn tiểu Bát Đan thì nằm sấp trên bàn cầm bút lông viết gì đó. Cái miệng nhỏ than vãn

"Ký chú! Sao việc nặng nhọc gì cũng để ta làm hết vậy. Còn cái con rắn đó lại thành thoi như tiên. Không công bằng a~ "

Tiểu Huyết nhìn đến xi lười

"Ai bảo ngày thường người ăn nhiều quá làm chi. Ăn nhiều thì cũng phải làm việc nhiều chứ. Việc như vậy mà nặng nhọc? Người con heo này cũng quá lười rồi "

Tiểu Bát Đan quay qua xù lông

"Người nói gì hả, ta chỉ ăn có một chút. Nhiều đâu mà nhiều, còn người cũng rảnh rồi lắm mà. Sao không thấy mình lười hả "

"Hừ! Ta phải bên cạnh chủ nhân. Không cần như người suốt ngày chỉ biết ăn "

"Nói đại là lười đi, còn ở đó mà biện hộ "

"Nói gì! Viết nhanh đi, yên lặng để chủ nhân tu luyện. "

Tiểu Bát Đan tức giận cầm bút tiếp tục viết. Còn cô vẫn ngồi đó tu luyện, mọi thứ xung quanh cô tĩnh lặng không một giọt sóng. Bỗng nhiên trong không gian, cô nhìn thấy mình đang ngồi trên một tảng đá. Xung quanh toàn là nước biển. Đôi mắt cô mở to ra, tiểu Huyết bên cạnh cô nhìn thấy lên lo lắng

"Chủ nhân! Người làm sao vậy? "

"Ta không còn nhìn thấy màu đen. Mà là nước biển xung quanh "

Tiểu Huyết nghe đến liền mỉm cười

"Chúc mừng chủ nhân, người đã đạt đến cảnh giới của Thủy hệ. "

Cô nheo mắt lại không hiểu

"Ta còn chưa kiểm tra kĩ năng mà? "

"Ha ha! Do chủ nhân không biết. Nếu như người nào không cần kiểm tra ma pháp mà tự mình trong cảnh giới nhìn thấy nó thì xem như ma pháp đó là loại thuần khiết nhất. Sức mạnh so với ma pháp bình thường khác, cao hơn một bậc "

Cô trầm lặng gật nhẹ đầu, tiểu Bát Đan nhìn qua cô

"Chúc mừng ký chủ! Không ngờ người lại có được ma pháp hệ thủy chúng thuần. "

"Vậy ta hiện tại có thêm ma pháp nước? "

"Phải! Người hãy tu luyện đi "

Cô gật đầu rồi nhắm mắt lại, không gian xung quanh hóa thành biển cả. Con gió mát mẽ thổi qua làm tung bay mái tóc cô, sóng biển dập dờn tạo ra âm thanh êm tai dễ chịu. Cô ngồi đó, một mình lẳng lặng trên hòn đá. Mặc cho thời gian trôi...

Không biết đã qua bao lâu, cô dần mở mắt ra nhìn biển cả. Đưa tay chạm nhẹ vào mặt nước, cô cảm nhận được sự thanh mát và nhẹ nhàng của nó... Cô bước xuống mặt biển, từ từ chìm vào dòng nước. Xung quanh cô hiện tại cứ như hòa quyện vào làn nước... Cô đang hai tay ra, từ hai bàn tay cô xuất hiện một vòng xoáy nước mạnh mẽ. Dòng nước xanh cứ thế cuộn trào thành hình ốc xoáy. Nó như thu hết tất cả biển nước lại, tất cả nằm trong sự kiểm soát của cô...

Đôi mắt cô mở ra, nhìn quanh gian phòng trống rỗng. Không thấy tiểu Huyết và tiểu Bát Đan đâu, trên bàn là một đồng giấy được viết chữ. Cô đứng dậy mở cửa ra ngoài, bên ngoài cũng chỉ là một mảng yên tĩnh...

Cô bước đi đến chính điện tìm sư tôn nhưng cũng không thấy người. Liền đến điện của đại trưởng lão, cô bước vào liền thấy Chung Linh ở đó cùng đại trưởng lão. Nàng ta thấy cô liền tức giận

"Người đã ở đâu? "

Cô lạnh nhạt bước đến, nhìn sảnh chính trống trải mà bất ngờ

"Chuyện gì xảy ra? "

Đại trưởng lão nhìn cô vuốt râu híp mắt

"Người chưa từng rời khỏi tiền sơn... Ừm! Vào 1 tháng trước đã có rất nhiều xác chết tấn công Tiền sơn. Và một người bí ẩn nào đó đã mang Tiền tháp đi "

"Xác chết? Vậy mọi người đâu? "

Đại trưởng lão nhìn vào cô thờ dài

"Các trưởng lão đã bị trọng thương. Nên họ đã chia ra hai nhóm. Tam trưởng lão, Ngũ trưởng lão được Băng Tâm, Song Song, Huyền Hàn và Nhã Kỳ đưa đi đến Sơn cốc để nhờ sự giúp đỡ. Còn sư phụ ngươi, Song Thành, Cửu trưởng lão và Thất trưởng lão. Tình Xuyên, Ái Linh đã đi truy đuổi kẻ đó..."

Cô kinh ngạc trước lời nói của đại trưởng lão

"Kẻ đó nhất định rất mạnh nên mới có thể đã thương các trưởng lão. Lại còn có thể khiến 3 vị trưởng lão đích thân đi tìm..."

"Ngươi còn nói nữa sao? Ngươi đã chết ở đâu vậy?"

Chung Linh tức giận nói, cô nhìn qua lạnh nhạt

"Trong phòng!"

"Ngươi còn nói dối, ta đã tìm ngươi nhưng không thấy. Sư tôn cũng đã rất lo lắng nhưng cứ nghĩ ngươi đã bị bắt đi"

"Được rồi! Ngươi đi tìm sư phụ ngươi đi"

Đại trưởng lão nhìn qua Chung Linh nói

"Nhưng đại sư thúc, năng ta..."

"Ta có chuyện muốn nói với nó. Ngươi đi đi"

Chung Linh chán ghét nhìn qua cô đi ra ngoài, đại trưởng lão khi thấy cánh cửa đóng lại liền nhìn qua cô.

"Ngươi đã ở trong phòng?"

"Phải!"

Đại trưởng lão không nói gì phát tay, một chiếc gương hiện ra. Từ chiếc gương mở ra một luồng sáng tạo thành hình vuông lơ lửng giữa không trung. Trong đó đang phản chiếu hình ảnh cô ngồi trên giường tu luyện. Tiểu Huyết và tiểu Bát Đan ngồi trên bàn

Advertisement / Quảng cáo

"Haizz! Sao ký chủ lâu tính quá vậy?"

"Hừ! Ngươi nghĩ tu luyện nhanh lắm à?"

Tiểu Huyết ngồi trên bàn nói

"Hừ! Bày đặt quá"

Xẹt!

Một bóng dáng lướt qua bên ngoài, tiểu Huyết ngẩn đầu lên đề phòng nói

"Có người!"

"Hả! Ai?"

Tiểu Bát Đan xù lông cánh giác, tiểu Huyết nhìn qua cô nói

"Không được! Kẻ này rất mạnh. Chủ nhân lại đang trong trạng thái nhập định. Sẽ rất nguy hiểm, ngươi mau ẩn thân cho người!"

Tiểu Bát Đan nghe thấy liền gật đầu, dùng 10 lá bùa của cô đốt cháy. Từ người cô phát ra ánh sáng vàng nhạt rồi cô cũng theo đó biến mất. Tiểu Huyết cùng tiểu Bát Đan gật đầu nhìn nhau. tiểu Huyết quần lấy người tiểu Bát Đan chạy ra ngoài. Cứ thế không còn trở lại...

Cô nhìn vòng sáng đang dần biến mất, đại trưởng lão vuốt râu nói

"Cổ lệ hai con vật nhỏ của ngươi đã bị bắt. Con chim nhỏ của muội muội ngươi cũng bị bắt đi rồi"

Cô đứng đó, bàn tay siết chặt lại. Cô đã có liên lạc với hai con vật nhỏ đó nhưng không được. Bọn chúng đã xảy ra chuyện gì...?

Phút chốc từ cơ thể cô phát ra luồng khí tàn bạo, lạnh lẽo như âm ti. Đại trưởng lão nhìn đến mà bàng hoàng, vuốt râu híp mắt lại

"Có thể khiến Lục đệ không phát hiện ra. Chúng tôi những lá bùa đó rất mạnh. Là ai vẽ nó?"

Cô thu lại hết khí tức, lạnh nhạt nói

"Là ta"

Đại trưởng lão gật gù đầu, ánh mắt vẫn còn lung lay

"Ngay từ đầu lão đã biết ngươi không tầm thường. Có thể giữ vững tâm trí trong kết giới đầy âm thanh đó mà không bị gì chứng tỏ lòng ngươi sâu như biển. Tâm tư kín đáo khó lường. Lại còn có thể ngồi trong hàn khí đó mà không lạnh lẽo, chứng tỏ sức mạnh của ngươi không phải bình thường như đã thấy. Lại còn có thể khiến nhị đệ thân thiết với ngươi, cùng luyện đan. Ngươi rốt cục là cao nhân phương nào?"

Cô nghe lời nói của đại trưởng lão, khúc môi nở nụ cười nhạt

"Chỉ là một kẻ trôi dạt trong thế giới rộng lớn này. Một kẻ tầm thường mà thôi..."

Cô xoay người đi, lời nói lạnh nhạt

"Quả không hổ danh đại trưởng lão của Tiên sơn. Mong đại trưởng lão giữ bí mật giúp ta, ta không có ý gì với nơi này. Chỉ muốn tu luyện mà thôi"

Cô bỏ đi ra ngoài, để lại đại trưởng lão ngồi đó mỉm cười vuốt râu. Cô vừa đi trong lòng vừa dâng lên tia gọn sóng

"Quá bất cân! Đây là thế giới thật. Vẫn có kẻ cao minh..."

Cô đi vào rừng trúc, tìm lão đầu hỏi kia. Khi nhìn thấy cô lão liền vui vẻ

"Nha đầu! 2 tháng qua ngươi đã không tới rồi"

"2 tháng?"

Cô nhìn lão hỏi lại

"Ủ! 2 tháng, Tiên sơn cũng xảy ra nhiều chuyện "

"Kể ta nghe "

"Được! Vào nhà ngồi đi "

Cô vào trong nhà gỗ của lão ngồi xuống, lão đầu Tịnh Thông vuốt râu nhìn cô thờ dài

"1 tháng trước có kẻ đột nhập vào lấy đi Tiên tháp. Các trưởng lão phát hiện đã cùng đấu với kẻ đó, nhưng lại bị đa thương nghiêm trọng. Có các vị trưởng lão không bị gì liền cùng đệ tử của họ đi tìm kẻ đó. Nhưng nghe nói tên đó cũng lấy đi các con vật nhỏ của các đệ tử. "

"Lão không trị được hay sao mà phải đến Tiên cốc? "

Cô lạnh nhạt hỏi, lão đầu vuốt râu ào nào

"Người không biết đó thôi! bọn họ bị đa thương rất nặng, còn bị dính tà khí của người chết. "

"Điều khiển người chết? Có ma pháp nào làm được như vậy? "

"Đó là ma pháp hệ Hắc ám "

Cô kinh ngạc nghe lão nói, cô đã từng đọc trong sách về nó. Đó là một loại ma pháp có thể điều khiển sinh tử. Là khác tính với Quang thuật... Ma pháp ánh sáng và ma pháp bóng tối rất mạnh. Nó có những bí mật ẩn chôn cũng như sức mạnh bí ẩn..

"Họ đã dựa theo tà khí mà đi tìm kẻ đó. Trong đó hình như có sự phụ người "

"Ta biết "

"Haizz! Lão đã rất lo cho người nhà. 2 tháng trước nghe nói người phạm phải gia quy, định đi tìm người đưa thuốc nhưng lại không thể. Vì ta vốn đau thể rời khỏi nơi này. Tối giờ đã 2 tháng.. "

"Ta không sao "

"Vậy là được rồi, lão biết rằng người sẽ không thể bị bắt đi. "

"Tiên cốc gì đó là nơi thế nào? "

Cô nhìn lão đầu hỏi

"Hừ! Đó là nơi của Quái y. Bà ta chuyên về y thuật châm cứu vô cùng giỏi. Là thần y giỏi nhất nơi này, chỉ có bà ta mới có thể giải trừ độc tố của ma pháp Hắc Ám "

Advertisement / Quảng cáo

"Y thuật... "

"Phải! Nó khác với luyện đan sự chúng ta. Chúng ta chuyên về ma pháp thì y thuật lại chuyên về cứu người "

Cô gật nhẹ đầu mỉm cười

"Ta hiểu rồi "

Lão đầu thấy cô mỉm cười mà lạnh gáy

"Nha đầu người lại tính giờ trò gì? "

"Ha! Ta sẽ tìm lại Tiên tháp. Dù gì ta vẫn chưa được đọc sách trong đó... "

"Ủ! Vì Tiên tháp bị lấy đi nên cũng không thể kiểm tra... "

"Khi về ta sẽ cho lão một bất ngờ "

Cô đứng dậy lạnh nhạt nói, lão đầu đứng lên

"Khoan đã "

Lão đầu lấy cả đồng lọ được đưa cho cô, còn có mấy quyển sách

"Đây là thuốc ta luyện được. Người đem theo dùng, còn nữa đây là một vài quyển sách y thuật. Người mang theo lỡ cần, còn nữa, đây là thuốc hồi phục loại mới... "

Cô nhìn lão đầu như đưa tiễn con gái mà thờ dài

"Ta biết rồi! Có gì ta vẫn có thể luyện ra "

"Thôi! Người lấy đi, luyện làm gì cho mệt. Đi đường bình an "

Cô mỉm cười nhẹ gật đầu, đem tất cả đan dược cất vào trong không gian. Cô rời khỏi Tiên sơn, bầu trời trong xanh mát mẻ. Mái tóc tím dài lung lay trong gió. Bạch y phiêu dật theo từng bước đi.. Đôi mắt sau lớp vải trắng của cô xẹt qua tia sát khí

"Dám lấy vật nhỏ của ta... Ta sẽ khiến người chết không toàn thây "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Thế Giới Tu Tiên 13

Cô rời khỏi Tiên sơn, dọc theo đường đi đến một cái trấn nhỏ. Bước vào quán ngồi xuống

"Một ấm trà và một ít mần trâu "

Cô nói với tiểu nhị, khi đồ ăn được mang ra cô bắt đầu ăn. Cô nhìn nơi đây toàn là cỏ, khắp nơi trống trải. Nếu như không có quán này, cô cũng không biết mình nên ngồi nghỉ chân ở đâu.. Bỗng bên bàn kia có hai người đang nói chuyện

- Nghe nói hôm qua lại có 4 người chết

- Ủ! Đạo này nghe nói có xác chết biết đi tấn công người làng

- Ô trấn Ô Lang cũng vừa bị tấn công. Nghe nói chết hết 20 người

- Nhiều vậy sao? Sao không thấy người của Tiên sơn giúp?

- Hình như là có, mới 2 tuần trước họ đã giúp trấn Thành Hoa tiêu diệt đám xác chết đó. Nhưng nghe nói chúng rất đông

- Haizz! Chắc chúng ta lên kinh thành lánh nạn quá

- Tôi cũng nghĩ vậy

.....

Cô nghe xong liền nở nụ cười nhạt, tay cầm chung trà uống. Bỗng từ xa có một đám khói xuất hiện, hai người kia nhìn thấy liền đứng dậy sợ hãi

- Là đám xác chết đó. Chạy đi

Tiểu nhị nhìn cô rồi chạy đi, cô nhìn đến đứng dậy.

"Ha! Cũng nên tập luyện một chút "

Cô nói rồi đốt bùa dịch chuyển tức thời đến gần đám xác chết đó. Cô giữ một khoảng cách nhất định, nhìn những cái xác lơ dờ đi. Trên tay mỗi người là một thanh đao, trông mắt trắng bạch, từ bọn chúng cũng không có hơi thở nào...

"Không giống Zombie... Giống con rôi hơn "

Advertisement / Quảng cáo

Cô suy tư nhìn hơn 100 cái xác chết đang đi về phía mình. Đưa tay lên tạo một ngọn lửa màu trắng hình quả cầu đánh tới đám xác chết đó. Quả nhiên có hơn 50 cái xác chết ngã xuống hóa thành tro, lần này cô lại thử dùng ngọn lửa màu đỏ tấn công. Nhưng xác suất lại không bằng, chỉ có khoảng 10 xác chết bị hóa thành tro.

"Thì ra cấp bậc của lửa này lại khác xa như vậy "

Cô tiếp tục thử nghiệm, nhớ ra Thủy hệ của mình liền nhắm mắt lại. Cô cảm nhận nguồn nước đang tích tụ trên bàn tay, trong đầu cô tạo ra hình một con rồng. Quả nhiên khi cô mở mắt ra, một con rồng bằng nước đang chờ lệnh. Cô kinh ngạc nhớ lại lời nói của tiểu Huyền

{ Chủ nhân! Có một chiêu thức gọi là hóa hình. Người có thể hóa hình bằng bất kì ma pháp nào. Nhưng chỉ có những người cấp 5 mới có thể làm. Và cũng như vậy mà lực sát thương rất lớn, lại còn tiêu tốn không ít linh lực. Nhưng với chủ nhân tài ba của ta, thì việc đó với người không khó. Chủ nhân! Người nên nhớ một điều, cấp bậc chỉ là hình thức }

Cô cảm nhận thân thể mình không có gì bất thường, và lại cô cũng chỉ mới cấp 2 Ngũ Giai... Giờ đây cô đã hiểu ra lời nói của tiểu Huyền

Khóc mỗi cô vươn lên nụ cười nhạt

"Cấp bậc chỉ là hình thức. Sức mạnh, linh hồn và ý chí mới là thứ tồn tại tối thượng "

Cô nhẹ nhàng nhìn qua con rồng bằng băng nước

"Giết "

Con rồng nước đó bay lên tấn công đám xác chết, tiếng gào rống vang vọng khắp cả không trung. Từ miệng nó tạo ra những lưỡi băng sắc nhọn đâm xuyên qua những cái xác chết đó. Nhanh đến mức mắt thường không thể nhìn thấy, chưa đầy 1 phút. Cô nhìn đến liền kinh ngạc, đám xác chết đó đang bị tan chảy trong nước. Cô nhớ ra ma pháp của mình là loại thuần khiết nên cũng không có gì lạ. Cô phát tay, con rồng băng lập tức biến mất

"Ha! Đám xác chết này là vật thử nghiệm ma pháp cũng không tồi. Ta có thể tạo ra nhiều chiêu thức mới.. "

Nói rồi cô bước đi rời khỏi thị trấn, từ trên cao một con quạ đen nhìn cô. Đôi mắt xám dao động phản chiếu hình ảnh của cô, từ cái miệng quạ phát ra tiếng nói

"Ta không sai... người quả nhiên rất giỏi. Người chính là chủ nhân ta đang tìm kiếm... "

Trời cũng nhanh chóng tối đi, cô tìm một quán trọ nghỉ chân. Mướn một căn phòng rồi cô vào trong không gian tắm. Ngắm mình trong làn nước ấm, hương thơm từ những bông hoa mang lại khiến cô thanh thản. Cô ngược lên nhìn bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng tròn sáng lạnh lẽo. Mọi thứ vẫn như vậy, nhưng lại thiếu hai con vật nhỏ ôn ào đó...

"Hai mị đang ở đâu? "

Giọng nói cô lạnh lẽo vang lên giữa không gian, bầu trời đêm như chiếu rọi vào người cô. Tạo ra cảm giác huyền ảo...

Ngày qua ngày cô cứ thế đi đến từng nơi, tiêu diệt hàng ngàn xác chết. Cô cũng tạo ra được rất nhiều chiêu thức mới, uy lực mạnh mẽ đến không tưởng. Cô đứng nhìn hơn 200 cái xác chết đang vươn đao đến gần mình. Từ phía sau cô hai con rồng hiện ra, một con rồng lửa và rồng băng. Nhanh như chớp quét sạch đám xác chết đó. Cô lặng lẽ đứng nhìn, khắp nơi bị thiếu rụi và ướt át...

Từ người cô tỏa ra luồng sáng vàng nhạt, cô đã thăng cấp lên Cấp 3 Tam Giai. Đến nay đã 1 tháng trời, cô nhìn đến những xác chết khác xuất hiện. Hai con rồng cũng biến mất, cô bước lên một bước. Giọng nói lạnh nhạt

"Bạch Long thể "

Một con rồng được tạo nên bởi ngọn lửa màu trắng xuất hiện. Xung quanh nó tỏa ra sức nóng, bay đến nung chảy đám xác chết đó trong tích tắc. Đôi mắt sau lớp vải trắng của cô hiện lên ý cười tàn nhẫn...

Khi giải quyết xong cô liền bỏ đi, cũng trong 1 tháng qua mà khắp nơi có rất nhiều tin đồn. Cô bước vào một quán ăn ngồi xuống

- Ngươi nghe gì chưa? Bạch y tiên nữ lại diệt hết đám xác chết kia

- Không biết dung mạo nàng ra sao?

- Ta không rõ! Nhưng nghe nói nàng có khí chất cao quý. Chắc chắn là người Tiên sơn

- Thật sao? Nàng ta sử dụng ma pháp gì?

- Không ai thấy cả, hình như là ma pháp hệ hỏa

.....

Cô thờ dãi trước những lời bàn tán đó, không quan tâm nhìn tiểu nhị đang dọn thức ăn lên bàn hỏi

"Ngươi có thấy một nhóm người Tiên sơn xuất hiện không? "

- Hử? Cô nương nói là đám người mĩ họa kia sao?

Cô nghe vậy liền hỏi tiếp

"Phải! Ngươi thấy họ ở đâu? "

- Ah! Ta thấy có 3 người nam nhân được gọi là sư phụ, một thiếu niên. Ba nữ nhân xinh đẹp. Ta thấy họ đi vào quán đấng kia. Hình như có người bị thương

Cô nghe xong liền đứng dậy để tiền trên bàn. Cô đi theo hướng mà tiểu nhị chỉ, bước vào một quán trọ khá to

- Cô nương cần gì?

Cô nhìn tiểu nhị ngược lên lầu hỏi

"Có thấy một nhóm người mĩ mạo đi vào không? Họ muốn phòng nào? "

- À! Là căn phòng cuối hành lang đó

Cô gật đầu đưa thỏi bạc vào tay tiểu nhị. Đi thẳng lên lầu đến cuối dãy hành lang đẩy cửa vào

Vừa mở cửa phòng ra cô nhìn thấy Chung Linh đang ngồi cạnh giường khóc, Song Thành và Ái Linh đứng bên cạnh. Còn có Cửu trưởng lão đang ngồi ăn, Thất trưởng lão ngồi trên ghế xếp bằng, hình như đang trị thương...

Chung Linh đang khóc nhìn thấy cô liền tức giận

"Người đến đây làm gì? "

Cô không quan tâm bước lại gần giường nhìn sư tôn gương mặt trắng bệch. Trên ngực còn có vết cào của quái thú. Ái Linh nhìn đến cô lạnh lẽo, cô không quan tâm năng ta

"Chuyện gì xảy ra? "

Cô lạnh nhạt nhìn vào sư tôn hỏi, Song Thành nghe thấy liền trả lời

"Sư phụ người bị quái thú đá thương. Trúng độc rất nặng, hiện đang thấm vào lục phủ ngũ tạng "

Bỗng từ ngoài Tinh Xuyên chạy vào, nhìn thấy cô liền mỉm cười nhẹ

"Đến rồi? "

Advertisement / Quảng cáo

"Ừ! "

"Lâu như vậy mới đến "

Tinh Xuyên vừa ra ngoài mua đồ băng bó, cô nhìn đến lấy ra một lọ đan. Lấy ra một viên đan được hình vuông màu xanh nhạt. Chung Linh thấy cô chuẩn bị đưa vào miệng sư tôn liền hỏi

"Người cho sư phụ uống gì? "

"Ngăn chặn độc "

Nói rồi cô bỏ vào miệng sư tôn viên thuốc, Tinh Xuyên bước lại đưa Song Thành đồ băng bó nói

"Xem ra phải đến Sơn cốc nhờ sự giúp đỡ. Đám người kia chắc cũng đã tới "

Ái Linh nghe vậy liền nheo mắt

"Đến Sơn cốc? Vậy còn việc truy đuổi kẻ bí ẩn lấy đi tiền tháp kia? "

Chung Linh ngẩn đầu tức giận hướng Ái Linh nói

"Mạng sư phụ ta không quan trọng sao? Nếu các người muốn đi thì đi đi "

"Khụ... khụ... "

Tiếng ho vang lên, cô nhìn qua sư tôn đang từ từ ngoài dậy. Hần nhìn thấy cô liền kinh ngạc mỉm cười

"Ngán Tinh... người không sao thì tốt... khụ... khụ... "

Tinh Xuyên bước lại nhìn qua Ái Linh

"Lục sư thúc may nhờ cô đạo hạnh cao thâm nên mới có thể cầm cự tới bây giờ. Còn có viên thuốc ngăn chặn độc tố của Ngân Tinh. Chúng ta cần phải đến Sơn cốc tìm Quái y. Huống hồ sư phụ ta cũng đang bị trọng thương. À phải rồi, Ngân Tinh. Người ra ngoài với ta một chút "

Tinh Xuyên kéo tay cô ra ngoài

"Có chuyện gì? "

"Người có đan được khôi phục linh lực không? "

"Có "

Câu trả lời của cô khiến Tinh xuyên mỉm cười

"Vậy cho ta mượn "

"Lâm gì? "

"Ta muốn cho sư phụ "

Cô lạnh nhạt nhìn vào Tinh Xuyên, khóe miệng nâng lên

"Sao? Rơi vào lưới tình? "

Tinh Xuyên nghe đến bĩu môi

"Không có! Dù sao sư phụ cũng có ơn với ta "

Cô nở nụ cười lạnh

"Kẻ như người cũng biết đến ơn nghĩa? "

"Ha ha! Ta không tàn nhẫn như sư muội đâu "

Tinh Xuyên cười nói, cô lạnh nhạt

"Muốn có được nó thì phải trả một cái giá xứng đáng "

Tinh Xuyên nghe đến liền kinh ngạc

"Cần gì phải vậy "

Cô quay lưng, khước môi nâng lên nụ cười

"Từ trước đến nay lấy đồ của ta không dễ. Phải đưa ra cái giá xứng đáng với nó "

Tinh Xuyên nắm lấy tay cô, hàng mài nheo lại.

"Cái giá thế nào? "

Bỗng một tiếng nói khác vang lên, thân ảnh cao lớn tuấn mỹ xuất hiện. Thất trưởng lão nhìn đến cô hỏi

Cô cùng Tinh Xuyên nhìn nhau, khước môi cô nâng lên một nụ cười chế giễu

"Ha!... Ta lại lờ là rồi "

"Sư phụ "

Thất trưởng lão bước lại gần nhìn vào cô, khước môi nâng lên

"Cái giá như thế nào? "

Cô thoát khỏi bàn tay của Tinh Xuyên, nhìn đến Thất trưởng lão

"Thất sư thúc có thể cho ta thứ gì? "

"Bất cứ thứ gì người muốn "

Cô nghe vậy liền nở nụ cười nhạt, bước lại gần Thất trưởng lão. Kề sát vào tai hắn nói nhỏ

"Thất sư thúc, thứ ta muốn cũng không có gì nhiều. Chỉ là một số thông tin mà thôi "

Advertisement / Quảng cáo

"Thông tin? "

Đôi mắt Thất trưởng lão nheo lại

"Phải! Ta nghĩ người có thể nói. Sao nào? "

"Người nói trước ta nghe "

Cô không nói gì đứng thẳng người, xoa xoa cổ tay

"Người chỉ cần nói đồng ý hay không thôi. Hay là Thất trưởng lão lớn như vậy rồi mà lại sợ một tiểu bối như ta? "

Thất trưởng lão nhếch môi, dung nhan tuấn mỹ hiện lên ý cười

"Người không cần nói khích "

"Ah! Ta có nói khích gì đâu. Thật là không có khí khái nam nhi, một tiểu bối như ta cũng sợ "

Thất trưởng lão âm trầm mặt mày, nghiêng rằng

"Người nói ta không có khí khái nam nhi? "

"Phải "

"Người... được lắm! Ta đồng ý "

"Ha! Thành giao "

Cô nở nụ cười nhạt, đưa cho Thất trưởng lão một viên thuốc nửa đen nửa trắng.

"Mong Thất sư thúc là người tu tiên có thể giữ lời hứa của mình "

Nói rồi cô rời đi, Tinh Xuyên cũng đi theo cô. Thất trưởng lão cảm viên thuốc trên tay vẫn còn hơi ấm của cô. Đưa lên môi chạm vào hơi ấm đó...

"Ta không có khí khái nam nhi?... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thế Giới Tu Tiên 14

Thế là cô cùng đám người Tinh Xuyên đi đến Sơn cốc. Trên đường đi chỉ toàn là rừng núi. Cô nhìn Chung Linh đang đỡ sư tôn, còn có Cửu trưởng lão suốt đường đi cứ hỏi Ái Linh dù thứ

"Cửu sư đệ! Ta thấy người quan tâm đệ từ mình hơi quá rồi đó "

Thất trưởng lão ngửa mặt nói

"Ta làm gì huynh cũng xen vào là sao? Tức hả? Tức thì quan tâm đệ từ mình đi "

Cửu trưởng lão nhếch môi nói

"Các vị sư thúc. Sư phụ ta hơi mệt rồi. Có thể nghỉ ngơi một chút không? "

Chung Linh đang đỡ sư tôn nói, mọi người dừng chân lại nghỉ ngơi. Cửu trưởng lão cùng Ái Linh ngồi một bên tĩnh tứ. Cô bước lại gần sư tôn, thân nhiên cúi áo người ra xem xét vết thương

"Người làm gì vậy? "

Chung Linh nhìn đến tức giận, sư tôn cũng kinh ngạc. Cô không quan tâm nhìn vào những vết cào, máu đã đông lại hóa thành màu đen. Cô đưa tay chạm nhẹ vào, nhìn chăm chăm vào hoi

" Sư phụ! Có đau không? "

"... Không "

Cô ấn mạnh hơn một chút, hỏi

" Thế này? "

"... Ừm... không "

Cô nghe vậy liền chạm vào vết thương có máu đông, ấn nhẹ

" Như thế này? "

Một lúc sau không thấy sư tôn trả lời liền ngược lên. Cô đối diện với ánh mắt của sư tôn, gương mặt hấn đang ngại ngùng

" Sao vậy? "

" Ngăn Tinh! Người là nữ nhi, sao... sao có thể tùy ý chạm vào nam nhân "

Cô bình thần lấy tay ra khỏi người sư tôn, lạnh nhạt nói

" Người là sư phụ, không sao "

Chung Linh nghe đến nỗi điên

Advertisement / Quảng cáo

" Sư phụ không phải nam nhân sao? "

" Người nghĩ ta có ý gì? "

Cô lạnh nhạt đứng lên, Chung Linh tức giận nói

" Ta thấy người là có ý với sư phụ "

Mọi người xung quanh kinh ngạc trước tiếng quát của Chung Linh. Thất trưởng lão nhìn đến, đôi mắt hiện lên sự khó chịu

" Ha! Sư phụ là người tu tiên. Sớm đã thoát khỏi ái tình, và ta không có thứ mà người nói "

Cô lạnh nhạt xoay xoay cổ tay, Chung Linh đứng dậy

" Người chỉ nói vậy, chứ trong lòng lại khác. Người nói người không thích sư phụ? "

Sư tôn nghe Chung Linh nói liền nheo mắt

" Chung Linh! Người đừng ăn nói xằng bậy "

" Sư phụ! Ta ăn nói xằng bậy? Người và nàng ta sớm đã có mờ ám. Người dám nói nàng ta không có ý với người? Sư phụ, có phải người đã bị nàng ta mê hoặc hay không? "

Tinh Xuyên bước đến nở nụ cười nhạt, nhìn qua cô

" Ta thấy Chung Linh sư tỷ nói sai rồi. Với ai thì ta không biết, nhưng với Ngăn Tinh thì sẽ không bao giờ có chữ tình "

Ái Linh nhìn đến nở nụ cười chế giễu

" Sao người lại chắc như vậy? "

Tinh Xuyên nhún vai, đôi mắt hiện lên ý vị

" Vì đối với những người không tìm không phôi thì làm sao có chữ tình... Huống hồ... " nàng ta cũng đâu phải là người của thế giới này

Tinh Xuyên chấp chững không nói nữa, nhưng cô lại hiểu câu nói lấp lửng kia. Vươn môi

" Như nhau thôi "

" Vậy sao "

Cô không nói gì nữa bỏ đi, Tinh Xuyên thấy vậy liền đi theo sau...

" Sư muội đi đâu vậy? "

" Kiểm đồ ăn "

" Ở đây làm gì có quán nào? "

" Nấu "

" Ái chà! Vậy ta có vinh hạnh được thưởng thức không đây? "

Khoảng nửa tiếng sau cô quay lại, trên tay còn có một cái nồi đất. Bước tới gần phía sư tôn đang ngồi đó dường như

" Ngăn Tinh! Người đi đâu vậy? "

Sư tôn nhìn cô hỏi, Chung Linh chán ghét nói

" Hừ! Chắc đi chơi chứ gì "

Cô không nói gì đặt cái nồi đất xuống, mở nắp ra. Làn khói thơm phức tỏa ra

" Sư phụ uống đi. Đây là kim chi nấu với thảo dược. Rất tốt cho vết thương "

Sư tôn kinh ngạc nhìn cô

" Sao người nấu được? Còn kim chi ở đâu ra? "

" Vô tình tìm thấy nên hái "

Cô đưa muỗng cho sư tôn, hấn cầm lấy uống một ngụm. Vị ngọt thanh lan tràn trong miệng. Bất ngờ nói

" Rất ngon "

Cô không nói gì đưa khăn tay lau trán cho sư tôn, hần nhìn cô. Đôi mắt hạ xuống

"Đa tạ người "

"Không có gì! Trách nhiệm của đồ nhi "

Thất trưởng lão bước lại, khóc môi vuron lên

"Lục sư huynh có đồ đệ tốt đó chứ "

"Hừ! Ta nói người rõ ràng có tình ý với sư phụ "

Chung Linh tức giận nói

"Đủ rồi! Người còn nói những điều như thế nữa thì đừng đi theo ta "

Sư tôn tức giận nói, Chung Linh cúi đầu. Đôi mắt liếc qua cô chán ghét. Thất trưởng lão nhìn qua cô

"Ta thấy đồ đệ huynh nói cũng không phải là sai. Chăm sóc ân cần như vậy mà "

Cô nghe lời nói móc của Thất trưởng lão, nhưng sao vẫn có cảm giác rất lạ...

"Thất sư thúc nghĩ nhiều rồi "

Cô không quan tâm lạnh nhạt nói. Thất trưởng lão không nói gì quay đi. Bỗng từ phía xa có thứ gì đó gào rống chạy lại. Mọi người đứng lên đề cao cảnh giác.

Một đàn quái thú xuất hiện, chúng giống những con sói nhưng lại to lớn và hung hãn hơn. Tinh Xuyên nhìn thấy liền nheo mắt

"Lại là chúng! Chúng chính là thứ đã khiến sư phụ người và sư phụ ta bị thương. Được gọi là Quái sói, mỗi con đều là cấp 3 "

Cô hiểu ra, lạnh nhạt nói

"Cấp 3 lại có số lượng nhiều. Hèn gì sư phụ ta và Thất trưởng lão lại bị thương "

Tinh Xuyên gạt nhẹ đầu, Ái Linh bước lên nói với Song Thành

"Người hãy lên đi, ta sẽ hỗ trợ "

Chung Linh nhìn đến cũng quay qua sư tôn

"Sư phụ! Người đang bị thương. Hãy nghỉ ngơi đi "

Chung Linh nói rồi chạy lên dùng ma pháp tấn công đám quái thú. Cô nhìn qua Ái Linh đứng đó, nàng ta đưa tay có chiếc nhẫn ra. Từ chiếc nhẫn phát ra ánh sáng vàng nhạt, luồng sáng chói chan bao trùm lấy một khoảng trống. Khi ánh sáng đó biến mất, thì trên mặt đất xuất hiện một con sói to lớn, giữa trán nó còn có hình giọt nước. Cô khá kinh ngạc

'Ha! Đã có ma thú rồi sao? '

Ái Linh nhìn con ma thú đó, giọng nói ra lệnh

"Giết "

"Dạ! Chủ nhân "

Advertisement / Quảng cáo

Con ma thú đó chạy lên, lười băng nhọn hoặc giết chết đám Quái sói. Một đàn bây giờ chỉ còn lại khoảng 20 con..

Cô nhìn Ái Linh đã giết hơn 5 con Quái sói mà nở nụ cười nhạt. Nhìn đến Cửu trưởng lão đang vui vẻ

"Ái Linh! Người thật giỏi "

Chung Linh cũng đã xừ được 3 con quái sói. Nhìn đến sư tôn

"Sư phụ thấy đồ nhi có giỏi không? "

Sư tôn gạt nhẹ đầu sau đó nhìn qua cô

"Ngần Tinh! Ma pháp của người tiến triển đến đâu rồi? "

Cô quay qua mỉm cười nhẹ khiến sư tôn ngẩn người

"Đệ tử không bằng các người khác ở đây... "

Chung Linh nhìn đến khinh thường

"Ha! Vậy thì đứng đó. Đỡ mắc công sư phụ bảo vệ người. Còn vườn tay vườn chân bọn ta nữa "

Cô không quan tâm lời nói của Chung Linh, Tinh Xuyên đi đến gần cô hỏi khẽ

"Không giúp sao? "

"Không! Ta muốn quan sát "

Cô lạnh nhạt trả lời, nhìn qua Thất trưởng lão cùng Cửu trưởng lão cũng đang giết Quái sói. Lợi thể đang nghiêng về phía bọn người Ái Linh

- Róoooooooooooo

Một tiếng gào rống vang lên làm kinh động cả khoảng không. Một con quái sói bước ra, nhưng con quái sói này lại to lớn hơn những con khác. Thậm chí nó còn có ma pháp hệ thổ...

"Quái sói biến dị "

Ái Linh kinh ngạc nói lên. Mọi người đồng loạt nhìn nhau, Cửu trưởng lão nhìn đến Ái Linh mắt đang nhìn chăm chăm con quái sói đó liền nói

"Ái Linh! Nếu người thích có thể lập kế ước với nó "

Ái Linh không trả lời nhìn vào con quái sói, Tinh Xuyên cũng mỉm cười nhẹ khinh bỉ...

"Ha ha! loài người, các người là đang hạ thấp ta sao? Ta là vua của quái sói, một kẻ hùng mạnh. Há lại để một con nhóc thấp kém đây làm dưới trướng "

Lời nói hung bạo của quái sói vang lên, Ái Linh nhìn đến ngờ ngàng

"Người là vua của quái sói? "

" Phải! "

Ái Linh mỉm cười xinh đẹp, khiến Cửu trưởng lão ngẩn người.

"Ta rất thích người... Ta muốn người ký khế ước với ta "

"Hừ! Người gan to lắm. Dám nói muốn ký khế ước với ta. Để xem người có bản lĩnh hay không "

Nói rồi con quái sói đỏ phi lên, tạo ra những vết nứt trên mặt đất. Ái Linh nhảy lên không trung, bàn tay xé ra những lưỡi băng phóng tới. Quái sói gào to né đi, thân hình nhanh nhẹn. Dùng đất tấn công Ái Linh...

Cô đứng nhìn trận chiến giữa không trung, Tinh Xuyên bên cạnh ghé tai nói

"Ta thấy nàng ta không thể thắng "

Cô không nói gì lạnh nhạt nhìn. Chung Linh bên cạnh nhìn qua cô chán ghét. Khóe môi vươn lên nụ cười ác quỷ, vươn tay đẩy cô ra giữa cuộc chiến. Cô không kịp đề phòng, bị đẩy ra ngoài. Mọi người đều kinh ngạc, Ai Linh thấy cô không quan tâm phóng băng tới. Cô nhanh nhẹn né đi, nhưng chiếc khăn che mắt bị rơi xuống mặt đất vì bị lưỡi băng xẹt qua. Mái tóc cô phủ lên, mọi người bàng hoàng. Sự tôn nhìn đến cô

"Ngân Tinh! Người không sao chứ "

" Loài người! Tránh ra "

Cô ngước mặt lên, hàng mi cong dài hơi hạ xuống. Hàng mày liếc hơi nheo lại. Mũi cao. Môi mỏng nhạt đỏ hồng. Làn da trắng mịn như châu ngọc. Bền thái dương ngay mắt trái của cô có cái nốt hình con bướm. Thân hình là lướt yêu mĩ, đứng phiu dật trong gió.

Mọi người kinh ngạc nhìn đến, cô nâng mặt lên. Đôi đồng tử đỏ như máu tuyệt luân, như có như không khiến người say đắm. Nó như luân hồi linh hồn con người vào trong lưới tình. Dù không khuyên nước khuyên thành, nhưng lại khiến người khác nhìn không thấu dung mạo ấy. Tạo ra cảm giác đây chỉ là một phần sắc đẹp của cô...

Thất trưởng lão cùng sư tôn nhìn đến sững sờ, vẻ đẹp của cô rất kì lạ...

Đôi mắt cô hiện lên sát khí nhìn qua Ái Linh, sau đó liếc đến con quái sói cũng đang bàng hoàng kia...

"Khí tức này... Rôoooooooooooooog"

Con quái sói lui lại vài bước nhìn vào đôi mắt cô, rống lên thật to. Mọi người nhìn thấy hành động của con quái sói mà không hiểu gì.

Ái Linh cùng Chung Linh nhìn đến, ngỡ ngàng. Ái Linh thấy con quái thú kinh sợ cô mà trong lòng nổi lên ghen ghét. Bàn tay xè ra tạo một quả cầu băng đánh về phía cô.

Đôi mắt cô liếc qua, quả cầu dừng lại bay ngược về phía Ái Linh

" Ah! "

Ái Linh ngã xuống, Cửu trường lão bước lại gần đỡ nàng ta lên.

"Nhược Hy Ái Linh! Người hết lần này tới lần khác khiến ta nổi giận. Người có phải thấy cuộc đời này quá nhàm chán rồi hay không?"

Lời nói cô lạnh lẽo tựa âm ti đi đến gần, Ái Linh tái mặt nhìn vào đôi mắt vô định của cô. Đôi mắt đó rất đáng sợ, như đang nhìn nhưng lại như không nhìn. Giống như cô đang nhìn một đồng tro tàn...

Song Thành bước lên rút kiếm ra chắn trước mặt Ái Linh.

"Người muốn làm gì chủ nhân "

Tình Xuyên bước lên nắm lấy tay cô kéo lại

"Thôi nào! Là do sự tỷ Chung Linh của người đẩy người ra. Nếu trách phải trách nằng ta nữa. Bây giờ không phải lúc thích hợp để tính toán ân oán "

Cô nghe vậy nhìn qua Chung Linh, nàng ta run lên lấp bắp

"N...ngươi... nhìn... cái gì? Ta chỉ vô tình thôi, chứ có cố ý đẩy ngươi đâu "

Sư tôn nhìn đến cô lắc nhẹ đầu, cô không nói gì cầm lấy mảnh vải phủ bụi. Nắm chặt trên tay...

Tỉnh Xuyên nhìn qua những con quái sói đó, cô đeo mảnh vải lại. Con quái sói biến dị nhìn vào cô không biết nghĩ gì, đập đất chạy đi. Chỉ để lại tiếng nói

"Ta là Bão Lang! Nhân loại kia người tên Nhược Hy Ái Linh? Ta sẽ nhớ rõ, hẹn ngày tái đầu "

Bọn cô nhìn con quái thú tự xưng Bão Lang kia cùng đám quái soi chạy đi.

" Sư phụ! Người không sao chứ? "

Tiếng nói Chung Linh vang lên lo lắng, cô quay lại bước tới gần sư tôn đang ôm ngực. gương mặt nhăn nhó đau đớn. Lấy ra một viên thuốc đưa vào miệng hắt

" Sư phụ! Thấy sao rồi? "

Sư tôn vươn tay xoa đầu cô mỉm cười nhạt

"Ta không sao. Đừng lo "

Cô nắm lấy tay hắn, lạnh nhạt quay qua đám người kia

"Chúng ta mau lên đường"

Advertisement / Quảng cáo

Mọi người chuẩn bị lên đường. Chung Linh đỡ sư tôn. Cô cùng Tinh Xuyên thu dọn đồ đạc, Thất trưởng lão nhìn qua cô. Sau đó nhìn qua sư tôn.

"Sur phụ! Có gì sao?"

Tình Xuyên nhìn thấy liền hỏi

" Không có gì "

Suốt đường cứ đi mãi, cuối cùng cũng lên tới một ngọn núi. Trên ngọn núi có một cái hang động, hang động rất to. Ái Linh nhìn đến hỏi Cửu trưởng lão

" Sư phụ! Đây là Sơn cốc? "

" Phải. Song Thành, người vào xem thử "

Nói rồi Song Thành đi vào trong, một lúc sau một nữ một nam đi ra. Đó là Băng Tâm cùng Huyền Hàn. Khi thấy cô Băng Tâm liền nước mắt chảy xuống

"Tỷ tỷ! Muội rất nhớ tỷ "

Cô lạnh nhạt nhìn Băng Tâm đang ôm mình

" Chẳng phải ta đã nói rõ rồi sao? Người quên lời ta đã nói? "

Băng Tâm lắc đầu, hai má ướt đầm

" Không! Muội biết sai rồi. Tỷ đừng như vậy "

Cô không quan tâm nhìn đến Huyền Hàn, hẳn không nói gì nhìn qua sư tôn. Khi thấy sư tôn bị thương liền kinh ngạc chạy lại

" Sư phụ! Người làm sao? "

" Sư huynh! Sư phụ bị quái thú cào trúng. Trúng độc rất nặng, mau nhờ Quái y giúp "

Chung Linh hết hoảng nói, Băng Tâm xoay qua sưng sờ

" Quái y đã đến kinh thành cùng các trưởng lão. Chúng tôi khó khăn lắm mới thuyết phục được bà ấy. Nhưng thứ thuốc bà ấy cần lại ở kinh thành. Chúng tôi được giao phó ở lại bảo vệ Sơn cốc "

Mọi người nghe xong liền kinh ngạc, Huyền Hàn nhìn đến nói

" Vào trong rồi nói "

Mọi người cùng vào hang động, cô nhìn lên bầu trời. Khóe môi nâng lên nụ cười

' Ha! Trời cũng giúp ta... '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thế Giới Tu Tiên 15

Cô cùng bọn họ vào trong hang động, đỡ sư tôn ngồi xuống. Cô nhìn quanh nơi này, gần đó có hai cái kệ gỗ, chứa rất nhiều sách. Còn có một chiếc hộp đặt trên đó...

Cô nhìn Băng Tâm ngồi trên ghế đá

" Nói đi "

Băng Tâm gật nhẹ đầu nói

" Thật ra cách đây 7 ngày bọn muội đã đỡ các trưởng lão đến Sơn cốc. Nhưng Quái y lại không muốn trị, bọn muội phải ngồi ở bên ngoài suốt 3 ngày 3 đêm. Quái y mới chấp nhận, bà ta nói tình trạng của các trưởng lão rất nguy kịch. Bà ta cần một loại dược có tên là Ngân Chi Dung hợp. Và nói đó là một cây thảo dược ở kinh thành, nên đã cùng Nhữ Kỳ cùng hai vị trưởng lão lên đường. Còn muội và Huyền Hàn sư huynh thì được giao phó ở lại đề canh động "

Lời nói Băng Tâm khiến ai cũng kinh ngạc, Thất trưởng lão nhìn qua sư tôn nheo mắt

" Họ đã đi bao lâu? "

" Đã 2 ngày 2 đêm "

Huyền Hàn trả lời, Tinh xuyên bước lên nhìn Băng Tâm và Huyền Hàn

" Hai người nam thanh nữ tú ở đây một nơi. Có làm chuyện gì hay không? "

Giương mắt Băng Tâm đỏ lên ngượng ngùng, Huyền Hàn nghe thấy liền nhìn đến Ái Linh đang ngồi đó nói

" Không có! Ta và Băng Tâm sư muội không có gì cả. Ái Linh, muội đừng nghĩ nhiều "

Băng Tâm nhìn đến Ái Linh, đôi mắt hiện lên chán ghét. Hạ mi mắt xuống... Song Thành nhìn thấy liền khó chịu, giọng nói khinh bỉ

" Hừ! Với cái tính bướng bỉnh của người, ai mà thèm thích "

Advertisement / Quảng cáo

Băng Tâm nhìn lên tức giận

" Người nói gì hả? "

Cô nhìn đến Băng Tâm, nâng ta lập tức ngồi xuống. Đôi mắt to tròn liếc qua Song Thành

" Ah... "

Cô nhìn qua sư tôn đang ôm ngực đau đớn, hàng mày nheo lại. Mồ hôi chảy xuống, bờ môi bạc mòng cũng hóa đen. Mọi người nhìn thấy liền bàng hoàng

" Sư phụ! Người đừng dọa Chung Linh, người sao rồi? Sư phụ "

Chung Linh nước mắt chảy xuống khóc thảm thương, cô nhìn sư tôn nằm trên giường hơi thở càng ngày càng mỏng manh

" Sư phụ "

Huyền Hàn cũng lo lắng không kém, Cửu trưởng lão nhìn đến thở dài

" Haizz! Đây là số kiếp của hân "

Ái Linh nhìn qua cô, đôi mắt bỏ câu xinh đẹp lạnh lùng

Chung Linh ngồi đó ôm sư tôn khóc, mọi người cũng không biết làm gì.

" Bấy giờ nếu đi đến kinh thành để tìm Quái y e là không kịp "

Tinh Xuyên lên tiếng, cô nhìn đến Chung Linh đang khóc mà trong lòng phát bực

" Im đi! Sư phụ chưa chết, người khóc đưa tang sớm vậy? " (Phát hiện một tính cách của cô nữa, không thích sự ồn ào và nước mắt ￣o￣)

Mọi người kinh ngạc quay qua nhìn cô, Chung Linh nổi giận chỉ tay vào mặt cô

" Người còn dám nói, sư tôn ra như vậy mà một chút lo lắng người cũng không có "

Cô nhìn đến sư tôn đang hấp hối trên giường, còn có Chung Linh đang chỉ tay về mình.

" Sư phụ chưa chết, người khóc như đưa tang. Tiếng khóc của người không chừng đưa người đi sớm hơn đó. Ôn ào "

Mọi người: -_-!

Chung Linh tức giận đứng lên

" Người... "

" Phốc... "

Mọi người kinh ngạc nhìn qua, sư tôn ho ra một búng máu màu đen. Huyền Hàn đỡ sư tôn nằm xuống, gương mặt lo lắng cực độ

" Phải làm sao đây! Sư phụ không ổn rồi. Linh lực trong người thầy đều đang dần mất hết "

Băng Tâm thấy Huyền Hàn sốt ruột liền bước tới an ủi

" Huỳnh đừng lo, Lục sư thúc không sao đâu "

Song Thành nhìn đến chán ghét

" Hừ "

" Người hừ cái gì? "

Băng Tâm quay qua nói. Song Thành không thèm trả lời quay mặt đi

Cô nhìn đến, tiếng nói lạnh nhạt

" Mọi người đến kinh thành xem các vị trưởng lão trước đi. Ta cần sự yên tĩnh. 7 ngày sau gặp lại tại kinh thành "

Mọi người kinh ngạc trước lời nói của cô, Chung Linh tức giận nói

" Người nghĩ mình là ai? Dám bảo bọn ta đi? "

Cô nhìn qua Chung Linh, lời nói mang theo sự uy nghiêm

" Vậy người cứ để sư phụ chết ở nơi này "

Chung Linh kinh ngạc, đôi mắt nhìn qua sư tôn. Tinh Xuyên vừa nói vừa rời đi

" Vậy 7 ngày sau gặp lại "

Thất trưởng lão nhìn đến cô và sư tôn, hàng mày anh khí nheo lại. Sau đó xoay người đi ra khỏi hang động

Advertisement / Quảng cáo

" Ta nói cho người biết, nếu như người không cứu được sư phụ. Ta sẽ cho người chôn cùng người "

Chung Linh nói rồi bỏ đi, tất cả mọi người đều ra ngoài. Chỉ còn lại Băng Tâm chần chừ mãi, bước đến gần ôm cô

" Tỷ tỷ! Muội chờ tỷ tha thứ cho muội. Tỷ phải cẩn thận "

Khi Băng Tâm định bước đi, cô liền nắm lấy tay nàng ta kéo lại

" Tỷ! Tỷ có gì muốn nói với muội sao? "

Băng Tâm vui vẻ nhìn cô, cô xè tay ra xuất hiện một sấp bùa và một lọ đan dược đưa cho Băng Tâm

" Giữ lấy! Nhờ đó phòng Nhược Hy Ái Linh, lần này trở về kinh thành. Thủ mối nợ cũ chắc chắn nàng ta sẽ tính với người. Phải cẩn thận, đây là lọ thuốc giải bách độc. Có gì cần thì lấy ra uống. "

Băng Tâm cảm động nhìn cô

" Tỷ tỷ, tỷ thật tốt "

" Còn một chuyện nữa, người nên nhớ kĩ. Nhược Hy Ái Linh là công chúa "

Băng Tâm bàng hoàng đứng hình

" Tỷ nói gì? "

" Người đi đi "

Cô đẩy Băng Tâm ra ngoài, hai ngón tay kẹp lá bùa đốt cháy phong tỏa hang động. Cô bước vào trong lấy một cuốn sách nghiên cứu..

Thời gian cứ thế trôi qua từng khắc, cô nhìn cạnh mình là một chồng sách dày. Đóng sách lại cô cầm lấy bao kim châm được đặt gọn gàng trên kệ. Bước tới gần sư tôn, cô nâng người hần dậy. Cởi bỏ y phục, để lộ cơ ngực bị cào rất sâu. Cô lấy khăn lau mồ hôi cho sư tôn, rửa vết thương

Cô dùng kim châm đâm xuống ngực sư tôn, gương mặt tuấn mỹ nhăn lại. Mồ hôi chảy ra đau đớn

" Sư phụ! Gắng chịu một chút "

Lời nói cô nhẹ nhàng, sư tôn cắn răng lại. Cô dùng kim châm đâm vào những chỗ xung quanh vết cào. Đôi mắt sau mảnh vải liếc qua cuốn sách bên cạnh.

Cô nhẹ nhàng đâm kim vào người sư tôn, không biết đã qua bao lâu. Từ những vết cào nhỏ xuống những giọt máu màu đen, rơi trên mặt đất...

" A... "

Sư tôn đau đớn kêu lên, cô nhìn đến nheo mày lại.

" Sư phụ! Gắng một chút "

Khi cô thấy máu đen không rơi xuống nữa liền đỡ sư tôn nằm xuống. Lấy khăn ướt lau thân thể cho hắn..

Đám người Chung Linh đi trên đường, suốt cả chặn đường Băng Tâm đều ngáy ngẩn. Lâu lâu lại liếc về phía của Huyền Hân và Ái Linh. Đôi mắt nhìn Huyền Hân cùng Ái Linh nói chuyện vui vẻ liền hạ mi buồn bã. Hết thấy đều rơi vào mắt của Song Thành, gương mặt tuấn tú hiện lên sự khó chịu. Nhìn qua Huyền Hân nổi lên dịch ý

Tinh Xuyên đến gần Băng Tâm nói nhỏ

" Sao vậy? Thấy người mình thích thăm đi cùng người khác liền đau buồn sao? "

Băng Tâm kinh ngạc

" Tỷ nói gì vậy? Muội không có "

" Không có! Không cần giấu, ta biết hết rồi "

Tinh Xuyên nở nụ cười nhạt, gương mặt Băng Tâm ứng hồng nhìn về Huyền Hân. Song Thành đi đến giọng nói chán ghét

" Hân là hôn phu của chủ nhân ta. Người tốt nhất đừng mơ mộng "

Băng Tâm xoay qua Song Thành tức giận

" Không cần người quản! Nếu không phải vì sự tỷ. Ta đã giết chết người. Cút đi "

Song Thành cũng giận tím mặt, đi lên trước. Tinh Xuyên mỉm cười nói khẽ

" Nhưộc Hy Ái Linh kia có gì tốt chứ? Huyền Hân sư huynh vậy mà lại thích nàng ta. Không đáng mà "

Băng Tâm nghe thấy nắm chặt tay, nhớ lại lời cô đã nói

{ Nhưộc Hy Ái Linh là công chúa }

Đôi mắt nhìn qua Ái Linh mang theo chán ghét cùng ghen tị. Bàn tay siết lại nổi lên gân xanh..

Advertisement / Quảng cáo

Trở về với cô:

Cô đã nấu xong thuốc, bước tới đỡ sư tôn ngồi dậy.

" Khụ... khụ... "

Gương mặt sư tôn nhợt nhạt, bờ môi màu đen phả ra hơi thở yếu ớt. Cô đưa thuốc lên miệng sư tôn nhưng người lại không thể hé ra, cô thấy vậy liền nói

" Sư phụ! Cảm thấy thế nào? "

Sư tôn dựa đầu vào thành giường, không trả lời cô. Chỉ thấy cái đầu nặng nề lắc

Cô nhìn đến, lấy ra một viên được bỏ vào miệng sư tôn. Sao đó đưa chén thuốc lên uống, cô tiến sát chạm vào môi hân. Mớm thuốc cho sư tôn uống

Ực!

Cô thấy hiệu quả liền tiếp tục, bờ môi cô mềm mại. Đôi mắt sư tôn hơi mở ra, hiện lên sự kinh ngạc. Vị thuốc đang đi vào khoang miệng, nhưng nó không hề đắng, mà lại còn... rất ngọt

Sư tôn nhắm hai mắt lại, khi cô dứt thuốc xong liền đỡ hân nằm xuống. Bàn tay đặt lên trán hân, lạnh nhạt nói

" Sư phụ! Nghỉ ngơi đi "

Cô bước ra ngoài nhìn kết giới trong suốt bao vây lấy hang động. Ngược lên bầu trời trong xanh, bàn tay đưa lên chạm vào môi mình. Nở một nụ cười chế giễu đầy tàn độc

" Ha! Ngu ngốc... Để xem ta và người, ai thắng "

Lời nói cô mang theo ý vị truyền theo con gió bay đi, cô đứng đó. Thân ảnh xinh đẹp phiêu dật tựa tinh linh. Nhưng lại có sự uy quyền táo bạo của bậc đế vương..

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 71: Thế Giới Tu Tiên 16

Cứ thế 3 ngày trôi qua, đám người Tinh Xuyên cũng đến được kinh thành. Nơi đây phồn hoa rộng lớn, Băng Tâm nhìn đến mỉm cười

" Mấy tháng rồi nhỉ "

Tinh Xuyên nhìn quanh, hỏi

" Huyền Hân sư huynh! Trưởng lão cùng Quái y ở đâu? "

Huyền Hân quay lại, lắc đầu

" Ta không rõ! Quái y không nói "

Băng Tâm cũng lắc đầu, Song Thành nhìn đến mĩa mai

" Hừ! Chắc chỉ lo tình tứ, đâu cần quan tâm những thứ khác "

Ái Linh nghe đến khó chịu, Huyền Hân cũng không vui

" Người im miệng! Nói lung tung "

Song Thành liếc qua Băng Tâm đang nhìn đến Huyền Hân sâu não mà lòng dâng lên tức giận. Tinh Xuyên bước đến Thất trưởng lão

" Sư phụ! Giờ chúng ta ở đâu? "

" Phải đó Thất sư huynh, ở đâu đây "

Cửu trường lão phe phẩy quạt, Ái Linh nhìn đến nói

"Ta đã cho bỏ câu về rồi, sẽ có người ra đón "

Ái Linh vừa dứt lời, từ phía trước chạy tới một đoàn xe ngựa và kỵ sĩ. Tất cả quỳ xuống

"Tham kiến công chúa "

Băng Tâm bữu môi nói

Advertisement / Quảng cáo

"Khoe khoang "

Song Thành khoanh tay đứng đó nhìn qua kính bi

"Ha! Người được như vậy không "

Băng Tâm liếc qua Song Thành không nói gì, nhìn đến một nam nhân mặc đồ kỵ sĩ đang từ trên ngựa bước xuống. Mắt điều hầu, mũi rậm anh tài. Mũi cao, môi mỉm cười. Làn da màu lúa mạch, y phụ kỵ sĩ trắng bảnh bao tiến tới trước mặt Ái Linh

"Thần là Tà tướng tiên phong Lân Tuấn, được lệnh đến đón người thừa công chúa. "

Ái Linh vuốt tóc mỉm cười nhẹ

"Nghe danh đã lâu, hôm nay được gặp mặt. Phiên ngài rồi "

Lân Tuấn mỉm cười nhìn đến Ái Linh, hai mắt dao động

"Công chúa quá lời "

Băng Tâm nhìn thấy kỵ sĩ đó, trên mặt nở nụ cười. Chạy lại ôm lấy Lân Tuấn, mọi người đều kinh ngạc. Trong đó Song Thành nhìn thấy, tức giận nói

"Nữ nhân mà không có ý tứ. Người không biết câu nam nữ thụ bất thân sao? "

Băng Tâm không màng tới lời nói của Song Thành, ngược lên nhìn Lân Tuấn

"Ca ca, lâu quá không gặp "

Lân Tuấn mỉm cười vuốt tóc Băng Tâm

"Muội cứ như vậy, đã lớn rồi "

Ái Linh nhìn đến nheo mắt

"Đây là muội muội của huynh? "

"Phải! Thừa công chúa "

Song Thành nheo mắt, nói khế

"Ca ca thôi mà, cần gì ôm ấp như vậy "

Băng Tâm nhìn đến vui vẻ, Lân Tuấn nhìn quanh hỏi

"Ngân nhi đâu? (Là cô đó mọi người) "

Băng Tâm lắc đầu

"Tỷ tỷ không có ở đây "

Lân Tuấn gật gù đầu, quay qua Ái Linh

"Mọi công chúa cùng các vị trưởng lão về hoàng cung. Chúng ta sẽ nói chuyện sau "

Băng Tâm cùng mọi người vào hoàng cung, đi đến một căn phòng trống rộng lớn. Mọi người ngồi xuống

"Rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi "

Tĩnh Xuyên thở nhẹ ra nói, Băng Tâm nhìn đến Lân Tuấn hỏi

"Huynh về khi nào vậy? "

"Huynh làm nhiệm vụ xong liền về kinh thành "

"Vậy muội đi thăm phụ mẫu "

Băng Tâm muốn đứng lên nhưng bị Lân Tuấn cản lại, gương mặt hiện lên sầu não

"Phụ mẫu hiện đang rất bận. Muội hiện tại đừng làm phiền "

Băng Tâm nhìn đến gương mặt Lân Tuấn, liền gấp gáp hỏi

"Phụ mẫu làm sao rồi? Huynh đừng gạt muội "

"Haizz! Phụ mẫu được hoàng thượng cho đến thành khác. Nói là quản lý nơi đó "

"Cái gì? Đường đường là thừa tướng. Lại bị đẩy đi nơi khác? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? "

Băng Tâm sững sờ nói, Lân Tuấn lắc nhẹ đầu.

"Muội ngồi xuống đi. Hiện tại đừng nói đến nó "

Băng Tâm ngoan ngoãn ngồi xuống, Song Thành đối diện nhìn đến khó xử. Ánh mắt hiện lên sự phức tạp

"Tà tướng quân cực khổ rồi. Ngồi xuống đi "

Ái Linh mỉm cười nói, bọn họ cứ thế ngồi đó nói chuyện...

Khoảng thời gian này cô đã chăm sóc sư tôn, vết thương của hắn cũng đang dần có tiến triển. Cô đỡ sư tôn ngồi dậy, nhìn bờ môi của sư tôn đã dần trở lại bình thường. Vết cào trên ngực cũng đang mờ dần

"Sư phụ! Người đã có tiến triển rất tốt. Nhưng đồ nhi chỉ có thể ép được một nửa độc trong cơ thể người. Chúng ta cần phải tìm quái y "

Sư tôn mỉm cười nhẹ nhìn cô, vươn tay xoa đầu cô

"Đa tạ người "

"Không gì! Bồn phận của đồ đệ "

Cô nói rồi đưa muỗng thuốc lên cho sư tôn uống. Sư tôn nhìn cô nói

"Ta biết người có hiềm khích với Chung Linh. Nhưng nó suy nghĩ nông cạn, người đừng chấp nhất "

Advertisement / Quảng cáo

Cô im lặng không nói

"Còn có Ái Linh, đồ đệ của Cửu đệ. Người cũng ít gây xích mích lại "

"Sư phụ dạy phải "

Sư tôn vỗ nhẹ vai cô

"Thiệt thòi cho người "

Cô quay qua mỉm cười nhẹ, đưa khăn lau trán cho sư tôn. Dung nhan tuấn mĩ gần ngay trước mắt cô

"Không sao! Ta không quan tâm, sư phụ nghỉ ngơi cho tốt "

Sư tôn ngẩn người, nhìn vào môi cô. Hai má đỏ lên nằm xuống giường

"Ta biết rồi! Người cũng nghỉ tay đi "

Cô đứng dậy dẹp chén thuốc, nụ cười vươn lên lạnh lẽo

"Thì ra đã xảy ra nhiều chuyện như vậy "

Lãnh Tuấn ngồi đó gật đầu, Ái Linh mỉm cười

"Lãnh huynh cũng cực nhọc vì phụ hoàng rồi "

"Đó là nghĩa vụ của thân. Nhưng.. Băng Tâm.. "

Lãnh Tuấn kêu tên Băng Tâm, khiến nàng ta gật mình

"Dạ? Ca ca "

"Nghe theo lời kẻ của công chúa, thì hai tỷ muội có giao tình không tốt với người. Còn vì bọn muội mà chịu phạt đánh. Công chúa cảnh vàng lá ngọc, sao muội lại gây chuyện như vậy? "

Băng Tâm nheo mày

"Là do nàng ta kiếm chuyện với sư tỷ. Ta nhện không được nên đẩy nàng ta một cái. Ai ngờ nàng ta dễ ngã như vậy "

Lãnh Tuấn nhìn qua Ái Linh, Song Thành nói

"Là do họ lấy di vật của công chúa "

Lãnh Tuấn kinh ngạc, Băng Tâm tức giận chỉ tay về phía Ái Linh

"Ta đã nói không có, các người cứ khẳng khẳng nói bọn ta lấy "

Ái Linh nhấp trà, tao nhã nói

"Muội có thể không lấy. Nhưng tỷ tỷ muội có thể lấy "

"Ta cảm người xúc phạm tỷ tỷ ta "

"Chủ nhân nói đúng, tỷ tỷ người cũng chưa có nói là không lấy "

Cửu trưởng lão lên tiếng, chiếc quạt phe phẩy tuấn dật

"Băng Tâm, đừng làm loạn. Công chúa, chuyện này ta nghĩ có nội tình. Ta sẽ hỏi lại Ngân nhi "

"Vậy làm phiền Tả tướng quân rồi "

Tinh Xuyên liếc qua Băng Tâm, nhìn đến Ái Linh lạnh nhạt lên tiếng

"Công chúa! Ta muốn nói với người vài lời. Nếu thật sự là do Ngân Tĩnh sư muội lấy đồ của công chúa, vậy thì công chúa cũng không nên trách muội ấy. Vì thái độ mà công chúa đòi lại đồ, rất không thích hợp "

Ái Linh nghe đến nheo mày, mỉm cười hỏi

"Tỷ nói vậy là sao? "

"Thứ cho ta mạo phạm. Nhưng thái độ mỗi lần công chúa đòi lại kì vật đều là tức giận. Chưa một lần ta thấy người nhẹ nhàng nói với Ngân Tĩnh "

"Nhưng đó là vật của chủ nhân ta "

Song Thành lên tiếng phản bác. Tinh Xuyên vươn môi nở nụ cười

"Ha! Nhưng muội ấy cũng đâu phải đích thân lấy từ trên người công chúa. Là do muội ấy lấy được từ đám sơn tặc, nếu một người muốn đòi lại đồ, lại còn là di vật quan trọng. Dù là công chúa nhưng cũng tính là huynh muội đồng môn. Chỉ ít thái độ phải có sự thành kính. Công chúa nhiều lần khiêu khích muội ấy, cả tiền cũng phải nổi giận "

Ái Linh nghe đến, nhớ lại lời cô đã nói

{ Nhục Hy Ái Linh, người nhiều lần chọc giận ta. Có phải người thấy cuộc sống quá nhàm chán? }

{ Chết một lần rồi, chắc người hiểu rõ nó nhỉ? }

Ái Linh nắm chặt tay lại, đôi mắt hiện lên sự hãi sợ. Tình Xuyên mỉm cười nhẹ. Băng Tâm nghe vậy liền như suy nghĩ gì đó. Đập bàn đứng lên chỉ vào Ái Linh tức giận

"Ta biết rồi! Là do ngươi đã khiến phụ mẫu ta bị lưu đày đến nơi khác. Phải không?"

Lãnh Tuấn nhìn qua Ái Linh, nhưng nàng ta không nói gì. Càng khẳng định lời nói của Băng Tâm

"Ngươi... ngươi có gì thì nhắm vào ta. Đừng ý thế là công chúa mà làm xằng làm bậy"

Băng Tâm tức giận nói, trừng mắt nhìn qua Song Thành. Hắn không nói gì quay đi

"Băng Tâm! Muội có biết đang làm gì không? Ngồi xuống"

"Muội không ngồi, muội đã nhìn nàng ta lâu rồi. Nàng ta cũng chỉ có cái danh công chúa, bộ vậy là ngon sao? Có giỏi thì so đấu, đừng ngồi đó mà núp dưới áo hoàng đế. Hèn hạ"

Chát!

Tiếng bập tai vang lên, Băng Tâm bàng hoàng nhìn Lãnh Tuấn. Nước mắt chảy xuống đưa tay ôm mặt

Advertisement / Quảng cáo

"Ca đánh muội?"

"Muội càng ngày càng hỗn xược. Ta thật thất vọng về muội"

Băng Tâm sững sờ, nhìn qua Ái Linh cùng Lãnh Tuấn. Nước mắt chảy xuống

"Ca đáng ghét. Tỷ tỷ đánh muội vì lo cho muội. Ca đánh muội vì bảo vệ người muội ghét nhất. Ca có phải bị nhan sắc nàng ta mê hoặc rồi không? Phụ mẫu cũng vì nàng ta mà bị đày đi nơi khác. Muội ghét ca ca, chỉ có tỷ tỷ mới tốt với muội. Chỉ có tỷ ấy thương muội, muội sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng đâu"

Băng Tâm nói rồi chạy đi, Lãnh Tuấn thờ dài hướng Ái Linh chấp tay

"Công chúa thứ lỗi. Thần không biết dạy dỗ muội muội mình"

"Ta tướng quân đứng nói vậy. Cũng do ta không tốt"

"Phải rồi! 2 ngày nữa hoàng thượng sẽ cho tổ chức yến tiệc mừng người trở về. Cùng chiêu đãi các vị trưởng lão, việc công chúa nhờ đã có kết quả. Hiện hoàng thượng đang cho người mời Quý y vào cung"

"Vất vả cho huynh rồi"

"Bổn phận của thần! Vậy mời các trưởng lão và lệnh đồ đi theo ta về phòng nghỉ ngơi"

Cô đứng trước hàng động, đôi mắt nhìn về nơi xa. Khóe môi vươn lên nụ cười, đưa tay chạm vào mắt

"Thông Thiên nhân cũng có lợi nhì. Thú vị rồi đây"

"Ngân Tĩnh"

Cô xoay người lại nhìn sư tôn đang đứng dậy, cô bước lại đỡ hần, nói

"Sư phụ! Chúng ta cần đến kinh thành"

"Được! Chuẩn bị lên đường"

Cô nở nụ cười nhạt nhìn ra ngoài, khóe môi vươn lên tiếng nói lạnh. Đôi mắt sau mảnh vải xẹt qua tia sáng gian trá, tàn bạo...

"Chuẩn bị xem kịch thôi. Lãnh Băng Tâm! Ngươi đừng làm ta thất vọng"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Ban đêm tại hoàng cung:

Ánh đèn vàng lộng lẫy khắp nơi, mọi người tất bật chuẩn bị cho yến tiệc. Tại ngự thiện phòng, một bóng đen lướt qua đi vào. Nhìn đến một nồi canh, mở ra bỏ vào một thứ bột trắng rồi biến mất. Khi bóng đen đó biến mất, một người hầu đi vào. Cầm lấy khay đựng nồi canh đi..

Nữ hầu đi đến một gian phòng

"Công chúa! Là Thanh Trúc đây"

Từ trong vang ra tiếng nói nhẹ nhàng

"Vào đi"

Nữ hầu đẩy cửa bước vào, nhìn đến Ái Linh đang ngồi trên bàn sững sờ.

"Công chúa! Hôm qua hoàng hậu nghe tin người về liền cho người mang qua nhân sâm. Bảo là nấu cho công chúa uống"

"Sao hoàng hậu lại không đến thăm ta?"

Ái Linh nhìn đến hỏi

"Hoàng hậu nghe nói dạo này thân thể không khỏe. Không thể đến thăm người"

Nữ hầu được gọi là Thanh Trúc vừa mút canh ra chén vừa nói

"Không khỏe?"

"Phải! Dạo này thân thể người không tốt. Ít khi ra ngoài. Hoàng hậu dù sao cũng đã nuôi dưỡng người khi nương nung mất, đã chăm sóc người và cho người sự cao quý như bây giờ. Người khi rảnh cũng nên đến thăm hoàng hậu để chứng tỏ sự hiếu thảo"

Thanh Trúc đưa muỗng cho Ái Linh nói

" Ta biết! Nhưng hoàng hậu xem trọng ta cũng chỉ vì hài nhi đã bị mất tích. Ta bất quá cũng chỉ là cái bóng cho đứa trẻ không rõ sống chết kia thôi "

Ái Linh cầm muỗng lên uống một ngụm canh, Thanh Trúc thờ dãi nói

" Trong hoàng cung mọi chuyện khó lường. Công chúa không nên vì những chuyện này mà để trong lòng. Miễn sao có người hậu thuẫn, mới là điều quan trọng "

" Hừ! Hoàng hậu, bà ta là người đã chiếm hết sự yêu thương của hoàng đế. Cũng chính vì lẽ đó mà mẫu thân ta đã phải chết. Nếu nói đúng thì bà ta là người gián tiếp hại chết mẫu thân "

Thanh Trúc nghe xong hốt hoảng

" Công chúa! Đừng nói như vậy, tai vách mạch rừng. Lỡ có ai nghe được thì phải làm sao? "

" Ta chỉ nói đúng sự thật "

Ái Linh liếc qua Thanh Trúc, như bản thân không nói sai

" Đúng là hoàng thượng yêu thương hoàng hậu, nhưng cũng chẳng phải vì lẽ đó mà công chúa mới được hoàng thượng tín nhiệm sao? Nếu như không có hoàng hậu, thì e rằng công chúa đã không có địa vị như hôm nay. Nên người cũng nên giữ chừng mực "

" Đúng vậy! Ta đã phải mất rất nhiều thời gian để lấy lòng hoàng hậu. Nhờ có bà ta mà ta mới có được vị trí hôm nay. Nếu như ta không nỗ lực hết mình, thì ta đã sớm bị người xung quanh nói là kẻ thế thân cho nàng công chúa mất tích kia. Người cũng biết khoảng thời gian đó như thế nào mà phải không? Nên trong lòng ta, hoàng hậu bất quá cũng chỉ như con cò. Ta chỉ có một mẫu thân duy nhất "

Advertisement / Quảng cáo

Từ bên ngoài đẩy cửa vào, giọng nói nhẹ nhàng hiền từ vang lên

" Linh nhi nói đúng! Là bốn cung không tốt "

Thanh Trúc tái mặt nhìn người phụ nữ trung niên đang đi vào kia, cảm bảo cao quý nhưng lại thanh nhã. Dung nhan đã sớm phai tàn theo thời gian, nhưng trên gương mặt đó vẫn còn giữ lại vẻ đẹp cao quý, chắc chắn khi người nhìn vào có thể biết người này khi còn thiếu nữ có vẻ đẹp tuyệt trần. Đôi mắt dịu dàng nhìn vào Ái Linh.

Bịch!

Thanh Trúc thấy người phụ nữ đó liền quỳ xuống, khoe môi trắng bệch run rẩy

" X...xin hoàng hậu thứ tội!... Công chúa không... không phải cố ý... Hoàng hậu tha mạng "

Một thiếu nữ tầm 16 tuổi khinh bỉ nhìn đến và một ma ma cao tuổi. Gương mặt ma ma không biểu tình, nghiêm khắc nhìn vào Ái Linh. Thiếu nữ mặc đồ nữ hầu đi sau hoàng hậu nói

" Nói hoàng hậu là quân cò. Lại còn nhiều lời bất kính, người nghĩ như vậy đáng tội gì? "

" Hoàng hậu tha tội. Là do nô tì xúi giục chủ tử nói như vậy. Hoàng hậu muốn trách phạt hãy trách phạt nô tì "

Thanh Trúc đập đầu sọ hãi, nước mắt chảy dài. Hoàng hậu nhìn qua thiếu nữ nhẹ giọng

" Xuân Đào! "

" Nương nương! Rõ ràng là họ bất kính với người "

Ti nữ gọi Xuân Đào nheo mắt không cam nhìn đến Ái Linh đang đứng lên hành lễ

" Hoàng hậu nương nương "

Hoàng hậu bước tới đỡ lấy Ái Linh, hiền từ đỡ nàng ta ngồi xuống ghế. Dù trên mặt Ái Linh không biểu cảm, nhưng trong lòng đã sớm hoảng hốt

' Tại sao ta lại không thể cảm nhận được có người bên ngoài? '

Hoàng hậu đỡ Ái Linh ngồi xuống ghế, mỉm cười dịu dàng vuốt tóc nàng ta

" Người nói đúng! Là bốn cung không tốt. Để người mất mẫu thân khi còn nhỏ, ta đã không chăm sóc người tốt hơn "

Ái Linh cúi đầu không nói gì, Xuân Đào nhìn đến bĩu môi

" Xấu hổ không biết nói gì sao? "

Thanh Trúc quỳ dưới đất nhìn đến Xuân Đào, trong lòng nổi lên cổ tức giận. Hoàng hậu nhìn qua Thanh Trúc

" Người đứng lên đi, đừng quỳ nữa "

" Tạ hoàng hậu nương nương "

Thanh Trúc đứng lên bước ra sau Ái Linh, hoàng hậu nhìn đến Ái Linh nhẹ nhàng

" Người gầy đi rồi! Đã cực khổ cho người, ở Tiên sơn có ai ức hiếp người không? Nếu có thì hãy nói với ta, ta sẽ thay người nghiêm trị "

" Khiến hoàng hậu nương nương phí tâm. Ta rất tốt "

Ái Linh lạnh giọng nói, nhưng trong khẩu khí vẫn có phần nhẹ nhàng

" Sao lại là hoàng hậu? Nào! Gọi một tiếng mẫu thân "

Hoàng hậu không vui nói, mỉm cười nhẹ vuốt mặt Ái Linh. Ái Linh chần chừ, Xuân Đào nhìn đến khó chịu

" Nương nương lấy lòng bao dung đối xử. Vậy mà cũng có người không biết nghĩa ân, phía sau nói xấu. Tiểu nhân "

" Xuân Đào! "

Hoàng hậu nhẹ nhàng nói, Xuân Đào bĩu môi cúi đầu. Ma ma nhìn qua Xuân Đào nheo mắt.

" Ta không đáng để hoàng hậu bỏ ra tâm tư "

Ái Linh nói, hoàng hậu hơi ngăn người. Nhưng rồi mỉm cười dịu dàng

" Không muốn gọi thì thôi. Chỉ cần người vui là được, nào... Ta có mang quà cho người "

Hoàng hậu xoay qua ma ma, ma ma lấy ra một chiếc hộp đưa vào tay hoàng hậu. Hoàng hậu nhìn Ái Linh mỉm cười mở hộp ra, bên trong là một chiếc vòng phi thủy sắc sáo. Nó có màu trắng ngà rất đẹp

" Đây là cống phẩm của nước khác. Ta thấy nó đẹp nên để giành cho người. Nào! Cầm lấy "

Ái Linh nhận lấy quà của hoàng hậu, nhìn đến ngờ ngác. Hoàng hậu đứng lên vuốt tóc Ái Linh

"Đừng lo! Ta không nghe gì hết! Ta trở về, người cũng nên chuẩn bị cho yến tiệc. Hôm nay ta không khỏe, có lẽ không đến được "

Nói rồi hoàng hậu bỏ đi, Ái Linh để hộp lên bàn. Thanh Trúc thấy hoàng hậu khuất bóng mới sợ hãi nói

" Công chúa! Người lần sau phải cẩn thận. Tại sao có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy? "

"... Là ta sơ xuất "

Ái Linh trầm ngâm suy nghĩ, Thanh Trúc cầm lấy chiếc hộp mở ra

" Hoàng hậu thật yêu quý người. Vừa bao dung, hiền từ. Nhưng ta lại rất ghét nữ tì Xuân Đào đó, nàng ta đã nói công chúa "

" Kệ đi "

" Công chúa! Người không nên như vậy nữa. Mà đây, ta quên đưa cho công chúa "

Thanh Trúc lấy một phong thư ra đưa cho Ái Linh

" Đây là gì? "

" Là của Cửu trưởng lão gửi người "

" Sư phụ? "

" Phải "

Ái Linh mở ra xem, Thanh Trúc tò mò hỏi

" Trong thư viết gì thế công chúa? "

" Hẹn ta ra Ngự hoa viên "

" Woa! Nó tì thấy quan hệ của hai người có gì không bình thường nha "

Thanh Trúc mỉm cười nói, Ái Linh neho hàng mày xinh đẹp

" Có gì đó rất lạ... "

" Công chúa nghĩ nhiều rồi "

Ái Linh quay qua Thanh Trúc hỏi

" Người lấy nó ở đâu? Chính tay sư phụ đưa người? "

Thanh Trúc lắc đầu, nói

" Là một tì nữ đưa ta. Sao vậy công chúa? "

Ái Linh hiểu ra, miệng nở nụ cười chế giễu

" Bấy "

" Bấy sao? Vậy công chúa có đi không? "

Thanh Trúc hốt hoảng hỏi, Ái Linh kiêu ngạo đứng lên

" Ta muốn xem kẻ đó giờ trò gì, người đến yến tiệc trước. Ta đến đó vui đùa "

Ái Linh nói rồi bỏ đi, sự kiêu ngạo toát ra lãnh tính

"Nương nương! Sao người lại dễ dàng tha thứ cho nàng ta? Nàng ta mang tội bất kính nha "

Xuân Đào khó chịu nói, hoàng hậu dừng lại đứng trước gió

" Ta không quan tâm... "

"Nương nương! Ta biết người nhớ thương công chúa đã mất. Nhưng cũng không nên xem trọng người khác khi kẻ đó ghét người "

Advertisement / Quảng cáo

Ma ma lạnh nhạt nói, hoàng hậu xoay qua

" Nhũ mẫu! Ta biết người có ý gì. Nhưng ta không thể nào giận được... "

Lời nói hoàng hậu dịu dàng, nhìn lên ánh trắng. Đôi mắt hiền từ hiện lên sự ưu sầu. Xuân Đào nhìn đến nói

"Nương nương! thân thể người không khỏe cũng cố gắng đến đây thăm nàng ta. Nhưng nàng ta lại nói ra những lời đó. Ta thật sự uất ức thay người "

Hoàng hậu mỉm cười dịu dàng, đưa khăn tay lên miệng

" Khụ khụ... khụ khụ... "

" Nương nương "

Xuân Đào đỡ lấy thân thể hoàng hậu, hoàng hậu nhìn đến mỉm cười nhẹ

" Ta không sao! Xuân Đào người không hiểu. Ta thật sự nhớ thương hài nhi của mình. Và xem Ái Linh là thế thân cho con bé. Là ta có lỗi trước, nó ghét ta là phải "

"Nương nương dạy phải! Là nô tì đã quá hẹp hòi "

Xuân Đào cúi đầu, ma ma nhìn đến buồn bã

" Là lão nô bất lực. Không bảo vệ được công chúa nhỏ. Để cho thích khách mang công chúa đi, dù đã giết được thích khách. Nhưng công chúa sống chết không rõ... "

Nước mắt hoàng hậu chảy xuống, đau thương

" Là ta làm nẫu thân không tốt. Không bảo vệ được hài nhi. Dù hoàng thượng đã an ủi, nhưng ta biết lòng ngài cũng đau buồn. Có lẽ duyên số của ta và hài nhi không có, ta chỉ mong nó có thể sống hạnh phúc "

"Nương nương! Đã 15 năm rồi, lão nô thấy người không nên quá đau lòng. Ảnh hưởng tới thân thể "

"Ma ma! Ta thấy mình không còn sống lâu nữa. Sau này, các ngươi phải biết tự chăm sóc mình "

Ma ma cúi đầu, giọng nói chặc chần

"Lão nô tin nương nương hiền lương thực đức. Chắc chắn có quý nhân phù trợ, ta biết Quái y lần này sẽ đến yễn tiệc. Nương nương sẽ có cơ hội cứu chữa "

Hoàng hậu đỡ ma ma đứng thẳng người. Dịu dàng nói

"Bệnh của ta là do tâm bệnh mà thành. Vô phương cứu chữa... Ta chỉ mong khi nhắm mắt, có thể thấy hài nhi lần cuối "

Hoàng hậu nhìn lên ánh trắng, mỉm cười. Con gió thổi qua lung lay cảm báo, khiến sự ưu thương của nàng càng thêm đau đớn

Cô ngồi trên xe ngựa cùng sư tôn đến kinh thành, cô ngồi chống đầu lên tay. Đôi mắt sau mảnh vải mờ ra, khóe môi nâng lên nụ cười...

'Thú vị rồi đây'

Sư tôn nhìn đến cô, dù chỉ trong phút chốc nhưng hẳn vẫn có thể thấy từ cô toát ra sự tà mị. Đôi mắt hạ xuống phức tạp...

Tại cung điện của hoàng đế, mọi người tới đầy đủ và đông đúc. Băng Tâm cùng mọi người ngồi trong điện, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi. Băng Tâm nhìn qua Huyền Hân đang tìm kiếm ai đó mà đáy mắt hiện lên tức giận xẹt qua. Buồn bã cúi xuống, nhưng khóe môi lại nâng lên nụ cười nhạt ý vị sâu xa. Tinh Xuyên nhìn qua nhếch môi, đôi mắt hiện lên ý cười.

"Sư phụ! Đó là quái y sao?"

Tinh Xuyên chỉ qua một nữ nhân trung niên ngồi đối diện, gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng. Từ cơ thể toát ra sự bình dị nhưng cao quý kì lạ. Thất trưởng lão gật nhẹ đầu

"Phải! "

Quái y nhìn qua Tinh Xuyên và Băng Tâm. Đôi mắt ánh lên sắc bén...

"Thật khó lường "

Thất trưởng lão nâng chung trà uống, từ ngoài điện một tiếng nói bán nam bán nữ lãnh lót vang lên

- Hoàng thượng giả đảo

Từ ngoài điện một thân long bào bước vào uy quyền, gương mặt tuấn nữ mang theo sự trải đời. Dù đã quá tuổi trung niên nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp sắc bén, đôi mắt đỏ như máu lạnh lẽo. Từng bước từng bước lên ngai vàng, khí thái ngồi xuống

- THAM KIẾN HOÀNG THUỘNG

Hoàng thượng lạnh giọng nói

"Bình thân "

- Tạ ân hoàng thượng

Mọi người đồng loạt ngồi xuống, hoàng thượng nhìn qua các chư thần nói

"Hôm nay hoàng hậu thân thể không tốt. Không thể cùng các ái khanh thưởng tiệc. Trẫm kính các khanh một ly "

- Hoàng thượng quá lời

Mọi người nâng chung rượu lên uống, Hoàng thượng nhìn qua Quái y mỉm cười nhẹ

"Hoàng muội! Lâu rồi không gặp "

Mọi người bàng hoàng, cả Băng Tâm cũng nhìn đến sững sờ. Quái y đứng lên nâng chung rượu

"Ta sớm đã rời khỏi hoàng tộc. Không còn là hoàng muội của hoàng thượng "

Mọi người xung quanh dâng lên lời bàn tán

- Hoàng muội? Chẳng lẽ đó là Ân Hòa quận chúa khi xưa?

- Cái gì? Nghe nói Ân Hòa quận chúa đã rời cung biệt tích từ năm 20 tuổi. Đến nay đã 20 năm

- Ân Hòa quận chúa sao lại ở đây?

- Quái y? Chẳng lẽ là Ân Hòa quận chúa?

.....

Mọi lời bàn tán vang lên, Quái y không nói gì ngồi xuống. Hoàng thượng nhìn quanh một lượt, mọi người lập tức im bật. Hoàng thượng nhìn đến Thất trưởng lão, nói

"Ngươi là trưởng lão của Tiên sơn?"

Thất trưởng lão đứng lên, phong thái phi phàm

"Phải! "

"Ha ha! Nghe nói Tiên sơn là danh môn chính phái. Nghe danh đã lâu nay được gặp mặt, quả là danh bất hư truyền. Trẫm kính ngươi một ly "

Hoàng thượng nâng chung kính rượu Thất trưởng lão, nhìn đến Băng Tâm cùng những người khác liền nói

"Các ngươi là bằng hữu của Ái Linh? Chắc là những môn đệ rất giỏi "

Băng Tâm đứng lên bước ra giữa điện cúi đầu. Sau đó nhìn lên hoàng thượng nói

"Bẩm hoàng thượng! Nói là bằng hữu vẫn chưa hẳn "

Hoàng thượng nhướn mày, uy nghiêm hỏi

"Ý ngươi là sao?"

"Thần là Lãnh Băng Tâm! Là ái nữ của Lãnh thừa tướng. Thần xin mạn phép hỏi hoàng thượng một câu "

- Ngươi to gan...

Công công bên cạnh định trách phạt Băng Tâm, nhưng hoàng thượng đưa tay lên ngăn lại. Giọng nói lạnh nhạt

"Nói đi "

Băng Tâm hạ mi mắt, Song Thành ngồi đó lo lắng

" Bẩm hoàng thượng, thần nữ xin hỏi người sao lại đẩy phụ thân ta đi nơi khác? "

" Hừ? Do trẫm thấy thừa tướng tài xuất kinh người. Nên cho đi quản lí nơi khác. Có gì sao? "

" Đó chỉ là cái cớ. Có phải do công chúa có xích mích với thần. Nên mới ra tay hãm hại? "

Hoàng thượng nheo mắt lại, Lãnh Tuấn kinh hãi đứng lên

" Băng Tâm! Không được nói bậy "

Advertisement / Quảng cáo

Băng Tâm nhìn đến, giọng nói cương quyết

" Muội không sai! Hoàng thượng! Công chúa nhiều lần gây gỗ với tỷ muội thần. Lòng dạ hẹp hòi, còn ra tay với tỷ tỷ thần. Xin hoàng thượng làm chủ "

Hoàng thượng nheo mắt lại, đôi mắt màu đỏ như máu hiện lên không vui. Lãnh Tuấn quý xuống, chấp tay

" Hoàng thượng bớt giận! Muội muội tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện. Xin hoàng thượng thứ tội "

" Được! Trẫm đã cho quốc sư giám sát công chúa. Truyền hán vào đây "

Từ ngoài điện Nhã Kỳ đi vào, nhìn đến Băng Tâm tao nhã. Nhưng đáy mắt lại hiện lên sát khí

" Quốc sư! Người nói có phải không? "

Hoàng thượng âm trầm nói, Nhã Kỳ cúi đầu

" Hoàng thượng! Không phải như vậy "

" Hừ? Vậy nói rõ cho trẫm nghe xem "

" Bẩm hoàng thượng! Là do công chúa nghĩ tỷ muội Lãnh tiểu thư lấy đi vật của mẫu thân người. Nên mới nhiều lần khó chịu muốn đòi lại đồ. Nhưng có lẽ vì thế mà gây ra hiềm khích với Lãnh tiểu thư "

" Di vật? "

Hoàng thượng hơi kinh ngạc. Băng Tâm nhìn đến khinh bỉ, nói

" Chẳng phải là do nàng ta chán ghét tỷ tỷ ta. Nên nhiều lần kiểm chuyện hay sao? "

Nhã Kỳ nhìn qua, nheo mắt

" Có lẽ do di vật đối với công chúa quan trọng. Nên mới khiến thái độ của người gấp gáp, gây ra hiểu lầm cho hai vị "

" Hừ! Nói dối, nàng ta nhiều lần nói những lời không khách khí với sư tỷ. Còn xem thường ta, lúc trước cũng vì nàng ta mà chúng ta mới chịu phạt. Tỷ tỷ nhiều lần không chấp nhất, nhưng nàng ta lại còn liên lụy tới phụ mẫu ta. Ta không thể nào nuốt trôi con giận này. Hoàng thượng! Xin người làm chủ "

Hoàng thượng nheo mắt, đáy mắt hiện lên sự không vui. Nhìn đến Băng Tâm ánh mắt kiên định. Liền thở dài

" Xem ra không giải quyết không được. Ái Linh đâu? Sao ta không thấy nó? "

Mọi người nhìn quanh không thấy bóng dáng Ái Linh, Băng Tâm nở nụ cười nhạt thoáng qua. Nhưng nụ cười đó đã rơi vào mắt của Quái y...

- Bẩm hoàng thượng... công chúa... công chúa...

Một người chạy vào hốt hải, gương mặt đỏ bừng. Mọi người nhìn đến nheo mắt...

Cô trên xe ngựa nở nụ cười, nhìn ra ánh trăng giữa màn đêm

' Chính nó! Vỡ kịch hay ta mong đợi sắp đến rồi '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Thế Giới Tu Tiên 18

Mọi người đều đi theo tên thị vệ kia đến Ngự hoa viên, từ trong bụi rậm vang lên tiếng rên rỉ yếu ớt kêu nọ hoặc

" Ah~... um~... sâu... sâu quá... "

Mọi người dừng lại, tiếp tục lắng nghe

" Ah~... đau... đau quá... nhẹ... um~... nhẹ thôi... "

Huyền Hàn cùng Nhã Kỳ điến người, tiếng rên rỉ vẫn phát ra. Hoàng thượng trầm mặt nói

" Đến đó xem "

Hai tên thị vệ chặn đứt bụi rậm, để lại một nửa phía dưới. Mọi người nhìn thấy liền như bị sét đánh không tin vào mắt mình. Công chúa cao quý của họ đang cùng sư phụ của nàng ta làm chuyện bại hoại. Gương mặt Ái Linh đỏ ửng, thân thể chỉ mặc một cái yếm đỏ. Làn da trắng mịn đều có những vết hôn đỏ. Cửu trưởng lão hôn vào môi Ái Linh, nhìn đến có người liền lấy y phục cheàng lại thân người cho nàng ta. Thất trưởng lão tỏa ra sát khí nhìn Cửu trưởng

" Công chúa "

Thanh trúc đỡ Ái Linh ra, chiếc áo cheàng lấy thân thể Ái Linh. Gương mặt nàng ta vẫn còn mùi vị của sự khoái cảm, tiếng rên rỉ vẫn còn phát ra

" A~... um... dừng... dừng dừng lại... "

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều bàn tán

- Ha! Gian dân sư đồ sao?

- Lại còn cuồng nhiệt đến nổi ra bụi cây làm

- Công chúa? Đừng là ô danh hoàng tộc

- Ha! Đáng hổ thẹn

.....

Huyền Hàn bước lại ôm lấy Ái Linh, gương mặt tức giận

"Muội phản bội ta? "

Băng Tâm nhìn đến hà hê, giọng nói khinh thường

" Công chúa thật khỏe a~. Lại có thể cùng sư phụ mình làm ra chuyện này. Có thể nói là phản bội vị hôn phu "

Mọi người nghe xong liền nhìn đến mỉm cười khinh bỉ

- Huyền già lần này làm sao có thể nuốt nổi mối nhục?

- Nữ tử chưa già đã đi cùng nam nhân khác ân ái. Lại còn là sư phụ mình, đúng là bại hoại

- Ha ha...

.....

Thất trưởng lão tức giận bước đến Cửu trưởng lão, dùng chưởng đánh ngã hắn

" Sao ngươi dám làm ra loại chuyện này? "

Cửu trưởng lão không nói gì, mê đắm nhìn qua Ái Linh vẫn đang phập phồng quỵên rũ. Hoàng thượng nhìn thấy tức giận

" Tắt đèn khi tình cho ta "

Một tên thị vệ đi lên, Huyền Hàn nhìn đến cầu xin

" Hoàng thượng! Xin người bớt giận "

Tinh Xuyên nhìn đến nhếch môi

' Ha! Lợi dụng Băng Tâm để khiến Nhục Hy Ái Linh mất mặt. Bỏ thuốc kích dục cho nàng ta, làm ô danh chức vị công chúa. Lại nói nếu Băng Tâm bị phát hiện thì chuyện cũng đã xảy ra. Nhục Hy Ái Linh cũng sẽ mang tiếng xấu muôn đời... Có phải từ khi bị phạt và những lời nói cắt đứt với Băng Tâm là khiến nàng ta càng thêm hận Ái Linh để người dễ dàng hành động? Thủ đoạn thâm độc, tàn nhẫn. Lãnh Cơ Ngân Tinh, người còn có trò gì nữa đây? '

Advertisement / Quảng cáo

Tinh Xuyên nhếch môi nhìn qua Băng Tâm, đầy mắt xệt qua đồng cảm

' Bất quá cũng chỉ là một con cò. Vì chữ tình và lòng ghen ghét mà bị chính tỷ tỷ mình lợi dụng như một con rối! Ngu ngốc đến đáng thương '

Quái y bước lên bắt mạch cho Ái Linh, lấy ra những cây kim đâm vào cơ thể nàng ta. Một lát sau Ái Linh tỉnh táo, tiếng rên rí cũng dừng lại. Nhìn đến nhiều người xung quanh và cơ thể mình không mặc gì mà kinh hãi. Dùng đồ che lấy thân mình, sững sờ nói

" Chuyện gì đã xảy ra? "

Quái y đứng lên lạnh nhạt

" Nó bị trúng Xuân dược loại mạnh. Không ý thức được bản thân đang làm gì "

Hoàng thượng nghe thấy, nhìn đến Ái Linh tức giận

" Người nói rõ cho ta "

Ái Linh được Huyền Hàn đỡ lên, nhìn quanh. Sau đó như nhớ ra gì đó liền kinh hãi..

" Ta... ta... "

Nhã Kỳ quay đầu, bàn tay nắm chặt lại. Thanh Trúc nhìn đến quý xuống

" Bẩm hoàng thượng! Là ta nhận được một phong thư, do Cửu trưởng lão gửi đến. Nhưng công chúa biết đó là bẫy liền đi đến xem xem. Chắc chắn có người hãm hại "

" Bẫy? Đã biết là bẫy mà còn đi? Vậy sao Cửu trưởng lão cũng ở đó? "

Hoàng thượng tức giận nói. Cửu trưởng lão bước lên

" Ta cũng nhận được thư, đề tên Ái Linh "

" Nữ nhi nhớ rồi! Khi ta đến đó trong người liền như bị lửa đốt. Sau đó... sau đó... "

Ái Linh sững sờ, đôi mắt mang theo hận ý. Thanh Trúc như tỉnh ngộ

" Có lẽ có người bỏ dược vào canh của công chúa. Chắc chắn là vậy "

Quái y nhìn đến Ái Linh

" Công chúa bị hạ dược rất mạnh. Linh lực trong người cũng bị rút cạn. Thân thể chỉ có ham muốn dục vọng "

Hoàng thượng tức giận nói

" Đường đường là một công chúa. Đã biết là bẫy mà còn đi, vì sự háo thắng của người mà thành nên như vậy. Người thật khiến thất vọng "

Ái Linh lắc đầu quý xuống, nước mắt chảy dài.

" K...không... không phải như vậy... "

Huyền Hàn đau lòng, nhìn qua Cửu trưởng lão nổi lên sát ý. Dùng kiếm đâm về phía hắn, Cửu trưởng lão né đi.

" Là do ngươi, ngươi thấy Linh nhi bị như vậy còn không dẫn muội ấy đi tìm thái y. Ngươi lại còn ô danh muội ấy, tất cả là do ngươi "

Tiếng nói Huyền Hàn tức giận vang lên giữa khoảng trời. Ái Linh nước mắt chảy xuống. Cửu trưởng lão đánh vắng Huyền Hàn

" Phải! Là ta có tình ý với Linh nhi. Ta không kim lòng được, nhưng ta thật tình với nàng ấy "

Mọi người xung quanh nghe xong bàn tán

- Hừ! Như vậy chẳng phải đánh vào mặt Huyền gia một bạt tay sao?

- Sư đồ làm chuyện bại hoại. Thế nào ngày mai tin tức cũng sẽ truyền ra ngoài

- Ha ha! Lần này Tiên sơn và Huyền gia mang nỗi ô nhục rồi

.....

Thất trưởng lão âm trầm, hoàng thượng nhìn qua

" Tiên sơn các người là cái đạo hạnh như vậy sao? "

Tĩnh Xuyên bên cạnh cúi người

" Xin hoàng thượng bớt giận "

" Hừ! Kêu trăm bớt giận? Ngươi nghĩ đây là chuyện gì? "

Ái Linh nhìn những ánh mắt khinh bỉ của những người xung quanh, trong lòng dần lên nỗi sợ hãi. Bỗng nàng ta nhìn thấy ánh mắt của Băng Tâm, trong đôi mắt đó mang theo sự hà hê. Ái Linh hiểu ra, hận ý dần trào.

" Là ngươi! ngươi đã hãm hại ta "

Băng Tâm nhìn đến nheo mắt

" Công chúa ghét ta, ta hiểu. Nhưng cũng không nên mang cho ta tội danh này chứ? "

" Ngươi nói dối! Chính là ngươi đã hãm hại ta "

Ái Linh hét lên, đôi mắt hiện lên sát khí. Hoàng thượng tức giận nhìn qua Băng Tâm

" Ngươi có hiềm khích với công chúa. Ngươi là nghi can lớn nhất "

Băng Tâm nín thở nhìn đến Ái Linh, trong lòng dâng lên cảm giác bất an. Quái y nhìn đến, lạnh giọng nói

" Dù sao công chúa cũng là cháu ta. Ta không thể để nó oan ức. "

Quái y bước đến phía Băng Tâm, Băng Tâm nhìn thấy lùi về phía sau. Bỗng một tiếng nói vang lên

" Linh nhi "

Mọi người nhìn đến liền thấy hoàng hậu đang đi tới, hoàng thượng thấy vậy liền bước đến đỡ hoàng hậu. Gương mặt dịu dàng

" Sao nàng lại đến đây? "

Hoàng hậu lo lắng nhìn qua Ái Linh, thấy thân thể nàng ta không mặc y phục liền sợ hãi

" Hoàng thượng! Thần thấp nghe tin liền lập tức chạy tới. Ái Linh chắc chắn là bị hãm hại, hoàng thượng... người hãy điều tra cho rõ... "

Lời nói hoàng hậu hốt hoảng, hoàng thượng nghe thấy tuy không vui nhưng vẫn dịu dàng

" Được được! Nàng đừng hoảng, trăm sẽ nghe theo nàng. Hoàng muội, muội nói tiếp đi "

Quái y nhìn đến Băng Tâm, nắm lấy tay Băng Tâm

" Trên tay ngươi vẫn còn xuân dược "

Băng Tâm kinh hãi, Quái y lấy một chiếc khăn tay lau tay tay Băng Tâm. Hoàng thượng nghe thấy liền cho thị vệ cầm khăn tay đi khám nghiệm. Băng Tâm cúi đầu sợ hãi, nhìn qua Quái y...

Một lát sau thị vệ trở lại..

- Bẩm hoàng thượng! Quả là như vậy

Hoàng hậu nghe xong liền bước đến gần Băng Tâm, giọng nói nghẹn ngào mang theo tức giận

" Sao ngươi lại hãm hại con bé? Nó có lỗi gì với ngươi sao? Thanh danh nữ nhân rất quan trọng, sao ngươi có thể thâm độc như vậy... khụ khụ... "

Hoàng hậu tức giận khiến thân thể run lên, ho khan. Hoàng thượng bước đến đỡ hoàng hậu. Giọng nói uy quyền

" Bất lợi "

Hai thị vệ đi lên chuẩn bị bắt Băng Tâm

" Không... ta không có "

" Hoàng thượng! Muội muội thần không thể làm ra chuyện này. Xin người suy xét lại "

Lãnh Tuấn bước lên quý xuống, Quái y nhìn qua

" Chẳng lẽ lời nói của ta và thái y là sai? "

" Ta không có ý đó. Công chúa! Xin người suy xét lại "

Lãnh Tuấn nhìn qua Ái Linh đang sát khí đằng đằng. Giọng nói nàng ta mang theo sự chết chóc

" Á hủi hoại thanh danh của ta. Ta phải lấy mạng à để đền bù "

Từ cơ thể Ái Linh phát ra một luồng khí mạnh mẽ màu xanh lam, những mũi tên băng sắc nhọn đánh thẳng về phía Băng Tâm. Mọi người kinh ngạc trước sức mạnh đó, đôi mắt Ái Linh hiện lên hận ý. Băng Tâm trợn to mắt nhìn đến, một bóng dáng nhảy ra đỡ lấy mũi băng.

" Song Thành! Ngươi phản rồi "

Tiếng nói Ái Linh tức giận, Song Thành dùng kiếm cố gắng chặn luồng khí mạnh mẽ đó. Giọng nói run rẩy

" C...chủ nhân...

Bình tĩnh "

" Phàn ròi! Các ngươi ai cũng muốn chống đối lại ta. Vậy thì CHẾT ĐI... "

Song Thành bị đánh văng, phun ra máu. Băng Tâm đã sớm dùng bùa của cô bao bọc lấy thân thể. Nhìn lớp kết giới màu vàng đang bị luồng khí đỏ đánh vào. Ái Linh giọng nói như địa ngục, tức giận hét lên

" Lành Băng Tâm! Ngươi hãm hại ta, ta phải giết chết ngươi. ĐI CHẾT ĐIIIIIIII! "

Luôn khi càng trở nên mạnh hơn, từ không trung xuất hiện một con quái thú to lớn. Mọi người sợ hãi nhìn đến, con quái thú đó nhanh như gió lao tới phía Băng Tâm. Băng Tâm kinh hãi nhìn kết giới sắp bị nứt. Quái y bên ngoài nhìn qua Ái Linh, ánh mắt phật tạp

Gàooooooooo

Băng Tâm kinh hãi nhìn đến kết giới sắp hỏng, đôi mắt mở to bàng hoàng

Ầm!

Kết giới hoàn toàn biến mất, Băng Tâm nhắm mắt lại bị luồng lực đánh văng. Miệng phun ra máu, con quái thú nhảy bỏ về phía Băng Tâm..

Khi nàng ta tưởng rằng mình sắp bị quái thú xé xác thì một dây roi đánh tới con quái thú. Con quái thú ngã trên đất run rẩy. Từ bụng nó xuất hiện vết máu cùng thịt bị nứt. Bóng dáng màu trắng phóng qua quắt vào tay Ái Linh

Bang!

Ái Linh đau đớn ngã xuống đất, nhìn trên tay mình một vết roi dài cùng thịt bị nứt ra. Máu chảy xuống, sâu đến mức có thể thấy xương. Giương mặt Ái Linh nhợt nhạt nhìn đến cô. Nhã Kỳ chạy lại đỡ Ái Linh

" Công chúa! Chưa rõ ràng thì không nên giết người lung tung "

Giọng nói cô lạnh nhạt đứng chắn trước Băng Tâm, Tinh Xuyên nhìn đến nhếch môi

Băng Tâm khi thấy cô liền đứng dậy, nước mắt chảy xuống

" Tỷ tỷ... "

Cô nhét vào miệng Băng Tâm một viên thuốc, trên tay cô cầm cây roi vẫn còn máu của Ái Linh cùng con quái thú đó

" To gan! Dám hành thích công chúa. Ngươi đâu! Bắt lại "

Hoàng thượng nổi giận quát, Thất trưởng lão đi lên nói

" Xin hoàng thượng bớt giận... "

Advertisement / Quảng cáo

" Đủ rồi! Ta vẫn chưa tính sổ với Tiên sơn các ngươi. Đứng xen vào nữa. Bắt lại cho trầm "

" Khoan đã "

Tiếng nói hoàng hậu nhẹ nhàng vang lên, những thị vệ nghe thấy liền lùi ra. Hoàng thượng nhìn đến hỏi

" Nàng sao vậy? "

Hoàng hậu ngăn người bước tới gần cô, đôi mắt băng hoàng nhìn mảnh vải trên mắt cô. Điều quan trọng là một phần của cái bốt, hoàng hậu dịu dàng hỏi

" Ngươi tên gì? "

" Lành Cơ Ngân Tinh "

" Năm nay bao nhiêu tuổi? "

" 15 "

" Ngươi là tỷ tỷ của nàng ta? "

Hoàng hậu nhìn qua Băng Tâm

" Phải "

" To gan! Ngươi dám nói chuyện với hoàng hậu như vậy? "

Hoàng thượng tức giận nói, hoàng hậu nhìn qua hoàng thượng trừng mắt. Hoàng thượng thấy vậy liền im lặng. Hoàng hậu mỉm cười dịu dàng nhìn qua Lành Tuấn

" Ngươi có hai muội muội sao? Lành thừa tướng vậy mà có 3 hài nhi. Thật có phúc "

Lành Tuấn đứng lên chấp tay

" Không đâu gì hoàng hậu. Thật ra Ngân Tinh chỉ được nhận nuôi "

Hoàng hậu nghe xong liền kinh ngạc, nhìn qua cô đang đứng đó. Khí chất lãnh tính cao quý, dịu dàng nói với hoàng thượng

" Chuyện này cần làm cho rõ. Có phải không? "

Hoàng hậu nói rồi nhìn cô, mọi người nghe xong liền kinh ngạc. Ái Linh nghe thấy tức giận

" Nương nương, sao lại như vậy? "

Hoàng hậu quay qua Ái Linh nhẹ nhàng

" Ta biết thật thối cho ngươi! Nhưng ngươi cũng không nên giết lầm người "

Ái Linh nghe xong nhìn qua Quái y

" Ta thấy hoàng hậu nói đúng "

Ái Linh kinh ngạc, nhìn đến cô và Băng Tâm tràn ngập hận ý. Xoay người chạy đi..

Cô bước tới, nhìn qua Quái y

" Bà là Quái y? "

" Phải! "

"Ta cần bà giúp "

Hoàng hậu nhìn đến cô rồi cùng hoàng thượng rời khỏi, cô cùng đám người đi theo Quái y. Tinh Xuyên bên cạnh mỉm cười nhẹ

"Nham hiểm, độc ác "

"Người chẳng phải cũng tiếp tay sao? "

Cô cũng mỉm cười nhẹ nói, Tinh Xuyên nhìn qua

"Quả thật ta thấy khó chịu với Nhược Hy Ái Linh. Nhưng lần này sẽ ghi mối hận không nhỏ! Người nên cẩn thận "

Cô nhếch môi không nói gì, cô cùng đám người Tinh Xuyên đi đến một thiền viện. Cô cũng đã cho sư tôn đến đây, mở cửa bước vào cô nhìn khắp gian phòng. Nơi đây có 5 chiếc giường được ngăn cách cạnh nhau. Trong đó Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão và Ngũ trưởng lão đã nằm 3 chiếc, còn sư tôn đang nhập định. Quái y bước lại gần sư tôn xem xét tình trạng, đôi mắt mở to kinh ngạc

"Giải được một nửa phần độc tố bằng y thuật của ta. Là người làm sao? "

Cô lạnh nhạt gật đầu

"Phải "

"Có thể làm như vậy, không đơn giản... "

Quái y gật gật đầu nói, từ bên ngoài Chung Linh và Song Song chạy vào. Song Song nhìn thấy Song Thành liền vui mừng chạy lại

"Ca "

Quái y nhìn thấy Song Thành vẫn đang bị thương liền đưa cho Song Thành một viên thuốc. Chung Linh nhìn thấy sư tôn liền chạy lại nghẹn ngào nước mắt

"Sư phụ! Người vẫn còn sống. Người làm Chung Linh lo lắng lắm "

Sư tôn vuốt đầu Chung Linh, Quái y nhìn đến hỏi

"Thuốc ta bảo hai người mua đâu rồi? "

Song Song bước lại đưa một gói thuốc ra, quái y xem xét rồi gật đầu

"Đi nấu đi "

Song Song và Tinh Xuyên nghe xong liền rời khỏi, cô bước lại sư tôn. Chung Linh nhìn thấy liền ôm sư tôn thật chặt để phòng nhìn cô

"Người làm gì? "

Cô lạnh nhạt nhìn Chung Linh

"Thay thuốc "

Sư tôn nghe thấy vành tai liền đỏ lên. Chung Linh tức giận nói

"Cái gì? Người có phải nhân lúc ta không ở cạnh mà nhìn thân thể sư phụ không? Vô lễ msi, người không biết nam nữ thụ thụ bất thân à? "

Cô nhướn mày, xoay người đi

"Vậy người thay đi "

Sư tôn nhìn cô có chút luyến tiếc, Quái y thấy cô ra ngoài liền đi theo. Cô bước ra ngoài, nhìn lên ánh trăng sáng. Con gió thổi qua lung lay y phục cô

"Đa tạ "

Lời nói cô nhẹ nhàng, Quái y lạnh lùng

"Sao phải đa tạ? "

"Nếu như bà truy cứu đến cùng thì e rằng Băng Tâm giờ đã ở trong ngục lao "

"Ha! Nói sao thì Ái Linh cũng là cháu ta. Người tính thế nào? "

Cô bước lại chạm vào cái cây, tiếng nói lạnh nhạt

"Cửu trưởng lão và công chúa chẳng phải có tình cảm với nhau sao? Vậy thì nhân cơ hội kết hợp "

Quái y nghe xong môi nở nụ cười

"Ha ha! Người nghĩ chuyện này dễ dàng? Đường đường là người tu tiên. Phải từ bỏ thất tình lục dục, vậy mà lại làm ra chuyện này. Nhất định bị người đời phi nhổ, trục xuất khỏi Tiên sơn "

Cô nhếch môi, lạnh lẽo

' Đây là điều ta muốn '

Nhưng lời nói của cô lại khác

"Một đôi uyên ương! Chuyện đó thì có tính là gì? "

"Ha ha! Uyên ương? Một kẻ tu tiên lại không thể từ bỏ thất tình của thế gian chính là thất bại. Nhược Hy Ái Linh là một công chúa kiêu ngạo, như một con thiên nga trắng tung cánh bay. Liệu có thể đối diện được với những lời nguyên rủa của thế trần? "

Lời nói Quái y khinh bỉ. Cô nghiêng đầu nhếch môi

"Quái y bà có vẻ rành chuyện Tiên sơn nh? Vậy theo bà những người còn lại thế nào? "

Quái y bước lên, gương mặt nghiêm nghị

"Nha đầu Băng Tâm yêu Huyền Hàn. Huyền Hàn và Nhã Kỳ lại yêu Ái Linh. Song Thành lại có tình cảm với Băng Tâm. Bọn chúng cứ như một vòng xoay tròn dấy lên nỗi hận và căm thù. Lần này lại xảy ra chuyện này, e rằng khúc mắc sẽ càng lớn. Và cả Chung Linh, lại có tư tình với sư phụ mình... "

Cô xoay người lại, đứng trước gió

"Vậy còn các trưởng lão? "

"Sư phụ người, Cửu trưởng lão, kể cả Thất trưởng lão đều không thể từ bỏ ái tình. Đều không thể tu thành chính quả "

Đôi mắt Quái y sắc bén

"Vậy bà thấy thế nào về Tiên sơn?"

"Ha! Tự xưng danh môn chánh phái. Nhưng lại không thể trải qua kiếp ái để đắc đạo. Tất cả chỉ là hư danh "

Lời nói Quái y khinh bỉ, cô nheo mắt hỏi

"Giọng nói của người hình như có gì đó khinh thường "

"Phải! Ta chính là khinh thường cái gọi là danh môn chánh phái. Không dấu gì người, ta chính là trưởng lão thứ 8 của Tiên sơn. Nhưng vì rơi vào lưới tình mà bị tước hết linh lực, hủy đi linh căn, trục xuất khỏi núi. Đòi đời sống ẩn dật "

Cô kinh ngạc, đôi mắt Quái y mang theo đau đớn

"Người bà yêu chắc hẳn là trưởng lão trong Tiên sơn?"

"Phải! Nhưng lòng người đó chỉ có tiền đàn. Tâm tính sắt đá, có thể nói là do ta tự mình da tình... Người có biết không? Năm đó ta phải chính tay mình hủy đi đạo hành trăm năm. Nỗi đau đớn đó thấu tận cốt tủy, bị đẩy vào nỗi vô hình. Không một ai được nhận mặt hay tòa ra quen biết. Người có thể hiểu bọn chúng vô tình như thế nào "

"Các trưởng lão đều tòa ra không quen người?"

"Ha! Phải, bọn chúng đều xem như chưa từng biết ta. Có lẽ đó cũng là quy luật để đắc đạo thành tiên. Không màng thế sự nhân tình..."

Cô nhìn nỗi bi thương của Quái y, hỏi

"Vậy sao bà lại cứu giúp họ?"

"Bọn họ có thể vô tình, nhưng ta cũng đã không còn là người tu tiên. Ta cũng không có lý do để từ chối. Trong tất cả các đệ tử, thì ta thấy người tâm tư sâu tựa biển. Còn cả Tinh Xuyên, không phải đơn giản "

"Ha! Quái y nói quá lời. Ta có thể cùng bà học hỏi?"

"Được! Ta cũng rất muốn cùng người trao đổi thêm. Vào thôi "

Cô cùng Quái y đi vào trong. Tinh Xuyên và Song Song cũng đã nấu xong thuốc.

"Cho họ uống "

Advertisement / Quảng cáo

Quái y nói với Song Song, cô nhìn đến gương mặt các vị trưởng lão trên giường. Ái nấy đều nhợt nhạt, xung quanh còn tỏa ra tà khí..

"Sự phụ người cũng nên uống "

Quái y quay qua Chung Linh nói, khi uống thuốc xong Chung Linh liền vui mừng

"Vậy là độc trong cơ thể sư phụ đã hoàn toàn giải trừ?"

Quái y ngồi xuống ghế lắc đầu

"Không phải! "

"Cái gì? Vẫn chưa được?"

Chung Linh kinh ngạc, Quái y lạnh nhạt nói

"Tà khí và độc của sư phụ người quá nặng. Không thể vì những đơn thuốc này mà hết. Chỉ có một thứ..."

"Một thứ? Là thứ gì?"

Chung Linh hốt hoảng hỏi, Quái y thờ dãi

"Đó là một loại nước thần thánh. Được lấy từ hoa của núi tuyết, 10 năm kết thành giọt nước. Muốn lấy được cũng vô vàn khó khăn, thế gian này liệu có mấy ai có được? Vô phương rồi..."

Chung Linh nghe xong liền tuyệt vọng ngồi phịch xuống ghế, cô nghe thấy liếc qua các trưởng lão. Xề bàn tay ra, từ trên tay cô xuất hiện một đôi bông tai hình hoa tuyết. Cô mở ra, chế giọt nước xanh trong hoa tuyết vào miệng của các trưởng lão. Lập tức tà khí bị đánh tan, Quái y nhìn đến kinh hãi

"Sao người có được nó?"

Cô đưa bông tai hoa tuyết lên nhìn, đây là món quà mà Donald đã tặng cho cô ở thế giới trước. Hắn nói chỉ là thuốc trị thương, nhưng cô biết không đơn giản như vậy...

"Người khác tặng "

Cô lạnh nhạt nói, Quái y nheo mắt

"Ai lại có thể tặng món quà vô giá này cho người?"

Cô nhếch môi cười nhạt

"Phải! Một người rất yêu ta "

Sư tôn nghe xong liền khó chịu. Tinh Xuyên nhếch môi nói

"Chẳng phải người nói muốn có được thứ gì từ người đều phải trả cái giá xứng đáng sao? Sao người lại giúp các trưởng lão?"

"Giúp? Ta không từ bi như vậy..."

Cô nhếch môi cười lạnh, Tinh Xuyên kinh ngạc nhìn cô

"Vây..."

Cô không quan tâm lời nói của Tinh Xuyên bước lại gần sư tôn

"Ta không cần "

Chung Linh nghe thấy liền kinh ngạc, cô thấy gương mặt sư tôn không tốt cũng không nói gì xoay đi

"Sư phụ, sao người lại không cần?"

"Ta nói không cần! Được rồi, ta muốn nghỉ ngơi "

Nói rồi sư tôn bước lại giường ngồi thiền, Chung Linh lo lắng nhìn đến rồi cũng cùng mọi người ra ngoài. Khi cánh cửa đóng lại, cô vươn môi cười. Nhìn lên ánh trăng sáng tròn

"Thật cứng đầu "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Màn đêm như một tấm vải lung linh, bao phủ cả khoảng trời. Ánh sáng lấp lánh từ trên chiếu xuống, cơn gió lạnh lẽo lướt qua như đưa ta vào cõi hăm hăng. Một bóng trắng lướt qua, nhanh như gió lướt vào trong căn phòng không một tiếng động. Mái tóc tím dài như tơ lụa dưới ánh trăng...

Cô bước lại giường nhìn sư tôn đang ngồi trên giường nhập định, tay trái cô cầm hoa tuyết. Tay phải cô nâng nhẹ, từ trong một giọt nước xanh lam chui vào miệng sư tôn. Đôi mắt sư tôn mở ra, nhìn khoảng trống. Hàng mày nhăn lại

"Kỳ lạ..."

Tại một tấm điện nguy nga, ánh sáng từ trong tỏa lên. Trong gian phòng rộng lớn lộng lẫy

"Hoàng hậu! Sao nàng lại không truy cứu tiếp. Ngày mai chắc chắn Ái Linh sẽ bị thế gian chê cười "

Tiếng nói tuy nhẹ nhàng nhưng mang theo cỗ tức giận, người nam nhân trung niên mặc long bào ngồi trên ghế.

"A Minh! Chẳng nghe thiếp nói "

Hoàng hậu nhăn mày, giọng nói nhẹ nhàng

"Nói? Nàng muốn nói gì? Ái Linh là công chúa mà nàng yêu thích. Lại bị Lãnh Băng Tâm hãm hại nhục nhã trước mặt nhiều người như vậy. Lại còn bị tỷ tỷ nàng ta quát một roi không xem ra gì. Ta làm sao có thể để danh dự hoàng gia bị ô danh? "

Hoàng thượng tức giận, ma ma bên cạnh nhìn đến nói

"Hoàng thượng! Chắc nương nương có lý do "

Xuân Đào đang đứng cạnh cũng gật đầu

"Phải thưa hoàng thượng, chắc chắn nương nương có lý do "

Hoàng hậu nhẹ đưa tay cầm khăn lên miệng

"Khụ khụ... khụ khụ..."

Hoàng thượng nhìn đến, gương mặt dịu lại. Đứng lên đỡ lấy thân thể hoàng hậu ngồi xuống ghế

"Là ta không tốt, để nàng đứng lâu như vậy. Nào! Uống trà đi "

Hoàng thượng rót chén trà đưa cho hoàng hậu, hoàng hậu nhận lấy ngược lên nói

"A Minh! Thiếp có cảm giác gì đó rất đặc biệt với Ngân Tinh. Khi nhìn thấy con bé, trong lòng thiếp dâng lên tình cảm kì lạ. Chẳng phải hiểu cho thiếp "

"Haizz! Trẫm biết, nhưng cũng không nên vì cảm giác đó mà bỏ mặc Ái Linh. Nha đầu đó dù sao cũng là công chúa cao quý. Nay lại bị như vậy, nàng nói trẫm phải làm sao? "

Hoàng thượng thở dài, đưa tay xoa trán. Hoàng hậu nhìn đến buồn bã. Ma ma đứng đó nói

"Lão nô thật muốn gấp Lãnh tiểu thư một lần "

- Báo! Hoàng hậu, có một nữ tử tự xưng là Lãnh Cơ Ngân Tinh muốn gặp người

Advertisement / Quảng cáo

Một thị vệ bên ngoài nói vọng vào, hoàng hậu nghe đến kinh ngạc. Mím cười nhẹ, nhìn qua ma ma rồi nói với hoàng thượng

"Chẳng trốn ở đâu đó đi. Nữ nhân với nhau nói chuyện dễ hơn. Chẳng là nam tử, mau núp đi "

Hoàng hậu đẩy hoàng thượng ra phía sau bình phong

"Nàng... ta..."

Hoàng thượng chưa kịp ú ớ đã bị tổng vào trong, hoàng hậu chỉnh lại y phục nói

"Cho vào "

Từ bên ngoài cô đẩy cửa vào, y phục trắng toát thanh thuần lạnh lẽo. Mảnh vải trên mắt cũng màu trắng khiến khí chất của cô càng thêm giản dị. Cô bước vào, chấp tay nhún người

"Tham kiến hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Khuya như vậy mà thần nữ lại làm phiền giấc ngủ của người, xin người thứ lỗi "

Hoàng hậu bước tới đỡ lấy cô, mỉm cười dịu dàng nói

"Không sao! Dù sao bốn cung cũng chưa ngủ. Nào! Lại đây "

Hoàng hậu kéo cô ngồi xuống, cô nhìn đến Xuân Đào và ma ma đang đứng đó. Gật nhẹ đầu xem như chào hỏi rồi ngồi xuống ghế

"Hoàng hậu nương nương! Khuya như vậy ta đến đây là có chuyện muốn nói "

Hoàng hậu cầm tay cô vỗ nhẹ, giọng nói hiền từ

"Được! Người nói đi. Uống miếng trà rồi nói "

Cô nhận lấy chung trà từ tay hoàng hậu, uống một ngụm rồi lạnh nhạt vào thẳng vấn đề

"Thần biết chuyện về công chúa là đại tội. Và muội muội thần sẽ không thể tránh khỏi tội chết "

Hoàng hậu ngẩn người, nhìn qua ma ma đang lắng lắng quan sát cô. Hoàng hậu nhìn đến hỏi

"Ý người là? "

"Phải! Thần không bao che cho muội muội mình. Nhưng cũng không có nghĩa là thần trơ mắt nhìn muội muội bị xử tử "

Xuân Đào nghe thấy nheo mắt

"Ngươi có ý gì? "

Cô lạnh nhạt đứng lên, hoàng thượng nhìn thấy muốn xông ra nhưng bị ánh mắt hoàng hậu trừng tới liền ở yên tại chỗ. Cô chấp tay lại cúi đầu

"Thần xin nguyện chết thay muội muội "

Hoàng hậu giật mình, nhìn đến cô

"Sao ngươi lại nói vậy? Dù sao đó cũng không phải muội muội ruột của ngươi "

Cô đứng thẳng người, khí chất cao quý một lần nữa toát ra

"Trước khi rời khỏi phủ thừa tướng, Thần đã từng hứa với phụ mẫu sẽ hết lòng chiếu cố muội muội mình. Nhưng nhiều lần lại đưa nó rơi vào chỗ nguy hiểm, ngươi làm tỷ tỷ tự thấy hổ thẹn. Nay nó lại gây ra họa tai đình, mà thần lại không ở cạnh để giáo huấn. Là do thần nữ thất trách. Tuy nói về tình nghĩa thần không dám nói bản thân cô, nhưng một lời đã hứa chắc chắn sẽ thực hiện. Nay nếu thần không thể làm được lời hứa đã nói với phụ mẫu, ngươi đã từng nuôi nấng thần tử thì còn nhò thì thật không dám làm người "

Lời nói của cô đứng lý hợp tình khiến mọi người sững sờ, khí chất của cô càng làm mọi người ngáy ngẩn. Hoàng hậu cúi đầu, hàng mày nheo lại

"Nhưng... "

Hoàng hậu ngược lên, lời nói cô lấp lửng. Lát sau liền lạnh nhạt nói

"Nếu như là thần, thần cũng sẽ không để công chúa yên "

Hoàng hậu kinh ngạc, ma ma bên cạnh hạ mi mắt. Giờ đây ma ma mới lên tiếng hỏi cô

"Ngươi ghét công chúa? "

"Ghét? Không hẳn, ta không ghét ai. Vì những kẻ trên thế gian này không đáng để ta ghét. Nhưng nói là tức giận thì đúng hơn. Công chúa Ái Linh nhiều lần khiến ta nổi giận, dù là công chúa nhưng ta tuyệt không kính nể. Một công chúa phải tài đức vẹn toàn. Lâm tẩm gương sáng cho hoàng gia, vậy mà lại nhiều lần mập mờ không rõ với sự phụ mình. Ta biết bản thân không có tư cách, nhưng nếu như là ta thì ta thấy muội muội mình cũng chỉ đang kết đôi cho một cặp uyên ương "

Ma ma nheo mắt, giọng nói uy nghiêm

"Hâm hồ! Đường đường là công chúa, lại làm chuyện dơ bẩn ở hoa viên cho người nhìn thấy. Lại còn nói đó là kết đôi uyên ương? Dù lão nô không ở đó, nhưng vẫn thấy nhục nhã cho hoàng gia "

Cô nhếch môi, nụ cười lạnh nhạt

"Phải! Nhưng chẳng phải công chúa đã biết đó là cái bẫy hay sao? Đã biết mà còn tự chui đầu vào rọ, đó là ngu ngốc. Muội muội thần vẫn còn hồ đồ, thông minh tự biết không bằng công chúa. Nếu không cũng đã không bị Quái y bắt dễ dàng. Vậy mà công chúa lại bị hãm hại như một con rối vô định, cũng đều do cái tính hồ đồ thối nát. Nếu như một công chúa không đủ tư cách như vậy, thì làm sao có thể giúp ích cho đất nước? "

Ma ma nhìn đến uy nghiêm, giọng nói cũng không vì thế thấp xuống

"Ta biết công chúa không đủ tài, nhưng muội muội ngươi cũng đã gây ra trọng tội. Nếu nói như vậy thì chứng tỏ ngươi không thích công chúa. Vậy ngươi nói xem, ngươi sẽ làm gì? "

Cô nheo mắt, giọng nói lạnh lại

"Công chúa nhiều lần to thái độ cộc cằn, lại còn tự ý xông vào đánh ta. Lần trước còn muốn giết ta. Nay lại dùng thủ đoạn khiến phụ mẫu có ân với ta bị đưa đi nơi khác. Khiến ta thật sự rất tức giận, dù là công chúa nhưng ta vẫn sẽ giết như thường. Nhưng ta còn chuyện chưa hoàn thành, tạm thời không động đến nàng ta. Kẻ khiến ta khó chịu, sẽ phải chịu một cái kết thích đáng. Nếu như ta bị xử tử, ta chắc nàng ta cũng sẽ phải đi theo mà bầu bạn "

Ma ma hít mắt lại, giọng nói nghiêm nghị

"Ngươi đang uy hiếp hoàng hậu? "

"Không! Đây là ân oán giữa ta và công chúa. Ta sẽ không uy hiếp một ai "

"Ngươi nói còn có chuyện chưa làm? Đó là gì? "

Hoàng hậu nhìn cô hỏi, đôi mắt mong đợi. Cô nhìn đến, lạnh nhạt

"Tìm lại thân sinh... "

Hoàng hậu ngăn người, giọng nói có chút mất tự nhiên

"Nếu ngươi tìm được, ngươi sẽ làm gì? Ngươi có hận họ không? "

"Không hận, ta sẽ lấy người 3 cái. Người sinh ta, nhưng không nuôi dạy. Xem như ta cũng không còn vấn vương "

Hoàng hậu ngăn người, giọng lắp bắp

"3... Lấy 3 cái...? "

"Phải "

Hoàng hậu nhìn đến, giọng nói đau đớn

"Nói như vậy ngươi vẫn hận họ. Ngươi không muốn nhìn nhận họ sao? "

Cô nhìn đến vương mới

"Lấy 3 cái là xem như ta nợ họ. Vì vốn khi gặp lại họ, ta sẽ không còn sống "

Ma ma nhìn đến, nheo mắt

"Nhưng nếu ngươi không bị xử tội? "

"Ta cũng sẽ chết "

Hoàng hậu bàng hoàng, nhìn qua ma ma. Ma ma nhìn đến nheo mắt

"Ngươi có thể lấy một mạng đổi một mạng. Nhưng cơ hội để ngươi làm điều đó thì thế nào? "

Cô nhìn đến ma ma mỉm cười

"Ma ma! Bà thật công bằng, ta rất thích. Thứ ta đánh đổi để nhận lấy cơ hội đó là một cơ hội "

"Cơ hội? "

Xuân Đào tò mò hỏi

" Phải! Cơ hội đổi cơ hội. Cơ hội để ta chết thay cho muội muội đổi lấy cơ hội chữa lành bệnh cho hoàng hậu "

Xuân Đào, ma ma, hoàng hậu, kể cả hoàng thượng sau bình phong cũng kinh ngạc. Xuân Đào gấp gấp

" Người có cách chữa cho nương nương "

" Phải! Nhưng ta có điều kiện. Ta muốn mạng sống của mình kéo dài thêm một thời gian "

Advertisement / Quảng cáo

Ma ma mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm

" Nhưng việc cứu hoàng hậu chỉ đổi lấy cơ hội cho người chết thay cho muội muội mình "

Cô vron môi cười nhạt

" Ta biết! Nhưng ta cứu là hai sinh mệnh kia mà "

" Hai sinh mệnh? "

Gương mặt già nua của ma ma hiện lên kinh hãi, không hiểu những gì cô nói

" Hoàng hậu! Và đứa trẻ trong bụng người "

Hoàng hậu kinh ngạc, hoàng thượng sau tấm bình phong bị đá kích. Muốn xông ra hỏi cho rõ thì bị ma ma nhìn đến tắc đầu. Ma ma quay lại nhìn cô

" Người nói hoàng hậu mang thai? "

Cô bước lại gần hoàng hậu, Xuân Đào định bước đến ngăn lại nhưng bị ma ma cản. Cô ngồi xuống, chạm nhẹ vào bụng hoàng hậu mỉm cười nhạt

" Đứa trẻ này đáng lẽ không được sinh ra. Hoàng hậu bị trúng một loại độc, đáng nhẽ khiến người không thể mang thai. Nhưng vì trời phù hộ khiến hoàng hậu có thai, nhưng vì độc đang phát tán. Nghịch lại với công dụng nên mới khiến việc hoàng hậu mang thai bị chậm trễ phát hiện. Huống hồ sức khỏe hoàng hậu ngày càng tệ, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng. Thậm chí chất độc sẽ khiến đứa trẻ chết trong bụng người "

Mọi người sợ hãi, ma ma giờ đây kinh hoàng. Cố gắng giữ vẻ bình tĩnh

" Người... ta làm sao tin người? "

Cô nở nụ cười đứng lên, nhìn qua ma ma.

" Người cho truyền Quái y đến để khám thử. Nhưng nên nhớ, đừng bao giờ để cho ai biết chuyện này. Kể cả... Nhượng Hy Ái Linh "

Cô nhìn qua hoàng hậu, hoàng hậu nghe thấy liền kinh ngạc

" Sao lại không thể nói cho con bé biết? "

" Vì... "

Cô nhìn vào mắt hoàng hậu, sau đó không nói gì nữa bước đến lò hương. Xoay qua hỏi Xuân Đào

" Bột của lò hương này bỏ đi. Đừng xài nữa "

Xuân Đào nghe theo dập tắt lò hương, cô nhìn qua ma ma

" Người hiểu ý ta chứ? "

Ma ma gật nhẹ đầu, nói

" Đứa trẻ trong bụng sẽ như thế nào? "

Cô mỉm cười nhạt

" Dù có thể sinh ra. Nhưng nó đã bị ngấm độc trong người hoàng hậu, e rằng khi sinh ra sẽ bệnh tật. Thậm chí là chết sớm "

Hoàng hậu nghe xong liền đưa tay lên miệng. Đôi mắt bàng hoàng như không tin. Ma ma không nói gì ra ngoài bảo thị vệ gì đó. Một lát sau bước vào nói

" Ta đã cho người truyền Quái y đến xác minh lời nói của người "

Cô không nói gì ngồi xuống ghế uống trà, hoàng hậu bên cạnh lo lắng. Kể cả hoàng thượng sau tấm bình phong lòng cũng như lửa đốt. Ma ma bước vào trong nói khẽ

" Hoàng thượng! Người bình tĩnh chút "

" Nhưng ta... "

" Nếu Lân tiểu thư biết người ở đây sẽ không tốt "

" Ta biết rồi... ta sẽ nhẫn nại "

Cô ngồi trên ghế vừa uống trà vừa nhìn ra cửa. Khi bước vào cô đã sớm biết sự hiện diện của hoàng đế. Thông Thiên nhân của cô đâu phải dễ trung, mà kẻ... Muốn nghe thì nghe, đâu ai cấm. Cần gì núp chỉ cho khổ vậy

Xuân Đào nhìn qua cô, bước lại ngồi xỏm xuống

" Lân tiểu thư? Người bao nhiêu tuổi? "

" 15 "

" Ah! Ta 14 tuổi nè "

" Vậy gọi tỷ tỷ đi "

Xuân Đào ngạc nhiên

" Được sao? Ta chỉ là nô tì "

Cô đặt chung trà xuống, đưa tay xoa đầu Xuân Đào

" Được "

Lời nói cô vừa dứt, từ ngoài Quái y đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy cô cũng không tỏ thái độ gì, hành lễ với hoàng hậu

"Thần tham kiến..."

"Ân Hòa! Không cần đa lễ. Người mau đến đây bắt mạch cho ta "

Hoàng hậu sốt ruột, Quái y bước đến ngồi xuống cầm lấy tay hoàng hậu bắt mạch. Đôi mắt mờ tỏ

"Là hi mạch..."

Hoàng hậu nghe xong vui mừng, nhưng Quái y lại trầm tư

"Nhưng lại rất yếu... Đường như đã 2 tháng. Trong người hoàng hậu có độc "

Hoàng hậu sững người, Quái y đứng lên neho mãi

"Mạch đập rất yếu, chứng tỏ cơ thể hoàng hậu đã yếu nhưng lại bị trúng độc. Độc này nằm mục đích khiến người không mang thai. Nhưng điều kì diệu này lại xảy ra. "

"Vậy nương nương có thể chữa khỏi không?"

Xuân Đào lo lắng, Quái y nhìn qua cô

"Có thể! Nhưng đứa trẻ có lẽ sẽ mang bệnh và tuổi thọ ngắn hơn. Chỉ có thể làm một người yếu đuối. Mà... là người phát hiện ra?"

Quái y hỏi cô, cô gật nhẹ đầu xem như trả lời

"Hoàng hậu thật may. Nếu như trễ lâu hơn, thì e rằng 1 tuần nữa thai nhi sẽ chết "

Mọi người kinh ngạc, hoàng hậu nước mắt chảy dài đưa tay lên bụng mình vuốt ve. Giọng nói yếu ớt run rẩy

"Là mẫu thân có lỗi với người... Ta làm mẫu thân lại vô dụng. Một lần để mất đi tỷ ty người. Nay lại không thể bảo vệ người. Là ta... là ta không tốt "

Hoàng thượng phía sau bình phong cũng đau lòng không kém, khi nghĩ đến hài nhi mình cả đời làm một phế nhân thì lại không kim được sự tức giận với kẻ tàn nhẫn hạ độc

Cô đứng lên, tay chạm nhẹ vào vai hoàng hậu

"Người không cần đau thương. Ta rất thích đứa trẻ này, ta cảm thấy rất có duyên với nó. Ta sẽ không để ai dám khinh thường nó. Ta muốn nó trở thành kẻ mạnh nhất "

Hoàng hậu ngược lên nhìn cô, ma ma cũng neho mãi

"Người có cách?"

Cô đứng thẳng người, nhìn đến hoàng hậu

"Tạm thời ta sẽ chữa trị cho hoàng hậu. Và trước khi ta chết, ta sẽ tặng cho hoàng tử một món quà. Xem như là quà gặp mặt "

"Hoàng tử? Sao người biết là hoàng tử? Thai nhi vẫn chưa được ra đời mà?"

Ma ma kinh ngạc hỏi, cô mỉm cười nhạt

"Sau này khi sinh đứa nhỏ ra thì sẽ biết lời ta nói đúng hay là sai. Còn bây giờ hoàng hậu hãy nghỉ ngơi. Nhớ đừng để bất kì ai biết. Giờ cũng đã muộn, ta xin cáo từ "

Cô cùng Quái y rời khỏi, hoàng thượng từ sau bình phong đi ra ôm lấy hoàng hậu

"Là ta không bảo vệ tốt nàng "

Advertisement / Quảng cáo

Hoàng hậu lắc đầu, nước mắt chảy dài

"Là do thiếp làm mẫu thân không tốt... là do thiếp "

"Không! Trẫm sẽ không để nàng chịu oan ức. Trẫm nhất định tìm ra kẻ đã hại nàng. Khiến kẻ đó chết không toàn thây "

Ma ma đứng cạnh nhìn đến, đôi mắt nhìn ra cửa phức tạp.

Cô cùng Quái y rời đi, Quái y nhìn cô hỏi

"Sao người lại biết hoàng hậu trúng độc? Lại còn biết trong bụng người là một hoàng tử?"

Cô vươn môi, đưa ngón trỏ lên thần bí

"Bí mật "

Quái y thờ dài nhìn lên bầu trời đang dần sáng

"Ta biết người không phải người thường. Nhưng những điều người nói với hoàng hậu..."

"Ta sẽ làm được "

Quái y nhìn qua cô, gật nhẹ đầu

"Ta tin người. Ngày mai cùng ta nghiên cứu. Giờ ta về nghỉ "

Cô đứng đó, thân bạch y cao quý tỏa ra khí thế của đế vương. Mái tóc tím dài mượt mà quý nị. Mảnh vải che đi đôi mắt nhẹ tung bay trong cơn gió lạnh. Cô ngược lên nhìn bình minh đang dần xuất hiện, nụ cười vươn lên môi

Thật ra việc hoàng hậu có thai, bị trúng độc đều có trong nội dung. Nhược Hy Ái Linh chính là người hạ độc hoàng hậu, đưa cho người nguyên liệu trong lò hương khiến hoàng hậu không thể mang thai. Vì trước khi nàng ta trong sinh, hoàng hậu đã hạ sinh một hoàng tử, cũng là người kẻ vị sau này. Vì biết trước nên Ái Linh đã âm thầm muốn xoay chuyển tình thế, ra tay với hoàng hậu. Làm như vậy nàng ta sẽ trở thành nữ hoàng, vì trong hoàng cung không ai tài giỏi hơn nàng ta. Và cùng với dân hậu cung nam chủ hạnh phúc sống tới cuối đời. Và một lý do nữa là trước khi trọng sinh, hoàng tử là người đã giết chết Ái Linh. Nên nàng ta mới hận đứa trẻ đó, muốn nó không thể ra đời, mà dù có ra đời thì cũng sẽ trở thành một phế nhân. Đó chính là cách trả thù của Nhược Hy Ái Linh...

Nhưng còn cô, cô không những muốn đứa trẻ đó ra đời. Mà còn muốn nó phải mạnh khỏe và từ từ hành hạ Nhược Hy Ái Linh, kẻ đã khiến nó suýt trở thành một phế vật. Cả thiên hạ sẽ biết Nhược Hy Ái Linh độc ác như thế nào, nhân tâm hăm hại người đã nuôi dưỡng mình. Vụ việc gian dâm với sự phụ cũng chính là một bước trong kế hoạch của cô. Khiến hoàng thượng mất đi lòng tin với nàng ta, để khi sau này biết sự thật sẽ càng thêm chán ghét. Dù cho hoàng hậu có ngăn cản cũng không được

...

"Ha ha! Nhược Hy Ái Linh, chẳng phải ta đã nói rồi sao? Khiến ta tức giận, kết cục của người sẽ thảm hại tới mức nào. Từ khi những cây gậy đánh xuống cơ thể ta. Thì ta đã cho người chính thức bước vào kế hoạch của ta. Giờ đây ta chỉ cần xem kịch, cũng không quá mệt mỏi có phải không?"

Nụ cười cô như ác quỷ hiện lên, khí tức chết chóc của tử thần.

Lợi dụng Băng Tâm sau đó bước vào kế hoạch sâu hơn. Rồi bây giờ chỉ cần xem kịch... Mà tất cả đều nhờ vào cốt truyện. Cô phải cảm ơn con heo hồ ly kia rồi..

"Hãy tận hưởng đi. Ngày tháng địa ngục của ngươi bắt đầu rồi. Ta sẽ chờ xem ngươi làm gì... Nhưng điều đó chỉ càng khiến ngươi thêm đau khổ mà thôi. Giống như một con cá giãy giụa trên thớt vậy... Thật thú vị..."

Lời nói như âm ti vang lên, sự độc ác và tàn bạo hiện rõ trong đáy mắt cô. Nhưng phút chốc liền trở lại bình thường. Khí chất cao quý tựa thiên tiên, còn đâu sự cuồng dã, tàn bạo vừa rồi?

"Giờ phải lo tới kẻ địch. Cứ lo chuyện gì đâu không, còn phải tham gia cuộc chiến chính nữa kia mà..."

Nụ cười cô vuren lên, thân ảnh bước đi. Con gió lạnh lẽo thổi qua...

"Thật đáng mong đợi..."

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thế Giớ Tu Tiên 20

Cạch!

Cửa phòng mở ra, cô nhìn lên bầu trời cũng đã là buổi trưa. Quái y cũng từ phòng đi ra nói

"Ta qua chỗ hoàng hậu xem. Ngươi học rất nhanh, lần sau chúng ta tiếp tục"

Cô gật nhẹ đầu, sau đó bước lại một cái cây. Bỗng mắt với con gió lướt qua... Từ ngày cô ra điều kiện với hoàng hậu đã 5 ngày. Các trưởng lão cũng dần khôi phục. Tai tiếng về Ái Linh cũng bị thiên hạ nói ra nói vào, nàng ta không còn dám ra ngoài gặp ai. Mỗi ngày nay đều không có động tĩnh... Nói về Băng Tâm cũng ít khi ra ngoài. Còn hoàng thượng lại chậm trễ phản xét đúng như điều kiện. Tình trạng của hoàng hậu đã khá hơn, độc gần như giải xong...

Còn cô, mấy bữa nay cô cùng Quái y nghiên cứu y thuật, kiến thức của cô đã tiến thêm 1 bậc. Cô đứng trước gió, khẽ môi vuren lên nở nụ cười nhạt

"Lãnh tỷ tỷ"

Cô xoay lại liền nhìn thấy Xuân Đào đang hốt hải

"Có chuyện gì?"

Xuân Đào chống hai tay lên đùi thỏ, mồ hôi chảy ra

"Muội... muội muội tỷ cùng... cùng Song Thành thuộc hạ của công chúa đánh nhau"

Cô không nói gì, cùng Xuân Đào đi đến chỗ nàng ta nói. Cô nhìn đến Băng Tâm đang sống chết với Song Thành. Mũi kiếm sát bên tòa sáng, những quả cầu đất đánh tới Song Thành. Song Song đứng nhìn hỗ trợ cho Song Thành. Cô lạnh nhạt lên tiếng

"Băng Tâm!"

Băng Tâm nhìn thấy cô cũng không dừng lại, nói

"Tỷ tỷ! Tỷ đừng vào đây, nguy hiểm lắm"

"Ngươi lại gây chuyện?"

Cô đứng đó hỏi, Song Thành giọng nói mang theo căm phẫn

"Nàng ta hại chủ nhân ta, ta phải giết chết nàng ta"

"Câm mồm! Một tên như ngươi có tư cách gì nói ta? Ta hại hay không liên quan gì tới một con chó như ngươi"

Băng Tâm không khách khí nói, Song Thành tức giận lao mũi kiếm về phía Băng Tâm. Cô nhìn đến, đôi mắt sau mảnh vải hiện lên ánh sáng lạnh, nhìn cuộc chiến

"Lãnh tỷ tỷ, tỷ không ra can?"

"Không cần"

Song Thành chìa kiếm về phía Băng Tâm, Băng Tâm định đưa kiếm lên đỡ. Cô đứng cách xa, bàn tay cầm viên đá đánh vào chân Băng Tâm khiến Băng Tâm lao đảo. Nhưng khi mũi kiếm của Song Thành sắp đâm xuyên bụng Băng Tâm thì Song Thành kinh ngạc, quơ kiếm đi. Băng Tâm nhìn thấy liền vùng kiếm chém vào lưng Song Thành một nhát, Song Song chạy lại

"Ca! Ca, huynh không sao chứ?"

Song Thành đưa tay định vãi, vết chém sau lưng rỉ máu. Song Thành gương mặt nhợt nhạt, một chân khụy xuống nhìn lên Băng Tâm đang bước tới gần.

"Cũng chỉ là một con chó trung thành. Hờ một cái là sủa, không môi miệng sao?"

Lời nói Băng Tâm khinh miệt, Song Thành quay đi không nói gì. Song Song nước mắt chảy dài

"Sao ngươi nhẫn tâm như vậy? Sao ngươi lại muốn giết ca?"

Advertisement / Quảng cáo

"Do hấn chọc giận ta"

"Lúc ngươi bị công chúa đánh, ca đã giúp ngươi. Sao ngươi lại lấy oán báo ân?"

Băng Tâm nhếch môi

"Ta cần hấn giúp sao?"

Lời nói Băng Tâm lạnh lẽo, bỗng từ xa Huyền Hàn chạy tới. Hăng mải neho lại

"Có chuyện gì"

Băng Tâm nhìn đến gương mặt liền dịu lại, Song Thành nhìn đến đáy mắt xẹt qua tia đau lòng. Huyền Hàn nhìn qua cô, phút chốc sát khí nổi lên. Xuân Đào thấy liền đứng lên một bước chắn cho cô

"Huyền ca"

Giọng nói Băng Tâm vui vẻ, Huyền Hàn nhìn đến lạnh lùng, như ác quỷ tức giận nói

"Người còn mặt mũi gọi ta là Huyền ca ca? Người hãm hại người ta yêu, ta thật muốn giết chết người "

Băng Tâm sững người, bàn tay siết chặt lại.

"Ta thích huynh..."

"Thích ta? Thích ta mà lại hại người ta yêu? Lòng dạ người thật độc ác, ta không cần nữ nhân dơ bẩn như người "

Huyền Hàn nổi giận, nước mắt Băng Tâm chảy xuống

"Tại sao? Nàng ta có gì tốt? Sao huynh phải phí tâm vì nàng ta chứ? "

"Ta yêu nàng ấy, còn người. Người hại nàng ấy thì chính là kẻ thù của ta "

"Nhưng... nàng ta đã mất đi trong sạch? "

Băng Tâm ngăn người, giọng nói run rẩy hỏi

"Ta không quan tâm, ta có thể ở bên Linh nhi thì dù nàng ấy có bao nhiêu nam nhân ta cũng không màng "

Huyền Hàn quyết tuyệt nói, Băng Tâm đau lòng. Bàn thân như không đứng vững. Huyền Hàn vờn tay. Một thanh kiếm xuất hiện

"Hôm nay ta sẽ báo thù cho Linh nhi. Dùng máu của người rửa sạch thanh danh nàng "

Băng Tâm trợn mắt, Huyền Hàn chìa kiếm bay về phía Băng Tâm vẫn đứng yên. Đôi mắt vô tình, ánh sáng lạnh xẹt qua dưới bầu trời.

Phập!

Máu văng ra tung tóe, Băng Tâm kinh hãi nhìn thanh kiếm đang xuyên qua người Song Thành. Hấn chắn trước mặt Băng Tâm, máu chảy xuống. Cô nhìn đến nhếch môi, Huyền Hàn kinh ngạc rút kiếm ra

"Song Thành, người làm gì? "

Phịch!

Song Thành ngã quỵ trên mặt đất, giọng nói yếu ớt

"Tha... cho nàng..."

Băng Tâm đưa tay run rẩy, ngồi xuống

"Tại... tại sao? Người ngốc như vậy? Tại sao lại đổi thay ta? "

Song Song bên cạnh đưa tay bịt miệng, nước mắt chảy dài nói không ra lời. Song Thành đưa tay đẩy máu muốn chạm vào mặt Băng Tâm nhưng khi gần đến thì dừng lại

"Ta... yêu nàng..."

Băng Tâm kinh ngạc, hoảng sợ nói

"N... người nói gì? "

Song Thành yếu ớt ôm lấy bụng đang chảy rất nhiều máu, đôi mắt nhìn đến Băng Tâm như muốn in đậm bóng hình Băng Tâm vào đáy mắt. Thân thể ngã xuống, xung quanh chỉ có máu và máu, đôi mắt Song Thành nhắm nghiền lại...

"Ca!!!!!! "

Song Song sợ hãi hét lên, nước mắt chảy dài. Băng Tâm đưa tay bịt miệng. Huyền Hàn ngăn người. Các trưởng lão chạy lại nhìn thấy cảnh này liền bất ngờ, Tứ trưởng lão tức giận nói

"Các người đang làm gì? "

Huyền Hàn cầm chặt thanh kiếm đang rỉ máu, Thất trưởng lão và sư tôn nhìn đến cô

"Có chuyện gì vậy? "

Sư tôn hỏi cô, cô nhếch môi nở nụ cười nhạt

"Như sư phụ thấy đó "

Tứ trưởng lão chạy tới Song Thành, ôm lấy thân thể đầy máu của hắn. Đưa tay cảm nhận mạch đập nhưng lại tức giận

"Ai? Là ai giết nó? "

Băng Tâm đứng lên chạy tới chỗ cô, giọng nói run rẩy

"Tỷ tỷ... tỷ mau cứu hần đi. Tỷ tỷ "

Cô nhìn đến lạnh nhạt, mỉm cười chế giễu

"Chẳng phải người muốn giết hần sao? Giờ hần chết rồi, người nên vui mới phải "

Băng Tâm lắc đầu, nước mắt chảy xuống

"Không! Muội... muội không muốn hần chết. Tỷ tỷ, cầu xin tỷ hãy cứu lấy hần. Muội xin tỷ "

Song Song cũng chạy lại quỳ xuống

"Lãnh tiểu thư! Xin người cứu ca ca "

Cô nheo mắt lại, giọng nói vô tình

"Im miệng! Ta không phải thánh nhân. Làm sao có thể cai tử hồi sinh? Mệnh hần đã tận. Lo đám tang đi "

Tam trưởng lão yêu mị nhìn đến, bước tới gần Song Thành. Bàn tay đưa ra chiếu một đạo ánh sáng tới hần, một hồi lâu liền thò dài

"Hồi thờ đã không còn! Hần chết rồi "

Tứ trưởng lão nghe thấy liền đứng lên nhìn qua Huyền Hàn

"Song Thành là đồ đệ mà ta yêu mến nhất. Người lại nhẫn tâm giết hại đồng môn. Người có để ta vào mắt hay không? "

Sư tôn bước lên, giọng nói nhẹ nhàng

"Tứ sư huynh! Bình tĩnh "

" Bình tĩnh? Lục đệ, người không dạy đồ tốt đồ nhĩ mình. Hôm nay ta nhất định phải giết chết nó để củng cố linh hồn cho Thành nhĩ "

Tứ trưởng lão vung cây đao to lớn trong tay, ánh sáng vàng sắc nhọn hướng tới Huyền Hàn. Sư tôn đứng ra đỡ lấy đao ánh sáng đó

Rầm!

Đạo ánh sáng biến mất, làn khói dần tan ra. Sư tôn đứng chắn trước mặt Huyền Hàn, giọng nói nhẹ nhàng

" Tứ ca! Huỳnh không thể giết nó. Khi trở về Tiên sơn đại sư huỳnh sẽ trừng phạt thích đáng "

" Ta không thể đợi! Người suốt ngày nuông chiều đồ đệ mình, đồ nó thành ra cái dạng gì? Cửu đệ thì gian dâm với đồ nhĩ. Đồ từ người lại hết lòng bảo vệ con nha đầu đó. Rõ là làm loạn, lần này lại ra tay giết chết đệ tử mà ta tự hào nhất. Ta làm sao nuốt trôi con giận? Lão Lục, người tránh ra. Nếu không đừng trách ta "

Huyền Hàn nghe đến Tứ trưởng lão xúc phạm Ái Linh liền tức giận

" Tứ thúc! Ta có thể nghe người mắng chửi. Nhưng người không có tư cách lăng mạ Linh nhĩ "

" Hừ! Giỏi lắm! Vậy đồ ta giết chết người, sau đó đưa con nha đầu đó theo "

Tứ trưởng lão cùng Huyền Hàn đánh nhau, sư tôn ra sức ngăn cản. Tam trưởng lão bên ngoài, đôi mắt mỉ hoặc. Lời nói yêu kiều

" Tứ đệ! Ta thấy người nói đúng. Nha đầu Ái Linh kia cũng mê hoặc Nhữ Kỳ, ta đã sớm không thích nó. Để ta giúp người "

Thế là Tam trưởng lão xông vào đánh với sư tôn, đất cát bay mù mịt. Trên không trung nhiều đạo ánh sáng lướt qua

Rầm! Đoàng!

Mọi thứ xung quanh bị tàn phá, kinh động đến hoàng thượng. Tinh Xuyên cùng Quái y chạy đến, Tinh Xuyên bước lại gần Thất trưởng lão

" Sư phụ, có chuyện gì? "

" Đừng hỏi nhiều "

Thất trưởng lão nhìn đến cuộc chiến, dung nhan tuấn mĩ nheo mại lại. Liếc qua cô đang đứng đó...

Một lát sau Cửu trưởng lão chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng mà kinh ngạc. Tiếng nói Tứ trưởng lão vang lên

" Lão Cửu! Giao con nha đầu Ái Linh ra đây. Ta phải giết nó để trừ đi tai họa "

Cửu trưởng lão trắng bệch mặt, tức giận phóng lên

Advertisement / Quảng cáo

" Ta không để bất kì ai làm hại Linh nhĩ "

" Được! Người làm ô danh Tiên sơn, vậy hôm nay người chết chung với con nha đầu đó đi "

Tam trưởng lão tiếng nói mỉ hoặc. Trên không trung nhiều thân ảnh xẹt qua xẹt lại. Khói bụi mù mù, cây cối ngã xuống. Mặt đất nứt ra...

Đoàng! Rầm...!!!

Cô nhìn đến nhếch môi, cô biết ngày này sẽ đến. Việc Cửu trưởng lão và Ái Linh làm chuyện dơ bẩn sớm đã khiến các trưởng lão canh cánh trong lòng. Nay Song Thành chết, lại càng đá kích Tứ trưởng lão. Huyền Hàn vì Ái Linh mà giết Băng Tâm, Song Thành lại là kẻ chết thay. Tất thấy mọi việc hầu như đều do Ái Linh mà ra. Khiến các trưởng lão tức nước vỡ bờ đầu đá lẫn nhau, thù mới nọ cũ giải quyết một lần. Ái Linh rồi sẽ bị xem là tai tinh, khiến người đời càng thêm chán ghét. Đây cũng là kết cục thứ 2 mà cô muốn tặng cho Ái Linh. Vừa khiến Ái Linh trở thành kẻ dơ bẩn trong mắt thiên hạ, lòng tin hoàng thượng dành cho nàng ta cũng mất đi. Lại còn cho các trưởng lão đầu đá lẫn nhau. Cái này là tiện cả đôi đường...

Cô nhếch môi, Tinh Xuyên bên cạnh bước đến

" Thật là mỉ nhân "

Cô nhìn qua, giọng nói lạnh nhạt

" Quả thật là vậy "

Tinh Xuyên khoanh tay lại, dựa vào thân cây

" Đúng là không tầm thường. Nhưng e rằng có người không thoải mái "

Lời nói Tinh Xuyên mang theo ý vị, cô mỉm cười nhạt..

Cách đó không xa trên mái nhà, một thân nữ tử nắm chặt tay. Sát khí nổi lên nhìn vào trận chiến. Đôi mắt đen hiện lên hận thù

" Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại như vậy? Tại sao lại thành ra thế này? "

Ái Linh giọng nói tà ác, căm phẫn nói. Đôi mắt hiện lên tia máu...

' Nhục Hy Ái Linh '

Ái Linh mở to mắt, nhìn đến cô đang đứng cạnh Tinh Xuyên. Trong đầu nàng ta vang lên tiếng nói của cô...

' Ta đã nói rồi! Ta sẽ cho người rơi vào địa ngục. Thấy món quà của ta thế nào? '

Đôi mắt Ái Linh sửng sốt, nhiều đạo ánh sáng xẹt qua đầy mắt

' Lãnh Cơ Ngần Tĩnh? '

' Ha! Sao? Thú vị chứ? '

' Là người! Là người! '

Giọng nói ác độc của Ái Linh gào lên trong đầu cô

' Từ từ! Làm gì nổi giận như vậy? Sau này người còn hạnh phúc dài dài mà '

' Người! Lãnh Cơ Ngần Tĩnh! '

Tiếng nói gào thét của Ái Linh vang trong đầu cô, cô không nói gì nỡ nộ cười lạnh rồi không nói gì nữa. Các trưởng lão đánh nhau mình đầy thương tích. Sư tôn của cô thì ra sức cản cũng bị ảnh hưởng. Hoàng thượng cùng binh lính chạy tới. Tiếng nói hoàng thượng uy nghiêm vang lên

" Dừng tay! Các người nghĩ đây là đâu? "

Các trưởng lão nhìn đến, bay xuống mặt đất. Ai nấy đều bị thương, hoàng thượng nhìn đến xung quanh như bãi chiến trường mà nổi giận

"Hoàng cung của trăm há lại trở thành nơi để các người đánh nhau?"

Sư tôn y phục trắng xướt, chặt vật bước lên. Khí chất phong nhã nói

"Hoàng thượng thứ lỗi!"

"Hừ!"

Từ trên bầu trời bỗng có một ánh sáng mạnh mẽ tỏa ra. Ánh sáng lần đi cả khoan trời...

Rầm! Vang...

Một màn ảnh trong suốt hiện ra, mọi người nhìn vào màn ảnh trong suốt đó. Ai cũng kinh ngạc khi thấy Đại trưởng lão đang ngồi trên ghế. Bàn tay đưa lên vuốt bộ râu trắng, hàn mai trắng dài nheo lại

"Các người đường đường là trưởng lão tiên phái. Lại đi đầu đá lẫn nhau, gia pháp các người thế đâu?"

Sư tôn nhìn đến, nói

"Sư huynh! Chuyện này..."

"Cảm ơn! Lão già ta biết tất rồi! Các người thân làm sư phụ, đồ nhi cũng dạy dỗ không xong. Cho chúng giết hại lẫn nhau, không đáng nói chuyện. Việc các người làm thiên hạ đều biết cả rồi, vừa đi mới hơn 1 tháng mà đã như vậy. Các người mau rút về đây cho lão!"

Giọng nói đại trưởng lão tức giận, râu dài cũng dựng thẳng. Tam trưởng lão bước lên nói

"Nhưng còn Tiên tháp?"

"Vẫn còn nhớ nhiệm vụ sao?. Mau về đây. Còn chuyện ở hoàng cung, lão thay mặt bọn chúng tạ lỗi với hoàng thượng..."

Giọng nói Đại trưởng lão chế giễu, tức giận ra lệnh. Từ mặt đất xuất hiện một đạo trận to lớn, đem tất cả các trưởng lão và bọn cô trở về...

Phút chốc nơi cô đang đứng là sảnh điện, đại trưởng lão ngồi trên ghế vuốt râu. Băng Tâm ôm lấy thân thể lạnh ngắt của Song Thành nhìn đến đại trưởng lão

"Đại sư thúc! Xin người hãy cứu hân!"

Đại trưởng lão nhìn đến thờ dài

"Hân đã bị một kiếm chí mạng. Không thể cứu nữa!"

Song Song đứng cạnh ngã quỵ xuống. Tứ trưởng lão nắm chặt đao trên tay quay mặt đi. Sư tôn nhìn đến nói

"Sư huynh! Là do ta không biết dạy dỗ đồ đệ..."

"Đủ rồi! Lục đệ, người thật làm lão thất vọng!"

Đại trưởng lão thờ dài nói, sư tôn không nói gì nữa. Giọng nói Đại trưởng lão uy nghiêm vang lên

"Các người thân là trưởng lão! Lại làm nhục môn quy, ô danh Tiên sơn ta. Tất cả không thể tha. Quý trước sảnh điện này, chịu 1000 gậy. Còn Huyền Hân, người giết đệ tử đồng môn, phải chịu một nhát kiếm. Băng Tâm, chuyện người làm lão đã biết, phạt đánh 500 gậy. Trừ Tinh Xuyên, Thất đệ, Ngân Tinh, Chung Linh và Song Song ra. Tất cả đều quý xuống cho lão!"

Nhã Kỳ và Ái Linh cũng bị kéo tới, Ái Linh nhìn đến nắm chặt lòng bàn tay. Đại trưởng lão nhìn đến Ái Linh

"Người thân là đệ tử lại làm ra chuyện như vậy với sư phụ mình. Chấp theo gia quy, phế bỏ linh căn. Chịu 500 gậy. Đuổi khỏi Tiên sơn. Còn Cửu trưởng lão, phạt 1000 gậy, tước hủy linh căn và đạo hạnh. Trục xuất khỏi núi!"

Mọi người nghe đến kinh hãi, Nhã Kỳ và Huyền Hân kinh ngạc đứng lên đồng thanh

"Không được!"

"Hừ?"

"Ái Linh không thể bị hủy linh căn. Nàng ấy sẽ không sống nổi, huống hồ là 500 gậy!"

Huyền Hân gấp gáp nói, Đại trưởng lão tức giận đập bàn

Rầm!

Tất cả đều bị đạo ánh sáng đánh đến ngã quỵ xuống sàn. Giọng nói dứt khoát

"Đánh!"

Bang bang bang...

Tiếng gậy đánh vào cơ thể vang lên cả đại sảnh, tất cả đệ tử Tiên sơn đều đứng đó chứng kiến. Nhìn cây gậy to dài đánh vào thân hình họ, cô nhếch môi. Mũi máu tanh xộc vào mũi mọi người. Tinh Xuyên nheo mắt nói khê

"Hơi khó chịu!"

Cô không trả lời nhìn đến, khoảng nửa tiếng sau, tiếng gậy dừng lại. Nhưng các trưởng lão vẫn tiếp tục chịu phạt, Ái Linh gương mặt nhợt nhạt. Mồ hôi chảy ra nhìn Đại trưởng lão, cả Băng Tâm cũng không khá hơn là mấy

"Linh nhi!"

Cửu trưởng lão nhìn đến Ái Linh lo lắng. Đại trưởng lão nhìn thấy liền quơ tay, một đạo ánh sáng đánh ngã Cửu trưởng lão

"Tấn thêm 100 gậy!"

Cô nhìn đến hứng thú, Đại trưởng lão nhìn qua Huyền Hân

"Phạt một nhát kiếm!"

Một môn hộ nghe theo cầm kiếm lên bước lại gần Huyền Hân, sư tôn nhìn đến yếu ớt

"Khoan đã..."

"Lục đệ! Người muốn gì?"

"Ta... ta nhận thay đồ đệ mình!"

Huyền Hân và Chung Linh kinh ngạc, Chung Linh lập tức phản đối

"Không được! Sư phụ, người mới khôi phục linh lực. Sao lại có thể chịu nhiều hình phạt như vậy?"

"Đừng đó sư phụ... khụ... người không cần vì đồ nhĩ mà hy sinh như vậy "

Sư tôn không trả lời họ, chỉ nhìn thẳng đại trưởng lão

"Sư huynh! Ta thân là sư phụ không biết dạy đồ. Ta chấp nhận linh phạt "

Advertisement / Quảng cáo

Đại trưởng lão vuốt râu thờ dài

"Lục đệ! Người luôn như vậy... Dù sao ta và người cũng có tình nghĩa... Không cần! Ta có thể bỏ qua nhất kiếm này cho người. Nhưng sau khi mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, tất cả các người đều phải vào đạo thất tu hành 300 năm sám hối "

Tất cả ngăn người, sư tôn chần chừ nhìn qua cô. Nắm chặt tay

"... Được! "

"Được rồi! Dừng lại! "

Đại trưởng lão ra lệnh, nhìn đến Ái Linh và Cửu trưởng lão

"Các người tự hủy linh căn đi "

Nhã Kỳ nhìn qua Ái Linh, hốt hoảng

"Không được! Muốn làm sao chịu nổi chứ? Linh nhĩ "

Ái Linh cấm hận nhìn qua cô, nhìn lên Đại trưởng lão

"Ta không muốn "

"Người dám cãi lại? "

Đại trưởng lão tức giận, Ái Linh cố gắng đứng dậy

"Ta muốn lấy công chuộc tội! "

"Lấy công chuộc tội? "

"Ta sẽ tiêu diệt kẻ đã lấy cắp Tiên tháp. Đổi lại, ta không muốn hủy linh căn "

Cô nghe thấy liền cảm thấy nức cười, nhếch môi. Đại trưởng lão nhìn đến nheo mắt

"Không! "

Ái Linh kinh hãi, cố gắng thuyết phục

"Nhưng... "

"Ta nói không! Các trưởng lão còn không thể làm gì. Một nha đầu như người có thể? "

Ái Linh sững người nắm chặt lòng bàn tay, nâng ta tất nhiên biết rõ. Nhưng đó là cách duy nhất để linh căn không bị mất... Ái Linh nhìn qua cô, đôi mắt hiện lên cứu hận...

Nàng ta đưa tay lên, chuẩn bị phế bỏ linh căn thì từ bầu trời một hồ đen nhỏ xuất hiện. Cuồng phong nổi lên, sấm chớp oành vang...

"Khoan đã... "

Tiếng nói từ hồ đen phát ra, mọi người kinh ngạc. Con gió cuồng bạo thổi tung mọi thứ, những môn hạ không thể chống đỡ liền bị cuồng phong thổi đi. Hồ đen như nuốt chửng mọi thứ, đạo sấm sét dữ tợn...

Cô nheo mắt lại, nhếch môi. Đôi mắt sau lớp vải hiện lên mong chờ

'Như vậy mới vui chứ '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Tất cả mọi người bước ra, vòng tròn đen trên không xoáy sâu giữa khoảng trời. Đại trưởng lão nheo mắt lại

"Người là ai? "

Từ vòng xoáy tiếng nói vang lên lần nữa

"Ha ha! ta là kẻ đã thương các trưởng lão. Không nhận ra ta sao? "

Một bóng đen xuất hiện từ vòng xoáy, nó chỉ là một tàn ảnh không mặt mũi. Luôn khí hắc ám tỏa ra

"Ma pháp Hắc Ám? "

Chung Linh kinh ngạc, mọi người cũng bàng hoàng không kém. Cô nhìn lên, nhếch môi chế giễu

"Người muốn gì? "

Sư tôn yếu ớt nói, tàn ảnh màu đen đó lên tiếng

"Ta muốn các đệ tử các người vào Tiên tháp. Ta sẽ ở trong đó. Ta sẽ cho các người một cơ hội giết ta "

Đại trưởng lão hạ mi mắt, giọng nói uy nghiêm

"Người muốn làm gì? "

Tàn ảnh đó không trả lời

"Ha ha haaaaa "

Chi cười một tiếng thật to vang vọng cả không trung, từ tàn ảnh đánh về phía bọn cô nhiều ánh sáng nhỏ. Khi kịp định hình lại thì từ trên tay cô, Tinh Xuyên, Ái Linh, Nhã Kỳ, Song Song, Băng Tâm, Huyền Hàn xuất hiện một chiếc vòng tay sáng.

" 7 người các người sẽ vào Tiên tháp để tìm ra và giết ta. Có thể cho thêm một số môn hộ đi theo làm lá chắn... "

Các trưởng lão kinh ngạc, nhìn lên tàn ảnh đang dần biến mất. Tiếng cười vang vọng cả không trung mang theo sự bạo ngược

" Ha ha ha ha haaaaaa "

Khi vòng đen đó biến mất, từ trên trời một cái tháp nhỏ rớt xuống. Thân tháp làm bằng vàng ròng, kim quang tỏa ra đầy linh khí. Từ từ cái tháp nhỏ đó biến lớn, thân dài như một cây trụ lên cả mây xanh..

Các trưởng lão kinh ngạc, Tam trưởng lão lên tiếng

" Tại sao lại xuất hiện ở đây? "

Ngũ trưởng lão thân đầy thương tích, uy nghiêm nói

" Chắc chắn do tàn ảnh khi nãy. Nhưng sao lại đặt ở giữa Tiên sơn? "

" Đúng vậy? Sao lại đặt ở đây? "

Đại trưởng lão vuốt râu, đôi mắt híp lại. Giọng nói già nua vang lên

" Kẻ đó muốn tất cả mọi người chứng kiến "

Advertisement / Quảng cáo

" Ý huynh là sao? "

Thất trưởng lão hỏi

" Kẻ đó muốn người dân, và cả Tiên sơn ta chứng kiến việc các đệ tử vào tháp. Và những diễn biến trong tháp "

" Cái gì? Vậy... "

Tứ trưởng lão kinh ngạc, lắp lững. Đại trưởng lão xoay người nhìn bọn cô

" Hãy chuẩn bị đi. Mọi cả hoàng thượng và người dân trong thành đến "

Mọi người nhìn nhau, đại trưởng lão bước đến Ái Linh uy nghiêm

" Hiện tại ta không để người phể bỏ linh căn. Người đừng làm lão thất vọng "

Ái Linh vui vẻ, chấp tay

" Đa tạ Đại sư thúc "

" Ủ? "

Đại trưởng lão định xoay người bước đi, thì một tiếng nói vang lên

" Đại tiên sư "

Đại trưởng lão xoay lại, nhìn đến liền thấy Quái y đang đứng đó. Híp mắt

" Người là... "

" Không nhận ra người quen cũ? "

Quái y nhếch môi, Đại trưởng lão kinh ngạc

" Người là Bát muội? "

" Ha! Ta đã không còn là Bát trưởng lão nữa rồi. Năm đó bị sư phụ trục xuất, ta vốn đã không còn cái danh dự đó "

Đại trưởng lão thờ dài

" Người sao đến được đây? "

" Chung với họ "

Quái y lạnh nhạt nói

" Vậy người cứ ở lại đi. Nhị đệ vì người mà bao năm không rời khỏi núi trúc. Người đến thăm hân đi "

Quái y kinh ngạc, đôi mắt ánh lên vui vẻ. Nhưng rồi lại nheo mắt nói

" Nhưng sư phụ đã đuổi ta rời khỏi núi "

" Đuổi người nhưng đâu có nói người không được quay lại. Được rồi! Lần sau ta và người cùng trò chuyện. Ngần Tinh, người dẫn Quái y đi đi. Còn các người mau về trị thương "

Đại trưởng lão quay đi, mọi người cũng trở về nơi ở. Ái Linh đi ngang qua cô, đôi mắt hiện lên sát khí. Cô không quan tâm, đưa Quái y đến rừng trúc...

Buổi trưa nắng chiếu xuống, những tán lá che đi ánh mặt trời. Con gió thổi qua mát mẻ, Quái y nhìn xung quanh như tưởng niệm

" Hân đã ở đây suốt bao nhiêu năm trời? "

Tiếng nói Quái y buồn bã, cô nhìn đến nhưn mài.

" Lão đầu Tinh Thông là người bà yêu? "

Quái y đỏ mặt, đưa tay ho khan

" Khụ khụ... Người nói gì vậy? "

" Từ khi bà nói đến là ta biết rồi. Lão đầu đó có gì tốt? "

" Tinh... Tinh Thông rất tốt. Ta với hân chỉ là bằng hữu thâm giao "

Dù nói vậy nhưng trước lời nói vẫn biện bạch cho lão đầu đó, cô nhìn đến không biết nói gì đành im lặng. Khi căn nhà gỗ xuất hiện giữa những khóm trúc, cô bước đến giọng nói vang lên

" Lão đầu "

Từ trong lão đầu chạy ra, nhìn thấy cô liền vui mừng. Bộ y phục đơn giản toàn mùi thuốc. Cái đầu trên hói lảng bóng, phía dưới lại có nhóm tóc trắng.

" Ah! Người về rồi, làm ta lo lắng quá. Các người rốt cuộc làm gì mà bị đồn thổi như vậy? Mấy đứa mang cơm cho ta cứ bàn ra nói vào "

Lão đầu thờ dài nói, cô nhìn đến Quái y đang núp sau mình

" Có chút chuyện, có người muốn gặp lão "

" Hừ? Là ai muốn gặp lão già này? "

Tĩnh Thông nhìn ra sau lưng cô tò mò, Quái y bước ra khiến lão đầu kinh ngạc.

" Ân... Ân... Hòa "

Lời nói lão đầu lấp bắp, khi tĩnh lại liền phóng vào nhà gỗ.

Rầm!

Cô trầm mặt không hiểu gì, một lát sau lão đầu đi ra. Bộ y phục toàn mùi khi này đã không còn, thay vào đó là một bộ đồ trang nghiêm xứng với cái danh Nhị trưởng lão. Nụ cười hiện lên

" Hai người vào đi "

Cô có cảm giác không lành, đi theo sau Quái y. Khi bước vào, ngôi nhà trở nên sạch sẽ lộng lầy bất ngờ. Mùi thơm từ hoa tỏa ra, đồ đạc gọn gàng. Trên bàn còn có ấm trà cùng bánh. Cô nhìn đến nụ cười tươi của lão đầu mà thầm hỏi

' Đây là đâu?... '

Quái y bước vào ngồi xuống, cô cũng theo sao. Lão đầu nhìn đến Quái y

" Ân Hòa! Mấy năm nay người vẫn khỏe chứ? "

" Ta vẫn khỏe. Còn huynh? "

" Ha ha! Tất nhiên ta khỏe như trâu ấy "

Quái y mỉm cười nhạt, nhìn xung quanh

" Ta nghe nói huynh đã ở đây... "

Lão đầu tắt hẳn nụ cười, trầm ngâm

" Từ ngày người đi ta cũng tự giam mình ở đây... "

" Tội gì phải vậy? "

" Ha ha! Bỏ qua chuyện này đi. Ngân Tĩnh, người kể lại xem chuyện gì xảy ra? "

Tại một nơi khác:

" Hời oiiii... Khi nào ký chủ mới đến cứu ta "

Tiếng nói than vãn vang lên, tiểu Bát Đán thân hình trắng toát nằm uốn éo trên một cái kệ

" Người phiền quá, một ngày nói câu này hơn ngàn lần không mỏi miệng sao? Ta nghe cũng thấy chán đó "

Tiểu Huyết bực mình nói, tiểu Bát Đán liếc qua tiểu Huyết khinh bỉ

" Vì đứa nào mà chúng ta ở đây? "

" ... (- -) "

" Hừ! Sao không nói gì? "

" Im đi! Chỉ sợ suốt chút thôi mà "

Tiểu Huyết thẹn quá hóa giận nói

" Hà há! Sơ suất? Rành hán đuổi theo thì được rồi. Bài đặt tài khôn chui vô cái xó xỉnh này. Ở đây suốt một tháng "

" Ta không ngờ linh khí ở đây mạnh như vậy. Ta lại không thể thoát ra. Linh lực ta hiện không đủ làm sao ra được "

" Vậy vào đây làm đách ôn gì? Không ra được còn chui vô. Vậy mà người tự nhận mình là Huyết Xà Vương. Đổi tên thành thẳng ngựa đi "

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Bát Đán xù lông nói, tiểu Huyết tức giận quát đuổi vào người nó

" Người cũng theo ta vào mà giờ đồ lỗi há? Người khác gì ta chứ? Tự xưng bản hệ thống mà liên lạc với chủ nhân cũng không được. Người nên đi cho người khác mần thịt đi, ít nhất vẫn còn chút giá trị "

" Người nói cái gì hà con rắn thú "

" Ta nói người ăn cho mập thấy rồi vô tích sự "

" Người mới vô dụng "

" Người là heo hồ ly vô dụng "

" Ta là hệ thống siêu cấp, nếu không nhờ ta người có thể quan sát ký chủ sao? "

Tiểu Bát Đán hai mắt mở to

" Quan sát thì được gì? Sao không lo liên lạc đi "

" Làm như ta không muốn vậy, người không thấy linh khí đã ngăn cách rồi sao? "

" Vậy thì vô dụng đầu có sai "

"Ngươi...! "

Hai con vật nhỏ cãi nhau, không gian rộng lớn. Xung quanh chỉ toàn là kệ... cùng tiếng cãi vã...

"Thì ra là vậy "

Lão đầu vuốt râu gật nhẹ đầu, nhìn qua cô

"Vậy ngươi định vào Tiên tháp? "

"Ừ! "

"Nhưng trong đó nguy hiểm trùng trùng, Ngươi liệu có chắc... "

"Không sao! Ta chỉ cần một ít thông tin "

"Được! Tiên tháp là một vật phẩm của Thần. Trong thiên hạ có rất nhiều bảo vật, trong đó được chia thành nhiều giai cấp khác nhau. Năm xưa sư phụ của chúng ta để lại Tiên tháp này, để cho Đại sư huynh cùng các trưởng lão trấn giữ. Và mỗi 10 năm đều cho đệ tử các môn đi vào. Trong đó tiên khí dày đặc, tổng cộng có 9 tầng. Mỗi tầng đều có bảo vật riêng cũng như người trấn giữ. Chỉ cần thông qua cửa ải, thì sẽ được lên tầng tiếp theo. Nhưng tầng cao nhất có thể đạt được chỉ có tầng thứ 4. Còn các trưởng lão bao gồm cả ta thì là tầng thứ 7 "

Quái y ngồi cạnh gật nhẹ đầu

"Ta còn nhớ năm đó thương tích đầy mình. Trọng thương suýt mất mạng. Phải nói là kinh khủng "

Cô nghe đến, đáy lòng xẹt qua tia hứng thú.

"Vậy tiên sư hiện đang ở đâu? "

"Haizz! Lão đã sớm đắc đạo thành tiên. "

Lão đầu thờ dài nói, Quái y nhìn qua

"Đã lâu rồi nhỉ "

"Ừ! Lâu rồi... Mà ta nhớ. Năm tiên sư chuẩn bị lên trời thì có dặn các trưởng lão một điều liên quan đến Tiên Tháp... "

"Là gì? "

"Các ngươi hãy nhớ, nếu có một ai lên được tầng cuối của Tiên tháp. Hãy làm hết sức phong ấn kẻ đó lại. Và Tiên tháp một ngày nào đó sẽ rời khỏi Tiên sơn... Hiểm họa, khi ấy sẽ bắt đầu "

Cô hơi ngẩn người, khóe môi vươn lên.

"Vậy sao... "

"Lão cũng không biết lời nói đó có ý gì. Nhưng mấy mươi năm nay Đại sư huynh đều tuân thủ mà hết lòng bảo vệ Tiên tháp. Hằng năm đều đến kiểm tra "

"Đa tạ vì những thông tin này "

"Không cần, không cần. Mà ngươi nghiên cứu tới đâu rồi? Ngươi nói khi về sẽ cho ta một bất ngờ mà? "

Lão đầu vui vẻ hỏi, cô nhìn qua Quái y

"Chuyện đó tạm thời không được. Khi vào Tiên tháp ta sẽ nghiên cứu thêm. Lão cứ ngồi quan sát, mà Quái y. Chuyện về hoàng hậu nhờ vào bà "

"Được! Ta biết rồi "

"Thôi được rồi! Ta đi trước, hai người cứ trò chuyện "

Cô rời khỏi nhà gỗ, xung quanh những cây trúc cao đứng đưa trong gió mát. Cô dừng lại, khóe môi vươn lên

"Thật thú vị... "

Cô đi đến chỗ sư tôn, nhìn sư tôn đang được Chung Linh thoa thuốc vết thương. Liền bước lại hỏi thăm

"Sư phụ không sao chứ? "

Chung Linh nhìn thấy cô khó chịu, lên tiếng

"Ngươi không thấy sao mà còn hỏi? Tất cả là tại muội muội phiền phức của ngươi. Hại sư huynh ra như vậy, bây giờ còn thêm cả sư phụ "

"Chung Linh "

Sư tôn không vui nhìn qua Chung Linh, cô ngồi xuống chạm nhẹ vào vết thương sư tôn. Lo lắng nói

"Thật xin lỗi... Là ta không biết dạy dỗ muội muội. Khiến sư phụ và sư huynh bị như vậy "

Sư tôn mỉm cười nhẹ vuốt đầu cô

"Không sao! Ta không có việc gì. Ngươi hãy nghỉ ngơi chuẩn bị cho việc vào Tiên Tháp "

"Đồ nhi biết "

"Ngươi sắp vào Tiên tháp, ta còn chưa kịp dạy ngươi cái gì nhiều. Chung Linh, ngươi ra ngoài đi "

"Sư phụ... "

"Ra ngoài "

Chung Linh nghe theo rời khỏi, nhìn qua cô tức giận cùng chán ghét. Cô không quan tâm nhìn sư tôn, hần ngồi xếp bằng lại nói

"Ngươi ngồi đối diện ta, đưa tay ra "

Cô nghe theo sư tôn, đưa hai tay ra. Sư tôn cũng đưa lòng bàn tay chắp vào tay cô. Giọng nói nhẹ nhàng

"Nhắm mắt lại! Cảm nhận ngọn lửa trong cơ thể ngươi "

Cô nghe theo, hai mắt nhắm lại. Gian phòng trở nên yên tĩnh...

Chung Linh hậm hực rồi đi, tức giận bứt cây cỏ ven đường

"Đáng ghét! Lãnh Cơ Ngân Tinh, ta nhất định không để ngươi dễ dàng bên sư phụ "

Tiếng nói đầy oán giận, bỗng từ phía sau một người đưa tay chạm vào vai Chung Linh

" Ah! "

Chung Linh quay lại liền kinh ngạc, nhìn Ái Linh đang đứng đó

" Chung Linh sư tỷ "

Chung Linh kinh bị nhìn đến, khoanh tay trước ngực

"Ngươi sao lại ở đây? Không phải đang tình tứ với sư phụ à? "

Ái Linh mỉm cười nhạt

" Ta đến đây là có việc "

" Việc? Việc gì? "

" Ta thấy Chung Linh sư tỷ thật đáng thương "

" Ngươi nói cái gì "

Chung Linh tức giận hỏi

Advertisement / Quảng cáo

" Ta biết Chung Linh sư tỷ yêu Lục trưởng lão "

Chung Linh kinh ngạc

" Ngươi... ăn nói lung tung "

" Tỷ không cần dẫu. Ta biết rõ tình cảm của tỷ dành cho Lục trưởng lão. Nhưng tỷ lại bị Lãnh Cơ Ngân Tinh làm bức tường cản trở "

Ái Linh nhẹ nhàng nói, lời nói mang theo ý vị. Chung Linh nghe mà nở nụ cười

"Ngươi đừng nói lời thừa thãi. Ngươi muốn lợi dụng ta để trừ khử Ngân Tinh? "

" Ô! Chung Linh sư tỷ thật thông minh. Nhưng không phải lợi dụng, mà là hợp tác. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn... "

" Hợp tác? Ngươi muốn làm gì? "

" Khi vào Tiên tháp, sẽ không có ai có thể ngăn cản tỷ. Phải không? "

Ái Linh mỉm cười nhạt nói, Chung Linh ngăn người không trả lời

"... "

" Chung Linh sư tỷ. Tỷ từ nhỏ được Lục trưởng lão nuôi lớn. Tình cảm chắc chắn rất lớn, nhưng lại từ đâu xuất hiện một Ngân Tinh. Cản trở con đường chinh phục trái tim Lục trưởng lão của tỷ. Tỷ không hận nàng ta sao? "

Chung Linh siết chặt lòng bàn tay, nhớ lại hình ảnh cô và sư tôn bên nhau mà tức giận

" Phải! Sư phụ còn nhiều lần trách phạt ta vì à "

" Sư tỷ thấy đó, muội cũng có mối thù với muội muội nàng ta. Chúng ta hợp sức, sẽ khiến tỷ muội Lãnh gia chết không toàn thây "

Chung Linh nhìn lên Ái Linh, mỉm cười

" Được! Ta đồng ý hợp tác "

Khi cô mở mắt đã là buổi tối, cô đứng dậy nhìn gương mặt sư tôn ướt đầm mồ hôi. Liền dùng khăn tay lau cho hần

" Sư phụ! Đồ nhĩ đã hiểu ra sức mạnh của ngọn lửa. Đa tạ người "

" Ủ! Ngươi có thể nắm được căn nguyên của nó thì việc điều khiển sẽ dễ hơn. Ngày mai phải cẩn thận "

" Đa tạ sư phụ "

Cô ôm lấy sư tôn, khiến hần kinh ngạc. Hương thơm trên người cô xộc vào mũi sư tôn, vành tai hần đỏ lên

" Được rồi! Ngươi đi đi "

Cô rời khỏi phòng, nhìn lên màn đêm. Nụ cười nhạt vươm lên

" Ta xem hai người làm gì. Đừng khiến ta thất vọng... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Thế Giới Tu Tiên 22

Ánh sáng bình minh rọi lên từng tán cây, giọt sương long lanh vẫn còn đọng lại trên phiến lá. Ở Tiên sơn ngày thường yên tĩnh, nay lại rộn ràng người. Cô cùng Băng Tâm đứng nhìn xung quanh khán đài, người dân háo hức bàn ra nói vào. Cô nhìn qua Băng Tâm, gương mặt Băng Tâm đã trở nên khác lạ. Không còn vui vẻ gì, mà thay vào đó là bộ dạng lạnh nhạt. Cô chạm nhẹ vào vai nàng ta

" Muội ổn chứ? "

Băng Tâm nhìn qua gật nhẹ đầu, mỉm cười nhạt

" Muội không sao! Hôm qua nhờ có đan dược mà Đại trưởng lão cho nên vết thương của muội đã hoàn toàn khỏi phục. Cả linh lực cũng trở lại "

Cô neho mải, nhìn qua Nhị trưởng lão đang ngồi trên ghế cùng các trưởng lão khác. Lão đầu thấy cô nhìn mình liền gật nhẹ đầu. Cô không nói gì nhìn đến chỗ ngồi đặc biệt dành cho hoàng thượng. Chỗ ngồi đó cao hơn những người khác, cạnh các vị trưởng lão.

Cô nhìn đến Ái Linh bên kia đang được hoàng hậu dẫn dò đi đều. Nụ cười trên môi nàng ta khiến nhiều người xao xuyến. Còn hoàng thượng bên cạnh thì lạnh nhạt, cô có thể thấy được sát khí được chôn dưới đáy mắt của hoàng đế...

"Ha! Thú vị rồi đây..."

Cô vờn môi nở nụ cười, hoàng hậu bước đến cạnh cô

"Ngân Tinh!"

"Hoàng hậu có chuyện gì chỉ báo?"

"Ta... người hãy cẩn trọng"

"Đa tạ hoàng hậu quan tâm"

Cô mỉm cười nhạt, hoàng hậu thấy vậy liền không nói gì nữa. Cùng hoàng thượng rời đi

"Ngân nhi, Băng nhi"

Cô quay lại liền thấy Lãnh Tuấn đang chạy tới

"Đại ca"

"Ngân nhi! Người hãy bảo vệ cho Băng Tâm"

"Muội biết rồi..."

Lãnh Tuấn nhìn qua Băng Tâm lo lắng

"Muội đừng tự trách mình. Người cũng đã không còn... Tứ trưởng lão hình như đang để tang cho hân. Muội hãy cố gắng nỗ lực"

"Muội biết rồi"

Băng Tâm lạnh nhạt nói, Đại trưởng lão từ không trung xuất hiện nhìn cô

"Người đã sẵn sàng?"

"Ừ...!"

Advertisement / Quảng cáo

Lãnh Tuấn nhìn thấy Đại trưởng lão liền chấp tay

"Tại hạ Lãnh Tuấn, ra mắt Đại tiên sư"

Đại trưởng lão nhìn đến neho mải, đánh giá Lãnh Tuấn. Lãnh Tuấn ngược lên

"Đại tiên sư! Sư muội ta đã gây nhiều phiền toái cho người. Xin người thứ lỗi"

Đại trưởng lão vuốt cằm râu dài của mình, nụ cười hiền từ vờn lên

"Người vào Tiên tháp luôn đi"

Mọi người nghe xong kinh ngạc, Lãnh Tuấn cũng không hiểu gì giải đầu

"Đại tiên sư nói gì vậy? Chỉ có môn hộ của Tiên sơn mới được phép vào tháp kia mà"

"Ha ha! Lão nhận người làm đồ đệ. Người có chịu không?"

Lãnh Tuấn ngớ người, sau lại vui mừng

"Thật sao?"

"Phải! Lão chưa có đồ đệ. Nay lại gặp người ưng ý. Sao lại không chớp thời cơ?"

Mọi người xung quanh nhìn đến, Lãnh Tuấn nhìn lên hoàng thượng đang ngồi trên cao. Thấy hoàng thượng gật nhẹ đầu liền lập tức quỳ xuống

"Đồ đệ tham kiến sư phụ"

Đại trưởng lão vui vẻ vuốt cằm râu, vỗ đầu Lãnh Tuấn

"Ha ha! Khá lắm, đứng lên đi. Đừng khiến sư phụ thất vọng"

"Ân!"

Cô nhìn đến, đôi mắt sau mảnh vải hiện lên tia sáng lạnh. Cô từng nhớ Tiểu Bát Đan có nói. Nữ9 có 4 nam chủ, nay Nhã Kỳ, Mạc Lâm, Huyền Hàn là 3 người. Người thứ 4 sẽ là đồ đệ của Đại trưởng lão. Nhưng nam chủ thứ 4 này rất đặc biệt. Đối với nữ9 hầu như không có yêu, một lòng hướng theo tu hành. Nhưng vì gia tộc mà lưu lại bên cạnh nữ9, sau này cũng không phát sinh tình cảm gì. Phải nói, nhìn hân tuy dao động trước nữ9 nhưng lòng lại tựa sắt đá. Một lòng tu đạo...

Cô nhếch môi, nhìn đến Lãnh Tuấn đang vui vẻ nói chuyện với Đại trưởng lão

'Thì ra là kẻ này...'

Từ trên đài cao, tiếng nói của trọng tài vang lên

- Mọi người chú ý, chuẩn bị vào trong Tiên tháp. Hôm nay, Tiên sơn có sự hiện diện của hoàng thượng. Cùng các vị trưởng lão, phải nói đây là cơ hội trăm năm. Hãy cùng xem các môn hộ sẽ làm gì...

Đại trưởng lão bước lên đài, phát tay. Từ không trung lập tức xuất hiện 20 chiếc gương nhỏ lơ lửng giữa không trung. Từ những chiếc gương chiếu ra ánh sáng xung quanh Tiên tháp, tạo ra rất nhiều màn ảnh trong suốt. Tinh Xuyên bước đến cạnh cô

"Thú vị nhỉ"

Cô không nói gì chỉ nhếch môi nhìn tầng tháp cao, phía trên bị mây bao phủ. Hiện ngang đứng đó đầy hùng vĩ...

"Ta nghe nói thời gian trong đó là vô tận. 1 ngày bên ngoài là nửa năm trong đó..."

Tinh Xuyên nói bên tai cô. Đại trưởng lão từ trên đài nhìn xuống

" 8 đệ tử chính thức của Tiên sơn sẽ vào trong. Đi theo sẽ là 100 môn hộ được chọn "

Mọi người nghe xong liền nháo nhào, từ ánh sáng vàng phát quang của tòa tháp mở ra một cái cửa. Ánh sáng xung quanh bao phủ, mọi người cùng bước vào. Cô nhìn lên bầu trời, đôi mắt sau lớp vải hạ xuống...

Từ từ bước vào trong vòng sáng, khi tất cả môn hộ đều vào đầy đủ. Cánh cửa liền đóng lại, mọi người kinh ngạc với sự hùng vĩ bên trong. Nơi đây là một khoảng trống rộng lớn có rất nhiều lối đi xung quanh. Ái Linh nhìn đến lên tiếng

" Mọi người hãy tách ra đi theo nhóm "

Mọi người nghe theo đều rời khỏi đi theo những lối đi khác nhau. Cô cũng chọn cho mình một cánh cửa. Vừa đặt chân vào trong..

Vụt!

Một mũi tên lập tức phóng về phía cô, theo sau nó là hàng chục mũi tên khác được phóng ra từ bức tường. Cô nhanh nhẹn né đi, bay vào giữa cái bát quái ngồi xuống. Cô từ từ nhắm mắt lại, xung quanh đã không còn những mũi tên xẹt qua xẹt lại nữa. Mà thay vào đó là sự yên tĩnh...

Từ không trung một người xuất hiện, dung nhan tuyệt thế rung động thế trần. Thân ảnh tuyệt mỹ tựa tinh linh khiến người xao xuyến. Nữ nhân đó có một mảnh vải che đi đôi mắt. Bộ y phục màu đỏ yêu mị...

Cô mở mắt ra kinh ngạc, đó chính là cô. Nhan sắc thật của cô...

" Ta chính là ngươi "

Nữ nhân đó mỉm cười nhẹ nói lên, cô lạnh nhạt nhìn thẳng

" Thì sao? "

" Ngươi là người như thế nào? Ngươi có biết không? "

Tiếng nói mỉa mai nhưng mang theo sự lạnh lẽo

" Cần ngươi quan tâm? "

" Ha! Ngươi chỉ là một bóng ma giả tạo. Ta mới là thật... Ngươi là giả, có biết không? "

Tiếng nói đó như mề hoặc lòng người, cô im lặng nhìn đến. Nữ nhân đó vòng ra sau lưng cô, nói khẽ

" Ta mới là Huyền Hàn Suong! Còn ngươi là một bóng ma... Ta mới là thật. Tính cách của ta mới là thật "

Phập!

Một thanh kiếm xuất hiện đâm vào bụng cô. Nữ nhân đó mỉm cười, nhưng khi rút kiếm ra thì thấy cô hóa thành tàn ảnh biến mất liền kinh hãi

" Áo ảnh? "

Cô từ phía sau lưng nữ nhân đó xuất hiện, nói nhỏ vào tai nữ nhân đó

" Ta là kẻ thế nào, ta biết rõ. Không cần ngươi chỉ bảo "

Nữ nhân kia kinh ngạc rồi từ từ biến mất, cô lạnh nhạt ngồi xuống nhập định.

' Tầng đầu tiên là Tâm Ma sao? Thú vị... '

Cô nhắm mắt lại, từ từ bước vào không gian riêng biệt. Cô có thể cảm nhận từ bên ngoài có rất nhiều những bóng đen đang lờn vờn bên tai cô. Cô không quan tâm, chìm vào sự yên tĩnh...

Khi cô mở mắt ra thì những bóng đen cũng biến mất, bát quái dưới thân cô rung chuyển rồi phát ra ánh sáng vàng. Phút chốc nơi cô ở đã không còn là căn phòng khi nãy nữa, mà là một khoảng trống rỗng. Cũng là một căn phòng, nhưng hình dáng lại khác nhau. Trên tường có treo một thanh kiếm gỗ. Cô nhìn đến...

" Tầng hai rồi sao? "

Cô nhìn đến, bước lại gần thanh kiếm xem xét

Vụt...!

Thanh kiếm đó bỗng nhiên bay lên không trung đánh về phía cô. Cô né đi, nhìn thanh kiếm cứ đánh tới. Cô cứ thế né đi...

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, cô khó chịu nhìn đến. Thanh kiếm gỗ này cũng dai thật, đánh không gãy. Mà lại không dừng được...

Cô nhìn đến suy nghĩ, vươn môi nở nụ cười nhạt. Bàn tay xòe ra, cây roi tím của cô xuất hiện. Cô quát mạnh về phía cái tường khi nãy treo thanh kiếm. Trên tường không để lại dấu vết gì, một nữ nhân xuất hiện. Gương mặt thanh tú, trên bụng là vết roi dài của cô. Nhưng vết thương đó nhanh chóng lành lại...

" Sao ngươi biết ta? "

Tiếng nói âm vang cả không trung, cô nhìn đến nhẹ nhàng

" Thì biết thôi "

" Hừ! Khá lắm. Ta là thủ hộ giả tầng 2, Danh là Thập Nhị "

" Thập Nhị...? "

Cô nheo mắt lại, nữ nhân tên Thập nhị kia vùng tay cầm thanh kiếm gỗ. Đánh về phía cô, cô lách người né đi. Quất roi quấn lấy tay Thập Nhị, kéo mạnh

Thập Nhị vùng kiếm thoát khỏi sự trói buộc của cô, sau đó biến mất. Cô nhìn xung quanh

" Tầng hình? "

" Ha ha haaaa. Khá lắm nha đầu "

Advertisement / Quảng cáo

Tiếng cười vang lên, cô nhắm mắt lại. Mọi thứ xung quanh trở nên yên tĩnh, thân ảnh cô hạ xuống né đi thanh kiếm gỗ đang muốn đánh từ sau lưng. Cô vùng roi quấn lấy một khoảng không, khi mở mắt ra nhìn đến. Thập Nhị lập tức xuất hiện từ khoảng không đó, thanh kiếm rút xuống.

" Ngươi thua rồi "

Cô lạnh nhạt nói, nhìn gương mặt đau đớn của Thập Nhị. Cô kéo tay siết chặt hơn, nhưng Thập Nhị cũng cắn răng không phát ra tiếng rên nào. Vòng eo rỉ máu, đang dần dần lành lại. Khi thấy nó chuẩn bị lành cô liền siết mạnh nó liền tách ra chảy máu. Thập Nhị nhìn lên cô

" Sao ngươi không thả? "

Cô nhìn đến gương mặt Thập Nhị, lạnh nhạt

" Trả lời ta một vài câu hỏi "

" ... "

Thập Nhị không trả lời, cô liền siết mạnh thêm. Những cây gai nhỏ nhọn hoặc đâm vào trong. Máu chảy ra càng nhiều, gương mặt Thập Nhị đau đớn

"... Được..."

" Có bao nhiêu thủ hộ giả? "

" 12 "

" Mỗi tầng có bao nhiêu thủ hộ giả? "

" Không nói được! Chủ có thể nói thủ hộ giả có thể phân thân làm nhiều bản thể để đánh với những kẻ khác "

" Sức mạnh khi phân thể? "

Cô lạnh nhạt hỏi, nhìn đến Thập Nhị

" ... "

Thấy nàng ta không trả lời cô liền siết roi lại, gương mặt Thập Nhị trắng bệch run rẩy

" Tùy... tùy vào bao nhiêu bản thể. Sức mạnh sẽ yếu đi "

" Hừ? Vậy có thủ hộ giả nào phân thân không bị hao hụt sức mạnh không? "

" Có... 2 người ở tầng 9 "

" Thứ mấy? "

" Lương Nhất và Lương Nhị thủ hộ giả "

Thập Nhị đau đớn nhìn lên cô, cô nhích môi

" Báo vật đâu? "

Thập Nhị ngăn người, nghe tới liền đỏ mặt im lặng. Cô nhìn đến không nói gì thả nàng ta ra

" Cửa "

Thập Nhị vùng tay, một luồng sáng bao phủ lấy cô.

' Thật là... '

Bên ngoài:

Đại trưởng lão nhìn lên vuốt râu, Tam trưởng lão cũng khó hiểu

" Đại sư huynh. Tại sao các thủ hộ giả lại lạ như vậy? Các bảo vật ở mỗi tầng đâu? "

Ngũ trưởng lão cũng trang nghiêm lên tiếng

" Phải! Không có bảo vật... "

Đại trưởng lão nhìn lên màn ánh, hàng mài nheo lại

" Cứ quan sát tiếp đi "

Cô đặt chân vào một căn phòng rộng lớn mênh mông, xung quanh chỉ toàn là nước. Cô đang đứng trên một tảng đá, xung quanh chỉ có làn khói màu trắng cùng nước biển. Con sóng dập dờn, sương mù dày đặc khiến cô không thể biết rõ điểm cuối của căn phòng. Cô chạm nhẹ vào làn nước, linh khí xung quanh dao động. Nước biển nổi lên những tia bong bóng nhỏ...

Cô mỉm cười nhạt ngồi xuống tảng đá, nhắm mắt lại cảm nhận nước biển

" Lân này là gì đây...? "

Cô hứng thú nói, nhắm mắt nhập định. Cô cứ thế ngồi trên tảng đá, thời gian trôi qua lặng lẽ. Cô hấp thu rất nhiều linh khí của mặt biển. Bỗng từ dưới nước một quả cầu bằng nước giam cô lại. Cô mở mắt ra, nhìn mình đang bị một quả bóng nước giam cầm. Từ mặt nước một nữ nhân xuất hiện, thân hình nàng ta đều làm bằng nước. Tay chân, mắt mũi miệng đều một màu xanh dương. Tiếng nói lạnh lẽo vang lên

" Ta là Thập Nhất, thủ hộ giả thứ 11 của Tiên tháp. Người là ai? "

Cô nhìn đến lạnh nhạt

" Đệ tử Tiên sơn "

Hàng mài Thập Nhất nheo lại, từ mặt nước trôi lên hình những cây leo dài đánh về phía cô. Cô nheo mài đặt tay lên quả cầu nước né đi. Quả bóng bay lên, cô nhìn đến mặt nước hiện thành bàn tay đang hướng về phía mình. Xung quanh cô cũng bị bao vây bởi những bàn tay nước. Cô nheo mài, nhìn đến Thập Nhất đang ở một bên xem trò...

Cô biết bản thân có sức mạnh hệ thủy, nhưng liệu cấp bậc của cô đã đủ để điều khiển tất cả? Thậm chí là từ trên tay kẻ khác cấp bậc lớn hơn cô. Hiện cô chỉ có cấp 3 Tam Giai...

Cô nheo mài lại, cô gắng điều khiển quả bóng nước né tránh những đòn tấn công. Cô lơ đãng giữa không trung cùng sương mù dày đặc. Hiện cô không thể thấy được những bàn tay nước đó, nhưng chúng lại có thể thấy cô...

Cô nhắm mắt cảm nhận mọi thứ xung quanh, né sang bên trái khi có một đòn tấn công từ phía sau. Nhưng cô lại bị một bàn tay khác tập kích, nó nắm lấy quả bóng đưa lên quãng mạnh xuống biển sâu. Quả bóng bể ra, cô cảm nhận mặt nước đang gồng xiềng mình. Hàng mài cô nheo lại, hai tay như bị trói buộc không thể động đậy. Cô nhắm mắt lại, sự khó thở tràn ngập...

Bên ngoài nhìn thấy diễn biến bên trong liền lo lắng. Hoàng hậu nắm chặt tay hoàng thượng lo lắng

" Ngần Tĩnh... "

Tiếng nói nhẹ nhàng, sư tôn cũng đang rất lo sợ. Hàng mài nheo lại

" Hệ của Tĩnh nhi là Hỏa. Làm sao thoát khỏi nước? "

Thất trưởng lão bên cạnh nhìn đến sư tôn, nhướn mày

" Lục sư huynh lo lắng chứ? "

Đại trưởng lão vuốt râu già, đôi mắt sắc bén nhìn vào cô. Nhị trưởng lão và Quái y cũng nôm nớp lo sợ, cầu mong cho cô thoát khỏi

Trở lại với cô, cảm giác khó thở càng ngày càng tăng. Giống như bị giam cầm và bị một bàn tay vô hình bóp cổ. Cô dần chìm xuống đáy đại dương

{ Chủ nhân! Người là mạnh nhất. Thiên địa thế gian không ai có thể thắng người, vạn vật luân hồi đều có thể bị người kiểm soát. Chủ nhân... Người là Vương của Tam Giới }

Cô như nhớ lại lời nói của tiểu Huyết, mơ hồ cô nghe được bên tai. Cảm giác đó, giống như luôn có người bên cạnh mình...

{ Ký chủ! Ta sẽ cùng người đi khắp nơi. Hoàn thành nguyện vọng của người }

Lại là lời nói của tiểu Bát Đán, khuôn mặt tròn trịa dễ thương quyết tâm nhìn cô. Cô hơi hé môi ra

{ Chủ nhân! Cấp bậc chỉ là hình thức }

Cô mở to mắt, đôi đồng tử sau mảnh vải hiện lên sự tức giận. Năm ngón tay cô xòe ra, nụ cười vuron lên. Tất cả nước đều tạo thành hai vòng xoáy sâu thăm cuộn trào. Thập Nhất kinh hải, nhìn mặt nước đang bị cô khống chế. Cô nhìn đến, được mặt nước nâng lên để cô ngồi trên đó. Cô đưa tay xoa cổ, nhìn đến Thập Nhất khó chịu

" Ta không vui rồi "

Mọi người bên ngoài hồi hộp nhìn đến, thân ảnh cô ướt sũng ngồi trên nước. Sư tôn nhìn đến nheo mắt

"Ngân Tinh còn có ma pháp hệ Thủy? "

Nhị trưởng lão và Quái y thở phào nhẹ nhõm, còn Đại trưởng lão thì vuốt râu già cười nhạt

Advertisement / Quảng cáo

" Quả nhiên ngươi còn giấu diếm rất nhiều điều "

Cô phất tay lên, mặt nước cuộn trào hóa thành dây leo hướng tới Thập Nhất, nàng ta kinh hoàng cố gắng xòe tay điều khiển nước nhưng tất cả đều không nghe lệnh. Khi nàng ta bị quán lại, từ từ tiến về phía cô. Cô nắm chặt tay, những dây leo nước trôi Thập Nhất cũng siết mạnh theo

" Aaaaaaaa "

Tiếng la hét đau đớn, Thập Nhất yếu ớt nói

"Ngươi... khống chế tất cả nước? Làm sao có thể? "

Thập Nhất sợ hãi nhìn cô, cô lạnh nhạt nói

" Trả lời câu hỏi "

"... "

"Ngươi thuộc Cấp nào? "

" Cấp 6... Tam Giai "

" Những người khác vượt qua chưa? "

" Có con nha đầu điều khiển nước đã vượt qua "

" Hử? "

Cô nhướn mày, chắc chắn đó là Ái Linh...

" Ngươi... "

Cô nhìn đến Thập Nhất, lạnh nhạt nói

" Sao? Có gì muốn nói? "

" Ngươi có ma pháp hệ Thủy, lại còn là loại thanh thuần nhất. Nhưng khi ta giam ngươi xuống biển sâu, muốn tẩy rửa linh hồn ngươi thì hoàn toàn không có phản ứng nào. Chỉ có 2 trường hợp... Một là do ngươi có trái tim sạch sẽ, nhưng ta biết điều đó là không thể. Còn hai là ngươi rất mạnh, thoát khỏi sự kiểm soát của Đại dương. Tâm hồn ngươi không thể hiểu rõ, không xấu cũng không tốt. Ngươi lại còn có được ma pháp hệ Thủy thanh thuần. Ngươi... rốt cuộc là loại nào? "

Cô nhìn đến mỉm cười nhạt

" Nói đủ rồi! Đưa ta lên tầng tiếp theo "

Thập Nhất nhìn đến cô, từ không trung một vòng sáng bao trùm cô. Cô nở nụ cười nhạt, sự tàn bạo trong đôi mắt hiện lên ác liệt như bao phủ cả thế gian

' Cả 2 đều không phải '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Cô hiện đã đến được tầng 4, cô nhìn xung quanh là một căn phòng trống. Khắp nơi tỏa ra linh khí đảo đạt, bỗng từ không trung hiện lên một ảo ảnh. Cô nhìn đến liến kinh ngạc khi thấy đó là Ái Linh, ảo ảnh cười khinh bỉ cô

" Ngươi chỉ là một nha đầu nhỏ thôi. Không phụ mẫu, ngươi là kẻ thấp hèn "

Cô nhìn đến, những lời nói như đã kích người. Đôi mắt bồ câu của Ái Linh thập phần chế nhạo

" Ngươi là kẻ không nhà. Chỉ được nhận nuôi, phải suốt ngày chịu sự phi bán cùng ô nhục. Ngươi thật đáng thương... "

Nụ cười Ái Linh đánh động đến cô, cô đứng đó nhìn đến. Đôi mắt dao động, bàn tay siết chặt cây roi

"Im miệng "

"Ha ha ha haaaa! Người chỉ là một đứa mở còi "

Một nụ cười khác vang lên, từ không trung một ảo ảnh của Băng Tâm xuất hiện, nhìn cô chán ghét

"Băng Tâm? "

Cô kinh ngạc, nhìn đến nụ cười Băng Tâm đang hiện lên khinh thường

"Lãnh Cơ Ngần Tĩnh! Người thật khó ưa "

Lời nói Băng Tâm cực kì câu gắt, cô nhìn xung quanh, những bóng đen cứ lảng quăng bên tai.

"Đi chết đi "

"Người sống không ý nghĩa gì cả. Mau chết đi "

"Ta ghét người. Người chỉ là đứa trẻ không phụ mẫu "

"Ha ha ha haaaa "

Lời nói như kích động vào thân ảnh cô, hàng mày cô nheo lại. Nhắm mắt, cô cảm nhận sự thanh bình. Nụ cười cô vuron lên nhàn nhạt. Những ảo ảnh đó ngưng trọng nhìn đến cô. Cô cầm cây roi quất vào từng ảo ảnh

Ngay lập tức một nam nhân ó vầng sáng bao quanh ngã xuống, gương mặt khó hiểu. Cô nhìn đến hỏi

"Người là thù họ giả thứ 10? "

Ảo ảnh đó đứng lên, mỉm cười

"Ta là Thập Giai thù họ giả. Những môn đệ bình thường sẽ khó ai qua được tầng 4 này. Nhưng người lại dễ dàng qua cửa. Thật không tầm thường "

Cô nhìn đến, nhếch môi.

' Ta vốn đầu phái Lãnh Cơ Ngần Tĩnh... '

Thập Giai tạo ra một luồng sáng bao phủ lấy cô, phút chốc nơi cô đứng là một không gian khác. Cô nhìn xung quanh toàn là kệ sách, khắp nơi cũng chỉ có kệ sách liền mỉm cười

"Đây là Tháp Tuệ sao? Tháp Tuệ được liên thông giữa tầng 6 và 7... "

Cô vừa đi xung quanh vừa nói, một bóng đen xẹt tới ôm lấy cô. Chưa thấy hình cô đã nghe tiếng

"Ký chủ... Oa.... "

Cô nhìn lại liền thấy tiểu Bát Đản đang nằm trong ngực mình. Cả tiểu Huyết cũng đang trên vai cô, cái đầu nhỏ cọ cọ vào mặt cô

Advertisement / Quảng cáo

"Chủ nhân! Ta nhớ người "

Cô mỉm cười nhạt, đưa tay xoa đầu hai vật nhỏ. Ngồi xuống

"Hai người quả thật ở đây "

Tiểu Bát Đản ngốc đầu lên

"Vậy ra ký chủ đã biết? "

Cô nhếch môi, đưa ngón trỏ xoa xoa cái đầu nhỏ của tiểu Bát Đản

"Thứ có thể kim hãm hai người chỉ có thể là nơi có linh khí dày đặc. Ngoài Tiên Tháp này ra không còn nơi thứ 2 "

Tiểu Bát Đản nghe xong liền nước mắt lưng tròng, hai cái tay nhỏ đánh vào người cô

"Vậy mà ký chủ không vào cứu ta sớm. 1 tháng ở bên ngoài thì trong đây biết bao nhiêu năm. Ký chủ xấu quá, ta giận "

Tiểu Bát Đản phồng má khoanh tay ngồi dậy, trong rất đáng yêu. Cô nhìn qua, đôi mắt sau mảnh vải hiện lên ý vị thâm sâu...

"Chẳng phải các người cũng tu luyện được kha khá rồi sao? "

Tiểu Huyết mỉm cười nhẹ, ngoe ngoáy đuôi

"Chủ nhân tinh mắt. Quả thật ta và con heo đó đã tu luyện được một chút "

Tiểu Bát Đản nhìn qua nói

"Nhưng ta cũng phải nhờ vào thăng cấp mới có thể sử dụng những gì tu luyện được "

Cô vỗ nhẹ đầu tiểu Bát Đản

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Ta sẽ thăng cấp cho người "

Tiểu Bát Đản vui mừng, cái đuôi không ngừng lắc

"Đa tạ ký chủ xinh đẹp "

"Nịnh →_→ "

Tiểu Huyết xì mũi coi thường. Cô nhìn đến hai vật nhỏ

"Hai người sao lại ở một chỗ này? "

Tiểu Huyết nhìn lên cô

"Tại chúng tôi biết chủ nhân sẽ vào nên ở yên đây đợi "

"Vậy các bảo vật đâu? "

Tiểu Huyết cười cười cọ đầu vào cô

"Chủ nhân thông minh. Tất cả đều bị ta dùng bùa ấn dấu hết rồi."

"Vậy sao các thủ hộ già không cản ngươi? "

"Hừ! Bọn chúng đều chỉ là tôm tép. Dù ta giờ đây rất yếu, nhưng khí thái vẫn còn. Bọn chúng vẫn e dè ta "

Tiểu Huyết cong đuôi tự hào, cô mỉm cười nhẹ

"Vậy các thủ hộ già đâu? "

"Bị ta ăn rồi "

Bên ngoài:

"Cái gì? Thủ hộ già bị con rắn đó ăn sao? "

Tam trưởng lão kích động, Thất trưởng lão cũng sửng sốt.

Đại trưởng lão vuốt râu trắng, đôi mắt híp lại

"Xem ra mọi chuyện càng thêm phức tạp "

Tiểu Huyết nhìn cô âm trầm liền xì mũi hỏi

"Có phải ta lại làm gì khiến chủ nhân không vui? "

Cô nhìn xuống, mỉm cười nhạt

"Không có "

"Vậy còn kẻ đó... "

"Ta đã biết là ai rồi "

Cô đứng lên, hai tay chấp ra sau lưng. Khí tức phong nhã tuyệt thế tỏa ra, tiểu Bát Đán nhìn lên. Đôi mắt cam to tròn ánh lên ý cười

"Ký chủ liệu sự như thần. Chúng ta đã nhìn thấy những việc ngươi làm bên ngoài. Có phải những việc này đều nằm trong tính toán? "

Cô nhìn qua tiểu Bát Đán, thân ảnh nhỏ trắng muốt mềm mại. Sự thanh thoát huyền diệu từ người nó tỏa ra trong không trung...

"Ngươi đã biết những gì? "

Tiểu Bát Đán cái eo hơi lắc, đuôi ngoe ngoáy giữa không trung

"Ký chủ là người thông minh tuyệt đỉnh. Sức mạnh cường đại, chẳng lẽ ngay lúc có người nào loạn Tiên sơn mà ký chủ không biết? Ký chủ chỉ là già vò, trở thành một kẻ ngoài cuộc. Cả con rắn đó cũng đâu thể tự ý ngu ngốc đến nỗi chui vào Tiên Tháp. Bảo vật hàng trăm năm chứa đựng linh khí mạnh mẽ để bị mắc kẹt. Chỉ có thể nói ký chủ đã bảo nó vào trong. Vừa cho chúng ta tu luyện. Vừa có cơ để xuất sơn. Và còn cho kẻ đó tưởng rằng ký chủ hoàn toàn không biết gì mà lơ là cảnh giác. Nói tóm lại việc của Nhục Hy Ái Linh vốn chỉ là con đường thuận theo mà thôi. Mục đích chính của ký chủ là tìm hiểu về Hóa Long đang bị giam giữ... Và người còn muốn thử xem suy đoán của ta "

Lời nói tiểu Bát Đán nhẹ nhàng đi vào tai cô, đôi mắt sau mảnh vải của cô hiện lên ý cười cùng thỏa mãn...

"Ngươi thông minh lắm "

"Đi theo ký chủ khá lâu. Ta không thông minh và hiểu ý người thì làm sao xứng đáng trở thành thuộc hạ của người? "

Tiểu Huyết bên cạnh cũng ngoe ngoáy đuôi.

"Ngươi sao chắc chắn những điều như vậy? "

"Ha! Ký chủ biết rằng ta có thể quan sát người, nên mọi thời khắc đều đồng kịch. Thật sự khiến ta suýt nữa không nhận ra. Quả là diễn xuất rất giỏi, xứng nhận giải Oscar "

Cô hứng thú nhìn đến, đưa tay xoay lộn tóc mềm mại của mình

"Tiểu Bát Đán! Ngươi thật không làm ta thất vọng "

"Vậy chủ nhân định làm gì? Đã thăm dò được gì chưa? "

Cô nhìn xung quanh, đưa tay cầm lấy quyển sách trên kệ đọc

"Được thì được! Nhưng ta muốn dò các ngươi, ta đã làm cách nào để biết được thông tin? "

Lời nói của cô vang lên ý vị thâm sâu, tiểu Huyết và tiểu Bát Đán nhìn nhau. Cùng đồng thanh

"Hành động "

"Hừ? "

Tiểu Huyết nhìn cô, mỉm cười

"Chủ nhân đã xem xét hành động của kẻ đó để biết được manh mối "

Cô hơi khựng lại, nụ cười vươm lên

"Ha ha! Tốt lắm, tốt lắm "

Bên ngoài:

"Này giờ bọn chúng đang nói gì? Chuyện này là sao? "

Tam trưởng lão nheo mắt, gương mặt xinh đẹp kiêu diễm hiện lên hoảng hốt

"Hóa Long! Nhà đầu đó vừa nhắc đến Hóa Long "

Ngũ trưởng lão uy nghiêm nói, đáy mắt cũng xẹt qua tia khiếp sợ. Đại trưởng lão vuốt râu thờ dãi

" Nha đầu này, người quả là một con cáo già. Thần cơ diệu kế, cả ta cũng sắp bị người làm cho điên đảo "

Sur tôn nhìn vào màn ảnh, bàn tay siết chặt

' Ngần Tinh... Người rốt cuộc là ai? Có mục đích gì? Từ đầu đến cuối, người đều xem ta như con rối? '

" Chủ nhân! Người định làm gì? "

Tiểu Huyết nhìn cô hỏi

Advertisement / Quảng cáo

" Ta muốn đọc vài cuốn sách trong đây "

Tiểu Bát Đán nghe thấy liền vui vẻ nói

" Ta biết ký chủ thích nơi này. Nên đã đẩy bọn kia lên tầng tầng tám. Ký chủ có thể yên tĩnh thư thả mà nghiên cứu. "

" Ủ! Làm tốt lắm "

Cô vỗ nhẹ tay lên đầu tiểu Bát Đán, nhảy lên một cái kệ ngồi. Cầm sách đọc...

Tiểu Huyết nhìn đến tiểu Bát Đán khinh thường

" Cái đầu heo thông minh được chút rồi đó "

" Người nói cái gì? "

Tiểu Bát Đán xù lông tức giận, tiểu Huyết ánh mắt chế giễu

" Nói không đúng sao? "

" Người cái con rần thú. Việc người gạt ta, ta chưa tính sổ đó "

" Chịu thôi! Chủ nhân muốn thử người mà "

" Người đúng là rần thối. Xấu xí... "

" Người con heo mặt chết tiệt, ngu như heo "

.....

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cô dường như chỉ đọc được một phần sách của Tháp Tuệ. Cô đóng quyển sách trên tay, nhìn hai con vật nhỏ đang ngủ ngon lành. Cô rơi vào trầm tư...

Một lát sau, cô mỉm cười nhẹ. Nhìn đến hai con vật nhỏ

" Tiểu Huyết "

Nghe tiếng cô gọi, tiểu Huyết bừng tỉnh, nhìn đến cô

" Chủ nhân! Xong rồi sao? "

Cô mân mê quyển sách trên tay, nhẹ nhàng nói

" Chưa... "

" Hử? Oáp... vậy... ký chủ sao không đọc tiếp đi? "

Tiểu Bát Đán ngáp ngắn ngáp dài, cái tay nhỏ xoa mắt nói. Cô mỉm cười nhẹ

" Không cần! Thời gian không còn nhiều. Sau này đọc tiếp "

Cô nói rồi đứng lên, tiểu Huyết thấy lời nói của cô có gì đó bất thường. Nhưng cũng không quan tâm nói

" Vậy chúng ta lên tầng tiếp theo "

Tiểu Huyết nói rồi quán thân vào người tiểu Bát Đán. Cô nâng tiểu Bát Đán lên vai, mỉm cười nhẹ.

Một luồng sáng bao phủ lấy cô, nhanh chóng nơi cô đứng là một căn phòng. Xung quanh toàn là bút, tranh. Ở gần đó còn có một cái lò luyện đan bằng vàng ròng. Chạm khắc tinh xảo

Nơi đây cũng có một cái gương lớn, đủ soi tất cả cơ thể cô. Cô nhìn đến nheo mắt, bước lại gần những giá tranh

Xẹt!

Một tia sét đánh về phía cô, cô kinh ngạc né đi

Oanh!

Cô nhìn tia sét tự nổ, tạo ra tiếng vang. Nhìn đến cách đó không xa, hai luồng sáng hiện ra. Là một cặp thư đồng song sinh, một trai một gái.

" Ta là Ngũ Giai "

Bé gái cầm cây thương lên tiếng

" Còn ta là Tứ Giai "

Cậu bé nhìn cô vẻ nghiêm chỉnh, trên tay là chiếc vòng tròn lớn. Cô nhìn đến nhếch môi

" Thì sao? "

Ngũ Giai tức giận nói

" Thú của người đã ăn Lục, Thất, Bát, Cửu thủ hộ gia. Nay tỷ muội ta phải đòi lại công đạo cho họ "

Tiểu Huyết nhìn đến nói

" Do thực thể bọn chúng quá yếu. Không liên quan gì tới bọn ta. "

" Người còn dám nói "

Tứ Giai tức giận trừng tiểu Huyết. Cô nhìn qua liền thấy tiểu Bát Đan đang nhìn chăm chăm bọn chúng. Nước vãi chảy ra

Cô nheo mắt lại mỉm cười

"Cái con heo này, nguoi thật khiến chủ nhân mất mặt "

"Ta đâu cố ý. Trong bọn chúng ngon quá thôi "

"Các nguoi... đáng chết "

Ngũ Giai và Tứ Giai tức đến nói không ra lời, đánh về phía cô. Cô nhanh nhào né đi, nhìn tia sét mạnh mẽ nổ tung. Và cây thương dài cứ liên tục chia vào cô. Chiếc vòng lớn của Tứ Giai quanh quẩn trên không trung, nhân lúc cô không phòng bị liền hạ xuống thân ảnh cô. Thu nhỏ trời cô lại, cô nhìn chiếc vòng lóe sáng, không thể thoát ra mà kinh ngạc. Từ không trung 4 đạo ánh sáng nữa xuất hiện, sự có mặt của Thập Nhị, Thập Nhất, Thập Giai và một người nữa. Người này là nữ nhân, thân thể toàn hoa, nhìn cô uốn éo

"Ta là Tam Giai, hân hạnh gặp mặt "

Cô nhìn đến nheo mắt, tiểu Bát Đan nước miếng chảy ra càng nhiều

"Hừ! Nguoi dám dùng roi siết ta. Để ta xem nguoi chạy đường nào? "

Thập Nhị tức giận nói, cô nhìn đến hỏi

"Các nguoi đã đợi ta sẵn? "

Tứ Giai đứng chống hông, hất cằm

"Phải! Ta đã cho đám nguoi kia lên tầng 9. Chỉ đợi nguoi thôi, chúng ta muốn đích thân trả thù "

Tam Giai mỉm cười nhẹ

"Phải! Dù sao bọn chúng cũng đâu thể thoát khỏi lòng bàn tay của Lưỡng Nhất và Lưỡng Nhị thủ hộ già "

Cô nghe đến liền hiểu ra, nụ cười vuron lên môi.

"Vậy là đến đủ rồi? "

Bọn họ nghe thấy liền kinh ngạc nhìn cô

Oanh!

Chiếc vòng bới ra, một ngọn lửa màu trắng xuất hiện lên tay cô. Cô mỉm cười nhặt phất tay, ngọn lửa tạo thành vòng tròn giam cầm các thủ hộ già.

"Cái gì? Nguoi..."

Ngũ Giai tức giận, bàng hoàng nói không nên lời. Tiểu Bát Đan liếm môi

"Ký chủ thật hiểu ý ta "

Các thủ hộ già xanh mặt, cố thoát khỏi ngọn lửa nhưng không được. Tam Giai sợ hãi nói

"Sao lại như thế? Rõ ràng bọn ta có cấp độ cao hơn nguoi kia mà? "

Cô nghe thấy liền nhếch môi

"Đối với ta, giai cấp chỉ là hình thức "

Cô vừa dứt lời, tiểu Bát Đan chu miệng nhỏ ra hút các thủ hộ già vào bụng

"Ợ..."

Cái bụng trắng mập mạp ềnh lên, tiểu Bát Đan đưa tay vỗ bụng thỏa mãn

Mọi người bên ngoài kinh hãi, Đại trưởng lão mở to mắt

"Phụt..."

"Đại sư huynh "

Tam trưởng lão nhìn đến sợ hãi, nhìn Đại trưởng lão tức giận đến mức học máu. Nhị trưởng lão cùng Quái y nhìn nhau, mỉm cười rồi lắc đầu bất đắc dĩ. Sư tôn cũng bàng hoàng nhìn vào cô, sức mạnh của cô có thể trói buộc các thủ hộ già?

Thất trưởng lão siết chặt lòng bàn tay, dung nhan tuấn mỹ hiện lên sững sờ...

Advertisement / Quảng cáo

Cô bước đến gần chiếc gương, bỗng từ chiếc gương hiện hình ảnh một đứa trẻ sơ sinh bị bắt đi. Sau đó là ở một con hẻm tối được người nhật lên. Người nam nhân trung niên đó chính là Lãnh thừa tướng. Bế đứa trẻ trên tay, giọng nói vang lên

{ Thật đáng thương! Gương mặt tuy có hơi kì lạ. Nhưng cũng rất đáng yêu }

Tiếp đó là từng hình ảnh mà đứa trẻ đó lớn lên theo từng ngày

Vút!

Một ánh sáng lao đến cô nhanh như gió, gỡ bỏ mảnh vải che mắt của cô. Đôi mắt màu đỏ như máu hiện ra, cái bốt hình con bướm bên trái trái làm nổi bật dung nhan xinh đẹp đặc biệt. Cô hơi nheo mắt nhìn qua tiểu Huyết

"Đây là gương quá khứ thừa chủ nhân "

Bên ngoài hoàng hậu nhìn thấy dung nhan của cô, lại còn hình ảnh trong gương. Nước mắt chảy dài, xúc động đứng lên

"Đó là hài nhi của chúng ta. Nó là nữ nhi của ta "

Mọi người kinh ngạc, tiếng nói xì xầm vang lên. Ma ma bên cạnh chặn hoàng hậu lại

"Nương nương! Bình tĩnh "

Hoàng thượng đứng lên, nhìn hoàng hậu

" Nàng nói gì vậy? "

Hoàng hậu run rẩy chỉ tay vào màn ảnh

" Nó... nó là hài nhi của chúng ta. Trên mặt nó có vết bớt, đôi đồng tử đỏ giống chàng. Còn cô, khi Lân thừa tướng nhật con bé về thì trên người con bé quần vải Long Phụng do chàng ban tặng. Con bé là nữ nhi của ta "

Lời nói hoàng hậu nghẹn ngào, hoàng thượng ôm hoàng hậu vào lòng. Nhìn lên màn ảnh..

Mọi người xung quanh bàn tán, các trưởng lão cũng kinh ngạc. Cửu trưởng lão nhìn lên theo mãi..

' Nhất định sẽ bắt lợi cho Linh nhi... Phải giết nha đầu này '

Cô nhìn đến, cầm lấy mảnh vải cắt vào không gian. Cô bước đến lò luyện đan, bàn tay xè ra xuất hiện rất nhiều thảo dược. Cô cho vào lò, sau đó nhỏ một giọt máu vào trong. Đóng nắp lò lại, ngọn lửa màu trắng nung cháy, cô mỉm cười nhẹ bước đến cầm lấy một bức giấy trắng, tiểu Huyết nhìn cô sau đó dùng đuôi mài mực cho cô

Tiểu Bát Đàn thi canh lò luyện đan, cô cầm bút đen đặt xuống giấy. Bàn tay uyển chuyển lướt nhanh như con gió. Miệng mỉm và thanh thoát..

Thời gian nhanh chóng trôi qua, không biết đã qua bao lâu. Linh khí xung quanh dao động, hoàn toàn bị lò đan hấp thụ. Cô nhìn đến, ngọn lửa trắng bỗng dừng bao quanh lấy lò đan. Ngọn lửa màu trắng nóng hơn 1000°C bao quanh lò. Tiểu Bát Đàn sợ hãi lùi ra sau một chút. Nhìn lò đan dần bay lên không trung, xoay vòng

Cô tiếp tục vẽ gì đó, thân ảnh xinh đẹp nhẹ nhàng như cánh hoa tuyết bay trong gió....

Cạch!

Thời gian nhanh chóng qua đi, cô đặt bút xuống. Nhìn đến lò luyện đan

Rầm!

Lò đan đáp xuống đất, ngọn lửa trắng cũng dần tan đi. Cô mỉm cười nhẹ

" Mồ "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 79

Nắp lò bung mở, làn khói phát lên ngào ngạt. Một viên tiên đan bay lên giữa không trung. Viên đan hình tròn to như ngọc châu, màu đỏ như máu tóa ra linh khí dào dạt...

Đại trưởng lão kinh hãi, cả Nhị trưởng và Quái y cũng bàng hoàng. Nhị trưởng lão run rẩy

" Đó... đó... đó là Thánh dược "

Quái y cũng sửng sốt

" Khai Hoàn Đan trong truyền thuyết. Có thể giúp người chết sống lại, trước giờ chưa ai luyện thành. 100 năm nay tưởng rằng nó là truyền thuyết. Không ngờ... "

Đại trưởng lão đôi mắt nhìn viên đan dược đỏ mà vuốt râu dài. Giọng nói uy nghiêm

" Khai Hoàn Đan là thánh dược, so với Tiên Tháp không hề thua kém.. Công dụng của nó không đơn giản là Cái Tử Hồi Sinh... "

Cô đưa tay cầm lấy bức tranh, quăng lên không trung cạnh Khai Hoàn Đan. Cả hai cùng xoay vòng..

Cô xè tay ra, từ tay cô xuất hiện hai viên cấm thạch phát ra ánh sáng màu cam nhạt. Tiểu Huyết nhìn đến hỏi cô

" Chú nhân! Đây là Kham Ngọc được lấy từ mắt của một con quái thú rất mạnh. Ta nhớ đây là một trong những bảo vật mà ta đã gom về cho người. Sức mạnh của nó... "

Tiểu Huyết định nói tiếp nhưng thấy cô đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng đành dừng lại. Cô quăng hai viên Kham Ngọc lên xoay vòng cùng bức tranh. Khóe môi vurun lên nhàn nhạt..

Cô đưa ngón trỏ lên không trung vẽ một vòng tròn và ký tự. Tiểu Huyết nhìn đến mà kinh ngạc

" Ma pháp trận kết giới và phong ấn? "

Khi vòng tròn ma pháp được vẽ xong, cô liền đưa nó bao trùm lấy bức tranh cùng hai vật kia. Khóe môi vurun lên nụ cười nhạt

Đoảng!

Một tiếng nổ lớn vang lên, khi làn khói tan đi thì giữa không trung hiện ra bức tranh. Giờ đây mới có thể thấy được nội dung trong bức tranh đó...

Trong tranh là một vực núi cao, có một con hồ oai hùng đang đứng đó há to miệng. Nét vẽ tuyệt mỹ mềm mại sống động như thật. Bộ lông của mãnh hổ mà trắng đen nhẹ nhàng. Đôi mắt hổ phách hiện lên sự cuồng bạo dã thú. Quan trọng là trong miệng con mãnh hổ đang ngậm là viên Khai Hoàn Đan màu đỏ như máu phát ra ánh sáng. Và một con rồng đang dùng đuôi quấn lấy eo con hổ, thân hình màu vàng kim uy phong. Hai râu dài giữa không trung. Hai con mắt màu cam, đó chính là hai viên Kham Ngọc đang phát ra ánh sáng sắc lạnh. Mọi thứ xung quanh như làm nền cho hai con vật đó, sự oai hùng không gì có thể tả được. Kim Long Mãnh Hổ cùng đứng đó hiện lên sự xưng bá của núi rừng và trời xanh. Một tuyệt tác mỹ lệ...

Mọi người nhìn đến sửng sốt ngắm nghía bức tranh, Ngũ trưởng lão nhìn đến nói

" Hai viên ngọc kì lạ và Khai Hoàn Đan đều ở trong bức tranh đó. Nha đầu kia có ý gì? "

Đại trưởng lão vuốt râu suy tư

" Ta cũng không rõ... "

Cô đưa tay thu bức tranh lại, tiểu Bát Đàn nhìn đến nghi ngờ

"Ký chủ định làm gì? "

Advertisement / Quảng cáo

Cô vron môi cười nhạt, cắt bức tranh vào không gian.

"Người sẽ biết sớm thôi "

Tiểu Huyết ngoáy đuôi, tự tin nói

"Chủ nhân thông minh hơn người. Là đáng tội cao mệnh nhất. Khẳng định việc người làm đều có lý do "

Cô cười nhẹ rồi nói

"Đi thôi "

Lượn sáng bao phủ lấy cô, nơi cô đứng bây giờ là một vùng đất khô cằn trải dài không điểm dừng. Xung quanh chỉ có khí tức chết chóc, từ phía sau tiếng nói vang lên

"Lại gặp nhau rồi. Chờ hơi lâu đó "

Cô nhếch môi nhìn qua Tinh Xuyên

"Vậy sao? Thật ngại quá "

Tinh Xuyên nhìn đến hai vật nhỏ của cô nheo mắt. Đáy mắt hiện lên suy nghĩ rồi như hiểu ra liền ngao ngán nói

"Ha! Mắc bẫy rồi "

"Giờ mới biết sao? "

Cô nhìn đến Tinh Xuyên trào phúng nói

"Người thật không đơn giản. Nhìn theo hành động của ta mà đoán ra nơi phong ấn Hóa Long. Cũng do ta bất cẩn..." "

Tinh Xuyên đưa tay lau trán bất đắc dĩ nói

"Ha! Ma pháp Hắc Âm không tệ đâu "

"Lời khen hay đó "

"Vậy giờ sao nh? Hai ta đều biết "

Cô hơi nghiêng đầu hỏi

"Vậy đấu tranh công bằng đi "

Tinh Xuyên vừa dứt lời, thì từ xa một chủy băng đánh tới

Vụt!

Cô né đi, Tinh Xuyên nhưn mài nhìn Ái Linh cùng đám người đang chạy tới. Mím cười nói

"Nhưng trước tiên chúng ta phải giải quyết những con chó con này rồi "

"Phiền phức thật "

Băng Tâm nhìn thấy cô liền kinh ngạc, chạy tới hỏi

"Tỷ tỷ không sao chứ? "

"Không! "

"Muội cũng lên được sao? Thật kì lạ, các thù hộ già hầu như biến mất hết. Nên chúng ta mới lên được tới tầng này "

Lãnh Tuấn thờ dốc nói, Nhã Kỳ và Huyền Hân thì có chút tà tới. Song Song thân thể đầy máu. Ái Linh cũng chật vật không kém. Từ không trung hai thân ảnh xuất hiện, đôi mắt tức giận

"Các người có thể lên tới đây xem như rất giỏi. Để ta xem các người có thể làm gì "

Một trong số đó nói, cô có thể đoán đó là Lưỡng Nhất, một trong thù hộ già.

"Sao đây? "

Tinh Xuyên nhìn qua cô, cô nhìn đến một con thù hộ già còn lại đang cười. Đó là con Bảo Lang lần trước, nó khi thấy cô liền run sợ. Lưỡng Nhị nhìn xuống

"Chuyện gì? "

"Chủ nhân! Đó là người không tầm thường. Người phải cẩn thận "

Bảo Lang cẩn trọng nói, Ái Linh nhìn đến cô chán ghét. Lưỡng Nhất xè ra một tia sáng đánh xuống

Rầm!

Mặt đất nổ ra, cát bụi bay lên. Khi làn khói dần tan đi Tinh Xuyên mím cười nhẹ

"Cùng chơi thôi "

Từ cơ thể Tinh Xuyên tỏa ra luồng khí Hắc Âm, móng tay hóa thành màu đen dài ra sắc nhọn. Cô cũng mím cười nhẹ, tạo ra ngọn lửa trắng. Cả hai cùng bay lên hướng Lưỡng Nhất và Lưỡng Nhị đánh tới. Tinh Xuyên nhìn Lưỡng Nhất đang tạo ra kết giới chặn lại mà cười nhẹ

"Móng vuốt Hắc Âm "

Rầm!

Lốp lá chắn của Lưỡng Nhất bị phá hủy, Lưỡng Nhất bàng hoàng. Còn bên cô, Lưỡng Nhị cùng Bảo Lang tấn công cô. Ngọn lửa màu trắng phá ra bao trùm lấy họ. Cô nhếch môi, nhìn Bảo Lang nhảy qua tia lửa.

Đoàng! Rầm!!!

Cuộc chiến diễn ra, làn khói mù mịt. Đám người đứng phía dưới nhìn đến, Ái Linh nắm chặt tay cắn răng. Phóng mũi tên Băng lên Lưỡng Nhị

Nhưng mọi đòn tấn công đều bị nhanh gọn né đi, Tinh Xuyên khó chịu lên tiếng

" Không chơi nữa! Thời gian không còn nhiều "

Cô nghe thấy liền đứng lại giữa không trung, khóe miệng vang lên tiếng nói lạnh nhạt

" Bạch hỏa "

Một con hổ màu trắng xuất hiện, xung quanh toàn là lửa. Cô xè tay ra, một lốc xoáy nước hướng tới Lưỡng Nhị. Bão Lang kinh hãi né đi, liền bị Bạch Hỏa đánh ngã. Tiểu Bát Đàn và tiểu Huyết nhảy xuống hút Lưỡng Nhị vào bụng.

Tinh Xuyên hai tay đưa ra

" Con bão Hắc Âm "

Lưỡng Nhất bị con lốc màu đen khổng lồ, không thể thoát ra. Tiểu Bát Đàn nhìn đến cũng chu mỏ hút hân vào bụng. Khẽ liếm môi

" Thực thể hai tên này cũng mạnh đó chứ "

Tiểu Huyết đang quán trên người tiểu Bát Đàn nhìn qua kính thường. Đám người phía dưới kinh hãi, Nhã Kỳ lên tiếng

" Sao lại dễ dàng như vậy? "

Băng Tâm nhìn cô mỉm cười

" Tỷ tỷ giỏi quá "

Cô không nói gì nhìn qua Tinh Xuyên

Vút vút...

Cô kinh ngạc xoay người lại, nhìn hơn hàng trăm mũi tên Băng đang lao tới. Cô cố né đi nhưng từ phía sau lại có một dây leo quán quanh eo cô. Quạt ngà cô xuống

" Mặt đất mở ra "

Một tiếng nổ vang lên, cô có thể biết đây là tiếng nói của Chung Linh. Cô nhìn mặt đất đang dần mở mà kinh hoàng. Mọi chuyện quá nhanh khiến không ai trở tay kịp, khi định hình thì cô đã rơi vào khe hở của đáy vực

Chung Linh đứng đó mỉm cười, nhìn qua Ái Linh cũng đang thư thả. Tiểu Huyết và tiểu Bát Đàn sợ hãi chạy đến khe hở

" CHỦ NHÃNNNNNNN "

Tiểu Huyết la lên, đôi mắt hiện lên tức giận. Băng Tâm cùng Lãnh Tuấn cũng sững sờ

" Tỷ tỷ... "

Băng Tâm nước mắt chảy dài, nhìn qua Chung Linh cảm thấy

" Ta giết chết người "

Băng Tâm lao vào phía Chung Linh, rồi cả hai đánh nhau. Ái Linh đứng đó xem kịch

" Người nghĩ như vậy là có thể giết chủ nhân ta? "

Lời nói tiểu Huyết cảm hận vang lên, đôi mắt khát máu nhìn đến Ái Linh. Ái Linh kinh ngạc không nói gì. Tiểu Bát Đàn cũng lên tiếng

" Ta tin ký chủ sẽ không sao "

" Ha! Làm sao các người chắc chắn như vậy? "

Ái Linh cười lạnh hỏi, Tiểu Huyết và Tiểu Bát Đàn nhìn nhau. Đồng thanh...

" VÌ NGƯỜI LÀ VƯƠNG CỦA CHÚNG TA "

Advertisement / Quảng cáo

Bên ngoài hoàng hậu nhìn thấy cô rơi xuống vực mà sợ hãi, khóc lóc. Các trưởng lão cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sự tôn lo lắng

" Bọn nó đang làm gì? "

Thất trưởng lão cũng bồn chồn

" Đấu đá lẫn nhau, bọn chúng nghĩ mình là gì chứ? "

Đại trưởng lão vuốt hàm râu dài. Nhìn vào màn ảnh, đôi mắt kiên định...

Còn cô, đáy vực sâu đến mức cô vẫn còn đang rơi xuống. Càng xuống sâu cô càng cảm nhận được hơi nóng. Thân ảnh cô đang dần lao xuống phía dưới, cô lặng nhìn hai bên lòng đất đang ngày cao hơn...

Hàng mài nhéo lại

" Tại sao... "

Cô vang lên tiếng nói...

" Hết lần này đến lần khác đều bị đám ranh đó hại. Ta... từ bao giờ lại có thể dễ dàng bị một đám nhóc hại? Thật đáng xấu hổ... "

Đôi mắt cô ánh lên sự tàn bạo, hai tay đưa ra

" Ta không chấp nhận... không thể như thế... "

Cô nói rồi nhắm mắt lại, một luồng sức mạnh cường đại bao phủ lấy cô. Mũi cô nâng lên

" Thổ thần! Hãy nghe lệnh ta. Tạo thành bức tường đất, vượt qua sự công phá. Thổ thần! Hãy đến đây "

Đôi mắt cô mở ra, mặt đất xung quanh nứt ra tạo thành quả cầu bao bọc cô lơ lửng giữa không trung. Từ từ bay lên...

Cô có thể đứng vững lên phía bờ quả cầu đất, bay lên phía trên. Khi rời khỏi, cô liền nhìn đến cuộc chiến giữa Băng Tâm và Chung Linh. Tinh Xuyên bước lại gần cô

" Tường chết rồi chứ "

Mọi người nghe tiếng nói của Tinh Xuyên liền xoay lại, kinh hãi nhìn cô. Nhất là Chung Linh và Ái Linh, họ sợ hãi lùi ra sau. Cô nhìn đến, sát khí nổi lên. Lời nói như âm ti

"Hai người hết lần này tới lần khác khiến ta nổi giận. Hôm nay đừng trách ta vô tình "

Hai mũi tên lửa phóng tới cắt vào cổ tay bọn họ

"Aaaaaaaaa "

Tiếng la hét vang lên, bàn tay cả hai chảy máu. Tiểu Huyết dùng đuôi đi vào khe rãnh chảy máu rút ra sợi gân của Chung Linh

Đôi mắt Chung Linh tròn tròn, Ái Linh sợ hãi lùi lại. Tiểu Bát Đàn cười gian quơ móng vuốt lên cào vào mắt Ái Linh. Sau đó nhanh như gió móc gân mạch trong người nàng ta. Ái Linh đau đớn ngã quỵ trên mặt đất. Hai sợi gân được quăng xuống đất. Huyền Hàn và Nhã Kỳ chạy lại Ái Linh

"Linh nhi "

Huyền Hàn tức giận nhìn qua cô, muốn đứng lên tấn công cô nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị mặt đất bao phủ nữa người làm cho đứng im.

Tinh Xuyên bên cạnh nhìn đến Ái Linh

"Cách hủy linh căn thật đáng sợ "

Cô không nói gì, dùng thổ hệ khiến tất cả đứng yên. Chỉ còn cô và Tinh Xuyên đứng đó. Băng Tâm bất động nhìn đến cô

"Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy? "

Cô nhìn qua nhếch môi

"Người sẽ biết sớm thôi "

Tinh Xuyên đặt tay lên mặt đất, luồng khí Hắc Ám tỏa ra tạo thành hình ma pháp trận to lớn. Cô đứng một bên nhìn

Mặt đất rung chuyển mãnh liệt, mọi thứ như bị mất kiểm soát. Tiếng nói Tinh Xuyên âm vang giữa không trung

"Đột phá lên nơi cao nhất của Tháp Tiên, hãy mở ra hồi cảnh cổng của Thần. Nơi giam cầm sự tàn bạo và hủy diệt, hãy nghe lệnh ta. Đột phá lên cảnh giới của trời. Mở ra cửa động dẫn dắt của sự tuyệt vọng. Ta dùng máu mình hiến tế cho người... "

Tinh Xuyên cắn ngón trỏ, dùng máu vẽ gì đó trên mặt đất. Mặt đất càng rung chuyển dữ dội hơn...

Đại trưởng lão sợ hãi đứng lên, nhìn qua các trưởng lão khác nói

"Không xong! Mau phong ấn nha đầu đó lại "

"Không được! Đó là đồ nhi của đệ "

Thất trưởng lão lạnh lùng nói. Tam trưởng lão nhìn đến

"Người nghĩ hành động của nó giống với việc đệ tử Tiên sơn chúng ta làm sao? "

Nói rồi tất cả cùng hợp sức, dùng ma pháp bao quanh Tiên tháp. Tiên tháp rung động, mọi người xung quanh sợ hãi nép vào nhau nhìn đến

Cô có thể cảm nhận được luồng linh khí mạnh mẽ từ bên ngoài, nhếch môi. Tiểu Bát Đàn trên vai cô nói

"Ký chủ! Hình như các trưởng lão không đủ mạnh "

Tiểu Huyết cong đuôi, chế nhạo nói

"Kẻ bị thương, lại còn thiếu người. Làm sao đủ mạnh đây? "

Cô nhìn đến Tinh Xuyên, giọng nói mang theo ý vị

"Người lấy đi Tiên tháp, làm trọng thương các trưởng lão. Khiến họ ra ngoài, để hao tổn linh lực. Vì người biết lời nói của tổ sư Tiên sơn, nên đã lập nên kế hoạch khiến các trưởng lão yếu đi. Như vậy việc người làm cũng không bị cản trở "

Tinh Xuyên mỉm cười nhẹ không nói gì, cô xoay tay tạo ra ngọn lửa đánh ra ngoài tháp.

Rầm!

Ngọn lửa đánh vào các trưởng lão khiến họ ngã xuống. Đại trưởng lão ôm ngực nhìn lên màn ảnh. Giọng nói cô vang lên

"Đừng phí công! Đây là việc của hai chúng ta. Nếu các người còn xen vào, ta sẽ cho các người đi lên trời trước "

Lời nói cô lạnh lẽo, Tam trưởng lão tức giận

"Nha đầu đó... "

Đại trưởng lão đưa tay lên, nhìn vào màn hình xem diễn biến

Tinh Xuyên bị bao phủ bởi luồng khí đen mạnh mẽ, lời nói vang lên

"Hãy trở lại với Thế trần, hồi vị thân của ngọn lửa. Hỏa Long! Hãy mở ra cánh cửa của tầng thứ 10 và thoát ra.... HỎA LONGGG "

RẦMMMM

Tiếng nổ lớn vang lên, một luồng ánh sáng mạnh mẽ tỏa ra. Mọi người thất kinh nhắm mắt lại. Cô vẫn đứng đó uy nghiêm, nụ cười nhạt vươn lên

"GÀOOOOOOO "

Tiếng gào rống mạnh mẽ vang vọng giữa khung trời, một thân ảnh sau làn khói tỏa ra khí thế mạnh mẽ. Lời nói khàn khàn uy quyền

"CÁC NGƯỜI ĐÃ TRIỆU HỒI TA? "

Tinh Xuyên nhìn đến, nói

"Phải! "

" CÁC NGƯỜI MUỐN GÌ? "

Tinh Xuyên không nói gì nhếch môi, cô xè tay ra. Linh khí xung quanh dao động, Tiên Tháp càng ngày càng nhỏ lại. Phút chốc lại ở trên tay cô. Giờ đây nơi cô đang đứng là bên ngoài. Cắt Tiên Tháp vào không gian. Cô nhìn Hóa Long to lớn, đôi mắt sắc bén hung tàn.

Cửu trường lão chạy lại phía Ái Linh

" Linh nhi "

Đám người Băng Tâm cũng được thoát ra, kinh hãi nhìn Hóa Long. Các trường lão chạy tới. Thất trường lão nhìn cô và Tinh Xuyên

" Hai người có biết mình đang làm gì? "

Tinh Xuyên nhếch môi khoanh tay trước ngực

" Tất nhiên biết "

Cửu trường lão ôm lấy thân thể đang yếu ớt của Ái Linh, dung nhan xinh đẹp có 3 vết cào đang rỉ máu. Mắt trái cũng đã bị hủy hoại. Tức giận nhìn qua cô, hướng tới phía cô la lớn

Advertisement / Quảng cáo

" Ta giết chết người "

Cô vung tay, một tia lửa đánh về phía Cửu trường lão khiến hắn văng ra. Đôi mắt cô hiện lên sát khí

" Người đứng trước ta không biết người đã nói cho Nhưộc Hy Ái Linh những gì. Nói qua suy nghĩ là ta không biết sao? Giết hại công chúa tội như thế nào nhỉ? Dù sao người cũng không đáng làm trường lão. Vậy để ta tiễn người một đoạn "

Ngon lửa cô vung lên hướng tới Cửu trường lão, sư tôn nhìn đến tạo lá chắn cản lại ngọn lửa của cô. Đôi mắt cô híp lại, tiểu Bát Đàn chạy tới phía Cửu trường lão. Làm điều tương tự như Ái Linh và Chung Linh

" Aaaaaaaa "

Tiếng hét Cửu trường lão vang lên, cô nhếch môi thu lại ngọn lửa. Sư tôn nhìn qua Cửu trường lão đang đau đớn ôm lấy cánh tay trái bị móc gần.

" CÁC NGƯỜI DÁM LỖ TA? "

Tiếng nói Hóa Long vang lên tức giận, phun ra ngọn lửa màu đen thiêu cháy đám người dân gần đó. Mặt đất thì bị thiêu rụi một khoảng lớn..

Cô nhìn đến cũng kinh ngạc, Tinh Xuyên mỉm cười nói

" Ta muốn ngọn lửa của ông "

Hóa Long kinh ngạc, tiếng cười vang lên

" HA HA HA HAAAAAA! MUỐN LỬA CỦA TA? CÁI GIÁ CÁC NGƯỜI TRẢ KHÔNG NHỎ ĐẤU "

Các trường lão cũng bàng hoàng nhìn đến. Đại trường lão vuốt râu dài. Quái y nhìn đến cô nói

" Người làm gì vậy Ngân Tinh? "

Cô nghiêng đầu, quăng cho Quái y một lọ được

" Đây là quà của ta dành cho hoàng hậu. Sau này nhờ bà vậy "

Nói rồi cô nhìn qua Sư Tôn đang nhìn mình, ánh mắt hắn hiện lên sự tức giận phức tạp. Cô nhìn đến nói

" Đa tạ những tháng qua. Việc ta cứu các trường lão, họ cũng phải trả một cái giá xứng đáng. Và đây chính là cái giá đó. Dành mượn Tiên sơn một chút "

Tinh Xuyên nhìn đến chế giễu

" Ha! Công bằng nhỉ? "

Cô nhìn qua Tinh Xuyên

" Chúng ta cũng nên đấu tranh công bằng "

" Phải! Để xem ai là người dành được Hóa Diễm "

Nói rồi cô và Tinh Xuyên bay lên không trung. Hóa Long cuống ngao nói

" NHỮNG CON CHUỘT BÉ NHỎ MÀ CŨNG DÁM ĐẤU VỚI TA. ĐƯỢC! ĐỂ TA CHO CÁC NGƯỜI NÉM TRÁI ĐÀU KHỎ... "

RÓNGGGGG!

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thế Giới Tu Tiên 25

Cô cùng Tinh Xuyên lơ lửng trên không trung. Hóa Long há mồm phun ra lửa. Cô kinh hoàng né đi, nhìn mọi thứ xung quanh bị thiêu rụi không còn gì mà sưng sò

" Mạnh thật "

Tiểu Huyết trên vai cô nhìn đến, Tinh Xuyên vươn tay tạo ra một quả cầu ma pháp màu đen

" Lôi Âm "

Bùm!

Quả cầu đó nổ ra trên người Hóa Long nhưng không hề xi nhê gì. Cô vươn tay tạo ra con rồng lửa màu trắng siết cổ Hóa Long

Gàooooooooo

Tiếng gào thét giận dữ vang lên giữa khung trời, khiến người nghe nhức tai. Các trường lão vận dụng linh lực đánh về phía Hóa Long. Hóa Long quơ cái đuôi dài đánh bật bọn họ, mặt đất rung chuyển nứt ra.

Con rồng lửa cô tạo ra đã bị Hỏa Long bóp nát biến mất, tay Hỏa Long bị sức nóng của lửa làm bị phỏng liền nổi giận

Rồnggggggggg

"NHÂN LOẠI TẠP CHỪNG! CHẾT ĐI "

Advertisement / Quảng cáo

Ngon lửa mạnh mẽ phun ra, cô né đi. Tinh Xuyên tạo ra mũi băng hắc ám hướng tới con mắt của Hỏa Long nhưng nó đều không bị gì.

" Chủ nhân! Người phải cẩn thận! Ngon lửa đó nếu người bị dính vào thì sẽ chết ngay lập tức "

Cô nhìn qua Tinh Xuyên cũng đang ngưng trọng, nàng ta đưa tay lên trời. Hô to

" Kim Loan "

Từ trên trời một ánh sáng vàng xuất hiện bay đến, đó là một con phượng hoàng lửa. Đôi mắt sắc bén nhìn vào Hỏa Long, tiểu Bát Đàn kinh ngạc

" Phượng Hoàng? "

Con Phượng hoàng đậu lên vai Tinh Xuyên, tiểu Bát Đàn neho mải. Rồi kinh hoàng nhớ ra gì đó nói với cô

" Nàng ta là Hắc Phượng. Là một nữ nhân được trời buộc hệ thống cách đây khá lâu. Nàng ta đã tạo nên tiếng vang khắp nơi, con Phượng hoàng đó chính là một bản thể hệ thống giống ta "

Tinh Xuyên mỉm cười nhẹ, quyến rũ mị hoặc nói

" Đúng vậy! Ta tên là Phượng Lam Di. Mã số 2337, rất vui được gặp. Xưng tên đi "

Cô nhếch môi nhìn Lam Di

" Những kẻ bại trận không đáng biết tên ta "

Kim Loan trên vai Lam Di lên tiếng

" Kiểu ngạo! Bản thể hệ thống của ngươi cũng chỉ là một con hồ ly. Cấp độ không đáng nói chuyện với chủ nhân ta "

" Ngươi nói cái gì hả? "

Tiểu Bát Đàn tức giận hỏi lại, tiểu Huyết đang quần lấy nó nói

" Ta thấy con chim đó nói đúng mà "

" Cái gì? Ngươi... "

" Nhưng dám si nhục chủ nhân ta thì không thể tha thứ "

Mọi người ở dưới chứng kiến không hiểu gì, Thất trưởng lão nhìn Lam Di sững sờ nói khẽ

" Ngươi luôn gat ta? "

Cô nhìn đến Lam Di, Hỏa Long tức giận gào thét

" CÁC NGƯỜI DÁM LỖ TA. ĐÁNG CHẾT! NHÂN LOẠI NGU XUÂN "

Nói rồi Hỏa Long phun ra một ngọn lửa, Lam Di và cô né đi. Con Phượng hoàng bay đến phun lửa vào Hỏa Long khiến nó bị phỏng. Càng tàn bạo phun lửa nhiều hơn..

Trong phút chốc khắp nơi trở nên tối tăm, mọi thứ bị thiêu rụi thành màu đen. Hỏa Long thật sự tức giận, dùng hơi phun ra ngọn lửa hướng về phía cô. Ngọn lửa tốc độ nhanh đến mức đáng kinh ngạc, cô thậm chí còn không kịp né đi.

Tiểu Huyết kinh hãi nhìn ngọn lửa đang trước mắt. Nhưng bỗng có một thứ bay đến chắn trước bọn cô, bộ lông màu đen mềm mượt. Đó là một con quạ khổng lồ, nó sau khi dùng cánh đỡ lấy ngọn lửa liền bắt lấy cô đưa ra chỗ khác. Nhanh như gió bay về phía Hỏa Long

Phập!

Hai mắt Hỏa Long bị móng vuốt sắc nhọn của nó đâm thủng

Rồnggggggggg

Tiếng kêu đau đớn của Hỏa Long vang vọng khắp khung trời, Hỏa Long mất bình tĩnh phun lửa khắp nơi. Nhưng con quạ đó dường như không hề bị ảnh hưởng. Đôi mắt xám tro nhìn đến Hỏa Long rồi dần nhỏ lại, bay đến vai cô

Mọi người xung quanh ngạc nhiên, Tinh Xuyên nhìn đến neho mải. Kim Loan cất tiếng nói

" Không ngờ thủ thần thượng cổ Càng Khôn Thần Điều lại ở đây. Chẳng phải 1000 năm trước ngươi đã chết rồi sao? "

Advertisement / Quảng cáo

Kim Loan sắc lạnh hỏi, trong đôi mắt nó có tia đề phòng chặt chẽ. Con quạ đó trên vai cô cất tiếng nói

" Ta đã được tái sinh giống như Xích Xà Vương. Có ý kiến gì sao? Quắc... "

Lam Di nhìn đến Kim Loan đang đề phòng cũng cảnh giác. Tiểu Huyết nhìn qua híp mắt. Kim Loan kinh ngạc nhìn qua tiểu Huyết

" Con rắn đó là Xích Xà vương trong truyền thuyết? "

Tiểu Huyết ngoáy đuôi, sát khí tỏa ra

" Phải "

Kim Loan càng đề phòng nhìn cô, nói

" Hai thần thú mạnh nhất Tam Thiên Địa Giới đều chọn ngươi làm chủ. Xem ra sức mạnh của ngươi đã vượt qua cả tạo vật. Chủ nhân của ta khẳng định sẽ không thể đánh bại ngươi.. Ta cũng không muốn uống phí tính mạng. Hỏa Diễm là của ngươi "

Lam Di không nói gì, cô neho mải nhìn đến. Hỏa Long đứng dưới gào thét này giờ, con quạ nhìn qua cô nói

" Hãy lấy Huyết Tàn kiểm soát chết Hỏa Long "

Cô nghe theo đưa tay ra, linh lực xung quanh tụ lại. Lời nói cô lạnh lẽo âm vang

" Hãy đến đây hồi thanh kiểm trung thành. Hãy đến với ta, khiến Thiên Địa sợ hãi. Đâm thủng khung trời tạo ra sự công phá. Hãy đến đây, vương của ngươi đang kêu gọi "

Lốc xoáy nổi lên cuộn cuộn, bầu trời cũng biến hóa. Con gió điên cuồng dữ dội, mặt đất nứt ra xuất hiện dòng máu đỏ. Hỏa Long bên dưới bỗng nhiên gào rống thống khổ hơn khi này gấp trăm lần, tiếng hét càng lớn. Mọi người thất kinh nhìn sự việc, trên tay cô xuất hiện thanh kiếm tuyệt mỹ sắc xảo. Tà khí cùng linh khí dao động xung quanh, ngọn lửa đỏ đen hiện lên trên kiếm. Cô vung tay, thanh kiếm đâm xuyên người Hỏa Long.

"RÔNG! NGƯỜI... NGƯỜI... HA HA HA. KHÔNG NGỜ NGƯỜI ĐÃ THỨC TỈNH... HA HA HA... HUYẾT VƯƠNG... HUYẾT VƯƠNG. CHÀO MỪNG SỰ TÁI SINH.... SỰ TRỞ LẠI NÀY... HA HA HA... THIÊN ĐỊA XEM RA RỒI ĐÂY SẼ MỘT LẦN NỮA RUNG CHUYỀN... HA HA HA HAAAAA "

Lời nói Hỏa Long vang vọng giữa khung trời, cô kinh ngạc thu kiếm về. Nhưng ngay lập tức Hỏa Long tan biến, chỉ còn lại dư âm của tiếng cười. Cô hơi ngẩn ra nhìn ngọn lửa màu đen đang bay đến phía cô. Cô đưa tay chạm vào thì ngay lập tức, ngọn lửa bao phủ cả người cô. Sự nóng bức như thiêu cháy cả lục phủ ngũ tạng đầy đau đớn. Khi ngọn lửa dần dung hòa vào cơ thể, cô mờ mắt ra sau đó nhìn thanh kiếm trên tay vẫn còn vươm lại máu của Hỏa Long. Tiểu Bát Đán bên cạnh lo lắng

" Kỵ chủ không sao chứ? "

" Không "

Lam Di này giờ đứng giữa không trung kinh ngạc, sau đó mỉm cười bí ẩn

" Ha! Vậy thì tới đây thôi! Tạm biệt... Huyết vương "

Lời nói nàng ta vừa dứt liền biến mất, cô nhìn đến sau đó cầm thanh kiếm trên tay bay giữa không trung viết từng hàng chữ

Thiên Cổ Tinh Sâu Thế Nhân Gian

Huyết Vương Tam Giới Đã Từng Đến

Chứng Kiến Mọi Việc Ở Tiên Sơn

Danh Môn Chính Phái Nghĩa Anh Hùng

Nay Ta Tặng Lại Món Dì Vật

Hỏa Diễm Thiêu Rụi Chốn Nhân Gian

Thiên Cổ Bồng Lai Giữa Thế Trần

Công Chúa Từ Sinh Trên Tiên Phái

Nay Dùng Máu Long Viết Hàng Chữ

Ta Đây Phiêu Bạt Giữa Thế Trần

Trở Về Áo Ảnh Chốn Hư Vô

Huyết Vương Tam Giới Không Dịch Thủ...

Advertisement / Quảng cáo

Mọi người sững sờ nhìn dòng chữ đỏ như máu giữa không trung, cô đưa tay xuất hiện bức tranh. Quảng về phía Đại trưởng lão, tiếng nói lạnh lẽo

" Muốn lấy bảo vật trong bức tranh thì phải có 3 đức tính. Kiên Nhẫn! Tàn bạo! Và Tuyệt tình. Nếu giải được một câu đố, thì sẽ hiểu được 3 đức tính đó "

" Câu đố? "

Đại trưởng lão vuốt râu dài nheo mắt

" Người sống dễ làm gì? "

Khi cô để lại câu nói thì thân ảnh cô liền biến mất trong màn đêm, sự tồn kinh hãi cố tìm kiếm hình bóng của cô nhưng vô vọng

" Tỷ tỷ... "

Băng Tâm nhìn xung quanh muốn tìm cô nhưng lại không thấy gì liền quý xuống đất khóc. Đại trưởng lão cảm bức tranh trên tay

" Người sống dễ làm gì?... "

Từ ngày hôm đó khắp thế gian truyền tai nhau về Huyết vương. Sau khi cô biến mất thì hoàng đế đã đưa ra chứng cứ công chúa Ái Linh hãm hại hoàng hậu, cố tình ám sát công chúa. Mưu đồ soán ngôi, lên bị tước đoạt danh phận, đáng nhẽ phải tử hình nhưng vì được hoàng hậu cầu xin nên mới bị nhốt vào lĩnh cung. Ngày tháng cực khổ nhục nhã...

Và một thời gian sau hoàng hậu hạ sinh thái tử, tuy thân thể yếu ớt nhưng hằng tháng lại được ăn đan dược do cô tinh luyện mà ngày càng khỏe mạnh hơn người. Còn về Tiên sơn đã được hoàng thượng phái người cho tu sửa lại. Các trưởng lão sau khi lo xong việc liền vào đạo thất bế quan 300 năm. Chung Linh thì bị trục xuất khỏi Tiên sơn. Huyền Hàn, Nhã Kỳ khi biết được lòng dạ của Ái Linh liền đau khổ thất vọng mà từ biệt thế trần. Cả hai tách ra tiêu dao khắp nơi cứu nhân độ thế. Không màng tới tình cảm nam nữ. Cửu Trường lão cũng bị đuổi khỏi Tiên sơn mà sống ẩn dật. Về Lãnh thừa tướng thì được trở về, khi biết được thân phận của cô liền rất kinh hãi cùng hoàng thượng và hoàng hậu trở thành bằng hữu, sau khi hoàng tử hạ sinh không lâu thì Lãnh phu nhân cũng hạ sinh một bé gái. Hoàng thượng sắc phong bé gái thành Quận chúa, sau này sẽ là hoàng hậu trong tương lai.

Còn về Băng Tâm thì sống ẩn dật, không màng sự đời. Quái y và Nhị trưởng lão đã phục vụ cho hoàng gia, và thế gian đã bắt đầu xuất hiện một đan dược kéo dài tuổi thọ đến 500 năm. Đặc cách chỉ được hoàng gia mới có... Đó chính là món quà mà cô đã tặng cho Nhị trưởng lão. Lão đã dùng nó để phục vụ cho hoàng gia, xem như trả ơn cho cô.

Nhờ đó mà tiếng tăm của cô càng được lan truyền rộng rãi. Có người nói cô tài giỏi, là Vương nữ của đất nước. Lại nói cô là công chúa bí ẩn nhất lịch sử, dù không biết cô đã đi đâu. Bảo vật cô để lại cũng khiến thiên hạ không yên, Tiên sơn trở thành môn phái được nhiều người đề mắt. Mọi thứ dần dần ổn định và trở nên bình yên. Nhưng thế gian vẫn luôn nói về Huyết vương, cái danh hiệu này đã trở thành truyền thuyết trong lòng mỗi người. Truyền thuyết về vương nữ bí ẩn của trần gian

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Trong không gian cô nhìn đến, khóe môi nàng lên mỉm cười. Tiểu Huyết trên vai cô

" Đây là điều chủ nhân muốn? "

" Phải! "

" Chủ nhân thật khó lường "

" Ha! Mà ta ngủ bao lâu rồi? "

" Đã mấy ngày rồi (Thời gian trong không gian khác với bên ngoài) "

Tiểu Huyết nói thêm

"Chủ nhân! Người vì tiếp nhận Hóa Diễm nên mới chịu không nổi mà ngã đi. Nay đã ổn định mấy phần nhưng người cũng cần phải tu luyện "

"Ừ..."

Cô nhắm mắt dựa vào ghế, như nhớ ra gì đó liền nói

"Con quạ kia đâu?"

"Chủ nhân cần ta?"

Từ không trung con quạ đen xuất hiện, trông nó rất nghiêm nghị. Bộ lông màu đen mềm mượt, đôi mắt xám tro lạnh lùng. Hai chân đậu trên người cô

"Người gọi ta là gì?"

"Chủ nhân..."

Cô chống tay lên ghế tựa đầu, ngón trỏ sờ sờ cái đầu nhỏ của nó. Tiểu Huyết nhìn đến con quạ

"Lâu quá nhỉ?"

"Ừ! Không ngờ người lại tìm được chủ nhân trước..."

"Ha! Do ta giỏi"

Cô nhìn vào con quạ, giọng nói vang lên

"Ta từng gặp người chưa?"

"Chủ nhân quên rồi sao? Ta là con quạ mà người cứu khi ở thế giới trước..."

Cô nhớ ra, kinh ngạc mỉm cười

"Người đã đi theo ta đến tận thế giới này?"

"Phải! Ta đã quan sát người. Người hoàn toàn xứng đáng trở thành chủ của ta..."

"Người cũng là kẻ hay nhìn chằm chằm ta?"

Advertisement / Quảng cáo

Con quạ gật đầu cái rụp khẳng định. Cô nhìn nó hứng thú

"Người sao lại chọn ta làm chủ?"

"Chủ nhân tài giỏi xuất chúng. Thông minh khó lường. Mỗi cử chỉ, hành động, lời nói đều suy tính cẩn thận. Nhìn xa trông rộng, sắp xếp mọi thứ trong lòng bàn tay. Mỗi hành động của người đều có mưu tính, người khiến kẻ khác không thể nhìn thấu. Dù bề ngoài người vô tư lạnh nhạt, nhưng ý nghĩ của người lại không đơn giản. Ta đã được chứng kiến..."

"Hử? Nói ta nghe xem"

"Những gì ta thấy chẳng phải ở đây ai cũng biết rõ sao? Chỉ có thể tóm gọn lại rằng. Một đường đi của người cứ ngỡ là đường thẳng, nhưng nó lại rẽ ra nhiều hương khác nhau. Cũng giống như một cái cây có nhiều nhánh, và những nhánh đó chính là bước đường mà người muốn đi. Khi hoàn thành thì sẽ có kết quả như mong muốn của người"

Cô nhếch môi nhìn con quạ

"Rất thông minh! Lời nói cần trọng, ta thích. Người tên là Hắc Ảnh. Gọi tiểu Hắc"

"Đa tạ chủ nhân. Ta sẽ nói cho người biết sức mạnh của ta"

"Hử? Được"

"Thân thể ta có một lá chắn cường đại, bất kì thứ gì cũng không thể xâm hại. Ta có thể biến lớn nhỏ tùy ý. Tốc độ rất nhanh. Nhưng bây giờ ta vẫn còn yếu, không khác gì Xích Xà vương. Nếu như ta có thể biến thành người thì ta có thể tạo ra những môn vũ khí theo ý muốn. Sức mạnh của ta là chiến đấu vũ khí. Ta đã ngủ đông cách đây 1000 năm và được tái sinh lần nữa. Ta hầu như không nhớ gì, chỉ biết ta là Càng Khôn Thần Điều"

Cô nghe xong gật nhẹ đầu, bàn tay gõ lên ghế suy tư. Tiểu Huyết bên cạnh nhìn tiểu Hắc nói

"Gọi ta là Huyết Xà. Mà người đã khôi phục tới đâu rồi?"

"Không tốt lắm"

"Ừ... Chúng ta vẫn còn rất yếu. Bây giờ chỉ có thể dựa vào chủ nhân"

Cô nghe xong như nhớ ra gì đó liền nói với tiểu Huyết

"Ta đã lấy đi Tiên tháp, một hồi người sắp xếp một chút."

"Rõ _ _"

"Mà con heo nhỏ đâu rồi?"

Cô nhìn quanh hỏi, tiểu Hắc nhìn xung quanh. Sau đó bay lên đi đầu đó, khi trở lại mang theo một cục bóng trắng bự. Mà điều khiến cô và tiểu Huyết kinh ngạc là vì trên người tiểu Bát Đan giờ đây là cả một bầu trời u ám. Cô kinh ngạc, tiểu Hắc thả tiểu Bát Đan xuống người cô. Cô đưa tay ra hứng lấy nó, xoa lấy bộ lông trắng

"Người sao vậy?"

Tiểu Huyết nhìn đến đuôi đuôi đánh đánh vào thân thể nó

"Này! Sao vậy? Sao giống heo sắp chết vậy?"

Lần này tiểu Bát Đan không thêm cái lị với lời nói châm chọc của tiểu Huyết, khi ngược lên gương mặt u ám đến mức khiến cô thất kinh

"Ký chủ có gì cần ta sao?"

Tiểu Bát Đan chậm rãi nói vô lực, cô chớp mắt

"Ừ thì... người bị làm sao vậy?"

"Ta không sao"

"Xạo quá! Này heo mập! Có chuyện gì vậy? "

"Không có gì "

Cô không hiểu gì vuốt bộ lông nó, tiểu Hắc bỗng nhiên lên tiếng

"Chào! Ta là tiểu Hắc, chủ nhân đặt tên ta là Hắc Ảnh "

"Ủ! Ta là Bạch Cốt Hồ. Hân hạnh gặp mặt "

"Chủ nhân! Ta nghĩ tiểu Cốt bị tổn thương về con Kim Loan kia "

"Tôn thương? "

Cô nghe tiểu Hắc nói mà kinh ngạc nhấc lại, quả nhiên tiểu Bát Đan càng u ám hơn. Tiểu Huyết nghe xong liền cười to

"Ha ha! Ta thấy con chim chính đó nói đúng mà, hồ ly người yếu như mèo "

Tiểu Bát Đan quay qua nhìn tiểu Huyết, khuôn mặt khủng bố dọa người. Âm trầm trầm tiểu Huyết khiến nó cứng đờ miệng. Cô cười nhạt xoa đầu tiểu Bát Đan

"Cấp của con phượng hoàng đó là bao nhiêu? "

"Chắc khoảng 50... ◡ ◡ ◡ ◡ ◡ "

Cô nâng tiểu Bát Đan lên cười nhẹ nói

"Chỉ cần người tu luyện thì sẽ mạnh hơn con chim đó mà. Cần gì phải ảo não "

"Nhưng ta là hệ thống, tu luyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều "

"Người không nhớ ta là luyện đan sư sao? "

Tiểu Bát Đan ngẩng mặt lên

"Nhưng..."

"Ta đã tìm ra được rất nhiều loại đan dược mới. Ta sẽ luyện cho người uống để tu luyện. Người đi theo ta nên nhớ một điều, không có gì là dễ dàng. Nhưng cũng không có gì là khó, chỉ cần người muốn hay không mà thôi. Người có muốn đánh bại con chim đó không? "

"Muốn! "

Tiểu Bát Đan gạt đầu cái rụp chắc chắn, cô ánh mắt nghiêm nghị

"Thế giới có rất nhiều điều người không biết. Nhưng người sẽ có quyền được biết, vì người đang có thời gian. Hiểu ý ta chứ? "

"Àn! "

"Ngoan lắm "

"Ồi giờ! Ta thấy chủ nhân nói đúng rồi đó. Người ngoài cái thân mập ra thì mấy cái khác cũng được chứ. Đờng lười là được rồi. Huống hồ ta thân là Xà vương, mất đi đạo hạnh ngàn năm cũng có sao đâu. Người đúng là heo yếu đuối "

Tiểu Bát Đan lờm qua tiểu Huyết, nhảy xuống cong đuôi chửi

"Rần thú! Người nghĩ mình là ông bà nội ta chắc! Nói trên đầu ta nói xuống, rần thú miệng thú "

Tiểu Huyết tức giận nói

"Ta đang an ủi người nha. Con hồ ly mập không biết ơn thì thôi còn chửi ta "

"Ai cần! Người nghĩ mình là gì? Ta cần con rần thú như người an ủi ả? "

"Người..."

#&%(@-#!*+##

Tụi nó lại cãi nhau ầm ĩ, tiểu Hắc nhìn đến lác đầu ngón ngấm. Nói với cô

"Chủ nhân nên đi tu luyện "

"Được! Người canh hai tụi nó giúp ta "

Cô đi vào đạo thất ngồi xuống bát quái nhập định, đôi mắt cô nhắm nghiền. Hàng mi cong dài đen vút xinh đẹp từ từ rũ xuống. Xung quanh một mảng yên tĩnh...

Thời gian trôi qua, bỗng xung quanh cô tỏa ra ngọn lửa Hắc Diễm. Ngọn lửa màu đen dao động trong không trung, như mê hoặc vang lên tiếng nói

"Người là chủ nhân tiếp theo của ta? "

Cô khẽ mở mắt, nhìn ngọn lửa ở không trung

"Phải "

"Ha ha! Người có thích giết người không? "

"Không biết "

"Ta sẽ cho người tất cả, hãy giao linh hồn người cho ta "

Ngọn lửa mê hoặc nói, cô nhìn đến

"Bất kì điều gì? "

"Phải "

"Ta muốn không chế người "

"Cái gì? "

Ngọn lửa kinh hãi, sau đó cười to

"Ha ha ha! Người đang nói gì vậy? "

Cô từ từ đứng dậy bước đến gần ngọn lửa

"Kẻ cản đường ta, khiến ta khó chịu, không vui, tức giận. Thì cái kết chỉ có sự bi thảm. Người muốn lấy linh hồn ta? Người đủ bản lĩnh không? "

Lời nói cô như có như không vang vọng giữa không trung, cô đưa tay chạm vào Hóa Diễm..

Cô khẽ nhắm mắt lại, một lần nữa mở ra cô thấy mình đang ngồi trong mặt đạo. Đứng dậy cô bước đi vào mặt thất để Huyết Tân kiểm. Cô nhìn thanh kiếm đang lơ lửng giữa không trung, chạm khẽ vào nó.

Cô đứng đó trầm tư một khoảng thời gian dài. Giọng nói nhẹ nhàng vang lên

"Người mạnh hơn ta nghĩ... một kiếm đã khiến con rồng đó biến mất... Con rồng đó biết ta? Rốt cuộc thì... ta là ai? "

Cô khẽ tay xuống xoay người bước đi, khi cửa thất đóng lại từ thanh kiếm run nhẹ

"Chủ nhân... "

Cô bước ra ngoài phòng khách nhìn tiểu Huyết và tiểu Hắc đang đánh cờ, tiểu Bát Đàn thì nằm kế bên ăn bánh. Cô nhìn đến nói

"Kiểm tra bảng số liệu "

Tiểu Bát Đàn nghe xong liền nhớ ra

" Ah! "

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ

Thời gian: Nửa năm

Tặng: 5000 điểm, lever 10, 30 EPX và 5 điểm khả năng sinh tồn

Vật phẩm thu được: Hắc Diễm hòa, Thủy châu

Danh hiệu: Huyết vương

Công lao: Giết rồng, tặng thêm 10.000 điểm]

Cô nhìn đến kinh ngạc, nói

" Cho 15 EPX vào giá trị may mắn., 5 vào mị lực, 10 vào hồi sinh. Nâng 5 cấp cho hệ thống "

[Đã rõ ----- Khai mở khả năng Giết Quái]

Bảng số liệu:

Tên ký chủ: Huyết Hàn Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng: Thiên thông nhãn. Diễn xuất. Ma pháp sư cường đại

Khả năng sinh tồn: 110 (+5)

Khả năng hồi sinh: 10 (+10)

Giá trị may mắn: 10 (+ 15)

Nâng cấp hệ thống: Lever 2 (+5)

Giết Quái (Mới mở): 1

Mị lực: 80 (+5)

Trí Tuệ: Tối đa

Lý do chết: Té công

Danh hiệu: Vương Nữ, Huyết vương

Điểm: 3690 + 15.000 = 18.690 (- 5.000 điểm) = 13.690 điểm

Cấp: 115 (+10)

** Kết thúc **]

Cô nhìn bảng số liệu rồi gật nhẹ đầu, tiểu Bát Đàn nhảy lên người cô vui mừng

" Đa tạ ký chủ! Người thật là hảo phóng (*~~*) "

" Ủ! Vui là được. Nhưng khả năng giết quái là thế nào? "

" Ký chủ sẽ được nhận điểm nếu giết được những con quái vật ở từng thế giới. Nhưng không dễ đâu, phải giết những con Quái khó xoi mới được tính "

" Ủ... "

Tiểu Huyết nhìn tiểu Bát Đàn khinh bỉ

" Trông ngươi như heo vừa được thả khi sắp bị mổ thịt vậy "

" `△´ Ê tên kia! Ta chọc vào quý đạo nào của ngươi hay gì mà thích nói móc vậy. Đừng là đồ rảnh thúí "

" Ngươi là hồ ly mập như con heo. Đáng ghét khó ưa "

" Con ngươi chỉ có cái thân xấu xí, không làm nên tích sự gì "

" Chắc ngươi đẹp ả? Ngươi mới không làm được gì đó "

" Ngươi thì có "

.....

Cuộc chiến tranh cãi và bắt đầu. Tiểu Hắc dường như đã quen nên cũng không nói gì. Cô ngồi xuống ghế nhấp ngụm trà, tiểu Hắc hỏi cô

"Chủ nhân tịnh đường thế nào rồi? "

"Khá hơn rồi "

"Chúc mừng chủ nhân "

Tiểu Huyết ngừng cãi vả với tiểu Bát Đan, nhìn qua cô

"Chủ nhân! Người nên luyện Tây tùy đan "

Cô đặt tách trà xuống, đầu tựa vào ghế suy tư. Sau đó khẽ môi hé ra, tiếng nói lạnh nhạt vang lên

"Không cần! Hiện tại ta chưa muốn ổn định lại linh lực. Ta muốn tìm kiếm ma pháp cường đại hơn trước "

Tiểu Huyết và tiểu Bát Đan kinh ngạc, tiểu Hắc đôi mắt xám tro nhìn cô không ý kiến. Tiểu Huyết hỏi

"Sao chủ nhân muốn làm thế? "

"Phải đó ký chủ! Người muốn tìm kiếm ma pháp gì? "

Cô nhìn qua tiểu Hắc, đôi mắt ánh lên ý vị

"Người nói xem tại sao ta lại làm vậy? "

Tiểu Hắc hơi cúi đầu nói

"Chủ nhân anh minh sáng suốt. Làm việc đều cần trọng, khẳng định có lý do. Ta không dám có ý kiến "

"Không sao! Cứ nói suy nghĩ của người "

"Vậy ta xin được mạo phép. Ta nghĩ chủ nhân muốn tìm kiếm ma pháp mình muốn trước, sau đó mới tu luyện Tây tùy đan là vì chủ nhân muốn Diễm Hỏa và ma pháp đó có thể dung hòa và ổn định hơn. "

Tiểu Huyết nghe thấy liền hiểu ra, cái đầu nhỏ gật gật. Cô đưa tay xoa đầu tiểu Hắc nói

"Người suy nghĩ rất thấu đáo "

"Tạ chủ nhân "

"Ký chủ! Người muốn tìm ma pháp nào? "

Cô lạnh lùng nhìn vào khoảng không, lời nói vang lên dứt khoát

"Hắc ám "

Tiểu Huyết nghe xong hơi mất hồn

"Chủ nhân muốn ma pháp Hắc Ám để làm gì? "

"Ta muốn thí nghiệm vài thứ. Nhưng ta có duyên với nó không? "

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhìn qua tiểu Huyết hỏi

"Chủ nhân linh lực cường đại. Ta sớm đã nhìn ra người có thể sử dụng tất cả ma pháp. Việc còn lại người chỉ cần tìm kiếm để thức tỉnh nó mà thôi "

Cô gật nhẹ đầu sau đó nhìn qua tiểu Bát Đan

"Thế giới nào thích hợp để thức tỉnh ma pháp Hắc Ám? "

"Ký chủ nếu muốn thì ta cũng sẽ tận lực. Ma pháp Hắc ám biến hóa khôn lường, nhưng chủ yếu là hướng về xác và tà khí của người chết. Đã vậy nơi thích hợp nhất chính là Mạt thế "

"Mạt thế? "

Cô nhắc lại, tiểu Bát Đan nhảy lên đuôi cô

"Ký chủ thấy thế nào? "

Cô suy tư một hồi liền nói

"Được! Tại cốt truyện trước "

[Tài cốt truyện: Thế giới này là thế giới nhân tạo, nói về thanh xuân vườn trường của nữ9 Diệp Đình Lan. Nữ9 vốn là một tu chân, vì bị hãm hại chết mà xuyên không đến hiện đại. Vốn thân thể mà nữ9 nhập vào thường bị khinh bỉ và ức hiếp. Nữ9 mượn thân xác và hứa sẽ trả thù giúp thân xác đó. Nhờ vào trí nhớ và đã từng là một tu chân tài giỏi nên nữ9 đã bắt đầu lại con đường tu luyện. Tò ra nị lực kinh người và hút hồn bao nhiêu chàng trai. Vì ở hiện đại linh khí quá ít nên nữ9 đã phải tu luyện bằng tà đạo. Vốn khi linh lực đang trong quá trình khôi phục thì Mạt Thế ập đến. Do công nghệ tiến tiến quá mức, mà dẫn đến sự xâm nhập của virus. Con người bắt đầu thức tỉnh dị năng, nữ9 càng có lợi cho việc tu luyện nên đã trở thành nữ hoàng của con người đứng ra tiêu diệt zombie. Sau khi hỗn độn qua đi thì cùng nam9 sống hạnh phúc đến cuối đời.

Nguyên chủ: Bạch Dao Sương, là một nhân vật phản diện. Một cô nhi không cha không mẹ, vào được ngôi trường danh giá nhờ vào học bổng. Luôn cô độc và không ai quan tâm, nhưng lại rất quý mến Diệp Cơ. Diệp Cơ là em gái của nữ9, nhưng lại luôn bị nữ9 ghét. Cũng là một nhân vật phụ yêu thầm nam9. Diệp Cơ rất thân với nguyên chủ, nên nhiều lần chọc gậy nữ9 và bày mưu hãm hại nữ9. Đến cuối cùng vì bảo vệ Diệp Cơ mà chết, nhưng Diệp Cơ là nhân vật phụ nên cũng khó thoát khỏi cái chết thảm

Ý nguyện của nguyên chủ: Giết chết nam nữ9, bảo vệ Diệp Cơ sống sót ở thời Mạt Thế]

Cô nghe xong liền thấy nghi ngờ, nhìn qua tiểu Bát Đan hỏi

"Có điều khoản gì không? "

[Có! Cẩm ký chủ dùng ma pháp. Và không được chính tay giết chết nam nữ9]

Cô nheo mắt lại, sau đó dựa vào ghế lay trăn.

"Được! Nhưng các người thì sao? Ở lại không gian? "

"Không đâu! Ký chủ không cần lo, hiện tại ta đã thăng tới cấp 7 nên có thể hóa thành ảo ảnh. Bọn ta có thể ở cạnh người, chỉ có người mới thấy và nghe được chúng ta "

Tiểu Bát Đan tự hào nói, cô gật nhẹ đầu

" Ủ! Sắp xếp Tiên thập đến đâu rồi? "

Tiểu Huyết nhìn cô trả lời

" Điều xong thưa chủ nhân "

" Tốt! Mà tiểu Bát Đán, ở Mật Thể thức tỉnh dị năng, vậy có hẳn không gian để đồ không? "

" Dạ có! Nhưng lại là đồ dỏm "

Tiểu Bát Đán khinh thường, cô cười nhẹ xoa đầu nó.

" Được rồi! Đi thôi "

[Bắt đầu quá trình di chuyển ----- Hoàn tất]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Diệt Vong Thời Mật Thể 1

Đôi mắt cô mở ra, cảm nhận thân thể đau nhức. Ánh đèn chói mắt chiếu vào khiến cô nhắm lại, đưa tay che đi ánh sáng. Cô nhìn xung quanh là bồn rửa tay, nơi cô đang dựa vào là một cánh cửa phòng vệ sinh. Cô nhìn thân thể mình bị ướt, trên tay chân còn có dấu bầm tím. Ổ bụng thì đau nhói như bị ai đập vào mấy cái.

" Ký chủ có sao không? "

Tiểu Bát Đán lơ lửng giữa không trung, tiểu Huyết quấn quanh thân nó cũng lo lắng. Cô đứng dậy nhìn đầu tóc rối bù liên hỏi

" Chuyện gì? "

Tiểu Bát Đán sợ hãi ấp úng

" Ổ thì... a thì... cái này... "

" Nói "

" Ta lỡ đem ký chủ chuyển vào thân thể lúc bị đánh xong do đắc tội nữ9. Nên mới bị bạn của nữ9 là Di Anh dẫn theo đám nữ sinh kéo nguyên chủ vào nhà vệ sinh đánh "

Tiểu Bát Đán nói một mạch sợ là cô nổi giận, gương mặt cô âm trầm. Nhìn qua tiểu Bát Đán

" Phạt đánh vào mông 50 cái "

" Ờh □ "

Tiểu Bát Đán chưa kịp xin tha đã bị đuôi của tiểu Huyết vỗ vào mông khiến nó la oai oái

" Ah... đau... đau quá... con rắn thú! Ta sẽ không... a... tha cho người. Ký chủ bớt giận... aaa... ta biết sai rồi... "

Cô không quan tâm bước lại gương chỉnh lại đầu tóc, cô vừa chỉnh lại đồ vừa hỏi

" Không dùng ma pháp vậy dùng bùa được không? "

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Bát Đán đang bị đánh nháy hết chỗ này đến chỗ kia cố đuổi tiểu Huyết ra khỏi người mình nhưng vô dụng. Nói

" Được... a... cứu ta với... ký chủ tha mạng □ "

Cô xè tay ra xuất hiện tám bùa đốt đi, sau đó y phục cô liền khô và trở nên sạch sẽ tinh tươm. Cô uống một viên đan dược, vết thương và đau đớn trên thân đều biến mất. Tiểu Hắc đậu lên vai cô

" Chủ nhân! Người không sao chứ? "

" Ủ! "

Cô nhìn vào gương, nhan sắc của cô đã bị hạ rất nhiều. Giờ đây chỉ còn lại 2 phần, được coi là xinh đẹp một chút. Thân thể vẫn khá đầy đặn. Cô vươn tay cột thấp mái tóc tím dài mềm mại của mình lại. Đeo vào một cặp mắt kính tròn, cô khẽ đưa tay nâng nhẹ kính. Ánh sáng lạnh lóe lên nguy hiểm. Cô nhìn cái cặp gần đó cảm lên, tiểu Bát Đán vẫn loay hoay chạy tá lả, tiểu Hắc đi theo cô. Trước khi đi cô còn nói vọng lại

" Đánh xong mới được đi theo "

Cô dọc bước đi trên dãy hành lang, tiểu Hắc bay theo cô nhìn xung quanh. Dãy hành lang dài hầu như không ai quan tâm đến cô. Cô cũng thư thả đi đến lớp học dựa theo trí nhớ

Cạch!

Cô mở cửa ra, mọi người nhìn cô bằng đủ loại ánh mắt. Thương hại cô, khinh bỉ cô, lo lắng cô, chế giễu cô...

Cô không quan tâm bước lại chỗ ngồi, nhìn cái bàn bị dao gạch từng chữ

Chết đi con chó! Nhỏ mọ cô, xấu xí...

Cô ngồi xuống ghế, vừa ngồi xuống thì một nữ sinh đi lại tức giận. Nữ sinh có mái tóc ngắn ngang vai màu đen, gương mặt thanh tú nhắn nhỏ nhìn cô. Giọng nói chế giễu nhạo bán

" Còn đứng lên được sao? "

Cô biết đây là Di Anh, là bạn của nữ9. Đôi mắt sau cặp kính của cô ánh lên khó chịu, cô vẫn còn nhớ cái đau khi nãy đó...

" Di Anh! Cậu đã làm gì cô ta? "

Một tiếng nói mềm mại vang lên, cô nhìn đến. Đó là một nữ sinh xinh đẹp, mái tóc đen dài ngang eo thắt lại. Đôi mắt to tròn xanh lá nhạt. Mũi cao, môi đỏ mọng. Làn da trắng xinh đẹp như sứ. Thân hình quyến rũ mặc bộ đồ học sinh. Chiếc áo sơ mi hở ra 2 nút áo, để lộ một phần ngực tròn trịa trắng mịn. Chiếc váy ngắn hơn đầu gối. Nữ sinh này tỏa ra mị lực rất lớn, mọi người khi thấy cô ta liền mặt đỏ tím đập. Di Anh xoay lại cười cười.

" Đình Lan! Tổ không có, khi nãy tớ thấy cậu ấy bị té. Nên mới hỏi như vậy "

Nữ sinh đó không ai khác là nữ9 Đình Lan, cô ta nhắm mắt lại

" Thật? "

" Ủ! Cậu phải tin tớ chứ "

Di Anh gật đầu khẳng định, Đình Lan mỉm cười lĩnh động nói

" Được rồi! Tớ tin cậu, chúng ta đi ăn thôi. Tớ đói quá rồi "

Di Anh cũng vui vẻ gật đầu cùng Đình Lan đi, trước khi rời khỏi Di Anh còn liếc qua cô bằng ánh mắt căm ghét. Cô không quan tâm, tiểu Hắc trên vai cô nói

" Chủ nhân! Người không giận sao? "

Cô không trả lời, đôi mắt sau cặp kính hiện lên hứng thú. Bỗng từ ngoài một nữ sinh chạy vào, mái tóc dài hơn vai buộc lệch qua vai trái. Mái ngó che đi vầng trán. Hàng mày cong. Đôi mắt xanh lá cây hiện lên hốt hoảng. Mũi cao. Môi hồng căng mọng. Gương mặt tròn bầu bĩnh, làn da trắng mịn màng hồng hào chảy mồ hôi. Thân hình cân đối, chiếc áo sơ mi gọn gàng, áo khoác bên ngoài dài đến eo. Chiếc váy đen đến đầu gối. Nữ sinh đó chạy lại chỗ cô, gương mặt lo lắng gấp gáp

" Cậu... cậu có sao không? "

Cô nhìn lên, cô biết đây chắc chắn là Diệp Cơ, so với Đình Lan nhan sắc cũng khá giống nhau. Cũng phải, vì vốn họ là song sinh mà, nhưng Diệp Cơ lại học lớp khác do sợ bị Đình Lan nhìn thấy rồi khó chịu...

" Không! "

Cô mỉm cười nhặt lấy khăn tay lau cho Diệp Cơ. Diệp Cơ gấp gấp nói

" Tớ nghe nói cậu bị đám người Di Anh đánh. Tớ liền từ lớp chạy đến đây. Cậu thật sự không sao chứ? "

Đôi mắt Diệp Cơ như sắp nhỏ lệ, cô xoa mặt Diệp Cơ trấn an

" Không! Đừng khóc, tớ không sao. Nhìn đi, đâu có bị thương "

Diệp Cơ nhìn đến thấy lời nói của cô đúng liền an tâm thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười

" Vậy thì tốt rồi. Chúng ta đi ăn thôi "

" Ủ...! "

Cô cùng Diệp Cơ đi đến căn tin, khi lấy đồ ăn xong liền tìm chỗ ngồi. Khi vào bàn Diệp Cơ lên tiếng

" Cậu ăn nhiều một chút. Tớ thấy cậu cứ lao đầu vào học cho kì thi thôi. Không chịu chăm sóc bản thân gì cả "

" Ủ "

Cô gật nhẹ đầu rồi cầm muỗng lên ăn, cô nhìn chăm chăm vào khay cơm rồi hơi nheo mắt lại. Diệp Cơ nhìn thấy liền hỏi

" Sao vậy? Cậu không khỏe à? "

" Không phải! Ăn thôi "

Cô cùng Diệp Cơ dùng bữa, bỗng gần đó nghe thấy tiếng ồn xì xầm vang lên liền quay đầu về hướng đó. Cô nhìn thấy trong đám đông là hai người đang nù kéo nhau. Một nữ nhân xinh đẹp đang cố thoát khỏi vòng tay của người nam nhân. Người nữ sinh đó chính là Đình Lan

Advertisement / Quảng cáo

Còn một nam nhân mặc âu phục lịch lãm, mái tóc nâu chải chuốt gọn gàng để lộ vầng trán cao bóng loáng. Đôi mắt đen sâu không thấy đáy. Mũi cao, môi bạc mỏng vô tình. Gương mặt phải nói là mỹ đến mê người, khiến nhiều nữ sinh say đắm. Người nam nhân đó trên người tỏa ra khí chất bá đạo cùng lãnh tính. Chiếc áo khoác dài hơn đầu gối càng khiến hắn có sự anh khí của một quý ông. Cô xoay qua Diệp Cơ đang dầm đuối nhìn tên nam nhân đó. Tiểu Bát Đàn lơ lửng giữa không trung bay đến chỗ cô không có sức sống. Gương mặt tham hoa buồn bã, trên người nó tiểu Huyết đang quần lấy hà hê, vui vẻ.

" Kỵ.... chủ... "

Tiếng nói nó vang lên như ma, cô không nhìn nó hỏi

" Kìa là ai? "

Tiểu Bát Đàn nhìn theo hướng mắt cô, liền thấy người nam nhân đó liền nói

[Đó là nam9 Phong Dương Chu Vũ, là một Đại soái trong lực lượng nghiên cứu thế giới. Hắn đã đưa ra rất nhiều tiền của để góp vào, nhưng cũng chính nhà nghiên cứu lớn nhất đó đã khiến toàn bộ nhân loại suýt nữa bị hủy hoại. Một tổ chức cực kì lớn... Hắn còn là một người giàu có với gia sản kết xù. Từ hai bàn tay trắng mà bước lên từng bước đến vị trí ngày hôm nay. Gặp được nữ9 trong một lần làm nhiệm vụ, và ở khách sạn. Cả hai đã XXOO, rồi nam9 hứng thú với nữ9. Sau đó mới hết lòng chinh phục tình yêu của nữ9, cả hai cùng vượt qua hoạn nạn ở Mật Thế, dần dần có tình cảm rồi sống hạnh phúc đến cuối đời. Nam9 là người đàn ông 30 tuổi. Tính tình lạnh lùng, bí ẩn. Không dễ ai vào mắt...]

Cô nghe xong gật nhẹ đầu, nhìn Phong Dương Chu Vũ đang kéo tay Đình Lan vào xe. Diệp Cơ bên cạnh buồn bã, tiếp tục ăn cơm.

Bây giờ là buổi chiều, cô đeo cái cặp lên vai. Nhìn lên bầu trời đã ngả trưa, ánh nắng vàng nhạt chiếu rọi. Tiểu Bát Đàn hỏi cô

" Kỵ chủ muốn đi đâu? "

" Gom góp thức ăn "

" Hử? Chủ nhân gom thức ăn làm gì? "

Tiểu Huyết khó hiểu hỏi, tiểu Bát Đàn khinh bỉ nói

" Để ăn chứ làm gì. Ngu "

" Người chứ ai ngu? "

Tiểu Huyết tức giận hỏi lại

" Ta nói nguoi ngu, đồ ngu như heo, ngu như bò, ngu như cái lò xo "

" Người... hử! Chủ nhân, khi này ta đánh chưa đủ 50 cái, để ta đánh tiếp "

" Người nói gì? Rõ ràng là đủ rồi. Xạo hà, có tin ta nướng người thành rắn chín rồi ăn không? "

Tiểu Bát Đàn tức giận cãi lại.

" Có ngon thì nướng đi, nướng đi "

"Người... "

.....

Cô nhìn vào không trung vô định, tiểu Hắc bay đến bên cô

"Chủ nhân sao vậy? "

"Không gì! Ta thấy cần mua đồ ăn "

Tiểu Huyết nhìn qua cô

"Chủ nhân! Người là người tu đạo, cần gì ăn? "

"Ta muốn! Thu gom hết tất cả thức ăn. Sau này trong không gian phải có đúng 3 bữa một ngày. Huống hồ cũng cần cho Mạt Thế... Ta muốn thưởng thức nĩa vị nhân gian "

Tiểu Bát Đan nghe thấy thì liền hưng phấn. Cái đuôi hồ ly phe phẩy

"Chủ nhân anh minh! Trong không gian thức ăn sẽ không bị hư thối dù bao lâu đi nữa. Nên kỳ chủ không cần lo "

Tiểu Huyết thì ngược lại, cái đuôi phe phẩy. Gương mặt nhăn nhó khó hiểu

"Chủ nhân! Ta biết người thích nhưng ai sẽ nấu? "

Cô nhếch môi cười nhẹ

"Yên tâm! Không ai trong chúng ta nấu. Khi ta lấy được ma pháp Hắc Ám, ta sẽ tạo ra điều kỳ diệu "

Cả 3 con vật đều kinh ngạc nhìn nhau. Tiểu Huyết hỏi

"Ý chủ nhân là gì? "

"Các người sẽ biết sớm thôi. "

"Nhưng bây giờ người đâu có tiền để mua đồ "

Tiểu Bát Đan lên tiếng, cô bước đi. Tiếng nói lạnh nhạt

"Đi kiếm "

Những con vật nhỏ nhìn nhau, tiểu Bát Đan hỏi

"Các người nói xem kỳ chủ kiếm bằng cách nào? "

"Ta không biết! Nhưng điều khiến ta dễ tâm nhất chính là câu nói sâu xa của chủ nhân. Người muốn làm gì với ma pháp Hắc Ám? "

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Huyết âm trầm hỏi, tiểu Hắc lên tiếng

"Chủ nhân thần cơ diệu toán. Chúng ta vẫn còn thua rất xa, người thông minh tuyệt đỉnh. Mọi việc đều có tính toán, chúng ta nên tin vào người "

"Nhưng ta muốn hiểu người hơn. Ta muốn bắt kịp suy nghĩ của chủ nhân "

Tiểu Huyết nhìn theo bóng lưng cô. Tiểu Hắc nói

"Ta cũng giống người. Nhưng chúng ta cần phải cố gắng. Ta nghĩ chủ nhân đang muốn chúng ta đuổi kịp người. Đó là cách dạy của chủ nhân "

Tiểu Hắc và tiểu Huyết nhìn nhau gật đầu, tiểu Bát Đan này giờ nghe không hiểu.

"Hai người nói xàm gì vậy? "

Tiểu Huyết quay qua tức giận

"Đầu heo như người thì biết cái gì. Đuổi theo chủ nhân kia "

"Từ từ làm gì ghê vậy. Mà người nói ai là đầu heo đó? "

"Người chứ ai "

"Người mới là rắn thúi ngu ngốc "

"Con hồ ly heo như người thì có "

"Người... "

.....

Dưới khung trời rộng lớn, hình ảnh 3 con vật nhỏ đi theo sau cô đã được ghi vào dòng thời gian. Sự gắn kết giữa cô và bọn nó ngày càng chặt chẽ, thử thách tuy khó nhưng cô tin vào những vật nhỏ của mình.

Khoảng trời rộng lớn, dù cho có là ánh dương sáng chói nhất cũng không thể nào dò xét được tâm tư của người con gái ấy. Trái tim đó rồi cuộc như thế nào? Là một màu đen, hay là màu đỏ? Trong trí óc kia rồi cuộc đang nghĩ gì? Liệu thế gian này sẽ có ai có thể nhìn thấu cô? Liệu thế gian này rồi sẽ ra sao bởi sự xuất hiện của cô? Tất cả chỉ có thời gian là chìa khóa giải đáp mọi câu đố

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Diệt Vong Thời Mạt Thế 2

Cô ngồi trên ghế sofa nhỏ, đôi mắt chăm chăm vào màn hình máy tính. Tiểu Bát Đan nhìn quanh căn phòng trọ, bầu môi

"Không bằng một góc của không gian "

Tiểu Huyết cũng gật nhẹ đầu nhìn cô

"Chủ nhân! Khuya rồi sao người không ngủ? "

"Kiểm tiền "

Cô lạnh lùng nói, tiểu Hắc nhìn vào không hiểu gì. Đôi mắt cứ như bị xoay vòng vòng, liên hỏi

"Chủ nhân hiểu gì không?"

"Không "

Tiểu Hắc:....

Tiểu Huyết:...

Tiểu Bát Đan cười gượng hỏi

"Vậy ký chủ tính làm gì để kiểm tiền?"

"Có một cách nhanh gọn lẹ, hên thì an toàn. Xui thì ngồi bóc lịch "

Lời nói cô lạnh nhạt, ba con vật nhỏ rùng mình. Tiểu Huyết hỏi

"Là công việc gì?"

"Cướp ngân hàng "

.....

Advertisement / Quảng cáo

Không gian một mảng yên tĩnh, tiểu Bát Đan khôi phục đầu tiên nói

"Ký chủ! Hoi thất đức á "

Tiểu Hắc lại không nghĩ vậy

"Ta thấy chủ nhân nói đúng. Vì dù sao khi mặt thể tới thì tiền cũng chỉ là rác "

Tiểu Huyết gật đầu tán thành nhìn cô

"Vậy chủ nhân biết Hack không?"

"Không "

Khi cô trả lời tiểu Bát Đan liền xù lông

"Ký chủ không biết mà đòi kiểm. Ta không muốn bị giam đầu "

Khi tiểu Bát Đan nói xong thì thấy mình bị cô cùng hai con vật kia nhìn chằm chằm. Linh cảm mèo của nó cho thấy không có gì tốt lành liền muốn chuồn đi

"Ta buồn ngủ quá..."

Tiểu Huyết quán trên người nó dùng đuôi ngăn tiểu Bát Đan bỏ trốn, nói

"Người giúp chủ nhân đi "

"Nhưng ta không muốn làm người xấu □ "

Cô đưa tay xoa đầu nhỏ của tiểu Bát Đan nói

"Đi theo ta thì người sẽ làm nhiều việc xấu đó "

Tiểu Bát Đan nhìn cô

"——_—— Ký chủ có thể giữ chút tự trọng không?"

Cô nhìn đến máy tính, nói

"Thế giới này sắp diệt vong, tiền cũng chỉ như một tờ giấy không hơn không kém. Bây giờ chúng ta xài giúp họ khi có thể thì cũng không tính là xấu "

Tiểu Bát Đan cạ lờ trước cái lý lẽ của cô, nhưng lời nói của cô cũng rất đúng. Bây giờ nó đã đi theo ký chủ, cả đời này đều phải phục vụ người thì phải nghe người. Giúp đỡ người, như vậy mới là một hệ thống ngoan. Dù ký chủ chưa làm việc tốt bao giờ, nhưng mỗi việc xấu người làm đều có lý do chính đáng.

"Được! Ta giúp người "

Tiểu Bát Đan nói, đôi mắt nhắm lại..

[Khởi động hệ thống ----- Quá trình tạo mật mã virut ----- Xâm nhập hệ thống Ngân Hàng ----- Đếm ngược 30 giây]

[30, 29, 28, 27....., 18, 17, 16, 15.... 13.... 10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1... ----- Kết thúc quá trình đếm ngược. Xâm nhập hoàn tất]

[Ký chủ muốn lấy bao nhiêu?]

Cô hơi ngần ra, suy tính. Tiểu Huyết ngoe ngoáy đuôi nói

"Lấy nhiều nhiều nha chủ nhân "

"Vậy thì lấy khoảng 1 tỷ đôla thôi "

[Bắt đầu quá trình chuyển khoản ----- Mã số 057213 ----- Chuyển khoản thành công]

Lời nói hệ thống vừa dứt tiểu Bát Đan mở mắt ra nhìn cô

"Chúng ta đợi tới mai là rút được rồi ký chủ "

"Ừ! Giờ đi ngủ "

Cô nói rồi bước lên giường, tiểu Huyết quán trên người tiểu Bát Đan cùng ngủ sô pha. Còn tiểu Hắc đậu lên cái đèn gần đó ngủ, như một bức tượng điêu khắc...

Sáng hôm sau cô cùng 3 vật nhỏ đi mua đồ, vì hôm nay là chủ nhật nên cô mới có thể thư thả. Bước đi trên đường phố mát mẻ, cô nhìn những thứ xung quanh. Đôi mắt sau chiếc kính ánh lên tia sáng nhạt. Xung quanh ngoài đường cô nghe thấy tiếng bản tán

- Nghe gì chưa? Hôm qua ngân hàng ***** bị mất 1 tỷ đôla đó

- Nghe rồi! Trên mạng bây giờ đúng top 1 luôn.

- Ủ! Không biết ai giỏi như vậy. Lấy đi trong một đêm không gây động tĩnh gì

- Phải đó! Cảnh sát cũng đang rất bận khoản

- Trồi! Ai lại tài giỏi như vậy?

- Ta thấy cái này là cướp chuyên nghiệp nha

- Ủ! Ha ha...

.....

Từng lời nói xung quanh đều lọt vào tai bọn cô, tiểu Bát Đan cười cười

"Thật không ngờ nhanh như vậy đã biết "

Tiểu Huyết quần trên người nó nâng đầu nhỏ

"Ta thấy bọn chúng cả đời cũng sẽ không biết là chúng ta "

Advertisement / Quảng cáo

Cô không nói gì đi vào siêu thị lớn nhất thành phố, vừa bước vào trong thì tiểu Bát Đan đã chạy quanh khắp nơi, tiểu Huyết quần quanh người nó cũng bị kéo đi. Trông nó rất vui..

Cô đi tới quầy thức ăn nhìn hai nữ nhân viên đang bước tới

"Chào quý khách! Cô muốn mua gì? "

Cô nhìn xung quanh bán đầy đủ loại trái cây, thịt cá, gà, rau củ thượng hạng liền nói

"Ta muốn mua tất cả đồ ăn ở đây. Liên hệ với các siêu thị khác, ta cũng muốn mua tất cả đồ ăn ở đó "

Các nhân viên điển người, mồ hôi chảy ra cười gượng

"Quý khách nói gì? "

"Liên hệ các siêu thị, hay các nơi nào tùy các người. Tôi muốn mua hết đồ ăn ở đó. Rồi gọi tới địa chỉ này, đây là thẻ "

Tôi đưa thẻ cho họ rồi đi loanh quaoanh, xem quần áo. Tiểu Hắc bên cạnh cô nói

"Chủ nhân nên mua thật nhiều quần áo. "

"Ừ "

Cô gật nhẹ đầu rồi đi xem những bộ quần áo, ở đây còn có đồ cổ trang. Đủ loại trang phục, cô thấy vậy liền mua hết. Cô lại chuyển qua tiệm sách, kiểm mua những quyển sách nấu ăn. Cô mua hơn 100 quyển. Còn có những quyển truyện tranh khoảng hơn 1000 quyển khác nhau để từ từ đọc.

Cô đi xung quanh mua rất nhiều, mọi người nhìn cô như quái nhân. Rõ ràng người cô toàn là đồ bình thường, sao lại có thể mua nhiều như thế?

Cô không quan tâm, khi mua xong cũng đã là buổi trưa. Cô tìm một quán ăn uống, tiểu Bát Đan hạnh phúc ăn ngấu nghiến, tiểu Huyết nhìn đến khinh bỉ.

Cô đang dùng bữa thì tiểu Hắc hỏi

"Chủ nhân tính làm gì tiếp theo? "

Cô hơi dừng lại suy nghĩ

"Luyện bắn súng, luyện võ "

Tiểu Bát Đan nghe xong liền ngược lên, cái miệng nhỏ vì tràn ngập thức ăn nên nói không rõ

"A nó ý ừ ó vô ỉnh ả? (Ta nhớ ký chủ có vô siêu đình mà?) "

"Ta muốn học hỏi thêm "

"Ồ "

Tiểu Bát Đan tiếp tục ăn món shushi cá ngừ, trông nó rất hạnh phúc. Cô nhìn đến mím cười nhẹ...

Sau khi ăn xong cô đã lấy lại thẻ, bọn họ nói 1 tuần nữa sẽ giao tới cho cô. Cô bắt đầu công cuộc tìm võ đường, nơi cô tập là võ Karate. Cô khi ở siêu thị đã mua rất nhiều sách về võ thuật, có gì sau này tự luyện. Cô nhìn võ quán cao lớn, bây giờ đã là 13h trưa.

Cô bước vào trong, một thầy giáo đi ra hỏi

"Em đến đây làm gì? "

"Học "

"Hử? Vậy em theo thầy đăng ký "

Cô đi theo thầy giáo đang mặc một bộ đồ võ màu trắng, đai lưng màu đen. Khi đi cô có lướt qua một phòng tập võ cùng rộng lớn, khoảng 100 mét vuông. Ở trong đó có hai người đang đứng, bộ đồ cũng giống như thầy giáo đang dẫn cô đi. Còn những người khác thì ngồi nhìn hướng dẫn, đai lưng thì đủ màu khác nhau...

Cô sau khi đăng ký và đóng tiền học thì được đưa cho một bộ đồ thay vào. Đai của cô là màu trắng..

Thầy giáo vừa đi vừa nói

"Thời gian học là liên tục. Vì ở trường này chủ yếu là truyền bá võ thuật nên sẽ không có ngày nghỉ. Em hiểu chứ? "

"Vâng "

"Em mới vào nên phải cẩn thận. Đừng dễ bị vướng mắc vào đám học sinh đó. Hiểu không? "

"Vâng "

"Tôi tên là Ngô Đồng. Là một trong thầy dạy võ ở đây. Em có thể gọi thầy là Ngô lão sư "

" Vâng "

Cô theo sau thầy giáo bước vào trong. Ngô lão sư đứng nghiêm nghị ho khan cho tất cả học sinh chú ý

" Khụ khụ! Hôm nay lớp ta có một học sinh mới. Các em hãy chiếu cố em ấy. Hãy giới thiệu bản thân đi "

Cô nhìn quanh đám học sinh, đưa tay nâng mắt kính. Ánh sáng lạnh tỏa ra

" Minh là Bạch Dao Sương! 17 tuổi, rất hân hạnh gặp mặt "

Khi cô vừa dứt lời thì một cánh tay đưa lên, Ngô lão sư nhìn thấy liền nói

" Em có ý kiến gì? "

Người đứng lên là một nữ sinh hoạt bát đáng yêu. Gương mặt thanh tú bầu bĩnh. Nụ cười tươi hiện lên rõ ràng

" Xin chào! Tôi là Âu Nghi, 17 tuổi. Tôi đã học ở võ đường hơn 1 năm, rất vui được gặp cậu "

Cô nhìn đến đai lưng đỏ đen của Âu Nghi, gật nhẹ đầu

" Hân hạnh "

Ngô lão sư nhìn qua cô

Advertisement / Quảng cáo

" Em vừa mới đến, kiến thức cơ bản chưa nắm vững. Em hãy ở một góc quan sát "

Cô gật nhẹ đầu ngồi vào ghế, tiểu Hắc trên vai cô nói

" Chú nhân! Người ở đây quan sát sao? "

Cô gật nhẹ đầu, tiểu Bát Đán và tiểu Huyết ăn no nên đã vào không gian ngủ nướng rồi. Cô thấy tiểu Huyết đang bắt đầu bị ảnh hưởng bởi chú heo lười kia...

Thời gian dần trôi qua, cô đã quan sát những đòn đá cao của môn võ này. Những cú đá đều có uy lực và gây ra mức sát thương lớn. Cô nhìn vào trong sách, karate có rất nhiều cấp bậc. Từng chiêu thức đều chủ yếu là tấn công bằng cách đá. Đôi mắt sau chiếc mắt kính của cô ánh lên tia sáng lạnh. Khoảng 30' sau mọi người nghỉ ngơi. Âu Nghi liền chạy qua chỗ cô, khăn lau mồ hôi. Miệng cười nói

" Cậu mới đến nên còn lạ lẫm. Hay để tôi giới thiệu mọi người cho cậu "

" Không cần "

Cô lắc đầu, việc cô làm là đến học hỏi. Chứ không phải đến để chơi đùa. Thời gian đã không còn nhiều...

Âu Nghi thấy vậy liền chu môi nhỏ hồng

" Cậu khá lạnh lùng nha. Giống học trưởng vậy "

Cô nâng khóe môi cười nhạt, Âu Nghi ngồi xuống cạnh cô

" Hay chiều chúng ta đi ăn ha "

Cô nghe vậy gật nhẹ đầu, Âu Nghi vui vẻ nói đủ thứ chuyện. Cô bỗng dung nhìn thấy một tấm thẻ màu đen bằng giấy rách trên đất liền nhặt lên. Điều đáng kinh ngạc là trên tấm thẻ có đề chữ

Luyện Súng!

Phía dưới cũng có hình một cây súng, cô nhếch môi nghĩ

' Trời cũng giúp mình '

" Đó là của tôi "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Diệt Vong Thời Mạt Thế 3

Cô xoay người lại, liền nhìn thấy một người con trai khoảng 20 tuổi. Mái tóc hai phai màu xám và đen. Đôi đồng tử màu đen lạnh lùng, mũi cao thẳng. Môi hồng nhạt hé ra. Làn da mịn màng hơi trắng. Thân thể cao ráo mặc bộ đồ võ, đai lưng đen. Dung nhan phải nói là tuyệt mỹ, một vẻ đẹp gì đó kì lạ. Khí tức tỏa ra cũng không bình thường..

Cô nheo mắt lại đứng lên đối diện với người con trai này, Âu Nghi nhìn thấy hắn liền cười tươi

" Học trưởng "

Âu Nghi nhìn qua cô, nói

" Đây là học trưởng của tôi. Cũng là thầy dạy võ ở đây, tên Vu Tử Ân. Còn đây là Bạch Dao Sương mới đến "

Cô nhìn đến gật nhẹ đầu xem như chào hỏi, đưa tấm thẻ đen lên

" Của anh? "

" Phải "

Âu Nghi tò mò ghé đầu vào xem, nhưng cô nhanh tay úp mặt chữ xuống. Đưa cho Tử Ân, Âu Nghi bĩu môi

" Bí mật vậy "

Cô thấy Tử Ân xoay đi liền nói

" Tôi muốn theo đến đó "

Tử Ân xoay người lại, cô bước đến gần

" Mai 8h ở võ quán, tôi đi cùng "

Cô nói rồi cùng Âu Nghi đi ra ngoài...

Advertisement / Quảng cáo

Buổi tối cô trở về nhà, sự mệt mỏi lan tràn khắp cơ thể. Cô nằm xuống giường nghỉ ngơi, tiểu Hắc bên cạnh cô nói

"Chủ nhân mệt rồi! Hãy nghỉ ngơi thật tốt "

Cô đưa tay xoa đầu nó, cười nhẹ

"Người vất vả rồi "

"Không! Được ở cùng chủ nhân đó là niềm vui của ta "

Cô nhìn lên trần nhà, giọng nói vang lên

"Người cũng tranh thủ tu luyện một chút. Đừng để bị tụt lại "

" Vâng "

"Ừ! Ngủ đi "

Cô nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ, mọi thứ xung quanh cô là một màn đêm. Cô đứng giữa màu đen đó, lặng lẽ bước đi. Bỗng từ xa một ánh sáng vụt tới, cô xoay người né đi. Nhìn ánh sáng đó cứ như muốn nói gì đó, từ một nơi khác một ánh sáng màu đen xuất hiện. Hai cái cầu nhỏ ánh sáng cứ thế song song nhau hướng cô một khoảng cách không quá xa. Cô kinh ngạc, như không tin...

Một quả cầu ánh sáng tỏa ra hào quang chói ngời, linh khí mạnh mẽ như muốn bao phủ cả thiên địa. Còn một quả cầu màu đen lại tỏa ra tà khí, sự chết chóc và tàn ác trong nó như muốn nhấn chìm tất cả. Hai quả cầu tuy nhỏ, nhưng lại có sức mạnh không lồ và trái ngược nhau..

Cô nhìn đến nói

" Là thứ gì? "

Hai quả cầu phát ra ánh sáng, chớp chớp liên tục. Tiếng nói âm vang đồng thanh.

"HÃY TÌM THẤY CHÚNG TA..."

Sau đó ngay lập tức qua cầu màu đen vụt qua người cô, cô như ngã xuống. Đôi mắt sững sờ...

Soạt!

Cô mở mắt ngồi dậy, đôi mắt mang theo vẻ bồn thần. Đưa tay ôm lấy bụng, cô đưa tay lau mồ hôi. Nhìn ra cửa sổ thì thấy ánh sáng nhạt, màn sương bám lên cây tạo nên sự lạnh lẽo bi ẩn. Cô bước đến đứng đó, rơi vào trầm tư...

Lời nói khẽ của cô vang lên như tự hỏi:

"Đó là thứ gì?"

Tiểu Hắc này giờ quan sát cô, đôi mắt lo lắng nhưng không dám làm phiền. Từ không trung một làn khói xuất hiện.

Bùm!

"Ký chủ (= ^.^=) "

Lần khỏi chưa tàn ra hết đã nghe thấy tiếng nói của tiểu Bát Đản, cô giắt mình xoay lại liền thấy một cục bông trắng bự nhào vào lòng mình. Tiểu Huyết vẫn quần quanh người tiểu Bát Đản, dụi đầu nhỏ vào mặt cô

"Chủ nhân ~T~T~"

"Được rồi! Hai người làm gì vậy? "

"Ký chủ! Đêm qua ta mơ thấy mình đánh bại được con chim chính rồi được người thưởng cho rất nhiều đồ ăn $\cong _ \leq$ "

Tiểu Huyết cũng vui vẻ nói

"Còn ta mơ thấy mình trở lại hình dáng cũ, đánh chết con hồ ly mập rồi cùng chủ nhân và tiểu Hắc đi khắp nơi o o"

Cô cười nhẹ, tiểu Hắc bên cạnh không nói gì thờ dài. Còn tiểu Bát Đản trừng qua tiểu Huyết

"Người nói gì?"

"Ta nói ta đập chết người sau đó đi cùng chủ nhân du sơn ngoạn thủy "

"Ê! Con rắn thúi kia, bộ kiếp trước ta có thù oán với dòng họ loài rắn nhà người hay gì mà trong mơ người cũng muốn diệt ta vậy?"

Tiểu Bát Đản giận xù lông nói, tiểu Huyết hát mặt

" Không biết! Ta chỉ biết trong mơ người rất thảm hại "

"Người là đồ rắn thúi, xấu xí khó ưa. Cút khỏi người già già người "

Tiểu Huyết tăng qua tức giận

"Người nói ai là rắn thúi? Dám xưng gia gia với ta? Người non lắm nhóc ạ "

"Bản hệ thống anh tuần tiêu soái, há lại để một con rắn xấu xí như người quần quanh người. Cút xuống"

Tiểu Bát Đàn vừa nói vừa lắc cái eo, tiểu Huyết càng bám chặt hơn.

"Người đồ hồ ly mặt..."

.....

Cô nhìn hai con vật nhỏ mà cười nhẹ, tiểu Hắc bên cạnh nghiêm nghị phán một câu:

" Ghét của nào trời cho của đó "

"IM MÔM"

Hai con vật nhỏ đang đấu tranh quyết liệt, liền xoay qua đồng thanh nhìn tiểu Hắc. Tiểu Bát Đản nhìn qua tiểu Huyết

" Ai cho người bắt chước già già "

" Người mới bắt chúc ta đồ heo mập "

.....

Cô nhìn lên đồng hồ đã 5h, nhìn hai con vật nhỏ rồi đi xuống lầu lấy ly sữa uống. Tiểu Hắc đi theo cô ngán ngán nói

"Đều là giống đực mà sao ta thấy tụi nó còn hơn giống cái nữa "

Cô cười nhẹ ngồi xuống ghế, tâm tình trở nên tốt hơn nói

"Người sẽ nghe dài dài "

"Nhưng chủ nhân không thấy một mồi sao? Người thích sự yên tĩnh mà? "

"Lâu lâu ồn ào một chút cũng tốt "

Tiểu Hắc nhìn cô gật nhẹ đầu, ánh mắt hiện lên tia vui vẻ.

"Ồ cạnh chủ nhân thật vui "

Cô đưa tay xoa cái đầu nhỏ của tiểu Hắc, đôi mắt đỏ như máu nhìn vào khoảng không vắng lặng...

5h tại vô đường

Cô đứng đợi Vu Tử Ân, tiểu Bát Đan lơ lửng trên không cứ xoay vòng vòng chán nản

"Ký chủ! Sao lâu quá vậy..."

Tiểu Huyết trên người nó khinh bỉ

"Mới có 5', người thật thiếu nhẫn nại "

"Ủ! Ta là vậy đó! Thi sao? "

Từ xa cô nhìn thấy một bóng dáng đang đi tới, chiếc áo khoác đen choàng mũ bí ẩn. Người con trai đó chính là Vu Tử Ân

"Chào "

Cô nhẹ lên tiếng, Tử Ân không nói gì xoay người đi. Cô cũng đi theo sau, tiểu Bát Đan bâu môi

"Chảnh cún "

Tiểu Huyết dựa đầu vào giữa hai lỗ tai tiểu Bát Đan, nói

"Kệ người ta đi "

Khoảng nửa tiếng sau Tử Ân bước vào một quán bán hàng cũ kỹ, trông vô cùng rách nát. Tiểu Bát Đan nhìn thấy mà kinh ngạc

"Tội tàn dư "

Cô theo sau Tử Ân bước vào, một lão đầu khom lưng đi ra nhìn lên

"Đem bạn tới sao? "

Tử Ân không trả lời đi một mạch vào trong, đi đến một cái kệ gỗ rách nát chạm vào. Bức tường mờ ra một đạo thất.

Bước xuống dãy cầu thang, từ phía cuối cô nhìn thấy ánh sáng. Khi đến nơi, một căn phòng rộng lớn hiện ra, phía gần đó có những căn phòng nhỏ tiếp nối nhau. Mỗi căn phòng nhỏ đều có số trên đó. Mỗi người đều đứng luyện súng, tiếng súng nổ vang lên chói tai. Mỗi người đều được trang bị một cái đồ bịt lỗ tai...

Tiểu Bát Đan chạy vòng quanh, lão già đó bước lại gần cô

"Có muốn làm thẻ số không? "

"Ừ "

"Đi theo lão "

Cô đi theo sau lão, nhìn xung quanh

"Ta là Quản lý ở đây! Người cứ gọi ta là Lão Từ "

"Vâng "

Khoảng 30' phút sau, trên tay cô là tấm thẻ giống Tử Ân. Trên đó còn có số 9, cô bước đến tìm căn phòng nhỏ.

Cô bước vào, nhìn bên cạnh là Tử Ân, hẳn ở cạnh cô số 8. Cô bước vào đeo trang bị, tiểu Hắc đậu lên một chỗ quan sát. Tiểu Bát Đan hưng phấn nói

"Ký chủ! Trông vui quá "

Cô cầm cây súng ngắn lên, nhìn qua Tử Ân quan sát. Tử Ân liếc nhẹ qua cô rồi không màng tới. Cô làm theo Tử Ân, thay đạn, nhắm vào bia mà bắn

Thời gian trôi qua, khi cô nghỉ tập đã là 10h trưa. Tiểu Bát Đan vui vẻ tính đi lấy nước cho cô nhưng cô nói không cần. Cô bước tới Tử Ân ngồi đó không xa nói

"Cảm ơn "

Tử Ân không nói gì uống nước, nhìn qua cô.

Ting ting ting

Điện thoại cô vang lên, cô đưa tay bắt máy. Từ bên kia vọng qua tiếng nói lo lắng

"Dao Sương! Sao hôm nay cậu không đi học? "

" Có chút việc "

" Cậu biết tớ lo lắng lắm không? Tớ sợ cậu xảy ra chuyện gì "

Tiếng nói Diệp Cơ như sắp khóc, gương mặt cô vẫn lạnh nhạt nhìn những người kia bất sung. Nhưng vẫn nói chuyện với Diệp Cơ

" Yên tâm! Tớ không sao, tớ làm sao xảy ra chuyện gì. Khi tớ chưa hoàn thành sứ mệnh "

Nụ cười cô vuron lên quý đi, Từ Ân kinh ngạc. Diệp Cơ bên kia giọng nói khó hiểu

" Sứ mệnh? "

" Là bảo vệ công chúa Diệp Cơ đó. Được rồi, lát nữa đi ăn "

Cô hạ giọng nói, nụ cười cũng biến mất. Diệp Cơ bên kia xấu hổ

" Cậu cứ trừu tớ. Được rồi, một lát gặp "

" Ừ "

Cô vuron tay tắt máy, nhìn qua Từ Ân đang uống nước

" Có muốn đi cùng? "

Từ Ân không nói gì, cô hiểu liền xoay người lấy đồ

" Vậy tôi về trước! Cảm ơn "

Cô bước đi rời khỏi, tiểu Huyết nhìn cô nói

" Tên đó có gì đó không bình thường "

Cô nhíech môi, lời nói ý vị

" Phải! Cảm giác rất khác lạ. Nhưng chỉ cần không cản trở con đường của ta là được "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Diệt Vong Thời Mạt Thế 4

Những ngày sau cô vẫn đi học bình thường, mới đây đã 3 ngày trôi qua. Cô ngồi trong lớp học, giáo viên bước vào, trên tay còn cầm một sấp giấy.

" Hôm nay chúng ta sẽ kiểm tra "

Mọi người sững sờ sau đó là lo lắng bàn tán, cô nhìn tờ giấy ở trên bàn. Giáo viên ngồi trên ghế nói

" Lâm đi "

Cô cầm bút nhìn vào trang giấy, Di Anh bên cạnh quảng bút qua cô. Cô nhìn qua liền thấy Di Anh mặt mày hung tợn nói khẽ

" Lâm xong đưa qua cho tao "

Cô nhìn đến rồi quay đi không quan tâm, Di Anh tức giận, Đinh Lan ngồi phía sau Di Anh nói

" Cậu không được làm vậy "

Di Anh bĩu môi trừng mắt qua cô, dù Đinh Lan nói vậy nhưng cô ta lại liếc nhìn những bài làm của các bạn khác. Cô biết cô ta là một người tu chân nên sẽ có thể nhìn từ xa, liền búng một tờ giấy vào mắt khiến cô ta la lên

" Ah "

Mọi người nhìn qua Đinh Lan, Đinh Lan mỉm cười

" Xin lỗi! Các bạn cứ làm tiếp đi "

Mọi người tiếp tục làm bài của mình, Đinh Lan tức giận nhìn qua cô. Cô không quan tâm nhíech môi, khiến Đinh Lan càng giận điên người. Cô ta đưa ngón trỏ lên xoay vòng, giấy bút và bàn của cô bị lật đổ

Rầm!

Giáo viên nhìn đến neho mày, các bạn khác cũng khó chịu.

" Em có bất mãn gì sao? "

" Không có "

" Vậy sao lại lật bàn? "

" Tự ngã "

" Em giận mặt với tôi à? "

Advertisement / Quảng cáo

" Không "

" Em.. "

Giáo viên tức giận, bỗng từ ngoài một tiếng nói vọng vào

" Cô "

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, đó là Từ Ân. Hắn đang cầm một sấp bài kiểm tra trên tay. Dung nhan tuấn mĩ khiến nữ sinh say đắm, sự lạnh lùng càng khiến nhiều người mê mẩn. Giáo viên đỏ mặt nhìn đến Từ Ân

" Hội trưởng hội học sinh đến rồi sao? "

" Vâng! Em đến giám sát "

Từ Ân đi vào trong, bước lại gần cô nhìn chiếc bàn nói

" Học muội nên lật bàn lại "

Cô nhìn Từ Ân xoay đi, cũng cúi xuống lượm giấy tập, chỉnh đốn lại bàn. Cô nhìn thấy cây bút mình lần qua bên khác liền vươn tay muốn nhặt lên. Thì một bàn chân giẫm lại, cô ngược nhìn thì thấy nụ cười chế giễu của Di Anh.

Đình Lan cũng nhếch môi, xoay tay

Rầm!

Chiếc bàn lại ngã xuống, cô giáo tức giận đập bàn

" Em có phải khó chịu với tôi không? "

Cô đứng dậy liếc qua Đình Lan đang cười mỉm, tiểu Hắc trên vai cô, đôi mắt quạ xám tro nhìn đến Đình Lan, cô ta rùng mình sợ hãi nhìn qua phía cô.

' Cảm giác này... '

Cô đọc được suy nghĩ của Đình Lan liền mỉm cười nhạt, đưa chân giẫm lên chân Di Anh đang đập cây bút của cô khiến Di Anh la lên

" Ah! "

Cô hướng giáo viên đi tới, Di Anh tức giận nhìn cô.

" Em có ý gì? "

" Em không làm nữa "

Mọi người kinh ngạc, Từ Ân nheo mắt lại nhìn chiếc bàn. Cô nói xong đi ra khỏi lớp, cô giáo tức giận nói vọng theo

" Em giỏi lắm, năm nay ở lại lớp đi "

Từ Ân nhìn qua Đình Lan khiến cô ta đang sững sờ liền đỏ mặt cười nhẹ

" Chào học trưởng "

Mọi người nhìn thấy Đình Lan như vậy liền mặt đỏ tím đập, riêng chỉ có Từ Ân lạnh lẽo nhìn vào Đình Lan khiến cô ta kinh ngạc.

" Ở đây giao cho cô "

Từ Ân nói rồi xoay người bỏ đi, Đình Lan nhìn đến ngơ ngác.

Cô đi dọc theo dãy hành lang, sự yên tĩnh bao trùm. Bỗng một thân ảnh chạy như bay đụng vào cô

Rầm!

Người con gái đó ngã xuống, cô vẫn đứng yên. Cô đưa tay đỡ cô gái đó đứng dậy, giờ đây cô mới nhìn thấy cô gái

" Ủa! Dao Sương? "

Đó không ai khác là Âu Nghi, cô mỉm cười nhẹ

" Trùng hợp thật "

" Cậu cũng học trường này sao? "

Âu Nghi vui vẻ nắm lấy tay cô hỏi, cô gật nhẹ đầu

" Ủ! "

" Oa~! Vui quá, thật trùng hợp. Nhưng bây giờ là tiết kiểm tra của các lớp, cậu sao lại ra đây? "

" Không muốn làm "

" Há? "

Âu Nghi ngơ ngác, cô mỉm cười nhẹ

" Cậu đi trễ? "

Lời nói của cô khiến Âu Nghi mở to mắt, hốt hải chạy đi

" Tớ phải đi đây, trưa gặp lại "

Nụ cười cô tắt hẳn, lạnh nhạt nhìn bóng lưng của Âu Nghi. Tiểu Hắc bên cạnh cô nói

" Chủ nhân! Ta thấy nữ9 thật khó ưa "

Cô xoay đi, nhếch môi

" Ủ! Thời gian còn dài. Nhưng sự tươi đẹp này thì sắp kết thúc rồi "

Cô đi xung quanh nhìn cảnh vật, bóng mát cây đung đưa trong gió. Tiểu Bát Đan và tiểu Huyết đã đi thám thính cái viện nghiên cứu kia. Chỉ còn cô và tiểu Hắc...

Cô đứng dưới bóng cây, khẽ mỉm vươn lên. Giọng hát như ngân bạc, nhẹ nhàng lại có sự thanh tao vang lên giữa không trung

" Bóng hồng hoa như xa giữa trời "

" Rời khỏi đây thế trần thị phi... "

" Ta bước đi cứ ngỡ ngàn năm "

" Vì có sao bán thân luân hồi "

" Chịu ngàn đóm đau, giấc ngủ vạn thu "

" Kiếp liên hoa ái ân như mộng "

" Đối với ta, tình là hư không... "

" Trông nhớ mộng thương khắp hồng trần "

Advertisement / Quảng cáo

" Vầng trăng kia sáng nhưng lòng ta đen "

" Tất cả sẽ chỉ là ảo mộng thế trần "

" Hãy nói đi... ta là ai? "

Giọng hát đi theo trong gió, cô đứng đó nhìn lên bầu trời. Xoay người lại nhìn Từ Ân đang đứng đó, hần quay đi ho khan

" Không kiểm tra? "

" Không cần "

" Sẽ bị trừ điểm "

" Cứ việc "

Cô nói rồi bước đi, như nhớ ra gì đó liền nói

" Hôm nay anh có tới đó không? "

" Có "

" Vậy chiều luyện võ xong đi cùng chứ? "

Từ Ân gật nhẹ đầu, cô bước đi không quan tâm nữa. Khi tan học Diệp Cơ liền chạy qua chỗ cô

" Tớ nghe nói cậu không kiểm tra nên bị trừ điểm "

" Kệ đi "

" Nhưng cậu đã rất cố gắng học để chờ ngày hôm nay mà? "

" Không cần thiết nữa, cậu đi không? "

" Hử? Đi đâu? "

Từ ngoài cửa Âu Nghi chạy vào, mỉm cười với cô

" Chúng ta đến võ đường thôi "

" Ủ! "

Cô đứng lên thu dọn, Âu Nghi nhìn qua Diệp Cơ cười tươi nói

" Xin chào! Tớ là Âu Nghi ban nghệ thuật "

" Chào! Tớ là Diệp Cơ, là bạn của Dao Sương. Nhưng cậu vừa nói võ đường? "

" Há? À! Tớ và Dao Sương học trong võ đường Karate. Cậu muốn học không? "

Diệp Cơ nghe xong liền hiểu ra, ấp úng nói

" Nhưng tớ... yếu... lắm "

" Không sao! Cậu đi cùng nha "

" Ủ! "

Thế là bọn cô đi cùng nhau, Di Anh nãy giờ nghe hết tất cả. Nụ cười vươn lên môi

" Đừng là oan gia ngõ hẹp... "

Diệp Cơ đã thay đồ và đăng ký xong, bọn cô bước vào trong. Ngõ lão sư nhìn đến nói

" Đây là học sinh mới của chúng ta, các em phải giúp đỡ em ấy "

Mọi người nhìn đến chán nản

- Lại là học sinh mới

- Chán quá đi

- Phải chỉ có ai giỏi võ vào học là được rồi

- Ủ! Còn phải giúp đỡ này nọ. Chán chết

.....

Diệp Cơ nghe thấy liền lo lắng, Âu Nghi bước lên một bước

" Nói gì đó? "

Mọi người đều lập tức im lặng, cô nhếch môi

' Đừng là đai đỏ đen có khác '

Ngõ lão sư nhìn đến nói lớn

" Được rồi! Mau luyện tập "

Mọi người đứng lên tập luyện, Âu Nghi thì chỉ cho Diệp Cơ đứng tấn. Cô ngồi một bên quan sát. Từ Ân đang tập cũng nhìn qua cô, Âu Nghi hỏi

" Này Dao Sương! Sao cậu cứ ngồi quan sát không vậy? Bữa giờ ngoài ngồi ra thì cậu chả động đến cái gì. A~! Hay là cậu lười? "

Âu Nghi dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, cô mỉm cười nhẹ. Từ Ân đi qua, đáng vẻ lạnh lùng

"Sao không tập?"

Cô ngược lên nhìn dung nhan tuấn mĩ của hắn, chưa kịp nói gì thì...

Rầm!

Cánh cửa bị đập ngã, từ ngoài một nữ sinh mặc đồ võ đi vào. Bộ đồ trắng với đai lưng đen, Diệp Cơ khi thấy nữ sinh đó liền kinh hãi

"Di Anh?"

Mọi người thì sợ hãi e dè, nói

- Sư tỷ...

- Là sư tỷ đó...

.....

Âu Nghi cũng khó chịu, Di Anh bước vào nhìn Từ Ân

Advertisement / Quảng cáo

"Ta là con gái của chủ võ đường này, hôm nay nghe nói có mấy học muội đến liền muốn chỉ dạy một chút "

Di Anh cười nhìn đến Diệp Cơ và cô, đôi mắt hiện lên cổ tức giận cùng chán ghét. Mọi người nép qua một bên, Từ Ân lạnh lùng nói

"Đây là võ đường "

Di Anh bước đến cao ngạo

"Ta biết! Nhưng dù sao ta cũng là đại đệ. Cũng có thể tính là sư tỷ của họ chứ?"

Âu Nghi nheo mắt nói

"Ở đây không cần sư tỷ nhọc lòng. Ta có thể..."

Bốp! Phịch

Di Anh đưa chân xoay một vòng đá vào bụng Âu Nghi khiến Âu Nghi văng ra xa. Mọi người sợ hãi, Diệp Cơ chạy lại đỡ Âu Nghi

"Có sao không?"

Âu Nghi ôm bụng đứng lên, Từ Ân nheo mắt

"Đây là võ đường "

"Hừ! Bạch Dao Sương, ta muốn chỉ giáo ngươi "

Nụ cười Di Anh mang theo giễu cợt, tiểu Hắc bên cạnh cô. Đôi mắt nhìn Di Anh khinh thường

"Không biết lượng sức mình "

Cô nghe tiểu Hắc nói, bước lên một bước

"Được! Mong sư tỷ chỉ giáo "

Mọi người kinh ngạc, cô bước ra giữa đối diện với Di Anh. Mọi người nhìn đến căng thẳng, tiểu Hắc bên cạnh cô nói

"Chủ nhân! Đánh cho à ta không còn lỗi về "

Cô nhếch môi cười nhẹ, nhìn đến phía cánh cửa. Đôi mắt ánh lên chế giễu...

'Ha~'

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Diệt Vong Thời Mạt Thế 5

Cô nhìn Di Anh đang hạ chân xuống, nhanh như chớp cô ta lao về phía cô đá vào đầu. Cô đưa tay trái lên đỡ lấy, dùng chân phải gạt chân Di Anh. Cô ta nhìn thấy liền nhảy ra xa, nheo mắt lại.

Cô cũng cảm thấy không vui, chạy đến đá liên tục khiến Di Anh ngã xuống. Cô xoay chân bay lên không trung một vòng đập xuống

Rầm!

Di Anh kinh hãi nhìn cú đá đang ở mép bụng mình, đồng tử co rút lại. Mọi người kinh hãi bàn tán

- Sao có thể? Tôi nhớ cô ta chỉ ngồi thôi mà?

- Đứng đó! Sao lại như vậy?

- Sư tỷ vậy mà thua chỉ trong 1 chiêu?

.....

Âu Nghi nhìn đến kinh ngạc, tiểu Hắc trên vai cô nhìn đến phía cửa. Khí tức áp đảo bay đến..

Rầm!

Mọi người nhìn ra ngoài, liền thấy Đinh Lan. Di Anh cũng kinh ngạc

"Đinh Lan! Sao cậu đến đây?"

Đinh Lan cười gương, đôi mắt ánh lên sợ hãi.

' Tại sao lại như vậy? Rõ ràng là mình đang dùng thuật ẩn thân. Lại có một khí tức áp đảo đánh đến khiến sức mạnh mình bị hao hụt mà xuất hiện. Chẳng lẽ có người tu chân khác ở đây? '

Cô đọc được suy nghĩ của Đinh Lan nhếch môi, Di Anh đứng dậy đến cạnh Đinh Lan

" Cậu theo tớ sao? "

Đinh Lan thay đổi vẻ mặt, mỉm cười

" Tớ thấy cậu đi đâu đó liền theo sau. Nhưng cậu lại đến vô đường, sau cậu lại đến đây? "

" À ừ! Tớ đến tập luyện "

Di Anh mỉm cười nhẹ, nhìn qua cô có sợ hãi, tức giận, oán hận... đủ loại tư vị. Sau đó nắm tay Đinh Lan bỏ đi. Khi rời đi Đinh Lan còn nhìn qua Từ Ân, cẩn nhẹ môi cúi đầu xấu hổ. Mọi người nhìn thấy trái tim xôn xao...

Cô đứng đó, Âu Nghi và Diệp Cơ chạy lại. Âu Nghi vui vẻ nói

Advertisement / Quảng cáo

" Sao cậu lại giỏi như vậy? Cậu từng luyện võ chưa? "

Diệp Cơ cũng hào hứng nói

" Cậu luôn giấu tớ sao? Luôn để bị đánh, cậu giỏi võ như vậy mà "

Cô không trả lời, Từ Ân lạnh lùng nhìn đến xoay quanh nói

" Mọi người tập luyện đi "

Cô lấy một chai nước uống, tiểu Hắc bên cạnh hỏi

" Sao chủ nhân lại né cú đá đó mà không đá thẳng vào Di Anh? "

Cô vừa uống nước vừa trả lời qua suy nghĩ với tiểu Hắc

' Hiện tại không cần gây phiền toái '

Sau khi mọi người tập xong, Diệp Cơ và Âu Nghi chạy lại. Âu Nghi nói

" Dao Thương! Chúng ta đi ăn đi "

Cô đang dọn đồ, nghe vậy liền trả lời

" Không! Tớ có việc bận rồi "

Nói rồi cô chạy đi đuổi theo Từ Ân, hần đã đứng đợi cô ở trước cửa. Âu Nghi và Diệp Cơ đi theo rình, thấy cảnh này Âu Nghi liền nói

" He he! Có gian tình "

Diệp Cơ xoay qua hỏi

" Chúng ta có đi theo không? "

" Không cần! Tớ không muốn làm bóng đèn. Chúng ta đi chơi đi "

" Ừm "

Cô cùng Từ Ân đi đến chỗ luyện súng, hần vẫn rất ít nói. Cô cũng chẳng thêm quan tâm, cô vốn muốn đi cùng là để xem xét cảm giác kì lạ kia. Nhưng vẫn không có dấu hiệu gì... Liền không quan tâm nữa, tiếp tục công cuộc của mình.

Cô nhìn qua Từ Ân rất thành thạo, theo dõi hỏi

" Sao lại muốn luyện súng? "

Từ Ân đang gắp đạn, nghe cô hỏi trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

" Chơi "

Cô nghe xong liền nhếch môi, nhắm vào bia đạn

Bằng!

" Không giống "

Cô đặt cây súng xuống, lấy một chai nước uống. Lão Từ bỗng nhiên xuất hiện đưa cho cô hai cây súng aka 47 nói

" Tập đi "

Cô đưa cho Từ Ân một cây, ngắm ngắm cây súng

" Rất được "

Từ Ân nhận lấy bắt đầu luyện tập, cô thấy vậy cũng làm theo. Khi luyện xong thì trời cũng đã tối, cô thu gom đồ chuẩn bị về. Nhìn qua Từ Ân, tiểu Hắc bên cạnh cô hỏi

" Có cần ta theo dõi hần? "

Cô nhẹ lắc đầu, cô không muốn gây phiền toái. Tốt nhất là nước sông không phạm nước giếng..

" Hẹn gặp lại "

Cô đi trên đường phố, nhìn ánh trăng to tròn chiếu rọi. Con gió lạnh kéo lướt qua, tiểu Hắc nói

" Không biết Huyền Xà và tiểu Cốt đã làm xong nhiệm vụ chưa "

" Cứ từ từ, không cần lo lắng "

Cô nhìn qua bên đường có bán bánh kẹp kem liền muốn ăn thử, mua hai cái cho cô và tiểu Hắc.

Cô cảm nhận hương vị ngọt bùi lạnh lạnh lan tỏa trong miệng, nói

" Rất được "

Đoàng! Bằng...

Cô bỗng dừng nghe tiếng súng nổ liền đưa mắt đề phòng, tiểu Hắc nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt xám tro ánh lên hào quang nói

" Chủ nhân! Phía trước có 1 chiếc xe đang đuổi theo bản một người... Mà người đó là... Vu Tử Ân "

Cô nhướn mày cười lạnh

" Phiền rồi đây. Cứu hần một mạng vậy "

Cô chạy về phía trước, nhìn xung quanh là vô đạn. Cô đi vào một con hẻm có mùi máu, nhìn Tử Ân đang ôm lấy bụng. Hần thấy có người đi vào liền đưa súng lên, khi thấy là cô mới buông súng xuống theo theo mãi...

" Bị thương khá nặng đây "

Lời nói cô lạnh nhạt trào phúng, Tử Ân quay đi không nói gì. Cô bước tới đỡ hần đứng dậy, lời nói hần lạnh lùng

" Chạy đi "

Kết!

Cô nhìn ra con hẻm, thấy chiếc xe đang chặn ở đó. Cô liền đưa Tử Ân chạy qua phía bên kia con hẻm, chiếc xe chiếu ánh đèn vào. Từ trên bước xuống một người nam nhân mặc đồ đen, vốn muốn đuổi theo nhưng Tiểu Hắc lại hiện thân bay qua như con gió chặn người đó lại. Khi người áo đen choảng tỉnh thì không thấy bóng dáng của cô và Tử Ân nữa. Lập tức xoay qua bước ra ghế sau nói

" Thiếu gia... "

Từ bên trong hạ cửa kính xuống, một dung nhan tuấn nữ hiện ra. Khí chất lạnh lẽo, đó không ai khác là Phong Dương Chu Vũ...

" Kê lúc này là ai? "

" Dạ! Theo như ta biết thì đó là bạn của Diệp Cơ, em gái của Đinh Lan tiểu thư "

" Hử? "

Đôi mắt đen sâu thẳm hiện lên tia chết chóc, người áo đen cung kính

Advertisement / Quảng cáo

" Có cần thuộc hạ đi bắt người? "

" Không cần! Trở về "

Cô đưa Tử Ân về nhà, tiểu Hắc đã trở về vô hình. Cô đi lấy một hộp cứu thương đưa cho Tử Ân...

Tử Ân nhìn thấy cũng không nói gì, tự cởi áo xử lý vết thương. Cô thì vào bếp lấy trong tủ lạnh ra một gói cháo đã mua bên ngoài về hâm nóng, đổ ra tô đưa cho hần.

" Ăn đi "

Tử Ân nhìn đến thờ dài, cảm muốn nuốt cháo ăn. Cô ngồi đối diện nhìn hần, đôi mắt hiện lên suy tư...

" Cảm ơn "

Cô búng tỉnh nhìn Tử Ân vẫn đang ăn, nhích môi nói

" Ta không nghe rõ "

Gương mặt Tử Ân trở nên âm trầm, không nói gì nữa tiếp tục ăn. Cô không quan tâm nhìn đồng hồ đã điểm 21h, nói thẳng

" Tội rồi! Tôi là con gái, không tiện ở cùng nam nhân. Thấy anh vẫn khỏe mạnh chắc đi về cũng không chết được. Vậy thì không tiễn "

Tử Ân ăn xong liền nghe thấy lời nói của cô, đứng lên mặc áo ra ngoài cửa. Cô nhìn hần nói

" Hết nợ nần "

Cạch!

Tử Ân đóng cửa lại, tiểu Hắc bên cạnh cô bay đến dọn dẹp. Vừa dọn vừa nói

" Chủ nhân! Người để hần đi vậy sao? "

Cô cầm tách trà lên uống, đôi mắt nhìn vào khoảng không

" Hần chỉ là kẻ ngoài cuộc, đừng quan tâm "

" Nhưng kẻ khi này ám sát hần là Phong Dương Chu Vũ "

" Ta thấy "

Đôi mắt cô khẽ khép hờ lại, tách trà bị cầm chặt. Tiểu Hắc bay đến đậu lên bàn

" Chủ nhân thấy vì sao Vu Tử Ân lại bị nan9 truy sát? "

Cạch!

Cô đặt chung trà xuống, tựa đầu vào ghế sofa. Khóc mới nâng lên, đôi mắt khẽ nhắm lại. Lời nói cô mơ hồ không rõ ý vị

" Ta thấy bắt đầu có điều gì đó thú vị rồi.. "

Tiểu Hắc không nói gì nữa, cúi đầu suy nghĩ

' Chủ nhân lại nghĩ ra gì? '

Bùm!

Bỗng từ không trung tiểu Bát Đán xuất hiện, lao vào người cô

"Ký chủ! Ta sợ a~... °T ^ T°... "

"Chuyện gì? "

Tiểu Huyết quần trên người tiểu Bát Đán hình như cũng có gì đó sợ hãi. Cô nheo mắt lại, tiểu Huyết nói

"Chủ nhân! Công nghệ trong đó thật quá đáng sợ. Hồ lý chỉ mới vô tình chạm vào bức tường đã bị tiếng báo động phát hiện. Nếu như chúng ta không vô hình thì đã sớm bị bắt... "

"Hừ? Người kẻ lại rõ ràng xem "

Cô vừa nói xong thì từ không trung một màn ảnh trong suốt xuất hiện...

Tiểu Bát Đán đi vào viện nghiên cứu, lơ lửng giữa không trung nhìn những thiết bị. Tiểu Huyết quần trên người nó nói

"Người nhanh lẹ chút coi "

"Từ từ! Làm gì ghê dạ, đang thám thính nè "

Tiểu Bát Đán xù lông nói, bỗng nghe thấy tiếng bước chân. Từ ngoài cửa đi vào hai ông tiến sĩ mặc áo trắng cùng một vài nhân viên. Hai ông tiến sĩ cầm lấy một lọ dung dịch màu xanh lam xem xét

"Phong Dương thiếu đã nói chúng ta phải tìm ra thuốc chữa trị. Nhưng làm sao biết có thể hay không? " Tiến sĩ A

"Phải đó! Tên quái vật như hần thật không biết nên nói gì. Chúng ta đã phải kì công ở đây suốt 7 năm để tạo ra thứ thuốc này. Nhưng còn về phía của hần thì chỉ biết lo theo đuổi nữ nhân. Thật không có tiền đồ " Tiến sĩ B

"Ta lại không thấy vậy, tên tàn nhẫn máu lạnh như hần làm sao biết yêu. Huống hồ hần đã bị mất đi 7 phần nhân tính, làm sao biết yêu là gì " Tiến sĩ A vừa chế dung dịch vừa nói

"Ừ! Vậy người nói xem hần tính làm gì? "

"Ta không rõ! Nhưng chắc chắn phải thứ gì tốt lành "

Tiểu Bát Đán và tiểu Huyết nghe thấy cuộc đối thoại liền nhìn nhau, cái đuôi tiểu Bát Đán bỗng chạm nhẹ vào tường

Xẹt xẹt... BÍP BÍP BÍPPPPPPP

Tiếng báo động vang lên, mọi người trong phòng kinh ngạc. Tiểu Bát Đán cũng hoảng hồn, khắp nơi bỗng có những tia laze chiếu vào chỗ tiểu Bát Đán và tiểu Huyết. Tiến sĩ A cầm lên một cây gậy màu đen dài nói

"Có điều gì thường, mau kiểm tra "

Tiến sĩ A cầm cây gậy màu đen chiếu vào bức tường, tiểu Bát Đán né đi. Nói

"Đó là tia hồng ngoại, nó có cường độ rất mạnh. Nếu chúng ta bị chiếu vào sẽ lộ ngay "

Tiểu Huyết kinh ngạc nói

"Vậy còn không mau chạy "

"Chắc ta không muốn à! Ông chiếu vậy sao chạy "

Tiểu Bát Đán uốn éo khắp người, tiến sĩ A cứ xoay tay vòng vòng. Tiểu Huyết thấy tình hình không ổn liền khà miệng phun ra nọc độc vào mắt tiến sĩ

"Aaaaaaaa "

"Chạy mau "

Thấy thời cơ tới tiểu Bát Đán liền cong dò chạy đi, thế là kết thúc...

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhìn màn ảnh đang tắt, cầm tách trà trên tay nhấp một ngụm. Tiểu Huyết tức giận nói

"Tất cả đều tại con hồ ly nhà người, thành công không thấy mà thất bại có thừa. Ngốc nghếch "

Tiểu Bát Đán nghe xong cũng tức giận

"Ta chỉ sợ ý thôi chứ bộ. Sao người đồ hết lỗi cho ta "

"Ta nói không đúng sao! Nếu không có ta thì người đã thành hồ ly chính rồi "

"Người vĩ đại quá ha, đồ rắnoothứ xấu xí. Người tự hào cái gì chứ "

"Ta giúp người mà người còn chửi vậy nữa hả? Đúng là hồ ly ăn hại "

Tiểu Huyết tức giận nói, tiểu Bát Đán hai mắt tròn xoe ấn nước. Mọi người kinh ngạc

"Oa oa oa... con rắnoothứ... ta ghét người. Cút xuống khỏi người ta "

Tiểu Hắc té cái phịch xuống sàn, tiểu Huyết cũng kinh ngạc nhảy xuống bàn nhìn tiểu Bát Đán khóc lóc. Liền bới rối

"Người... người khóc cái gì? Ta... ta chỉ nói đúng sự thật thôi. Sao mặt tước vậy? "

"Oa oa... hic... người có biết lúc đó ta sợ lắm không? Tường không được gấp ký chủ nữa rồi. Vậy mà người... hic... còn là ta. Ta ghét người... "

Tiểu Huyết nghe thấy liền hiểu, lúc trước tiểu Bát Đán gặp chuyện gì cũng không hề rơi tí nước mắt. Nay lại khóc lóc như vậy, xem ra thật sự kinh sợ...

Tiểu Huyết thấy vậy liền đưa đuôi lên muốn vỗ nín nó nhưng lại bị tay nhỏ của tiểu Bát Đán hất ra, nó nhảy lên người cô. Cô đưa tay vuốt ve bộ lông của nó

"Được rồi! Đừng sợ... "

Cô vừa vuốt ve nó vừa suy tư, ánh mắt xẹt qua sự hứng thú. Tiểu Hắc thấy liền hỏi

"Chủ nhân đã phát hiện ra được gì? "

"Ha! Ta chỉ đoán được một vài điều thú vị. Nhưng cần phải xác minh lại, được rồi. Đi ngủ thôi "

Cô bước lên lầu, tiểu Huyết nhìn tiểu Bát Đán. Nó thấy tiểu Huyết nhìn mình liền hất mặt

" Hừ "

Sau đó còn lè lười chọc giận tiểu Huyết, tiểu Hắc lắc đầu ngán ngẫm đưa tiểu Huyết đang sôi máu lên lầu...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Diệt Vong Thời Mạt Thế 6

Buổi tối, màn đêm bao phủ tất cả. Những ánh sao sáng ngời chiếu xuống. Trong phòng của cô, tiểu Bát Đàn đang ngủ trên sô pha ngon lành. Khóe mi vẫn còn đọng lại hơi nước, tiểu Huyết đưa đuôi choàng qua ôm lấy nó. Cái đầu nhỏ tựa vào bụng tiểu Bát Đàn, tiểu Bát Đàn thức giấc nhìn thấy liền dùng chân đạp tiểu Huyết ra

" Cút! Ai cho ngươi đụng vào gia gia "

Tiểu Huyết tức giận nhưng vẫn nén xuống, nói

" Là con trai mà giận dữ còn hơn đàn bà "

" Kệ ta! Cút đi, cấm chạm vào ta "

Tiểu Bát Đàn đứng dậy muốn đi qua giường của cô, nhưng bị cái đuôi tiểu Huyết quấn lại vật trở vể. Tiểu Huyết quấn chặt lấy thân hình đầy lông mềm mịn của tiểu Bát Đàn, cái đầu nhỏ tựa vào người nó

" Cho ta ôm "

" Không! Ai cho ngươi ôm, đi mà ôm tiểu Hắc. Ta muốn ngủ với ký chủ "

Tiểu Bát Đàn vùng vẫy muốn thoát ra nhưng tiểu Huyết càng siết chặt hơn, cái lười lè ra.

" Yên đi! Ngươi muốn chủ nhân tỉnh giấc à? "

Tiểu Bát Đàn nghe vậy liền nằm yên, tiểu Huyết thỏa mãn nằm trên người nó. Tiểu Bát Đàn đưa tay nhỏ đánh vào đầu tiểu Huyết, chán ghét nói

" Cút ra! Ngươi là con trai mà suốt ngày ôm ôm ấp ấp. Ta là đê hỏ ly nữ nhân ôm, không cho rần thú xấu xí như ngươi ôm "

Tiểu Huyết bị đau liền tức giận, quấn lấy tiểu Bát Đàn nói

" Ngủ đi! Sau này đợi ngươi kiếm được con hồ ly cái đi rồi tỉnh "

" Có con rần thú như ngươi trên người thì sao có nữ hồ nào dám lại gần ta "

Tiểu Bát Đàn tức giận nói, tiểu Huyết tựa đầu nhỏ vào người tiểu Bát Đàn

" Vậy thì để ta ôm ngươi được rồi "

" Ngươi cút xuống "

Advertisement / Quảng cáo

.....

" Hai ngươi có để cho chủ nhân ngủ không vậy? "

Tiểu Hắc nhìn đến nói, đôi mắt xám tro ánh lên tức giận. Tiểu Bát Đàn đánh nằm im cho tiểu Huyết quấn lấy. Cả hai chìm vào giấc ngủ...

Còn về phía cô, cô đang chìm vào giấc ngủ sâu. Mọi thứ xung quanh toàn là màu đen, từ không trung xuất hiện ánh sáng đầy mạnh mẽ. Hào quang bao phủ, quả cầu đỏ lơ lửng giữa không trung. Lại thêm một quả cầu nữa xuất hiện, quả cầu có màu đen. Cũng có tà khí cường đại tỏa ra, cả hai cùng phát ra ánh sáng đối lập

Cô đứng đó kinh ngạc, từ hai quả cầu vàng lên tiếng nói như có như không

" HÃY TÌM THẤY CHÚNG TA... "

Lập tức quả cầu màu đen xuyên qua người cô như muốn đi vào trong, cô ngã xuống. Bên tai vang lên tiếng kêu

" Chủ nhân... chủ nhân "

Cô choáng tỉnh, ngồi dậy nhìn tiểu Hắc đang lo lắng. Cô nhìn vào khoảng không vô định, đứng lên rót một ly nước bước đến cửa sổ. Tiểu Hắc bay đến thả cái áo khoác lên người cô. Lo lắng

" Chủ nhân sao vậy? Ta thấy người hình như gặp ác mộng "

Cô nhìn qua Tiểu Bát Đàn đang ngủ say cùng tiểu Huyết, nhìn ra bên ngoài. Ánh sáng bình minh đang lên, mỉm cười nhẹ.

" Không có gì "

Tiểu Hắc không hỏi nữa, đặt trên vai cô cùng ngắm bình minh. Cô đặt ly nước xuống, đi vào phòng tắm

" Hôm nay người ta sẽ giao đồ đến sao? "

" Vâng "

" Được! Chuẩn bị một chút "

Bây giờ là 6h sáng, những chiếc xe tải liên tục chạy đến nhà cô. Tiểu Bát Đàn bên cạnh nói

" Ký chủ! Nhiều đồ như vậy. Người định bỏ hết vào không gian ngay lập tức sao? Sẽ bị nghi ngờ đó "

" Ta biết! Nên nhờ người tẩy não bọn họ. Làm được không? "

Cô lạnh nhạt hỏi, nhìn hơn 20 chiếc xe tải đang xếp hàng dài. Tiểu Bát Đàn nói

" Ta không biết tẩy não "

" Chủ nhân! Ta biết "

Tiểu Hắc bay đến nói, cô gật nhẹ đầu

"Vậy thì ngại làm "

Cô bước đến từng xe tải, đưa tay đang đeo nhẫn Vô Hạn ra. Lập tức đồ bên trong bị nhấc hút vào. Cứ thế cô đi từng chiếc xe làm điều tương tự, tiểu Hắc thì bay đến tấy não những người khác

Khoảng 30' sau rốt cuộc cũng xong, cô đứng nhìn những chiếc xe tải chạy đi. Lời nói lạnh nhạt

"Tiểu Bát Đản và tiểu Huyết, hai người vào không gian sắp xếp một chút "

"Hả? Ký chủ, ta không muốn cùng con rắn này. Ta muốn làm cùng tiểu Hắc Hắc "

Tiểu Huyết đang quần lấy người tiểu Bát Đản, nghe thấy liền tức giận

"Có ý gì hả hồ ly mập "

"Người biết rõ còn hỏi "

Cô nhìn qua, ánh mắt sắc lạnh. Hai vật nhỏ lập tức biến mất, tiểu Hắc nhìn cô hỏi

"Chủ nhân! Tiếp theo làm gì? "

Cô rơi vào suy tư, bỗng điện thoại cô reo lên. Là số của Diệp Cơ

"Alo "

"Dao Strong! Sắp tới chị mình tổ chức sinh nhật. Cậu đi cùng tớ nha "

"Sinh nhật? "

"Phải! Cậu đi cùng tớ chứ? Tớ có mời cả Âu Nghi nữa. Chị tớ nói cho phép, còn có cả Từ Ân học trưởng "

Cô nghe thấy liền nhướn mày, nhếch môi

"Được "

"Vậy thì tốt quá, tối nay 20h. Bãi bãi "

Tiếng nói Diệp Cơ vui vẻ rồi tắt máy, cô nhìn đến bầu trời trong xanh. Tiểu Hắc nhìn cô

"Chủ nhân có đi không? "

"Ha! Nữ9 lại chu đáo như vậy. Xem ra không có gì tốt đẹp. Tại sao lại không đi? "

Nụ cười cô vuron lên môi, tiểu Hắc biết cô đang rất hứng thú cũng không nói gì nữa...

Buổi tối 19h55'

Nơi Diệp Đình Lan tổ chức sinh nhật là một nhà hàng có khách sạn rất nguy nga, không cần phải nghĩ cũng biết là do Phong Dương Chu Vũ đứng sau sắp xếp. Cô hôm nay cũng rất giản dị, không quá xinh đẹp cũng không quá nổi bật. Diệp Cơ và Âu Nghi đến bên cạnh cô

"Dao Strong! Cậu mau lại đây đi "

Âu Nghi kéo cô đến một bàn ngồi xuống, đưa cho cô một đĩa bánh kem dâu.

Advertisement / Quảng cáo

" Ăn đi! Ngon lắm "

Cô nghe theo mồm ăn thử, liền cười nhẹ nói

"Ừ! Rất ngon "

Diệp Cơ nghe thấy cũng vui tươi nói

"Lần đầu tớ được đến nơi sang trọng thế này "

"Sao? Chị cậu không cho cậu đi đâu à? Rõ ràng là được yêu chiều như vậy mà... "

Âu Nghi kinh ngạc hỏi, Diệp Cơ liền áp ứng nói

"Không phải! Chỉ là tớ không muốn đi. Làm cản trở chị tớ đi hẹn hò "

Âu Nghi nhìn thấy ánh mắt Diệp Cơ hiện lên nỗi buồn, liền không nói nữa. Cô cười nhẹ nhìn xung quanh, Từ Ân bước lại gần. Hôm nay hắn vẫn rất bình thường. Chiếc áo thun dài kẻ sọc, quần jean mài rách. Dung nhan tuấn mĩ lạnh lùng, hút hồn bao nhiêu thiếu nữ. Kể cả Âu Nghi và Diệp Cơ cũng phải đỏ mặt. Âu Nghi hào hứng nói

"Thật vui khi có một học trưởng yêu nghiệt như thế này "

Từ Ân nhìn qua cô, ánh mắt vẫn lạnh lẽo như vậy. Bỗng ánh đèn tắt hết, trên khán đài Đình Lan đứng đó xinh đẹp. Mái tóc dài đen mượt mà được tết lại. Đôi mắt xanh lá nhạt đưa tình linh động. Mũi cao. Hàng mày cong, môi đỏ mọng mím cười. Làn da mịn màng... Hôm nay Đình Lan diện một chiếc váy dài hai dây màu trắng, để lộ vòng ngực cân tròn. Những viên đá đính trên váy tỏa sáng lấp lánh. Mị lực phát ra kinh người, khiến tất cả mọi người say đắm thêm thường. Kể cả nữ cũng phải ngẩn ngơ, giọng nói ngọt ngào vang lên

"Xin chào tất cả mọi người, hôm nay là sinh nhật của Đình Lan tôi. Mong mọi người có thể chơi vui vẻ "

Lời nói của Đình Lan khiến tất cả vỗ tay như sấm nổ, bỗng từ ngoài một nam nhân sang trọng bước vào. Bộ âu phục đen lịch lãm, dung nhan anh tuấn tiêu sái. Trên tay là bó hoa hồng...

Diệp Cơ khi thấy Chu Vũ liền đỏ mặt, nhìn Chu Vũ đi đến phía Đình Lan. Hắn đưa bó hoa ra tặng cho cô ta, Đình Lan cười nhạt nhận lấy.

"Cảm ơn Phong thiếu "

Cô nhìn đến nhếch môi, tiểu Hắc khinh bỉ nói

"Giả đồ "

Buổi tiệc được bắt đầu, Âu Nghi cùng Diệp Cơ đi khắp nơi ăn uống. Từ Ân nhàm chán ngồi xuống ghế, cô nhìn quanh không thấy Đình Lan đâu. Tiểu Hắc thấy vậy liền kiểm giúp cô

"Chủ nhân! Nữ9 đang ở nhà vệ sinh... và có một nam nhân đi vào... "

Cô nghe xong cảm thấy hứng thú

" Là nam9? "

" Không phải "

Cô nghe vậy liền đứng lên, nhìn qua Từ Ân nói

" Tôi đi vệ sinh "

Cô xoay người bước đi, dọc theo dãy hành lang cô đi tới nhà vệ sinh. Dùng bùa ẩn đi hơi thở để cho nữ9 không phát hiện. Vừa bước đến ngoài cửa cô đã thấy nhà vệ sinh bị ẩn đi, liền dùng bùa phá vỡ nó. Cô bước đến gần đã nghe thấy tiếng rên rì

" A~... ưm... "

Nhìn vào trong cô thấy Đinh Lan đang ngã người về phía bồn rửa tay, chiếc váy dài bị vén lên tới eo để lộ bờ mông trắng mịn. Chiếc quần nhỏ đã bị kéo xuống giữa đùi, một tên nam nhân cho côn th*o vào trong luân động, tiểu Hắc nhìn thấy mà giật nảy mình. Lập tức né đi không nhìn nữa

Người nam nhân đó ra ra vào vào khiến Đinh Lan sung sướng rên rì

" Ah~... nhẹ thôi... aaaa~ "

Cô nhếch môi đưa tay đẩy gọng kính, cảm thấy điện thoại đưa vào quay. Còn mình thì nhìn ra ngoài, tiểu Hắc bên cạnh cô nói

" Chủ nhân! Ta thấy không được khỏe "

" Ráng xù đi "

Từ bên trong vẫn phát ra tiếng rên rì, tiếng nhóp nhép phát ra dâm mĩ

" Học... Đ...Đinh Lan... ưm... em thật tuyệt "

" A~... sâu... sâu nữa đi... ưm~... sướng quá... "

Tiểu Hắc càng rung mình hơn, cô nâng nhẹ gọng kính. Ánh sáng lạnh phát ra, nụ cười vươn lên. Tiểu Hắc bỗng dưng nói

" Chủ nhân! Đây là cách tu luyện của nữ9? "

" Phải! Hút linh khí của đám nam nhân đó bằng cách làm tình "

" Dơ bẩn "

Cô thấy đã đủ liền tắt điện thoại, dùng bùa ẩn lại nhà vệ sinh. Sau đó rời khỏi, cô dọc bước trên dãy hành lang, nhìn đoạn video và những tấm ảnh chụp được. Bỗng nhiên cô va vào ai đó

Rầm!

Cô ngã xuống, điện thoại cũng văng ra. Ngước lên nhìn liền thấy Phong Dương Chu Vũ, nâng nhẹ mắt kính nói

" Xin lỗi "

Tiếng rên rì phát ra từ điện thoại cô, cô lập tức nhặt lại tắt đi. Sau đó lướt qua hắn, cô có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo từ phía sau. Nụ cười vươn lên, tiểu Hắc bên cạnh nói

" Hắn đã nhận ra tiếng rên rì và lời nói kia là của nữ9 "

" Ha "

Cô nhếch môi cười lạnh, trở về lại sảnh điện. Cô nhìn thấy Diệp Cơ và Âu Nghi đang bị Di Anh kiểm chuyện. Cô bước tới phía Từ Ân, đưa điện thoại cho hắn

" Giữ dùm "

Từ Ân nhìn đến màn hình vẫn đang sáng, trong đó là hình ảnh của Đinh Lan mà cô chụp được. Từ Ân nheo mắt tắt đi, nhìn cô đang bước đến phía Di Anh

" Chuyện gì vậy? "

Di Anh thấy cô liền lùi lại một bước, Âu Nghi mỉm cười nói

" Không có gì! Chỉ là đang được sư tỷ chỉ giáo mà thôi "

Advertisement / Quảng cáo

Diệp Cơ lo lắng nói

" Âu Nghi! Thôi đừng nói nữa "

Di Anh nhìn đến tức giận, nhếch môi khinh bỉ Diệp Cơ

" Không cần giả vờ ngoan ngoãn. Tao biết mày yêu thích Phong Dương thiếu "

Diệp Cơ kinh hãi

" Cậu nói gì vậy? "

" Nói gì? Mày phải biết chứ, mày yêu thích Phong Dương thiếu. Nên ghen ghét chị mình, phải không? "

" Không có... tớ không có... "

Diệp Cơ nước mắt lưng tròng lắc đầu, Di Anh khinh bỉ nói

" Không có? Vậy mày có dám nói là mày không hề có tư tưởng với Phong thiếu hay không? "

"... Tờ... "

Diệp Cơ nước mắt chảy dài, không nói nên lời. Âu Nghi nhìn thấy liền tức giận

" Thôi đi! Cậu không có quyền phán xét người khác "

Cô bước lên nhếch môi nhìn Di Anh, xoay qua lau nước mắt cho Diệp Cơ nói

" Diệp Cơ cho dù có thích Phong Dương thiếu thì sao? Bất quá còn tốt đẹp hơn chị của cô ấy. Bên ngoài thì tỏ ra xinh đẹp hiền dịu, sau lưng lại giờ trò dơ bẩn kinh tởm. Cả rác cũng không bằng, tôi thấy Diệp Cơ thích Phong Dương thiếu chính là một ánh hào quang đang chiếu rọi sự dơ bẩn đang bám lấy hắn nha~ "

Di Anh đỏ mặt tức giận trước lời nói của cô

"Mày nói cái gì? "

"Có chuyện gì thế? "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Diệt Vong Thời Mạt Thế 7

Đình Lan bước lại gần hỏi, giờ đây đáng về của cô ta rất nhẹ nhàng và xinh đẹp. Còn đâu sự dâm loạn vừa rồi? Di Anh thấy cô ta liền bước đến

"Đình Lan! Bọn họ dám si nhục cậu "

Di Anh tức giận nói, Đình Lan nhìn qua cô. Đáy mắt hiện lên cổ lạnh lẽo, mỉm cười nói

"Tớ rất vui vì các cậu có thể đến "

Âu Nghi nhìn thấy Đình Lan thì ngẩn người, sau đó hỏi thần nói

"Cảm ơn vì đã mời "

Đình Lan nhìn qua Diệp Cơ, khóe miệng vẫn còn đọng nước liền lo lắng

"Em bị gì vậy? "

Diệp Cơ lau nước mắt, cười tươi lắc đầu

"Không có "

Đình Lan nhìn qua Di Anh nheo mắt

"Cậu đã làm gì em gái tớ? "

Advertisement / Quảng cáo

"Tớ không có, chỉ nói đúng sự thật thôi "

Di Anh hất mặt về phía bọn cô, Đình Lan nhướn mày

"Cậu đã nói gì? "

"Tớ nói em gái cậu yêu thích bạn trai cậu, cô ta không phản kháng được liền mít ướt "

Đình Lan hỏi ngẩn ra nhìn qua Diệp Cơ, Diệp Cơ nước mắt chảy dài chạy đi. Âu Nghi thấy vậy liền đuổi theo. Cô nhếch môi nói

"Chuyện mà Đình Lan làm, nếu như thiên hạ biết được sẽ như thế nào nh? Theo như tôi thấy thì Diệp Cơ ít nhất vẫn còn trong sạch hơn rất nhiều "

Di Anh nghe không hiểu, nghĩ rằng cô chế nhạo Đình Lan liền tức giận. Đình Lan thì ngược lại, sững sờ ngây ra. Sau đó cười gượng hỏi cô

"Cậu... cậu nói gì vậy? "

"Tôi nói chuyện dơ bẩn mà cô làm thật đó mắt người nhìn nha "

Di Anh bước lên muốn mắng cô nhưng bị Đình Lan ngăn lại, cô ta mỉm cười dịu dàng

"Cậu theo tớ nói chuyện có được không? Chắc chúng ta có hiểu lầm gì đó "

"Đình Lan! Tớ... "

Di Anh nghe thấy liền muốn đi theo, nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị Đình Lan ngắt lời

"Cậu ở đây đi, tớ chỉ muốn nói chuyện với Dao Suong "

Cô đi theo Đình Lan, Di Anh phía sau tức giận...

Cô đi theo Đình Lan đến một căn phòng rộng lớn, ở giữa có một chiếc ghế độc quyền. Khi cánh cửa đóng lại, Đình Lan liền tóa ra sát khí ngồi trên ghế như nữ hoàng. Đôi mắt nhìn cô như một thứ rác rưởi không đáng nói tới. Cô nhếch môi, tiểu Hắc nhìn thấy mà tức giận

"Thật muốn giết chết nữ nhân này "

'Đừng vội! Chúng ta không thể trực tiếp giết '

Cô đứng đó nhìn Đình Lan, giọng nói cô ta vang lên lạnh lùng

"Cô đã biết gì? "

"A~! Chỉ là cảnh tượng bông mắt trong nhà vệ sinh mà thôi "

Đình Lan kinh ngạc, đôi mắt hiện lên suy tư

'Rõ ràng ta đã ẩn đi rồi mà? Tại sao cô ta có thể vào? Chẳng lẽ tên nam nhân kia là người của cô ta? Không thể, vậy tại sao? '

Cô đọc được suy nghĩ của Đình Lan, nụ cười vươn lên. Đình Lan cảm phần nhìn qua cô, quát lớn

"Bắt lại "

Một đám nam nhân cao to đi ra vây quanh cô, Đình Lan nhìn cô khinh bỉ

"Vậy thì cô nên chết rồi "

Cô nhếch môi, vẫn đứng đó thong dong. Lời nói lạnh nhạt

"Được thôi! Nhưng còn đoạn video kia... "

Câu nói của cô lấp lửng đầy ý vị, Đinh Lan cười nói

"Cô nghĩ tôi sẽ không tìm ra? Đánh "

Đám nam nhân xông lên, cô dùng karate đánh bọn chúng. Từng cú đá của cô mạnh mẽ đều khiến bọn họ bị hạ gục. Đinh Lan cắn môi tức giận, khoảng 10' sau tất cả đã nằm lê lết dưới sàn. Đinh Lan cảm phần nói

"Lũ vô dụng "

Cô lấy từ hông ra một cây súng, Đinh Lan kinh ngạc đưa hai tay ra tạo lá chắn

Bằng bằng bằng...

Advertisement / Quảng cáo

Vô đạn rơi xuống, tấm lá chắn bị bắn trúng đều trở lại hình dáng cũ. Cô tiếp tục thay đạn bắn liên tục, dù Đinh Lan là người tu chân, nhưng cô ta vốn đầu còn mạnh như trước. Đều phải hút tinh khí của nam nhân mà bồi bổ, nên vẫn có hạn chế. Cô lại bắn liên tục thì làm sao cô ta có thể đỡ được?

Quả nhiên lá chắn mờ dần, cô cười nhẹ thay đạn rồi liên tục bóp cò

Bằng bằng bằng... Đoảng!

Lá chắn bị phá vỡ, Đinh Lan bị bắn trúng vào bụng. Cô ta ôm bụng chạy đi, sắc mặt trắng bệch, cô đuổi theo. Đinh Lan chạy qua sảnh dài muốn thoát ra khỏi đây. Di Anh nhìn thấy cô đuổi theo Đinh Lan liền muốn chặn lại, nhưng bị cô cho một cú đá vào đầu ngất xỉu.

Cô đuổi theo ra bên ngoài, Đinh Lan nhìn cô hoảng sợ. Bỗng một chiếc xe chạy đến, từ trên xe Phong Dương Chu Vũ bước xuống ôm lấy Đinh Lan. Cô ta vui mừng nũng nịu

"Phong Dương thiếu "

Cô nheo mắt, đưa súng lên bắn về phía Đinh Lan. Nhưng bị một thanh kiếm chặt đứt đạn, một vệ sĩ mặc đồ đen đứng trước mặt hai người họ đánh cầm thanh kiếm dài. Cô khá kinh ngạc, nhìn về phía Phong Dương Chu Vũ, hần đưa súng lên bắn về phía cô. Cô nhào lộn trên không trung né đi

Bộp!

Cô đáp xuống đất, nặng nề mất kính. Ánh sáng lạnh tỏa ra dưới màn đêm, sau đó xoay người bỏ đi. Tiểu Hắc bên cạnh cô

"Chủ nhân! Chẳng phải nói là không được giết trực tiếp nữ9 hay sao? Nếu như người làm trái với nhiệm vụ được giao ra thì sẽ bị trừng phạt và rời khỏi thế giới "

"Ta chỉ muốn làm cô ta bị thương "

Cô vừa đi vừa nặng nề mất kính, tiểu Hắc bên cạnh nói

"Tên nam9 đã cứu nữ9. Vậy tiếp theo họ sẽ làm gì? Nam9 có vì nữ9 lẫn lộn với tên khác mà hành hạ nữ9 không? "

"Ha! Không, mà họ sẽ diễn cảnh người lớn kia "

Tiểu Hắc kinh ngạc, đôi mắt hiện lên kinh bi. Nó vẫn không hiểu nhưng lời chủ nhân nói chắc chắn là đúng...

"Mà chủ nhân, tại sao nữ9 lại mời người? "

"Muốn trừ khử ta, nhưng không ngờ ta lại có vũ khí này nên kế hoạch của cô ta thất bại "

Cô mân mê cây súng trên tay, đây là của Lão Từ đưa cho cô. Nó cũng là vật cứu vớt cô nha...

Những ngày sau có đều trôi qua những ngày êm đẹp, Đinh Lan vẫn đi học bình thường. Không có một chút gì là bị thương hay mệt mỏi và cô ta cũng không quan tâm tới cô... Hôm nay sau khi tập võ xong. Mọi người nói muốn cùng nhau đi chơi. Có cả Từ Ân, cô vốn muốn từ chối nhưng còn phải bảo vệ Diệp Cơ nên liền chấp nhận.

Bây giờ là 19h tối, màn đêm đã dần buông xuống. Âu Nghi vui vẻ chạy nhảy khắp nơi. Đây là một lễ hội được tổ chức với quy mô lớn, mọi người đi qua đi lại rất náo nhiệt. Diệp Cơ mỉm cười nhìn sạp bán đồ ăn. Tiểu Bát Đan nhìn đến đồ ăn là chảy nước miếng, tiểu Huyết kinhhin bị nói

"Không có tiền đồ "

"Kệ cha ta "

Hai con vật nhỏ đi khắp nơi ăn uống, vì bọn nó vô hình nên không ai có thể thấy. Cô cũng không quan tâm, vì lâu lâu cũng có một ngày nên để tụi nó chơi đùa chút. Từ Ân bên cạnh nhìn xung quanh, cô thấy một quán bán mực nướng liền mua ăn thử. Cô đưa cho Từ Ân một sáu, hần nhận lấy nhìn qua cô rồi cũng ăn. Diệp Cơ và Âu Nghi đã tự chạy loạn mất tiêu. Cô cũng không quan tâm, bỗng nhìn thấy một sạp bán gấu liền kéo tay Từ Ân đi. Từ Ân nhìn bàn tay mình đang bị nắm lấy mà hơi ngẩn người.

Cô nhìn sạp thú nói

"Thì bán không? "

Từ Ân gạt nhẹ đầu, cô đưa tiền cho chủ quán. Sau đó cầm súng bắn, mỗi người sẽ có 10 viên đạn...

Bằng bằng...bụp bụp...

Tiếng gấu bỗng ngã xuống cùng với tiếng đạn, cô bắn trúng hết 10 con. Cả Từ Ân cũng vậy, chủ quán thất kinh nói không ra lời. Cô nhìn cả đồng gấu bỗng bự chà bá được nhét trong mấy cái bọc. Cô chạm vào thử sau đó thích thú, nhìn Từ Ân thẳng thắn

"Anh là con trai chắc không chơi gấu bông đâu nhỉ? Vậy cho tôi luôn đi "

Từ Ân không biết nói gì trước sự thẳng thắn của cô, gạt nhẹ đầu. Cô mỉm cười đưa cho chủ quán nói

"Chuyển đến địa chỉ này giúp ta "

Sau đó cô đi tới một chỗ bán cá vàng, nhìn những con cá màu sắc xinh đẹp mà hứng thú. Nếu như có bắt được và để trong hồ đựng thảo dược thì tốt rồi. Sẽ đẹp hơn rất nhiều...

Cô nhìn một thao cá lớn, có một con màu vàng thơm rất đẹp. Cô thấy nó khác với những con cá khác, liền muốn có nhưng cô lại không biết bắt. Nhìn qua Từ Ân kéo hần lại, nói

"Bắt con đó giúp tôi "

Advertisement / Quảng cáo

Từ Ân nhìn con cá vàng đó, đưa tiền cho chủ quán rồi cầm lấy một cây vợt vớt nó lên. Cô nhìn đến gạt nhẹ đầu

"Tốt lắm "

Con cá vàng được chủ quán cho vào một cái bọc chứa nước, cô xách đi. Nhìn lên ánh trăng sáng tròn rất đẹp, những ngọn đèn vàng lấp lánh linh động. Đã sắp phải biến mất rồi...

Bỗng cô cảm nhận được thứ gì đó lạnh lạnh trên mặt mình liền bừng tỉnh, nhìn qua Từ Ân đang cầm một que kem, hần đưa cho cô một cây. Cô nhận lấy móc bọc ra ăn thử, đây là vị sôcôla. Hương vị ngọt ngọt đắng đắng, béo béo khiến cô rất thích. Cái lạnh của kem mang lại càng làm cho hương vị đặc biệt hơn...

Cô gât nhẹ đầu hài lòng

"Được "

Từ Ân nhìn qua cô, gương mặt vẫn lạnh lùng như vậy. Hần đưa lên cả bọc kem, cô hơi kinh ngạc. Sau đó cười nhạt, bỗng nhiên...

Bùm!

Cô nhìn lên trời, có những tia sáng lung linh tỏa ra. Cứ thế liên tục

Bùm bùm bùm...!

Tất cả mọi người đều nhìn lên, những tia sáng tạo ra hình bông hoa, trái tim. Dù màu sắc và đủ kiểu dáng... rất xinh đẹp và sống động. Nếu cô nhớ không lầm thì cái này gọi là pháo hoa...

Con gió nhẹ thổi qua, khoảng trời nực vang đủ màu sắc. Cảm giác như đưa con người vào ảo mộng, cô đứng cạnh Từ Ân xem pháo hoa. Nụ cười cô vurun lên đầy ý vị. Từ Ân nhìn qua cô, mái tóc cô tung bay trong gió. Hương thơm từ người cô tỏa ra mê hoặc, hần đưa tay lên vén lọn tóc cho cô.

Cô nhìn qua chạm vào đôi mắt đen như vực thăm của hần, Từ Ân quay đi nhìn lên trời. Cô không quan tâm, nhìn mọi người xung quanh, họ đang rất vui vẻ. Nhưng những con người này sắp phải biến thành thấy ma, cảnh đẹp này cũng sắp trở thành mảnh vụn... Thật hào hứng quá đi...

' Mọi thứ rồi đây sẽ trở về với cát bụi.. Ha ha... '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Diệt Vong Thời Mạt Thế 8

Thời gian trôi qua nhanh chóng, rốt cuộc 1 tháng cũng đã kết thúc. Cô ngồi trong lớp nhìn ra bên ngoài, đêm nay lúc đồng hồ điểm 12h. Thì sự chết chóc của những thứ kinh tởm và thối rữa sẽ bao phủ cả địa cầu. Lời nguyên mẫu sẽ nhân chìm con người vào nơi sâu thẳm của địa ngục. Những cái xác không hồn lênh đênh bước đi vô định, tìm kiếm con mồi và xé xác chúng như một con dã thú điên cuồng. Đó sẽ là sự kết thúc cho nhân loại...

Đôi mắt cô ánh lên tia sáng lạnh, tiếng chuông reo vang lên. Diệp Cơ và Âu Nghi từ ngoài đi vào, Âu Nghi nhìn thấy cô liền vui vẻ

" Dao Surong! Chúng ta đến vô đường thôi "

Cô nhìn qua gât nhẹ đầu sau đó nhùn qua Diệp Cơ nói

" Tôi nay cậu ở nhà tớ "

Diệp Cơ kinh ngạc, không hiểu hỏi

" Sao vậy? "

" Tôi sẽ biết, giờ chúng ta đi thôi "

Cô cùng Âu Nghi và Diệp Cơ đến vô đường, nhìn Từ Ân đã thay đồ sẵn và đang luyện tập mà cười nhạt. Cô bước lại gần Ngô lão sư hỏi

" Thưa thầy! Em muốn biết đỉnh cao tối thượng của karate "

Mọi người nghe xong kinh ngạc, cả Ngô lão sư cũng giật mình. Nheo mắt lại

" Em đang nói gì vậy? "

" Đã nói rất rõ "

Ngô lão sư nhìn đến cô

" Đỉnh cao tối thượng của karate? Em dù tư cách để học được? "

Advertisement / Quảng cáo

" Chắc chắn "

Lời nói cô lạnh nhạt, Ngô lão sư cười to

" Ha ha ha! Một học sinh mới vào có 1 tháng mà đã muốn đạt đến đỉnh cao của Karate. Thật nực cười "

Cô vẫn đứng yên đó, bỗng một thứ gì đó vụt qua. Cô đưa chân lên đỡ, đó chính là cú đá của Ngô lão sư. Ông ta đang thử cô...

Mọi người kinh ngạc, Ngô lão sư nheo mắt. Một lát sau hạ chân xuống, thở dài

" Đi theo ta "

Cô đi theo Ngô lão sư, bước trên dây hành lang yên tĩnh. Ngô lão đưa cô đến một căn phòng, là phòng chứa bản thờ. Nhan khối tòa ra khắp nơi, Ngô lão sư ngồi xuống xếp bằng nghiêm nghị, nói

" Chũ vô đường đã giao hết mọi quyền hành cho thầy, em muốn biết được đỉnh tối cao của karate thì phải vượt qua một cửa ải "

Ngô lão sư lấy ra một ván cờ đã được sắp sẵn, cô ngồi xuống nhìn ván cờ đó. Ván cờ này rất phức tạp, Ngô lão sư nói

" Hãy giải được nó "

Cô nhìn những quân cờ, đôi mắt hiện lên ánh sáng lạnh. Thời gian yên tĩnh trôi qua, cô vẫn không động đậy. Nụ cười cô vurun lên, đưa tay thẳng ngang về phía trước, hạ xuống

Rầm!

Bàn cờ gãy ra làm đôi, cô đã dùng tay chế nó ra. Ngô lão sư nhìn cô cười nhẹ, nói

" Đây là bàn cờ làm từ loại đá cứng nhất, đó chính là lời giải. Cũng chính là câu trả lời "

Cô kinh ngạc, nhìn hai mảnh bàn bị cô chế ra. Đôi mắt cô hiện lên sự suy tư, sau đó nói

" Biến bản thân thành kiếm? "

" Ha ha ha! Phải, người quả là một nhân tài. Đỉnh tối cao của karate chính là biến bản thân thành kiếm. Dù là bất cứ thứ gì cũng có thể chặt đứt, vừa là kiếm vừa là đá. Không thể đâm xuyên... "

Ngô lão sư đứng lên, bước đến bàn thờ cao nhắc xuống thanh kiếm dài. Bàn tay trái của Ngô lão sư hóa thành màu đen. Cô kinh ngạc nhìn, Ngô lão sư cầm thanh kiếm đâm xuống tay mình.

Leng keng...

Cây kiếm uốn éo sau đó trở lại vị trí ban đầu, chứng tỏ nó vừa đâm phải một thứ gì đó rất cứng. Giống như đâm vào đá...

Ngô lão sư đưa bàn tay trái lên, nó đang trở lại bình thường. Và không hề bị một chút thương tổn nào... Cô nhéo má lại, gương mặt trở nên lạnh lẽo. Sau đó đứng lên cúi đầu bước ra ngoài..

Cô đã hiểu được, thì cũng không còn lý do gì để ở lại. Cô quay về phòng tập thu dọn đồ, Âu Nghi thấy liền kinh ngạc

" Cậu đi đâu vậy? "

Cô cầm balo lên nhìn đến Âu Nghi nói

" Mọi việc đã xong, Diệp Cơ. Cậu đi theo tớ "

Diệp Cơ kinh ngạc, lo lắng hỏi

" Có chuyện gì sao? "

" Không! Đi thôi... hẹn gặp lại "

Cô bước ra khỏi phòng cùng Diệp Cơ, ai nấy cũng kinh ngạc. Từ Ân nhìn theo cô nhéo má lại...

Buổi tối cũng đã tới, cô nhìn ra ngoài trời. Tiểu Bát Đán bên cạnh cô nói

" Ký chú! Sắp tới rồi "

Cô nhếch môi nhìn đồng hồ đã điểm 23h58'... Diệp Cơ từ ngoài bước ra. Cô đã báo Diệp Cơ chuẩn bị quần áo, thu dọn những đồ cần thiết. Khiến cho Diệp Cơ không hiểu gì

" Chuyện này là sao? Cậu muốn đưa tớ đi đâu à? "

Cô đem hành lý của Diệp Cơ lên xe 16 chỗ mà cô đã mua, rất rộng rãi và bền vững. Nếu thấy ma có tấn công cũng sẽ không bị hư hỏng, cô còn trang bị thêm vũ khí như kiếm, súng dài và đạn. Thậm chí là bom để phòng hờ, tất cả cô đều cất ở chỗ không ai thấy. Cô đưa Diệp Cơ lên xe, đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn một ít. Cô vào chỗ ngồi lái, nhìn đồng hồ đeo tai đang trôi qua từng giây. Diệp Cơ nhìn thấy hành động của cô cũng căng thẳng theo. Tiểu Bát Đán lơ lửng trong xe, nói

" Giống trốn nợ quá =___= "

Tích tách... tích tách... Boong...

Cây kim ngắn điểm 12h đêm, bầu trời bỗng chốc hóa thành màu đỏ như máu. Mặt trăng cũng hóa thành đỏ, bỗng một cơn mưa máu như bão giông đổ xuống. Diệp Cơ kinh hãi không hiểu chuyện gì...

" Dao Sương! Chuyện gì vậy? "

Cô nhìn ra bên ngoài, gió mạnh thổi qua khiến cơn mưa càng dữ dội. Tiếng mưa đổ xuống lạnh lẽo, Diệp Cơ ngồi phía sau nhìn ra ô cửa, đôi mắt hiện lên hoảng hốt. Cô lạnh nhạt nói

" Tớ nằm mơ thấy trái đất biến thành tan hoang, một cơn mưa máu đổ xuống khiến tất cả sụp đổ. Con người hóa thành thây ma, nên đã chuẩn bị mọi thứ "

" Điềm báo sao? "

Diệp Cơ kinh ngạc, cô lạnh nhạt nói

Advertisement / Quảng cáo

" Phải! Không ngờ nó lại là sự thật... "

" Vậy còn mọi người thì sao? "

" Ai dính phải cơn mưa này đều sẽ hóa thành zombie "

Diệp Cơ sợ hãi, nước mắt chảy dài

" Tại sao lại như vậy? "

Cô nhìn đồng hồ đã 15' trôi qua, cô báo Diệp Cơ

" Cậu ngủ chút đi "

" Tớ làm sao ngủ được cơ chứ? "

Cô nhìn qua Diệp Cơ, cầm lấy ống tiêm chích vào tay. Đẩy một chất lỏng vào người Diệp Cơ.

" Cậu làm gì vậy? "

Diệp Cơ nhéo má hỏi, bỗng đầu nặng trĩu. Ánh mắt nhìn cô mông lung rồi ngã vào ghế dựa

" Thuốc gây mê "

Lời nói cô vang lên, nhìn ra ngoài nở một nụ cười hững hờ. Tiểu Hắc bên cạnh cô nói

" Như đang chơi trốn tìm "

Cô tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại dưỡng thần. Thời gian trôi qua, bỗng cô nghe được tiếng

Két kttttttt...

Cô nhìn ra cửa sổ, một gương mặt thoắt nửa tựa vào cửa kiến. Tiểu Bát Đán kinh hãi co rút người nép vào ghế. Cô lạnh nhạt nhìn gương mặt đầy máu, những vết nứt loang lổ. Xung quanh là một đám thây ma đang bao vây lấy chiếc xe của cô

- Grừ... grừ...

Tiếng rống vang lên, cô nhếch môi đập bàn đập xoay vô lăng chạy đi. Cắn qua đám thây ma đó, cô nhìn qua cửa kiến, đám thây ma thân người đầy máu đứng dậy đi từng bước đuổi theo. Cô chạy đi tìm Âu Nghi và Từ Ân, nhìn mọi nơi đều có thây ma đi trên phố. Theo như định vị thì đám người sống đang ở nơi báo an mong được giúp đỡ. Nhưng họ đâu biết là đám thây ma đã sớm ở trong đó, nên bây giờ tình hình chắc rất rối loạn. Cả Đinh Lan, Di Anh, Âu Nghi và Từ Ân đều ở đó. May là 3 người kia biết võ, nếu không cũng biến thành zombie từ lâu. Còn Đinh Lan thì được Di Anh bảo vệ, mà dù sao cô ta cũng có pháp thuật nên chắc cũng không sao...

' Bị đám thây ma kia xé xác là nhiệm vụ hoàn thành rồi... haizzz '

Tiểu Bát Đán đọc được suy nghĩ của cô liền nói

"Không dễ đâu ký chủ "

Cô chạy tới chỗ của bọn họ, Âu Nghi nhìn thấy xe liền kinh ngạc. Cô mở cửa ra cho bọn họ bước vào, mùi hôi thối xộc vào trong xe. Cô khó chịu, tiểu Bát Đan hiểu ý liền dùng lá chắn bao phủ xe lại. Khi đám người bước lên xe, cô liền đóng cửa chạy đi. Âu Nghi thấy cô mà kinh ngạc

" Dao Sương? "

Cô nhếch môi nhìn qua Từ Ân, hần thấy vậy liền chườm lên. Cô rời khỏi vị trí lấy đề cho Từ Ân thế vào. Đình Lan thấy cô và Diệp Cơ lạnh lặn mà đầy mắt hiện lên căm tức. Cô đưa cho Di Anh hai chai nước

" Uống đi "

Di Anh nhìn hai chai nước trên tay mà ngăn người, đưa qua cho Đình Lan. Sau đó nói

" Cảm ơn... "

Âu Nghi nhìn đám zombie phía sau hỏi

" Sao cậu biết bọn tớ ở đây? "

" Trên đài "

Cô lạnh nhạt nói, đắp chăn cho Diệp Cơ đang ngủ say. Âu Nghi sợ hãi hỏi

" Chúng ta nên đi đâu đây? "

Cô nhìn qua Âu Nghi, lạnh nhạt

" Đến thành phố chính, nơi đó chắc chắn có nơi trú ẩn và lực lượng phòng vệ "

Đình Lan mỉm cười nhẹ

" Sao cậu có thể chuẩn bị trước mọi thứ và tìm hiểu thông tin nhanh như vậy? "

" Điểm báo "

" Điểm báo sao? "

Đình Lan kinh ngạc, tiểu Bát Đan khinh bỉ

" Hừ! Nếu không phải do tên nanđơ kia nghiên cứu ba cái ôn dịch gì đó. Rồi dùng tên lửa phóng lên trời gây ra hiện tượng này thì đâu có chuyện như thế xảy ra. Khiến tất cả mọi người đều biến thành zombie... "

Bỗng dưng Đình Lan cảm nhận được cỗ hơi lạnh lẽo và áp bức. Ôm người nhìn xung quanh, Di Anh thấy liền hỏi

" Có chuyện gì sao? "

Advertisement / Quảng cáo

" K...không... không có, chỉ là tớ hơi lạnh "

Di Anh nhìn qua cô hỏi

" Còn chân không? "

" Không "

Cô lạnh nhạt nói, Di Anh tức giận. Đình Lan nắm lấy tay Di Anh lắc đầu

" Không sao! Tớ chịu được "

Cô cười lạnh, tiểu Huyết dựa đầu vào người tiểu Bát Đan. Nói với cô

" Chủ nhân! Chúng ta trở lại không gian đây. Ở cùng bọn họ khiến ta khó chịu "

' Ừ! '

" Tiểu Hắc Hắc, đi cùng không? "

Tiểu Bát Đan hỏi, tiểu Hắc lắc đầu

" Ta ở lại với chủ nhân "

Tiểu Bát Đan và tiểu Huyết biến mất, sự áp bức cũng tan theo. Đình Lan thở phào nhẹ nhõm, rơi vào trầm tư...

Cô nhếch môi tựa vào ghế nghỉ ngơi, nhìn Từ Ân nói

" Vất vả rồi "

Từ Ân không nói gì gật nhẹ đầu, đôi mắt nhìn Đình Lan qua kính chiếu hậu. Đáy mắt đen sâu thấm ánh lên lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Chiếc xe cứ thế chạy đến thành phố lớn, khắp nơi trên đường hầu như đều có zombie. Ngồi trong xe Đình Lan nói

" Tớ muốn lấy một ít quần áo "

Âu Nghi nhìn qua nói

" Tớ cũng muốn lấy, nhưng chúng ta không thể quay lại "

Di Anh cũng khó chịu nhìn bộ quần áo của mình, Từ Ân bỗng chốc dừng lại

" Siêu thị "

Mọi người nhìn ra ngoài, một cái siêu thị to đùng đập vào mắt họ. Đình Lan nhìn đến Từ Ân mỉm cười nhẹ

"Cảm ơn "

Nói rồi họ bước xuống, cô cũng đi theo. Nhưng chưa kịp ra khỏi xe đã bị bàn tay Từ Ân nắm lại

"Cẩn thận "

Gương mặt hân hạnh, cô biết câu nói của Từ Ân mang theo ý vị. Gật nhẹ đầu

"Ừ! Canh chừng Diệp Cơ giùm tôi "

Nói rồi cô bước ra xe, nhìn siêu thị lớn vắng tanh. Cô vừa đi vừa trầm tư, tiểu Hắc nói

"Chủ nhân! Ở đây có một cái căn cứ an ninh rất lớn. Nhưng hình như đã chuyển đi "

"Vậy sao? "

"Vâng! Nằm ngay dưới siêu thị "

Cô gật nhẹ đầu, không ngờ ở đây cũng có lực lượng bảo vệ. Bước vào trong, sự yên tĩnh bao trùm. Âu Nghi và hai người kia đi lấy quần áo và thức ăn. Cô thì đi xung quanh xem xét

Advertisement / Quảng cáo

Lộp cộp...

Cô nghe có tiếng gì đó, quay lại nhìn thang máy lớn.

Ting!

- Aaaaaaaaa

- Chạy mau...

Tiếng la thất thanh vang lên, bọn cô quay lại liền thấy một nhóm khoảng 50 người chạy ra từ thang máy. Theo sau là đám zombie nhảy từ trên xuống. Cô kinh ngạc cảm thấy bắn đám zombie

- Cứu tôi với... aaaaa

- Con trai, chạy đi...

.....

Tiếng nói la hét vang lên, những con người bị zombie cắn rồi ăn thịt. Đình Lan núp phía sau Di Anh lo lắng

"Mẹ! Đừng bỏ con, mẹ "

Những con người bị đám zombie cắn đều hóa thành zombie, sự hỗn loạn diễn ra. Một cậu bé đứng la hét nhìn mẹ mình bị ăn thịt. Một con zombie muốn tấn công nó thì Âu Nghi kịp thời cứu giúp. Bể nó lên...

"Không được rồi! Chạy thôi "

Đám người Đình Lan cố gắng chạy ra khỏi siêu thị, những người còn sống thì la hét um xùm chạy tán loạn. Cô định chạy đi, nhưng khi nhìn thấy một người đứng co ro ở một góc thì dừng lại. Mái tóc trắng bay nhẹ trong gió, đôi mắt vàng lạnh lùng. Làn da trắng, môi mỏng nhạt. Mũi cao, hàng mày rậm. Thân hình cân đối khỏe mạnh, trên bộ đồ giản dị và gương mặt đều dính máu. Phải nói rằng tên này rất đẹp...

Cô nheo mắt lại, tên đó cũng chạm vào ánh mắt cô. Đôi mắt vàng vô hồn, hơi thờ ơ đều đều. Cô nhìn phía sau zombie đang đuổi tới, liền kéo tay hắn chạy đi

"Không chạy mà đứng đó, nào vị ứng sao? "

Cô chạy ra xe, những người còn sống đều đã bị biến thành thây ma. Cô đưa tên đó lên xe, bản thân cũng vào trong nói

"Chạy "

Chiếc xe lẩn tránh, mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Đình Lan thấy có người ngồi bên cạnh liền quay qua, thấy gương mặt và quần áo tên đó đầy máu liền kinh tởm chán ghét nói

"Ai đem hắn lên đây? Thật kinh mà "

Mọi người nhìn qua Đình Lan, Âu Nghi nói

"Lát nữa tìm chỗ tắm rửa. Ở đây không ai sạch cả "

"Híc... mẹ... hu hu... mẹ ơi, đừng bỏ con mà... hu hu "

Đứa trẻ trên tay Âu Nghi khóc nức nở, mọi người nheo mắt lại. Âu Nghi rồi rầm

"Tớ... tớ không biết dỗ con nít "

Đình Lan thấy liền nở nụ cười, nhìn đứa trẻ nói

"Em đừng khóc nữa, ngoan đi. Mẹ em đã chết rồi..."

"Oa oa.... hu hu... híc... mẹ..."

Đứa trẻ càng khóc thương tâm hơn, Di Anh khó chịu

"Mày có nín không? "

Đứa trẻ sợ hãi nhìn Di Anh, cô lấy chai nước uống. Đưa cho từng người, Âu Nghi nhận lấy nói

"Cậu dỗ nó đi Dao Sương "

Cô lạnh nhạt vừa uống nước vừa nói

"Không thích con nít "

Đứa trẻ cứ khóc lớn hơn khiến mọi người bối rối. Âu Nghi nhìn qua Từ Ân nhưng hắn lắc đầu. Đình Lan cố gắng thân mật với đứa trẻ đó nhưng càng khiến nó dùng dằng hơn. Cô nheo mắt tức giận đập phanh cửa xe, vươn tay ra phía sau nắm lấy cổ áo thẳng nhóc đưa ra ngoài. Mọi người thất kinh, Di Anh nói

"Cô điên à? "

"Phải đó Dao Sương, cậu làm gì vậy? "

Âu Nghi cũng sợ hãi, Từ Ân nhìn qua kính chiếu hậu. Gương mặt cô vẫn lạnh nhạt, nói

"Khóc cái gì? Muốn mẹ thì đi chết theo đi "

Cậu bé nín khóc sợ hãi nhìn ra ngoài, nhớ lại hình ảnh của mẹ vì bảo vệ mình mà chết. Liền nắm chặt lòng bàn tay, đôi mắt hiện lên thống khổ... Cô hỏi

"Tên tuổi "

"Mạc... Mạc Từ Khang... 7... 7 tuổi "

Cậu bé run rẩy nói, gương mặt dính đầy máu hiện lên sợ hãi. Cô đưa thẳng bé vào đóng cửa lại, quăng ra sau chỗ Âu Nghi. Còn dần thêm một câu

"Khóc thì cứ "

Mọi người nhìn cô e ngại, cô lay hai nguyệt thái dương

"Úm.. "

Nhìn qua Diệp Cơ, cô thấy Diệp Cơ chuẩn bị thức liền lấy ra một ống tiêm. Chích vào người Diệp Cơ, lập tức con người sắp mở ra liền nhắm lại. Âu Nghi nhìn thấy nói

"Cậu làm gì vậy? Không để cậu ấy thức dậy ăn gì sao? "

"Không cần! Trong thuốc có chất dinh dưỡng cần thiết. Cứ để ngủ thêm chút nữa "

Cô đắp chăn cho Diệp Cơ sau đó dựa vào ghế ngủ một giấc. Màn đêm dần buông xuống, bây giờ là thời khắc zombie hoạt động. Vì ban ngày có ánh mặt trời nên chúng sẽ núp đi. Từ Ân chạy đến một căn cứ nhỏ trống trải, Di Anh hỏi

Advertisement / Quảng cáo

"Nơi đây có an toàn không? "

Từ Ân lạnh lùng bước xuống nhìn xung quanh sau đó nói

"Tốt "

Cô cùng đám người bước xuống, vô tình Đinh Lan đụng phải người nam nhân kia liền la lên

"Ah! Kính quá, đừng chạm vào ta "

Mọi người không quan tâm đi vào trong, cô nhìn qua sau đó cũng bước vào. Từ Ân hạ rào cản xuống, nhìn chấp điện quanh những thanh sắc liền gạt nhẹ đầu nói

"Có thể ngủ ở đây một đêm "

Cô đi xung quanh xem có nước không, Từ Ân đã đưa Diệp Cơ vào phòng. Đinh Lan tìm thấy nước liền vui vẻ

"Có rồi "

Cô nhìn qua nói

"Tắm theo thứ tự "

Thời gian trôi qua nhanh chóng, mọi người đều tắm xong. Âu Nghi nhìn Từ Ân nói

"May là khi này em có lấy đồ cho học trường "

"Cảm ơn "

Mọi người ngồi vào bàn ăn, người nam nhân cùng Từ Khang bước ra. Vì không có quần áo nhỏ nên Từ Khang phải choàng khăn tắm rộng phồng phình. Còn khi tên nam nhân kia bước ra thì ai nấy đều sững sờ đỏ mặt. Dung nhan tuấn mĩ khiến ai cũng xôn xao, Âu Nghi nói

"Chúng ta có thêm một người đẹp trai gia nhập. Xem ra học trường sẽ không cô đơn a~ "

Đinh Lan nhìn qua Từ Ân, đôi mắt ánh lên tia yêu thương nhẹ. Âu Nghi nhìn qua Từ Khang bật thốt

"Ồ! Thằng bé này cũng là một tiểu soái ca nha "

Mọi người nhìn gương mặt bầu bình của Từ Khang, đôi mắt to tròn đen láy. Mũi cao, môi hồng nhạt. Làn da trắng mịn. Mái tóc hoen đỏ ướt sũng, nhưng từ nó lại tán ra nỗi buồn. Âu Nghi liền an ủi

"Được rồi, chị hiểu cảm giác của em. Đừng buồn nữa, cùng ăn thôi "

Mọi người ngồi vào bàn, Đinh Lan nhìn qua người nam nhân kia hỏi

"Anh chưa nói tên "

Tất cả đổ dồn ánh mắt vào hắn, nhưng hắn lại không trả lời. Hàng mày Đinh Lan nheo lại bất mãn, cô thấy vậy liền nói

"Gọi là A Phong đi "

Mọi người bắt đầu ăn, nhưng riêng Từ Khang không chịu ăn. Âu Nghi thấy vậy liền hỏi

"Sao không ăn? "

Từ Khang không trả lời, Di Anh chương mắt gắt gông nói

"Tự dung đem tên ôn dịch về làm gì, còn cái tên không rõ lai lịch này nữa "

Âu Nghi nhìn qua nheo mày

"Sao lại nói vậy? Giúp đỡ người khó khăn là chuyện bình thường mà "

"Hừ! Giờ nhìn thái độ đi. Người ta cứu cho mà cái mặt như đưa đám. Còn người thì không nói chuyện, gương mặt lạnh băng. Không giống chút gì là biết ơn "

Đinh Lan cũng gạt nhẹ đầu, nheo mày nói

"Chúng ta hiện đang gặp khó khăn, lại phải cuu mạng đứa trẻ này, e là... "

Âu Nghi tức giận trước lời nói của Đinh Lan

"Một đứa trẻ thì ăn bao nhiêu? Cần gì phải nói như thế? Còn có A Phong kia, sao cô không nói? "

Đình Lan kinh ngạc, Di Anh nổi giận đứng lên

" A Phong là một đại nam nhân. Hắn có thể giúp chúng ta giết zombie. Nhưng còn thằng ranh con này ngoài khóc với lảm lảm lý lý ra thì được tích sự gì chứ? "

Từ Khang đứng lên muốn chạy đi, lời nói cô vang lên ra lệnh

" Đứng lại "

Từ Khang dừng bước nắm chặt lòng bàn tay, nước mắt chảy xuống lao về phía cô khóc. Hai tay nhỏ đánh nhẹ vào người cô

" Oa oa.... "

Tiểu Hắc bên cạnh cô hít một hơi, cô đưa tay vuốt đầu nó. Nhìn qua Đình Lan

" Vậy sao? Vậy tên nam nhân của cô đâu? "

" Cái gì? "

Mọi người thất kinh, Đình Lan sững người

" Tên nam nhân yêu thương cô đâu? Sao không tới cứu cô? Cô yếu đuối nhu nhược, suốt ngày núp phía sau Di Anh. Chẳng lẽ cô giúp ích được gì sao? Tôi thấy cô chỉ là đang cản đường mà thôi. Sao không kêu Phong Dương đại thiếu gia đến đây ôm cô vào lòng mà bảo vệ. Chỉ có một đứa trẻ mà cũng gây phiền toái thế nào? "

Lời nói cô lạnh nhạt như một mũi tên đâm xuyên tim Đình Lan. Cô ta nắm chặt tay tức giận, cô nhìn qua A Phong đang im lặng

" Anh một lát vào phòng tôi, có chuyện cần nói "

Cô đứng lên, đưa Từ Khang cho Âu Nghi. Mọi người nhìn theo bóng lưng cô, Đình Lan tức giận nói không ra lời. Đôi mắt ánh lên sát khí..

Advertisement / Quảng cáo

Một lát sau A Phong vào phòng, cô ngồi trên ghế lau súng. A Phong bước tới ngồi xuống cạnh cô... Cô không nhìn hắn vừa lau súng vừa nói

" Biết nói chuyện không? "

" ... "

" Biết giết zombie? "

" ... "

" Tôi tên là Bạch Dao Sương, những người còn lại chắc anh biết rồi "

" ... "

Cô nhìn qua A Phong, đôi mắt hắn nhìn vào cô. Sự lạnh lẽo nơi đáy mắt vẫn đọng lại, cô vươn tay xoa đầu hắn

" Giống như một đứa trẻ xa cách người khác nhì "

Cô vươn môi cười nhạt, nơi ánh mắt hiện lên tia hứng thú. Đưa cho A Phong một cây súng nói

" Giữ lấy hộ thân "

A Phong cầm cây súng trên tay, gương mặt trắng có gì đó như vô hồn. Cô nhìn chăm chăm vào hắn, đưa tay chạm nhẹ vào cái má của A Phong khiến hắn bất ngờ làm rơi súng. Cô rút tay lại cúi xuống nhặt cây súng đưa cho hắn nói

" Xin lỗi. Anh về đi "

A Phong bước ra ngoài đóng cửa lại, tiểu Hắc bên cạnh cô bay đến

" Chủ nhân... "

Đôi đồng tử đỏ như máu của cô hiện lên sự lạnh lẽo, nụ cười vươn lên ý vị

" Càng ngày càng thú vị... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Diệt Vong Thời Mạt Thế 10

Ban đêm gió lạnh thổi qua, mọi thứ hoàn tàn đáng sợ. Ánh trăng cũng trở nên sáng lạnh hơn, những con đường được soi sáng xuống hầu như đều đã bị nứt nẻ, nhà cửa sụp đổ. Bụi cây mất đi sự sống, tất cả chìm vào hư không. Bỗng nhiên cát bụi bay khắp nơi, từ xa một đám thầy ma xuất hiện, bước đi lênh đênh vô hồn. Quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, mặt mũi dính máu, nứt ra. Làn da khô lại thành màu xám khói. Có người thì tay đứt lìa, lênh bênh. Kẻ thì rớt trong mắt ra ngoài...

- Grừ... Grừ... oầu...

Tiếng gào vang lên kinh tởm, như đang thềm khát cái gì đó. Mùi hôi thối theo gió bốc lên, chúng bước tới căn cứ nơi bọn cô đang ngủ. Vừa cào vừa gầm rú...

Mọi người thức giấc, Âu Nghi nhìn cảnh này mà căng thẳng. Cô bước ra, nhìn đám thầy ma đang đưa tay vào muốn bắt lấy bọn cô. Cái lồng sắt bị chúng chạm vào nhưng vì có mạch điện nên liền sợ hãi tách ra. Từ Ân nói

" Bọn chúng đánh hơi được chúng ta sao? "

Mọi người đang căng thẳng thì một tiếng hét thất thanh vang lên

" Aaaaaa "

Xoay lại mới thấy là Diệp Cơ, cô bước đến nói

" Quen dần đi "

Từ Khang ôm lấy chân Âu Nghi nhìn ra bên ngoài, ánh mắt căm phẫn. Cô vươn tay cầm súng bắn vào đầu những con zombie, bộ óc của chúng văng ra. Đình Lan kinh tởm đưa tay lên miệng

" Qe... "

Cô không nhìn Đình Lan, lạnh nhạt nói

" Có thai rồi sao? "

Lập tức mọi người đứng sững, Âu Nghi nhìn cô cười nói

" Cậu nói gì vậy? "

Đình Lan nhìn qua cô tức giận, bỗng bên ngoài vang lên tiếng

Advertisement / Quảng cáo

Âm âm...!

Đám zombie bắt chập mạch điện, nắm lấy cột sắt muốn gỡ ra. Cô cầm súng bắn vào đầu chúng

" Nào là bộ phận hoạt động của chúng, bắn vào nó "

Từ Ân lấy súng ra bắn vào đầu zombie, A Phong cũng lấy súng bắn. Đám zombie sau khi bị A Phong bắn liền điên cuồng

- Giào.... Grừ...

Rầm rầm...!

Bằng bằng bằng...!

Cô liên tục bắn, bỗng một con zombie lơ lửng trên không xuất hiện. gương mặt dữ tợn gầm rú, bọn cô kinh ngạc. Âu Nghi nói

" Sao lại có zombie biết bay? "

" Zombie biến dị "

Lời nói cô lạnh nhạt, sau đó đưa Diệp Cơ ra sau lưng mình. Nói

" Nó là một loại zombie sinh trưởng mạnh hơn những con khác. Có những khả năng đặc biệt, mạnh hơn những con khác. Tôi đã đọc trên sách "

Cô nhìn con zombie đó đang cổ mở lồng sắt ra. Đưa súng bắn vào đầu nó nhưng nó lại né được. Di Ân sợ hãi kéo Đình Lan ra phía sau...

" Chúng ta chạy thôi "

" Làm sao mà chạy? Nếu giờ xông ra chúng ta sẽ bị chúng xé xác "

Âu Nghi sợ hãi nói, cô nhếch môi cười

" Khi con người rơi vào sự thống khổ cùng cực, nơi đáy vực của tuyệt vọng thì họ sẽ tạo ra những điều trên cả kì diệu. Sức mạnh cứu rỗi sẽ được bộc phát để bảo vệ thế giới, những dị năng giả "

Mọi người không hiểu lời nói của cô, cô lấy ra một quả bom ném ra ngoài đám thấy ma

Bùm!

Tiếng nổ vang lên, Diệp Cơ sau lưng cô run rẩy bịt tai lại. Đình Lan đang lo lắng thì liền nhìn qua Diệp Cơ. Ánh mắt hiện lên tia sáng lạnh, ngón tay trở xè ra.

Bỗng nhiên Diệp Cơ lao về phía trước khiến ai cũng kinh hãi, nước mắt Diệp Cơ chảy dài. Bây giờ Diệp Cơ đang đứng rất gần phía đám zombie, bọn chúng nhìn thấy con mồi liền đưa tay ra gào rống muốn bắt lấy Diệp Cơ. Con zombie biến dị nhào tới nắm lấy tay Diệp Cơ qua khe cửa rào sắt

Đôi đồng tử Diệp Cơ co rút lại, mọi người kinh ngạc. Cô vẫn đứng yên đó nhìn. Diệp Cơ gương mặt trắng bệch sợ hãi, nhắm mắt lại

" Aaaaaaaaaa "

Tiếng la vang lên, đi cùng tiếng la hét đó là một vòng sáng từ tay Diệp Cơ phát ra. Những thanh sắc méo lại kẹp lấy tay của con zombie biến dị. Những con khác thấy liền kinh sợ lùi ra, mọi người ai nấy đều kinh ngạc. Cô nhếch môi cười, đi đến kéo Diệp Cơ về. Bước lại gần con zombie biến dị đang bị kẹp tay. Cô đưa súng lên nã nó, nó muốn xé bỏ cánh tay để chạy trốn nhưng cô đã nhanh hơn

Bằng!

Cô né ra phía sau, não của con zombie văng ra tung tóe. Âu Nghi sợ hãi nắm lấy tay Từ Khang lùi ra sau. Diệp Cơ vì thất kinh nên đã ngã xui, cô đưa Diệp Cơ cho Từ Ân

" Bảo vệ cậu ấy "

Sau đó cô kéo tay A Phong, mở cửa sắt đi ra ngoài. Đám zombie khi thấy cô và A Phong ra cũng không tiến lên liền mà đề phòng. Cô lấy súng bắn bọn chúng, A Phong cũng làm theo...

- Grừ... Grừ...

Bầy zombie bị cô và A Phong xử lý, cô nhìn hần nói

" Chúng ta đi tuần xem "

Cô cùng A Phong rời khỏi căn cứ, Từ Ân phía sau nhìn theo bóng lưng bọn cô khẽ nheo mắt lại.

Cô cùng A Phong đi trên con đường lạnh tanh, con gió thổi qua lạnh lẽo. Bỗng A Phong dừng lại, cô xoay qua liền thấy A Phong đang dữ tợn nhìn cô. Đôi mắt ánh lên sự khát máu, cô nhẹ nhàng bước lại

" Sao vậy? "

- Grừ... Grừ...

Một đám zombie xuất hiện, lênh đênh bước đi. Cô đưa súng lên bắn vào đầu chúng, kéo tay A Phong

" Nhanh lên "

Bằng bằng bằng...

Sau khi diệt sạch chúng, cô mới bước lại xem. Nhìn thấy có một con zombie đang cầm một cái bao liền lấy xem thử. Trong đó có những lọ dung dịch màu xanh lam, bỗng từ phía sau gáy cô cảm nhận hơi thở lạnh lạnh. Liền xoay lại, cô kinh ngạc nhìn gương mặt A Phong ngay trước mắt. Đôi mắt cô nhìn vào đôi đồng tử màu vàng ươm vô hồn lạnh lẽo kia. Cô nhẹ mím môi

" Muốn xem thì đầu cần sát như vậy "

Cô xoa đầu A Phong, xoay người đi. Hần vẫn đứng đó, đưa tay chạm nhẹ tóc mình nhìn theo cô, sau đó nhìn xuống những bộ óc bị văng ra rồi...

Cô cùng A Phong trên đường đi, cô lấy ra một chai dung dịch đưa cho A Phong

" Uống không? "

A Phong nhận lấy nốc cạn, cô cười nhẹ nói

"Xem ra rất thích "

A Phong gật đầu, cô thấy vậy liền đi vào xe nói

"Vậy cất cho anh, đừng cho ai biết "

Advertisement / Quảng cáo

A Phong nhìn cô sững người, cô mở cốp xe ra bỏ vào cái bao dung dịch nói

"Muốn uống thì lấy uống, đừng để ai thấy "

Cô đóng cốp xe lại, A Phong bước tới gần nhìn cô.

"... "

"Sao vậy? "

Cô nhìn hấn hỏi, A Phong lắc đầu. Thấy vậy cô kéo tay hấn về.

"Vậy đi thôi! Về ngủ "

Sáng hôm sau bọn cô chuẩn bị lên đường, giờ Diệp Cơ đã có công năng càng khiến mọi người an tâm hơn. Nếu như họ rơi vào nguy hiểm thì sẽ thức tỉnh sức mạnh, điều đó có nghĩa là thế giới sẽ được cứu rồi..

Âu Nghi nhìn Diệp Cơ đang ngồi trên ghế cúi đầu mà nói

"Cậu không cần quá lo lắng, cậu có thể sử dụng công năng sắc. Có thể giết zombie "

"N...nhưng zombie... họ... họ là con người... "

Diệp Cơ run rẩy nói, Di Anh nheo mắt

"Là xác sống, không phải người. Chúng đã chết rồi, không còn là người nữa "

"Nhưng... họ cũng từ người... mà thành... "

Diệp Cơ nước mắt chảy dài, Đinh Lan chán ghét thu lại nơi đầy mắt. Cười nhẹ nói

"Em đừng sợ, sẽ không sao "

Cô nhếch môi cười lạnh, nhìn qua A Phong vẫn không nói gì. Bỗng từ ngoài một đám zombie tấn công xe của bọn cô. Từ Ân nheo mắt chạy qua lại để đuổi chúng xuống, cô lấy súng đưa cho Âu Nghi

"Bắn "

Hạ cửa kính xuống, một con zombie lù đầu vào. Gương mặt cùng mùi thối kinh tởm khiến cô khó chịu. Cô bắn vào đầu nó rồi nhanh tay đóng cửa kính lại, Từ Khang sợ hãi nhìn cô. Âu Nghi cũng bắn zombie, nhưng còn một con ở trên muốn mở bung nắp xe. Cô muốn trèo ra ngoài thì bị Diệp Cơ ngăn cản

"Đừng! Nguy hiểm lắm "

Diệp Cơ nói xong nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt. Bỗng từ đâu những thanh sắt bay đến đánh ngã con zombie kia. Cô cười nhẹ ngồi ngây ngẩn...

Bây giờ đã là buổi chiều, ánh hoàng hôn buông xuống. Từ Ân dừng xe cho mọi người ăn uống, cô đang ăn thì Từ Khang trèo qua chỗ cô nói

"Chị! Chị tên Dao Suong sao? "

Cô nhìn nó gật nhẹ đầu, Từ Khang lay lay đùi cô

"Chị! Em muốn súng "

"Làm gì? "

"Em sẽ giết thầy mẹ "

Âu Nghi kinh ngạc, cô lạnh nhạt nhìn vào mắt Từ Khang. Đưa cho nó một cây súng

"Tự tìm hiểu "

Từ Khang vui vẻ gật đầu, xoay qua Diệp Cơ. Gương mặt Diệp Cơ mỉm cười hiền từ

"Chào em! Chị là Diệp Cơ, em là Từ Khang phải không? "

"Ân "

Từ Khang gật đầu, Diệp Cơ vui vẻ đưa tay xoa mái tóc nó. Từ Khang rất có thiện cảm với bọn cô. Điều đó càng làm Đinh Lan khó chịu và chán ghét hơn..

Ban đêm bọn cô tìm một chung cư rộng lớn có nhiều phòng để ở, cô đang ngồi trong phòng. Cầm tách trà trên tay uống, tiểu Hắc bên cạnh cô

"Chủ nhân! "

Cô không nói gì dùng Thiên Thông Nhân xem Đinh Lan... Cô ta đang đi qua phòng của Từ Ân, chiếc váy hai mảnh để lộ bộ ngực căng tròn trắng mịn. Chiếc áo khoác mỏng tanh càng nổi bật sự quyến rũ. Đinh Lan vươn tay gỡ cửa

Cốc cốc cốc...

Cạch!

Từ Ân mở cửa, nhìn Đinh Lan lạnh lẽo. Đinh Lan mỉm cười ngả vào lòng Từ Ân

"Từ Ân... "

Tiếng nói nhẹ nhàng nũng nịu, Từ Ân vẫn một khuôn mặt lạnh lùng hỏi

"Chuyện gì? "

Đinh Lan hơi cắn môi hôn nhẹ vào má Từ Ân, ngọt ngào

"Em thích anh "

Lời nói của cô mang theo ý vị, Di Anh nghe mãi lại

"Cô có ý gì?"

Cô nhếch môi, cảm tách trà trên tay uống

"Đến khi đó ai sống ai chết vẫn còn là điều đáng lo ngại. Phải không Phong Dương thiếu?"

Chu Vũ nhìn qua cô, ánh mắt lạnh lùng

"Phải"

"Tôi nghe nói Phong Dương thiếu có một căn cứ chuyên về điều chế dị năng. Có phải không?"

"Phải"

"Ồ! Vậy tôi không còn gì hỏi nữa. Đi ngủ trước"

Cô cười nhẹ đứng lên, trở về phòng. Chu Vũ nhìn theo bóng cô, đôi mắt lạnh lẽo. Hắn đứng dậy nói

"Được rồi! Tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại"

Đinh Lan lo lắng đứng lên, gương mặt buồn bã

"Anh đi thật sao?"

"Ừ"

Chu Vũ bước ra ngoài, Âu Nghi đi phía sau đóng cửa lại. Đinh Lan nhìn theo hướng cô vừa đi, ánh mắt hiện lên tia sát khí...

Sáng hôm sau bọn cô tiếp tục lên đường, dừng lại tại một siêu thị muốn vào trong lấy thêm thức ăn. Từ Ân bước xuống nói

"Tôi cũng đi"

Cô nghe vậy liền nói

"Vậy tôi và A Phong ở lại, các người muốn gì thì đi lấy đi"

Bọn họ vào trong siêu thị, A Phong vòng ra cốp xe lấy một lọ dung dịch uống. Cô đứng tựa vào cửa xe hỏi

"Đem qua đi đâu?"

A Phong nhìn cô, trên tay là lọ dung dịch. Hắn không nói gì, cô thấy vậy xoa đầu hắn nói

"Không nói thì thôi, mà sao dạo này lại không ăn gì? Không đói sao?"

A Phong lắc đầu, đưa lọ dung dịch lên. Cô hơi ngần ra sao đó mỉm cười nhẹ

- Grừ... Grừ...

Cô xoay lại liền thấy một đám zombie đang đi tới, cô nhìn lên trời. Ánh nắng đã bị mây che lại..

Cô lấy súng bắn vào chúng, A Phong cũng làm theo. Đám zombie càng trở nên hung hăng...

- Grừ... Grừ... Grừ...

Giờ đây hai bên đều bị đám zombie bao vây, cô lấy súng giết chúng. Bỗng từ siêu thị đám người Đinh Lan chạy ra, phía sau là đám zombie đuổi theo. Cô hướng về đám zombie đó bắn. Từ trên nóc xe một con lao tới phía cô...

Cô xoay lại nhìn cái bàn tay đang ở trước mặt mình, nó chuẩn bị quào cô thì

Xoạt!

A Phong đỡ thay cô, cô thấy vậy liền bắn vào đầu con zombie. Sau đó quay lại đám người Từ Ân đang giết zombie nói

"Mau lên xe"

Bọn họ chạy lại xe, nhưng Đinh Lan lại bị một con zombie nắm chân không chạy được. Cô ta xè tay ra, từ bàn tay xuất hiện một ánh sáng đánh vào con zombie. Mọi người chứng kiến đều kinh ngạc, bước lên xe chạy đi.

Cán qua đám zombie đó, Âu Nghi lau trán nói

"Nguy hiểm quá, không ngờ ở đâu cũng có bọn chúng ẩn nấp"

Đinh Lan nhìn qua A Phong, thấy bàn tay hắn có vết cào chảy máu liền sợ hãi

"Ah! Hắn... hắn bị cào trúng rồi sao?"

Di Anh nghe thấy cũng kinh ngạc, nói

"Mau đuổi hắn xuống, hắn sẽ hóa thành zombie mất"

Diệp Cơ cũng lo sợ, Từ Ân nhìn qua kiến chiếu hậu nói

"Đề tôi tìm chỗ nghỉ chân"

Từ Ân cho xe dừng lại tại một nhà kho rộng lớn, mọi người đều tách ly ra làm việc của mình. Cô đưa A Phong vào trong nhìn vết thương của hắn

"Sao lại đỡ cho tôi? Cần gì phải vậy?"

A Phong không nói nữa, vết cào trên tay hiện lên máu rất sâu. Cô dùng nước rửa vết thương cho A Phong, nhẹ nhàng. Từ Ân đứng gần đó nhìn, đôi mắt ánh lên lạnh lẽo. Xoay người bỏ đi..

Cô dùng thuốc có sẵn trên xe băng bó cho A Phong, đang băng bó thì tiếng nói lạnh lẽo vô hồn của hắn cất lên..

"...Ồ... lại..."

Cô ngước lên nhìn A Phong, hắn nói chuyện rất khó khăn. Cô kinh ngạc

"Anh biết nói sao? Anh vừa nói gì?"

A Phong gương mặt lạnh lùng, nghe mãi nói

"T...tôi... ờ... lại "

Advertisement / Quảng cáo

Cô nghiêng đầu hỏi

" Sao anh phải ở lại? "

" Bị... cào... zombiê "

Cô kinh ngạc, Đình Lan từ ngoài đi vào nói

" Phải! Nên bỏ anh ta lại "

" Nếu không hẳn sẽ biến thành zombiê cắn chúng ta "

Di Anh cũng gật đầu tán thành, Âu Nghi bên cạnh cũng nheo mắt nói

" Phải! Chúng ta nên để anh ta lại "

Diệp Cơ không nói khó xử, Từ Khang nhìn cô chạy lại nắm lấy tay cô

" Chị, chạy đi "

Cô nheo mắt lại nhìn qua A Phong, nói

" Không! Anh ta đã cứu tôi "

" Cô muốn chết sao? Nếu muốn chết thì đừng kéo chúng tôi theo "

Di Anh tức giận nói, cô im lặng không quan tâm cô ta. Từ Ân từ ngoài nói vọng vào

" Đi thôi "

Bọn cô bước ra ngoài, bỗng Đình Lan đi lên trước giành ghế của Từ An nói

" Hôm nay em lấy "

Mọi người kinh ngạc nhưng cũng bước vào xe, đến lượt cô muốn đi vào thì cánh cửa đóng lại. Chiếc xe lao đi nhanh chóng..

Mọi người thất kinh, Âu Nghi nhìn ra sau. Diệp Cơ chồm người lên nói

" Chị... chị làm gì vậy? "

" Chúng ta không thể để họ lên xe. Dao Suong cứ khăng khăng như vậy, chúng ta buộc lòng phải bỏ lại họ. Chúng ta phải sống, vì toàn bộ nhân loại "

Lời nói Đình Lan đúng lý hợp tình, mọi người hoảng hốt. Từ Khang lên tiếng

" Nhưng đâu nhất thiết phải bỏ chị Dao Suong, chị là người xấu "

Âu Nghi ôm Từ Khang đang khóc vào lòng, Di Anh nheo mắt nói

" Tôi thấy Đình Lan làm rất đúng, chuyện sinh ly tử biệt đối với sự hỗn loạn thế này là bình thường. Chúng ta không thể vì họ mà đưa nhân loại vào sự diệt vong "

Không gian xe trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng khóc của Từ Khang và Diệp Cơ. Đình Lan nhìn qua gương phản chiếu, ánh mắt hiện lên sát khí cùng ý cười. Từ Ân lạnh lẽo nhìn qua cửa kính, đôi mắt sâu như vực thăm xẹt qua ánh sáng lạnh...

Cô nhìn chiếc xe đang dần khuất bóng, nụ cười vươn lên môi lạnh lẽo. Tiểu Hắc bên cạnh cô cất cánh bay đi, cô đưa tay xoa eo

" Thú vị! Diệp Đình Lan..."

Cô nhìn qua A Phong đang nhìn mình, cô đưa tay nâng mắt kính. Ánh sáng lạnh tỏa ra, cô cười nhẹ nói

" Vào trong thôi "

A Phong theo sau cô, nhìn vào cô khó hiểu.

" K...không lo? "

" Lo? Lo cái gì? "

Cô ngồi xuống, A Phong ngồi theo.

" Vì tôi... mà... bị bỏ... lại "

Cô nhìn qua A Phong, đưa tay xoa đầu hắn

" Anh đã cứu tôi, tôi làm sao bỏ lại anh được? "

" Nhưng... sẽ... sẽ chết "

" Chết? Tôi không thể chết, cho đến khi công chúa an toàn "

" Công... chúa? "

" Là Diệp Cơ đó "

Cô cười nhẹ, bỗng từ ngoài một nhóm 5 người đi vào. Họ là những con người còn sống, nhìn thấy bọn cô liền kinh ngạc

- Các người cũng là dân chạy nạn sao?

" Phải "

Một người trong số đó hỏi cô, những người đó nghe câu trả lời của cô liền gật nhẹ đầu. Nhìn qua A Phong

- Nhưng hắn không giống con người.

- Phải! Gương mặt trắng nhợt...

" Do hân thân thể yếu nhược "

Lời nói cô lạnh nhạt, bọn họ nghe xong gật đầu bước lại gần cô. Bọn cô cùng ăn uống và nghỉ ngơi lại buổi tối...

Màn đêm buông xuống, cơn gió lạnh thổi qua. Mùi máu tanh xộc vào mũi cô, cô mở mắt nhìn xung quanh. Bây giờ đã là 1h khuya, nhưng cô không thấy đám người kia đâu. Kể cả A Phong cũng vậy, cô bước ra ngoài. Đi đến một con hẻm dưới ánh trăng. Cô nhìn thấy đũng máu đỏ thẫm, A Phong đứng đó. Cảnh tượng thật kinh hoàng, trên tay A Phong là một trái tim máu còn đang ăn dờ, miệng hắn cũng dính đầy máu. Đám người lúc trưa nằm lê lết dưới đất, thân đầy máu. Trái tim bị móc ra, chết vô cùng thảm.

A Phong đứng đó, đôi mắt vàng lạnh lẽo dữ tợn. Nhưng khi thấy cô liền sững người, trái tim đang ăn dờ bị rớt xuống. Cô từng bước tiến lên, A Phong cúi đầu đứng đó. Cô nhìn xuống đám người đó, lấy khăn lau máu trên miệng của A Phong. Vừa lau vừa nói

" Chúng ta về nghỉ thôi "

A Phong kinh ngạc, nói

" Không... sợ? "

" Tại sao phải sợ? Tôi đã nói là sẽ ở cạnh anh mà. Nào! Đi thôi "

Advertisement / Quảng cáo

Cô kéo tay A Phong ra khỏi con hẻm, nhưng cô thấy một đám zombie đang đi đến. Cô lấy súng ra để phòng nói

" Chắc bọn chúng đánh hơi được mùi máu "

Cô chia súng về phía đám zombie bắn, đám zombie lừng thững đi. Từ phía sau chúng, một con zombie bay ở không trung đến. Sự dữ tợn hiện rõ nhìn cô

- Rống... gầm... rống... gầm...

Con zombie đó đưa tay chỉ vào A Phong gầm rống như đang nói gì đó. Cô nhìn qua A Phong, hân thấy vậy liền nói

" Nó hỏi sao... tôi... không giết... "

A Phong chỉ vào cô, cô hiểu ra gật đầu. Đưa súng bắn con zombie biến dị. Nhưng nó lại né đi lao về phía cô, A Phong bước lên đánh với con zombie biến dị. A Phong đưa tay nắm lấy đầu nó bẻ ra, nhảy xuống dưới đất đưa cho cô. A Phong bỏ đầu con zombie biến dị ra, từ trong não nó có một viên thạch màu đỏ sáng lấp lánh. A Phong lấy ra lau lau sau đó đưa cho cô, cô nhận lấy. A Phong tiếp tục giết những con zombie khác, lấy từ chúng một cái túi màu đen. Trong đó là lọ dung dịch xanh lam giống khi trước. A Phong lấy ra một chai uống cạn. Cô nhìn qua hỏi

" Cái đó là gì mà sao anh lại thích? "

" Có thể chống đói... cho tôi "

" Vậy sao... vậy cái này? "

Cô đưa viên đá cảm thạch đỏ lên, A Phong nói

" Cảm thạch... giúp tăng cường sức mạnh dị năng già "

Cô gật nhẹ đầu, nhìn qua A Phong

" Sao anh biết? "

" Tôi... là zombie "

Cô gật nhẹ đầu, cười nhạt. Xoay người nắm lấy tay A Phong đi. Dưới ánh trăng hai thân ảnh bước qua xác đám thấy ma mà đi. Đôi mắt cô ánh lên tia sáng lạnh lẽo

' Ha! Quả nhiên... '

A Phong nhìn tay mình bị kéo đi, ngược lên nhìn bóng lưng cô. Đôi mắt lạnh lẽo vô cảm dần đã thú hiện lên tia vui vẻ. Khoe môi nâng lên nụ cười yếu ớt, nhưng bỗng chốc hân kinh hãi. Hạ mi mắt xuống, sự độc ác hiện lên tràn ngập con người màu vàng lạnh lẽo. Răng nanh nhe ra sắc nhọn sau đó trở lại bình thường..

***** _***** *****

XIN CHÀO CÁC BẠN! LÝ DO MÃY NGÀY NAY MÌNH KHÔNG ĐĂNG LÀ DO MÌNH MUỐN BẢO CHAP CHO CÁC BẠN. MONG CÁC BẠN SẼ LUÔN ỦNG HỘ MÌNH □□□

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Cứ thể đã hơn 1 tuần trôi qua, cô và A Phong đã đi rất nhiều nơi. Gặp được rất nhiều zombie biến dị, cô cũng đã thu được không ít tinh thạch từ não của chúng. A Phong và cô đã khẩn khí hơn trước, hân cũng ngày càng mạnh...

Cô dựa vào góc cây uống nước, còn A Phong thì cầm lấy lọ dung dịch uống. Cô nhìn hân nói

" Cảm ơn "

A Phong hơi sững người, cầm lấy cái lọ không siết chặt. Ánh mắt màu vàng hiện lên sự vui vẻ, nhưng phút chốc lại biến thành đã thú hung tợn. A Phong ngược lên cười

" Đừng khách khí "

Cô ngồi xuống gốc cây, dạo này tiểu Bát Đan và tiểu Huyết đều ở trong không gian để tu luyện, cô chỉ có một mình...

[Ký chủ! Người định làm gì để thu thập ma pháp Hắc Âm, còn có nhiệm vụ giết nam nữ9]

Bỗng nhiên tiếng nói tiểu Bát Đan gấp gấp vang lên, cô hơi kinh ngạc

' Sao vậy? '

[Ký chủ! Người không biết chứ không khí ở thế giới này đã bị ô nhiễm. Sẽ làm ảnh hưởng đến đạo hạnh của người. Người hãy mau chóng hoàn thành rồi chúng ta hãy rời khỏi]

Cô nghe xong hơi nheo mày lại

' Ta biết rồi! Ta đã sớm có dự tính '

Cô nói rồi ngắt liên lạc với tiểu Bát Đan, nhìn qua A Phong nói

" Chúng ta đi thôi "

A Phong gạt đầu cùng cô đi, bọn cô đã tìm được một chiếc xe để thuận tiện đi lại. Bước lên xe cô ngồi vào vị trí lái

" Tôi đã hết đạn, mọi việc còn lại nhờ anh "

" Ừ "

A Phong gạt đầu, bọn cô chạy trên đường phố. Màn đêm dần buông xuống, cô nhìn xung quanh một mảng lạnh lẽo hoang tàn. Cô cùng A Phong xuống xe nhìn xung quanh

" Chúng ta đi kiếm một ít đồ ăn đi "

Advertisement / Quảng cáo

Cô nói rồi đi phía trước, cơn gió lạnh thổi qua. Mùi hôi thối xộc vào mũi cô, tất cả những thứ xung quanh đều bị phá hủy, vắng lặng không một bóng người. A Phong đi phía sau cô, hẳn ngược lên nhìn bóng lưng cô. Mái tóc dài đung đưa theo sự chuyển động của cô. Đôi đồng tử A Phong hiện lên sự khát máu cùng lạnh lẽo, cô quay lại.

" Sao vậy? "

Cô nghiêng đầu hỏi, A Phong hung tợn nhìn cô một cách lạnh lẽo. Răng nanh nhe ra, bàn tay với móng vuốt sắc nhọn đưa đến phía trước. Từ từ tiến lại trái tim cô, cô nhìn vào mắt A Phong. Sự lạnh nhạt vẫn hiện hữu

[Trời ơiiii! Ký chủ, chạy đi. Hẳn muốn mọi tìm ký chủ đó. Mau chạy □]

Tiếng tiểu Bát Đàn hoảng hốt vang lên, cô vẫn đứng im đó. Bỗng cô kinh ngạc

" Cần thận "

Cô nắm lấy tay A Phong kéo lại xoay người đỡ cho hắn, một móng vuốt sắc nhọn cào vào bả vai cô. Một con zombie biến dị lơ lửng trong không trung tách ra. Máu trên móng tay nó khẽ rơi xuống nền đất. A Phong kinh hãi, nhìn bả vai cô chảy máu. Đôi mắt tức giận nhìn vào con zombie, bay lên một phát đánh chết con zombie đó. A Phong bay lại phía cô sợ hãi, bỗng cô vào một tạp hóa gần đó. Gương mặt cô nhợt nhạt, đôi mắt khẽ nhắm

A Phong sợ hãi đặt cô xuống, từ bên ngoài một đám zombie xuất hiện. Chúng cứ đứng ngoài cửa kêu gào không dám vô trong, A Phong nhìn cô

" Đừng... đừng ngủ. Mau, mau uống cái này "

A Phong lấy ra đưa cho cô một chai dung dịch màu đỏ, chế vào miệng cô. Gương mặt tuần mĩ tràn ngập lo lắng, bàn tay hắn lạnh lẽo trắng bệch áp vào gương mặt cô. Cô yếu ớt hỏi

" Đỏ... đó là... gì? "

" Là thuốc, sẽ không biến thành zombie "

A Phong gấp gáp nói, nhìn cô. Khỏe mới cô nâng lên nụ cười nhạt, A Phong hạ mi mắt che giấu đi sự sững sờ vẫn còn

" Tại... sao? "

Lời nói A Phong vang lên, sự hung tợn vẫn còn đọng nơi đáy mắt. Cô đưa tay xoa mái tóc A Phong cười

" Bạch Dao Sương tôi có ân tất trả, anh cứu tôi, giúp đỡ tôi. Tôi sẽ không bỏ rơi anh "

A Phong kinh ngạc, sự hung tợn khát máu dần biến mất. Hỏi cô

" Dù tôi muốn giết... "

Cô cắt ngang lời nói của A Phong, cười nhạt

" Phải! Anh là người bạn tốt của tôi. Dù thế nào tôi cũng không rời bỏ anh "

A Phong run rẩy đưa tay ra, ôm lấy cô

" Dao Sương.. cảm ơn đã ở bên tôi.. "

A Phong ôm chặt lấy cô, sự khát máu hiện lên con người một lần nữa. Nanh nhọn nhe ra, đôi mắt là sự dữ tợn của dã thú. Hắn từ từ đưa bàn tay đầy móng nhọn vào phía lưng có trái tim của cô, nhưng khi cách một khoảng liền dừng lại. Đôi mắt hiện lên hạnh phúc lần áp đi sự dữ tợn vừa rồi. Nanh nhọn biến mất, nhắm khế đôi mắt lại. Nụ cười yếu ớt vươn lên môi..

" Xin lỗi... Dao Sương.. "

Cứ thể cô nghỉ ngơi ở tiệm tạp hóa này suốt 2 ngày, đám zombie buổi tối đều canh me đứng bên ngoài nhưng không con nào dám vào. Bọn chúng chắc là đợi A Phong đi khỏi mới dám vào trong. A Phong đưa cho cô đồ ăn và nước uống

" Cảm ơn "

Cô mỉm cười nói, A Phong lắc đầu đưa cho cô lọ dung dịch màu đỏ khi trước

" Uống đi! Sẽ không biến thành zombie "

Cô nhận lấy và uống hết, A Phong hơi ngờ sau đó mỉm cười. Cô nhìn ra đám zombie đó, A Phong thấy liền liếc nhìn qua. Sau đó đứng lên

" Rongggggg "

Bầy zombie sợ hãi quỳ xuống, sau đó quay đi. Cô kinh ngạc, A Phong hơi cúi đầu.

" Anh điều khiển được chúng sao? "

A Phong nhìn cô, đôi mắt hiện lên lo lắng giải thích

" Tôi... tôi nghĩ em sẽ sợ hãi nên... "

Cô cười nhẹ

" Không sao! Anh ra ngoài xem thế nào đi "

" Ừm! "

A Phong gạt đầu, cô nhìn theo bóng lưng A Phong. Đôi mắt đỏ như máu hiện lên sự chế giễu, nụ cười cô vươn lên môi

[Ký chủ! Người đang tính toán cái gì □. Ta nghĩ được mùa nguy hiểm]

Cô vuốt nhẹ lọn tóc tím

' Vui rồi đây '

Cô và A Phong đã tiếp tục đi sau khi cô khỏe hẳn, quả nhiên cô không hề biến thành zombie. Cô đã uống đúng 3 lọ thuốc màu đỏ kia, cô vừa lái xe vừa nói

"Thứ thuốc đó thật thần kì..."

A Phong gật nhẹ đầu nói

"Nhưng chỉ có 5 lọ thôi"

"Hử? Sao anh có nó?"

"Cái này..."

A Phong nhìn ra ngoài, lắp lửng. Cô cười nhẹ

"Không muốn nói thì thôi. Chúng ta sẽ sớm về căn cứ. Thật muốn nhìn thấy Đình Lan nha~. Còn cô Phong Dương thiếu gia kia nữa, không chừng họ đang ân ái ái. Nằm trong lòng nam nhân kia để được bảo vệ..."

Lời nói cô mang theo ý vị, A Phong kinh ngạc hết hoảng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Dưa đầu vào ghế liếc nhẹ qua cô...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, rốt cuộc cô cũng đến được căn cứ của thành phố này. Cô nhìn tòa nhà rộng lớn cao vút kia, phía trước là một cánh cửa rào bằng sắt có mạch điện rất lớn. Cô bước xuống đi vào, một người ngồi ở trong như canh gác nhìn thấy cô liền đề phòng đưa cây chích điện lên. Cô lạnh nhạt nói

"Tôi là người"

Người canh gác đó lập tức mở cửa cho cô, cô bước vào trong nhìn xung quanh. Cô nhìn khu đại sảnh rộng lớn, bỗng từ xa cô thấy Diệp Cơ, Âu Nghi và Từ Khang liền đưa tay

Advertisement / Quảng cáo

"Mọi người"

Bọn họ thấy cô liền kinh ngạc, Diệp Cơ kinh hãi chạy lại. Nhìn thấy cô nước mắt chảy xuống ôm lấy cô

"Cậu không sao thì tốt rồi. Dao Sương, tớ cứ nghĩ..."

"Được rồi! Đừng khóc"

Âu Nghi và Từ Khang bước lại, Từ Khang nước mắt chảy dài chạy tới ôm đuôi cô

"Hic... chị... chị không sao là tốt rồi"

Âu Nghi cũng vừa cười vừa lau nước mắt, nhìn cô hỏi

"Cậu vẫn còn sống sao? Vậy A Phong đâu? Hắn chết rồi à?"

Cô nhìn qua sau lưng mình nhưng không thấy A Phong, nheo mày lại. Bỗng cô nghe một tiếng nói vang lên

"Thì ra là Dao Sương, vẫn chưa chết à?"

Đó là tiếng nói của Di Anh, bước ra cùng cô ta là Đình Lan và một ông lão mặc đồ trắng dài. Đó là lão Từ mà cô đã từng học bắn súng ở chỗ ông ta...

"Cảm ơn! Tôi khỏe"

Cô cười nhẹ, Đình Lan khi thấy cô đôi mắt liền hiện lên sự hận thù và căm tức. Nhưng vẫn cố mỉm cười

"Dao Sương"

Cô liếc qua Đình Lan, Từ Khang đang ôm cô chán ghét nói

"Bà chị xấu xa"

"Kìa Tiểu Khang, chị không có xấu"

Đình Lan cười gượng nói, Diệp Cơ cạnh cô vui vẻ

"Cậu không sao là tốt rồi, Tiến sĩ Từ, đây là Bạch Dao Sương bạn của chúng cháu. ông hãy mau sắp xếp chỗ cho Dao Sương đi."

Cô nhìn qua Lão Từ cười nhẹ, lão Từ cũng gật đầu

"Nha đầu, lâu rồi không gặp"

Mọi người kinh ngạc, Di Anh hỏi

"Tiến sĩ, ông quen với cô ta?"

"Hử? Phải, khi trước nhà đầu này cùng với Từ Ân có đến cùng nhau chỗ của lão để học bắn súng. Hai đứa nó trông rất thần"

Đình Lan nghe nhắc tới Từ Ân liền kinh ngạc, càng căm phẫn hơn. Cô cười nhẹ nói

"Không ngờ ông lại là tiến sĩ"

"Ha ha! Thằng nhóc Từ Ân khi gặp ta cũng có chút kinh ngạc đó. Ta là tiến sĩ nghiên cứu về virus não"

Cô gật nhẹ đầu, lão Từ nói

"Người có thức tỉnh dị năng chưa?"

"Chưa"

"Ha! Vậy thì cắt xuống tầng C ồ, chưa thức tỉnh dị năng chỉ làm vướn tay vướn chân"

Di Anh khinh bỉ nói, đứng đó kiêu ngạo. Âu Nghi nheo mày lại

"Làm gì ngạo mạn vậy? Có nghĩ mình giỏi lắm à"

"Ha! Sao không giỏi được? Ta đã thức tỉnh dị năng hệ nước. Là dị năng rất hiếm, còn cô cũng đã thức tỉnh dị năng thấu thị. Chỉ có thằng nhóc kia là ở cạnh tiến sĩ nghiên cứu nên mới được ở tầng A. Cô ta chưa thức tỉnh dị năng thì phải cắt xuống tầng C chứ sao?"

Di Anh nói như là điều dĩ nhiên khiến Âu Nghi tức giận

"Đừng có ở đó mà kiêu căng, cô nghĩ mình hay ho lắm à? Khi chúng ta chưa thức tỉnh dị năng thì ai đã cứu giúp chúng ta? Lúc đó cô cũng chỉ như bao cát cản đường, khác gì Dao Surong bấy giờ? Mà chưa chắc cậu ấy sẽ cản đường cô, cậu ấy biết bản tính. Sẽ không vô dụng như cô lúc trước "

"Mấy..."

Di Anh tức giận muốn đánh Âu Nghi nhưng bị Đình Lan cản lại. Đình Lan cười nhẹ nhìn qua cô

"Cậu mệt rồi phải không? Tiến sĩ, ông hãy sắp xếp chỗ cho Dao Surong đi "

Lão Từ nhìn cô cười nhẹ, nói

"Người lên tầng A đi "

Di Anh nghe xong không phục

"Không được! Cô ta phải ở tầng C "

Đình Lan cũng căm ghét nhìn cô, tiến sĩ Từ rất quan tâm và xem trọng Đình Lan. Cả cái căn cứ này đều kính nể cô ta vì sức mạnh, luôn xem cô ta như nữ thần. Nhưng khi cô xuất hiện thì lão Từ lại cười tươi báo cô lên tầng A càng khiến cho Đình Lan tức giận. Vì có gì mà cô luôn được coi trọng như vậy chứ?

Cô nhìn qua Đình Lan, khoảng thời gian mà cô không có mặt thì Đình Lan đã xây dựng được tiếng tăm rất lớn. Nhiều lần đã muốn hãm hại Diệp Cơ nhưng may mắn đều có Âu Nghi giúp đỡ và cản trở Đình Lan. Xem ra cô không nhìn nhầm người, Âu Nghi quả là một con cò hữu ích...

Đáy mắt cô hiện lên ý cười, bỗng một tiếng nói vang lên.

"Đình Lan "

Mọi người quay lại kinh ngạc khi thấy Phong Dương Chu Vũ đang đi vào, Đình Lan thấy hần liền vui mừng chạy tới ngả vào lòng hần. Diệp Cơ cũng sưng người, đôi mắt nhìn Chu Vũ nhớ nhung. Cô nhìn đến lạnh nhạt, lão Từ kinh hãi

"Thiếu gia..."

Lão Từ nhìn Chu Vũ cung kính, hần lạnh lùng gật đầu. Đẩy nhẹ Đình Lan ra

"Em dạo này khỏe không? "

Đình Lan bị đẩy ra có chút không vui, cười nói

"Em rất nhớ anh, từ hôm đó đến giờ anh không xuất hiện nữa. Khiến em rất lo "

"Anh có việc..."

Chu Vũ nhìn qua cô, đôi mắt xẹt qua tia đau dằn. Dù rất nhanh nhưng vẫn lọt vào mắt của Đình Lan khiến cô ta điển người. Di Anh mỉm cười nói

"Đình Lan rất nhớ Phong thiếu nhà. Chắc bây giờ anh sẽ ở lại báo vệ tiểu Lan nhi của mình chứ? "

Advertisement / Quảng cáo

Chu Vũ kinh ngạc, đôi mắt vẫn lạnh lẽo

"Không! Tôi sẽ không ở lại lâu "

"Hử? "

Mọi người kinh ngạc, Chu Vũ nhìn qua lão Từ

"Có chuyện gì lộn xộn ở đây à? "

"Thiếu gia! Chúng tôi đang định sắp xếp phòng cho Dao Surong "

Chu Vũ liếc qua gương mặt lạnh nhạt của cô, nói

"Tầng A "

"Hà? "

Mọi người ngo ngác, Chu Vũ uy nghiêm nói

"Là bạn của Lan nhi thì đưa lên tầng A đi. Tôi có chuyện muốn nói, ông đi theo tôi "

"Vâng! Vậy các người đưa Dao Surong lên phòng đi. Đây là chìa khóa phòng "

Cô được đám người Âu Nghi đưa đi, Đình Lan nhìn theo bóng lưng cô mà hiện lên sự khát máu. Di Anh nhìn theo Chu Vũ nói

"Quả nhiên Phong thiếu rất yêu thương cậu. Nhưng đầu cần cho con nhỏ đó lên tầng A chứ..."

Đình Lan nắm chặt tay, cắn răng. Di Anh đưa tay khều khều Đình Lan nói

"Tôi nay cậu hết cô đơn rồi "

Đình Lan cười nhẹ, dịu dàng

"Cậu đừng chọc tôi mà "

"Được rồi! Chúng ta đi thôi "

Đình Lan và Di Anh quay đi, cô đang đi thì dừng lại liếc qua phía cô ta. Đáy mắt hiện lên ý cười

' Thú vị rồi đây '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Diệt Vong Thời Mạt Thế 13

Buổi tối 20h:

Trong một căn phòng rộng lớn, tiếng rên rì phát ra. Trên giường có một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, tiếng rên yêu kiều của nữ nhân đó càng khiến không khí trở nên dâm mỹ. Đinh Lan dựa vào lòng của Chu Vũ, gương mặt ửng hồng. Ngón trò vuốt ve lòng ngực hắn, Chu Vũ ngồi dựa vào thành giường lạnh lùng

" Vũ ca, anh có nhớ Lan nhi không? "

Đinh Lan nũng nịu nói, Chu Vũ đưa tay xoa mặt Đinh Lan

" Tất nhiên "

" Uhm! Em cũng nhớ anh "

Đinh Lan nói rồi chườm người lên hôn vào môi Chu Vũ. Hắn vẫn lạnh lùng nhìn vào khoảng không như suy nghĩ gì đó. Đinh Lan hơi chu môi hỏi

" Anh sao vậy? "

" Tên Từ Ân đâu? "

" Hử? Anh ta đã đi giết zombie cùng các dị năng giả để thu thập Tinh Thạch rồi. Anh kiểm anh ta làm gì? "

"... Không! "

Chu Vũ cúi xuống hôn Đinh Lan, cả hai tiếp tục quấn lấy nhau...

Cô thu Thiên Thông Nhân lại, ngồi trên ghế sofa uống tách trà. Vậy là Từ Ân hiện không ở đây, đám người Di Anh cũng đã biết tới Tinh Thạch...

" Chủ nhân "

Từ ngoài tiểu Hắc bay vào, đã hơn 1 tuần rồi cô chưa gặp nó. Cô đã bảo tiểu Hắc đi thám thính và theo dõi đám người Đinh Lan. Cô cười nhẹ

" Vất vả rồi "

" Chủ nhân! Lão Từ là thuộc hạ của Phong Dương thiếu, nhưng tên thiếu gia này khi ẩn khi hiện. Ông ta cũng đã có phần góp công sức vào chất lỏng virus khiến con người trở thành zombie. Và còn có một số thông tin khác như chất lỏng Máu, nó có màu đỏ và có công dụng ngăn chặn virus ẩn vào não con người. Nếu uống đủ 3 số lượng thì việc virus ở trong não sẽ bị loại bỏ. Nhưng đến nay chỉ có 5 bình là chế tác thành công. Còn có một loại chất lỏng màu xanh lam, đó là dung dịch chống đối cho zombie. Nó sẽ khiến zombie không còn thèm khát thịt người nữa "

Cô hạ mi mắt che đi đôi đồng tử lạnh lẽo, nói

" Còn gì nữa? "

" Ta còn biết một thông tin rất quan trọng. Có một loại dung dịch màu đen, nghe nói là làm thức tỉnh dị năng cho con người. Hiện đã bị zombie lấy đi. Và quan trọng nhất nó có thể là nguồn ma pháp Hắc Am mà chủ nhân đang tìm "

Cô kinh ngạc, nhìn qua tiểu Hắc

" Ý người là sao? "

" Theo như ta biết được thì loại dung dịch này được làm ra từ máu của người chết. Để ở nơi này khẳng định đã hấp thu không ít tà khí. Nói là dung dịch nhưng thực chất nó là một nguồn khí đen dồi dào được đựng trong cái lọ. Nó đã hấp thu rất nhiều tà khí, những cái xác chết không hồn... Ta nghĩ nó chính là ma pháp Hắc Ám đã vô tình được tạo ra "

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhếch môi, đặt tách trà xuống dựa đầu vào ghế

" Rất tốt! "

" Chủ nhân! Nhưng nó đã bị thất lạc "

" Không sao! Cứ từ từ "

Tiểu Hắc nhìn cô không hiểu, cô bước lên giường ngủ một giấc. Con gió thổi qua mát mẻ, cô nằm trên giường chìm sâu vào bóng tối...

Cô đứng giữa một màu đen, cô đưa chân bước đi. Một quả cầu ánh sáng chói mắt hiện lên, ánh sáng như muốn xé toạc cả màn đêm này. Một lúc sau có thêm một quả cầu đen xuất hiện. Cô kinh ngạc

" Rốt cuộc các người là thứ gì? "

Cô nheo mày lại, để phòng nhìn chúng. Hai quả cầu cứ sáng lên, vây quanh cô. Cô nhìn vào quả cầu màu đen dường như càng ngày càng lớn mạnh hơn. Tà khí nó tỏa ra cũng có gì đó mạnh hơn thường ngày.

" HÃY TÌM THẤY CHÚNG TA... "

Một lần nữa quả cầu màu đen xuyên qua xâm nhập vào cơ thể cô. Cô ngã xuống...

Đôi mắt cô mở ra nhìn lên trần nhà, bàn tay cô đang nắm chặt cái gối. Cô từ từ ngồi dậy, giấc mơ này đã luôn xuất hiện...

Bỗng cô nghe thấy tiếng hỗn loạn bên ngoài, liền thay quần áo. Cô nhìn lên đồng hồ đã 1h khuya, đưa ngón tay lên nâng gọng kính. Ánh sáng lạnh tỏa ra, tiểu Hắc từ ngoài bay vào nói

" Chủ nhân! Có zombie "

Cô bước xuống, nhìn đám người đang tụm ba tụm bảy lại với nhau. Lão Từ đứng đó, cô nhìn hỏi

" Diệp Cơ đâu? "

" Hử? Đám người Diệp Cơ đã đi giết bọn zombie rồi. Đám zombie đó đang muốn phá hủy khu nghiên cứu đằng sau chúng ta "

Cô nheo mày lại đi ra ngoài cổng, nhìn đám zombie đang bị dị năng giả giết. Thừa cơ hội chạy ra ngoài...

Cô đến nơi nhìn hơn 200 con zombie đang cố phá hủy một cánh cửa. Đám người Âu Nghi đang giết chúng

" Mũi tên nước "

Tiếng nói Di Anh vang lên, mũi tên băng xuyên qua đầu chúng. Cả Từ Khang cũng đang cầm súng giết zombie. Gương mặt tuy sợ nhưng lại rất ngoan cường...

Cô đứng ở một góc quan sát, một con zombie biến dị lạ lẫm giữa không trung. Thân hình nó đầy máu, đám người Đinh Lan tấn công nó nhưng tất cả đều không được

Cô nheo mày lại, con zombie này rất khác với những con zombie biến dị bình thường... Nó rất mạnh

" Mọi người, đề phòng "

Đinh Lan nhìn lên con zombie biến dị nói, đôi mắt hiện lên ham muốn. Chắc chắn cô ta muốn có tinh thạch của con zombie này để tăng cường sức mạnh.

Đình Lan đưa tay tạo ra vòng sáng đánh vào người con zombie

- Rồoooooooo

Nhưng thân thể con zombie chẳng xi nhê gì, nó rống lên một tiếng hung tợn sau đó bay đến tấn công Đình Lan. Đình Lan kinh hãi tạo lá chắn nhưng lại bị vỡ ngay tức thì. Di Anh thấy liền đánh mũi tên nước vào người con zombie khiến nó chuyển hướng. Diệp Cơ cố gắng dùng sắt đánh nó nhưng đều bị phản tác dụng. Âu Nghi sợ hãi

" Thân hình nó cứng quá, không được. Mau chạy thôi "

" Không! Chúng ta phải giết nó "

Đình Lan phản lại lời của Âu Nghi, đưa tay lên tạo ra luồng khí hồng quán lấy cổ con zombie. Nó quay lại nhìn Đình Lan đứ tợn. Cô núp ở một góc cười nhẹ, dùng một luồng khí vô hình đánh vào mặt con zombie

- Grào.... grừ

Nó tức giận, đám zombie kia vây quanh Đình Lan khiến cô ta kinh hãi.. Đám người Âu Nghi cố giết sạch đám zombie bên dưới nhưng phải tốn rất nhiều thời gian. Con zombie biến dị hung tợn lao về phía Đình Lan, nắm lấy cổ cô ta đưa lên không trung.

Cô nhếch môi, một lần nữa tấn mạnh vào người con zombie biến dị.

- Rồoooooooo

Nó điên cuồng cắn mạnh vào cổ Đình Lan

" Aaaaaaaaa "

Mọi người kinh hãi, máu nhỏ giọt xuống

" Đình Lan... "

Di Anh sợ hãi kêu lên, con zombie rút răng ra. Đình Lan đau đớn yếu ớt bịnh lấy vết thương

Xệt!

Bỗng một đạo sáng chém đứt tay con zombie biến dị khi nó chuẩn bị bóp chết Đình Lan. Cô khó chịu nhìn qua, liền thấy Từ Ân cầm thanh kiếm trên tay. Ôm Đình Lan đang yếu ớt...

Con zombie biến dị bị chặt đứt cánh tay liền nổi giận, cầm lấy tay mình cố ghép lại nhưng không được liền quăng xuống cho đám zombie kia ăn.

" Không sao chứ? "

Từ Ân lạnh lùng hỏi Đình Lan, cô ta yếu ớt lắc đầu. Từ Ân đưa tay tạo ra một luồng sét đánh thẳng về phía con zombie biến dị. Khi thấy hắn lo đánh với zombie biến dị cô liền tạo ra bàn tay vô hình đẩy một con zombie lên gần Đình Lan để giết chết cô ta.

Vút!

Nhưng con zombie nhanh chóng bị chém đứt đầu, cô nhìn đến âm trầm tiểu Hắc bên cạnh cô nói

" Hắn cần trở người thừa chủ nhân "

Cô không nói gì, nhìn con zombie lao vào Từ Ân. Hắn vừa ôm Đình Lan vừa chiến đấu, đám người Di Anh cũng phải bận giải quyết những con zombie kia...

Từ Ân lạnh lùng nhìn con zombie biến dị, một quả cầu sấm sét màu vàng đưa lên đầu nó. Con zombie nhìn lên

- Gràoooooo

Những tia sét bổ xuống đầu nó, ánh sáng tia ra khiến người khác không thấy gì. Đám người Âu Nghi nhìn nhau vui mừng. Nhưng khi tia sét biến mất, một cái bóng nhanh như chớp lao tới Từ Ân. Hắn kinh hãi nhảy ra tránh đi móng vuốt sắc nhọn. Con zombie vẫn lảnh lặt khiến ai nấy sợ hãi, Từ Ân nói

" Đi "

Đám người sát lại gần nhau đề phòng, Đình Lan yếu ớt nhìn qua Diệp Cơ. Đây mắt hiện lên tức giận, dùng ánh sáng vô hình đánh bay Diệp Cơ vào trong đám zombie

" Aaaaaa "

" Diệp Cơ "

Mọi người kinh hãi, Âu Nghi muốn chạy lên nhưng bị Di Anh kéo lại. Từ Ân la lên

" Trở về trước "

Cô lạnh lẽo nhìn đám người Âu Nghi trở về, nụ cười lạnh trên khóe môi Đình Lan. Diệp Cơ đứng giữa bầy thấy ma sợ hãi, cô nhìn đến chiếc xe của mình gần đó liền chạy lại mở ra. Cô lật tẩm đệm ngồi của ghế lái lên, một chiếc hộp xuất hiện. Cô mở ra lấy một cây súng dài cùng một quả bom

bằng bằng bằoooooooo

Đám zombie ngã xuống, cô kéo Diệp Cơ về phía mình. Con zombie biến dị nhìn cô

- Grừ..... rồoooooooo

Cô tháo trái bom quăng về phía đám zombie, chúng ngã xuống. Chỉ còn lại mấy mươi con, chúng sợ hãi lùi ra không dám tiến lên. Con zombie biến dị nhìn cô, Diệp Cơ sợ hãi nói

" Cậu chạy đi... đừng quan tâm tớ... "

Cô lấy ra một ống tiêm, chích vào người Diệp Cơ khiến Diệp Cơ ngã xuống ngủ một giấc. Cô nhìn lên con zombie biến dị, bắn vào nó

- Rồoooooooo

Nó cảm nhận được cái đau liên tục gần gần rống, xông về phía cô. Cô bắn liên tục nhưng nó đều né được, khi con zombie biến dị sắp đến gần thì A Phong xuất hiện. Con zombie thấy A Phong chắn trước mặt cô liền đưa mắt đề phòng. Nó có thể biết được A Phong là cùng chung một loài, nhưng sau lại bảo vệ cô...

" Không sao... chứ? "

Cô lắc đầu, A Phong gạt đầu nhìn lên con zombie. Đôi mắt vàng hiện lên sự tàn độc của dã thú. Đám zombie phía dưới đều đồng loạt quỳ xuống, con zombie biến dị cũng sợ hãi. A Phong bỗng chốc biến mất khiến con zombie biến dị hoang mang nhìn xung quanh

Phập!

Một bàn tay đầy móng nhọn bóp nát đầu con zombie biến dị, đám zombie sợ hãi quay đi. A Phong lấy ra một viên tinh thạch màu đỏ to, dùng khăn lau thật sạch sẽ sau đó đưa cho cô. Cô cười nhẹ nhận lấy, nhìn Diệp Cơ đang ngủ say. Sau đó quay qua A Phong hỏi

" Đi đâu? "

"Tôi thấy không tiện, nên đã ở ngoài..." "

A Phong nhìn cô, cô đưa tay xoa đầu hần

"Ồ ngoài sẽ lạnh lắm..." "

"Không sao "

"Được rồi! Vậy tôi vào trước "

Cô đỡ Diệp Cơ vào nhà, A Phong nhìn theo cô sau đó biến mất. Cô trở về căn cứ, bước vào trong Âu Nghi thấy bọn cô liền chạy lại. Từ Khang nước mắt chảy xuống lo lắng

"Hai chị có sao không?" "

"Diệp Cơ sao vậy?" "

"Không sao! Chỉ ngủ chút thôi "

Cô trả lời Âu Nghi, đưa Diệp Cơ cho Âu Nghi

"Cậu đem Diệp Cơ vào phòng nghỉ đi "

"Ừ "

Cô nhìn xuống Từ Khang

"Đình Lan đâu?" "

"Họ đang ở phòng nghiên cứu của tiến sĩ Từ "

"Đưa ta đến đó "

"Dạ "

Từ Khang đưa cô đến một căn phòng, cửa được làm từ kim loại cứng nhất. Mở cửa ra, cô cùng Từ Khang đi vào. Đình Lan nằm trên giường, gương mặt nhợt nhạt. Từ Ân khi thấy cô cũng không có biểu hiện gì, vẫn lạnh lùng. Lão Từ thờ dài nói

"Chuyện này e là không thể cứu "

Di Anh nghe xong liền hoảng hốt, sợ hãi nói

"Sao lại như vậy? Tiến sĩ, ông nhất định có cách mà "

"Lan nhi thế nào rồi?" "

Từ ngoài Chu Vũ đi vào, lão Từ thấy hần liền nói

"Thiếu gia, Đình Lan bị zombie cắn trúng "

Chu Vũ vẫn đôi mắt lạnh lẽo đó nhìn vào Đình Lan, bước lại đỡ cô ta dựa vào lòng hỏi

"Em không sao chứ?" "

"E...em... lạnh... lạnh quá... nóng... nóng nữa..." "

Đình Lan yếu ớt run rẩy, Chu Vũ đặt Đình Lan xuống. Lão Từ nói

"Thiếu gia..." "

Chu Vũ lấy ra hai lọ dung dịch đó, đưa cho lão Từ lạnh lẽo

"Cho uống đi "

"Nhưng..." "

"Đó là thứ gì?" "

Di Anh tò mò hỏi, lão Từ nói

"Đây là dung dịch ngăn chặn virus xâm nhập vào não khi bị zombie cắn hay cào trúng. Chỉ có điều phải dùng 3 lọ mới hoàn toàn khỏi phục..." "

Lão Từ nhìn qua Chu Vũ, đôi mắt hiện lên phân vân. Di Anh hoảng hốt

"Nó có hiệu quả như vậy sao?" "

"Phải "

Cô lên tiếng xác định, Di Anh nhìn qua khó chịu

"Sao cô khẳng định như vậy?" "

"Vi uống rồi "

Cô dựa vào tường, Di Anh kinh ngạc. Lão Từ nhìn qua Chu Vũ kinh hãi

"Thiếu gia..." "

"Đủ rồi! Cho Lan nhi uống đi "

Lão Từ làm theo lời Chu Vũ, Di Anh nhìn đến lo lắng

"Nhưng chẳng phải 3 lọ mới có thể hoàn toàn loại bỏ sao? Sao chỉ có 2 lọ?" "

Lão Từ vừa cho Đình Lan uống vừa nói

"Tất cả chỉ có 5 lọ, nếu như Dao Sương đã uống 3 lọ thì chỉ còn 2 mà thôi "

Di Anh tức giận nhìn qua cô

" Tại sao phé vật như cô lại có thể uống chứ? Đáng nhẽ cô nên chết để Đình Lan sống. Chúng tôi cần Đình Lan hơn kia mà "

Lời nói Di Anh tàn độc, mọi người trong phòng nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lẽo. Di Anh hoảng hốt, cắn môi quay đi. Cô lạnh nhạt dựa vào tường, nhìn về phía Chu Vũ. Hần thấy cô nhìn mình liền quay đi, Từ Ân bước đến kéo tay cô ra ngoài. Chu Vũ nhìn theo nắm chặt lồng bàn tay...

Cô bị Từ Ân kéo đi đến một khoảng trống của góc tường, cô hỏi

" Có gì sao? "

" Vẫn khỏe chứ? "

" Khỏe "

Từ Ân lạnh lùng nhìn cô

" A Phong đâu? "

Cô lạnh nhạt nâng mắt kính

" Không biết "

Từ Ân im lặng, sau đó quay người rời khỏi. Cô nhìn theo, đôi mắt ánh lên sự khó chịu và không kiên nhẫn. Tiểu Hắc trên vai cô nói

" Tên đó đã cản trở người "

" Ta biết "

" Người sẽ giết hắn? "

" Không "

" Tại sao? "

Cô nhếch môi, đôi mắt đỏ sau gọng kính hiện lên sự hứng thú.

" Không cần phí thời gian, dù sao ta cũng biết Đình Lan làm sao để chết như vậy. Nói thế nào cô ta cũng là nữ9 "

" Vậy chủ nhân tính thế nào? "

" Sắp rồi! Người cứ chờ xem đi "

Advertisement / Quảng cáo

Sáng hôm sau:

Mọi người tập trung ở một căn phòng. Đình Lan đã tỉnh lại và đỡ hơn. Nhưng việc cô ta mọc răng nanh và bị tấn công bởi zombie vẫn khiến mọi người sợ hãi và bàn tán.

- Gì chứ? Nữ thần của chúng ta đây sao?

- Trời! Vậy mà cũng bị cắn cho được

- Phải đó, thật vô dụng

- Cô ta thảm hại tới mức đó sao?

.....

Đình Lan nắm chặt lồng bàn tay, nhìn qua Diệp Cơ vẫn bình an vô sự vui vẻ nói chuyện với Âu Nghi mà sự ghen tức nổi lên

' Tại sao? Tại sao con nhỏ đó lại luôn bình an vô sự như vậy? Còn mình lại phải chịu sự si nhục. Ta đường đường là người tu chân tài giỏi, làm sao có thể bị đám phàm nhân này chửi rủa? Ta không cam lòng, không cam lòng '

Đình Lan đỏ mắt nhìn qua cô, hận ý nơi đáy lòng càng mãnh liệt

' Tất cả đều tại nó, bọn nó nên chết hết. Nên chết hết '

Cô nghe được suy nghĩ của Đình Lan, nhếch môi cười lạnh. Lão Từ đứng trên khán bục nói

" Các vị, theo như chúng ta biết. Thì Mật Thể đã diễn ra hơn 2 tháng nay. Dân số con người cũng đã rơi vào thảm họa. Mà những con zombie đó lại càng ngày càng mạnh, nhưng dị năng giả thì lại quá hiếm hoi. Hôm nay tôi triệu tập mọi người là muốn nói, nếu ai có đủ lòng can đảm và sức mạnh thì hãy đi tìm một lọ dung dịch. Nó là lọ dung dịch giúp chúng ta thức tỉnh dị năng và tăng cường sức mạnh. So với Tinh Thạch thì nó lợi hại hơn trăm ngàn lần. Ai tìm ra lọ dung dịch đó, thì sẽ trở thành thủ lĩnh diệt zombie. Dẫn dắt con người tìm lại cõi sống "

Đình Lan nghe xong liền kích động, sự tham muốn trỗi dậy.

' Ha! Chỉ cần có được nó thì ta sẽ là người mạnh nhất... '

Đình Lan nhìn qua cô, ánh mắt hiện lên khát máu.

Cô nghe xong liền nhếch môi cười lạnh, tiểu Hắc trên vai nói

" Thì ra chủ nhân đã biết trước "

Lão Từ nhìn xuống mọi người đang xôn xao, nói

" Sao đây là những người tôi chỉ định, nếu ai còn muốn tham gia thì có thể dơ tay. Đầu tiên là Phong Dương thiếu, Diệp Cơ, Âu Nghi, Từ Ân, Từ Khang, Đình Lan, Di Anh... và cuối cùng là Dao Suong "

Âu Nghi và Diệp Cơ kinh ngạc, Đình Lan nhìn qua cô căm phẫn. Diệp Cơ lo lắng nói với lão Từ

" Tiến sĩ, ta rất vô dụng. Sẽ cản chân mọi người "

" Ha ha! Không sao, người cũng là một người xuất sắc. Dao Suong sẽ dẫn dắt người đi đến con đường của sinh tử "

Lão Từ nhìn xuống cô, mọi người đồng loạt vỗ tay. Đình Lan cười lạnh, đôi mắt tràn ngập tức giận cùng căm hờn

' Đám tạp chủng, lần này tao sẽ diệt cô tận gốc '

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Diệt Vong Thời Mạt Thế 14

Thế là cô cùng đám người Đinh Lan bắt đầu quá trình tìm kiếm dung dịch đen, trên xe cô ngồi dựa vào ghế. Từ Khang cứ quần lấy cô, đứa trẻ này tuy mới 7 tuổi nhưng lại nhìn hiền lành người. Có tương lai...

" Dao Suong, tại sao cậu có thể bình lặng mà đến căn cứ vậy? "

Diệp Cơ nhìn cô hỏi, cô lạnh nhạt

" May mắn thôi "

" Vậy... A Phong thì sao? "

" Không biết, tách ra rồi "

" Cậu bình an là tốt rồi "

Diệp Cơ mỉm cười nói, cô nhìn ra ngoài cửa. Trên chiếc xe lớn không khí trầm lắng, Đinh Lan một mồi dựa vào Chu Vũ, Di Anh thấy liền lo lắng

" Cậu có sao không? "

" Tớ... tớ... học... không sao... "

Đinh Lan gương mặt nóng bừng, hơi thở cũng nóng theo. Chu Vũ đưa tay chạm vào mặt Đinh Lan, nói

" Bị sốt rồi, đây là triệu chứng khi virus não chưa hoàn toàn bị loại bỏ. Đưa thuốc đây "

Di Anh hoảng hốt đưa thuốc cho Đinh Lan, Diệp Cơ nhìn xuống cần mồi. Từ Khang bấu mồi nói

" Đáng đời, nhân quả báo ứng "

Di Anh nghe thấy liền trừng Từ Khang

" Mày nói gì đó "

" Không phải sao? Chị ta bỏ lại chị Dao Suong, chị ta là người xấu "

" Mày... "

Advertisement / Quảng cáo

" Đủ... học... rồi... tớ không... sao "

Đinh Lan nắm tay Di Anh, lắc đầu. Từ Khang bấu mồi ngồi ngay ngắn lại. Từ Ân nhìn qua kiển chiếu hậu

" Có cần nghỉ ngơi một chút không? "

" Không... cần...! Cảm... ơn vì đã... cứu em "

Đinh Lan khó khăn nói, Từ Ân không nói gì chăm chú lái xe. Ánh mặt trời bị mây che phủ, trên đường xuất hiện những con zombie lác đác đi. Mọi người để phòng nhìn chúng. Từ Ân ấn vào một nút đỏ. Xe tự động trang bị súng ở đầu xe bắn về phía trước. Âu Nghi thấy liền thở phào

" May mà tiền sĩ đã trang bị vũ khí vào xe cho mình "

Cô cầm lấy cây súng, hạ kính xe bắn vào những con zombie đó. Mùi hôi thối xộc vào mũi bọn cô, cô lập tức đóng cửa lại. Từ bầu trời 2 con zombie biến dị xuất hiện, ánh nắng chiếu vào cũng không khiến bọn chúng đau đớn. Một con nhảy lên nóc xe đập đập, mọi người hoảng hốt. Từ Ân lượn xe qua lại cố đẩy nó xuống nhưng không thành, còn một con bám vào kính trước che đi tầm nhìn dễ lái. Thân ảnh kính tím máu me, làn da khô cần màu xanh dương. Diệp Cơ sợ hãi nhìn nó, con zombie cứ đưa tay đập mạnh vào xe. Từ Ân không thấy đường lái liền thẳng gấp lại

Kéttttt

Âu Nghi lo lắng nói

" Làm sao đây? "

Bình bình bốp bốp...

Từ Ân nhìn đến nói

" Chúng là zombie biến dị, cứ tiếp tục sẽ phá hủy xe mất. Tất cả đi xuống "

Thế là bọn cô bung cửa chạy ra ngoài, hai con zombie rời khỏi xe lơ lửng nhìn bọn cô.

- Grừ... Gràoooo

Cô đưa súng lên bắn về phía chúng, con zombie cảm nhận được cái đau trên đầu liền nhìn qua cô. Di Anh tạo ra nước tấn công nhưng không hiệu quả...

" Làm gì đây, chúng mạnh quá "

Diệp Cơ lo lắng, Từ Ân xè tay tạo ra quả cầu sét đánh về phía một con zombie khiến nó ngã nhào trên đất

- Róoooo... Gràooo...

Con zombie tức giận xông tới phía Từ Ân, cô đúng quả bom chọi vào nó.

Bùm!

Con zombie thân hình cháy đen, cô nhanh tay bắn một viên đạn vào não nó. Mọi người kinh ngạc, con zombie còn lại điên cuồng dữ tợn nhìn qua cô

- Grừ... roooo

Đinh Lan ngả trong lòng Chu Vũ nhìn thấy, ánh mắt hiện lên chán ghét. Cô chọi quả bom vào con zombie đó nhưng nó nhanh chóng chạy đi. Quả bom nổ tung giữa không trung, mọi người đều né ra. Âu Nghi sợ hãi

" Con này thông minh hơn con trước "

Cô nhìn đến neho mắt lại, Từ Ân dùng tia sét đánh vào nó nhưng cũng bị né đi. Từ phía xa một con khác bay tới, là một con zombie nữ. Mái tóc dài rối bù, da khô hằn nứt nẻ. Phần thịt đã bị mất một cánh tay với một nửa người,

chỉ chứa ra bộ xương trắng và máu dính vào

- Gràoooo... khèèèèè

Con zombie đó dữ tợn ề lưỡi, Diệp Cơ sợ hãi nép vào người cô

" Lại một con zombie biến dị nữa "

Âu Nghi nhìn đến chìa súng về phía con zombie nữ, bắn mấy phát liên tục vào đầu nó. Nhưng khi định hình lại thì con zombie đã ở trước mặt Âu Nghi. Bàn tay đưa lên đánh Âu Nghi văng ra

- Khèèè... Gràoooo

Mọi người kinh ngạc, con zombie kia rống lên như tung hô. Diệp Cơ nói

" Con zombie nữ này còn mạnh hơn cả hai con trước "

Cô dùng bom ném vào con zombie nữ, nó bắt lấy vội lại chỗ cô

(Bà mẹ mày khôn dữ (- -) ***)

Cô kinh ngạc nắm lấy eo Diệp Cơ nhảy ra

Bùm!

- Rồoooooooo

- Gràoooo... grừ...

Hai con zombie gào rống đủ kiểu, cô họ khan quơ tay cho khói tan đi. Tiểu Hắc bay bên cạnh cô

" Chủ nhân không sao chứ? "

' Không sao '

Chu Vũ nhìn đến nheo mắt, đẩy mắt hiện lên tàn bạo trừng con zombie nữ. Lấy một cây súng dài tấn tiến bắn liên tục vào nó. Con zombie nữ không né đi, nhưng lại bị ngã xuống đất. Cây súng đó xem ra có công dụng một chút...

- Rồoooooooo

- Gràoooo

Con zombie nữ ngã xuống, một mặt dây chuyền văng ra. Cô đưa súng lên định bắn vào đầu nó thì Từ Khang chạy lên

" Mẹ... mẹ "

Mọi người kinh hãi, Âu Nghi chạy đến cản Từ Khang lại

" Em làm gì vậy? "

" Mẹ... là mẹ... mẹ "

Từ Khang nước mắt chảy dài, nhìn mặt dây chuyền có hình của một người phụ nữ và một đứa trẻ tầm 5 tuổi đang vui vẻ bên nhau. Cô không quan tâm chuẩn bị bóp cò, Từ Khang nhìn thấy liền đẩy Âu Nghi ra chạy lại chắn trước mặt con zombie nữ

Advertisement / Quảng cáo

" Đừng bắn mẹ em... đừng bắn mẹ... "

Mọi người kinh ngạc, Diệp Cơ nói

" Mẹ em giờ là zombie, em sẽ bị giết đó "

Âu Nghi nhìn đến lo lắng

" Phải đó Từ Khang, mau qua đây "

" Không! Mẹ là mẹ của em, không cho mấy chị giết mẹ "

Con zombie nữ đưa tay ra bóp cổ Từ Khang đưa lên giữa không trung, mọi người kinh ngạc. Cô bóp cò súng bắn liên tục nhưng con zombie nữ đều né được. Từ Khang bị ngộp thở lại còn lắc lư qua lại liên khó chịu. Từ Khang bị nâng lên lơ lửng giữa không trung

" M... mẹ.... "

Nước mắt chảy xuống, gương mặt Từ Khang đỏ bừng. Con zombie nữ càng siết mạnh hơn, Âu Nghi chạy đến muốn cứu Từ Khang thì bị con zombie kia đánh ngã

Bịch!

Cô bắn liên tục vào con zombie nữ nhưng đều không xi nhê gì nó, Từ Khang sắp chịu không nổi liền cố gắng gài từng chữ

"... M... ẹ... C...ON... NHỚ... MẸ... "

Con zombie ngờ ngạc nhìn Từ Khang, dung nhan ghê tởm bốc lên mùi hôi thối có chút gì đó sùng sờ. Nhìn vào đôi mắt Từ Khang, sau đó dần dần buông xuống. Từ Khang ngã trên mặt đất, Diệp Cơ chạy lại ôm lấy Từ Khang. Con zombie nữ cứ tiếp tục nhìn chăm chăm Từ Khang, con zombie kia thấy liền rống lên

- Gràooo.... grừ...

Nhưng con zombie nữ lại không quan tâm khiến nó tức giận, nhào tới muốn giết Diệp Cơ và Từ Khang. Zoomboe nữ thấy liền đá nó một cái

- Rồoooooooo... khèèèèè

- Gràoooo...

Bọn chúng điên cuồng dữ tợn nhìn nhau, sau đó lao vào đánh nhau. Từ Khang nhìn đến nức nở

" Mẹ... "

Khi hai con zombie đang đánh nhau, cô liền đưa súng lên nhắm vào đầu con zombie kia bắn. Nổ văng ra khắp nơi, zombie nữ đứng trên mặt đất quay lại nhìn Từ Khang. Từ từ bước tới..

Di Anh nhìn đến, nhân cơ hội đưa tay tạo ra một mũi tên băng xuyên qua đầu zombie nữ. Từ Khang kinh ngạc nhìn con zombie nữ từ từ ngã xuống

" MẸ!!!!!! "

Từ Khang chạy lại, nước mắt rơi xuống. Mọi người sững sờ, Âu Nghi tức giận nhìn qua Di Anh

"Cô làm gì vậy hả? "

"Thì như mày thấy đó "

Từ Khang khóc lóc lay lay người mẹ mình

"Mẹ, đừng bỏ con... mẹ "

Zoombie nữ đưa tay run rẩy lên muốn chạm vào mặt Từ Khang, cơ miệng khó khăn mở ra, run lấy bầy

"... C.... co...con... t...tr...a.....i..."

Nước mắt zoombie nữ chảy xuống, đau đớn

"X...xi...xin... lõ...õì..."

Bàn tay rớt xuống, Từ Khang nhìn mẹ mình không còn cử động liền khóc to

"Mẹ... tỉnh lại đi... Mẹ!!!!!! "

Cô lạnh nhạt nhìn, Tiểu Hắc bên cạnh cô nói

"Thật phiền phức "

'Hừ! Nếu là tiểu Bát Đan thì này giờ nó cầm khăn lau nước mắt suốt suốt rồi'

Cô nhếch môi cười lạnh, bước đến cúi người nhặt mặt dây chuyền lên lau. Nhìn Từ Khang đang khóc, đưa cho nó

"Nín đi "

Từ Khang ngược lên, cô nâng nhẹ mắt kính

"Đứa trẻ nào rồi cũng rời xa cha mẹ, sống tốt là được "

Từ Khang nước mắt chảy dài, nhào đến ôm cô

"Oa... oa.... "

Đôi mắt sau chiếc kính của cô hiện lên khó chịu, Tiểu Hắc bên cạnh nhìn thấy cũng không nói gì. Từ Ân nhìn đến cô, đôi mắt lạnh lùng xẹt qua ánh sáng...

Sau khi chôn cất cho mẹ của Từ Khang, bọn cô liền tìm một chỗ nghỉ chân ăn uống. Từ Khang vẫn trầm ngâm ngồi đó không nói năng gì, Âu Nghi lo lắng

"Em ăn chút gì đi, đừng bướng bỉnh nữa "

"..."

Từ Khang không trả lời, Di Anh nhìn đến khó chịu. Vừa ăn vừa nói

"Con trai gì đầu mà yếu đuối "

"Đủ rồi! Cô còn nói nữa sao? Cô là người bản mẹ của em ấy mà còn giờ giọng đó à? "

Âu Nghi tức giận nói, Di Anh khinh bỉ lấy ra một viên Tinh Thạch lớn giấu nghĩa

Advertisement / Quảng cáo

"Cũng chỉ là một con thầy ma, chết cũng đáng "

"Cô... Cô rõ ràng là chán ghét Từ Khang mắng Đình Lan nên mới trả thù riêng "

Âu Nghi tức giận, cô đứng lên bước qua phía chỗ Di Anh đang giấu nghĩa viên Tinh Thạch. Đưa tay giật lấy, Di Anh thấy báo vật bị mất liền nhìn qua cô điên tiết lên

"Cô làm cái quần gì vậy hả? "

Cô lạnh nhạt liếc qua Di Anh, quăng viên Tinh Thạch về phía Từ Khang. Di Anh nổi điên lên

"Cô muốn chết phải không? "

Cô không trả lời bước đi, Di Anh nhìn thấy liền vùng tay tạo ra ma pháp băng đánh về phía cô.

Khi những mũi tên băng sắp lao tới thì một bàn tay kéo cô lại né đi, mọi người kinh ngạc nhìn Chu Vũ. Di Anh sững sờ

"Phong Dương thiếu "

Chu Vũ đôi mắt tàn độc nhìn Di Anh, thà cô ra bước đến cô ta đá một phát khiến Di Anh ngã trên mặt đất

"Tôi thấy cô đủ rồi đó "

Lời nói của Chu Vũ âm tàn khiến Di Anh sợ hãi run lên. Đình Lan ở phía sau cánh cửa nhìn thấy liền tức giận nghiêng răng găng từng chữ.

"Bạch! Dao! Sương! "

Buổi tối:

Cô nằm ngủ trên chiếc giường, màn đêm bí ẩn khiến mọi thứ trở nên quý dị. Cô đứng giữa bóng tối, quả cầu ánh sáng lần nữa xuất hiện, tiếp đến là quả cầu màu đen. Hai quả cầu xoay vòng phát ra sức mạnh cường đại, cô lạnh lẽo vươn tay muốn bắt lấy chúng nhưng lại không được

"BÓNG TỐI VÀ ÁNH SÁNG LÀ HAI THỨ TRÁI LẬP.... "

Quả cầu màu đen xuyên qua người cô, đôi mắt cô mở to. Một đạo quang sắc lạnh hạ xuống giữa màn đêm, nhắm vào cô mà dứt khoát...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Cô lật người nháy bật ra, lạnh lẽo nhìn móng tay sắc nhọn của Đình Lan đang ghim vào giường của cô. Hàng mày nheo lại, tiểu Hắc bay đến bên cô

"Chú nhân có sao không? "

'Không'

Cô bật đèn lên, nhìn Đình Lan đang trần đầy cảm hận nhìn mình. Móng tay dài sắc nhọn, đôi mắt chán ghét cùng cảm phẫn

"Chú nhân, cô ta rõ ràng không mất đi ý thức. Là cô ý muốn giết người "

'Ừ...'

Cô đứng thẳng người nhìn Đình Lan, cây súng chìa vào đầu cô ta. Mọi người từ ngoài chạy vào, Chu Vũ kinh ngạc đánh vào gáy Đình Lan khiến cô ta ngất xỉu...

Sáng hôm sau:

Mọi người ngồi tập trung lại, Âu Nghi nhìn Đình Lan

"Tại sao cậu lại tấn công Dao Sương? "

Đình Lan nheo mày ôm đầu, sợ hãi nói

"Tớ... tớ đã làm gì sao? "

"Dao Sương! Chị của tớ chắc chỉ bị mất ý thức mới làm vậy. Cậu đừng trách chị ấy "

Diệp Cơ lo lắng nói, Âu Nghi nheo mày

"Nhưng nếu đêm qua cô ta giết Dao Sương thì sao? Đầu phải mất ý thức là không có tội "

Đình Lan nước mắt chảy dài ôm lấy Chu Vũ, Di Anh đập bàn nói

"Đình Lan đã nói là không biết, sao cứ làm khó vậy chứ "

"Cô thì biết gì, cô ta luôn không ưa thích chúng tôi. Hay là các người cố tình muốn lợi dụng cái cơ hóa thành zombie mất ý thức để giết người "

Âu Nghi khó chịu nói, Di Anh tức giận

"Mày nói gì hả? Đình Lan không phải loại người đó "

Advertisement / Quảng cáo

"Không phải? Lần cô ta bỏ Dao Sương lại đã chứng minh điều đó "

"Mày... "

Di Anh và Âu Nghi trừng nhau, Diệp Cơ bên cạnh Âu Nghi khuyên can

"Cậu đừng nói nữa "

Đình Lan khóc nức nở, nghẹn ngào nói

"Tớ... tớ thật... hức... thật sự không... không có biết mình đã... làm gì... Hức... xin... lỗi "

Chu Vũ ôm lấy Đình Lan nhìn cô hỏi

"Cô bị thương không? "

Cô lạnh nhạt lắc đầu, Từ Ân này giờ không nói gì lên tiếng

"Bỏ qua, không bị thương là ổn rồi "

Cô lạnh nhạt đứng lên, bọn cô chuẩn bị ra xe. Bên ngoài ánh nắng yếu ớt chiếu rọi, Diệp Cơ nhìn xung quanh nói

"Chúng ta nên đi đâu để tìm đây? "

Mọi người bước lên xe, Chu Vũ lạnh lùng

"Đến sở nghiên cứu, chắc sẽ có manh mối "

Chiếc xe lao đi như gió, cô tựa đầu vào ghế nhìn qua Từ Khang vẫn im lặng từ sáng đến giờ. Diệp Cơ lo lắng

"Em không sao chứ? "

"... "

Từ Khang lắc đầu, Diệp Cơ mỉm cười xoa đầu nó

"Em đừng buồn nữa, không sao đâu mà "

Thời gian trôi qua, bọn cô đang trên đường đi thì đi vào một thành phố. Mọi thứ vắng vẻ, không khí âm đạm đến bất ngờ. Điều đặc biệt là ở đây không có ánh nắng mà chỉ bao phủ một màu đen. Âu Nghi kinh ngạc nhìn lên trời

"Mọi người nhìn kia "

Trên trời giờ đây có một cái gì đó che lại cả thành phố, nó giống như một cái nắp sắt vậy. Rất lớn và vô cùng kín đáo, một tia sáng nhỏ cũng không thể chiếu vào. Cô nheo mày lại, Diệp Cơ hoảng hốt

"Zombie, nhiều quá "

Bọn cô chú ý đến đường phố, giờ đây khắp nơi là zombie lác đác thờ thần đi khắp nơi, tiếng gầm gừ vang vọng. Đây như một thành phố của zombie...

"Kinh khủng quá, nếu như không phải ở đây có nhiều xe bị bỏ hoang thì không chừng chúng đã biết chúng ta "

Âu Nghi sợ hãi nói, nhìn ra bên ngoài. Bỗng một con zombie áp mặt vào cửa kính phía của Diệp Cơ

" Ah "

" Không sao đâu, loại kính này nhìn ra ngoài được chứ nhìn vào sẽ không thấy gì "

Từ Ân lên tiếng trấn an, cô nheo mắt lại. Di Anh hốt hoảng nói

" Vậy phải làm sao đây? Chúng ta không thể ra khỏi thành phố "

" Phải giải quyết chúng đã "

Từ Ân lạnh lùng nói, cô xách Từ Khang lên xoay xuống Âu Nghi nói

" Đi cùng tớ "

" Há? À ừ "

Cô mở cửa xe ra, Diệp Cơ lo lắng nói

" Tớ đi cùng cậu "

" Không cần, ngoan ngoãn ở trong xe "

Cô nói rồi cùng Âu Nghi đi thăm thính

" Cậu có thấy thị mà, xem xem chúng đi đâu "

Cô nói, Âu Nghi gật đầu nhìn xung quanh. Sao đó đưa tay lên chỉ về một hướng, cô cùng Âu Nghi đi theo hướng đó. Đây là một bệnh viện lớn, Âu Nghi nói

" Bọn chúng ở trong đó "

Cô gạt nhẹ đầu, kéo tay Âu Nghi và Từ Khang núp vào một góc. Một đám zombie lênh đênh đi vào, cô thấy vậy cũng vừa trốn vừa vào trong..

Bệnh viện này rất rộng lớn, khắp nơi toàn là zombie. Cô kéo tay Âu Nghi và Từ Khang đi theo bọn chúng, nơi bọn chúng vào là một căn phòng trống rỗng mênh mông. Cô cùng Âu Nghi nhân lúc đông đúc mà trà trộn vào, Âu Nghi sợ hãi nói

" E là phải khoan mấy trăm con zombie, chắc chết vì mùi thối quá "

Cô nheo mắt, dùng một lá bùa đốt đi. Lập tức xung quanh cô bao phủ một lớp màn bảo vệ vô hình. Âu Nghi thả lỏng cơ mặt

" Sao hết hơi rồi? Bọn zombie ăn chay rồi hả, hay chúng dùng bình xịt thơm làm át đi mùi thối "

Từ trên đài hai con zombie ghinh một chiếc ghế nằm vào, trên chiếc ghế đó có một con zombie đang nằm chằm chệ. Khi con zombie đó vào thì những con phía dưới đều gào rống kịch liệt, Âu Nghi kinh hãi

" Vua zombie? "

" Không thể "

Cô lạnh nhạt nói, nhìn con zombie thân hình sạch sẽ kia. Mái tóc hơi rối bù. Da xanh... Nói chung ngoài móng tay dài và răng nanh ra thì con zombie này khá sạch sẽ... Nó nằm dài đó, cắt miệng gào rống

" Gràooooo!!!!!! "

- Grừ... rống..

Bọn zombie phía dưới gào rống tung hô, con zombie ngồi dậy dang hai tay

" Roooooooooooo "

- Grừ.... gràooo.... grừ

Âu Nghi đưa tay bịt miệng cười nhẹ, nói

" Con zombie đó mắc cười quá, hay gọi nó là zombie quái đản đi "

Từ Khang ngược lên nhìn cô

" Chị ơi, chúng đang nói gì vậy? "

Cô liếc xuống sau đó lắc đầu

Advertisement / Quảng cáo

" Tôi không phải zombie "

Từ Khang bĩu môi, tiếp tục nhìn lên. Từ ngoài 4 con zombie khác đưa khoảng 5 người sống vào. Âu Nghi kinh ngạc, con zombie quái đản nhìn đến bút đầu một người quăng xuống dưới. Những con zombie khác thấy đồ ăn liền nhào tới như chết đói mấy ngày. Tiếp tục zombie quái đản bứt tay chân người sống kia ra quăng xuống, máu chảy dài khắp nơi. Tiếng la hét thống khổ vang vọng, một con zombie bước lên liếm sạch máu trên đất. Âu Nghi nheo mắt sợ hãi

" Tàn độc quá "

Cô nhếch môi, nói

" E là ở đây có người sống dự trữ (Bị bắt) "

" Cái gì? Vậy chúng ta phải làm sao? Phải cứu họ chứ? "

Cô nhếch môi, đưa tay nâng nhẹ gọng kính.

" Cứu? Tại sao phải cứu? "

" Cậu nói gì vậy? Họ cũng là con người như chúng ta mà "

Âu Nghi sững sờ nói, cô nhìn qua

" Rồi bọn chúng cũng sẽ chết dưới tay những con zombie khác "

Âu Nghi sững người, tiếp tục nói

" Chúng ta có thể đưa họ đến căn cứ "

" Giờ nơi ta đến không phải là căn cứ, và lại trên đường đi nguy hiểm trùng trùng. Bọn họ sẽ sống an toàn sao? "

Cô vẫn lạnh nhạt nói, Âu Nghi hàng mây nheo lại nắm chặt tay cúi đầu

"Nhưng... bắt quá chúng ta cứu họ còn hơn là nhìn họ chết "

Cô nhìn qua Âu Nghi không nói gì nữa, tiểu Hắc bên cạnh cô chế nhạo Âu Nghi

"Ngu xuẩn "

Cô nhìn những con người bị zombic ăn thịt, lại còn bị xé tay xé chân khi còn sống sờ sờ ra đấy. Nhìn xuống Từ Khang

"Đi dò la đi "

Từ Khang và Âu Nghi kinh ngạc, Âu Nghi hoảng hốt nói

"Cậu làm gì vậy? Ở đây zombic nhiều như vậy. Cậu lại muốn để Từ Khang đi thám thính? "

"Bây giờ đã không có khái niệm lớn hay nhỏ. Mà là mạnh hay yếu, sống hay chết từ giờ sẽ nằm trong tay nó. Chúng ta không thể bảo vệ nó mãi được "

Lời nói cô lạnh nhạt, Từ Khang nhìn lên cô đôi mắt dao động. Nắm chặt lòng bàn tay

"Nhưng..."

"Em đi "

Âu Nghi muốn nói gì đó nhưng lại bị lời nói của Từ Khang làm kinh hãi, Từ Khang đôi mắt kiên định ngược lên

"Cảm ơn chị đã tin em, em sẽ không để bản thân chết. Em còn phải giết hết zombic để lấy lại hòa bình cho nhân loại..."

Từ Khang nói rồi lẩn ra đám đông chạy đi, Âu Nghi nhìn Từ Khang cười nhẹ dịu dàng

"Cậu nói đúng... em ấy cần phải lớn hơn "

Cô liếc qua Âu Nghi, tiểu Hắc bên cạnh cô

"Trong đầu họ nghĩ người tốt đó chủ nhân "

'Người có ý gì? Ta không tốt sao? '

"Ta không dám có ý đó (- -)" "

Cô cười nhẹ, đáy mắt hiện lên ánh sáng lạnh. Cô cùng Âu Nghi từ từ thoát ra ngoài trở về xe...

Vừa ngồi vào ghế Diệp Cơ đã nhìn cô lo lắng hỏi

"Từ Khang đâu? Em ấy xảy ra chuyện gì sao? "

"Không! Cho đi thám thính tình hình rồi "

Cô cầm chai nước uống, Diệp Cơ kinh ngạc nhưng không nói gì. Từ Ân nhìn qua kiến chiếu hậu hỏi

"Có thông tin gì không? "

"Có! Chúng em thấy có một con zombic sạch sẽ được những con zombic khác kính ngưỡng. Dường như là zombic biến dị "

Âu Nghi gạt đầu nói, Di Anh nhìn qua

"Zombic ở sạch sao? "

"Phải "

"Hừ! Chắc nó là kẻ che đi thành phố này. Cũng thông minh đó, chắc Tinh Thạch sẽ lớn lắm "

Di Anh cười nói, Âu Nghi nhìn qua khinh thường. Diệp Cơ hỏi

"Giờ chúng ta phải làm gì? "

"Phải tìm một chỗ nghỉ chân trước đã. Chờ tin tức của Từ Khang "

Chu Vũ lên tiếng, Từ Ân bắt đầu lái xe. Bọn cô tìm thấy một nhà kho khá rộng, liền trú ẩn tại đó. Ăn uống trong sự tĩnh lặng...

Bỗng Đinh Lan khó chịu, thân thể nóng lên dựa vào lòng Chu Vũ. Tiếng nói yêu kiều mất kiểm soát

"Vũ... a~... em... em khó... khó chịu quá... a~..."

Di Anh kinh ngạc lo lắng

"Đinh Lan, cậu không sao chứ? "

"Vũ... em... em nóng... chạm... chạm vào em... ư~ "

Giương mặt Chu Vũ vẫn lạnh lùng

"Đây là di chứng do virus, không thể loại bỏ hoàn toàn nên mới kích phát cảm xúc và giác quan của con người..."

Diệp Cơ nhìn Chu Vũ, cười nhẹ

"Vậy chúng em ra ngoài..."

Bọn cô đứng lên, Chu Vũ nhìn cô nói

"Không cần..."

Advertisement / Quảng cáo

Chu Vũ lấy ra một ống tiêm, tiêm vào người Đinh Lan khiến cô ta ngủ thiếp đi. Di Anh kinh ngạc

"Phong Dương thiếu, anh..."

"Tôi không có hứng thú, có ý kiến gì? "

" Không... không có "

Di Anh sợ hãi không nói gì nữa...

Buổi tối, mọi người đều tìm một chỗ nghỉ ngơi. Cô chìm vào giấc ngủ, bóng đêm bao trùm. Hai quả cầu ánh sáng lơ lửng giữa không trung, cô lần này quyết định chạy đi. Nhưng tại sao cô chạy mãi thì vẫn bị đuổi kịp. Hai quả cầu tỏa sáng...

" ÁNH SÁNG TỐI THUỘC, BÓNG ĐÊM TỐI CAO. CẢ HAI MÃI MÃI TRÁI LẬP..."

Quả cầu đen tiếp tục xuyên qua người cô, cô tỉnh giấc. Trước mặt cô là Tử Ân, hân hạnh lúng

" Sao vậy? Mồ hôi đổ ra rất nhiều "

Cô ngồi dậy cảm lấy khăn giấy hần đưa lau trán, nâng nhẹ mắt kính

" Không sao "

Tử Ân nhìn cô, sau đó lạnh lùng quay đi. Cô nắm tay hần lại, Tử Ân quay đầu nhìn cô. Đôi mắt cô đỏ thắm chạm vào ánh mắt hần. Cô hạ mi buông tay

" Ngủ ngon "

Tử Ân quay đi, tiểu Hắc bay đến

" Chủ nhân, người sao vậy? "

' Ta định căn dặn hần vài điều '

" Người muốn báo hần đừng cản trở mình sao? "

' Phải '

" Vậy sao người không nói? "

' Không cần, đến lúc hần cản trở ta thêm lần nữa thì trực tiếp giết đi '

Cô nhếch môi nằm xuống, nhắm mắt lại. Bầu trời đêm lạnh lẽo trôi qua, mọi thứ sẽ đi về đâu?...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Diệt Vong Thời Mạt Thế 16

Sáng hôm sau:

Cô cùng bọn họ ngồi ăn uống đợi tin tức của Tử Khang. Diệp Cơ bồn chồn nói

" Hay chúng ta đi tìm Tử Khang đi, tớ lo quá "

Âu Nghi cũng gật nhẹ đầu, Di Anh vừa ăn vừa nói

" Kệ nó đi, có vũ khí bên người. Xui lắm mới chết thôi "

" Cô... "

Âu Nghi tức giận, Đinh Lan lay nhẹ người Di Anh nhủ mày

" Sao cậu có thể nói vậy "

" Hừ! Nói không đúng sao? Nếu nó chết thì bớt phần mệt mỏi rồi "

" Di Anh "

Đinh Lan khó chịu kêu tên khiến Di Anh im bật, cô uống nước xong đứng lên. Âu Nghi cũng đứng lên nói

" Tớ đi với cậu "

Diệp Cơ nắm tay cô lại nói

" Dao Thương, tớ cũng đi "

Cô liếc nhẹ qua, đưa tay vén lọn tóc trên má cho Diệp Cơ nói

" Cậu ở lại, an toàn hơn "

" Có phải cậu không tin tớ không? "

Diệp Cơ buồn bã nói, cô lạnh nhạt

" Không phải, rất nguy hiểm. Cậu ở lại đi "

Advertisement / Quảng cáo

" Nhưng... "

Diệp Cơ định nói gì đó thì tiếng nói Di Anh vang lên châm biếm

" Bảo vệ như công chúa không bằng "

Cô nhếch môi liếc qua Di Anh, sau đó cùng Âu Nghi rời đi. Cô và Âu Nghi cùng đến bệnh viện hôm qua, dù là ban ngày nhưng cũng như ban đêm. Không một ánh sáng, phải nhờ Âu Nghi dùng thấu thị để kiểm tra. Cô dùng mắt kính để nhìn xung quanh, cô đã bao phủ cho mắt kính một vầng lớp ánh sáng để xem vào ban đêm. Hôm qua cô cũng đã đưa cho Tử Khang một cái. Âu Nghi nhìn xung quanh sao đó kéo cô vào trong, hôm qua chỗ này rất đông zombie. Nhưng hôm nay lại chỉ lác đác vài con, cô cùng Âu Nghi đi vào trong. Hôm qua không thám thính được gì, hôm nay sẵn tiện đi xem xét tình hình.

Cô nhìn từng căn phòng hầu như đều bị đập phá, trở nên hoang tàn. Cô và Âu Nghi cứ đi, cô nhìn thấy một căn phòng có cửa làm bằng kim loại rất cứng cáp. Nó vẫn còn rất sạch sẽ và bóng loáng, phía trên đề chữ PHÒNG THÍ NGHIỆM

Âu Nghi nhìn đến kinh ngạc

"Zombie không phá hủy chỗ này sao? "

"Có tia laze trên cửa "

"Vậy chắc có chỗ để vào nhỉ? "

Âu Nghi nói, cô bước lại cửa nhìn. Bên cạnh vách tường cô đưa tay gõ nhẹ, quả nhiên một lớp tường hình vuông bật ra.

"Có mặt mã? "

Âu Nghi nói, cô nhìn đến nheo mày đóng mặt mã đó lại nói

"Đi thôi "

Cô và Âu Nghi tiếp tục đi, từ phía trước có hai con zombie xuất hiện. Cô kéo tay Âu Nghi núp vào tường, bồng phía sau bức tường lún vào. Cô và Âu Nghi ngã vào trong

Đây là một bức tường xoay, Âu Nghi kinh ngạc nhìn hai bên đều là nhà lao...

"Đây là..."

Cô và Âu Nghi cùng đi đến, những người trong nhà lao thấy có người liền với tay ra

- Cứu tôi với...

- Cứu... cứu

- Thả chúng tôi ra...

.....

Những con người đau đớn kêu gào, Âu Nghi đưa tay lên miệng. Cô nhìn xung quanh lạnh lùng, sau đó kéo Âu Nghi rời khỏi

"Dao Strong, cậu làm gì vậy? "

"Trở về "

"Vậy còn Từ Khang? "

"Chắc nó về rồi, chúng ta đi thôi "

Quả nhiên khi cô và Âu Nghi trở về liền thấy Từ Khang ngồi đó, khắp người vẫn rất lạnh lặn. Nó khi thấy cô liền chạy lại

"Chị, chị có sao không? "

"Không "

"Được rồi, ngồi xuống đi "

Từ Ân nói, cô cùng Âu Nghi ngồi xuống. Mọi người nhìn qua Từ Khang

"Em không tìm được nơi giam giữ của những người còn sống "

"Không sao, khi này chị và Dao Strong đã tìm ra rồi "

Âu Nghi cười nhẹ nói, Từ Khang gật đầu

"Vậy em sẽ nói những gì em thấy. Ở trong bệnh viện có một phòng rất sạch sẽ. Cửa được làm từ kim loại, dường như đám zombie không vào được "

"Cái đó có mặt mã "

Cô lạnh nhạt nói, cầm lấy chai nước uống. Di Anh nghe thấy liền gấp gáp

"Có khi nào trong đó đựng dung dịch đen? "

Chu Vũ ngồi một bên nghe, đôi mắt híp lại. Tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, Âu Nghi nhìn qua cô gật đầu

"Rất có thể "

Mọi người nhìn qua Chu Vũ, Đinh Lan hỏi

"Vũ, có phải ở đây không? "

"Không! Nhưng các phòng thí nghiệm đều liên kết lại. Nên rất có thể dung dịch đã được chuyển đến đây "

Không khí ngưng trọng lại, đáy mắt Đinh Lan hiện lên sự hưng phấn. Từ Khang lên tiếng

"Em còn phát hiện nơi mở cửa nắp trên kia nữa "

Âu Nghi vui mừng

"Vậy chúng ta phải nhanh chóng lên kế hoạch để giết bọn zombie thôi "

Từ Ân lạnh lùng trầm ngâm, nói

"Zombie rất đông, không thể sơ xuất. Chúng ta dù có dị năng giả, có vũ khí nhưng để giết hết bọn chúng một lượt thì e rằng là bất khả thi. Chưa tính con zombie biến dị nó sẽ mạnh tới cỡ nào? "

Đinh Lan lo lắng hỏi

"Vậy phải làm sao? "

Từ Ân lạnh lùng, tiếng nói quyết tuyệt dứt khoát

"Dụ tất cả bọn chúng ra, sau đó cho ánh mặt trời thiêu cháy chúng "

Advertisement / Quảng cáo

Không khí tĩnh lặng, Diệp Cơ nói

"Vậy có ổn không?"

Từ Ân gật nhẹ đầu, nhìn qua Từ Khang

"Chỗ để mở nó ở đâu?"

"Dưới một sân nhà"

"Được, vậy ta chia thành 2 phe. Một bên đi mở công tắc và lấy dung dịch, một bên dụ đám zombie sau đó đấu với con zombie biến dị"

Mọi người im lặng, cô lạnh nhạt

"Chu Vũ, tôi, Đình Lan, Từ Khang sẽ đi lấy dung dịch và mở công tắc"

"Cô khôn quá ha? Ai cho cô quyền quyết định vậy?"

Di Anh bắt mắt đứng lên, Đình Lan nhìn Di Anh nói

"Kia, cậu ngồi xuống đi"

"Được! Cứ như vậy đi"

Từ Ân gật đầu, cô nhếch môi đưa tay nâng gọng kính. Ánh sáng lạnh tỏa ra tạo nên cảm giác nguy hiểm..

Ban đêm gió lạnh thổi qua từng con, mọi thứ tối mù. Cô mờ mắt ngồi dậy, nhìn một bóng đen chạy ra ngoài. Nụ cười vươn lên âm lãnh, cầm chiếc đèn pin đi ra ngoài, cô đi vào một con hẻm. Ánh đèn sáng chiếu về phía trước, một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra...

Chu Vũ quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu gào thét. Mái tóc đen dần chuyển màu, đôi mắt sâu thẳm cũng hóa thành vàng kim, làn da trở nên trắng hơn, móng tay và răng nanh mọc ra...

"Giữ.... gràoooo

Cô lạnh nhạt nhìn Chu Vũ, khi hắn biến hóa xong liền dừng lại cùng khát máu quay qua nhìn cô

"Grào!!!!"

Hắn từng bước từng bước đi về phía cô, móng tay sắc nhọn đưa ra phía trước. Con gió thổi qua mang theo sự ác độc cùng nguy hiểm.. Cô vẫn đứng đó lạnh nhạt, hàng mày hơi nheo lại. Khi móng tay sắp tới cổ cô

"A Phong.."

Khựng lại! Bàn tay dừng lại. Đôi mắt vàng kim khát máu xẹt qua tia sáng như lấy lại trí nhớ cô. Kinh ngạc mà lùi ra...

"Sao..."

A Phong không biết nói gì, bàn tay hạ xuống. Cô bước đến mỉm cười xoa mái tóc hắn

"Sao vậy?"

A Phong ngăn người kích động ôm chầm lấy cô, giọng nói có chút run rẩy

"Cảm ơn..."

Cô bị hắn ôm lấy, đôi mắt sau lớp kính hiện lên sự chế giễu cùng lạnh lẽo. Tiểu Hắc này giờ nhìn thấy cũng kinh hoàng

"Chủ nhân! Chuyện này..."

Sáng hôm sau bọn cô thực hành kế hoạch, đám người Từ Ân đi bằng xe chạy đến bệnh viện, Âu Nghi gỡ bom ném vào trong khoảng hơn 10 quả.

Bùm Bùm Bùmmmm!!!!

Tiếng nổ vang lên inh tai, đám zombie đi ra gào rống tức giận. Từ Ân lái xe chạy đi, trên đường Âu Nghi cứ không ném bom thì là bắn súng gây sự chú ý đến những con zombie trên đường. Quái nhiên những con zombie đó cứ lén dènh tức giận đi theo chiếc xe. Bọn cô thấy liền nhân cơ hội đi vào, bên trong bệnh viện giờ rất vắng vẻ. Từ Khang dẫn bọn cô đi đến một nơi, mở phía dưới đất lên một miếng gạch có một cái công tắc gì đó trông rất phức tạp. Cô ngồi xuống nhìn, bỗng một đám zombie hơn 10 con xuất hiện tấn công bọn cô. Chu Vũ và cô cầm súng chiến đấu. Cô lạnh nhạt

"Đình Lan, cô mở công tắc đi"

Đình Lan và Từ Khang ngồi xuống tìm cách mở công tắc, cô lấy súng bắn liên tục vào bọn chúng. Nhưng da bọn zombie này rất cứng, cô nheo mày lại. Chu Vũ lên tiếng

"Đám zombie này dường như đã được thăng cấp"

Cô đưa chân xoay vòng đá vào một con zombie khiến nó ngã nhào, dùng súng bắn vào não nó 5 phát liền

Bùm!

Bộ não vỡ ra, óc văng tung tóe. Cô nhanh chân né đi, thay đạn. Sau đó tiếp tục làm như vậy để giết bọn chúng..

Đám người Từ Ân bị một đám zombie hơn 500 con dồn vào đường cùng. Âu Nghi nhìn đến lo lắng

"Phải làm sao đây?"

"Cái đám đó không biết làm gì? Muốn chúng ta chết sao?"

Di Anh tức giận nói, Từ Ân tạo ra một vòng tròn sét đưa lên đầu bọn zombie

Đoàng!!!!

Một đám zombie ngã xuống, bọn chúng dè chừng. Từ Ân lạnh lùng

"Giờ không phải lúc trách cứ, cố gắng kéo dài thời gian đi"

Cô và Chu Vũ diệt xong đám zombie, cũng là lúc Đình Lan và Từ Khang mở xong công tắc

Ting ting! Bíp bíp...

"Tôi đi giúp đỡ những người kia "

Cô mở cửa ra, cánh cửa khép hờ không đóng lại. Cô chạy theo đến chỗ đám người Từ Ân, dùng súng aka bắn vào đầu nó. Diệp Cơ chạy lại bên cô

" Dao Suong... cậu không sao chứ? "

" Không "

Cô lấy một quả bom ném vào con zombie, hành lang rộng lớn vang lên tiếng nổ

Bùm!

Từ Ân tạo ra một nguồn sét, đánh vào đầu nó. Con zombie gào rống bay về phía Từ Ân, hấn nhảy bật ra. Di Anh đưa tay tạo băng nước cũng đánh vào đầu con zombie, vừa đánh vừa hỏi

" Đình Lan đâu? "

Cô lạnh lùng vừa bắn súng vừa liếc qua Di Anh, nụ cười chế giễu vươn lên. Diệp Cơ thấy cũng bắt đầu lo lắng

" Dao Suong, chị tớ đâu? "

Con zombie biến dị bị tấn công nhiều phía nhưng chẳng si nhê gì, nó nhảy xuống

Rầm!

Mặt đất nứt ra và lún sâu, nó nhanh như chớp lao tới phía Âu Nghi đá ngã Âu Nghi xuống đất đau đớn. Máu trên khóe miệng chảy xuống, sau đó nó lao về phía Diệp Cơ. Cô nhanh tay đốt búa tạo ra một vòng chắn vô hình cho Diệp Cơ, con zombie bị phản đòn liên tiếp cường đề phòng nhìn Diệp Cơ

" Gràoooo "

Con zombie chuyển hướng qua tấn công cô, cô thân thủ nhanh nhẹn né đi. Từ Ân lên tiếng

" Không ổn rồi, mau chạy thôi "

Từ Ân vác Âu Nghi lên vai, chạy theo hướng cánh cửa sắt. Cô cùng đám người Từ Ân đi vào, con zombie bị nhốt bên ngoài điên cuồng đập phá. Không màng tới tia kaze...

Đám người Từ Ân đi vào liền nhìn thấy cảnh tượng A Phong đang mổ Đình Lan liên kinh hoàng. Di Anh và Diệp Cơ run lấy bầy, Di Anh nói

" Con quái vật anh đang làm gì vậy? "

A Phong liếc qua Di Anh, cô ta thấy A Phong không để ý đến mình liền tức giận. Tiếng nói Đình Lan đau đớn run rẩy vang lên

" Cứu... c...ứu... v...ới... "

Di Anh sợ hãi lùi ra, nhìn nội tạng Đình Lan đang bị moi ra. Cô ta lấy hết dũng khí muốn xông lên ngăn cản

" Anh làm gì vậy? Phong Dương thiếu sẽ không tha cho anh đâu. Mau dừng lại "

Bốp!

Di Anh bị đá một cước văng ra đau đớn, Diệp Cơ nhìn thấy nước mắt chảy dài

" T...tại... sao A Phong... ở đây? Phong... Dương thiếu đâu? Chị... chị hai...? "

Diệp Cơ run rẩy ngã quỵ trên đất hỏi, tiếng nói A Phong lạnh lẽo

" Đây không phải chị cô "

Từ Ân nhìn qua Diệp Cơ đang bàng hoàng, nói

" A Phong chính là Chu Vũ "

Diệp Cơ và Di Anh thất kinh, Di Anh chỉ tay về phía A Phong run rẩy

" Là... là zombie...? "

" Không... không thể nào... "

Diệp Cơ nước mắt chảy dài, A Phong vừa chăm chú mổ xẻ vừa nhếch môi

" Im lặng chút đi "

Diệp Cơ đứng lên, sợ hãi

" Sao anh lại làm như vậy với chị em? "

" Đã nói cô ta không phải chị cô "

" Chuyện... chuyện này là sao? "

" Gen của cô ta rất đặc biệt, nó có thể giúp tôi "

A Phong cười lạnh, trong lúc mọi người đang sững sờ thì bên ngoài cánh cửa vang lên tiếng đập

Rầm rầm! Bình bốp!

Advertisement / Quảng cáo

A Phong neho máy lại, cây dao lệch hướng

" Aaaaaaaa "

Đình Lan kêu gào đau khổ, Diệp Cơ muốn chạy lại nhưng bị cô ngăn cản

Rầm!

Cánh cửa bị đánh sập, con zombie biến dị bay vào. A Phong răng nanh sắc nhọn há ra

" Rồoooooooo "

Con zombie biến dị sợ hãi lùi ra sau, nó nhìn A Phong sợ hãi dè chừng. Từ Ân tạo ra vòng sấm sét đánh vào đầu nó nhưng không được, cô cũng dùng súng bắn nó liên tục. Con zombie biến dị lao tới phía cô, A Phong bỏ dao

xuống chạy lại đá con zombie biến dị ra xa. Thế là A Phong cùng con zombie biến dị đánh nhau trên không trung. Di Anh nhìn thấy sững sờ, đưa tay ra tạo một đàn mũi băng đánh vào A Phong. A Phong quay lại đánh bay Di Anh đập mạnh vào tường.

Reť!

"Gràooooo "

Con zombie biến dị bị xé toạc một tay, điên cuồng gào rống. Từ Ân dùng tia sét bổ vào đầu con zombie biến dị thật mạnh khiến nó ngã xuống đất. A Phong đưa tay sắc nhọn bóp nát đầu nó. Não văng ra khắp nơi kinh tởm, A Phong cầm lấy Tinh Thạch theo bản năng lao sạch rồi đưa cho cô. Sau đó định bước lại bên bàn mổ tiếp tục công việc thì...

Đôi mắt Đinh Lan trở nên điên loạn, cổ vùng khởi kiềng sắt. Sự dữ tợn cùng đau đớn tột cùng hiện lên

"Aaaaaaa..."

Tiếng hét vang lên làm lay động cả bệnh viện, mặt đất lắc lư. A Phong kinh hãi, một đạo sáng kết thành mũi tên lớn đâm xuyên người A Phong

Phịch!

A Phong ngã xuống. Đinh Lan thất khiếu (Hai mắt, mũi, miệng, hai tai) chảy máu. Điện cuồng cười to

"Ha ha haaaaaa! "

Tiểu Hắc bay bên cạnh cô ngưng trọng

"Cô ta dùng tất cả sức mạnh ngưng tụ lại này giờ để giết chết nam9. Nhưng nó cũng không thể mạnh như vậy, chủ nhân. Người..."

Nụ cười trên môi cô vươm lên như ác quỷ, đôi mắt đỏ như máu hiện lên sự tàn bạo. Cô bước lại phía A Phong đang nằm trên đất, Đinh Lan sau khi cười to đã nằm yên bất động. Chết không nhắm mắt...

A Phong đưa tay run rẩy muốn chạm vào mặt cô nhưng liền dừng lại, tiếng nói mang theo yêu thương cùng đau lòng

"Cảm... ơn...! Những... ngày lúc... trước... thật sự... rất vui..."

"A Phong..."

Cô nắm lấy tay hắn đang run rẩy, A Phong nhìn cô cười nhẹ

"Từ nhỏ... tới lớn... chưa... ai mỉm cười... với tôi... Chỉ có... em... Tôi vốn sau khi... khụ... khỏi bệnh... sẽ mãi mãi... bảo vệ em. Nhưng có lẽ... không được rồi. Tôi sẽ tiếp tục... đi vào nỗi cô đơn... một mình..."

Nước mắt A Phong chảy dài, đôi mắt dịu dàng cùng thống khổ. Hắn đưa tay lấy từ trong cơ thể ra một lọ dung dịch đen đưa cho cô yếu ớt

"Đây là... món... quà tôi tặng... em "

Hắn nhắm mắt lại, bàn tay rơi xuống. Khóc môi vẫn vươm lên nụ cười nhạt...

Từ trước đến nay tôi là một con đã thú bị xa lánh, sự cô độc cùng lạnh lẽo đã sớm bao trùm lấy tôi. Nhưng ngày em kéo tay tôi bỏ chạy khỏi đám zombie đó. Tôi đã thật sự kinh ngạc, cảm giác khi ấy dù chỉ thoáng qua 1s nhưng tôi đã cảm nhận được. Thời khắc ấy tôi như cảm nhận được bản thân là một con người, chạy khỏi lũ quái vật kia... Em đã sớm biết tôi nguy hiểm, nhưng vẫn luôn ở bên tôi. Dù biết rằng điều đó chỉ là dối trá, nhưng tại sao tôi vẫn dao động bởi em? Dù đó chỉ là sự giả tạo, nhưng tại sao khi thấy em nguy hiểm tôi lại trời dấy sự khất máu? Tôi không quan tâm, dù nụ cười của em không phải là thật. Nhưng nó vẫn khiến tôi hạnh phúc... Cảm ơn! Đã đến bên tôi... Người con gái bí ẩn...

A Phong dần tan biến và hóa thành một viên châu màu đen, lơ lửng trên tay cô. Cô đứng dậy nhìn ngọn lửa đang lan ra, vì sức mạnh của Đinh Lan mà nơi này đã bị kích hoạt báo động và phát nổ. Từ Ân đã đưa Âu Nghi, Từ Khang, Di Anh cùng Diệp Cơ ra ngoài. Ngọn lửa đỏ như thiêu rụi mọi thứ

[Đinh ----- Nhiệm vụ hoàn thành]

Từ Ân chạy ra ngoài lên xe, nhìn bệnh viện đang cháy rụi. Đôi mắt lạnh lùng, sau đó hắn nhún ga lao đi...

"Hẹn gặp lại..."

Cô lơ lửng trên không trung nhìn chiếc xe đang phóng đi, tiểu Hắc bên cạnh cô vẫn còn không hiểu gì.

"Chủ nhân thứ cho ta ngu muội, nhưng ta thật sự không hiểu "

Cô nhếch môi, mái tóc tím tung bay trong gió

"Phong Dương Chu Vũ là mảnh linh hồn thật trong thế giới này "

"Vậy thì sao? "

"Hắn đã mắc căn bệnh hóa thành quái vật từ rất lâu, nên đã bắt đầu hành trình nghiên cứu về những mẫu gen khác thường cùng khả năng đặc biệt. Phát hiện nữ9 có sự kì lạ liền tiếp cận, cốt truyện hoàn toàn không phải sai. Nhưng nam nữ9 có hạnh phúc hay không thì vẫn chưa chắc. Hắn đã lợi dụng việc này để lấy gen của Đinh Lan, xem xem có thể loại trừ căn bệnh kì lạ của hắn hay không. "

"Vậy về chuyện Mạt Thế? "

"Đó là cổ tình chứ không phải vô ý, hắn muốn mọi người đều giống như hắn. Biến thành zombie, và chất dịch để tạo ra Mạt Thế là lấy từ cơ thể hắn. Nếu như có thể trở lại con người thì hắn sẽ bước trên con đường tiêu diệt zombie, bảo vệ thế giới. Còn nếu không thể thì mãi mãi làm vương của zombie. Như vậy chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao? Lần ở buổi tiệc ta cố ý cho hắn nghe tiếng rên rỉ của Đinh Lan cùng nam nhân khác là muốn xác nhận một việc "

"Chủ nhân muốn xác nhận xem hắn có phản ứng gì? "

"Ha! Phải, từ lần đầu thấy hắn lôi kéo Đinh Lan ta đã nghi ngờ. Trong đôi mắt hắn không hề có một tia yêu thương hay dịu dàng. Mà đáy mắt lại có sự tàn độc rất sâu, không ngờ như ta nghĩ. Hắn không hề quan tâm Đinh Lan ngủ với ai hay làm gì. Thứ hắn muốn chính là năng cô ta "

Tiểu Hắc ngưng trọng trước lời nói của cô, đôi mắt xám tro ánh lên sững sờ cùng khám phục

Advertisement / Quảng cáo

"Đó là lý do chủ nhân tiếp cận A Phong, vì ngay từ đầu người đã biết đó là nam9? "

"Ha! Phải, khí tức của hắn rất khác biệt nên ta mới có thể biết. Quan trọng vẫn là đôi mắt, đáy mắt đều tràn ngập sự tàn ác. Huống hồ lần tiểu Bát Đản và tiểu Huyết đi thám thính. Có câu nói của tiền sĩ, người còn nhớ không? "

"Hắn đã mất 7 phần tính người, có thể yêu ai chứ "

Tiểu Hắc sững sờ nói ra, cô cười lạnh

"Điều đó càng khẳng định suy đoán của ta. Và lần hắn truy sát Từ Ân, người có biết vì sao không? "

"Chuyện này... vì sợ Đinh Lan yêu thích Từ Ân rồi phá hủy kế hoạch của hắn? "

"Phải! Chỉ một phần. Điều hắn muốn là bắt Từ Ân về làm thí nghiệm "

Cô đưa tay vuốt lọn tóc dài ma mị, tiểu Hắc gật đầu nhỏ

"Cũng phải! Tên Từ Ân kia thật không hề đơn giản "

"Sau bao nhiêu điều ta nói, ngươi có thể kết luận điều gì không? "

Đôi mắt đỏ như máu của cô nhìn vào tiểu Hắc như một sự áp bức, tiểu Hắc bình tĩnh nói

"Chủ nhân nhìn người siêu phẩm, từ những điều nhỏ nhặt mà kết lại thành một bí mật quan trọng. Người muốn dạy ta phải quan sát kĩ từng thứ, nhìn thấu từng người. Sau đó từ từ tiến sâu vào bí mật của họ..."

"Ha! Nhìn thấu một người không đơn giản, nhưng cũng không khó. Nếu ngươi nhìn rõ họ, thì dù ngươi nhìn bao lần vẫn sẽ thấy bí mật của họ đang lộ ra trước mắt. Dù đó chỉ là những cử chỉ, lời nói bình thường. Nhớ kĩ lời ta nói "

"Lời dạy của chủ nhân ta xin ghi nhớ "

"Tốt lắm! Sau này từng thế giới đi qua sẽ còn trần trụi trùng trùng. Ngươi hãy chuẩn bị tinh thần đi. "

Khỏe mỗi cô nở nụ cười, đôi mắt đỏ như máu nhìn lên bầu trời. Một loại khí tức áp đảo tỏa ra như muốn đánh gục mọi thứ, tiểu Hắc bên cạnh cô, đôi mắt tràn đầy sự cung kính. Thân ảnh cô dần tan biến, ngọn lửa đang cháy phía dưới nóng rực dưới khung trời. Kết thúc một câu chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Ngoại Truyện 1

Cô trở lại không gian, một thân ảnh nhanh nháo trắng muốt nhào vào lòng cô. Cô đưa tay xoa bộ lông mềm mại của tiểu Bát Đàn

"Ký chủ, ta rất nhớ người nha "

Cô bước đến ngồi vào ghế mềm mại, tiểu Huyết bò đến bên cô

"Chủ nhân uống trà "

Nó dùng đuôi rớt trà cho cô, cô nâng tách trà lên nhắm nháp. Làn khói ngi ngút tỏa ra mang theo hương thơm đậm đặc của trà. Cô đặt nhẹ xuống bàn hỏi

"Hai người tu luyện đến đâu? "

"Ký chủ a~! Tiên thập thật sự rất được. Ta có thể cảm nhận bản thân mạnh hơn trước. Còn có thể dùng một vài tuyệt kĩ=￣ω￣="

Tiểu Bát Đàn hào hứng nói, tiểu Huyết gật đầu nhỏ

"Phải! Ta cũng khôi phục không ít linh lực "

Cô cười nhẹ, tiểu Bát Đàn liếc qua tiểu Huyết chăm chọc

"Vẫn chỉ là cái thân rắn thúì, làm được mô tê gì "

"Ê con heo, ta chưa kiểm chuyện với người nha "

"Người nói ai là heo? Bàn hệ thống xinh đẹp ngồi ngồi, người gặp người yêu. Hoa gặp hoa nở, ai như rắn thúì người, người ta thấy là bỏ chạy "

Tiểu Bát Đàn khinh thường, tiểu Huyết tức giận dùng đuôi đánh vào thân nó

"Heo như người người ta gặp là bắt mần thịt liền. Đừng có mà chính "

"Ta thích, làm gì nhau? "

Advertisement / Quảng cáo

"Người cái con heo "

"Rắn thúì xấu xí đáng chết khó ưa không ai yêu "

.....

Bọn nó lại tiếp tục cãi nhau, tiểu Hắc bên cạnh liếc xuống

"Ghét của nào trời cho của đó "

"CẢM MỒM "

Hai con vật nhỏ đồng thanh quát tiểu Hắc, tiểu Hắc lạnh nhạt

"Vợ chồng tương thông "

"ĐỒ MỒ QUẠ "

Bọn nó lại tiếp tục đồng thanh, hai con vật nhỏ nhìn nhau tóe lửa. Cô vẫn đang trầm ngâm, cầm ly trà trên tay uống. Lát sau cô nhìn qua tiểu Bát Đàn, nó hiểu ý liền ngưng cãi với tiểu Huyết

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ

Thời gian: Nửa năm

Tặng: 3000 điểm, 20 EPX, 20 khả năng sinh tồn. 10 lever

Vật phẩm thu được: Hắc Hái Thần Châu, dung dịch Hắc Ám

Công lao: Giết chúa tể thủy ma (Tặng thêm 10.000 điểm thưởng)]

Cô nheo mày lại, lạnh nhạt

"10 EPX vào giá trị may mắn, 10 vào khả năng hồi sinh. Tháng 5 cấp hệ thống "

Bảng số liệu:

Tên ký chủ: Huyết Hàn Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng: Thiên thông nhân. Diễn xuất. Ma pháp sư cường đại

Khả năng sinh tồn: 115 (+20)

Khả năng hồi sinh: 20 (+10)

Giá trị may mắn: 25 (+10)

Năng cấp hệ thống: Lever 7 (+5)

Giết Quái: 1 (+1)

Mỹ lực: 85

Trí Tuệ: Tối đa

Lý do chết: Tế công

Danh hiệu: Vương Nữ, Huyết vương

Điểm: 13.690 điểm + 13.000

= 26.690 điểm - 5000 = 21.690 điểm

Cấp: 125 (+10)

** Kết thúc **]

Cô gật nhẹ đầu, tiểu Bát Đan dụi đầu nhỏ vào lòng cô nói

"Ký chủ thật hảo phóng (*^__^*)" "

"Sao ngươi thăng cấp nhanh vậy? "

Tiểu Huyết nhìn qua hỏi, tiểu Bát Đan ngoáy ngoáy cái đuôi

"Tất nhiên! Vì ta đã được thăng cấp nên có một số dữ liệu sẽ nhanh hơn. Ta đã thăng cấp lúc thống kê số liệu cho ký chủ ""o"" "

"Xi "

Tiểu Huyết xì mũi coi thường, cô cười nhẹ. Tiểu Hắc bên cạnh cô hỏi

"Chủ nhân! Người đã lấy được ma pháp Hắc Âm. Giờ người chỉ cần hấp thu nó "

"Ừ! Ta sẽ bề quan "

Cô nói rồi đứng dậy đi vào đạo thất trống trải, sự yên tĩnh bao trùm. Cô lấy lọ dung dịch có luồng khí màu đen trong lọ ra, nó bay lên không trung. Cô nhắm mắt lại, mọi thứ xung quanh trở nên nhẹ hẫ, luồng khí bay vòng quanh bên cô...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, không biết đã bao lâu. Cô cảm nhận một sức mạnh cường đại đang đi vào cơ thể mình. Mồ hôi chảy xuống, xung quanh cô tỏa ra khí tức tàn bạo, luồng khí đen dần hòa quyện vào không gian. Sau đó chui vào cơ thể cô một cách nhanh chóng..

Cô vẫn ngồi đó, hòa mình vào bóng tối và sự tĩnh lặng. Trong màn đêm, hai quả cầu xuất hiện. Lại là quả cầu ánh sáng và quả cầu đen đó. Cô mở mắt đứng lên giữa không gian vô định, quả cầu đen sức mạnh càng lớn hơn. Sự tàn bạo cùng áp đảo hiện lên rất rõ ràng..

Advertisement / Quảng cáo

"SỰ TRỞ LẠI CỦA BÓNG ĐÊM CƯ NGỰ TRONG THÊ XÁC VÀ LINH HỒN CỦA CHÚA TỂ "

Quả cầu màu đen tiến lại gần cô, chui vào cơ thể cô. Lần này cô không còn ngỡ nữa, cô kinh ngạc nhìn quả cầu trắng đang tỏa sáng

"HÃY TÌM THẤY TA... "

Quả cầu ánh sáng bay vào cơ thể cô, nhưng cô lại ngã xuống như bao lần. Đôi mắt cô mờ to, hơi thở không ổn định, cô khẽ nhắm mắt lại điều dưỡng tâm tính. Cô mở cửa đạo thất đi ra, cô nhìn tiểu Hắc đang nhắm mắt ngủ, đứng trên ghế.

"Chủ nhân "

Cô gật nhẹ đầu, lạnh nhạt nói

"Ta sẽ đi tắm, khi ta ra phải tập trung đầy đủ "

"Vâng "

Cô ngâm mình trong dòng nước ấm áp, những chú bướm bay là là. Cô đưa tay ra, chạm nhẹ vào con bướm đó. Trên mặt nước lênh bênh là cánh hoa hồng thơm ngào ngạt, cô hạ mi mắt cong dài quyến rũ. Làn khói tỏa ra mê ly huyền ảo... Cô lạng người xuống dòng nước...

Cô mặc vào một bộ đồ dài, bước ra ngoài nhìn thấy 3 con vật nhỏ đã đầy đủ. Tiểu Bát Đan vui vẻ

"Ký chủ, người thấy thế nào rồi? "

"Ma pháp rất mạnh! Thời gian ta hấp thu có lẽ lâu nh? "

"Phải! Rất lâu "

Cô ngồi xuống, cảm lấy ly rượu vang đỏ nhắm nháp. Cô khẽ hip mắt lại, tiểu Huyết thấy liền hỏi

"Chủ nhân có gì phiền não? "

Cô nhìn qua tiểu Huyết sau đó kể lại những giấc mơ mình đã thấy, không gian bắt đầu ngưng trọng. 3 con vật nhỏ nhìn nhau, sau đó tiểu Hắc lên tiếng

"Chủ nhân! Đó là Mộng Giới Nguyên Tổ "

"Hử? "

"Nói cách khác, đó chính là nguyên tổ mà chủ nhân có được. Chủ nhân phải tìm ra và hấp thu sức mạnh của chúng để chúng phục vụ cho người "

"Vây..."

Cô phân vân, tiểu Huyết nghiêm túc nói

"Chủ nhân! Ta đã từng nói qua. Trong tất cả các nguyên tố ma pháp, cho dù là thể giới nào thì chúng đều rất mạnh. Trong đó hai nguyên tố bí ẩn và có sức mạnh cường đại nhất chính là Quang hệ cùng Hắc hệ. Quang hệ là sức mạnh cội nguồn của Tiên gia cũng như thần thánh. Nó đại diện cho ánh sáng cũng như những điều tốt đẹp, còn Hắc hệ là cội nguồn của bóng đêm. Sự tàn nhẫn độc ác cũng như những điều xấu xa nhất. Hai ma pháp này phải nói là THIÊN ĐỊCH hơ ngàn năm nay. Cũng như Thủy và Hỏa, chúng cũng tương khắc với nhau. Nhưng chủ nhân, người là một người đặc biệt. Trên cả muôn loài, trong lĩnh hồn người đang mang dòng chảy của sức mạnh tối thượng. Cũng như việc người sở hữu những ma pháp tương khắc này..."

Cô nheo mày lại, bàn tay cảm ly rượu siết chặt. Nụ cười lạnh lẽo vươn lên

"Xem ra rất bất lợi cho ta "

"Ký chủ! Đúng vậy, điều này tuy là không đơn giản. Nhưng nếu như ký chủ sử dụng sai cách khi tìm ra tất cả những nguồn ma pháp này. Thì sẽ khiến những nguồn ma pháp tương khắc đấu tranh trong cơ thể ký chủ. Lúc đó người chịu thiệt chính là người "

"Tâm ma? "

"Phải! Người sẽ bị những nguồn ma pháp cắn nuốt lại, mãi mãi biến mất "

Tiểu Bát Đán ngưng trọng nhìn cô, cô dựa vào ghế. Lắc ly rượu trên tay

"Vây thôi ta không cần "

" π Ký chủ! Người nghĩ dễ vậy à? Nếu người không tìm ra chúng thì linh lực của người sẽ không thể được ổn định. Cũng như những giấc mơ sẽ ngày càng hiện ra nhiều hơn. Ký chủ có biết vì sao quả cầu Hắc Ám lại chạy vào cơ thể người không? Cũng như việc nó mạnh dần. Đó là vì ký chủ đang ở gần với ma pháp Hắc Ám, ký chủ càng đến gần nó. Thì nó sẽ càng mạnh hơn "

Cô gật nhẹ đầu, như nhớ ra gì đó liền nói

"Hắc Hải Thần Châu đâu? "

Tiểu Hắc nhìn qua cô trả lời

"Ta đã cất nó chung với Huyết Hải Thần Châu "

"Ừm..."

Cô trầm ngâm nhấp ly rượu, tiểu Bát Đán vẫy đuôi

"Ký chủ! Người nói muốn tạo ra một điều kỳ diệu khi tìm ra ma pháp Hắc Ám mà? Nó là thể nào? "

"Đúng đó chủ nhân, ta cũng rất muốn biết "

Tiểu Huyết quần vào người tiểu Bát Đán nói, cô cười nhẹ

"Ta muốn tạo ra những thủ cấp trung thành, những trợ lực cho ta sau này "

3 vật nhỏ nhìn nhau kinh ngạc, tiểu Bát Đán bĩu môi

"Người không tin tưởng chúng ta sao? "

"Không phải! Các ngươi đường đường là thần thú. Là thuộc hạ mà ta xem trọng, đầu phải việc gì cũng có thể ra mặt. Lỡ sau này có phá hoại thì cũng có người đi làm "

Tiểu Bát Đán cảm động, hai mắt tròn xoe mong nước.

"Ký chủ thật tốt "

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Huyết cũng lộ ra vẻ mặt thích thú. Tiểu Hắc vẫn nghiêm nghị nói

"Chủ nhân muốn làm thế nào? Dùng xác người chết? "

"Không! Ta sẽ kết hợp giữa ma pháp và công nghệ, tiểu Bát Đán. Trông chờ vào người "

"~^O^~ Vâng! He he, ký chủ trọng dụng ta kia. Thấy chưa rắn thú! ←_← "

Tiểu Bát Đán hást mặt với tiểu Huyết khiến nó sôi máu

"Có chút xấu mà làm thấy ghê "

"Ta thích đó, nhanh tị chứ gì. Muốn làm hôn? Mơ đi cưng *^O^* "

"Người..."

Tiểu Huyết hai mắt trừng lên, cái đuôi đánh vào mông tiểu Bát Đán

"Cho chánh nè "

Bốp bốp bình bình

"Aaaaa! Đau! Đồ rắn thú, thả ta ra..."

"Chánh đi, chánh nữa đi "

"Đồ rắn điểm thú, có ngon cứ khỏi người bán hệ thống chơi tay đôi nè "

"Không thích! Có ngon đánh lại ta đi "

Bốp!

Tiểu Bát Đán chạy vòng quanh khắp nơi la làng, cô cười nhẹ nhìn hai vật nhỏ. Đôi mắt xinh đẹp hiện lên ánh sáng lạnh cùng mong chờ...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Ngoại Truyện 2

Cô hiện đang ở trong một căn phòng rộng lớn, xung quanh là một mảng trống trải. Ngoài chiếc giường dài ở trước mặt ra thì không còn gì khác, gương mặt cô lạnh nhạt không cảm xúc. Tiểu Hắc hỏi cô

" Chủ nhân định làm gì? Lấy gì để làm nguyên liệu? "

" ... "

Cô không trả lời, tiểu Huyết lên tiếng

" Chủ nhân! Có thể dùng đất sét "

" Ta cũng đang nghĩ đến... Nhưng nó có tốt không? "

3 con vật nhỏ nhìn nhau, tiểu Bát Đan lên tiếng

" Ký chủ yên tâm, người có thể điều chỉnh mọi thứ qua ta mà "

" Được! Tiểu Huyết... "

Cô lạnh nhạt nói, tiểu Huyết hiểu ý. Từ không trung xuất hiện một cục đất sét to tròn rơi xuống cái giường dài. Tiểu Bát Đan bước lại, cái tay nhỏ chạm vào đất sét. Đôi mắt khẽ nhắm

[Liên kết cấu tạo ----- Hoàn thành]

[Bắt đầu quá trình thiết lập ----- Hoàn thành]

Tiếng máy móc vang lên, cô lạnh nhạt nhìn một màn hình màu xanh trong suốt hiện ra ngay trước mặt.

[Mời ký chủ giao định -----]

Cô đưa tay ra, một bàn phím trong suốt hiện ra trước mắt. Cô bắt đầu gõ

[Tên: Ciara (Đêm tối)]

[Cấu tạo ngoại hình: Mái tóc ngắn ngang vai màu đen mun, ở giữa trán có một nhánh tóc dài tới eo phủ ở giữa gương mặt che đi mũi màu hồng. Đôi mắt to tròn màu đen láy. Làn da mịn màng màu lúa mạch. Hai cái sừng đen cuộn lại (Như sừng trâu ý)

) Mũi trắng bạc.

Advertisement / Quảng cáo

Cao: 1m5

Thân hình:

Vòng 1: 80

Vòng 2: 45

Vòng 3: 85

Ti lệ xinh đẹp: 80%]

Cô lạnh nhạt nhìn màn ảnh, tiếp tục bấm

[Cấu tạo sức mạnh:

Thể lực: 100%. Sức mạnh từ thần

Chủ nhân: Huyết Hàn Sương

Mức độ trung thành: Tuyệt đối

Ma pháp: Hệ Thổ

Vũ khí: Không!

Khả năng khôi phục: 100%

Khả năng có thể: Đi xuống lòng đất, giết người nhanh chóng. Tàn phá cùng 100 kĩ năng

Loài vật: Con người

Tính cách: Luôn vâng lời chủ nhân, khi ra lệnh phải tuyệt đối tuân theo. Ra tay quyết tuyệt, độc ác. Không lưu tình.

Linh lực tích tụ: 3000

Cấp độ: Thần

Giá trị cảm xúc: Tuyệt đối

Trí tuệ: 100

Danh hiệu: Kẻ tàn phá

Kết thúc]

Bàn tay cô dừng lại, cũng là lúc đất sét trên bàn sáng lên. Ánh sáng trắng bao phủ lấy đất sét đó, tiểu Bát Đan mở mắt

" Ký chủ! Chúng ta chỉ còn chờ thôi "

" Ủ! Ta đi luyện Tẩy tùy đan, việc còn lại giao các người "

Cô nói rồi bỏ đi, cô đến phòng luyện đan. Bước lại cái đỉnh to lớn kia, sau đó bắt đầu công cuộc bỏ thuốc vào...

Cô vung tay, ngọn lửa màu đen đốt lò luyện đan. Cái lò từ từ bay lên không trung, cô vẫn đứng đó điều khiển ngọn lửa cho thích hợp. Đôi mắt đỏ như máu hiện lên ánh sáng lạnh, sức nóng bao phủ không gian. Thời gian trôi qua không biết bao lâu, cô vẫn luôn điều chỉnh ngọn lửa. Mọi thứ ngoài tiếng nung chảy của lửa ra thì không còn âm thanh gì...

Cô nheo mắt lại, thu lửa về.

Rầm!

Lò luyện đan rót xuống, cô bước đến mở nắp ra. Một luồng khí thơm phức bay lên không trung, cô nhìn viên Tây tuyền đan màu đỏ trước mặt... Đây là vật phẩm loại đó...

Cô lấy tay cầm lấy viên thuốc đưa lên nhìn, sức nóng vẫn còn. Nó đang lan truyền trên da thịt cô...

"Ký chủ! Ký chủ..."

Tiểu Bát Đán xông vào la lớn tên cô, cô nhìn nó

"Chuyện gì? "

"Người mau đi, cấu tạo sắp xong rồi "

"Ừ..."

Cô đi theo tiểu Bát Đán đến căn phòng khi trước, nhìn đất sét đang tỏa ra ánh sáng lơ lửng giữa không trung. Tiểu Huyết quần trên người tiểu Bát Đán nói

"Chủ nhân! Sắp thành rồi "

Bùm! Rầm

Một tiếng nổ vang lên, đất sét bay tứ tung sau đó dần tan biến. Cô đứng đó lạnh lùng, làn khói giữa không trung dần tàn ra. Một thân ảnh lộn vòng trên không trung sau đó đáp xuống đất, đôi mắt đen lầy đáng sợ nhìn xung quanh bờ phờ lạnh nhạt. Không một tia cảm xúc khiến người nhìn đến có cảm giác như bị hút vào cõi u minh. Tiểu Bát Đán sợ hãi núp ra sau lưng cô

"Ký chủ! Người tạo ra quái vật ư? "

Người con gái đó mặc một bộ đồ hầu nữ trắng đen, lọn tóc dài giữa mặt dung đưa theo chuyển động. Bước đến gần cô, không một cảm xúc quý xuống. Tay trái đưa lên vai phải, giọng nói âm trầm đầy cung kính

"Ciara tham kiến đáng tối cao. Nguyên trung thành cho đến khi hơi thở dừng lại "

"Ừ! Người thấy thế nào? "

"Cơ thể do người ban tặng là vĩnh cửu của ta "

Cô xè bàn tay đưa ra, tạo ra luồng ma pháp Hắc Ám bao phủ Ciara.

"Hãy nghỉ ngơi trong bóng tối một chút "

"Vâng! "

Vòng ma pháp bao phủ cả cơ thể Ciara vào trong lơ lửng giữa không trung, tiểu Hắc bay đến

"Chủ nhân làm gì vậy? "

"Ciara chưa có sự sống. Hắc Ám tràn ngập sát chết. Cô ta sẽ học được cách thế nào để sống. Các người canh giữ đi "

Advertisement / Quảng cáo

Cô quay đi đến phòng bế quan, cô nhắm mắt lại. Xung quanh sự yên tĩnh lần nữa bao quanh, cô nhìn thấy bản thân đang lơ lửng giữa không trung. Xung quanh chỉ toàn là nước, mặt biển cuộn trào êm tai. Cô đưa viên thuốc vào miệng, nhắm mắt lại ngồi thiền. Mọi thứ xung quanh vẫn cứ động đậy, tiếng sóng vỗ cuộn trào. Bầu trời trong xanh mát mẻ, cô cứ ngồi đó từ sáng tới đêm, lại từ đêm tới sáng. Thời gian trôi qua vô định, đôi mắt cô mở ra. Đồng tử đỏ như máu hiện lên sự lạnh lẽo, mái tóc khẽ bay. Nhan sắc tuyệt thế mang theo sương lạnh. Xung quanh cơ thể cô một nguồn linh khí dồi dào tỏa ra, lan tỏa khắp không trung. Đánh xuống mặt biển

Rầm! Bùm! Đoàng...!!!!

Mặt nước bị đánh mạnh văng lên tung tóe, cô được luồng khí bao bọc nên không ướt. Cô đứng lên đưa hai tay ra, mỗi bên tay là hai ma pháp khác nhau. Một bên ma pháp Hắc Ám, một bên ngọn lửa Hắc Diễm...

Cô xoay vòng nhìn hai ma pháp, cô tạo ra một quả cầu kết hợp chúng lại. Đánh xuống mặt nước...

... BÙM!!!!!!!!!!

Tiếng nổ vang lên, mặt nước tách ra một đường dài văng lên không trung. Cô đứng đó lạnh nhạt, nụ cười quý mị vươn lên môi. Cô khẽ nhắm mắt lại, rồi một lần nữa mở ra. Nơi cô đang ở là đạo thất, đứng lên cô bước ra ngoài.

"Chúc mừng chủ nhân đột phá thành công. Linh lực của người đã ổn định "

Tiểu Huyết đang quần trên người tiểu Bát Đán nói, cô gật nhẹ đầu

"Tiểu Hắc đâu? "

"Đang canh giữ Ciara thưa ký chủ "

"Vẫn chưa xong? "

"Chưa "

Tiểu Bát Đán lắc đầu, cô ngồi xuống ghế sofa mềm mại. Cầm ly rượu vang đỏ lên nhấp nháp, tiểu Bát Đán nheo mày, giọng điệu lo lắng

"Ký chủ! Tại sao người lại tạo ra Ciara cấp độ Thần? Không phải rất nguy hiểm cho người sao? "

"Nguy hiểm? "

"Phải! Ký chủ nghĩ xem. Một người cấp độ Thần là thoát khỏi Thiên Địa, thoát khỏi sự kiểm soát của luân hồi. Nếu vượt qua 10 cấp, sẽ là 4 giai đoạn Huyền Hoàng Thánh Thần mạnh nhất được người người kính nể. Muốn tu luyện đến Huyền Tiên phải có đạo hạnh ngàn năm. Huống hồ là Thần, nhưng ký chủ lại cho một con người nhân tạo cấp độ Thần. E rằng sẽ bất lợi cho ký chủ. "

Tiểu Huyết im lặng, sau đó lên tiếng

"Ta thấy chủ nhân đã tạo ra thì ắt sẽ tự có cách giải quyết. Huống hồ lòng trung thành của Ciara là tuyệt đối "

"Phải! Người không cần quá lo lắng "

Cô nhếch môi cười, tiểu Hắc bay ra. Phía sau đang đi là Ciara, Ciara thấy cô liền quý xuống chấp tay

"Tham kiến Vương "

Cô lạnh nhạt liếc qua

"Đứng lên, sau này không cần quỳ "

"Rõ "

Đôi mắt Ciara vẫn là một mảng u tịch, tiểu Bát Đán hơi run. Ciara nhìn qua 3 vật nhỏ chấp tay cúi đầu

" Tham kiến 3 đại thủ hộ già "

3 vật nhỏ nhìn nhau, tiểu Huyết nói

" Đừng gọi chúng ta là thủ hộ già. Gọi là Xích Xà sứ, Bạch Cốt sứ và Hắc Ảnh sứ "

" Rõ "

Ciara tịch mạch nói, cô nhìn Ciara

" Người cần có vũ khí nh? Đi theo ta "

Cô mang Ciara đến căn phòng chứa vũ khí, lạnh nhạt

" Người chọn đi "

" Rõ "

Ciara nhìn quanh, sau đó bước lại một dãy xích. Bên hai đầu xích có hai quả tạ tròn nặng móc trên đó. Ciara đeo vào cổ

" Vương! Ta chọn thứ này "

Cô hơi sững người, tiểu Hắc bên cạnh

" Ghê gớm "

" Được! Tùy người "

Nói rồi cô xoay người đi, về lại sô pha. Cô nhìn qua tiểu Bát Đán

" Thế giới tiếp theo là nơi nào? "

[Nhiệm vụ tiếp theo:

Nói về Thẩm Nhục Giai, bị xuyên qua thành nữ phụ. Cô ta muốn thoát khỏi số phận chết oan ức nên đã tạo ra ban phái đối đầu nam9 Bạch Tử Du. Khiến cho nữ9 sống dở chết dở, thế giới này là nơi Hắc Bang đối đầu trong bóng tối. Các trường học bề ngoài tốt đẹp nhưng bên trong sóng gió khôn lường. Nữ9 Hi Nhục Liên là một người con gái ngoan cường xinh đẹp, được nhận vào trường nhờ học bổng. Nhưng thực chất là con gái ruột của Thẩm gia, một bang phái hùng mạnh trong bóng tối. Cũng là chị em cùng cha khác mẹ của Thẩm Nhục Giai, nhưng không ai biết sự thật ngoài gia chủ Thẩm Gia đời hiện tại là Thẩm Lăng, gia chủ duy nhất cũng là người nam nhân luôn bảo vệ Hi Nhục Liên. Đưa nữ phụ Thẩm Nhục Giai vào con đường chết... Còn về nam9 Bạch Tử Du, là một thiếu gia của Bạch phái, ngang hàng với Thẩm gia. Đứng thứ 2 thế giới đêm, từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã của Thẩm Nhục Giai khi còn sống. Nhưng vì bảo vệ nữ9 mà đưa Thẩm Nhục Giai trong một lần bất cẩn ngã xuống nước. Khiến cho linh hồn khác xuyên vào. Và từ đó sống gió trời đây...

Nguyên chủ: Đồng Phương Hắc Nguyệt, 19 tuổi. Từ nhỏ khi sinh ra đã mồ côi, cha mẹ chết trong một tai nạn xe. Luôn giả nam, bắt kì đâu xuất hiện cũng là thân phận nam nhi. Không một ai biết được giới tính thật, cũng nhờ học bổng mà được vào trường của nữ9. Là một nhân vật lúc ẩn lúc hiện.

Nhiệm vụ:

1: Trở thành nhân vật phản diện bảo vệ nữ9 Hi Nhục Liên thoát khỏi nữ phụ.

2: Không cho ai biết được thân phận nữ nhi

3: Báo thù cho gia đình

4: Trở thành bang chủ của một bang hùng mạnh]

Cô nghe xong liền nhếch môi, tiểu Hắc nói

" Chủ nhân! Lần này hơi khó khăn rồi "

" Không sao? Có nhiệm vụ nào dễ dàng đâu? "

Advertisement / Quảng cáo

Cô chế giễu nói, tiểu Bát Đán híp mắt

" Trông ký chủ rất hứng thú thì phải "

" Ha! Được rồi, bắt đầu thôi "

" Vương "

Cô nhìn qua Ciara, hỏi

" Chuyện gì? "

" Xin người giao nhiệm vụ "

" Ủ! Tiểu Hắc "

Tiểu Hắc bay đi, một lát sau trở về. Mang theo một chồng sách nấu ăn

" Người học đi, nhà bếp ở tầng trên "

" Rõ "

Ciara ôm đống sách ngồi đọc, tiểu Bát Đán ngoáy đuôi

" Nhớ làm shushi cá ngừ cho ta "

" Rõ! Thưa Bạch Cốt sứ "

" Hế hế (*^__^*) "

Tiểu Bát Đán cười vui vẻ, tiểu Huyết dùng đuôi vỗ vào người tiểu Bát Đán

" Nhanh đi "

[Bắt đầu quá trình dịch chuyển ----- Hoàn thành]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Thế Giới Đêm 1

Đôi mắt cô mở ra, mọi thứ xung quanh cô thấy là một căn phòng khá lớn. Đồ đạc ngăn nắp, cô ngồi dậy. Đây có lẽ là một căn nhà trọ, cô cầm lấy đồ đi vào nhà vệ sinh..

Cô nhìn bản thân trong gương, nhan sắc vẫn xinh đẹp như vậy. Nhưng cơ thể cô mặc một chiếc áo thun, thân hình thư sinh, chiếc quần ngang đầu gối. Ngực cô đã bị thất lại, cô đưa tay buộc mái tóc tím dài lệch qua vai trái. Cởi áo thay vào chiếc áo sơ mi trắng. Chiếc quần jean dài màu đen. Cái áo khoác màu đỏ, xoắn tay áo lên khủy tay. Bên vành tai trái còn đeo một khuyên bạc hình chữ thập. Đôi mắt phượng đỏ sắc bén, hàng mi dài rữ xuống. Khóc mỗi đó mộng ướt át. Làn da trắng mịn không tí vết. Những lọn tóc tím lưa thưa trên mặt.

[Wow! Ký chủ thật đẹp trai. Ta đã hạ nhan sắc của ký chủ còn 6 phần]

Cô nhìn chính mình trong gương, đưa tay lấy cặp mắt kính đeo vào. Đút tay vào túi quần ngấm nghĩa

" Cũng được nhỉ? "

[Những nữ sinh sẽ mê mẩn ký chủ cho xem. Mà ký chủ phải ra dáng nam nhi một chút]

" Ngày thường ta điệu đà lắm sao? "

[Nhắc mới nhớ, mấy năm qua ta ở với nữ nhĩ hà ta + _+|||]

" Người nói vậy là có ý gì? "

[Ta nói ký chủ rất xinh đẹp. Tuyệt thế không ai bằng]

" Hừ "

Cô bước ra nhà vệ sinh, cầm lấy cái cặp đeo lên vai phải. Mở cửa liền nhìn thấy chiếc xe đạp thể thao...

"... "

Advertisement / Quảng cáo

Cô lao vút trên đường, nụ cười nhạt vươn lên. Con gió mát mẽ thổi qua từng đợt

[Trông ký chủ rất thích thì phải]

" Cảm giác rất được "

Cô dựa theo trí nhớ mà đến trường, hiện tại là 6h sáng. Bầu trời trong xanh mát lạnh, dừng lại trước cổng trường rộng lớn nguy nga... Một cái bản to đứng đề chữ: TRƯỜNG THÁNH ANH

Vì đây là trường dành cho giới thượng lưu, con ông cháu cha. Hoặc những người học giỏi, nên có đủ các lớp. Đây là ngôi trường đủ loại bang phái hoành hành, bên ngoài sóng yên bể lặng. Nhưng bên trong lại ngấm ngầm làm nhiều việc, nào là cưỡng bức. Giết người, tị hợp bang phái, trấn lột, mở quán bar, quấy phá, đủ loại chuyện đề tiện...

Cô chạy xe vào, gởi xe đạp cho bác bảo vệ rồi cầm cặp đi vào trong. Hiện đã khoảng nửa cốt truyện, nên chắc nam9 Bạch Tử Du đã bắt đầu xao xuyên nữ phụ Thẩm Nhục Giai rồi, và bang phái của nữ phụ chắc cũng đã lớn mạnh...

Rầm!

Cô đang đi thì một người con gái đâm vào người cô, nhưng cô vẫn đứng vững. Người con gái đó vừa khóc vừa chạy nên mới đâm phải cô, cô lạnh nhạt nhìn xuống. Thấy bản tên trên áo trái có ghi: Hi Nhục Liên

Liên đưa tay ra, Nhục Liên nhìn lên nắm lấy tay cô.

" Cảm... cảm ơn... xin lỗi vì đã đâm phải cậu "

Nhục Liên lau nước mắt, gương mặt hơi đỏ nhìn cô. Cô cười nhẹ đưa khăn cho Nhục Liên

" Không sao? Có bị thương không? "

" Không, cảm ơn "

Nhục Liên lau nước mắt sau đó mới nhìn cô, khi thấy nhan sắc của cô có hơi sững người. Cô cũng nhìn thấy nhan sắc của nữ9...

Mái tóc đen mượt dài ngang vai tết lại. Đôi mắt to tròn mộng nước màu hồng phấn. Làn da trắng hồng mịn màng, mũi cao. Môi hồng nhuận ướt át, gương mặt bầu bình. Thân hình cân đối mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài tay. Chiếc váy dài ngang đầu gối, cứ như một thiên thần động lòng người xinh đẹp nhu mì. Nhục Liên lấy lại tinh thần cúi đầu

" Xin lỗi, tớ đi trước "

Cô nhìn theo, đưa tay nâng gọng kính. Ánh sáng lạnh tỏa ra

" Kiên cường chỗ nào? "

[Nhìn thì trông có vẻ yếu đuối, nhưng tâm hồn lại mạnh mẽ. Nên đến phút cuối cô ta mới thoát được nữ phụ mà sống một cuộc đời bình yên đó]

Cô quay đi, bỗng nhìn thấy trên đất một tấm thẻ. Đây là thẻ sinh viên, cô cúi người lượm lên. Nụ cười nhạt mang theo ý vị, sau đó đến lớp...

Cạch!

Cô mở cửa bước vào, những con người bên trong vẫn không ngó ngàng hay quan tâm tới. Họ vẫn làm công việc của chính mình, cô ngồi xuống ghế. Cảm nhận được một ánh mắt tràn ngập chán ghét và khó chịu, liền xoay lại. Một tên học sinh ngồi đó, mái tóc trắng bù xù. Làn da khá trắng. Đôi mắt đen như vực thăm sắc bén tàn bạo có sát khí. Sóng mũi cao, môi bạc mỏng vô tình. Thân hình chuẩn men, khá vạm vỡ. Khuyên bạc được đeo bên hai tai. Tướng ngồi rất tư lão đại, chân dể trên ghế, chiếc áo sơ mi trắng hở ra 3 cúc. Áo khoác quàng vai không mặc vào

. Ở mắt bên trái khi nhắm lại có hình sấm sét, rất tuần mỹ. Nhưng sự tuần mỹ lại mang theo hoang dại và độc ác, khiến người sợ hãi không dám đến gần, khí tức tỏa ra cũng có sự chết chóc...

Cô xoay đi, không quan tâm nữa

[Tên đó là Bạch Thiên, em trai của Bạch Tử Du. Nhưng trong nhà là một tên phá gia chi tử, rất ghét nam9. Là thuộc hạ thân cận của Thẩm gia, cánh tay trái đắc lực của Thẩm Lăng nhưng không ai biết. Không ưa ai, tính tình cuồng ngạo không để ai vào mắt. Là một nhân vật phụ. Hình như cũng ghét ký chủ nha~, là nam rồi mà cũng bị ghét, cái này là do ăn ở đó (*^__^*)]

Cô nghe xong nhếch môi, đưa tay nâng gọng kính

' Vậy sao... '

Tiểu Bát Đán lạnh gáy ớn bật, cô dựa lưng vào ghế. Thời gian học nhàm chán trôi qua, tiếng chuông reo tan lộp rớt cuộc vang lên. Cô đứng dậy xách balo đi, vừa lấy xe đạp ra đã thấy một đám nam sinh chặn lại. Gương mặt ai nấy cũng hung tợn

- Đại ca muốn gặp mày

Cô nghe xong đi theo bọn họ vào một nhà kho, cô nhìn Bạch Thiên ngồi đó chăm chệ. Còn có người bóp vai cho nữa, hần nhìn thấy cô liền chán ghét nói

"Thằng eo lá, mày cũng có gan đấy "

"Eo lá? "

Cô nhưnó n máy, Bạch Thiên cười mỉa

"Đời tao ghét nhất mấy thằng bán nam bán nữ như mày. Nhìn dẻo tuận mắt "

"Vậy thì sao? "

Advertisement / Quảng cáo

"Mẹ nó! Đánh nó cho tao "

Nói rồi đám nam sinh đó xông lên, cô đưa tay gỡ mắt kính xuống. Xoay người đá một tên văng vào tường bất tỉnh, sau đó đánh vào bụng bọn chúng mấy phát nằm la liệt dưới đất. Cô đưa chân lên đạp vào đầu hai tên nam sinh khiến bọn họ ngất xỉu tại chỗ. Máu chảy ra khóe miệng, Bạch Thiên sững người nhìn. Chưa đầy 3' cô đã đánh sạch bọn nam sinh, bước đến gần Bạch Thiên. Đưa chân lên ghế, gương mặt cô áp sát vào. Lạnh lùng

"Như vậy là eo lá? "

Bạch Thiên điển người không nói, cô đưa chân vào giữa hai chân hần. Đạp nhẹ lên chân giữa của hần, cười nhạt. Nhìn gương mặt trắng bệch của Bạch Thiên

"Mày... "

Cạch!

Cửa nhà kho mở ra, một người con gái đưa tay bịt miệng kinh ngạc. Cô nhìn đến, đó là Hi Nhược Liên. Nhìn nữ9 chạy đi, cô cũng cầm balo đuổi theo. Để lại Bạch Thiên vẫn ôm thằng bé nhần nhỏ

Khi cô đuổi theo đã không thấy, định nhân cơ hội trả thê rồi làm quen vậy mà... Cô dứt tay vào túi quần rồi ra xe đi về...

Ngày hôm sau vào lớp, cô nhìn thấy trên bàn là bọc đồ ăn cùng mấy lon bia. Kèm theo một tờ giấy

"Làm anh em với tôi "

Cô nhìn qua Bạch Thiên, cười khinh. Hần thấy cô nhìn liền quay mặt đi, cô cầm lấy thức ăn đến chỗ Bạch Thiên

"Không "

Cô lạnh nhạt, hần sững người chưa hiểu gì. Tức giận, đập bàn một cái rồi đứng lên bỏ ra ngoài..

[Ta thấy ký chủ rất muốn mà, sao lại từ chối]

' Hừ! Nếu ta đồng ý liền thì chẳng phải giá trị sẽ giảm sút sao? '

Reng reng renegegege

Tiếng chuông ra chơi vang lên, cô đứng dậy bước ra ngoài. Định sẽ xuống căn tin ăn gì đó, cô vừa đi xuống cầu thang đã bị một đóng sách không biết từ đâu rơi xuống chạm vào bà vai. Cô nheo mày nhìn lên liền thấy bóng dáng chạy đi, không quan tâm đi tiếp. Cô bước ra sân trường thì

Bộp bộp bộp

Những quả bóng nước rơi xuống, cô né đi. Mọi người tán loạn tránh né, khi đến căn tin lấy thức ăn thì trong khay com có nào là gián, rắn con, rết, thẳng lằng, chuột nhỏ chết. Nước thì chắc cũng không sạch sẽ gì nên quyết định quăng bỏ...

Cô trở về lớp, gương mặt vẫn lạnh nhạt. Bước đến bàn liền thấy có chuột chết nằm trên đó, có người đến dọn giùm cô. Cô nhìn qua Bạch Thiên đang cười ngà ngón, ngồi xuống ghế. Cô định thò tay xuống bàn lấy sách nhưng dừng lại

[Ký chủ! Có dính nhon]

Cô lấy tay ra, liếc qua Bạch Thiên đang thất vọng. Thời gian trôi qua cũng đến lúc về, cô đi lấy xe thì...

Chiếc xe của cô bị gỡ ra từng bộ phận, bánh xe, yên xe, nằm lăn lóc. Gương mặt cô trầm lại, tiều Bát Đán hơi run lên

[Ký chủ... bình tĩnh]

Bạch Thiên phía sau đi tới, vỗ bà vai cô

"Sao vậy? Xe hư hả? Đi cùng không? "

Cô kéo tay Bạch Thiên đẩy mạnh hần vào tường, đưa đầu gối lên thực mạnh vào bụng hần khiến hần đau đớn cắn răng. Cô chưa kịp để Bạch Thiên phản ứng đã cho mấy cú đấm, rồi đá liên tục...

5' trôi qua, cô lấy trong cặp hần một cái bóp. Quơ quơ rồi lạnh nhạt nói

"Tiền bồi thường "

Những ngày sau cô liền không yên ổn khi đến trường, tập sách không rách cũng bị mất tích. Ghế thì gãy chân, đồng phục thể dục thì bị rách. Từ đó có đủ loại chuột chết, đi ra sân liền có bóng nước từ trên rơi xuống. Khi định vào lớp thì cô thấy có kẻ rải đinh thành một vòng dài. Mở cửa thì bột trắng hoặc nước lao nhà rơi xuống, nếu thân thủ có không tốt thì đã bị dính hết rồi...

Cô đi trên đường vắng, gương mặt lạnh nhạt không cảm xúc. Con gió thổi qua mát mẻ

[Ký chủ! Tên Bạch Thiên kia hơi quá rồi]

Cô không trả lời, cảm nhận có người đi phía sau liền xoay lại. Không thấy ai nên tiếp tục đi, cô bước vào một con hẻm. Nụ cười lạnh vươn lên sau đó xoay lại, quả nhiên Bạch Thiên đang định nhào lên ôm bắt cô. Gương mặt cô và hần rất gần, hần đó mặt né ra ho khan

"Khụ... sao lại biết? "

"Giác quan. Rồi theo tôi làm gì? "

Advertisement / Quảng cáo

"Làm huynh đệ đi "

Bạch Thiên ngạo mạn nói, cô tiến đến ép sát hần vào tường

" Bao nhiêu tuổi rồi? "

" 1...19 "

" Vậy có thể đừng làm những trò ngu ngốc đó được không? Thật ầu trĩ "

" Nói ai ngu ngốc hả? "

Bạch Thiên tức giận, cô nhếch môi. Nhìn hấn bấy giờ như một con mèo xù lông vậy, đưa tay vuốt mặt hấn, lời nói ý vị

" Làm như vậy là để gây chú ý sao? Có ý định gì với tôi hả? Nói ra đi, biết đâu tôi thỏa mãn được cậu "

Gương mặt Bạch Thiên đỏ như quả cà chua, đẩy cô ra

" Biến thái "

Cô nhìn Bạch Thiên tức giận bỏ đi, tiếng nói tiều Bát Đản vang lên ý tứ

[Giờ ta mới biết ký chủ là sắc lang]

" Ha "

Cô nâng mắt kính, ánh sáng lạnh tỏa ra. Cô xoay người bước đi, khí tức mang theo chế giễu luân động giữa khoảng trời...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thế Giới Đêm 2

Cô đi trong khuôn viên trường, nhìn những thứ hỗn tạp xung quanh. Bỗng một nữ sinh chạy va vào cô

Rầm!

Cô đưa tay ôm lấy eo nữ sinh đó, nữ sinh nhìn cô đỏ mặt bần thần. Khi lấy lại tinh thần mới ngại ngùng đưa ra một lá thư hồng.

- Tổ.... tổ... thích cậu... Làm... làm bạn.... trai tớ nhé

[Weo! Ký chủ được tỉnh tò kìa... = ́ ω ́ =]

Cô chưa kịp trả lời đã có một bóng dáng phóng tới dặt lấy lá thư, lời nói chế giễu

" Mẹ nó! Con gái gì mà chỉ biết cúi mặt, còn đòi làm bạn gái của anh em tao. Có tin tao cho mày khỏi xuất hiện ở trường này luôn không? "

- Bạch... Bạch thiếu gia... xin lỗi... tôi đi ngay

Cô nhìn nữ sinh đó chạy đi, sau đó nhìn Bạch Thiên quăng lá thư vào sọt rác. Cô quay người đi, Bạch Thiên chạy theo

" Này! Đi ăn sáng không? "

" Cút "

" Kìa! Cần đuổi như đuổi tà không? Ăn đi "

" Không "

"... Ừm...! ah, nếu cậu ăn với tôi. Tôi mua lại xe đạp cho "

Bộp!

Cô vươn tay nắm lấy cổ áo Bạch Thiên lôi đi

" Nè! Từ từ... té bây giờ "

Đến căn tin, cô lấy một ly cà phê cùng một phần ăn. Còn Bạch Thiên lấy 4 lon bia và 2 phần ăn. Ngồi xuống, cô bắt đầu dùng bữa. Bạch Thiên vừa ăn vừa nhìn cô hỏi

" Sao ăn ít vậy? Vậy mà mạnh được mới ghê đó "

" Còn hơn kẻ ăn như heo mọi mà yếu xiu "

" Nói ai heo mọi hả? "

Bạch Thiên tức giận, cô nhếch môi. Bỗng tiếng nói xôn xao vang lên rộn rã, cô quay lại nhìn. Những lời nói lọt vào tai cô

- Đó là hoa khôi khối Nghệ Thuật phải không?

- Ừ! Nghe nói còn là bạn gái của Bạch đại thiếu gia

- Gì chứ? Chắc cũng chỉ cái dạng gái bao thôi

- Ha ha! Cô ta nhờ học bổng mà vào trường này đó

- Xi! Bây giờ chẳng phải bị Thẩm đại tiểu thư gi dố cho ăn hành sao? Sóng dờ chết dờ

- Bạch đại thiếu gia nghe nói dạo này cũng không quan tâm đến cô ta nữa

- Hừ! Thứ đàn bà đó ai mà thèm chứ? Tưởng mình là thánh nữ chắc

Advertisement / Quảng cáo

- Ha ha haaaa

.....

Cô nhéo mày lại, nhìn qua Nhục Liên đang cầm khay com nhìn xung quanh. Gương mặt lo lắng bồn chồn bởi những lời thì thầm xung quanh, Bạch Thiên vừa nhai com vừa nói

" Hừ! Yêu cái thằng khốn đó thì chỉ tổ nhục lòng. Bây giờ bị bỏ rồi chẳng phải sao? "

Cô đứng dậy bước đến phía Nhược Liên, cô ta thấy cô liền ngẩn ra cười nhẹ

" Chào "

" Ủ! Đang kiếm chỗ ngồi sao? Lại ngồi cùng đi "

Nhược Liên nhìn đến băng khoảng

" Nhưng... "

Cô không để Nhược Liên nói hết câu đã kéo Nhược Liên đến chỗ ngồi xuống, nhìn thấy Bạch Thiên liền kinh ngạc

" Bạch thiếu gia "

" Ủ "

Bạch Thiên không quan tâm cảm lon bĩa uống, cô cười nhẹ nói

" Ăn đi "

" Cảm ơn "

Cô cùng bọn họ bắt đầu dùng bữa, mọi người xung quanh nhìn đến bàn tán. Nhược Liên lo lắng nhìn cô

" Tổ ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến cậu mất "

Cô cười nhẹ, lấy khăn giấy lau khóe miệng cho Nhược Liên. Động tác nhẹ nhàng, nói

" Không sao! Kệ họ "

Nhược Liên đỏ mặt, cô để khăn giấy xuống. Mọi người nhìn thấy mà bàn tán càng lớn, nhất là những nữ sinh nhìn Nhược Liên bằng ánh mắt ghen tị, tức giận. Cô lấy ra cái thẻ sinh viên đưa cho Nhược Liên

" Hôm trước cậu làm rớt "

" Ah! Thi ra ở đây, cảm ơn cậu. Làm tổ kiếm nó quá trời "

Nhược Liên tươi cười nói, cô nhếch môi

" À! Chưa giới thiệu nhĩ. Tổ là Đông Phương Hắc Nguyệt. "

" Tổ là Hi Nhược Liên, rất vui được gặp cậu. "

Nhược Liên nở nụ cười tươi rồi, cô gạt nhẹ đầu. Bạch Thiên này giờ nhìn thấy, hừ lạnh.

Reng reng renggggg

Tiếng chuông vào học vang lên, Nhược Liên đứng dậy

" Tổ phải đi rồi, hẹn gặp lại "

Cô nhìn bóng dáng Nhược Liên càng ngày càng xa, mọi người cũng bắt đầu giải tán. Cô đứng dậy định đi thì Bạch Thiên kéo lại

" Đây! cúp học đi "

" Được! "

" Đồng ý sao? "

Bạch Thiên kinh ngạc, cô lạnh nhạt

" Đi đâu? "

" À! Mua xe đạp "

" Tốt "

Cô kéo Bạch Thiên đi, đến bãi đậu xe. Bạch Thiên lấy ra chiếc mô tô đời mới màu đen. Quăng cho cô cái nón

" Đi thôi "

Cô ngồi lên, chiếc xe bắt đầu phóng đi như con gió. Tiếng nổ ga vang lên chói tai, làn khói phía sau trải thành đường dài. Cô ngồi bình thản, Bạch Thiên vừa chạy vừa nói

" Sao? Có ngầu không? "

" Ủ "

" Lạnh nhạt dữ "

Rồ rồ!

Bạch Thiên bỗng giật ga, cô liền phản xạ theo điều kiện ô m lấy eo hấn. Bạch Thiên nhếch môi, cô lạnh nhạt nhìn hấn..

30' phút sau cô và Bạch Thiên dừng trước một cửa hàng xe đạp lớn. Cô bước vào cùng Bạch Thiên nhìn xung quanh, nụ cười nhạt vươn lên.

- Thiếu gia

" Ủ! Lui xuống "

Bạch Thiên phát tay, cô nâng gọng kính. Ánh sáng lạnh tỏa ra, cô đi loanh quanh nhìn những chiếc xe thể thao. Cô dừng lại nhìn chiếc xe đề chữ Litespeed Blade, gạt nhẹ đầu nói

" Lấy chiếc này "

" Được! Ghi địa chỉ đi, sẽ có người mang về "

" Ủ "

Cô ghi địa chỉ cho nhân viên, sau đó đi ra ngoài. Bạch Thiên thấy bóng cô khuất dần rồi dặt tờ giấy trên tay nhân viên bỏ vào túi quần

" Các người đi làm việc đi "

Bạch Thiên nhìn cô, vỗ vai

"Người anh em, đi đâu nữa? "

" Về "

"Kia! Sao về sớm vậy? "

" Có chút việc "

"Vậy... tôi đến Bar chơi không? "

Cô suy nghĩ một lát rồi gật đầu, Bạch Thiên vui vẻ. Cô nhìn hần nói

"Tôi tự bắt taxi về được "

" À... ừ "

Cô trở về nhà, chiếc nhẫn hiện lên ngón tay trỏ của cô. Cô nhếch môi, phút chốc cô đã vào không gian. Nhìn xung quanh, cô lên phòng tắm thư giãn, dựa lưng vào thành bồn, nhìn cả một bồn tắm trải dài rộng lớn. Làn nước ấm tỏa ra dễ chịu.

"Đáng tối cao! Mừng người trở về "

" Ừ "

Ciara bước đến thả những cánh hoa oải hương thơm lừng vào dòng nước ấm. Lấy khăn choàng lên vai cô rồi đắm bớp, Ciara còn rót rượu rồi đưa cho cô

" Mọi người "

" Ừ! Người làm tốt lắm. Sao rồi? Thấy quen chưa? "

" Cảm ơn Vương đã khen, tôi đã thích ứng được với môi trường.

"Tốt! Học nấu ăn tới đâu rồi? "

" Rất ổn "

"Người thấy các sứ thần thế nào? "

"Xích Xà sứ và Bạch Cốt sứ hay cãi nhau. Còn về Hắc Ảnh sứ lại trầm tính ít nói, là một người thông thái "

"Ha! Từ từ sẽ quen "

"Phải rồi! Xích Xà sứ có dặn ta khi người về thì nói cho người biết. Họ sẽ có thể biến thành hình người "

"Vậy sao? Chuyện đáng mừng đây "

Cô nhắm mắt lại cảm nhận sự thoải mái, Ciara lấy chum nhỏ đưa tới miệng cô. Cô há ra cắn từng trái..

Một lúc sau cô khoác áo choàng đi ra ngoài, ngồi xuống ghế sofa, cô nhìn xung quanh vắng lặng tựa đầu vào ghế

"Mấy vật nhỏ đều tu luyện hết rồi. Lỡ tai cũng được thanh thản "

"Vương! Mọi người dùng thử "

Ciara đặt xuống một đĩa mì ý, nhìn rất đẹp mắt. Cô liếc qua sợi xích trên người Ciara, hỏi

"Không nặng sao? "

Advertisement / Quảng cáo

"Không "

Cô không nói gì nữa, cầm nĩa lên ăn thử. Hương vị chua chua của sốt thấm vào miệng, cùng sự béo ngậy của mì khiến sự kết hợp trở nên hoàn hảo. Chưa kể thịt băm rất nhiều... Hương thơm lan tỏa xộc vào mũi.

Cô lấy khăn giấy lau miệng, gạt đầu hài lòng

"Ngon lắm! Rất tốt, trong thời gian ngắn mà nấu được như gì. Rất giỏi "

Phịch!

Ciara quỳ một chân xuống, tay trái đặt lên vai phải, cúi đầu. Giọng nói đầy cung kính

"Được phục vụ cho Đáng tối cao là vinh hạnh của Ciara. Nguyên vì người hủy Thiên diệt Địa. Cùng vương sánh bước đến khi hơi thở này tàn lụi "

Cô nhìn vào đôi mắt đêm đen tựa u minh của Ciara, trong đó vẫn là một vực thẳm đen tối, không một tia cảm xúc. Nhưng cô có thể thấy sự cung kính qua gương mặt cùng lời nói của Ciara. Cười nhẹ

"Đứng lên đi, người cứ tạm thời ở trong không gian. Thế giới lần này không tiện cho người xuất hiện. Lần sau ta sẽ cho người ra ngoài xem "

"Tạ ân Vương "

"Áy chà chà! Mùi gì thơm quá vậy? "

Tiếng nói tiểu Bát Đàn vang lên, cô nhìn tiểu Bát Đàn đang lơ lửng trên không trung. Gương mặt tròn ửng hồng vì hương thơm của đồ ăn, Ciara nhìn đến nói

"Bạch Cốt sứ có muốn nếm thử một chút? "

"Ah! Được được, nhớ lấy nhiều nhiều. Người tranh thủ làm shushi cá ngừ cho ta luôn. Ta đang giảm cân nên lấy 10 đĩa là được "

Tiểu Bát Đàn chảy nước miếng nói, Ciara gật đầu

"Xin Bạch Cốt sứ đợi một chút "

Nói xong Ciara liền biến mất, tiểu Bát Đàn bước đến ăn đĩa mì ý của cô.

"Ngon quá! Tay nghề của con nhóc kia không tệ "

Bốp!

Tiểu Bát Đan bị đánh vào đầu một cái, nổi giận nhin lên

"Con quý cái nào dám đánh ông "

"Ta đánh đó "

Tiểu Huyết lơ lửng giữa không trung, cái mặt nhỏ kiêu ngạo. Tiểu Bát Đan cắn răng nhào tới đánh tiểu Huyết

"Con tấn thủi xấu xí, dám đánh ta này "

"Đồ ăn của chủ nhân ngươi cũng dám ăn. Con heo lười nhà ngươi không lo tu luyện. Suốt ngày chỉ biết ăn, vừa mới ngươi được mùi thơm đã chui ra rồi "

Tiểu Huyết dùng đuôi cản lại, miệng nhỏ khinh bỉ nói

"Kệ bà ta! Còn con răn thủi nhà ngươi ra đây làm gì? Sao không cút vào trong đi "

"Ta nghe tiếng con heo tham ăn ngươi liền đi ra. Bà mợ nó miệng nói giảm cân mà ăn 10 đĩa. Ta thấy bụng ngươi căng ngày càng to đó. Sau này nó chết cũng đừng trách ta không nhắc nhở "

Tiểu Huyết chế nhạo nói, tiểu Bát Đan tức giận dùng đuôi quấn lấy người tiểu Huyết quơ quơ

"Kệ ta! Ta chết cũng sẽ biến thành ma ám ngươi. Trừ ngươi tuyệt tử tuyệt tôn, không con răn cái nào ưa "

"Độc mồm nha! Ta mà tuyệt tử tuyệt tôn thật là sẽ quánh chết ngươi "

"Có ngon nhào vô! Coi thằng nào thắng. Đồ răn thủi "

Tiểu Huyết tức giận quát lên

"HEO LƯỜI MẬP THAY ĐÁNG GHÉT "

"RĂN THUI XẤU XÍ KHÓ ƯA, TA TRỪ NGƯỜI BỊ BẮT LÀM THỊT RĂN CHO NGƯỜI TA LÀM MÔI NHĂM RƯỢU "

"NGƯỜI CÁI CON HEO, SẼ BỊ NHỎ LÔNG HỒ LY LÀM ÁO ẤM. THỊT QUẢNG CHO CHÓ ĂN "

.....

Cô nhìn bọn nó cãi nhau, cả không gian đều là tiếng chửi của hai con vật nhỏ. Đưa tay lay thái dương

'Giây phút yên bình của ta...' '

Tiểu Hắc bay ra, đôi mắt xám tro lạnh lùng.

"Thương nhau lắm cắn nhau đau "

"CÂM MÒM "

"Tương thân tương ái "

"CON QUẠ THÔI "

Bọn nó lại tiếp tục đồng thanh

"Phu thê hòa hợp, sẽ sống đến bạc đầu "

"CON QUẠ KIA, CÂM MIỆNG "

"Trăm năm tình viên mãn, bạc đầu nghĩa phu thê "

Tiểu Hắc cầm quyển sách trên tay đọc, tiểu Bát Đan tức giận

"Con quạ kia! Ngươi có ý gì? Lão tử chỉ thích nấy hồ ly nữ tuyệt mỹ. Đừng có mà ghen ghét ta với cái con răn thủi xấu xí này "

Tiểu Huyết cũng tức giận quát

"Đứng! Lão tử đường đường là Xích Xà vương, tại sao lại ghen ta với cái con heo này? Có cho không ta cũng chẳng thèm "

"Ê! Ý gì hả? Lão tử đây mới không cần ngươi nhá "

"Cái con heo, ngươi có quyền chê ta sao? "

"Ta thích đó đồ con răn thủi "

.....

Bọn nó lại tiếp tục cãi nhau, tiểu Hắc nhìn đến

"Khi nào thành thân ta sẽ tặng một rương báu vật "

"CÂM MÒM "

Cô nhướn đầu lay trán, nhìn qua tiểu Hắc

"Sao ngươi ra đây? "

"Tiếng cãi nhau của họ kinh động đến ta thừa chủ nhân. Không thể nào tập trung tu luyện "

Cô gật đầu, tiểu Bát Đan và tiểu Huyết đang cãi nhau thì Ciara xuất hiện. Đôi mắt tròn đen lay nhìn chăm chẫn tiểu Bát Đan khiến nó run lên núp vào lòng cô. Trên tay Ciara là một cái mâm lớn, đặt xuống là 10 đĩa shushi cá ngừ và 5 đĩa mì ý. Tiểu Bát Đan đôi mắt to tròn long lanh bước đến. Ciara bước đến massage đầu cho cô, tiểu Huyết nhìn tiểu Bát Đan ăn ngon lành liền muốn ăn thử

Bốp!

"Ai cho ngươi ăn "

Tiểu Bát Đan đánh cái đầu nhỏ của tiểu Huyết khiến nó tức giận

"Đồ heo keo kiệt "

"Hừ "

Tiểu Bát Đan hất mặt, tiểu Huyết dùng đuôi quấn lấy nó giữ chặt lại sau đó cúi xuống ăn món shushi cá ngừ. Tiểu Bát Đan dấy dụa

"Ai cho ngươi ăn hả? Cút ra, thả ta ra. Ký chi! Hần ức hiếp ta..." "

Cô lắc đầu thờ dãi, nói

" Ta đi đây "

Nói rồi cô biến mất, trở về nhà trọ nằm trên giường. Đôi mắt nhắm lại, nhìn đồng hồ đã 19h tối liền đứng dậy thay đồ. Cô diện một chiếc áo thun đen, quần jean dài mài rách. Áo khoác gió màu đen, mái tóc tím dài buộc lệch qua vai trái. Cô đeo vào cặp kính che đi đôi đồng tử lạnh nhạt, khẽ nâng lên tạo ra ánh sáng lạnh.

Píp píp píp píp píp

Tiếng còi xe vang lên inh ỏi, cô mang giày bata bước ra. Bạch Thiên quăng cho cô chiếc nón bảo hiểm

" Hello "

" Hừ "

Cô leo lên xe, chiếc xe phóng đi như con gió. Bạch Thiên nói

" Sao không hỏi tại sao tôi lại biết nhà cậu "

" Không quan tâm "

" Xi "

Khoảng 10' sau chiếc xe dừng lại, Bạch Thiên bước xuống đi đến cửa đưa ra tấm thẻ đen cho hai tên bảo vệ. Cô cùng hần bước vào, tiếng nhạc inh ỏi xông vào tai cô. Ánh đèn chớp lóa đủ màu, những con người điên cuồng chơi đùa. Bạch Thiên dẫn cô tới một chỗ ngồi VIP, phục vụ đi lại

- Thiếu gia dùng gì ạ?

" Một chai whisky, còn cậu? "

Advertisement / Quảng cáo

" Rượu vang "

Phục vụ lui ra, cô nheo mày nhìn những con người lác lư theo nhạc. Bạch Thiên châm một điếu thuốc hút liếc qua cô

" Nơi này thế nào? "

Cô gạt nhẹ đầu, bồng một nhóm 5, 7 nữ nhân mặc đồ sexi đi tới. Ngồi cạnh cô và Bạch Thiên

- Bạch thiếu gia! Sao lâu quá không tới

- Đây là ai vậy? Đẹp trai quá

" Bạn tôi "

- Ái chà! Nào, uống với em một ly nha

Cô nhận lấy ly rượu uống, choàng tay qua định lấy vai nột cô gái. Bạch Thiên nhếch môi

" Tôi cứ tưởng cậu là nai tơ (Kề ngậy thơ) chứ "

" Ha! "

Cô nốc cạn ly rượu, tiếng nhạc xung quanh càng lớn hơn. Bạch Thiên đẩy cô gái ra kéo tay cô nói

" Chơi gì không? "

" Hừ? "

Xoảng! Rầm

- CON MẸ NÓ!

Tiếng nhạc dừng lại, mọi người tập trung vào một hướng. Một tên đàn ông khoảng 50 tuổi lật bàn chửi rủa. Trên đất là một cô gái mặc đồ phục vụ, xung quanh có những mảnh vỡ của chai sành

- Mẹ này! Ngủ với ông một đêm cũng không chịu. Mày xem thường tao quá rồi

Bạch Thiên chặc lưỡi nheo mày

" Có thằng chó nào lại gây phiền phức rồi. Mất mẹ nó hứng thú "

Cô nhìn đến cô gái bị tát một cái, kính ngạc khi thấy đó là Nhược Liên. Cô chạy tới đá người đàn ông ra, đỡ Nhược Liên đứng dậy đưa ra sau bảo vệ. Bạch Thiên nhìn đến...

- Mẹ này! Thằng chó nào?

Tên đó đứng lên quát, khi thấy cô liền kính ngạc. Mặt hơi ửng hồng

- Tiểu mĩ nam nha~

Cô nheo mày lại, đá thêm một cước khiến ông ta văng vách

- Mẹ nó! Bắt tội nó lại cho tao

Một đám người xông lên, cô vật từng người xuống ngã lê lét trên đất. Người đàn ông lấy súng chia vào cô, cả đám cũng vây quanh cô, trên tay mỗi người là một thanh súng. Nhược Liên sợ hãi núp phía sau cô. Bạch Thiên thấy liền tức giận

" Mẹ nó "

Định xông lên nhưng bị một bàn tay cản lại, Bạch Thiên tức giận quay qua liền kính ngạc. Một tiếng nói trầm thấp vang lên

" Cứ xem trước đã "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Một người nam nhân ước chừng 23 tuổi, thân mặc âu phục đen lịch lãm, mái tóc vuốt keo ra sau chỉnh tề. Đôi mắt điều hâu màu xám, cho ta thấy một mảng mù mịt cùng khó dò. Mũi cao góc cạnh. Môi bạc mỏng lạnh lùng ngậm một điều thuốc. Làn da lúa mạch mạnh khỏe, đôi tay mang một đôi găng màu đen. Khi tức trái đối cùng tàn nhẫn, mang theo sự lãnh đạo đứng đầu.

"Thảm thiếu? "

Bạch Thiên kinh ngạc, ngồi xuống cạnh hắn. Cô đã thấy sự hiện diện của người nam nhân này, Nhục Liên phía sau run rẩy nói

"Cậu đi đi... cậu... sẽ bị liên... liên lụy đó..."

Cô nhìn người đàn ông đó bước tới, gương mặt già nua dâm dăng

- Ngoan ngoan đi theo ông, ông sẽ nhẹ nhàng với hai em

Cô trầm mặc, nhanh như chớp không chể một tên cầm cây súng bắn vào đầu tên đó.

Bằng bằng bằng!

Cô chưa kịp để bọn họ phản ứng đã cho mỗi tên một phát đạn, còn lại lão già đó. Cô định bắn nhưng hết đạn, quăng xuống đất. Lão già chìa súng vào cô

- Mẹ mày... đi chết đi

Bằng!

Lão ta trợn mắt ngã xuống, trên trán là một vết máu dài. Cô lạnh nhạt nhìn, lấy ra một chiếc khăn. Gỡ mắt kính xuống lau, đôi mắt đỏ như máu sâu thẳm không tia sáng. U tịch như một cõi âm tị, lạnh nhạt thờ ơ. Cô đeo vào năng nhẹ, ánh sáng lạnh tỏa ra. Nhìn trong bóng tối có một thân ảnh lướt qua cũng không quan tâm. Bước đến Nhục Liên cười nhẹ, lau nước mắt trên khóe mũi cô ta

"Không sao chứ? "

"Tớ... hic... tớ không... không sao "

Nhục Liên nước mắt chảy dài nhìn thi thể trên đất, cô đưa Nhục Liên bước đến chỗ Bạch Thiên này giờ chứng kiến. Sự từng sờ hiện lên mặt, bước đến bên cô

"Người anh em, cậu bắn súng rất chuyên nghiệp. Từng học sao? "

"Ừ! Trải qua sinh tử nên luyện được "

"Chỉ là học sinh mà trải qua sinh tử gì? Cậu rốt cuộc là ai? "

Bạch Thiên híп mắt hỏi, cô nhìn người nam nhân ngồi trên ghế.

"Một nam sinh bình thường. Đây chắc là Thảm đại thiếu gia nhĩ? "

"Tôi là Thảm Lăng "

"Tôi là Đông Phương Hắc Nguyệt. Hân hạnh gặp ngài "

"Thảm ca? "

Nhục Liên khẽ gọi, Thảm Lăng lạnh lùng nhìn qua Nhục Liên nheo mày.

Advertisement / Quảng cáo

"Không sao chứ? "

"Không "

Nhục Liên lắc đầu, lau nước mắt nở một nụ cười tươi. Thảm Lăng đứng lên, đôi mắt liếc vào bóng tối

"Đưa Hi tiểu thư về "

"Dạ "

Một tiếng nói vang lên, bóng đen đó xuất hiện trước mặt. Là một nam nhân, gương mặt lạnh lùng không cảm xúc. Cúi đầu

"Mời Hi tiểu thư theo tôi "

"Vâng... Hắc Nguyệt, cảm ơn. Mai gặp lại "

Cô nhìn Nhục Liên đi xa liền quay lại đối mặt với Thảm Lăng. Hắn đứng dậy đi vào trong, Bạch Thiên kéo cô theo

"Đây là phòng tụ họp của chúng tôi "

Bạch Thiên nói, dọc theo dãy hành lang yên tĩnh mà đi. Một căn phòng sang trọng hiện ra, trên dãy hành lang chỉ có duy nhất một căn phòng này. Mở cửa bước vào, Thảm Lăng ngồi xuống sofa, một tên vệ sĩ đi lại túi đựng rượu lấy ra một chai rót vào ba ly. Thảm Lăng đưa rượu lên nhấp nháp. Khẽ nheo mày, cô ngồi xuống

"Nghe danh Thảm thiếu đã lâu, hôm nay gặp mặt quả là vinh dự "

"Hắc Nguyệt? "

"Phải "

"Ha! Cậu bắn súng rất chuyên nghiệp, hơn cả những thuộc hạ của ta "

Thảm Lăng gác chân lên đùi, sự lịch lãm của một quý ông tỏa ra, đôi mắt điều hâu sắc bén

"Tôi đã nói rồi, chỉ tạm bợ thôi. Làm sao dám so sánh với thuộc hạ của ngài? "

Cô uống ly rượu, đưa tay nâng gọng kính. Bạch Thiên bên cạnh nhìn cô, sự nghiêm túc hiện lên.

"Cậu là ai? "

"Một học sinh nghèo, không đáng nhắc tới "

"Thật như vậy? "

"Chỉ Bạch thiếu gia nghĩ sao? "

Bạch Thiên kinh ngạc, gật đầu cười to

"Ha ha ha! Lão đại, tôi thấy Hắc Nguyệt không nói dói đâu "

Thẩm Lăng liếc qua Bạch Thiên, đặt ly rượu xuống. Cầm điều thuốc phả ra làn khói

"Tôi đây rất trọng người tài, cậu có muốn theo tôi kiếm miếng cơm không? "

"Được đi theo Thẩm thiếu quả là vinh hạnh "

"Được! Người đâu... "

Thẩm Lăng đập điều thuốc, đưa tay ra. Một tên vệ sĩ đưa cho Thẩm Lăng một phong bì lớn, hắn thấy lên bàn. Bạch Thiên mở ra, đôi mắt kinh ngạc

"Vụ đánh chiếm địa bàn của Ngọc Diện bang? "

"Phải! Tôi muốn cậu đi làm "

Thẩm Lăng nhìn cô, cô cầm tờ giấy lên đọc. Thẩm Lăng nói

"Đây là một bang phái đứng thứ 4 thế giới ngầm. Chuyên buôn bán vũ khí cho các thương nghiệp lớn, cũng có tiếng tăm và địa vị không nhỏ. Hiện người dẫn đầu là Ngọc Diện, con gái duy nhất của Ngọc gia. Cha mẹ đã mất từ khi lên 15 tuổi. Tôi muốn cậu đi, đánh đổ Ngọc Diện bang "

"Lão đại! Chuyện này quá khó với một người mới vào "

Cô nhìn tấm ảnh trên tay, đây là một người con gái nhỏ nhắn. Mái tóc ngang vai đen mượt mà. Làn da lúa mạch mạnh khỏe. Đôi mắt to tròn đen láy như những vì sao sáng, khiến người rung động. Mũi cao. Môi đỏ mọng ướt át. Thân hình rất chuẩn, khí chất lãnh đạo ngoan cường. Cô nhếch môi, đưa tay nâng gọng kính

"Không sao! Thú vị lắm "

"Cái gì? "

Bạch Thiên ngờ ngác định nói giúp cô, nhưng cô lại từ chối. Thẩm Lăng nhìn đến

"Thế nào? "

"Lão đại! 2 tháng, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ "

"Rất tốt! Tôi cho cậu huy động lực lượng bên đội A. Tùy ý sai bảo "

Thẩm Lăng quăng cho cô một tấm thẻ làm bằng vàng hình chữ A rất đẹp. Cô cầm lấy đứng lên, hơi cúi đầu rồi quay đi. Bạch Thiên nhìn đến chạy theo

"Hắc Nguyệt! Cậu nghĩ lại đi, cô ta là một người độc ác. Rất ghét đàn ông, luôn chơi đùa và hành hạ họ. Cậu... "

"Tôi muốn xem cô gái đó sẽ làm gì "

Cô nhếch môi rồi về nhà, nằm trên giường cô khẽ nhắm mắt. Nụ cười lạnh lẽo vuren lên

"Thật thú vị "

Sáng hôm sau cô đi đến một căn cứ được ghi trên giấy, đây là một nhà kho lớn. Bên ngoài trong cù ki tối tăm, xung quanh là cây cối phủ lên. Bao quanh lấy che đi căn nhà kho này, cô bước vào. Bên ngoài nhìn tuy rất nát, nhưng bên trong lại sạch sẽ rộng lớn đến kinh ngạc. Cô nhìn đến một đội lực lượng khoảng 100 người đứng xếp hàng ngay ngắn ở đó. Có hai người đang đứng một bên trông có vẻ là cấp cao hơn. Đó là 1 nam 1 nữ, người con trai này là người đem qua đã đưa Hi Nhục Liên trở về, vẫn một gương mặt lạnh... Còn cô gái có mái tóc ngắn cột hai bên. Mái ngố phủ đi cái trán. Làn da mịn màng. Môi đánh son màu cam. Thân hình nhỏ nhắn khoảng 1m5. Rất dễ thương... Tất cả đều mặc đồ vệ sĩ màu đen. Cô bước đến, đội ngũ liền cúi đầu

"Đại ca "

Cô gật đầu, người con gái bước lên đưa tay lên chào cô

"Đại ca! Tôi là Phi Thanh, là đội phó của lực lượng sát thủ nhóm A. 20 tuổi, kĩ năng phi đao và giết người trong bóng đêm. Hân hạnh gặp mặt "

"Tôi là Phi Long, 22 tuổi. Bắn súng "

Người nam nhân đó lạnh lùng lên tiếng, cô nhếch môi

"Hai người là anh em? "

Phi Thanh đỏ mặt nhìn cô, hời hợt liền gật đầu cái rụp

"Vâng "

"Tốt! Tạm thời tôi sẽ nắm giữ chức vị đại ca này. Mong mọi người giúp đỡ "

- RỒ!

Cô gật đầu, nâng nhẹ gọng kính. Nhìn đồng hồ đã là 8h, Phi Long đi lên đưa cho cô một sấp tài liệu. Cô mở ra xem, Phi Thanh nhìn đến nói

"Đây là thông tin của Ngọc Diện, tôi đã cho người đi theo dõi. Hiện cô ta đang ở khách sạn gần ven biển... "

Cô nhếch môi, nhìn Phi Thanh

"Muốn bắt cộp phải vào hang cộp. Cho một nhóm người đi truy sát cô ta "

"Đại ca! Muốn giết trực tiếp? "

Phi Thanh lo lắng, cô lắc đầu

"Như vậy còn gì vui? Ta muốn chơi đùa cơ. Một ván cờ sinh tử "

Cô quay người bỏ đi, Phi Thanh và Phi Long nhìn nhau. Cô rời khỏi, đi lang thang trên đường, cầm ly nước trên tay uống

Rồ rồ rồ!

Tiếng xe máy bên tai khiến cô quay lại, Bạch Thiên đang chạy sát bên cạnh cô. Mím cười

"Người anh em! Đi đâu vậy? "

"Đi chết "

"Haizz! Lên xe "

Cô lạnh nhạt đội nón vào. Chiếc xe máy phóng nhanh trên phố khiến người dân sợ hãi né đi. Để lại làn khói dài phía sau cùng tiếng la mắng, Bạch Thiên hỏi

" Cậu định làm gì? "

" Mi nam kê "

" Hừ? Ha ha ha haaaaaa. Cậu có biết rất nhiều người thù rồi không? Nhưng điều một đi không trở lại, cô ta đã moi tìm gan những tên đó ra để chụp hình gửi cho những bang phái đã đưa đám nam nhân đó đến. Xem như một lời thách thức đó. Cậu nghĩ mình làm được sao? Còn quay video khi hành hạ họ để làm thú vui tiêu khiển nữa "

" Thật là một con cạp cái đáng yêu "

Cô nhếch môi nói

" Đáng yêu? Cậu điên à? Tôi đang khuyên cậu đó "

" Yên tâm! Nếu tôi chết nhớ hốt xác giùm "

" Cái tên này "

Bạch Thiên chắc lưỡi, phóng xe đi. Khoảng 30' sau chiếc xe dừng lại. Đây là một bãi biển rộng lớn mát mẻ, Bạch Thiên nhìn đến, con gió thổi qua

" Cậu kêu tôi chờ tới đây làm gì? "

" Nhiều chuyện! Về đi "

" Kia! Tôi cũng muốn chơi "

" Không phải chơi "

" Vậy... "

Cô liếc qua Bạch Thiên, hần bực dọc đội nón quay đầu xe đi. Trên các có một vết hằn sâu của bánh xe, cô nhếch môi...

" Đại tỷ "

Một tên vệ sĩ cúi đầu trước một cô gái đang nằm trên ghế nằm phơi nắng, đưa tay kéo mắt kính lên

" Chuyện gì? "

" Như vậy có quá nguy hiểm? "

" Nguy hiểm cái gì? "

" Ngọc Diện bang hiện đang là con mồi béo bở của các bang phái. Người không nên quá lơ là "

" Hừ! Kê nào dám gây phiền toái cho ta? "

Ngọc Diện hừ lạnh, cầm ly nước ép cam uống. Đôi mắt to tròn linh động nhìn ra biển trong xanh

Bằng bằng bằng!

Tiếng súng nổ vang lên, Ngọc Diện quay lại. Chiếc áo choàng mỏng khoác vào

" Lấy vũ khí "

- Báo! Vũ khí của chúng ta bị cướp rồi

" Cái gì? Là kê nào? "

Ngọc Diện tức giận, vệ sĩ bên cạnh nói

" Đại tỷ, e là có người sắp xếp, nhanh rời khỏi đây "

Ngọc Diện cắn răng nhìn đám người đang bắn chết những thuộc hạ của mình, xoay người chạy ra chiếc moto nước.

Bằng!

" Ah! "

Bà vai Ngọc Diện bị bắn trúng, xung quanh vây quanh toàn đám người mặc áo đen. Dồn người của Ngọc Diện vào sát bờ biển

- Đại tỷ! Lên xe đi

" Các người thì sao? "

- Chúng ta sẽ cản họ, nhanh đi!

Một người đẩy Ngọc Diện đi, cô ta lái chiếc moto phóng đi trên nước. Đám người đuổi theo

Bằng! Bụp! Bằng bằng

Ngọc Diện cắn răng, nhấn ga lao nhanh. Dòng nước trải dài những đường phẳng do xe tạo ra, đám người truy đuổi khiến Ngọc Diện tức giận. Vết thương trên vai rỉ máu

Bằng bằng

" Ah! "

Một phát súng bắn đến, Ngọc diện né đi. Liên tục những phát súng khác bắn đến, Ngọc diện bị bao vây

Bằng bằng bằng

" Mẹ nó! Ta mà sống sót trở về, thề băm thây đám tụi mày "

Bùm!

Ngọc Diện nhảy xuống nước, đám người dừng lại. Cầm điện thoại lên

- Đúng theo kế hoạch, hoàn thành nhiệm vụ

"Tốt! Trở về "

Tiếng nói Phi Thanh bên kia lạnh lùng, những chiếc moto phóng đi. Làn nước trở lại thanh bình, Ngọc Diện cố mở mắt nhìn dòng nước đang cuốn mình xuống, bọt từ miệng nổi lên trên. Ánh dương trên mặt nước khiến đôi mắt Ngọc Diện cay cay

' Ta sẽ chết lãng xẹt như vậy? '

Bùm!

Ngọc Diện với tay ra, đôi mắt chuẩn bị nhắm lại. Khi mọi thứ mơ hồ dần cảm nhận như có ai đó kéo mình lên, hình ảnh mơ hồ không rõ...

Buổi tối:

Người con gái nằm trên giường, đôi mắt khẽ run. Ánh sáng chiếu rọi lên gương mặt nhợt nhạt

" Ah! "

Người con gái đó bật dậy, đó chính là Ngọc Diện. Cô ta nhìn xung quanh, đôi mắt ánh lên đề phòng

" Đây là đâu? "

Cạch!

Cô mở cửa đi vào, nhìn Ngọc Diện. Trên tay là cái khay đựng cháo cùng một ly sữa nóng. Khẽ nâng gọng kính

" Anh là ai? "

" Ân nhân của cô "

" Hừ! Người nghĩ ta tin? "

Ngọc Diện hừ lạnh, cô bước đến đặt tô cháo thơm phức xuống. Ngọc Diện nhìn cô chán ghét rồi nhìn lại mình. Trên người cô ta bây giờ đang mặc một bộ đồ ngủ dài màu hồng nhạt, Ngọc Diện ngược lên

" Anh cứu tôi? "

" Phải "

" Tên gì? "

" Đồng Phương Hắc Nguyệt "

Advertisement / Quảng cáo

" Bao nhiêu tuổi? "

" 19 "

" Đây là đâu? "

" Nhà trọ "

" Ở với ai? "

" Một mình "

Ngọc Diện nhìn cô khó chịu, như nhớ ra gì đó liền đứng lên nắm cổ áo cô

" Vậy ai thay đồ cho tôi? "

" Cô nghĩ xem? "

Ngọc Diện đứng hình nhìn nụ cười nhạt trên môi cô, cô khẽ nâng gọng kính. Đôi mắt Ngọc Diện hiện lên tức giận cùng sát khí

" Đi chết đi "

Ngọc Diện vùng cù đâm lên, cô bắt lại xoay người Ngọc Diện bẻ tay cô ta ra sau. Ngọc Diện tức giận

" Anh dám đánh tôi? "

" Tôi không biết thương hoa tiếc ngọc đâu "

Phịch!

Cô đá Ngọc Diện lên giường, xoay người rời đi. Ngọc Diện ngo ngác, tức giận quăng gói vào cửa. Quát lên

" Đồ chết tiệt "

Cô nhếch môi, nâng nhẹ mắt kính. Thật ra cô không phải người thay đồ và nấu cháo cho con cạp cái đó. Mà cô đã bảo Ciara làm khi cô ta còn bất tỉnh. Căn nhà trọ này cũng là do cô thuê sẵn trước khi cứu Ngọc Diện...

" Alo "

Cô bắt máy, bên kia tiếng nói Phi Thanh vang lên

" Đại ca! Sao rồi? "

" Ôn! Các người cứ theo kế hoạch mà làm "

" Rồi "

Cô cúp máy, bây giờ đã là 20h khuya. Cô nhếch môi, rời khỏi nhà trọ

" Trò chơi chinh phục mỹ nhân bắt đầu... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Thế giới đêm 4

Sáng hôm sau:

Cô mở cửa phòng ra, liền có một bóng dáng lao tới. Cô né đi cú đâm, nắm chặt tay Ngọc Diện bẻ ra sau. Đưa chân đá vào mông cô ta

" Ah! Anh dám đối xử với tôi như vậy? "

Ngọc Diện ngã trên đất, cô bước qua cầm lấy bị đồ ăn để trên bàn. Lấy tô ra đổ vào

" Đừng quậy nữa "

Ngọc Diện tức giận đi đến ngồi xuống giường

" Anh nghĩ anh có quyền gì mà bảo tôi? Khi người của tôi tới, tôi nhất định bắt anh về phanh thây "

" Được thôi "

Cô nâng nhẹ gọng kính, đưa cháo và ly sữa cho Ngọc Diện. Sau đó bước đến đưa cho cô ta hộp cứu thương cùng thuốc

" Lâm gì? "

" Tự thay băng, vết thương trên vai rất nặng. Đừng cử động nhiều "

" Hừ! "

Ngọc Diện hừ lạnh, liếc qua cô. Sau đó hỏi

" Anh còn đi học hả? "

" Phải! Không đi học chứ đi đâu? "

" Trông anh nghèo như vậy? Học bổng sao? "

" Phải "

Cô lạnh nhạt nói, Ngọc Diện nhìn cô sau đó cầm ly sữa uống. Đôi mắt to tròn linh động nhìn xuống

" Tôi đi đây "

Cô nói rồi quay người bước đi, đóng cửa lại. Cầm chiếc balo trên vai, xuống lầu.

Advertisement / Quảng cáo

Cô chạy xe đạp đến trường, cảm nhận con gió mát mẽ thổi qua từng đợt. Vừa vào đã thấy Bạch Thiên đứng đó đợi

" Người anh em "

" Chuyện gì? "

" Sao rồi? Thuận lợi chứ? "

" Ổn "

" Đi làm vài chai không? "

Bạch Thiên cười nói, choàng vai cô. Cô không quan tâm bước đi

" Không rảnh "

" Kia! Vô tình quá "

Cô bước đi trên sân trường rộng rãi, bỗng nhìn thấy Nhục Liên đi cùng một đám nữ sinh liền nheo mày bước đến

" Nhục Liên "

Họ quay lại nhìn cô, khi thấy cô liền đỏ mặt. Nhục Liên lo lắng

" Hắc Nguyệt... có... có chuyện gì sao? "

" Đi ăn không? "

" Nhưng... tớ... "

" Cậu ấy phải đi với chúng tôi "

Một nữ sinh bước lên, gương mặt lạnh lùng. Cô nhếch môi

" Chào! Tôi là Đông Phương Hắc Nguyệt "

" Tôi là Lệ Lệ, rất vui được gặp "

Lệ Lệ mỉm cười nói, cô nhìn qua Nhục Liên

" Có thể để cậu ấy đi với tôi chút không? "

" Không thể "

Lệ Lệ khoanh tay nói, Bạch Thiên từ phía sau đi lên

" Nề mặt chút đi "

Lệ Lệ nheo mày

" Thì ra là Bạch nhĩ thiếu gia, cho nó đi "

Lệ Lệ phẩy tay, đám nữ sinh đẩy Nhục Liên lên. Lệ Lệ quay đi, đôi mắt hiện lên khinh bỉ cùng chán ghét nhìn vào Nhục Liên...

"Không sao chứ? "

Cô lo lắng hỏi, Nhục Liên mỉm cười tươi

"Tớ không sao, cảm ơn "

"Đi ăn cùng không? "

"Tớ còn có việc! Lần sau tớ mời cậu đi ăn "

Nhục Liên cười tỏa nắng, cô gật đầu nhìn bóng dáng Nhục Liên đi xa. Bạch Thiên bước lên, hai tay đặt ra sau gáy.

"Hừ! Cô ta có gì để cậu để ý "

"Rất đáng yêu mà "

"Cái thằng khốn kia với cậu đều là đồ ngốc "

"Anh trai cậu là bạn trai cô ấy? "

"Phải "

"Sao không thấy đi cùng Nhục Liên? "

Cô nhìn đến hỏi, Bạch Thiên bĩu môi

"Cái thằng khốn đó lo chạy theo Thẩm Nhục Giai rồi. Đúng là ngu ngốc, tự dưng Thẩm đại tiểu thư đó thay đổi đột ngột khiến thằng cha đó hứng thú. Liền chạy theo "

"Còn Nhục Liên? "

"Ai biết! Chắc vẫn còn day dưa "

Cô đưa tay đẩy gọng kính, ánh sáng lạnh tỏa ra. Nụ cười vươm lên, sau đó bỏ đi...

"Kia! Đi ăn với tôi "

Cô chạy xe đạp trên đường, dừng lại trước một tiệm bánh ngọt. Bước xuống đẩy cửa vào

- Xin chào quý khách

Nữ tiếp viên thấy cô liếc đồ mặt, cô bước vào nhìn tủ kính đựng đủ loại bánh rất ngon mắt. Cô đứng đó lựa, bỗng từ ngoài đi vào một nam nhân

"Lấy tôi loại bánh hương dâu "

- Vâng

Cô không quan tâm chăm chú lựa chọn, người đó cũng nhìn đến. Bỗng cô đụng vào hắn, quay lại

"Xin lỗi "

Cô nheo mày lại, nhìn dung nhan của người nam nhân đó. Đôi mắt hếch lên, ẩn hiện sự giáo hoạt. Mũi cao. Hăng mày kiếm. Mối cam nhạt hơi tím lại. Thân hình tuyệt mỹ khiến người say mê, điều quan trọng là hắn có vài phần giống với Bạch Thiên.

"Hừ "

Hắn cũng hơi ngần ra, sau đó hừ lạnh quay đi. Cô nhếch môi, nâng nhẹ gọng kính. Quay lại tiếp tục lựa bánh

Advertisement / Quảng cáo

Cạch!

Cô mở cửa ra, nhìn Ngọc Diện đang lướt điện thoại. Nhìn thấy cô cũng không quan tâm, cô bước đến lấy dao đĩa ra đặt bánh vào. Cô mua một cái bánh kem sô cô la nhỏ, còn có vani, và dâu tây. Cùng một ly trà sữa, Ngọc Diện nhìn đến đôi mắt sáng lên. Thấy cô cầm đĩa lên định với ra lấy nhưng chụp hụt. Cô ngồi xuống ghé ăn bánh kem

"Nè! Anh có ý gì? "

Ngọc Diện đỏ mặt tức giận, cô lạnh nhạt

"Thì ăn bánh "

"Của tôi đâu? "

"Không có "

"Hừ! Đồ đáng chết, không thèm "

Ngọc Diện đập tay xuống gối, lấy chân chồm qua đầu. Cô cười nhạt, đứng lên đi ra ngoài. Ngọc Diện ngồi dậy cầm lấy đĩa bánh ăn ngon lành

Cô cầm điện thoại đang run bất máy

"Alo? "

"Đại ca! Ngọc Diện bang đang hỗn loạn, quả như sắp xếp. Khiến chúng không tìm ra Đại tỷ của mình "

"Ừ! Kéo dài thời gian đi "

"Rõ "

Cô cúp máy, nhếch môi đi vào. Ngọc Diện đã ăn hết mấy cái bánh, vỗ vỗ bụng thỏa mãn.

"Ngon quá "

Cô bước đến dọn dẹp đĩa, lấy khăn giấy lau khôc miệng còn dính bánh của Ngọc Diện. Cô ta nheo mày

" Hừ! Tò ra ân cần cái gì? Mà này! Sau anh không về ngủ? "

" Hối làm gì? "

" Đây không phải nhà anh hả? "

" Ủ! Tôi muốn cho cô "

" Hừ! "

" Mấy cái bánh ngon không? "

" Hừ! Đừng tưởng mấy cái bánh đó có thể xóa tội anh làm nhục tôi "

Ngọc Diện khoanh tay hừ lạnh, cô nhếch môi

" Phải nói rằng cơ thể rất đẹp "

Ngọc Diện đỏ mặt, tức giận đập gối vào người cô

" Đề tiện, biến thái. Tôi nhất định móc mắt anh ra "

" Được thôi "

Cô nâng nhẹ gọng kính, nắm lấy tay Ngọc Diện. Áp sát mặt lại gần cô ta

" Anh... anh làm... làm gì? "

Ngọc Diện né ra cô càng áp sát hơn, khi mặt hai người còn lại một khoảng cách cô liền tà mị nói

" Tôi chờ xem cộp nhỏ sẽ móc mắt tôi thế nào "

Cô đứng thẳng người xoay đi, rời khỏi phòng. Để lại Ngọc Diện vẫn ngơ ngác, gương mặt đỏ như cà chua. Trên đầu hiện lên làn khói

" ... Đẹp... đẹp quá... "

-
-
-
-

" AAAAAAAA! ĐỒ BIẾN THÁI!!!!!! "

Bây giờ là 15h trưa, cô quyết định đi ăn ở một quán nào đó. Đây là một quán ăn nhỏ, cũng khá lớn. Nó nằm ở một vùng ngoại ô, cô đã nhờ tiểu Bát Đán tra xem chỗ nào ngon thì nó chỉ ở đây. Cô bước vào, một ông già bước ra vẻ mặt tươi cười

" Chào cháu! Ha ha, lâu rồi mới có khách lạ ghé vào. Ngồi đi "

" Cho một phần cơm "

" Được được! Cháu chờ chút "

Ông lão quay vào trong, cô ngồi nhìn phong cảnh bên ngoài. Nơi đây thật mát mẻ trong lành, khắp nơi đều là một mảng đồng cỏ xanh mướt. Con gió thổi qua đưa đi những phiến muộn ưu sầu..

" Ah! Cháu ơi, cháu đợi thêm một chút nữa được không? Lão quên mất là thiếu nguyên liệu "

Ông lão đi ra hối lỗi, cô nhìn đến gật đầu

" Cháu cũng muốn ra ngoài xem. Ông cứ thông thả "

" Ha ha! Thanh niên bây giờ được mấy người như cháu thì tốt rồi "

Cô bước ra ngoài, nhìn bãi cỏ bao la rộng lớn. Những lọn tóc tím khẽ bay, hương thơm cỏ dại xộc vào mũi cô. Cô đưa tay nâng nhẹ gọng kính, nụ cười nhạt vươn lên.

" Đẹp chứ? "

" Đẹp "

Cô không xoay người mà trả lời, Thảm Lãng từ phía sau đi lên. Bộ âu phục lịch lãm, lạnh lùng nhìn cô.

" Nhiệm vụ thuận lợi không? "

" Ổn "

Cả hai im lặng, cô bước đi nhìn ngắm xung quanh. Ngồi xuống nền cỏ, Thảm Lãng bước đến

Advertisement / Quảng cáo

" Cậu có ý gì với Hi Nhục Liên? "

" Tôi không biết, có lẽ là thứ tình cảm đặc biệt... "

Thảm Lãng nheo mắt lại

" Cậu không đủ tư cách "

" Cứ cho là vậy. Mà theo như tôi biết thì Thảm tiểu thư đang có xích mích với Nhục Liên? "

" Thì sao? "

" Ah! Chỉ là muốn hỏi sao ngài không can? "

" Ta không quan tâm "

" Lão đại! Anh vô tình vậy sao? "

Cô nhếch môi, Thảm Lãng không cảm xúc nhìn về nơi xa

" Chuyện của đám đàn bà đó, ta lo làm gì "

" Ô! Thì ra lão đại nghĩ như vậy. Thật muốn gặp Thảm tiểu thư kia "

" Sắp tới sẽ có một party ở biển, cậu có thể đến "

" Lão đại tốt vậy sao? "

" Ha! Nếu tôi không mời thì chẳng nhóc Bạch Thiên cũng kêu cậu đi cùng "

" Vậy lão đại có gì dặn dò? "

" Party đó là do em gái ta mở, ta muốn cậu đi dò xét một chút "

" Được! "

" Cậu và Bạch Thiên cẩn thận "

Thảm Lãng dặn dò rồi quay đi, cô nhìn theo bóng lưng hắn. Đứng lên trở về quán chờ com.. Vừa đi trong cơn gió, nụ cười hiện lên

" Ha! Thật đáng mong chờ... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Thế giới đêm 5

Cô đi loanh quanh trong sân trường, hai bữa nay cô không thấy Nhục Liên. Còn con cạp cái kia vẫn rất khó chịu với cô, đang suy tư thì một người chạy từ phía sau lại

Bộp!

" Làm gì đó người anh em? "

Bạch Thiên choáng vai cô hỏi

" Đi dạo "

" Chán vậy? Tối nay đi dự tiệc với tôi "

" Ừ "

" Không hỏi tiệc gì hả? "

" Biết rồi "

" Ai nói? "

" Lão đại "

" Ô! Vậy tối nay chúng ta đến đó "

" Được thôi "

Cô cười nhẹ nói, nhìn lên bầu trời trong xanh

" Sắp gặp được nữ 9 sao, thật mong đợi "

Cạch!

Cô mở cửa phòng ra, một cái gói bay tới. Cô đưa tay chụp lấy nhìn Ngọc Diện đang chán ghét tức giận. Cô bước tới

" Sau bao ngày tịnh dưỡng đã khá hơn chưa? "

" Ồn "

" Vậy tối nay đi chơi không? "

" Đi chơi? Sao tốt vậy? "

" Tôi đi ngày mai mới về, sợ không ai lo cho cô "

Advertisement / Quảng cáo

Ngọc Diện hơi sững ra, cúi mặt

" Sao anh tốt với tôi vậy? "

" Làm việc tốt thì tốt tới cùng "

" Dù chúng ta chưa gặp mặt? Thậm chí là không quen biết? "

" Ừ! Tôi có một người bạn, bạn của cậu ấy mở tiệc. Mời tôi theo, tôi muốn đi cùng cô "

Cô vừa dọn đồ ăn ra vừa nói, Ngọc Diện cắn nhẹ môi không trả lời. Cô đưa thức ăn cho cô ta

" Sao? Đi không? "

" Ừm...! "

Cô nhếch môi, đưa tay nâng gọng kính. Lấy ra một cái túi để lên bàn

" Chiều 5h tôi rước cô, nhớ mặc đó "

" Anh mua đồ rồi à? "

" Phải! Không biết là hộp không "

Nói rồi cô ra ngoài, để lại Ngọc Diện bĩu môi

" Hừ "

Kéttttt!

Hôm nay Bạch Thiên chạy xe hơi màu đen sang trọng, mái tóc hơi rối. Đôi mắt sắc bén hiện lên cuồng ngao. Bộ âu phục trắng khiến hắn trở nên kì lạ, sự điển trai của một vị công tử ăn chơi. Nhưng vẫn làm bao cô gái điên đảo...

Còn cô mặc một bộ âu phục xanh dương đậm tối màu. Chiếc áo sơ mi bên trong trắng tinh. Mái tóc tím cột lệch qua vai trái. Sự quyến rũ thu sinh, mang theo hơi thở bí ẩn khiến ai nấy điên đảo. Cứ chỉ nâng mắt kính càng khiến cô trở nên bí hiểm mà khiến kẻ khác dâng lên cảm giác dè phòng. Ngồi trong xe hơi của Bạch Thiên, hắn nhếch môi chọt vào cái má mềm mại của cô

" Thật đẹp nha, tôi là nam mà còn nhịn không nổi "

" Sao? Muốn thử quen nam nhân không? "

Cô nhếch môi chế giễu Bạch Thiên khiến hắn đỏ mặt quay đi. Đưa tay lên miệng ho khan

" Cậu định đem theo con cạp cái đó thiệt à? "

" Phải! Cô ta có nhận ra cậu không? "

" Không! Tôi là thuộc hạ trong bóng tối của lão đại. Chưa bao giờ ra mặt nên không ai biết được. Chỉ có cái danh là Kê Cuồng Sát "

" Kê Cuồng Sát? Ha! Cũng phải, cậu là nhị thiếu gia Bạch gia, hiện Thẩm gia và Bạch gia đang có khúc mắc. Không thể cho ai biết được, huống hồ vô bực nhị thiếu công tử ăn chơi trác táng, phá gia chỉ từ sẽ càng khiến mọi người không dè phòng. Mà cũng dễ dàng làm việc "

Lời nói cô mang theo chế nhạo, Bạch Thiên phất tay không nói nữa. Cô mở cửa bước ra đã thấy Ngọc Diện đang đi xuống. Mái tóc đen mượt mà ngang vai, phần tóc bên trái thất những cái bím nhỏ móc qua bên phải. Để lộ vành tai xinh đẹp. Đôi mắt đen lấp lánh động như trời sao nhìn cô. Mũi đỏ mọng hơi mím lại. Chiếc váy cô lựa cho Ngọc Diện là một chiếc váy tay dài màu đen, thân hình nhỏ nhắn là lướt. Chiếc váy đen dài tới chân nổi bật dưới ánh hoàng hôn ấm áp, tỏa ra những ánh sáng nhỏ chiếu lấp la lấp lánh. Đôi gầy cao gót cũng màu đen nốt, bàn tay đeo găng màu đen mỏng, khẽ nâng váy

" Thế nào? "

Ngọc Diện quay mặt đi hỏi. Cô cười nhẹ khẽ vén lọn tóc dính trên má cho Ngọc Diện. Giọng nói mang theo sự ân cần

" Đẹp lắm, rất hợp với cô "

Ngọc Diện đỏ mặt, gạt tay cô ra mở cửa xe bước vào ghế sau. Bạch Thiên liếc qua ô kính hừ lạnh. Cô ngồi vào ghế phụ, Bạch Thiên bắt đầu lái xe

Thời gian trôi qua 30", chiếc xe dừng lại. Đây là một bãi biển rất rộng lớn, nước trong xanh biếc. Những chiếc áo ngả màu phủ lên mặt nước như muôn bao trùm sự lạnh lẽo ấy, những tia sáng nhỏ lung linh không màu càng trở nên thơ mộng. Bình yên đến lạ thường..

Chạy được một đoạn nữa có bãi đậu xe, bọn cô bước xuống đi trên cát. Bạch Thiên nói

" Cũng không tồi "

" Ừ "

Cô gật đầu nhìn ngắm ánh hoàng hôn đang lặn xuống. Ngọc Diện mỉm cười nhẹ, bỗng vấp phải cục đá...

" Ah... "

Đôi mắt hai người nhìn nhau, đôi đồng tử đen lấp lánh hiện lên hình ảnh của cô. Cô đang ôm lấy eo Ngọc Diện, con gió lướt qua, giây phút đó mọi thứ như dừng lại, tạo nên một bức tranh xinh đẹp.

Tách!

Ánh đèn chớp lóe gây sự chú ý của bọn cô, Ngọc Diện đẩy cô ra cẩn nhẹ môi. Cô nhìn đến một ông lão mặt đỏ bình thường, cầm máy chụp ảnh trên tay

" Ha ha! Lão rất thích tấm ảnh này. Hai cháu cho lão được không? "

Lão già cười nói, mái tóc bạc phơ phiêu phiêu trong gió. Cô gật đầu, nâng nhẹ gọng kính tạo nên ánh sáng lạnh

" Được thôi "

Lão già hí hóp mắt, đôi mắt giào hoạt như trắng lười liềm cong lại.

" Cậu thanh niên, cậu tên gì? "

" Đồng Phương Hắc Nguyệt? "

Cô quay đi cùng Bạch Thiên, để lại lão già đó. Nhưng cô nào biết đây mắt lão ta khi ấy đã hiện lên sự kinh ngạc...

Đi đến nơi cô nhìn một khách sạn to lớn trước mắt, tấm thảm đỏ dài tới cửa. Cô cùng Bạch Thiên và Ngọc Diện đi vào, cánh cửa mở ra. Ánh sáng lấp lánh từ bên trong chiếu vào mắt, tiếng nói cười vui vẻ. Ly rượu trên tay xà giao, Ngọc Diện nheo mắt lại. Sự dè phòng hiện lên, cô bước vào trong. Nhìn những quan khách xung quanh, Bạch Thiên chán ghét nói

" Giả tạo "

" Em trai! Xã hội này vốn dĩ là thế. Những đứa vô dụng mới nghĩ rằng sự giả tạo là kinh tởm "

Một tiếng nói khinh bỉ vang lên, Bạch Thiên cắn răng, gương mặt trở nên chán ghét tới độ

" Mẹ nó "

Câu chửi tục qua kẻ rằng, Bạch Thiên quay lại nhìn người con trai đứng trước mặt. Bộ âu phục đen lịch lãm, gương mặt tuấn mĩ, đôi mắt sâu thẳm hiện lên sự gian trá. Cả hai đều có đôi phần giống nhau

" Sao? Mới gặp đã chửi anh trai mình à? "

Cô nhìn người nam nhân đó, hẳn chính là kẻ hôm trước ở tiệm bánh kem. Quả nhiên là nam? Bạch Tử Du... Điều đáng để chú ý là bên cạnh nam? Là Nhục Giai cũng đang kinh ngạc. Mái tóc tết lại để sau lưng. Đôi mắt vui vẻ như ánh mặt trời không có tia tăm tối, nhưng nơi đáy mắt là một sự ưu tư thương nhè nhẹ không dễ thấy. Chiếc váy hồng nhạt dài hơn đầu gối, tỏa ra sự tươi vui và thoải mái. Như một ngọn cỏ dù đứng trước sóng gió vẫn không bao giờ khuất phục...

" Hắc Nguyệt? Cậu cũng ở đây sao? "

Nhục Liên lấy lại bình tĩnh nở một nụ cười tỏa nắng, Ngọc Diện đứng bên cạnh nheo mắt.

"Bữa giờ không thấy cậu làm tờ hơi lo, vẫn ổn chứ? "

Cô nhìn Nhược Liên hỏi, Nhược Liên lắc đầu

"Không có "

"Ai đây? "

Bạch Tử Du liếc qua cô hỏi, Nhược Liên nói

"Đây là Đồng Phương Hắc Nguyệt, bạn của em. Cậu ấy từng giúp đỡ em rất nhiều "

"Chào! Tôi là bạn trai của Nhược Liên. Bạch Tử Du "

Hắn đưa tay ra, cô cũng định bắt tay thì Bạch Thiên hát tay hắn ra. Đôi mắt chán ghét

"Đừng giả vờ, rút ra chỗ khác đi "

"Nói chuyện với anh trai vậy sao? "

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Tử Du rút tay vào túi quần, đôi mắt hiện lên khó chịu

"Thì sao? Làm gì được nhau? "

Bạch Thiên ngông cuồng cười miệt, Bạch Tử Du không nói nữa nhìn qua sự hiện diện của Ngọc Diện. Đôi mắt ánh lên kinh ngạc sau đó là hứng thú

"Không ngờ cô cũng ở đây "

"Hai người quen nhau? "

Cô nhìn đến hỏi, Ngọc Diện hừ lạnh kéo tay cô ra

"Không quen! Đừng nghe hắn nói "

Ngọc Diện kéo cô ra một góc, đôi mắt nhìn thẳng vào cô

"Sao vậy? "

"Anh có biết đây là tiệc gì không? "

"Không "

"Không biết mà vẫn đi? "

"... "

"Anh có biết bạn anh là ai không? "

"Bạch nhị thiếu gia "

"Phải! Bạch gia là hắc đạo đó, sao anh lại chơi với hắn? "

Ngọc Diện tức giận nói, cô nâng nhẹ gọng kính

"Lo cho tôi à? "

Ngọc Diện hơi ngần ra, cắn nhẹ môi

"Không có! Tôi chỉ thấy anh ngu ngốc nên có lòng tốt nhắc nhở thôi "

"Ha ha! Nếu có chuyện gì tôi sẽ bảo vệ cô. Sợ gì chứ "

Cô đưa tay xoa mái tóc Ngọc Diện, cô ta tức giận

"Ai cần anh lo? Anh có biết thân phận của tôi là gì không mà dám nói vậy. Đồ chết tiệt đáng ghét..." "

"Rồi rồi! Đi thôi "

"Anh..." "

Cô kéo Ngọc Diện đi ra, ánh đèn bỗng dưng tắt hết, mọi người đang xôn xao cũng dần yên tĩnh bởi 1 tiếng nói

"Xin chào các vị, rất hân hạnh được gặp mọi người ngày hôm nay. Cũng cảm ơn vì đã bỏ ra thời gian quý báu của mình để tham dự buổi tiệc này. Hôm nay, chúng tôi mời các vị đến đây là muốn tiết lộ danh tính của Giai Long bang, cũng như mọi người biết. Giai Long bang là một trong những bang phái lớn mạnh, đứng thứ 3 trên thế giới. Hôm nay chúng tôi sẽ tiết lộ danh tính của chủ nhân chúng tôi. Đại tỷ của Giai Long bang, Giai Âm bang chủ "

Kết! Cạch!

Mọi người tách ra hai bên nhìn ra cửa, từ ngoài đi vào một nữ nhân. Mái tóc đen búi cao tạo nên sự quý phái. Đôi mắt màu hồng xinh đẹp dao động. Mũi cao thẳng. Làn da mềm mại trắng ngần không tí vết. Đôi môi mọng nước ướm át màu tím. Chiếc váy cúp ngực dài sang trọng lấp lánh dưới ánh đèn, xò dọc bên chân trái. Thân hình nuột nà xinh đẹp, tỏa ra khí tức lãnh đạo. Mọi người đều ngơ ngẩn dưới nhan sắc của nữ nhân đó, tiếng giày lộp cộp vang lên trong đại sảnh. Phía sau nữ nhân đó đi theo một đám vệ sĩ...

Ngọc Diện nhìn đám nam nhân xung quanh ai nấy ngần ngừ nhìn đắm đắm vào nữ nhân đó liền chán ghét, quay qua cô. Cô nhìn xuống

"Sao vậy? "

Ngọc Diện lắc đầu hỏi nhỏ

"Cô ta có đẹp không? "

"Đẹp "

"Anh thích cô ta? "

"Không thích "

Ngọc Diện kinh ngạc, hỏi

"Sao vậy? "

" Tôi thích những cô gái nhỏ nhắn hơn "

Ngọc Diện cười mỉm, không hồi nữa. Mọi người sau khi lấy lại bình tĩnh liền bàn tán xôn xao

- Đó không phải là Thẩm Nhược Giai của Thẩm gia sao?

- Chuyện gì vậy?

- Không thể tin được

- Thì ra Thẩm tiểu thư có bang phái riêng

- Đúng vậy! Quả là một nhân tài

- Anh nào em này, giờ Thẩm gia như hổ mọc thêm cánh. Không thể đắc tội

.....

Từng lời bàn tán vang lên, Bạch Tử Du vẫn chăm chú nhìn Nhược Giai. Đôi mắt ánh lên sự vui vẻ, Nhược Liên bên cạnh cẩn nhẹ môi nhìn qua Tử Du. Nổi buồn hiện lên, sau đó biến mất...

Thẩm Nhược Giai bước lên khán đài, giọng nói sắc sảo, nhẹ nhàng vang lên

" Xin chào các vị. Rất hân hạnh được gặp mặt. Chắc mọi người đã biết tôi là ai, và thân phận của tôi là bang chủ của Giai Long. Hôm nay quyết định gặp mặt các vị, là muốn thông báo một vài chuyện "

Bốp bốp bốp...

Mọi người vỗ tay rầm vang, Nhược Giai mỉm cười nhẹ. Đôi mắt hồng lạnh lũng

" Hôm nay tôi muốn dùng thân phận của Thẩm Nhược Giai, tiểu thư của Thẩm gia tuyên bố. Tôi và Bạch Tử Du của Bạch gia, quyết định hủy hôn ước "

- Cái gì?

- Hủy hôn?

- Vậy thì tốt, chúng ta có cơ hội

.....

Mọi người bàn tán xôn xao, còn Bạch Tử Du thì đứng ngẩn ra nhìn người con gái xinh đẹp trên khán đài. Bạch Thiên hai tay đặt ra sau gót, dựa vào ghế nhếch môi

" Ha! Bị gái đá "

- Thẩm tiểu thư! Cho hỏi sao lại như vậy?

- Phải đó! Chẳng phải lúc trước cô rất yêu Bạch đại thiếu gia sao?

- Xin hãy trả lời

- Đây là một thông tin quan trọng trong thế giới ngầm này. Mong Thẩm tiểu thư nói rõ

.....

Nhược Giai nhìn quanh, cười nói

" Vì Bạch đại thiếu gia đã có người mình yêu. Tôi không muốn làm ki dâ cản mũi, phá vỡ hạnh phúc của một đôi uyên ương "

" Nhược Giai! Cô như vậy là sao? "

Advertisement / Quảng cáo

Tử Du tức giận, Nhược Giai nhìn đến lạnh lũng

" Chẳng phải Bạch đại thiếu gia đã đồng ý rồi sao? "

" Tôi... "

" Mọi chuyện thỏa thuận, từ nay tôi và Bạch đại thiếu gia Bạch Tử Du không có liên quan. Nước sông không phạm nước giếng, mong mọi người hiểu rõ "

Mọi người nhìn nhau bàn tán, Bạch Tử Du cúi đầu tức giận. Nắm chặt lòng bàn tay, Ngọc Diện được xem kịch hay nên rất vui. Vừa ăn nhó vừa nhìn đến, bỗng tiếng nói Tử Du vang lên

" Tôi không đồng ý, hôn ước này vẫn phải tiếp tục "

" Sao Bạch đại thiếu gia lại nói vậy? "

Nhược Giai nhìn đến hỏi, hàng mày nheo lại khó chịu. Tử Du nhếch môi

" Em là vị hôn thê của tôi, đúng là tôi trắng hoa bên ngoài. Nhưng dù sao tôi trên danh nghĩa cũng là hôn phu của em. Vậy cho rằng do tôi không tốt, nhưng em cũng phải có lý do để tôi chấp nhận hủy hôn chứ? "

- Cũng phải! Nam nhi tam thể tứ thiếp là chuyện bình thường

- Đúng vậy! Tự nhiên bị hủy hôn, để danh dự nằm đâu

- Không thể đơn giản là muốn tác thành cho họ được, Thẩm tiểu thư. Có lúc trước ai mà không biết yêu Bạch đại thiếu gia như thế nào

- Phải đó! Không thể nói hết tình là hết được

- Mong cô nói rõ, nó ảnh hưởng rất lớn đến những bang phái lớn nhỏ của thế giới ngầm

.....

Thẩm Nhược Giai nhìn xung quanh, Nhược Liên nhìn Tử Du nước mắt chảy dài.

" Được! Vậy tôi nói rõ luôn "

Mọi người im lặng lắng nghe, Nhược Giai hít sâu nói

" NGƯỜI TÔI YÊU LÀ BẠCH THIÊN, NHỊ THIẾU GIA CỦA BẠCH GIA. KHI TRƯỚC TÔI TIẾP CẬN BẠCH ĐẠI THIẾU GIA LÀ MUỐN GẦN HƠN VỚI BẠCH THIÊN. MỌI NGƯỜI CÓ THỂ NGHĨ TÔI LẦNG LỎ, NHƯNG LẦN NÀY. TÔI MUỐN NÓI LUÔN MỘT LẦN, TÔI YÊU ANH. BẠCH THIÊN. DÙ LÀ TRƯỚC KIA HAY HIỆN TẠI, ĐỀU CHỈ YÊU ANH "

Rầm! Bịch

Bạch Thiên đang xem kịch vui bỗng từ trên ghế ngã xuống đất.

" Chết mẹ. Cái đêch gì vậy "

Mọi người một phen kinh hoàng bản tán bởi lời nói của Nhược Giai. Cô cũng không kém phần kinh ngạc

" Tiểu Bát Đàn, chuyện gì đang xảy ra? "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Thế giới đêm 6

Cô kinh ngạc, mọi người kinh hoàng không hiểu gì. Tiếng nói tiểu Bát Đàn vang lên

[Ký chủ! Linh hồn xuyên vào nữ phụ Thẩm Nhược Giai là Bối Y Y, cô ta vốn là một thiên tài ẩn mình trong tối. Luôn tỏa ra nhút nhát không quan tâm ai, nhưng lại là một hacker rất giỏi. Khi còn sống trong thân thể mình thì đã từng hack rất nhiều thông tin quan trọng của các bang phái lớn nhỏ. Vì thế nên mới tạo ra được Giai Long bang. Khi còn là Bối Y Y, cô ta luôn bị bắt nạt và xa lánh. Nhưng Bạch Thiên, đã từng nhiều lần cứu cô ta. Không quan tâm thân phận cô ta thấp hèn, tình cảm Bối Y Y dành cho Bạch Thiên là 1 năm tình đơn phương. Khi chết cũng là do Bạch Thiên an tẩn cho. Cô ta nhân cơ hội này dùng Bạch Tử Du làm lá chắn, trực tiếp theo đuổi Bạch Thiên luôn]

Cô đưa tay gỡ mắt kính, xoa trán. Bạch Thiên từ trên đất bò dậy thì bị một cú dấm vào mặt

Bốp!

" Thăng chó! Mày là em tao, tao đã nhiều lần nhân nhượng mày. Nhưng chuyện này mày cùng hồn thể của tao gian dối với nhau. Tao hôm nay đánh chết mày "

Từ Du tức giận đánh Bạch Thiên, hấn quệt máu trên môi nhìn Từ Du tức giận

" Con mẹ anh, dám đánh tôi? "

Bốp!

Bạch Thiên đánh lại vào mặt Từ Du, mọi người kinh hoàng, các nhà báo chụp hình lại. Nhược Giai bước xuống

" Hai người dừng lại "

" Im mồm! Tại con đàn bà chết tiệt cô. Tôi ăn uống nợ nần gì 18 nhà đời tổ tông của cô há. Lấy tôi ra làm lá chắn? "

Bạch Thiên tức giận nói, lấy ra khẩu súng chìa vào Nhược Giai, đám vệ sĩ chìa súng về phía Bạch Thiên. Từ Du cũng chìa súng vào đầu hấn

" Mày là em tao không có nghĩa là tao nhịn mày. Mày già giàm chị dâu tương lai, không thấy nhục sao? "

" Nhục con mẹ anh, anh đi đàn đúm với mấy com đàn bà khác sao không nói. Cho dù tôi thực sự già giàm cô ta thì cũng chỉ lấy đi một cái quần của anh thôi. Anh vốn đầu xem cô ta ra gì, chẳng phải sao? "

Bạch Thiên đá vào bụng Từ Du, nổi trận lôi đình. Ngọc Diện nhếch môi

" Thú vị thật "

" BẠCH THIÊN! Dù tao không xem trọng, nhưng cũng là đồ của tao. Là người của tao, chưa tới lượt mày chiếm đóng "

Từ Du tức giận, bốp cò

Bằng!

Bạch Thiên bị phát súng ngay vai, mọi người hoảng sợ. Nhược Giai kinh ngạc nhìn qua Từ Du

" Ai cho anh làm vậy? Tôi và anh không còn liên quan gì nữa cả "

" Thẩm Nhược Giai! Em giỏi lắm, từ đó tới giờ em xem tôi là con rối sao? "

" Phải! Tôi không yêu anh "

Advertisement / Quảng cáo

Nhược Giai quả quyết nói, Từ Du ngăn ra

" Em nói dối "

" Tôi không nói dối, anh nghĩ anh là gì mà tôi phải yêu anh? Anh có biết bao nhiêu người ở bên cạnh? Chẳng phải anh yêu Nhược Liên sao? Tôi tác hợp cho hai người, nhưng không có nghĩa là tôi tha cho hai người, những tội nhục tôi chịu khi trước sẽ trả lại bội phần "

" Em.. "

Từ Du nắm chặt lồng bàn tay, tức giận cắn răng. Bạch Thiên máu từ vai chảy xuống ròng rã, cắn răng tức giận đưa chân đạp mạnh vào bụng Từ Du khiến hấn văng vào tường

Rầm! Bịch

" Đáng đời! Thăng khốn nhà anh đi chết luôn đi "

Từ Du kinh ngạc nhìn hòng súng đang chìa vào mình, mọi người sợ hãi kinh hoàng. Nhược Liên chạy đến chắn trước mặt Từ Du

" Xin dừng! "

" Cô điên sao? Hấn không yêu cô, chỉ là chơi đùa với cô thôi "

Bạch Thiên quát, Nhược Liên nước mắt chảy dài lắc đầu

" Nhưng tôi yêu anh ấy "

Mọi người nhìn nhau bản tán, không hiểu gì. Bạch Thiên chắc lưỡi, đôi mắt hiện lên sát khí

" Mẹ nó! Vậy cô đi chết luôn đi "

Nhược Liên nhắm mắt lại, Bạch Thiên chuẩn bị bốp cò thì bị một bàn tay nắm lại. Nhìn qua thì thấy cô đang đứng bên cạnh nâng gong kính

" Dừng giết "

" Cậu... "

Cô liếc qua Bạch Thiên, đi đến phía Nhục Liên

" Hắc Nguyệt... "

" Hắc không xứng với cậu "

Cô lạnh lùng nói, Nhục Liên lắc đầu

" Tôi không quan tâm "

Cô không nói gì nữa nhìn qua Thẩm Nhục Giai, cô ta đang đứng đó cắn nhẹ môi lo lắng nhìn vết thương trên vai của Bạch Thiên.

" Thẩm tiểu thư thật sự yêu Bạch nhị thiếu gia? "

" Cậu là...? "

" Àh! Tôi tên Đông Phương Hắc Nguyệt, là bạn cậu ấy "

Cô cười nhạt chỉ vào Bạch Thiên đang âm trầm, Nhục Giai nở nụ cười

" Phải! Tôi muốn ở cạnh cậu ấy "

" Con đàn bà chết tiệt, cô điên à. Có tin tôi giết cô cho rảnh nợ không? Đồ thứ đàn bà khốn... "

Bạch Thiên tức giận chửi Nhục Giai, đám vệ sĩ chìa súng vào hắc. Nhục Giai nheo mắt, cười nhẹ

" Tôi sẽ đợi cậu "

" Cô... "

" Được rồi! Mọi chuyện hai nhà hãy tự giải quyết sau. Còn bây giờ nên vào khách sạn nghỉ ngơi trước "

Cô lạnh nhạt nói, kéo Bạch Thiên đi

" Không đi! Tôi muốn về. Còn ở lại đây lâu hơn tôi sẽ ói máu chết mất "

Bạch Thiên vùng vẫy nói

" Ở ngoài biển buổi tối có thủy triều. Không nên đi về bây giờ. Mọi người vào khách sạn nghỉ ngơi trước "

Cô nâng nhẹ mắt kính nói, Bạch Thiên cắn răng tức giận

" Không! Có bị biển cuốn chết còn hơn ở trong này với thằng rác rưởi đó "

" Cậu có biết cậu phiền lắm không? "

Cô kéo Ngọc Diện đi, bỏ mặt Bạch Thiên khiến hắc ngẩn người. Định vết thương trên vai chạy theo

" Kia! Xin lỗi, cậu đợi với "

Nhục Giai nhìn theo bóng lưng Bạch Thiên, sau đó nhìn xung quanh nói lớn

" Mọi người hãy trở về phòng nghỉ ngơi theo số, còn chuyện này chúng tôi sẽ cho các vị một câu trả lời thích đáng "

Nhục Giai cùng đám vệ sĩ quay đi, Từ Du nhìn theo. Lòng bàn tay siết chặt, đôi mắt hiện lên sát khí tàn bạo

Cô đưa Ngọc Diện về rồi qua phòng của Bạch Thiên, nhìn hắc vẫn ngồi đó nốc rượu. Vết thương vẫn đang chảy máu ròng ròng, cô bước đến cầm lấy hộp cứu thương ngồi xuống

" Cởi áo ra "

Bạch Thiên liếc qua cô tiếp tục uống rượu, cô nâng nhẹ gong kính đưa tay cởi áo sơ mi hắc ra. Quăng cái áo dính một mảng đầy máu xuống, lạnh nhạt nói

" Đi rửa đi "

" Kệ mẹ nó đi "

" Được! Tôi về "

Cô đứng dậy định quay đi thì bàn tay bị nắm lại

" Kia! Không an ủi anh em sao? "

" Đi rửa vết thương "

" Chắc! Cậu phiền hơn tôi nghĩ "

Cô nhìn Bạch Thiên chán nản đi vào nhà tắm, ngồi trên ghế xô pha. Đôi mắt đỏ như máu hiện lên khó chịu

[Ký chú! Cốt truyện này có chút thay đổi]

" Vì ta? "

[Có thể nói vậy, vì lần này có sự xuất hiện của người nên Bạch Thiên mới đến đây. Cốt truyện vốn không có việc Nhục Giai tỏ tình với Bạch Thiên, mà chỉ âm thầm yêu. Nhưng sau này vì nhiều lần trải qua hoạn nạn với nam9 nên dần nảy sinh tình cảm. Người mình yêu thì ở xa, kẻ yêu mình lại ở gần theo đuổi nên đá cũng phải mòn. Có câu lửa gần rơm sớm muộn cũng cháy. Trái tim trao cho hai người nên việc đó khiến cho nữ phụ đau khổ, quyết định bỏ đi. Nam9 điên cuồng tìm kiếm, sau này khi cả hai trưởng thành liền gặp lại nhau. Hay tin Bạch Thiên chết trong một lần chém giết, liền quyết định ngả vào lòng nam9. Sống hạnh phúc mãi về sau]

" Hắc chết? Khi nào? "

[Nếu không có gì ngoài ý muốn thì là 1 năm nữa]

" Vậy còn nữ9 Nhục Liên "

[Cô ta sau nhiều lần chịu nhiều đau khổ và tổn thương do nam9 mang lại, cũng như nhiều lần suýt chết thì cũng thoát được. Tuy sự hành hạ của nam9 rất dã man như nữ9 vẫn mạnh mẽ vươn lên. Từ bỏ tình yêu, sống một cuộc đời cô độc mãi mãi]

" Hừ?... Vậy Thẩm Lăng không yêu Nhục Liên? "

[Không! Việc bảo vệ Nhục Liên chỉ là thay thế cha hân đền đáp mà thôi. Không có tình cảm gì đặc biệt với Nhục Liên]

"... Vậy chẳng phải chỗ dựa duy nhất của nữ9 là nam9 cũng bị cướp mất sao? "

[Phải! Vì vậy mới kêu ký chủ bảo hộ cô ấy]

Advertisement / Quảng cáo

Cạch!

Bạch Thiên bước ra, cô nhìn lên. Hân thân thể không mặc gì, chỉ có chiếc khăn tắm quấn ngang hông. Và cái khăn đang lau tóc, nhìn cô

"Người anh em, nói chuyện với ai thế? "

"Không có "

"Vậy sao? Chắc tôi làm "

Bạch Thiên ngồi xuống, cô lấy ra thuốc sát trùng và đồ gấp đạn.... 10" sau viên đạn đã nằm trên cái khay. Máu chảy xuống, Bạch Thiên cắn răng. Cô dùng thuốc và băng lại vết thương cho hân, Bạch Thiên đang uống rượu nhìn qua cô cười mỉm

"Người anh em, cậu thật tốt "

"Vậy sao? "

Sau khi xong cô dọn dẹp, nhìn qua hân lạnh lùng, Bạch Thiên choàng vai cô nói

"Mấy vết thương này tôi bị nhiều rồi nên cũng thành quen. Cậu đẹp như vậy, lại liều yếu đào tơ, đừng dễ bị thương như tôi "

"Ai liều yếu đào tơ? "

"Ha! Thật là, biết vậy hôm nay không đi cho lành. Tại cậu nên tôi mới đi theo "

Bạch Thiên nốc rượu sầm nảo nói, cô lạnh nhạt

"Không làm thì cần gì phải sợ "

"Thật ra... tôi khi trước không ghét anh trai đến như vậy. Khi tôi còn nhỏ luôn rất quần quýt lấy hân, đến nỗi mọi người nói chúng tôi là như hình với bóng. Nhưng năm tôi lên 12 tuổi, lão già nhà tôi có dẫn về một nam nhân yếu mềm. Nam không ra nam, nữ không ra nữ. Ngoài nhan sắc xinh đẹp thì khí chất thư sinh nhà nhận đều khiến mọi người yêu thích. Lúc đó tôi cũng vậy, nhưng họ đâu biết tất cả đều bị lừa..."

"... "

Cô nhìn Bạch Thiên nốc rượu, đôi mắt ánh lên tức giận. Cô giữ im lặng

"Hôm đó tôi ở trong phòng, tên đó đi vào phòng tôi cảm dỗ. Hân vì thích tôi mà lợi dụng, lúc đó tôi đã tức giận đuổi hân ra. Vì tôi biết tên đó là người của lão già, mà ông ta luôn không quan tâm gì con cái. Hồi là thứ mà ông ta thích đều không tấc điều chỉ mà bảo vệ. Tên thư sinh đó giờ trở với tôi, bỏ vào ly nước của tôi thuốc kích dục. Mà cũng hay thật, với lão già đó bị dễ mãi nên chắc chán rồi. Nên mới tìm đến tôi thử cảm giác nằm trên đây mà "

Bạch Thiên cười miệt, đẩy mắt ánh lên tột độ giễu cợt và căm ghét

"... "

"Lúc đó tôi bị thuốc kích dục làm khó chịu, nhưng tính tình bạo ngược khi đó trời dậy. Tôi cố gắng chống cự, tức giận dùng súng bắn chết tên chó đó. Lão già biết được liền nổi giận đánh tôi suýt chết, tôi còn bị nhốt trong phòng tối suốt mấy ngày liền. Bị trói trên dây xích để lão già đó đánh đập, những đòn roi khi ấy đã khắc sâu vào xương tủy. Cảm giác đau đớn ấy mãi mãi không thể phai, nó đã để lại một vết sẹo rất lớn trong tim tôi. Lão đã không hỏi tại sao tôi giết hân, đã không cho tôi cơ hội giải thích nào. Khi tôi bị nhốt trong ngục tối, anh trai chưa từng một lần đến thăm. Vào một ngày, buổi tối hôm đó là đêm tối khắc sâu nhất. Cậu có biết hân đã nói gì không? "

Bạch Thiên nhìn cô, cô vẫn im lặng. Đôi mắt Bạch Thiên ánh lên hận thù

"Mọi việc là do hân làm, hân đã nắm thóp việc tên chó kia lấy đi bản hợp đồng quan trọng của lão già cho kẻ thù của ông ta. Nên đã bảo tên chó đó nghe theo lệnh hân, muốn hạ nhục tôi. Nhưng hân biết tôi sẽ giết chết tên khốn đó, vì trước đêm đó máu ấy. Hân đã đưa cho tôi một khẩu súng và nói rằng. Tôi là con trai của người quyền thế, cần vũ khí để phòng thân. Khi đó tôi luôn nghe theo hân, ngoan ngoãn như một con chó trung thành. Tất cả, tất cả đều do người tôi gọi là ANH TRAI sắp đặt. Hân đã nói tôi như một cái bóng, một âm hồn không tan. Nếu như tôi chết thì người thừa hưởng gia sản sẽ là hân. Lúc ấy hân bao nhiêu tuổi chứ? Đã có đã tâm lớn như vậy, thậm chí cũng vì chuyện đó mà mẹ tôi phải chết. Vì bảo vệ tôi mà bà ấy bị lão khốn đó đánh chết. Nhưng hân vẫn đứng đưng mà nhìn, đứng đó... âm thầm nở một nụ cười man rợ. Tôi nhìn thấy ánh mắt đó, nước mắt dù làm nhòe đôi mắt tôi. Nhưng tôi vẫn thấy rõ, khi ấy gương mặt của hân đã mang theo sự tàn bạo và thích thú..."

"... "

Bạch Thiên cười nhạt, cầm chai rượu uống

"Một đứa con nhìn mẹ mình bị đánh chết mà có thể đứng đưng, nghỉ xem trái tim hân làm bằng gì? Còn do chính hân gián tiếp hại chết bà, dùng sinh mạng của bà đổi lấy cho tôi. Lúc đó ánh mắt hân nhìn tôi như muốn nói... SAO MÀY KHÔNG CHẾT VỚI BÀ LUÔN ĐI... Từ đó, tôi thay đổi. Trở nên ngang tàn, hống hách, ngạo mạn, khiến lão già càng ngày càng tức điên lên. Cũng từ đó mà tôi chán ghét những kẻ nam không ra nam, nữ không ra nữ. Còn thẳng anh đó thì càng được xem trọng, đúng như hân mong đợi. Dù không loại bỏ được cái gai trong mắt là tôi. Thật nực cười, phải không? "

Bạch Thiên gương mặt đỏ ửng, cô ngồi cạnh nhìn đến. Hân nở nụ cười gục xuống bàn, đôi mắt nhắm lại. Khóc mi có một giọt nước chảy dài, nụ cười vẫn hiện hữu. Nhưng lại tràn đầy ưu thương

[Ký chủ! Thật tội cho hân]

"Ngu ngốc thì chịu "

[Sao ký chủ nhẫn tâm vậy?]

"Nó ăn sâu vào máu của ta rồi "

Cô đứng dậy, ngón trở đưa lên. Bạch Thiên liền lơ lửng trên không trung bay đến giường, cô thu ngón tay lại. Hân ngã xuống cái phịch, cô đi ra ngoài đóng cửa.

Cô bước ra ngoài ngắm cảnh biển, bầu trời đầy sao lấp lánh. Mặt nước gợn sóng, tiếng gió vi vu lướt qua. Vừa lạnh lẽo vừa cho ta cảm giác yên bình. Cô ngồi trên cát, lòng nhẹ hân ra

[Ký chủ! Người vô tình như vậy? Người không có cha mẹ sao?]

"Có lẽ vậy "

[Ký chủ là ai ta cũng không thể dò được, khi liên kết với người ta đã thấy kì lạ. Nhưng dường như con Hắc Long đó biết người]

"Ừ! "

[Nhưng hân chết rồi, Hắc Long là rồng thượng cổ. Chắc chắn ký chủ có thân phận không đơn giản.]

"Phải! "

[Ký chủ! Người có thấy có tịch không?]

"Không! Nhưng ta, có một cảm giác kì lạ... Một cảm giác kì lạ vô hình. Không thể nói thành lời..."

[Ký chủ...]

"Không sao! Thời gian còn dài. Ta cứ chơi đùa trước đã "

Cô mỉm cười nhẹ, như nhớ ra gì đó liền hỏi

"Ta đã có hai viên châu "

[Phải! Còn hai viên nữa]

"Nhưng sao chỉ có 4 viên? "

[Dù là mảnh linh hồn của người đó phân tán khắp nơi. Nhưng để thu gom hết không phải đơn giản, chỉ có 4 viên châu là những mảnh linh hồn chính. Nếu thu thập đầy đủ, tự khắc những mảnh vỡ khác cũng sẽ ngưng kết lại]

"Vậy sao..."

[Chỉ cần khi ký chủ cứu được y, không chừng biết được mình là ai]

"Không... trong lòng ta... có cảm giác không nên cứu người này..."

Bằng bằng!

Cô quay lại nhìn về hướng khách sạn, tiếng súng nghe rất rõ ràng. Vì cô có Thiên Thông Nhân nên có thể nghe được ở cự li xa, đứng đây cô chạy về khách sạn. Mọi thứ thật yên tĩnh, cô bước đến phòng khi này có tiếng súng nổ. Đây là phòng của Thẩm Nhục Giới...

Cạch!

Cô mở cửa bước vào, nhìn thấy Nhục Giới đang phòng thủ trên đất. Ở phía chân có vết máu, một người đứng cầm súng. Điều kinh ngạc đó chính là Ngọc Diện, chắc cô ta muốn nhân cơ hội giết Nhục Giới để trừ đi tai họa

"Ngọc Diện...?"

Cô nhìn cô ta khiến Ngọc Diện hoảng hốt. Đôi mắt đen to tròn ánh lên sát khí, chìa súng về phía cô

"Tôi sẽ giết anh diệt khẩu "

Cô vẫn đứng yên khiến Ngọc Diện sững sờ

"Anh không sợ? Có tin tôi ngay bây giờ giết anh? "

"Bắn đi..."

"Anh... dám thách tôi? "

Ngọc Diện chân chữ nhìn cô, cô nhìn vào mắt Ngọc Diện. Cô ta né ánh mắt của cô, bỗng từ bên ngoài vang lên nhiều tiếng súng khác nhau

Bằng...! bằng bằng bằnggggg!!!!!!

Tiếng súng aka vang lên, tiếng la hét thất thanh khắp cả khách sạn. Nào đâu sự yên tĩnh khi này...? Cô nhìn ra ngoài, kéo Ngọc Diện đi. Chạy xuống sảnh, cô thấy mọi người bị khống chế rồi giết chết. Xác người la liệt khắp nơi, máu chảy dài. Một đám người mặc đồ bảo hộ đen, đeo mặt nạ đường kính. Có kẻ cầm súng, có kẻ lại cầm bình phun không biết là gì. Trên ngực trái mỗi người đều có chữ C làm bằng bạc, chữ C đó kết thành hình chim ưng rất kì lạ.

- Aaaaaaa

- Các người là a...

Advertisement / Quảng cáo

- Cứu với

- Người đầu... đến đâyyyyyy

.....

Tiếng la hét vang lên, cô núp vào một góc tối. Đám vệ sĩ khắp nơi đi vào bảo vệ chủ của mình. Cô nắm chặt tay Ngọc Diện, Bạch Thiên vì tiếng ồn nên từ phòng đi ra. Từ trên lầu hét vọng xuống

"Mẹ nó! Cha mẹ tội bay chết hay gì mà la hét um xùm vậy? Hay ai đào mộ 18 đời tổ tông nhà tội mây lên nên không cho ai ngủ. Biết mấy giờ rồi không? Chơi mất dạy như tội mây xuống còng chơi đi. Phá giấc ngủ người khác, không có giáo dục hả. Tao là lưu manh cũng biết trời đánh tránh bữa ngủ nhà "

Đám sát thủ im lặng bất động vài giây, sau đó cầm súng chìa lên phía Bạch Thiên. Hắn dụi mắt kinh ngạc né đi

Bằng bằng!

Lộn mấy vòng rồi từ trên nhìn xuống, thấy xác chết khắp nơi liền kinh ngạc đi vào phòng mặc đồ.

"Bà mẹ nó! Nhém chết, hôm nay ngày gì vậy. Xui chết mẹ luôn. Tao thề tao ghi mày vào danh sách đen, đúng là ra cửa không xem lịch mà "

Bằng! Đoàn

Đám người đó đi khắp nơi tìm người giết, Nhục Giới được bảo vệ bởi một đội lực lượng lớn mạnh, chiến đấu với bọn chúng. Mọi người sợ hãi chạy trốn. Cô nắm chặt tay Ngọc Diện, nói

"Ồ đây, đừng đi lung tung "

"Anh đi đâu? "

Ngọc Diện lo lắng hỏi

"Tôi đi tìm Nhục Liên "

Ngọc Diện nhìn theo, lấy súng ra bắn vào đám sát thủ. Cô nhanh chân chạy lên lầu, cô ta mà bị gì là xem như nhiệm vụ của cô không thể hoàn thành. Đến phòng của Nhục Liên, mở cửa nhìn căn phòng trống, nghe thấy lại

[Ký chủ! Nữ9 bị bắt rồi]

Cô lạnh lùng chạy đi, đụng mặt Bạch Thiên. Hắn nhìn cô hỏi

"Sao cậu không chạy? "

"Tôi tìm Nhục Liên "

"Khi nào rồi mà cậu còn tìm cô ta "

Bạch Thiên tức giận, cô không quan tâm chạy lên sân thượng. Bạch Thiên chạy theo, cô nhìn cánh cửa đang đóng chặt, liền đưa chân đập cánh cửa khiến nó văng ra. Cô cùng Bạch Thiên bước vào, nhìn đám sát thủ mặc đồ bảo hộ đứng đó. Nhục Liên bị đánh ngất, trối lại nằm trên đất. Một thanh niên ngồi trên lang can, mái tóc xanh dương như bầu trời nổi bật dưới màn đêm phiêu dạt trong gió. Hàng mài kiếm khẽ nheo. Đeo một chiếc kính đen che đi đôi mắt, mái cao dài. Mũi đỏ mọng hể lên nụ cười. Làn da hơi trắng. Thân hình cân đối, mặc bộ âu phục lịch lãm đen. Nhìn ra ngoài, hướng gió. Trên cơ thể tỏa ra loại khí tức gấu cọt, một mùi, ưu phiền cùng cô độc. Giống như bất cần đời vậy... Giọng nói nhẹ nhàng lạnh lẽo, nụ cười vẫn hiện hữu nhưng lại như không cười. Cơ mặt vẫn một mảng ưu tư...

" Ai? Báo danh tánh đi "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Thế Giới Đêm 7

Cô nhìn người nam nhân đó, Bạch Thiên nheo mày lại.

" Bạch nhị thiếu gia của Bạch gia, Bạch Thiên "

" Đồng Phương Hắc Nguyệt "

Người thanh niên đó không phản ứng gì, bước lên bên cạnh là một quán gia trang nghiêm đang cầm một cây gậy đứng thẳng người.

" Thiếu gia của ta là Mạc Kì Ngôn "

" Mạc Kì Ngôn... "

Bạch Thiên kinh hãi, cô nhìn qua. Tiếng nói tiêu Bát Đản vang lên trong đầu

[Ký chủ! Đó là nam phụ Kì Ngôn. Năm 15 tuổi hắn đã bị nam9 Bạch Tử Du làm mù đôi mắt. Mãi mãi không thấy ánh sáng, trong sự đau khổ hắn đã từ từ đi lên. May mắn gặp được bang chủ của Hắc Ngọc Đồng Phương bang, đến nay vẫn là 1 bang phái bí ẩn. Luôn giữ vững vị trí đứng đầu, được lão già bang chủ thu nhận. Nâng đỡ tạo ra một công ty tài chính lớn nhất nhì thế giới, sau khi vững chắc liền tìm đến trả thù. Biết nữ9 là người yêu của nam9 liền bắt đi muốn uy hiếp. Phải nói hắn hận nam9 tận xương tủy. Vốn cốt truyện là yêu nữ9 nhưng có lẽ vì sự xuyên linh hồn của nữ phụ nên hắn không còn yêu nữ9 nữa. Cũng không giúp đỡ cô ta]

Cô gật nhẹ đầu, nhìn Nhục Liên. Bạch Thiên đôi mắt sắc bén

" Người là Mạc Kì Ngôn? Bị Bạch Tử Du làm mù đôi mắt? "

Không gian im lặng, mọi thứ âm trầm đáng sợ. Kì Ngôn nhích môi, nụ cười hiện lên

" Ha! Nói đến thật đau lòng "

Cô lạnh nhạt hỏi

" Anh muốn gì? "

" Muốn gì? Mất đôi mắt "

Cô nâng nhẹ gọng kính, nhìn qua Nhục Liên

" Có ấy vô tội "

" Những kẻ bên cạnh tên khốn đó đều có tội "

Lời nói Kì Ngôn lạnh nhạt quyết đoán, cô đưa súng lên chìa vào hắn bắn

Bằng! Keng..

Viên đạn phóng đến Kì Ngôn bị chệ ra làm đôi, quán gia bên cạnh thu kiếm vào nhìn cô. Bạch Thiên nhìn qua cô nói

" Cậu cần gì quan tâm cô ta, chúng ta đi thôi. Mạc thị luôn đối đầu với Bạch gia như nước với lửa. Cậu còn ở đây sẽ bị dính dáng tới "

Cô không nhìn Bạch Thiên, lạnh nhạt nói

" Mạc thiếu! Chắc ngài đã nhầm lẫn, Nhục Liên vốn dĩ không có giá trị nào với Bạch đại thiếu gia kia. Nay anh bắt cô ấy, cũng chẳng làm được gì. Chỉ bằng thả ra? "

" Ha! Không có chút giá trị sao? Vậy ai mới có giá trị đây? "

Kì Ngôn khinh miệt, cô vẫn lạnh nhạt nói

"... Thứ ngài cần là mạng của Bạch đại thiếu gia, cần gì phải hà hiếp một cô gái bình thường? "

" Ô! Ngó lão, ông thấy sao? "

Kì Ngôn nhích môi hỏi, vẫn hướng mặt ra bên ngoài. Mái tóc xanh dương tung bay, quán gia uy nghiêm

" Đã lâu như vậy mà hắn chưa tới. E rằng như lời cậu thanh niên đây nói. "

Advertisement / Quảng cáo

" Được! Vậy thả người đi "

" Nhưng thiếu gia, Bạch nhị thiếu phải ở lại chứ nh? "

" Phải! Hắn là người Bạch gia, phải chết "

Bạch Thiên trầm mặt, nắm chặt lòng bàn tay. Nghiến răng

" Lũ khốn các người nghĩ có thể bắt lão từ? "

" Vậy không thả người "

Ngó quán gia uy nghiêm nói, sắc mặt không đổi. Cô nâng nhẹ gọng kính, ánh sáng lạnh tỏa ra, bóng Ngọc Điện xòe vào

" Hắc Nguyệt "

Cô quay lại nhìn Ngọc Điện, nheo mày

" Sao không ở dưới? "

"Tôi... kệ tôi. Cần anh quán chắc "

Ngọc Diện hất mặt quay đi, Kì Ngôn nghe thấy liền nhếch môi

"Tiếng nói này... chắc là của Ngọc tiểu thư "

" Anh là ai? "

" Mạc! Kì! Ngôn "

Vụt! Xẹt...

Lời nói của Mạc Kì Ngôn găng lên, thì một bóng dáng nhanh như cắt vụt đến chỗ Ngọc Diện. Cô nhìn đến kéo Ngọc Diện lại chắn đi

Xẹt! Phập! Vụt vụt...

Một đạo kiếm đâm xuyên qua bụng cô, máu đỏ chảy xuống, bóng dáng đó trở về chỗ cũ. Đó chính là Ngô quán gia, ông ta đang lau vết máu trên kiếm

" Hắc Nguyệt "

Bạch Thiên kinh ngạc, Ngọc Diện thì ngăn người nhìn vết thương đang rỉ máu của cô. Ngô quán gia sắc mặt trang nghiêm đứng đó

" Hiếm khi có kẻ bắt kịp tốc độ của ta. Nhưng một kiếm đó người không thể sống nổi "

Bạch Thiên nhìn máu trên bụng cô đang nhỏ giọt mà đôi mắt hồng lên tia máu, cầm súng bắn về phía bọn họ

" Lũ khốn "

Bằng bằng... Đoàng!

Leng keng...

Nhưng tất cả đều bị chém ra làm hai, vỏ đạn rơi xuống đất. Bạch Thiên kinh ngạc, cô ôm lấy vết thương nhìn qua Nhược Liên đang nằm. Kì Ngôn lên tiếng

" Vậy mà không thể trừ khử được đại tỷ của Ngọc Diện bang sao? Xem ra số cô ta chưa tận "

Ngọc Diện tức giận, đôi mắt đen hiện lên vực thẳm. Nhìn qua cô mắng

" Sao anh ngốc quá vậy? "

Cô đưa tay nâng gọng kính cười nhẹ, xoa đầu Ngọc Diện

" Ngốc quá "

Cô đi đến phía Bạch Thiên, nhìn lên trời. Nói nhỏ

" Lát nữa cậu nhanh chóng đưa Nhược Liên ra ngoài cho tôi "

" Cái gì? "

Lời nói của cô vừa dứt, liên tục những tiếng nổ vang lên

Bùm bùm!

Bạch Thiên kinh ngạc, một chiếc máy bay trên bầu trời bay tới. Kì Ngôn cười nhẹ

" Tôi rồi sao? Đi thôi. Giết được nhiều người như vậy, Thẩm gia sẽ chịu không ít trách nhiệm đâu "

Bùm bùm bùmmmmm!

Tiếng nổ vang lên chói tai, ngọn lửa lan ra như một cơn gió rượt tới đáng sợ. Cô đưa tay cầm súng bắn vào Kì Ngôn, Ngô quán gia đang đỡ hấn lên máy bay liền cầm kiếm chém đứt vỏ đạn. Đám người vệ sĩ kia cũng bắt đầu bắn đạn. Bạch Thiên chạy lên né đi ôm lấy Nhược Liên lên vai. Cô đưa tay nâng Ngọc Diện, bước đến lang can.

" Hết đường rồi, cô hãy xuống dưới. Lửa đang lan tới "

Ngọc Diện kinh ngạc bị đưa ra giữa không trung lơ lửng nhìn cô. Ngô quán gia đang chém những vết đạn liếc qua

" Cậu thanh niên, đây là sân thượng. cô ta sẽ chết đó "

Cô đưa tay nâng nhẹ gọng kính, nhếch môi

" Tôi nói không chết sẽ không chết "

Cô buông tay, Ngọc Diện rơi xuống. Tiếng la vang lên, Ngô quán gia nhìn ngọn lửa đang bốc cháy sắp lan tới liền đưa Kì Ngôn lên máy bay. Cô bước đến chỗ Bạch Thiên đang ôm Nhược Liên đá hấn xuống dưới. Bàn tay xè ra, tạo một lá chắn vô hình cho cả 3.

Bùm bùm!

Cô kinh ngạc, sân thượng một lần nữa phát nổ. Cô rơi vào dòng lửa, nụ cười nhạt vươn lên...

Bịch!

Ngọc Diện và Bạch Thiên rớt xuống dưới đất chỉ bị chấn thương. Nhìn lên trên máy bay đã đi xa, nước mắt Ngọc Diện chảy dài nhìn tòa khách sạn cao lớn đang cháy hừng hực

" HẮC NGUYỆTTTTT "

Bạch Thiên cũng sững sờ ngơ quỵ...

Trên máy bay:

Ngô quán gia nhìn Kì Ngôn, uy nghiêm

" Chắc chắn cậu thanh niên đó sẽ chết "

" Ha! Vừa bị đâm một nhát kiếm chí mạng. Lại còn bị rơi vào dòng lửa... Nếu hấn không chết thì quả thật may mắn "

" Cậu chủ định tha cho Hi Nhược Liên? "

" Ha! Ta sẽ không tha. Chỉ là tên Bạch Tử Du đó dường như trong lòng có người khác nữa. Cứ xem kịch trước đã... "

Kì Ngón cười lạnh rợn người, đưa tay gỡ mắt kính. Một đôi đồng tử xanh lá hiện ra trong veo, không một tia sáng. Chỉ là một mảng âm đạm như thể giới của hắn chỉ toàn là bóng tối... Vừa đáng sợ... lại đáng thương...

Trong không gian:

Ciara đang ngồi nhìn bảng màn hình màu xanh trong suốt, thấy cô rơi vào đóng lửa liền đứng lên. Tiếng nói của Tiểu Huyết vang vọng giữa không trung

"CIARA! KHÔNG CẦN LO LẮNG "

"Huyết Xà sir! Nhưng vương... "

"NGƯỜI AN TÂM! "

"Rõ... "

Ciara ngồi xuống, đôi mắt vẫn một màn đêm u tịch nhìn vào màn hình...

Hàng mi khẽ run, cô mở đôi mắt phượng ra, Đôi đồng tử đỏ như máu ánh lên ý cười, cô ngồi dậy. Nhìn xung quanh, đây là một căn nhà đơn sơ. Nhưng lại có nét gì đó cổ kính, cô đang ngồi trên một chiếc giường mềm mại. Cô đưa tay lấy mắt kính đeo vào, nhìn vết thương vẫn còn đó...

Một tiếng nói già nua vang lên

"Tình rồi sao thanh niên? "

Cô quay lại thì thấy ông lão đang đứng đó cầm hộp cứu thương, đó là ông lão đã chụp hình cô và Ngọc Diện...

"Ông cứu tôi? "

"Haizz! Nói là cứu chứ ta thấy không giống. Chưa gì đã tỉnh, vết thương cũng không thể trở ngại cậu. Nó khá sâu đấy, xem ra cậu rất mạnh. "

Lão già thở dài, cô nhếch môi. Nhìn ra bên ngoài đã hừng sáng

"Mấy giờ rồi? "

"Ah! 4h sáng "

"Ông cứu ta khi nào? "

"Ủm thì... "

Cô híp mắt lại nghi ngờ, lão già nhìn cô sau đó bật cười

"Ha ha ha! Cậu thanh niên, cần gì nghiêm trọng vậy. Ta rất kinh ngạc vì cậu không bị thiêu thành tro đó "

"May thôi "

"Êh! Chỉ những kẻ thất bại mới ba hoa, còn những người thực sự có thực lực lại luôn nói là may mắn "

Cô nhìn lão già bước đến đưa cho cô hộp cứu thương, lão ngồi xuống ghé gổ.

"Lão sống ở đây à? "

Advertisement / Quảng cáo

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là cánh biển trong xanh rộng lớn. Không một bóng người, tiếng sóng vỗ thật êm tai. Không khí lạnh lẽo khiến người phát run, ông lão nói

"Ta là một người khách ở đây thôi. Cậu cứ gọi ta là Derick "

"Gọi lão già được không? "

"Hề? À! Được "

Lão cười cười, cô cầm lấy ly nước uống. Lão nhìn cô hỏi

"Cậu thanh niên, đêm qua ở khách sạn đó nổ lớn như vậy. Dù lão đã già nhưng lại không ngu ngốc, đám người đó không phải là người thường. Sao cậu lại dính dáng tới họ? "

"Họ là người của Hắc đạo "

"Ha ha! Lão biết, nhưng ý lão là sao cậu lại dính tới họ? "

"Muốn báo thù "

"Báo thù? "

Lão già kinh ngạc, cô nhìn ra ngoài. Đưa tay nâng nhẹ gọng kính

"Ừ "

"Cho ai? "

"Cha mẹ "

"Cha mẹ cậu bị sát hại à? "

"Phải! Khi tôi còn nhỏ "

Lão già nghe thấy, đôi mắt hiện lên thăm dò. Sau đó cười nhẹ

"Tùy cậu, cậu nghĩ ngại đi "

Lão già đi ra ngoài, cô đưa tay tạo ra một luồng ánh sáng trị vết thương. Đôi mắt hiện lên mưu tính...

Lão già ra ngoài, đứng trên các. Con gió thổi qua mát mẻ, mặt biển dạt dào từng đợt. Đôi mắt giào hoạt hiện lên tưởng niệm...

"Chết rồi sao? "

Sau khi trị xong vết thương, cô liền đi đến khách sạn đó. Nơi đây vẫn một mảng trống trải, có lẽ vẫn chưa ai tới kịp. Cô bước đến nhìn đồng hồ, tìm kiếm gì đó...

Cô dùng Thiên Thông Nhân nhìn xuống, bỗng cô thấy một cái hộp kim loại nhỏ bị chôn vùi dưới đất cát. Đưa tay ra, nó lập tức bay vào lòng bàn tay cô. Cô nhẹ nhàng mất kính, ánh sáng lạnh tỏa ra

"Ha! Tên Thẩm Lăng đó bảo ta xem một chút. Chắc chắn có thứ đáng để biết..."

Cô rời đi, trở về ngôi nhà đơn sơ của lão già. Cô mở điện thoại lên xem, thì quả nhiên tin đêm qua đã lên top tìm kiếm. Lão già từ ngoài bước vào

"Thanh niên, cậu muốn đi đâu?"

"Trở về"

"Được! Vậy cậu đi đi"

"Ồn cứu mạng tôi sẽ không quên"

Cô đứng lên nói rồi bỏ đi, lão già mỉm cười gật đầu. Đôi mắt giào hoạt hiện lên tán thưởng cùng hài lòng...

Bạch Thiên ngồi trên ghế mà lòng không yên, Thẩm Lăng bên cạnh đang hút thuốc. Phả ra làn khói trắng lượn lờ

"Nóng lòng cái gì?"

"Lão đại! Chuyện này là sao? Anh rõ ràng biết cái tên khốn họ Mạc kia sẽ đến, vậy mà còn bảo chúng ta đến đó. Bây giờ Hắc Nguyệt đã hy sinh oan uổng, anh hài lòng chưa?"

Bạch Thiên tức giận quát, Thẩm Lăng liếc mắt, nụ cười nhạt vơn lên

"Ha! Xem như cậu ta không có bản lĩnh. Tôi từ lâu đã thấy hành động của con nhóc Nhược Giai rất lạ. Nó luôn quan sát cậu rất tỉ mỉ, lần này tôi biết ý định từ hôn của nó nên mới muốn cậu đi dự tiệc..."

"Nhưng có phải vì anh biết có Hắc Nguyệt tôi mới đi nên mới kêu cậu ấy đến?"

Bạch Thiên hỏi nhưng lời nói đã khẳng định, Thẩm Lăng nhếch môi

"Tôi không ngờ con nhóc Nhược Giai đó lại nói như vậy... Nó lại thích cậu... Ha!"

"Vậy chuyện Mạc Kì Ngôn thì sao?"

"Ha! Hắn đến là vì Bạch Tử Du. Một lòng báo thù, nhưng không ngờ lại hại chết bạn cậu. Mạc Kì Ngôn âm hiểm xảo trá, hắn còn muốn gây phiền phức cho Thẩm gia..."

"Lão đại! Anh thật quá đáng, đã biết trước mà không nói?"

Bạch Thiên nổi giận đứng lên, Thẩm Lăng nheo mày

"Bạch Thiên! Cậu chưa từng dám lớn tiếng với tôi. Hôm nay vì một thằng nhóc mà tức giận, có phải quá xem trọng hắn rồi không?"

"Hắc Nguyệt là anh em của tôi"

"Vậy thì sao? Cậu muốn tôi đền mạng?"

Thẩm Lăng đôi mắt âm tàn nhìn qua Bạch Thiên khiến hắn sững sờ, ngồi xuống nốc cạn ly rượu. Phi Thanh và Phi Long đi vào, gương mặt Phi Thanh có chút buồn bã

"Thẩm lão đại..."

"Ngọc Diện sao rồi?"

"Đã trở về bang"

"Lần này xem ra tên đó không thể hoàn thành nhiệm vụ"

"Thẩm lão đại, đại ca chết oan như vậy. Tôi muốn báo thù cho cậu ấy"

Phi Thanh nói, đôi mắt Thẩm Lăng liếc qua lạnh lẽo

"Chỉ là một tên nhóc, cần gì để tâm như vậy?"

"Nhưng cậu ấy..."

Phi Long vẫn một gương mặt lạnh lùng, Thẩm Lăng nhìn hắn hỏi

"Cậu thấy sao?"

"Tôi trung thành với người, tùy lão đại quyết định"

"Anh hai..."

Phi Thanh nheo mày, bàn tay nắm chặt lại. Không khí bắt đầu trầm xuống

"Cần gì nóng nảy như vậy?"

Tiếng nói của cô vang lên khiến ai nấy sững sờ, đáy mắt Thẩm Lăng xẹt qua tia kinh ngạc. Bạch Thiên thấy cô liền vui mừng chạy đến ôm chầm

"Hắc Nguyệt! Cậu không sao... thật tốt"

Cô đẩy hắn ra, phũ phàng. Chán ghét nói

"Nói thì nói, cần gì ôm ấp như vậy?"

"Xì! Vẫn đáng ghét như ngày nào"

Bạch Thiên khinh bỉ, nhưng đáy mắt lại có sự vui vẻ. Thẩm Lăng cầm ly rượu trên tay

"Cậu đại nạn không chết, sẽ có phúc lớn"

"May mắn thôi"

Cô bước đến ngồi xuống, Phi Thanh thấy cô liền vui mừng

"Đại ca! Cậu thật sự không sao. Phước lớn mạng lớn"

"Phiền chị lo lắng rồi"

"Ha ha! Không có "

Cô nhìn qua Thảm Lãng đang quan sát mình, đáy mắt hần hiện lên khó dò

" Vết thương thế nào? "

" Không sao! May là có người cứu giúp "

" Ai? "

" Một lão già định cư trên biển "

" Ha! Tuy nói cậu thoát khỏi biển lửa. Nhưng vết kiếm của Ngô quân gia kia người thường chưa đến 10" đã chết. Ông ta từng là một tay kiếm siêu đẳng, cậu có thể sống sót thì xem ra sức mạnh không nhỏ "

Thảm Lãng nhếch môi nói, cô khẽ nâng gọng kính

" Lão đại quá khen "

" Tôi đã quá xem thường cậu "

Thảm Lãng rót rượu vào ly cho cô, cô nhếch môi. Từ tay đưa ra cái hộp kim loại nhỏ khi trước kiếm được.

" Lão đại! Tôi tìm thấy nó ở đồng tro. Chắc anh nên nói rõ rồi nhỉ? "

Thảm Lãng thấy liền kinh ngạc, lúc sau liền cười nhẹ

" Quả nhiên lợi hại, nếu em gái ta mà biết bị mất nó. Không biết sẽ nổi giận thế nào "

Advertisement / Quảng cáo

"... "

" Đó là một mảnh của pha lê đen huyền thoại "

Cô nheo mày lại, Thảm Lãng cầm lấy chiếc hộp xoay.

" Từ những thế hệ trước, các tổ tiên của thế giới ngầm đã cùng nhau hợp lực chống đối lại bạch đạo. Và tạo ra một viên pha lê đen tượng trưng cho kẻ cầm quyền. Được làm từ những thứ quý giá nhất thế gian, nghe nói khi xưa có một nữ nhân đã gây không ít sóng gió cho Hắc Bạch lưỡng đạo. Cũng chính là người tạo ra pha lê đen, một bảo vật tượng trưng cho kẻ mạnh nhất. Từ khi cô ta chết, pha lê đen đã bị nhiều người truy tìm. Nhiều cuộc chiến đẫm máu đã diễn ra vì tranh giành nó... muốn vân xác người đã ngã xuống "

Cô nheo mày lại, khẽ nâng gọng kính. Bạch Thiên bên cạnh uống rượu trầm ngâm, cô hỏi

" Vậy tại sao nó lại được chia ra? "

" Ha! Các tổ tiên khi trước vì không nỡ lòng nhìn thấy Hắc đạo bị tan rã, chiến tranh liên miên. Bạch đạo sẽ có thể nhân cơ hội mà ra tay, nên quyết định chia pha lê đen ra thành 4 mảnh. Chia cho 4 đại thế gia đứng đầu Hắc đạo. Đó là Bạch gia, Ngọc gia, Thảm gia, và một thế lực lớn mạnh đang giữ vị trí đứng đầu của thế giới đêm. Có thể gây ảnh hưởng rất lớn, nhưng may là thế lực đó luôn đứng im bất động. Không gây hại gì cho những bang phái khác "

Cô nhắm nháp rượu, nụ cười vơn lên. Thảm Lãng tiếp tục nói

" Tuy đã giải quyết được nhưng trong tôi ai nấy đều muốn sở hữu nó. Ngọc gia bây giờ là thế lực thứ 4, nên luôn bị đánh động nhiều hơn. Còn ta, mảnh pha lê đã bị đánh cắp... "

" Và kẻ đánh cắp nó không ai khác là Thảm tiểu thư? "

Cô dựa vào ghế, Thảm Lãng mở ra chiếc hộp kim loại thành từng mảnh. Tiếp tục nói

" Phải! Con nha đầu đó vậy mà lại dám ngang cồng như vậy. Nhưng có thể tạo ra bang phái đứng thứ 3 và còn lấy được đồ vật của ta, quả rất có thực lực "

Thảm Lãng nhếch môi, tay không ngừng hoạt động

Brốp... rắc...

Chiếc hộp mở ra, từ bên trong một ánh sáng đen xuất hiện. Lung linh đến mức chói mắt, Thảm Lãng lấy ra một mảnh pha lê đen tuyền, nó có thể phản chiếu lại mọi thứ. Mọi người kinh ngạc nhìn, cô nheo mày lại. Phi Thanh ồ lên

" Thật đẹp quá, không giống như những viên pha lê bình thường "

Ánh sáng nó tỏa ra như muốn bao phủ lấy tất cả, cô uống rượu, liếc qua hỏi

" Vậy lão đại muốn gì? "

Thảm Lãng nhếch môi, dựa lưng vào ghế

" Tôi muốn các cậu đi tìm mảnh pha lê tiếp theo của Bạch gia đã bị đánh mất. Hiện tại sắp được bày bán bởi một cuộc đấu giá. Vì một lần bất cẩn mà Bạch Tử Du đánh mất nó, rơi vào tay một thương nhân, bọn họ không biết giá trị của nó nên đã đem ra bán. Bạch gia nhất định sẽ không bỏ qua, lấy lại bằng được mảnh pha lê. Nhiệm vụ này là nhiệm vụ tối mật "

" Sao lão đại lại muốn tôi làm? "

Cô nhếch môi, Thảm Lãng hút thuốc phả ra làn khói

" Tôi trọng dụng cậu, đừng làm tôi thất vọng "

" Vậy mục đích anh kêu tôi tiếp cận Ngọc Diện cũng là vì mảnh pha lê đó? "

" Phải "

" Được rồi! Lão đại đã cho tôi cơ hội thì nào dám từ chối. Đi trước "

Cô đứng lên, Bạch Thiên đi theo sao khoát tay lên vai cô

" Lần này phiền đây, tôi không tiện ra mặt. Giao lại cho cậu và hai anh em họ Phi kia "

" Ừ... "

Cô vừa đi vừa trầm tư, con gió lướt qua. Đôi mắt sau mắt kính của cô hiện lên sát khí cùng tàn bạo. Sự hứng thú cũng hiện rõ, khẽ nâng nhẹ. Nụ cười vơn lên...

" Ma pháp Hắc Âm...? Thú vị đây... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Thế giới đêm 8

Bạch Thiên kéo đeo theo cô, choảng vai nói

"Này! Chúng ta đi ăn mừng đi "

"Sao phải ăn mừng? "

Cô lạnh nhạt hỏi

"Tất nhiên là mừng cậu đại nạn không chết rồi. Đi đi, có biết tôi đã lo cho cậu lắm không? "

Bạch Thiên uể oải nói, cô nhếch môi nhìn đồng hồ. Khẽ nâng gọng kính

"9h rồi! Đi ăn thôi "

"Được nha! "

Bạch Thiên vui vẻ, từ phía sau tiếng gọi của Phi Thanh vang lên

"Đại ca "

Cô nhìn lại mỉm cười nhẹ

"Có chuyện gì sao? "

"À! Mừng cậu trở về. Tôi mời cậu đi ăn "

"Vậy đi chung đi "

"Được! "

Phi Thanh vui vẻ gật đầu, Bạch Thiên liếc qua khó chịu. Phi Long từ phía sau đi đến

"Đi cùng "

Cô nhếch môi không nói gì cùng bọn họ đi, cô ngồi trên xe moto của Bạch Thiên. Con gió mát thổi qua khiến tâm tình cô thư giãn, nhớ ra gì đó liền dựa sát gần vai Bạch Thiên hỏi

"Nhược Liên sao rồi? "

"... Cô ta ỏn! Chỉ bị ngắt xiu và trầy xước "

Bạch Thiên không vui nói

"Vậy Ngọc Diện? "

"Chưa chết được! Trở về bang rồi "

"Ừm... không sao là tốt... "

"Này! Vô tâm vừa thôi. Tôi cũng bị thương đấy "

Bạch Thiên nổi giận, cô lạnh nhạt

"Cậu mạnh như vậy! Và lại đang sống sờ sờ, hỏi làm gì? "

"Này này! Chẳng lẽ cậu đợi tôi chết rồi mới tới thấp nhàn? "

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Thiên tức giận, cô nhếch môi

"Chắc vậy "

"Cậu... đồ bạc tình bạc nghĩa "

Bạch Thiên dừng lại trước một nhà hàng khá lớn, trang trí giản dị. Cô nhìn đến gạt nhẹ đầu, bọn cô bước vào lập tức có nhân viên ra đón

- Xin chào quý khách! Mời mọi người vào phòng 006

Khi bọn cô vào liền ngồi xuống ghế sô pha, nhân viên hỏi

- Quý khách dùng gì ạ?

"Đem hết tất cả món ăn và rượu ra đây "

Bạch Thiên phát tay nói, nhân viên lui ra. Phi Thanh bĩu môi

"Tôi thấy cậu kêu hơi nhiều rồi đó, Cuồng Sát "

"Chị biết gì? Hôm nay phải làm một bữa hoành tráng mừng bạn tôi. Ăn không hết thì bỏ "

"Xi! Đúng là Bạch nhĩ thiếu gia có khác "

Phi Thanh bĩu môi, cô nâng nhẹ gọng kính nhìn Phi Long nãy giờ im lặng.

"Lão đại kêu anh đến giám sát tôi sao? "

Cô không chút nhân nhượng cầm ly rượu vang lên uống hỏi, Phi Thanh kinh ngạc

"Làm sao thể được, cậu là đại ca của chúng tôi mà "

"Chị không cần gọi đại ca. Nghe kì lạ, gọi Hắc Nguyệt là được "

"Ừm... "

Cô liếc qua Phi Long, hần vẫn lạnh lùng

" Phải "

" Anh hai... "

Phi Thanh nheo mày kinh ngạc, cô cười nhẹ

" Không sao! "

Bạch Thiên khó chịu nhìn Phi Long

" Tên lão đại đó đúng thật là... "

" Chuyến đi sắp tới sẽ thế nào? "

Phi Long lạnh lùng hỏi, cô nhếch môi nói

" Chắc chắn những bang phái lớn nhỏ sẽ đến. Cũng sẽ cho người đi trộm trước, nhưng theo như thông tin tôi biết thì người thương nhân kia cũng không phải hạng thường. Buổi đầu giá này rất quan trọng, dám làm ăn với hắc đạo xem ra cũng có chút tiếng tăm. Họ sẽ không để ai lấy được đồ từ chỗ mình "

Phi Thanh gạt đầu

" Lần này sẽ có những nhân vật lớn xuất hiện. Xem ra sẽ có một cuộc chiến đẫm máu "

Bạch Thiên gác chân lên bàn, bộ dạng cả lợ phát phờ

" Lần này Bạch gia sẽ xuất hiện, nên tôi không ra mặt. Chỉ âm thầm trợ giúp trong tối "

" Chúng ta nên có kế hoạch cụ thể "

Phi Long lạnh lùng, một bộ dạng trang nghiêm. Từ ngoài phục vụ mang đồ ăn vào, sau đó lui ra. Cô cầm đĩa lên

" Ăn đi! Còn về kế hoạch... "

Cô vừa nhai vừa nói, nâng nhẹ gọng kính sáng lạnh. Nụ cười vươn lên

" Cho người đi tìm hiểu địa hình trước đã "

Phi Thanh lấy ra cái Ipad lớn, vừa ăn vừa đưa cho cô nói

" Tôi đã cho người điều tra, cậu xem đi "

Cô cầm lấy mở ra xem, gạt nhẹ đầu

" Trên biển sao? "

" Phải! Buổi đầu giá sẽ được tổ chức tại đại sảnh lớn của du thuyền. Người thương nhân có tên là Lâm Hựu, 40 tuổi. "

Phi Thanh nói, cô đưa tay quét xung quanh

" Cho 10 người mai phục trên thuyền, 10 người gọi lặn xuống biển. Và một chiếc máy bay, giờ tổ chức là 18h, chúng ta lên thuyền 16h. Kết thúc buổi đầu giá tầm 19h. Đến lúc đó cho người cài bom vào sấn trên thuyền, khi thuyền nổ, nhân cơ hội bắt bả già Lâm Hựu đó. Vì trên thuyền để tránh biết mặt nên mọi người sẽ đeo mặt nạ, lần này cứ dựa theo tình hình mà làm "

Cô lạnh nhạt nói, Phi Thanh ngăn người gạt đầu.

" Cậu nghĩ chúng ta có lấy được mảnh kim cương đen không? "

" Có thể. Khi ra giữa biển mọi người hãy cẩn thận. Tuyến độ ở đó dập dờn, dễ chết đó "

Cô vừa nhai vừa nói, Bạch Thiên choàng vai cô chán ghét nói

" Hôm nay là ăn mừng, sao lại là nơi tụ họp cho các người nói chuyện chính sự rồi? Nào! Ăn đi "

Mọi người cùng ăn uống vui vẻ, Phi Thanh và Bạch Thiên nói chuyện nhộn nhịp. Uống hết chai này tới chai khác, Phi Long vẫn ngồi yên một chỗ uống, cô cười nhẹ. Gương mặt Bạch Thiên hơi dò lên

" Ưc... nào... cạn "

" Ha ha haaaa! Cuồng Sát, cậu... nác... say rồi "

Phi Thanh đưa rượu cụng ly, cô nhếch môi. Vẫn tiếp tục ăn uống

" Một lũ ó họp "

Mấy ngày sau cô trở lại trường, đám nữ sinh vây quanh cô hỏi thăm. Giờ ra chơi cô quyết định đi tìm Nhục Liên, nhưng khi đến lớp thì không thấy. Cô chặn 1 nữ sinh lại, cô ta đó mặt

- Có chuyện... chuyện gì sao?

" Cậu biết Nhục Liên đâu không? "

- À! Tôi thấy cô ta đi chung với Bạch đại thiếu gia rồi

" Cảm ơn "

Cô dùng Thông Thiên Nhân tìm vị trí Nhục Liên, thì biết được cô ta đang ở cùng Bạch Tử Du ở khuôn viên trường. Nơi đây không một bóng người, cô núp vào một góc quan sát. Nhìn hai người đối diện nhau, Nhục Liên cười nhẹ

" Anh... nói gì? "

" Chia tay đi "

Bạch Tử Du lạnh lùng rút tay vào túi quần, thân mặc bộ đồ học sinh càng toát lên vẻ lạnh từ cùng âm hiểm. Nhục Liên nước mắt chảy xuống

" Vì Thảm tiểu thư sao? "

" Không liên quan tới em ấy, tôi chán cô rồi "

" Anh... em chỉ muốn hỏi một câu... Từ trước đến nay, anh đã bao giờ... yêu em chưa? "

Đôi mắt Nhục Liên ngẩn lệ, Bạch Tử Du hơi nheo mày

" Chưa! Tôi nhận ra người tôi yêu là Nhục Giai. Tôi đến bên cô là vì quá mù quáng không nhận ra tình cảm của chính mình. Ổn cứu mạng khi trước xem như tôi đã trả, tôi và cô từ nay đường ai nấy đi. Không liên quan đến nhau "

Nhược Liên cười nhẹ, lau nước mắt

" Phải! Anh đã trả ân rồi. Nhưng đó không phải trả, mà là nợ. Anh khiến em đau như vậy, là xem như trả ân rồi sao? Khái niệm của anh thật kì lạ, nhưng đành chịu. Sai lầm của em chính là yêu anh, ngay từ đầu vốn anh không nên trả ân tình gì cả. Vì anh chỉ làm em tổn thương hơn thôi... Nhưng em vẫn chúc anh hạnh phúc bên người anh yêu. Cảm ơn những ngày qua "

Bạch Từ Du lạnh lùng quay đi, bóng lưng dần khuất. Khi hẳn hoàn toàn biến mất cũng là lúc nước mắt Nhược Liên chảy xuống. Cắn nhẹ môi, giọng nói mang theo đau đớn

" Anh trả hay nợ em?... Không! Ngay từ đầu là em nợ anh mới đúng. Có lẽ kiếp trước em đã làm gì sai, nên kiếp này phải trả lại. Kết thúc rồi, từ nay về sau. Đường ai nấy đi, chúc anh hạnh phúc.... "

Nhược Liên đưa tay ôm lấy trái tim, từ phía sau một đám nữ sinh xuất hiện.

" Ái chà! Bị bỏ rơi rồi sao? Thật là một con chó tội nghiệp "

Cô trong góc tối khẽ nâng mắt kính, nụ cười vuron lên. Nhược Liên kinh ngạc, sau đó lau nước mắt bình thản

" Lệ Lệ... có chuyện gì sao? "

" Ấy dà! Mây dám gọi tên tao luôn ấy? "

Lệ Lệ cầm đầu khoanh tay đứng nhìn Nhược Liên chán ghét cùng khinh bỉ. Nhược Liên cười nhạt

" Không gọi tên, chứ gọi là gì? "

" Mày gan to lắm, nhưng cũng chỉ là một con đỉm bị đàn ông vứt bỏ. Không đáng một xu "

Nhược Liên nhìn những nụ cười khinh miệt, cười nhạt

" Tôi sống thế nào không cần cậu quan. Cậu rảnh đến mức lo lắng cho cuộc đời người khác sau? Cậu có khác gì tôi à? "

Advertisement / Quảng cáo

" Mày... "

Bốp!

Bên má trái Nhược Liên hiện lên vết đỏ, Lệ Lệ tức giận đã tát cô ta một cái. Nhược Liên vẫn đứng đó, đôi mắt lạnh nhạt

" Tôi nói sai sao? "

" Mày...! Giỏi lắm con chó. Mày đừng nghĩ đám nam nhân kia thích mày thì mày được làm phượng hoàng. Rồi mày cũng bị vứt bỏ, để tao giúp mày thoát khỏi số phận đó. Chịu không? "

Lệ Lệ cười lạnh cầm cái lược lam trên tay, hồ lớn

" Đánh nó cho tao "

Đám nữ sinh xông vào đánh Nhược Liên mấy cái, bắt cô ta quỳ xuống đất. Lệ Lệ nắm lấy tóc Nhược Liên kéo lên. Lược lam kẻ sát mặt, nụ cười điên loạn

" Cho mày vài vết rạch, chắc sẽ đẹp lắm "

Nhược Liên ngoan cường nhìn Lệ Lệ, cười khẩy

" Cứ rạch đi, bất quá xấu xí một chút. Không thể chết được "

" Ha ha! Mày giỏi lắm, để tao xem mày chịu được bao lâu "

Tách tách!

Lệ Lệ định rạch vào mặt Nhược Liên, vừa mới đưa được một đường nhỏ. Liền có tiếng chụp hình vang lên gây sự chú ý, đó không ai khác là cô. Cô cầm điện thoại trên tay, nhếch môi.

" Tôi nghĩ những tấm ảnh này rất giá trị "

Đám nữ sinh tùm lại nhau, thả Nhược Liên ra. Cô bước đến nhìn Lệ Lệ, cười nhạt. Lệ Lệ nắm chặt lòng bàn tay

" Cậu muốn gì? "

" Ô! Không muốn gì cả "

" Khốn kiếp "

" Hừ? "

Cô nhếch môi, Lệ Lệ phát tay

" Đi thôi "

Nhược Liên nhìn theo đám người Lệ Lệ, sau đó nhìn qua cô. Cười mỉm

" Cảm ơn cậu "

Cô đưa tay lau giọt máu trên mặt Nhược Liên, nắm lấy Nhược Liên ôm vào khiến cô ta hoảng hốt. Giọng nói cô nhẹ nhàng vang lên

" Khóc đi "

Nhược Liên kinh ngạc, cắn chặt môi. Nước mắt chảy xuống, tiếng nấc vang lên

" Hic... t...tại sao... tại sao... Khi tớ cần anh... ấy... thì anh ấy lại quay lưng... hu hu... tại sao... tại sao lại như vậy... "

Con gió lướt qua, tiếng khóc tê tâm liệt phế vang vọng được cuốn vào không trung. Một bari vui mừng đang ướt đẫm nước mắt, cho người con gái đang đau đớn xả hết mọi nỗi buồn. Một trái tim đang tan vỡ, và một con người tưởng như quan tâm đến... nhưng thực chất lại là kẻ vô tình đến máu lạnh. Khẽ nâng gọng kính, nụ cười cô vuron lên lạnh lẽo. Nhưng liệu ai thấy được nó? Không một ai sẽ thấy được bản chất thật của con người này...

Một thân ảnh khác đang nhìn bóng lưng cô, Bạch Thiên nhìn đến đôi mắt sâu thẳm hiện hữu khung cảnh xinh đẹp ấy. Nụ cười nhếch lên khinh miệt, sự khó chịu nơi đáy lòng trào phát. Sau đó quay đi chỉ để lại tiếng hừ lạnh...

Cô đưa Nhược Liên về nhà, đứng trước phòng trọ, Nhược Liên nhìn cô

" Cậu không vào sao? "

" Không cần! Đã chiều rồi. Tớ về đây "

Cô đưa tay vén lộn tóc cho Nhược Liên, cô ta đỏ mặt nói khề

" Cảm on... "

" Không có gì "

" Đi đường cẩn thận "

Cô chạy xe đạp trên phố, hương thụ con gió mát. Con người lác đác đi, bỗng điện thoại cô reo lên.

" Alo? "

" Hắc Nguyệt! Lão đại bị tập kích. Hiện đang bị thương, mau đến. "

Tiếng nói Phi Thanh gấp gấp vang lên, cô nheo mày nhìn địa chỉ Phi Thanh gửi qua. Sau đó chạy vụt đi...

30" sau cô dừng lại trước một biệt thự rộng lớn. Đám vệ sĩ đang canh cửa nhìn thấy cô liền cho vào...

Cô bước đi nhìn xung quanh, cảnh vật thư thả lộng lẫy. Một nữ hầu bước ra

- Ngài là Đông Phương thiếu?

" Phải "

- Mời đi lối này

Cô đi theo nữ hầu lên thang máy, nữ hầu nhấn tầng số 8. Khi bước ra cô dọc theo dãy hành lang mà đi, dừng trước một căn phòng

- Mời ngài vào

Cô mở cửa đã thấy mọi người tập trung. Thẩm Lăng mặc chiếc áo sơ mi đen bung hết cúc áo để lộ cơ thể, trên bụng là vết thương được băng bó kĩ lưỡng. Bạch Thiên ngồi đó trầm tư, cô bước vào hỏi

" Ai ám sát anh? "

Thẩm Lăng liếc qua cô, đưa tay cầm lấy ly rượu.

" Lão già của Phùng bang "

" Phùng bang? "

Cô ngồi xuống nheo mày, Phi Thanh giải thích

" Phùng bang có gia chủ là Phùng Hành. Đã hơn 70 tuổi, là gia chủ đời trước. Cùng các gia chủ của các thế gia có quan hệ khá tốt, khi Thẩm lão gia truyền lại chức vị cho lão đại thì ông ta bắt đầu lộng quyền. Thường xuyên gây khó dễ cho bang phái chúng ta "

Cô nheo mày lại, nhìn đến Thẩm Lăng

" Lão đại! Sao không diệt ông ta? "

" Không thể! Ông ta hành tung bí ẩn, khó lường trước được. Nếu tính toán sai lập tức sẽ rơi vào lưới của ông ta "

Thẩm Lăng lạnh lùng nói, cầm điều thuốc trên tay. Bạch Thiên hỏi

" Chẳng lẽ món nợ này không trả? "

" Trả! Chắc chắn phải trả. Phi Long, người dò xét xem lão ta đang ở đâu "

" Rõ "

" Tốt! Các người chuẩn bị hai ngày nữa đi đi. Buổi đầu giá lần này phải giành cho được mảnh pha lê đen. Còn cậu, cầm lấy nó đi "

Thẩm Lăng quyết tuyệt nói, đưa cho cô một thanh súng bạc... Cô gật đầu. Bọn cô ra ngoài, Bạch Thiên đi bên cạnh không thêm nói câu nào. Cô nâng nhẹ gong kính hỏi

" Sao vậy? "

" Hừ! Tôi tưởng cậu đang ân ái với người tình của cậu chứ "

" Hừ? "

Bạch Thiên quay mặt bỏ đi, cô lạnh nhạt không quan tâm. Nụ cười vươn lên bí ẩn...

" Phùng Hành...? Chắc chắn lão biết được kẻ thù đã giết cha mẹ ta... "

Trước ngày tham dự buổi đấu giá...:

Màn đêm như một mảnh vải không màu bao phủ tất cả, tại một khách sạn lớn ở New York. Từ dãy hành lang yên tĩnh không bóng người, một thân ảnh xuất hiện. Chiếc áo choàng đen che đi cơ thể khiến người khác không thể nhận ra đó là nam hay nữ. Chiếc mặt nạ huyền bí càng trở nên âm thầm. Cô bước đi, những camera chiếu vào nhưng không thể thấy cô. Cô đi đến cuối dãy hành lang, một căn phòng có vẻ sang trọng được canh gác. Cô vung tay, lập tức hai tên vệ sĩ chết đi

Cạch!

Vừa mở cửa cô đã thấy một lão già đang ân ái với một đám nữ nhân trên giường. Lão già tức giận

" Ai? Dám xông vào phòng ta? "

Bằng bằng bằng!

Cô bắn chết đám nữ nhân đó, lão già sợ hãi lùi lại

" Máy... máy là à? "

" Ông là Phùng Hành? "

" P... phải.. "

Phùng Hành run rẩy, cô bước đến ngồi xuống ghế. Lôi lão từ trên giường quỳ xuống đất

" Ông có quen Đông Phương Lạc và Mai Tổ Tổ hay không? "

Advertisement / Quảng cáo

Phùng Hành kinh ngạc, đó chính là cha mẹ của cô ở thế giới này. Ông ta im lặng, cô dùng dao chặt đứt lỗ tai ông ta

" Aaaaaa "

Tiếng la hét chói tai, máu chảy dài. Ông ta run rẩy

" Q...quen...! Họ... họ cũng là tiểu bối... của ta... Năm xưa... ta cùng cha của Đông Phương Lạc là bạn bè... "

Cô gạt nhẹ đầu, tiếp tục hỏi

" Trong vụ tai nạn xe, ai đã sắp đặt? "

" Ta... ta không biết... "

Phùng Hành lại im lặng, cô đưa dao chặt bàn tay trái của lão

" Aaaaaa... tha... tha... cho tôi... "

" Nói "

" Tôi... nói... nói... Đó là... Bạch gia... "

Cô nheo mày lại, chiếc mũ đen và mặt nạ đã che đi gương mặt nên lão không thấy được cảm xúc của cô. Phùng Hành nói tiếp

" Năm xưa... Bạch lão gia đã lên kế hoạch giết chết con trai của Đông Phương lão gia cùng cháu lão. Nhằm khiến cho cả gia tộc Đông Phương tuyệt tử tuyệt tôn. Vì vốn Đông Phương lão lúc bấy giờ chỉ có một đứa con trai. Ta là bạn lão nên biết được "

Cô nheo mày, lạnh nhạt

" Sao lúc đó ông ta không bảo vệ con cháu mình? Với thế lực của ông ta chẳng lẽ không biết kịp thời? "

" Vì... vì lúc đó Đông Phương Lạc đã bị đuổi khỏi nhà. Thành nhóc đó có chấp đòi cưới Mai Tổ Tổ. Đông Phương lão vì tức giận mà đuổi nó đi, sau này khi bọn họ chết lão mới biết mình có một đứa cháu. Nhưng có lẽ cũng bị cháy thành tro rồi... "

" Bạch gia... "

" Phải... phải! Bạch gia và Đông Phương gia đối đầu với nhau nhiều năm. Nhưng vẫn luôn thua, nên mới thừa cơ hội giờ trò "

Phùng Hành sợ hãi dè phòng nhìn cô, cô nhếch môi.

" Nhưng tôi nghĩ ông cũng có phần tham gia đó... "

" Cái gì... cái gì chứ "

Phùng Hành sợ hãi không hiểu. Cô đứng lên

" Vậy ra Đông Phương là một thế lực lớn, Bạch gia cũng phải thua thì chỉ có một thế lực mà thôi. Những thông tin rất hữu ích đấy "

"... Vậy... có... thế t...tha... "

Phập!

Cô cắm cây dao vào đầu Phùng Hành, bàn tay chế xuống khiến cái đầu Phùng Hành tách ra làm hai. Một đường dài xuống cầm nhưng không đứt, lão ngã xuống. Cô cười nhẹ bước đi

" Xem ra... việc cần làm còn lại là chờ đợi "

Thần ảnh có biến mất không dấu vết, máu chảy ra. Mùi hôi tanh luân động khắp không trung, những kẻ đã chết nằm trên đất lạnh. Đôi mắt vẫn còn mở to tràn ngập sợ hãi, như vừa nhìn thấy một con ác quỷ...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Thế giới đêm 9

Trong căn phòng rộng lớn, người nam nhân ngồi trên sofa mang theo khí tức lãnh đạo. Ly rượu vang trên tay khẽ lắc, từ ngoài Phi Long đi vào. Trên tay là một thần thể đã chết, quăng xuống đất. Hàng mấy người nam nhân khẽ nheo lại

" Lão đại! Khi tôi đến thì lão đã chết rồi "

Thẩm Lăng liếc nhìn cái xác đó, giọng nói lạnh lùng

" Ai giết? "

" Không rõ! Camara không ghi lại được hình ảnh gì. "

" Điều tra cho kỹ "

" Rõ "

Cô ngồi trong bồn tắm, nhìn lên trời. Ciara đi vào mang cho cô một đĩa trái cây và rượu. Tiến đến xoa bóp cho cô

" Vương! Người dạo này ít về quá "

" Sao? Người chán à? "

" Không ạ "

" Mấy con vật nhỏ sao rồi? "

" Các sứ thần vẫn đang tu luyện. Chắc sắp ra rồi "

Cô gạt nhẹ đầu, nhìn qua Ciara

" Người hình như đầu cần tu luyện "

"Nhờ hồng phúc của người mà ta đã có sức mạnh tuyệt đối "

"Tuyệt đối? Người sai rồi, thế gian... không ai có sức mạnh tuyệt đối.. "

Cô nhếch môi nhăm nháp ly rượu, Ciara ngán ra sau đó gặt đầu

"Vương nói đúng "

Sau khi thư giãn tinh thần xong, Ciara liền đưa cô đến chiếc bàn ăn dài. Trên bàn có rất nhiều món, có cả món shushi cá ngừ mà tiểu Bát Đán thích ăn. Cô cầm đĩa lên, Ciara đứng bên cạnh nói

"Vương! Đây là đồ ăn ta chuẩn bị cho người "

Advertisement / Quảng cáo

"Tốt lắm! Để ta dùng thử "

Cô gấp miếng thịt bỏ vào miệng, hương vị đậm đà, ngọt bùi. Cô gặt đầu cười nhẹ... Định lên tiếng thì...

"YÀ HÚ! THOÁT VỎ RÓI!!!!!! Có mùi gì thơm vậy ta "

Tiếng nói tiểu Bát Đán vang vọng cả không trung, cô bỏ đĩa xuống lay trán

"Sao nó lạ đúng lúc mình ăn là xuất hiện vậy. Thế nào tiểu Huyết cũng ra luôn.. "

Tiểu Bát Đán lơ lửng giữa không trung, khi thấy cô liền nhào đến

"Ký chủ! Ta nhớ người lắm. Người cũng nhớ ta lắm đúng không nè. Lại đây ta thơm một cái "

Tiểu Bát Đán chu mỏ nhỏ ra, thân hình ục ịch dễ thương trắng muốt tiến gần tới mặt cô. Bỗng tiểu Huyết xuất hiện, đưa đuôi vào miệng nhỏ của tiểu Bát Đán cười gian

"Người thương ta cũng không cần biểu hiện rõ như vậy "

Tiểu Bát Đán lấy cái đuôi tiểu Huyết ra, tức giận nắm lấy đuôi nó quất loạn xạ khiến tiểu Huyết quay vòng trên không trung. Miệng nhỏ ị ối

"Con rần thú! Người dám đưa cái đuôi xấu xí của người vào miệng lão tử. Sao người không đi chết đi, nhìn thấy người là ta phát ói rồi "

Tiểu Huyết đang xoay vòng trên không trung, không biết trời đất gì. Nhảy lên bàn thoát khỏi sự khống chế của tiểu Bát Đán, nói

"Con hồ ly mập nhà người mới xấu. Lúc nào cũng khiến chủ nhân bực mình "

"Người nói ai mập? Ta đây là hơi tròn một chút, rất đáng yêu nha "

"Đáng yêu cái con khi, đáng ghét thì có "

"Người đồ rần thú, sao không có vạ tía sét đánh chết người đi "

"Người trù ai vậy hả? Có tin ngay bây giờ ta kêu Ciara mần thịt người không đồ con hồ ly mập "

.....

Thế là cuộc chiến tranh cãi lại bắt đầu, cô cầm đĩa tiếp tục ăn. Ciara lấy con dao ra, gương mặt bình thản hỏi cô

"Vương có muốn ăn thịt rần với hồ ly không? "

"Được đó! "

Tiểu Bát Đán nghe thấy nhìn qua cô, hai mắt tròn xoe

"Ký chủ! Người nỡ ăn thịt ta sao? "

Tiểu Huyết xì mũi, nhảy lên vai cô. Cái mặt nhỏ cọ cọ vào mặt cô

"Chủ nhân! Mần nó đi, đừng mần ta "

"Con rần thú! Người nói gì hả? "

"Người mập như vậy, lên thớt được rồi. Ta ốm yếu, xương không nên chủ nhân sẽ không ăn được "

Tiểu Huyết cười gian nói, tiểu Bát Đán tức giận. Tiểu Hắc từ không trung bay đến đậu lên ghế, đôi mắt xám nhìn hai đứa nó

"Hai người ngoài cái nhau còn làm gì được? "

Tiểu Bát Đán thấy tiểu Hắc liền nhào tới

"Hắc Hắc! Tại con rần thú này tức hiệp ta. Có phải nên mần nó không? "

Tiểu Huyết nheo mày khó chịu, nhào đến tiểu Bát Đán quần lấy nó. Nói

"Thịt rần có độc, người muốn hại chết chủ nhân à? "

"Người con rần thú, cút xuống "

Cô nhìn qua tiểu Hắc đang ăn hỏi

"Tu luyện xong rồi? "

"Đúng vậy chủ nhân! Ta đã có thể hóa thành hình người, nhưng lại có giới hạn "

Cô gặt đầu, tiểu Bát Đán cái mặt nên ăn shushi ngon lành. Cô nhìn qua

"Hai người thì sao? "

"Ký ừ yên âm, a óng hắc ác (Ký chủ yên tâm, ta giống Hắc Hắc) "

Tiểu Bát Đán ngón một họng, tiểu Huyết khinh thường

"Tham ăn như vậy, chắc hình người cũng mập mập không kém "

"Ười ói xấu (Người mới xấu) "

Tiểu Huyết thân rắn nhảy trên không trung lượn một vòng

Bùm!

Lần khỏi tỏa ra, từ không trung một cậu bé xuất hiện. Mái tóc đỏ có một ngọn lửa trên đầu. Đôi mắt khê mờ màu tím than âm tàn. Mũi cao, môi hồng. Làn da lúa mạch khỏe mạnh. Thân hình cao khoảng 1m5. Hàng mày đậm khê hếch lên ngạo mạn. Thân thể mặc bộ đồ đồ lịch lãm. Móng tay dài sắc nhọn cũng đỏ nốt. Cò gât đầu nhìn tiểu phú soái tuần mỹ đó, một vẻ đẹp ngạo mạn, độc ác. Tiểu Huyết nhìn cò

"Chủ nhân! Thấy thế nào? Đây là hình dáng của ta "

Cò cười nhẹ gât đầu, tiểu Hắc cũng nâng kính nhỏ

"Không tồi "

Tiểu Bát Đan đang ăn liếc qua tiểu Huyết, nhìn thấy đóm lửa trên đầu nó liền cười to

"Ha ha ha! Đồ đầu lửa "

"Người cười cái gì, con hồ ly mập "

Tiểu Huyết tức giận, Ciara nhìn qua tiểu Bát Đan khiến nộ cười nó cứng đờ. Lau miệng rồi nhảy xuống sàn, cái đuôi phe phẩy cuộn tròn lại

Bùm!

Từ làn khói hồng một thân ảnh bước ra, bộ đồ mèo màu trắng xinh đẹp. Cái nón đội lên đầu có hai cái tai ngheo ngoáy dễ thương, nhưng vẫn không che được mái tóc ngang vai trắng bạch kim. Đôi mắt to tròn cam láy động lòng người, ngây thơ lại giảo hoạt. Cái mũi nhỏ xinh. Môi đỏ mọng như cherry. Làn da trắng mịn màng như lông của nó. Chiếc áo tay dài trắng, quần đùi ngắn cũng màu trắng. Để lộ đôi chân thon thả mịn màng. Thân hình mảnh mai cao 1m4. Cò kính ngạc, tiểu Bát Đan vỗ ngực tự hào

"Ký chủ! Có phải ta rất dễ thương không?" "

Ciara khi thấy tiểu Bát Đan, đôi mắt liền sáng lên vụt qua. Tiểu Bát Đan hơi sợ hãi e dè

"C...có... chuyện gì sao?" "

Ciara chạm nhẹ vào má tiểu Bát Đan, sau đó trở lại chỗ cũ.

"Dễ thương "

Tiểu Bát Đan nghe xong liền tự hào cười, liếc qua tiểu Huyết đang ngẩn ngơ. Bước lại đều cán

"He he! Thấy sao hả rắn thú?" "

Tiểu Huyết hai má ửng hồng quay đi, hừ lạnh

"Hừ! Không đẹp xiu nào "

Tiểu Bát Đan nheo mày, chu mỏ nhỏ lên nhìn xuống

Advertisement / Quảng cáo

"Không đẹp à? Người đúng là không biết thưởng thức. Ta mà xuất hiện thì biết bao mỹ nữ nhào tới "

Tiểu Bát Đan tự huyễn, nhìn lên cò sao đó nhào tới làm nũng

"Dễ thương lắm "

Cò nheo má tiểu Bát Đan, làn da mịn màng nheo rất đã. Tiểu Bát Đan cười nói

"Ký chủ có mắt thẩm mỹ "

Tiểu Bát Đan bước xuống đi tới chỗ tiểu Huyết

"Này! Người phải gọi ta là anh "

Tiểu Huyết khinh bỉ

"Sao phải gọi người là anh? "

"Ta đáng yêu hơn nên làm lớn "

"Xi! Vậy ta đẹp hơn, sao không gọi ta là anh "

Tiểu Huyết nói, tiểu Bát Đan gât đầu thấy có lý

"Cũng phải! hay vậy đi "

Tiểu Bát Đan bước đến sát gần tiểu Huyết, đưa tay kéo quần mình ra, tay còn lại kéo quần tiểu Huyết ra xem

"Ai lớn hơn thì làm lớn "

Cái đầu nhỏ cúi xuống nhìn vào trong quần, tiểu Huyết đứng bất động. Tiểu Bát Đan nheo mày quay đi

"Ta lớn hơn "

Tiểu Huyết bưng tỉnh nói

"Người không biết xấu hổ, rõ ràng ta lớn hơn "

"Vậy sao! Kệ người "

Tiểu Bát Đan ngồi xuống ăn shushi, tiểu Huyết đỏ mặt tức giận

"Đừng là hồ ly hai mặt "

"Xi "

"Người... "

Cò lắc đầu cười nhẹ, nhìn qua tiểu Hắc

"Người thì sao? "

" Chủ nhân thứ lỗi! Ta hiện không muốn biến thân "

" Được! Tùy người "

Cô gật đầu đứng lên, tiểu Bát Đàn nhìn thấy cũng đứng lên

" Ký chủ đi sao? "

Gương mặt phụng phịu, tiểu Huyết nhìn thấy biểu cảm đó, gương mặt liền hiện lên một mảng hồng. Cô gật đầu

" Phải! Ở lại ngoan ngoãn, muốn ăn gì kêu Ciara làm "

" Ký chủ! Hay cho ta theo đi "

Tiểu Bát Đàn nấn nì, tiểu Huyết đưa tay ôm lấy thân ảnh mảnh mai của tiểu Bát Đàn.

" Người buồn cái gì? Ta chơi với người "

" Buông ra! Ai cho ôm ta "

Tiểu Bát Đàn chống cự, tiểu Huyết cười vô lại ôm chặt hơn. Khẽ đánh vào mông tiểu Bát Đàn

" Không tởi "

" Người... đồ rắn thú biến thái. Ký chủ... "

Cô cười nhẹ nhìn qua tiểu Hắc

" Người nhớ canh bọn nó "

Tiểu Hắc bay lên gật đầu

" Chủ nhân yên tâm "

Bùm!

Tiểu Bát Đàn và tiểu Huyết biến lại như cũ, cô cười nhẹ

" Hai người nên tu luyện thêm đi "

" Ký chủ... "

Cô biến mất, tiểu Bát Đàn phồng má. Nhảy lên bàn ăn shushi, tiểu Huyết đang quần lấy thân nó cười nhẹ lắc đầu

Cô trở về phòng trọ, nhìn ra bên ngoài đã buổi trưa. Liền thay đồ, cô mặc một chiếc áo thun trắng. Quần jean dài mài rách. Mái tóc vẫn buộc lệch qua vai trái. Khuyên tai hình chữ thập phát ra ánh sáng lạnh. Mắt kính khẽ nâng. Chiếc áo khoác đen làm nổi bật sự nam tính. Phải nói cô sẽ khiến bao người mê mệt...

Cô cầm chiếc balo lên vai ra khỏi nhà, quả nhiên Bạch Thiên đã đợi sẵn. Cô cười nhạt

" Đến sớm nhỉ "

Bạch Thiên quăng cho cô cái mũ, cô đón lấy đội vào bước lên xe. Chiếc xe lăn bánh, để lại làn khói dài.

Thời gian trôi qua, phút chốc bọn cô đã đến một bến cảng. Cô bước xuống nhìn chiếc du thuyền lớn sang trọng trước mắt. Bạch Thiên tùy ý để chiếc xe ở đó, cô tháo mũ cùng hắt đi lại. Đám người vệ sĩ nhìn thấy ngăn lại, Bạch Thiên đưa ra hai chiếc vé. Cô cùng hắt đi vào trong...

Nhìn dòng người tấp nập, Bạch Thiên xem đồng hồ đã 14h30" liền nói

" Cậu về phòng nghỉ ngơi đi, đây là chìa khóa. "

" Được "

Cô nhận lấy đi tìm phòng, bước đi nhìn xung quanh. Bờ biển trong xanh mát mẻ, cô nhìn dãy phòng được sắp đặt. Nhìn lên mã số 333 liền mở cửa đi vào...

Cạch!

Cô ngồi xuống giường, nhìn căn phòng rộng lớn. Có một cái tủ ở đó, cô mở ra. Liền thấy một bộ âu phục cùng chiếc mặt nạ bạch kim. Nhếch môi đóng lại, dựa người vào ghế sofa

" Chắc Phi Thanh và Phi Long đã sắp xếp ổn thỏa... Lần này sẽ thế nào đây "

Cô cười nhẹ, bàn tay vung lên. Một kết giới vô hình bao bọc lấy căn phòng. Cô ngồi trên giường, nhập định. Từ không trung ma pháp Hắc Ám lơ lửng như đám mây đen. Nó xoay vòng giữa không trung, sức mạnh tỏa ra cường đại. Cô khẽ mở đôi mắt đỏ như máu, hiện lên sự tàn bạo. Cô vung tay, từ mặt đất trời lên một con quái thú màu đen. Răng nanh nhọn chĩa ra nước dãi. Đôi mắt hung ác dã tính, con quái thú rất lớn. Nó bay lên giữa không trung gào rống

- GRÀO!!!

Cô nheo mày, vung tay lần nữa nó liền biến mất. Từ mặt đất trời lên những bộ xương trắng lừng thừng, nguyên một đoàn xương xuất hiện. Cô lại vung tay cho nó biến mất, cô đứng dậy

" Đây vẫn chưa phải là sức mạnh thật của ma pháp Hắc Ám. Rốt cuộc căn nguyên ở đâu...? Tiểu Huyết nói Quang thuật và Hắc thuật là hai ma pháp đầy bí ẩn. Vậy rốt cuộc là gì...? "

Advertisement / Quảng cáo

Cô tự lẩm bầm nói, đôi mắt hiện lên suy tư. Khẽ nâng nụ cười nhạt

" Không sao... vẫn còn thời gian "

Ánh hoàng hôn len cao, du thuyền đã đi ra giữa biển. Tiếng sóng gập ghềnh trời nổi đưa lòng người vào cõi mộng yên bình, tiếng gió xi xào lướt qua. Đàn cò trắng bay lăm khung cảnh trở nên xinh đẹp. Cô khẽ mở đôi mắt, ngồi dậy. Đưa tay ấn nhẹ trán, cô đã ngủ một giấc. Nhìn lên đồng hồ đã điểm 17h...

Cô ngồi dậy thay bộ vets kia. Chiếc áo sơ mi tay dài, cái áo khoác dài ngang đầu gối và quần đều có màu tím huyền bí. Đôi găng tay trắng. Dung nhan tuyệt sắc khiến người mê đắm. Cô đứng đó như một thiếu gia lịch lãm, nhã nhặn. Chiếc mặt nạ bạch kim để lộ đôi đồng tử đỏ như máu càng khiến cô trở nên huyền ảo. Bước ra, cô nhìn thấy Bạch Thiên đang định gõ cửa, hắt thấy cô liền ngăn người. Sau đó quay mặt đi

" Ra rồi à? "

Lời nói vẫn bình tĩnh, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy phẫn hồng trên hai má. Hôm nay hắt vận một bộ vets xám, mái tóc hơi rối tung bay. Thân hình cân đối khỏe mạnh, dung nhan lãng tử bị che đi bởi mặt nạ. Nhưng sự tàn bạo vẫn còn vương lại trên cơ thể và đôi mắt đó... Cô gật nhẹ đầu

" Sao đến sớm vậy? "

" Định rủ cậu đi ăn "

" Được! Tôi cũng đang đói "

Cô cùng Bạch Thiên đến nhà hàng trên thuyền, ăn một bữa. Nhìn không khí sang trọng, tiếng nhạc du dương mà hài lòng. Cô cắt bít tết bỏ vào miệng, Bạch Thiên hỏi

" Chuyện về Ngọc Diện, cậu tính thế nào? "

" Vẫn đang tiếp tục "

" Hử? "

" Tôi chưa nói là sẽ từ bỏ "

Cô nhếch môi, Bạch Thiên sững sờ. Sau đó cười nhẹ nâng rượu uống, tiếng điện thoại vang lên. Bạch thiên mở ra xem tin nhắn, sau đó nói với cô

" Là Phi Thanh... "

" Vậy đi đi "

" Ừ... "

Cô nhìn ra ô cửa kính, sau đó đứng dậy đi ra boong tàu ngắm cảnh. Nhìn ánh hoàng hôn đỏ rực thơ mộng, con gió nhẹ nhàng lướt qua. Mặt biển cuộn trào êm tai, cô đang dựa vào lan can nhìn ra ngoài thì từ phía sau tiếng nói vang lên

"... Hắc Nguyệt..."

Đáy mắt cô xẹt qua ý cười, xoay lại...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 110: Thế giới đêm 10

Cô quay lại, nhìn nữ nhân trước mặt. Dung nhan xinh đẹp dưới ánh hoàng hôn, đôi mắt to tròn đen láy ngấn lệ. Ngọc Diện kinh ngạc, sau đó lao vào người cô khóc

" Hic... tôi... tôi cứ nghĩ... hic... anh chết rồi... "

Cô đưa tay vuốt mái tóc ngắn mượt mà của Ngọc Diện, nụ cười nhạt vươm lên

" Khóc cái gì! Tôi còn sống, không cần lo "

" Anh ngốc lắm.. hu hu... anh... anh muốn chết lắm sao... "

Ngọc Diện nói, cô đưa tay đẩy nhẹ bà vai Ngọc Diện ra. Cho hai người đối mặt nhau

" Sao vậy? Lo lắng? "

" Tôi... tôi không có "

Ngọc Diện lau nước mắt, gương mặt hơi ửng hồng. Cô đưa tay búng nhẹ vào trán Ngọc Diện

" Được rồi! Đã đi đâu? Làm tôi lo lắng "

" Tôi trở về... Còn anh? Anh tại sao lại ở đây? "

Ngọc Diện nghĩ hoặc hỏi, con gió lướt qua. Dưới ánh hoàng hôn ảm áp, không một bóng người. Cô ra về chán chừ...

" Thật ra... tôi là người của hắc bang... "

Ngọc Diện kinh ngạc, sự đề phòng nơi đáy mắt hiện lên

" Anh là thuộc hạ của Thẩm bang? "

" Phải! Tôi sợ em biết và sẽ chán ghét tôi. Nên tôi không nói "

Ngọc Diện nhìn vào đôi mắt sau mặt nạ của cô, cắn nhẹ môi

" Anh có ý gì? "

" Tôi sẽ bảo vệ em, bằng cả tính mạng này. Xin em... đừng sợ tôi. Được không? "

Ngọc Diện đỏ mặt, đôi mắt hiện lên tia hạnh phúc. Quay mặt đi

" Anh nói gì vậy? Anh biết tôi là ai không? "

" Chuyện này... tôi nghĩ em là một tiểu thư đài các "

" Anh thật ngốc... vậy... trong lòng anh tôi có vị trí nào? "

Ngọc Diện e dè hỏi, cô buông bà vai cô ta ra. Nhìn về phía biển, ánh hoàng hôn chiếu xuống mặt nước càng trở nên xinh đẹp...

Advertisement / Quảng cáo

" Tôi... yêu em "

Gương mặt Ngọc Diện đỏ như cà chua, ôm chặt cô

" Sắc lang! Anh không ngượng miệng sao? "

Cô khẽ cười nhạt

" Tại sao phải ngượng? "

" Anh...! Em rất lo cho anh... Lần đầu tiên có người vì em mà hy sinh cả tính mạng... Em rất cảm động. Em đã cho người tìm kiếm anh, nhưng không thấy. Họ nói có lẽ anh đã hóa thành tro trong đồng lửa. Em sợ lắm, sợ mất anh "

Ngọc Diện nghẹn ngào nói, cô đưa tay xoa mái tóc mượt mà đỏ. Giọng nói dịu dàng

" Ngốc quá! Tôi làm sao bỏ em được? "

" Hắc Nguyệt... anh tốt lắm "

Ngọc Diện ngược lên, đôi mắt một mảng tình ý. Cô đưa tay lau những giọt nước mắt còn đọng lại nơi khóe mí, mỉm cười

" Ông trời cho chúng ta gặp nhau, xem như có duyên. Tại sao tôi lại không trân trọng chứ? "

Cô cúi xuống, hôn vào trán Ngọc Diện. Ôm người đẹp vào lòng, nụ cười trên môi phút chốc trở nên chế nhạo. Nhưng nó lại rất nhanh, nhanh đến mức không một ai có thể nắm bắt. Ánh hoàng hôn dần buông xuống, thay vào đó là màn đêm đen rộng lớn đầy sao sáng. Cô cùng Ngọc Diện đi vào trong tàu, ngược nhìn lên cô, Ngọc Diện hỏi

" Anh đến vì mảnh pha lê đen sao? "

Cô nhếch môi, nhìn về phía trước

" Phải "

Ngọc Diện chần chừ, khoát tay cô

" Thật ra em cũng đến vì nó "

"... Vậy sao? "

" Em sẽ không giành với anh, để anh hoàn thành nhiệm vụ. "

Ngọc Diện cười nói, cô đưa tay búng vào trán cô ta. Khiến Ngọc Diện phồng má nũng nịu

" Đau "

Mọi người trong tàu đều vận lễ phục sang trọng trang nghiêm, ly rượu trên tay nở ra những nụ cười bình thản. Cô tự hỏi sao họ lại giống nhau đến mức này? Kể cả cô cũng vậy...

Từ trên khán đài một MC vang lên tiếng nói

- Chào mừng mọi người đã đến với buổi đấu giá hôm nay! Tôi là MC của buổi đấu giá này, lời đầu tiên muốn gửi đến là lời chào chân thành nhất

Bóp bóp bóp

Tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ, cô cùng Ngọc Diện tìm chỗ ngồi xuống. MC lên tiếng

- Chắc các vị đã biết người tổ chức buổi đấu giá hôm nay chính là thương nhân Lâm Hựu. Ông đã mang đến những món vật quý giá đến các vị. Đầu tiên là bức tranh của người Nga

Chiếc rèm đỏ thu lại, một bức tranh được treo xuất hiện. Đám người thương nhân nhìn thấy trầm trồ

- Đây là bức tranh từ xa xưa do một nghệ sĩ Nga vẽ nên. Lịch sử oai hùng cùng nhan sắc xinh đẹp đã khiến bức tranh trở nên vô cùng giá trị trong 100 năm. Giá khởi điểm là 1000 đô la

Mọi người nghe xong đều lần lượt đưa bàn giá lên

- 1200 đô la

- 1500 đô la

- 1550 đô la

- 2000 đô la

.....

- 3500 đô la lần một, 3500 đô la lần hai... 3500 đô la lần ba. Thành giá

Tiếng MC dừng lại, bức tranh được mang vào trong. Cô cảm ly rượu trên tay nhấp nháp, từ cơ thể tỏa ra khí chất huyền bí đến nguy hiểm. Ngọc Diện ngẩn ngơ say đắm nhìn mỹ nam từ trước mặt. Trái tim không khỏi đập nhanh, cô liếc qua, Ngọc Diện đỏ mặt quay đi.

- Tiếp theo là một chiếc trâm cài tóc sắc xảo được làm từ vàng ngọc đá quý. Mỗi quý vị thương thức

Chiếc kẹp tóc làm từ đá quý, đó là một hoa hồng được chạm khắc tinh xảo. Những cánh hoa nở rộ, được làm từ ruby đỏ khiến nó trở nên kiều sa đến lạ thường. Sáng lấp lánh khiến nhiều quý bà tiểu thư mê mẩn. Cô nhìn đến, đôi mắt sau mặt nạ hiện lên thích thú.

- Giá khởi điểm là 5000 đô la

Mọi người vì chiều ý vợ mà ra giá

- 5100 đô la

- 5500 đô la

- 6000 đô la

- 10.000 đô la

.....

Cô nhìn lên cái kẹp cài tóc đó, một giọng nói vang lên nhẹ nhàng

- 1 triệu đô la

Mọi người nhìn qua, kinh ngạc. Đó là Thẩm Nhược Giai, chiếc áo sơ mi và quần da đen ôm lấy đôi chân thon dài. Chiếc áo khoác đen tùy ý khoát trên vai, thân hình quyến rũ xinh đẹp. Lời bàn tán vang lên

- Đó chẳng phải là Thẩm tiểu thư sao?

- Lần trước vụ nổ ở khách sạn đã gây không ít phiền toái

- Phải đó! Nghe nói cô ta là bang chủ của Giai Long bang

- Ha ha! Nghe nói cô ta đã tỏ tình với Bạch nhị thiếu gia

- Cô ta đã làm Bạch gia thốn đốn không ít. Từ Bạch đại thiếu gia đến nhị thiếu gia cũng không tha

- Phải! Vốn quan hệ của anh em nhà đó đã không tốt. Nay lại mang danh cướp chị dâu, xem ra chắc sẽ đổ máu

- Đứng là lẳng lơ
- Đồ không biết xấu hổ

.....

Từng lời nói bàn tán đều lọt vào tai cô, đám vệ sĩ của Nhược Giai liếc qua đám người đó khiến họ run lên. MC cất tiếng nói

- 1 triệu đô lần một... 1 triệu đô lần hai... 1 triệu đô lần ba... Thành giá

Ngọc Diện nhìn qua Nhược Giai, bĩu môi

"Thảm gia chắc chắn là đang gặp rất nhiều rắc rối. Nếu không phải là hai bang lớn mạnh thì e là đã sớm bị tập kích..."

Cô đưa tay vuốt tóc Ngọc Diện, nụ cười nhạt vươn lên...

Thời gian trôi qua, phút chốc đã đến món hàng thứ 8. MC lên tiếng

- Đây là vật thứ 8, mời mọi người xem

Cô kinh ngạc, nhìn một chiếc tủ kính to đang đựng người. Một cô gái xinh đẹp khá ái mặc bộ đồ hầu hờ hang quyến rũ, làm lộ ra da thịt trắng nõn mượt mà. Hai tay bị xích sắc trời lại, đôi mắt hồng khê mở ra sợ hãi... Đó là nữ9 Hi Nhược Liên...

- Đây là nữ sinh được đưa ra. Giá khởi điểm là 1tr đô la

Đám nam nhân chây dãi nhìn tiểu nữ nhân ngay trước mặt, cô sau khi kinh ngạc là sự bình tĩnh đến lạ thường. Khẽ nhếch môi...

Tại nơi khác:

Thẩm Lăng ngồi trên ghế, nhìn vào màn hình ti vi đang phản chiếu hình ảnh. Khi thấy Nhược Liên liền khê neho mảy, sau đó nhìn đến phản ứng của cô. Một tên vệ sĩ bên cạnh

Advertisement / Quảng cáo

- Lão đại! Camara kết nối với ở đây rất nguy hiểm. Ngài có nên nghỉ lạ?

"Người phân xét việc làm của ta? "

Thẩm Lăng lạnh lùng nói, nhưng lại như có một sự nguy hiểm vô hình khiến tên vệ sĩ sợ hãi

- Không có! Lão đại, anh không tin Đông Phương công tử? Chẳng phải đã cho Phi Long giám sát rồi sao?

"Không phải không an tâm..."

Thẩm Lăng đôi mắt sâu nhìn vào cô, hàng mảy anh khê neho lại. Nóc cạ ly rượu trên tay...

Trở về với cô, mấy tên nam nhân đồng loạt ra giá

- 1tr 2
- Tôi 1tr 3
- 1tr 5

.....

Cô khê nâng ly rượu, nhìn chăm chăm vào Nhược Liên đang sợ hãi. Tiếng nói tiểu Bát Đản vang lên trong đầu

[Ký chủ! Người không cứu nữ9?]

"Không cần! Nữ9 tự có nam9 cứu "

Ngọc Diện thấy cô nhìn chăm chăm vào Nhược Liên liền ghen, gương mặt phụng phịu neho mảy nhìn nữ9. Thẩm Nhược Giai vẫn lạnh lùng, không có chút ý tứ nào là muốn giúp đỡ

- 4tr đô la

Một lão già ra giá, mọi người kinh ngạc dừng lại. MC cầm cây búa đập lên bàn

- 4tr lần một... 4tr lần hai... 4tr...

" 5tr đô la "

Một tiếng nói khác vang lên, một nam nhân mặc bộ vest trắng bánh bao. Mặt nạ che đi khuôn mặt, từ góc khuất lên tiếng. Cô có thể nhận ra đó là nam9 Bạch Tử Du... Không những cô, mà còn có Thẩm Nhược Giai cũng nhận ra. Khi biết Tử Du cứu Nhược Liên, đôi mắt xẹt qua tia tức giận cùng khó chịu. Quay mặt đi...

- 5tr lần một... lần hai... lần ba. Thành giá

Nhược Liên được đưa đi, cô khê nâng khêo môi nở nụ cười lạnh lùng. Bàn tay đưa ra cầm lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó. MC lên tiếng

- Sao đây sẽ là món cuối cùng

Cô nhìn lên, không khí bắt đầu thay đổi. Những người của hắc bang như hổ rình mồi nhìn lên khán đài. Sự căng thẳng pha thêm sát ý luân chuyển trong không trung. Chiếc tủ kính đưa ra, bên trong được đặt một mảnh pha lê đen phát ra ánh sáng. Cô khê neho mảy, bàn tay gõ lên mặt bàn.

- Đây là mảnh pha lê đen quý giá của buổi đấu giá hôm nay. Giá khởi điểm..

Bằng! Đoànng

- Ahhhhhh

Tiếng súng nổ lên bắn vỡ tủ kính, đám người không hiểu gì la hét. Những tên hắc bang lớn nhỏ chạy lên, muốn giành lấy mảnh pha lê

Bằng! Đoànng Đoànngggg

- Chuyển gì vậy

- Ahhhh! Chạy đi

- Cứu với

- Người đâu..

.....

Ngọc Diện đứng lên kinh hãi, lấy súng ra bắn vào đám định cướp mảnh pha lê. Từ Du đứng lên, đánh văng mấy tên rồi chạy lên. Máu dưới sàn nhà chảy ra lên lén, cô cầm súng chia vào phía Bạch Từ Du đang cầm lấy mảnh pha lê

Băng!

Viên đạn ghào vào vai hấn, Bạch Từ Du cắn răng nhìn cô. Bàn tay đưa ra phát nhẹ, từ đâu một đám người mặc áo đen xuất hiện. Đánh chết mấy tên tạp nham, Ngọc Diện lo lắng

" Không ổn! Chúng ta mau đi "

Cô vẫn đứng im, Phi Thanh dẫn một đám người đi vào đánh với người của Từ Du

Băng! Đoàn

Cô đá một cái chai rượu sành lên không trung, sau đó đá thêm một cái. Chai sành lao tới chỗ Nhục Giai, Từ Du kinh hãi chạy qua. Dừng lưng đỡ chai sành

Choang!

Mảnh vỡ văng tứ tung, Ngọc Diện chạy qua. Con dao nhỏ rạch một đường vào bàn tay đang cầm mảnh pha lê của Từ Du. Khiến hấn đau đớn vô tình thả mảnh pha lê ra, Ngọc Diện bắt lấy. Nhục Giai nhìn đến tức giận. Đạp một cước vào bụng Ngọc Diện khiến cô ta văng ra

Cô đi đến đỡ Ngọc Diện đứng dậy, nhặt mảnh pha lê trên đất lên. Phi Long đeo mặt nạ chạy vào

" Đã xong "

Cô nghe thấy lền gặt đầu, nắm tay Ngọc Diện chạy ra ngoài. Nhục Giai lạnh lùng

" Chặn lại "

Một đám vệ sĩ chạy đến chặn trước cửa, cô xoay vòng đá vào đầu từng tên ngã xuống. Phía sau Nhục Giai đang cầm súng chia về phía cô, Ngọc Diện kinh hãi

" Cẩn thận "

Băng! Choang

Viên đạn lao tới, cô đưa tay cầm mảnh pha lê đỡ lấy viên đạn. Viên đạn văng xuống đất, mảnh pha lê vẫn không nứt mẻ gì... Cô nắm lấy tay Ngọc Diện chạy ra boong tàu. Từ không trung hai chiếc máy bay xuất hiện, đám người lặn nước đi lên tiếp ứng. Từ máy bay thả xuống cái thang. Cô đưa tay định đi lên thì

Đoàng!

Bạch Từ Du từ phía sau bắn, cô né qua. Gương mặt độc ác bị mặt nạ che mắt của hấn, chỉ có tiếng nói mang theo tức giận

" Máy là ai? "

Sự cầu gắt hiện rõ, Ngọc Diện lấy súng bắn trả nhưng đều bị Từ Du né được

" Anh mau đi đi "

Ngọc Diện nói, cô không nói gì vẫn đứng im đó. Phía sau Phi Thanh đi ra trên tay là Nhục Liên đang sợ hãi. Thanh dao kẻ cổ Nhục Liên khiến Từ Du kinh ngạc

" Mau bỏ súng xuống "

Bàn tay siết chặt lại nổi lên gân xanh, cắn răng. Từ từ hạ cơ thể, bàn tay đặt súng xuống. Đôi mắt trừng về phía Phi Thanh, khi cây súng gần tới mặt đất thì bàn tay Từ Du khẽ chuyển

Băng!

Viên đạn bắn vào chân Phi Thanh

" Ahhh "

Gương mặt đau đớn, thanh dao trên tay rớt xuống. Cô và Ngọc Diện đang leo lên máy bay. Từ Du nhìn qua chìa súng về phía bọn cô

Bằng bằng!

Hai viên đạn phóng ra cô đều né được, chỉ có Ngọc Diện vì sợ khó khăn trên không trung mà mất đà ngã xuống. Cô nắm lấy tay cô ta, Ngọc Diện sững sờ

" Anh làm gì vậy? Buồng em ra "

Cô không trả lời, bàn tay nắm chặt Ngọc Diện.

" ... "

" Anh cũng sẽ rơi xuống đó! Mau thả em ra. Tên ngốc này "

Ngọc Diện đưa tay gỡ bỏ ngón tay cô, Từ Du chìa súng nhắm về phía cô. Nhưng vì dây thang lắt lư nên chưa thể bắn được... Từ trong góc tối Bạch Thiên nhìn ra. Bàn tay cầm lấy một cây chùy thủ phóng tới chỗ Từ Du

Advertisement / Quảng cáo

Phập!

Chùy thủ ghim vào eo hấn, đôi mắt nhìn về góc tối tức giận. Cầm lấy chùy thủ rút ra đau đớn, ôm eo đang tuông máu. Bộ vest trắng giờ đầy một mảng máu đỏ

" Chết tiệt! Là thằng nào? "

Phạch Phạch

Tiếng máy bay từ xa bay đến, mọi người ngược mắt lên. Từ cửa máy bay mở ra, Mạc Kì Ngón nở nụ cười

Bộp bộp!

Tiếng vỗ tay vang lên, Kì Ngón đối mặt vô hồn nhìn ra ngoài. Bên cạnh là Ngô quán gia đang cầm thanh kiếm Nhật đứng đó

" Có chuyện gì vui vậy? "

" Là mày? "

Từ Du kinh ngạc, ôm lấy eo đang chảy máu từ từ đứng lên. Kì Ngôn nghe thấy tiếng nói của Từ Du liền hiện lên sát ý hận thù

" Bạch thiếu gia vẫn còn nhớ tôi sao? Thật vinh hạnh "

" Ha! Một con chó bị mình làm mù mắt thì sao có thể quên? Lúc đó tiếng la hét thống khổ thật êm tai "

Nụ cười chế giễu vang lên, bàn tay Kì Ngôn siết chặt lại. Ngõ quán gia bên cạnh nghiêm nghị nhìn hần

" Thiếu gia! Bình tĩnh "

" Phải! Món quà tao tặng mày thế nào? "

Từ Du liếc qua Nhược Liên đang ngất xỉu, nhủ thầm

" Là mày bắt? "

" Ha ha! Phải! Tôi đã bán cô ta vào buổi đấu giá này "

Kì Ngôn quăng xuống những tấm ảnh, cô nhìn lướt qua. Từ Du cũng cầm lên một tấm xem, kinh ngạc sau đó là tức giận. Trong hình là hình ảnh Nhược Liên đang thỏa thân ngủ với Kì Ngôn, trên cơ thể là những vết bầm tím. Nụ cười chế nhạo trên khóe môi Kì Ngôn càng khiến Từ Du điên tiết lên. Cây súng trên tay siết chặt lại, nhào nát tấm hình

" THẮNG CHỚ! MÀY GIỎI LẮM "

Nghe thấy sự tức giận từ Từ Du càng khiến Mạc Kì Ngôn phấn khích

" Ha ha ha! Bây giờ tôi có thể tưởng tượng ra Bạch đại thiếu gia như một con chó điên vậy. Chẳng phải ngài đã chia tay cô gái đó rồi sao? Bây giờ lại tức giận? Nuối tiếc tình cũ à? "

Cô nhìn xuống những tấm ảnh, buông tay Ngọc Diện ra. Thân hình cũng rơi xuống xoay một vòng bỗng lấy Ngọc Diện từ không trung đáp xuống đất. Cầm lên tấm ảnh xem...

" Tôi sẽ cho ngài xem thêm "

Từ máy bay phủ xuống một cái bảng giấy màu trắng hình vuông, không biết từ đâu một ánh sáng chiếu vào. Cuộn phim quay lại khiến mọi người kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Thế giới đêm 11

Cô nhìn lên hình ảnh đang chiếu rất rõ ràng, trong đó là Nhược Liên đang bị trói trên giường. Hai mắt bị bịt lại, Kì Ngôn đi vào. Nụ cười dã thú hiện ra, nhào tới Nhược Liên như con hổ

" Đừng... tha tôi ra... Hic... Không! Từ Du... cứu em... không... "

Nước mắt Nhược Liên chảy ra thấm đẫm mảnh vải đen đang che đi đôi mắt, thân hình run rẩy sợ hãi. Chiếc váy trắng bị Kì Ngôn xé ra từng mảnh quăng lên không trung. Bàn tay nắn bóp đôi gò bồng đầy đặn, mạnh bạo hôn xuống đôi môi đỏ mọng khiến nó chảy máu. Nhược Liên sợ hãi vùng vẫy nhưng vô ích. Kì Ngôn hôn xuống làn da trắng mịn màng đó, để lại những vết màu đỏ hồng. Cái eo nhỏ vì bị nắn bóp quá mạnh mà để lại vết bầm tím

" Không... hic... đừng... xin... cầu xin tha... tha cho tôi... Không... "

Nược Liên đau khổ khóc thành tiếng van xin, Kì Ngôn cỡi quàn, chỉ để thứ đó đi ra. Dứt khoát đâm vào nơi tư mật của Nhược Liên

" AHHHHHH "

Tiếng la hét vang lên, Nhược Liên đau đớn cảm nhận nơi tư mật bị một thứ xa lạ xâm nhập. Vặn vẹo trên giường cố thoát ra, nhưng Kì Ngôn lại tàn bạo di chuyển. Đâm ra rút vào không nhân nhượng cô gái bé nhỏ đang nằm phía dưới đau đớn.

" Không... um~... ahhhh... cứu... cứu em... Từ Du "

Nụ cười Kì Ngôn vrom lên, cúi xuống ngậm lấy nhũ hoa đỏ ửng. Hạ bộ vẫn không ngừng đi vào động nhỏ...

" Học... "

Nược Liên đau đớn nức cho thứ đó đang xâm nhập vào phá hủy sự trong trắng của mình, từ nơi đó chảy ra một ít máu thấm đẫm ga giường trắng tinh. Chứng tỏ Nhược Liên đã bị mất đi sự trong sạch của người con gái, sự thống khổ và đau đớn khiến Nhược Liên ngất đi...

Mọi người xem đoạn video, Nhược Liên tỉnh dậy. Nhìn thấy điều kinh khủng đó liền ôm đầu khóc trong tuyệt vọng. Từ Du nhìn đến, đôi mắt nổi lên tia máu. Nhìn người con gái thuần khiết bị vấy bẩn trong nỗi ô nhục và gọi tên hần. Tráit tim thất lại đau đớn, Nhược Giai cũng đi ra buồng tắm, nhìn thấy liền nở nụ cười nhạt khinh蔑. Từ Du chạy lại ôm Nhược Liên vào lòng

" Liên nhi! Đừng sợ... "

" Không... không... "

Nược Liên ôm đầu khóc, Kì Ngôn bên trên mày bay cười

" Ha ha ha! Bạch đại thiếu gia thấy thế nào? Thú vị chứ? "

Cô cầm tấm hình trên tay, khế bóp lại. Đoạn clip tắt đi, Phi Thanh ngồi trên đất ôm chân, tức giận bất bình hét

" Đồ không biết liêm sỉ. Có thù với Bạch Từ Du thì cứ tìm hần trả, tại sao lại đi làm hại một cô gái như vậy? Không biết xấu hổ sao? Cô gái này vô tội kia mà "

Kì Ngôn nghe thấy liền nhếch mày

" Ha! Chỉ cần là kẻ đáng tới tên khôn đó đều có lỗi "

" Lỗi? Lỗi gì? Cô gái này làm gì anh? Chọc mù mắt anh sao? Hay cười nhạo khi anh không thấy ánh sáng? Hay là chà đạp lên người mù! "

Phi Thanh tức giận nói, Kì Ngôn bên trên không vui. Ngõ quán gia đưa súng bắn về phía Phi Thanh, cô phóng tới dùng thanh đao trên đất chém ngang viên đạn. Ngõ quán gia gương mặt nghiêm nghị

Advertisement / Quảng cáo

" Thiếu niên! Không ngờ cậu vẫn còn sống, mạng lớn phước lớn "

Cô nhìn gương mặt Ngõ quán gia không hiện lên tia kinh ngạc nào, liền biết đó là người không tầm thường. Ngọc Diện chạy qua

" Anh không sao chứ? "

" Không "

Từ Du đứng lên, Nhược Liên vẫn gào khóc ở đó. Từ Du điên tiết lên

"MẠC KÌ NGỒN! MÂY GIỚI LẮM, TAO PHẢI GIẾT CHẾT MÀY "

Kì Ngồn nghe thấy nhếch môi, Nhược Giai phía sau nắm chặt lòng bàn tay.

"Bạch đại thiếu gia muốn làm gì? Giết bằng cách nào? "

Bằng! Đoàng

Từ Du cầm súng bắn lên, Ngõ quân gia nhanh như chớp chém đứt đạn. Không ai thấy được lão đã rút kiếm từ khi nào...

Cô cầm thanh dao trên tay, phóng lên. Đôi mắt đỏ như máu khề híp, tốc độ phút chốc nhanh đến bất ngờ

Vụt! Xẹt!

Không ai thấy được, Ngõ quân gia cũng chưa kịp rút kiếm thì thanh dao đã ghim vào máy bay. Từ má của Mạc Kì Ngồn xuất hiện một vết rách dài nhỏ chảy ra máu. Khẽ đưa tay quệt máu liếm nhẹ, nụ cười vuron lên

"Ha!... Ha ha ha! Rất lâu rồi ta mới bị thương như vậy. Ngõ quân gia... ông chậm rồi "

Ngõ quân gia đôi mắt đã mở to nhìn cô, sau đó là bình thản

"Thiếu gia! Là ta thất trách "

"Không sao! Không sao, thú vị lắm "

Kì Ngồn ngà ngồn nói, Ngõ quân gia vẫn bình tĩnh nhìn vào cô. Nhưng bàn tay đang nắm thanh kiếm đã siết chặt lại không ai thấy...

"Thiếu niên! Cậu tài lắm, muốn đi theo tôi không? "

Cô nhìn lên, đưa tay gỡ một nạ bạch kim. Ngọc Diện khi này chứng kiến, trái tim càng đập mạnh. Gương mặt ứng hồng, đôi mắt hiện lên ngưỡng mộ. Khẽ cúi đầu, hai ngón trỏ chạm vào nhau

"Chồng ai gọi vậy... "

Cô nhếch môi cười lạnh

"Tại sao phải theo các người? "

Ngõ quân gia nheo mày, Nhược Liên khi thấy cô liền chạy tới. Nước mắt tuôn rơi ôm chặt cô

"Hắc Nguyệt... hic... "

Giọng nói nghẹn ngào đến đau lòng, cô đưa tay vuốt mái tóc mượt mà của Nhược Liên. Ngọc Diện nhìn thấy liền tức giận, nhưng nhớ tới hình ảnh khi này. Đôi mắt liền hiện lên thương cảm, tức giận cũng bị xóa tan. Từ Du nhìn thấy cô, đau lòng nhìn về Nhược Liên. Ngõ quân gia đưa súng chìa vào trán cô

"Nếu cậu đã không biết thời thế thì để lão già này tiễn cậu một đoạn "

Cô nhìn lên, ánh mắt mang theo ý cười rất đậm. Ngõ quân gia chuẩn bị bóp cò thì bỗng khựng lại, bên tai cô đeo một cái máy gì đó. Tiếng nói trong máy phát ra, ông ta liền hạ tay xuống

Bằng! Đoàng

Từ Du nhân cơ hội bắn về phía lão, Ngõ quân gia đưa kiếm chặt đứt đạn. Nhìn qua Kì Ngồn

"Thiếu gia! "

Kì Ngồn nghe thấy, nở nụ cười chế nhạo

"Bạch đại thiếu gia thấy món quà này thế nào? Rất tốt phải không? An tâm, lần sau tôi sẽ cho một món quà lớn hơn "

Cửa máy bay đóng lại, trước khi khuất dần thì Ngõ quân gia nhìn qua cô. Đôi mắt híp lại sau đó quay đi. Cô đứng trên boong tàu, bế Nhược Liên lên. Bạch Thiên núp ở góc tối đưa súng bắn về phía Nhược Giai. Cô ta cảm nhận được, quay lại đã thấy viên đạn ghim trước ngực. Từ Du sợ hãi bước tới đỡ Nhược Giai. Bạch Thiên cười lạnh nhảy xuống biển, cô bế Nhược Liên đưa xuống biển cho đám vệ sĩ lặn nước cứu đi. Phi Thanh cũng nhảy xuống, cô và Ngọc Diện trôi thang lên máy bay. Từ Du kinh ngạc nhìn, chưa kịp phản ứng thì

BÙM BÙM... BÙM...

Chiếc thuyền nổ tung, ngọn lửa đỏ lan ra. Từ Du bế Nhược Giai nhảy xuống biển. Cô trèo lên ngồi xuống ghế, tựa đầu vào một mối. Ngọc Diện lấy khăn lau mồ hôi cho cô

"Anh không sao chứ? Có bị thương ở đâu không? "

Cô lấy mắt kính đeo vào, đưa tay xoa đầu Ngọc Diện

"Không có! Em không sao chứ? "

"Không "

Ngọc Diện lắc đầu cười, cô nhìn mảnh pha lê trên tay. Tùy tiện quăng vào chiếc hộp...

Sau khi cô trở về đã là ngày hôm sau, cô thay đồ bước xuống nhà. Ngọc Diện đã trở về, cô nhìn Bạch Thiên đứng đó, quăng cho cô cái nón

Vụt!

Chiếc xe lao đi, Bạch Thiên hỏi

"Có bị thương không? "

"Không "

"Viên đá ổn chứ? "

"Ồn! Bất được người chưa? "

"Rồi! Đang ở chỗ lão đại "

Cô cùng Bạch Thiên đi vào, nhìn một lão già đang quỳ trên đất. Phi Thanh bị thương ở chân đang được xử lý. Thẩm Lăng ngồi trên ghế lắc ly rượu vang, liếc qua cô đang ngồi xuống. Phi Long nhìn qua hỏi

"Tại sao phải bắt Lâm Hựu? "

Cô nhếch môi, khẽ nâng gọng kính. Cầm lấy con dao

Ret!

- Ahhhhhhh

Cô dứt khoát cắt đứt hạ bộ lão, mọi người kinh ngạc. Trừ Thẩm Lăng vẫn lạnh lùng, cô nhếch môi. Đưa dao chặt thêm ngón tay cái của lão

- Ahhhhhhhh

"Cậu làm gì vậy Hắc Nguyệt?"

Phi Thanh kinh ngạc hỏi, máu tuôn ra. Lâm Hựu đau đớn, gương mặt trắng bệch. Cô lấy ra mảnh pha lê đen, đưa trước mặt lão. Quyết tuyệt đâm vào mắt trái của lão. Lâm Hựu đau đớn không hét lên tiếng. Phi Thanh đứng lên

"Hắc Nguyệt! Đó là mảnh pha lê "

Cô nâng kính, quăng mảnh pha lê lên bàn. Bạch Thiên nhếch mày xem kịch. Cô quơ quơ con dao sắc lạnh trên tay, giọng nói lạnh nhạt

"Nói "

Advertisement / Quảng cáo

- ... T...tôi... nói... nói.. Tha cho... tha cho... t...tôi

"Nhanch "

- Là... là... Mạc tổng... đưa... đưa mảnh pha lê g...giả cho tôi. Còn... còn cô... c...cô gái kia nữa... Tôi chỉ nhận... t...tiền... không biết gì cả...

Phi Thanh kinh ngạc ngồi xuống, nhìn qua mảnh pha lê trên bàn

"Giả? "

Cô gạt gạt đầu hơ dao

"Làm ra thứ đó cũng không phải tầm thường. Dạn cũng không bán qua được "

Cô đứng lên, bước lại ghé ngồi xuống lao tay. Cầm ly rượu nhắm nhấp, Thẩm Lăng nãy giờ xem kịch. Đặt ly rượu cuống cưởi

"Tại sao lại biết? "

"Đoán "

"Cần cứ vào đâu? "

"Vào việc một mảnh pha lê như vậy lại đem đi đấu giá. Lão có quan hệ với hắc đạo, lẽ nào lại không biết. E rằng mảnh pha lê thật đang ở trong tay Mạc Kì Ngôn. Lão đại sớm biết, chỉ muốn sai bọn ta đi diễn kịch. Để cho Bạch gia thốn đốn một chút, lần này bọn họ mất đi mảnh pha lê. Vị trí ở thế giới ngầm cũng thoái hóa, sớm muộn cũng bị tập kích "

Thẩm Lăng kéo điều thuốc một hơi dài, phả ra làn khói. Nhìn cô cười

"Khá lắm "

"Vậy tôi xin tạm nghỉ, để nuôi dưỡng tình cảm "

Cô đặt ly rượu xuống, Thẩm Lăng cười nhạt

"Được "

Cô đứng dậy, như nhớ ra gì đó liền hỏi

"Liên nhi đâu? "

"Ở phòng bên cạnh "

Thẩm Lăng lạnh lùng nói, cô quay đi. Bạch Thiên nhìn thấy tức giận

"Đã là người phụ nữ của kẻ khác. Sao còn quan tâm chứ, ngu ngốc "

"Sao? Ghen? "

Thẩm Lăng cười lạnh nói, Bạch Thiên tức giận đứng lên

"Hắn là cái thá gì? Tại sao phải ghen. Hừ "

Cô mở cửa phòng nhìn vào, nhìn Nhược Liên ngồi trên giường. Vẻ mặt đau khổ cùng tuyệt vọng

[Ký chủ!...]

"Sao nữ9 xảy ra chuyện người không báo? "

[Ta không biết! Ta không nhận được thông tin... Có lẽ do hệ thống xảy ra trục trặc]

"Không phải! Ta không nghĩ vậy... "

Cô nâng gọng kính, đáy mắt hiện lên tia sáng lạnh

[Ký chủ có ý gì?]

"Sao này người biết "

[Khẩn cấp! Ký chủ! Nữ9 có ý tự sát]

"Để cô ta chết đi. Đờ phiền toái "

[Không được! Ký chủ, người làm vậy là bao công sức thành công cốc đó]

"Phiền quá "

Cô mở cửa bước vào, nhìn Nhược Liên đang cầm con dao muốn đâm vào bụng tự sát liền chạy tới hắt con dao ra. Nhược Liên thấy cô, nước mắt chảy dài

"Hắc... Hắc Nguyệt "

" Làm chuyện ngu ngốc gì vậy? "

" Tớ... tớ thật dơ bẩn... "

Nước mắt Nhược Liên chảy ra, cô ngồi xuống. Vuốt mái tóc Nhược Liên, ôm cô ta vào lòng

" Khóc đi! Là tôi không cứu được cậu "

" Hắc Nguyệt... hu hu... "

Nhược Liên đau đớn khóc to

" Xin lỗi "

Cô vuốt tóc Nhược Liên, cô ta nghẹn ngào

" Không... c...cậu không có...lỗi... Là do tớ... số phận tớ... đã định là như vậy... Là tớ... hic... là tớ... tớ yêu... sai người... "

Nhược Liên khóc cho những đau đớn trong lòng, cô nhẹ nhàng nói

" Chuyện đã qua rồi! Hãy để nó qua đi. Đừng nghĩ đến chuyện tự sát nữa, hiểu không? "

Nhược Liên gạt đầu, cô khẽ nâng mắt kính. Nụ cười nhạt vuren lên...

Ngày hôm sau

Đôi mắt cô khẽ mở, một hình bóng hiện ra trước mắt. Ngọc Diện đang ngắm nhìn cô ngủ, khi thấy cô tỉnh liền ngồi thẳng người quay đi. Cô đưa tay lấy kính đeo vào, ngồi dậy

" Sao em đến đây? "

" Thì... thì... nhớ anh "

Cô cười nhẹ xoa đầu Ngọc Diện, bước vào vệ sinh cá nhân thay quần áo. Cô bước ra, Ngọc Diện ngẩn người

" Sao? Đẹp không? "

" Hừ! Xấu "

Cô cười nhẹ đưa tay ra, Ngọc Diện không hiểu

" Hừ? Anh có ý gì? "

" Đi chơi, phải hẹn hò chứ "

Advertisement / Quảng cáo

Giương mặt Ngọc Diện dò lên, đưa tay đặt vào tay cô. Cô mỉm cười kéo Ngọc Diện xuống lầu. Lấy xe đạp

" Lên, ôm chặt đó "

Ngọc Diện ngồi phía sau, hai tay ôm lấy eo cô. Cô đạp xe, chiếc xe lao đi. Con gió mát lướt qua, Ngọc Diện thích thú

" Wow! Lần đầu tiên em đi xe đạp đó. Tuyệt thật "

Cô nhếch môi, đường phố tấp nập người đi. Buổi sáng mát mẻ khiến tâm tình ai nấy cũng tốt đẹp. Bầu trời trong xanh, con gió mát thổi qua từng đợt. Cô dừng lại trước một siêu thị lớn. Đưa tay dắt Ngọc Diện vào, đi ăn.

" Oa! Lấy món này, món này... món này nữa... "

Ngọc Diện kêu cả đồng môn, giờ đây trên bàn đầy áp thức ăn. Cô cười nhẹ bụn vào cái mũi nhỏ của Ngọc Diện

" Em thật ham ăn "

Ngọc Diện phồng má xoa mũi, cười tươi. Bọn cô bắt đầu ăn, cô lạnh nhạt nhìn ra ngoài. Ngọc Diện chú tâm ăn, cả bàn ăn đều xír sạch sẽ. Cô cười nhạt lấy khăn lau miệng cho Ngọc Diện

" Từ từ thôi! Không ai dành với em đâu... "

Sau khi ăn xong, cô cùng Ngọc Diện đi đến shop thời trang. Ngọc Diện phấn khích lựa cho cô mấy cái áo khoác gió ấm áp, đẹp dễ...

" Anh mặc cái này rất hợp! Lấy "

-
-
-
-
-
-

Thời gian trôi qua, phút chốc đã đến buổi trưa, cô nhìn đồng hồ. Xoa mái tóc của Ngọc Diện

" Chúng ta đi thôi "

Ngọc Diện đang ngồi ăn kem, gạt đầu. Cô đứng dậy, rời khỏi siêu thị. Vừa bước ra, cô định dắt xe. Nụ cười trên khóe môi khẽ nâng lên, đôi mắt đỏ như máu ánh lên chờ đợi

" Tới rồi... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thế giới đêm 12

Cô quay lại, từ phía sau một nhóm xe màu đen lao tới. Trên tay mỗi người cầm súng bắn về phía cô và Ngọc Diện, cô ôm eo Ngọc Diện lên xe, chạy đi. Xe đạp thì làm sao có thể chạy nhanh hơn mô tô... Cô rẽ vào con hẻm

Bằng bằng! Đoảng!

Ngọc Diện lo lắng, bàn tay lấy ra điện thoại nhắn tin cho ai đó. Cô chạy đi, đám người truy sát đi đường vòng đuổi theo. Ngọc Diện tức giận...

"Là kẻ nào chứ..."

Cô lấy súng bắn về phía bánh xe bọn họ, từ phía sau ném lên một quả bom

Bùm!

Cô và Ngọc Diện ngã xuống đất, chiếc xe văng ra. Đám người truy sát bước xuống, nhìn cô lạnh giọng

- Mảnh pha lê đâu?

Cô nheo mắt, nụ cười miệt vườn lên

"Muốn lấy? Nói các người là người của ai trước "

- Hừ! Nói nhiều, không nói thì chết

Đoảng! Bằng!

Cô né đi, xoay người gạt chân bọn chúng. Cầm súng bắn chết từng tên, Ngọc Diện cũng ra tay.

Đoảng! Vào...

Cô nhìn quả bom đang lao xuống, kéo Ngọc Diện vào lòng nhảy qua chỗ khác

Bùm!

Đám lửa bốc lên, cô nhìn đám người chế dầu hỏa vào. Khiến ngọn lửa lan ra, bọn chúng bỏ đi. Cô đưa tay nâng gọng kính, Ngọc Diện ho khan

"Khụ khụ... khặc..."

"Em không sao chứ? "

Cô quan tâm hỏi, Ngọc Diện lắc đầu. Từ xa một chiếc xe chạy tới, từ trên bước xuống những cô gái mặc đồ đen bó sát cơ thể, đeo kính đen cứu bọn cô ra.

"Đại tỷ "

Một cô gái tóc đuôi ngựa, thân hình cao ráo, nóng bỏng. Từ đầu đến chân đều một màu đen, gỡ kính xuống nhìn qua cô

"Herly! Chị đến đúng lúc lắm "

Ngọc Diện vỗ vai người con gái được gọi là Herly

"Cậu ta là ai? "

"Hừ? Đây là bạn trai của em "

Ngọc Diện vui vẻ nói, cô nhún mày khó chịu ôm vết thương trên cổ tay đang chảy máu. Herly lạnh lùng

"Chúng ta nên đi thôi "

"Phải phải! Anh mau lên xe "

Chiếc xe phóng đi, cô nhắm mắt dưỡng thần. Ngọc Diện lo lắng nhìn bàn tay cô

Advertisement / Quảng cáo

"Anh sao rồi? Đau lắm không? Xin lỗi, là tại em "

"Anh không sao "

Cô đưa tay vuốt tóc Ngọc Diện, Herly đang lấy xe nhìn qua kính. Đôi mắt ánh lên sát khí rồi rất nhanh biến mất. Cô nâng gọng kính, ý cười nơi đáy mắt hiện lên

"Một con chót..."

Chiếc xe dừng lại tại một căn biệt thự trong rừng núi, cô bước xuống nhìn cảnh vật trắng lệt. Đám vệ sĩ nữ xếp thành hàng dài từ ngoài cổng, cúi đầu

- ĐẠI TỴ

Ngọc Diện cười nhẹ phát tay, đưa cô vào trong.

"Lấy hộp cứu thương lại đây "

Ngọc Diện nói với một người, mình thì xem xét vết thương trên tay trái của cô. Gương mặt lo lắng đau lòng

- Đại tỷ! Đây...

Ngọc Diện cầm lấy hộp cứu thương, lấy ra thuốc sát trùng và bông băng. Dùng bông gòn chấm thuốc vào tay cô

"Phizz... anh có đau không? "

Ngọc Diện vừa thôi hỏi, nhẹ nhàng nhát có thể. Cô cười mím vuốt tóc Ngọc Diện

"Anh không yếu đuối như vậy "

"Hừ! Tất cả do anh ngốc thôi "

Ngọc Diện phụng phịu nói, cô mỉm cười. Herly đứng bên cạnh nhìn thấy màn này lạnh lùng

"Xin chào! Tôi là Herly, là trợ tá đắc lực của Đại tỷ "

"Đại tỷ...?"

Cô nheo mày lại, Ngọc Diện nhìn cô

"Em... sao này em nói cho anh. Herlly, đây là Đông Phương Hắc Nguyệt "

Ngọc Diện đứng lên, mỉm cười

"Em đi đâu sao?"

"Anh ở đây một lát, các người chăm sóc cho anh ấy cẩn thận "

Ngọc Diện ra lệnh rồi đi lên lầu cùng Herlly, cô mỉm cười nhặt dựa vào ghế... Đôi mắt khẽ nhắm hờ...

"Đại tỷ! Chuyện này là sao?"

"Herlly! Em đã nói rồi, khi không có ai thì đừng kêu em là đại tỷ "

Ngọc Diện ngồi xuống giường nói

"Được! Ngọc nhi, tên đó là ai?"

"Là bạn trai em "

"Bạn trai? Hắn có thân phận thế nào?"

"Thân phận?... "

Ngọc Diện cầm ly rượu uống, không nói. Herlly ngồi xuống

"Từ lúc em bị tập kích trở về liền kì lạ. Khi trước ngày nào cũng buồn bã, sau khi đi buổi đầu giá về lại vui tươi. Là do hắn?"

"Phải! Anh ấy vì em mà lao mình xuống biển lửa, cũng là anh ấy cứu em. Khi gặp lại anh ấy, lòng em mới nhẹ nhàng "

Ngọc Diện nói, đôi mắt ánh lên tia yêu thương. Herlly ngẩn ra

"Em... không giống em gì cả "

"Phải! Vì em đã biết yêu "

"Yêu? Em là đại tỷ bang phái đứng thứ 4 thế giới. Biết bao nhiêu kẻ muốn lợi dụng em? Em lại đi tin tên đó?"

"Nhưng anh ấy đã nhiều lần bỏ mạng cứu em. Những tên khi trước chưa bao giờ dám làm như vậy "

Ngọc Diện nheo mày nói

"Ngọc nhi! Mỗi một người đều có chiều tròn riêng. Họ là những thợ săn tài ba đầy vũ khí và thừa sức biết con mồi mình nhắm có đặc điểm gì mà truy bắt. Còn em chỉ là một con mồi ngu ngốc bị óng nhắm nhòm ngó "

Herlly lạnh lùng nói, Ngọc Diện quay đi

"Em không tin anh ấy đối xử với em như vậy..."

"Ngọc nhi! Em thử nghĩ lại xem. Lần cậu ta cứu em ở biển, cũng là lúc mà bang phái bị người ta chặn đường. Khiến chúng ta không thể tìm thấy em, em không thấy chuyện này là quá trùng hợp sao?"

"Điều đó cũng không nói lên điều gì cả "

"Ngọc nhi! Em đừng ngu ngốc như vậy, em cần phải sáng suốt để làm rõ mọi việc "

"Em không cần làm rõ gì cả! Em tin anh ấy. Em tin vào trái tim mình "

Ngọc Diện đứng dậy đi ra cửa, Herlly nhìn theo, giọng nói cất lên khiến Ngọc Diện khựng lại

"Những kẻ nghe theo trái tim mà bỏ đi lý trí là những kẻ lạc mất sự sống. Ngu ngốc chôn vùi bản thân vào hầm ngục đầy xiềng xích "

Ngọc Diện kéo lên nụ cười lạnh

"Chị cũng vậy thôi "

Cạch!

Cánh cửa đóng lại, Herlly trong phòng âm trầm nắm chặt lòng bàn tay. Nhìn ra cửa, đôi mắt ánh lên đau lòng cùng tức giận...

Ngọc Diện bước xuống nhìn cô, dịu dàng cười

"Đề anh đợi lâu rồi "

"Em lại đây "

Cô lạnh nhạt nói, Ngọc Diện ngồi xuống cạnh cô. Lo lắng

"Thật ra... em là Đại Tỷ của Ngọc Diện bang "

"Ha...! Quà nhiên..."

Cô cười lạnh, Ngọc Diện sợ hãi

"Anh đã biết? Anh có ghét bỏ em không?"

Cô đưa tay búng nhẹ trán Ngọc Diện

"Ngốc! Làm sao anh ghét em được, vì tên em và tên bang phái giống nhau nên anh nghi ngờ "

"Vậy... anh sẽ không bỏ em?"

"Tất nhiên "

Ngọc Diện nhào vào lòng cô, từ bên ngoài một người đi vào

- Đại tỷ! Đã điều tra được. Là do Bạch gia làm

"Bạch gia? Hừ! Lũ đáng ghét. Chuẩn bị lực lượng, lần này phải khiến Bạch gia thốn đốn "

Cô cười nhạt, đưa tay nâng gong kính sáng lạnh

"Có kịch hay xem "

Khi cô trở về đã là khuya, Ngọc Diện bảo cô ở lại nhưng cô từ chối. Ngồi xuống ghế, cô nâng ly rượu lên uống. Từ không trung tiểu Bát Đán xuất hiện nhào vào lòng cô

"Ký chủ! "

Cô vuốt bộ lông mượt mà của nó

"Sao? Chuyện gì? "

"Ciara! Hic... Ciara nghe lời con rắn thú. Không làm shushi cho ta ăn nữa kia... Còn chê ta mập Q_Q "

Tiểu Bát Đán nước mắt lưng tròng nói, cô cười nhẹ

"Trong tủ lạnh có bánh, người lấy ra ăn đi "

"Hừ? Yeazzz! Ký chủ là tuyệt nhất "

Tiểu Bát Đán vui vẻ nói, phóng vào tủ lạnh lấy đồ ăn ra ăn. Cô đưa tay, từ không trung tấm bảng màu xanh trong suốt xuất hiện. Trong đó là hình ảnh của Nhục Liên...

"Úm... a~... Từ... Từ Du... "

Tiếng rên rì của người con gái vang lên, trên chiếc giường lớn là hai thân ảnh đang quấn lấy nhau. Từ Du đưa thứ đó vào luân động trong nơi tư mật của Nhục Liên, hơi thở trở nên gấp gáp

"Hộc..."

"Ah~... đ...đau quá... Từ... hic... Du... "

Nhục Liên nằm lấy ga giường, cảm nhận nhũ hoa bị một khuôn miệng ngậm lấy cắn nát.

Advertisement / Quảng cáo

"Liên nhi... hộc..."

Từ Du ôm Nhục Liên vào lòng, nhìn người con gái đang khóc

"Đừng khóc! "

"Em...em... không còn trong sạch. Không xứng với anh... anh đừng như vậy "

"Không! Là do anh, anh xin lỗi. Anh không bảo vệ được em, em đánh anh, mắng anh đều được. Tên khốn đó, anh sẽ không tha cho hắn "

"Không! Anh... hic..."

Từ Du ôm chặt Nhục Liên vào lòng, đề cô ta xuống tiếp tục. Đáy mắt Nhục Liên ánh lên sát ý cùng hận thù, sau đó biến mất. Trở lại một bộ dạng ngây thơ trong sáng...

"Ý ú! Nữ9 uốn ra ù ó, nười ông làm i ao (Ký chủ! Nữ9 muốn trả thù đó, người không làm gì sao?) "

Tiểu Bát Đán ngón một miếng bánh trong họng, nói. Cô vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, phất tay tắt màn ảnh đi

"Tất nhiên phải làm, mà còn phải giúp nữa kia "

Nụ cười cô vuren lên bi hiêm, tiểu Bát Đán lạnh tóc gáy

Ngày hôm sau:

Cô mặc đồ xong, nhìn đồng hồ đã điểm 7h sáng, đưa tay gọi cho ai đó

"Alo? "

Giọng nói bên kia vang lên, là một nữ nhân

"Thắm tiểu thư "

"Ai? "

Cô cười nhạt ngồi xuống ghế

"Tôi sẽ giúp cô theo đuổi Bạch Thiên "

"Cái gì? Anh là ai? "

"Tôi là Hắc Nguyệt "

"... Thì ra là cậu, nhưng tại sao lại giúp tôi? Mánh pha lê lần trước, tôi chưa tính sổ với cậu "

"Tạm bỏ qua ân oán thù hận, Và cũng vì... tôi muốn nhìn bạn mình có một người vợ xinh đẹp "

"Hừ! Đơn giản vậy sao? Thế gian còn có chuyện làm không công như vậy? "

"Thật ra... Bạch gia gây bất ngờ đang trong tình cảnh nguy cấp. Tôi không nỡ nhìn bạn mình bị truy cùng giết tận. Vì vậy, muốn tìm cho hắn một chỗ dựa. Và Thắm tiểu thư là lựa chọn tốt nhất "

"... Được! Chỉ cần Bạch Thiên yêu tôi, cậu muốn gì đều được "

"Ha ha! 8h ở công viên Tầm Ngar "

Tút tut tut...

Cô đập máy, nụ cười vươn lên ý vị. Điện cho một người khác

" Mẹ nó! Thằng chó nào phá giấc ngủ của ông? "

Vừa bắt máy, cô đã nghe tiếng chửi rủa. Lạnh lùng

" 8h tại công viên Tầm Ngư "

Cô tắt máy, chưa kịp đợi Bạch Thiên ú ớ gì. Đứng lên cô ra ngoài...

Cô ngồi trên ghế đá đợi sẵn, Bạch Thiên chạy tới thờ hồng hộc

" Học... xi...xin lỗi... khi sáng... không biết là cậu... "

" Hừ "

Cô hừ lạnh, tay nâng gọng kính. Bạch Thiên ngồi xuống, đắp bốp vai cho cô

" Xin lỗi mà! Tôi không biết là cậu. Tại cậu chưa bao giờ điện cho tôi nên... "

" Được rồi! Không nịnh nữa "

" Hắc Nguyệt! Sao hôm nay cậu lại rảnh hẹn tôi vậy. Cậu muốn cùng tôi đi chơi, bồi đắp tình cảm sao? "

Bạch Thiên choàng vai cô nói, cười tươi. Cô đứng dậy, nhìn từ phía xa cô bóng dáng nữ nhân xinh đẹp đi đến. Mọi người đều hướng mắt tới nữ nhân đó, cô cười nhạt

" Tới rồi "

Bạch Thiên quay lại, khi thấy Thẩm Nhược Giai liền đứng hình. Cô ta bước đến bên cô, nhìn Bạch Thiên cười dịu dàng

" Hai người chơi vui về "

Cô nói rồi quay đi, Bạch Thiên bùng tình đứng lên kéo tay cô

" Chuyện này là sao? "

" Giúp cậu "

Cô nâng gọng kính nói, kéo tay Bạch Thiên ra quay đi. Bạch Thiên nhìn qua Nhược Giai mà máu dồn lên não

" Cô... "

Bạch Thiên tính nói gì đó nhưng lại không thể mở lời, cô từ phía xa nở nụ cười nhạt. Ngón tay đưa xuống... Nhược Giai nhìn Bạch Thiên vui vẻ

" Chúng ta đi chơi nha "

" ...K....Được! "

Bạch Thiên muốn nói không nhưng miệng lại không làm theo ý mình, cô từ xa hải lòng

[Ký chủ! Người đứng là độc]

" Hừ! Người lập trình lại đi, những gì nên nói và đồng ý hãy cho hắn nói. Còn không thì cưỡng ép lời hoặc cho nín luôn "

Cô lạnh lùng quay đi

[...]

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Thời gian trôi qua, cô nhìn lên bầu trời trong xanh. Cô đang ngồi tại một băng ghế đá trên phố, ánh chiều tà cũng đã ngã xuống, một màu vàng cam ấm áp bao phủ. Những con người thưa thớt lướt qua... Nhược Liên và Bạch Tử Du đang trao đổi tình cảm, cô hiện tại chỉ chờ đợi...

Một bóng dáng bước tới, Herlly tháo mắt kính đen. Để lộ đôi mắt đầy sát ý

" Tới rồi? "

Cô nâng gọng kính cười lạnh, Herlly nheo mắt

" Cậu biết tôi sẽ đến? "

" Ha! Nói đi "

" Hừ! Cậu tiếp cận Ngọc nhi có mục đích gì? "

" Sao lại hỏi vậy? "

" Đừng già vờ! Cậu là người của Thẩm bang "

Herlly lạnh giọng, cô liếc qua phía cô ta. Đôi mắt đỏ như máu ánh lên ý cười

" Phải! Tôi là người của hắc đạo "

" Cậu muốn mảnh pha lê đen? "

" Phải "

Cô nhếch môi, Herlly nghe câu trả lời liền ngẩn ra.

" Cậu thừa nhận? "

" Phải! Thì sao? Chị làm gì được tôi? "

" Tôi sẽ giết cậu trước khi quá muộn "

Herlly chìa súng vào đầu cô, cô lạnh nhạt không phản ứng

" Chị nghĩ khi giết tôi rồi, Ngọc nhi sẽ tha thứ cho chị? "

Advertisement / Quảng cáo

" Tôi không cần biết em ấy tha thứ hay không, tôi sẽ bảo vệ em ấy thoát khỏi kẻ thợ săn như cậu "

" Ồn "

Cô đứng lên, bước lại gần Herlly. Nụ cười lạnh lẽo

" Chị không biết sao? Một con mồi sẽ không thể nào thoát khỏi thợ săn, càng chống cự thì chỉ càng khiến cho kẻ thợ săn muốn có được. Một kẻ đứng ra bảo vệ con mồi, cũng chỉ là một bao cát chết thay "

Herlly kinh ngạc, cô đưa tay cầm lấy thanh súng ngắm nghía

" Cậu... "

" Chị đừng nóng như vậy, yên tâm. Tôi sẽ không giết chị, mà còn muốn xem. Chị cứu vớt Ngọc nhi như thế nào "

Cô trả súng lại vào tay Herlly, quay người bỏ đi, Herlly nhìn theo nắm chặt khẩu súng, đôi mắt mang theo tức giận cùng sát ý. Cô cười lạnh cảm nhận được ánh mắt phía sau, nặng nề gong kính..

" Cũng chỉ là một con chốt để cho những con cờ khác đi qua... "

Tại một nơi khác:

Chiếc máy bay hạ cánh xuống căn biệt thự trên một hòn đảo. Từ trên Kì Ngôn và Ngô quân gia đi xuống, đám vệ sĩ nhìn thấy cúi đầu. Kì Ngôn chống cây gậy, hai mắt nhìn về phía trước một mảng tĩnh mịch, Ngô quân gia đưa Kì Ngôn vào trong..

Căn biệt thự phủ cây cối xung quanh, sóng biển êm tai đưa lòng người vào sự yên bình. Những hàng vệ sĩ xung quanh canh gác khắp nơi, tạo ra cảm giác bí ẩn. Kì Ngôn đi vào, một ông lão ngồi trên ghế. Nhìn thấy hắn liền cười tươi

" Sao rồi? Chơi vui chứ? "

" Già già "

Kì Ngôn cung kính nói, ông lão ngồi trên ghế cười gật đầu. Cầm tách trà nhấp nháp

" Há dạ chưa? "

" Già già! Tên đó khiến con trở thành người mù, mối hận này. Con thấy vẫn chưa đủ "

" Haizz! Con được lão nhận nuôi, có cốt khí anh tài. Nhưng lại bị thù hận che mắt, ta cũng hết cách với con "

Lão già trên ghế uống trà nói, Ngô quân gia nghiêm nghị

" Lão già! Tôi nghe theo ông bảo vệ Mặc thiếu, nhưng lần trước sao ông ngăn cản việc tôi giết một cậu thanh niên? "

" Phải đó già già, chẳng phải người không nhúng tay để mắt vào chuyện của con sao? "

Kì Ngôn gật đầu, lão già đặt tách trà xuống. Cầm tấm ảnh lên cười nhạt, đưa cho Ngô quân gia

" Điều tra cho ta "

Cô nằm trên giường, hàng mày nheo lại. Trong giấc ngủ, không gian tối đen xuất hiện. Lại là quả cầu ánh sáng chiếu rọi khắp nơi, cô đứng nhìn nó đang tỏa ra hào quang

" NHỮNG ĐÔI MẮT ĐANG NHÌN VÀO NGƯỜI, NHỮNG KẺ CÓ VÀ KHÔNG NHƯ VÔ HÌNH. TÂM TƯ TRỐNG TRÃI MỘT MẢNG CHƠI ĐÙA... "

Cô bừng tỉnh, nhìn ra cửa sổ. Một bóng dáng xè ra đôi cánh xinh đẹp, lướt qua bay đi, cô vén màn nhìn vào ánh trắng sáng và màn đêm. Đôi mắt đỏ như máu hiện lên chờ đợi cùng sự tàn bạo. Lâu ngày, cô cũng đã biết được những ma pháp trong mơ có thể tiên tri. Chúng biết mọi việc xung quanh cô và cảnh báo...

Con gió lướt qua, cô đưa tay cầm lấy một nhánh lông màu đỏ xinh đẹp từ trên rơi xuống. Nắm chặt trong lòng bàn tay, hóa thành cát bụi bay đi, nụ cười cô vuron lên lạnh lẽo

" Ha!... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Thế Giới Đêm 13

Cô ngồi uống cà phê trong một quán nhỏ, Bạch Thiên nhìn cô bằng ánh mắt tức giận. Trong đôi mắt vuron lên tia máu và một môi, đập bần

Rầm!

" Cậu làm vậy là có ý gì? "

" Giúp người "

" Giúp tôi? Tại sao lại là à Nhục Giai đó? Mấy ngày nay à dính lấy tôi như cái bóng. Quán lấy không rời, khiến tôi mệt mỏi như vậy. Còn gọi là giúp sao? "

" Đạo gần đây Bạch gia đang gặp nạn. Cậu ở bên Thẩm tiểu thư sẽ không bị đá động đến "

Cô lạnh nhạt đặt tách cà phê xuống, Bạch Thiên nổi trận lôi đình

" Tôi là thằng hèn nhất đến nỗi cần một con đàn bà bảo vệ? Hắc Nguyệt, tôi không ngờ bấy lâu nay cậu xem thường tôi như vậy "

"... Nghĩ sao thì tùy "

" Cậu... "

" Chẳng phải cũng rất vui về sao? Cậu cũng đâu từ chối "

Cô nâng gong kính cười nhạt, Bạch Thiên ngẩn ra, chống bàn xoa trán

" Mấy ngày nay tôi chắc bị tà nhập rồi, không thể thoát khỏi con mụ đó. Hèn lắm mới chạy được "

" Ha! Thế nào cũng bị truy sát. Rồi liên lụy tới tôi "

" Đó là điều cậu sợ? "

Bạch Thiên nghi hoặc, cô nhếch môi. Từ cửa kính vang lên

Choang!

Cửa kính vỡ ra từng mảnh, cô và Bạch Thiên nhanh nhẹn phóng đi. Bạch Thiên cắn răng tức giận

" Mẹ nó! Là thằng chó nào? "

Băng! Băng...

Bạch Thiên né đi, từ xung quanh từ phía một đám áo đen xuất hiện. Chúng xông lên đánh với Bạch Thiên, cô cũng hạ vài tên rồi đứng nhìn...

Bạch Thiên ra tay ngoan độc, một con dao găm trên tay ghim vào cổ họng bọn chúng. Máu chảy ra, đôi mắt nhìn thấy máu đỏ càng trở nên điên cuồng. Nụ cười vơ lên vô thức, máu văng đầy mặt. Đám thi thể ngã xuống chết không nhắm mắt, Bạch Thiên đâm một lần là 10 nhát vào thân mỗi tên mới chịu giết chết tên khác. Động tác tay nhanh đến mức người thường khó thấy được...

Cô đứng một bên cảm thán trong lòng

" Quà nhiên cái danh cuồng sát không phải hư ảo "

Advertisement / Quảng cáo

Xẹt! Phập...

Bạch Thiên lau tay và máu trên mặt, hần đã cẩn thận né cơ thể đi nên không bị dính máu. Thân xác nằm chồng chất, bước đến bên kéo cô đi

" Mẹ nó! Đi tìm lão đại "

Thẩm Lăng ngồi trên ghế, liếc qua Bạch Thiên

" Chuyện gì nữa? "

" Lão đại! Sao anh không quản con em của anh đi. Để nó chạy khắp nơi đi cắn người "

Phi Thanh nghe thấy cười

" Cậu cũng độc mồm thật "

Thẩm Lăng hút thuốc, phả ra làn khói trắng lượn lờ. Phi Long bước đến cầm gạt tàn. Cô lạnh lùng uống rượu...

" Nó bây giờ có nhìn mặt người anh này sao? "

Thẩm Lăng kéo Phi Long ngồi trên đùi mình, vô tư ôm eo như đã quen. Cô nhìn đến không quan tâm, Phi Thanh cười nhạt nhìn cô nói

" Lão đại thích nam nhân a~ "

Cô gạt nhẹ đầu, Bạch Thiên tức giận

" Đây! Chuyện của tôi mới quan trọng đó. Mau tìm cách kéo con à đó ra đi "

" Ha! Chẳng phải do người bạn chí cốt của cậu làm ra sao? "

Thẩm Lăng xoa eo Phi Long nói, cái mũi chà nhẹ vào người Phi Long như ngửi hương thơm. Liếc qua cô nói...

"... Nhưng... nhưng đó là em gái của anh "

Bạch Thiên nhìn qua cô không dám nói gì, Phi Thanh hí mắt cười gian

" Ái chà! Hay là không dám mắng chứ? He he! Nghĩ lắm nha "

" Cô im đi, ai mượn xen mồm vào "

Bạch Thiên tức giận, Phi Thanh là lười.

Cạch!

Cửa mở ra, Thẩm Nhục Giai đi vào chạy tới chỗ Bạch Thiên. Nhìn thấy Thẩm Lăng lạnh lùng

" Anh hai "

" Có... sao lại đến đây? Cút về đi "

Bạch Thiên cố thoát ra khỏi cánh tay Nhục Giai, Thẩm Lăng dụi thuốc, miệng phả ra làn khói. Ánh mắt nhìn Nhục Giai thâm trầm

" Tự lập bang phái, xem ra đã có thể mọc cánh bay rồi "

" Ha! Anh hai cũng già rồi! Chẳng phải lấy lại được mảnh pha lê rồi sao? "

Nhược Giai nhếch môi liếc qua cô, cô nâng nhẹ gọng kính không quan tâm. Thẩm Lăng buông Phi Long ra, đứng dậy.

Bốp! Bịch...!

Nhược Giai kinh ngạc bị tát một cái, Thẩm Lăng nhanh chân đá vào bụng Nhược Giai văng vào vách tường. Hàn khí tỏa ra, Nhược Giai lau vết máu trên khóe môi, cười lạnh.

"Nếu không phải tao nề mặt lão già, thì đưa em như mày tao đã giết từ nhiều năm trước rồi."

Tiếng nói âm trầm lạnh lẽo, Nhược Giai chống tường đứng lên.

"Ha ha! Vậy cứ giết đi, giết ngay bây giờ."

"Mày thách tao?"

Thẩm Lăng ngồi xuống ghế, chéo chân lại. Khí thái như mãnh hổ dọa người, Bạch Thiên nở nụ cười thỏa mãn nhìn Nhược Giai.

"Không dám! Đưa em gái này sao dám lên đầu anh hai ngỗ?"

Nhược Giai như chế nhạo, Thẩm Lăng híp lại đôi mắt.

"Tạo lập bang phái, đánh cướp phá lẻ. Mày còn chuyện gì không dám làm? Tao nghĩ khi tao chết, mày sẽ đem cái đầu này chặt xuống làm ghế ngồi thật đó."

Nhược Giai nắm chặt lòng bàn tay, nhếch môi.

"Chuyện đó tạm bỏ qua, tôi chỉ muốn Bạch Thiên."

"Cô nghĩ tôi là chó à, muốn là muốn?"

Bạch Thiên tức giận, Phi Long bước đến bỏ thuốc vào miệng của Thẩm Lăng, châm lửa. Thẩm Lăng phả ra làn khói, cắn nhẹ vào tai Phi Long, cô nhìn qua. Thấy được mảng ửng hồng trên gương mặt lạnh lùng đó của Phi Long mà cười nhạt. Đặt ly rượu xuống, chán nản liếc qua Bạch Thiên.

"Là tôi đề nghị Thẩm tiểu thư, nếu cậu không thích thì thôi."

Cô đứng dậy, Thẩm Nhược Giai cũng quay đi, đôi mắt luyến tiếc nhìn qua Bạch Thiên.

"Hắc Nguyệt..."

Bạch Thiên nhìn theo lo lắng, sao đó chạy theo.

"Cậu định nói gì với tôi?"

Thẩm Nhược Giai liếc qua cô lạnh lẽo, đáy mắt ánh lên sát ý. Cô nâng gọng kính cười lạnh.

"Yên tâm! Đối với nam nhân cứng thì Thẩm tiểu thư nên mềm. Chỉ cần gao nấu thành com, với tính cách ngay thẳng của Bạch Thiên. Chắc gì đã không chịu trách nhiệm? Chỉ muốn xem Thẩm tiểu thư có chấp nhận trao thứ quý giá của mình cho hắn hay không thôi."

Lời nói của cô khiến Nhược Giai ngẩn ra, cười.

"Được! Chỉ cần có được anh ấy. Tôi sẽ làm tất cả. Nhưng... những thủ đoạn này. Thật sự chỉ đơn giản là muốn bảo vệ bạn thôi sao?"

Nhược Giai như chế nhạo, cô nhìn đến nhếch môi.

"Chờ tin tôi."

"Được."

Nhược Giai bỏ đi, cô đứng đó nhìn theo bóng lưng Nhược Giai, nụ cười âm hiểm vươn lên. Từ phía sau Bạch Thiên chạy đến, giọng nói hối lỗi.

"Hắc Nguyệt... tôi... tôi biết là cậu lo cho tôi. Tôi rất vui... nhưng tôi thật sự không cần Thẩm Nhược Giai bảo vệ. Cậu cứ an tâm."

Cô quay lại nhìn Bạch Thiên đang lo lắng nhìn cô, cô cười.

"Là lỗi của tôi, đi uống vài ly đi."

"Được."

Bạch Thiên vui ra mặt, chaoáng vai cô kéo đi...

Sau khi uống về, cô bước vào nhà. Vừa mở cửa liền thấy một bóng dáng lao tới ôm cô.

"Hắc Nguyệt."

Cô cười nhẹ xoa đầu Ngọc Diện, trên tay là hộp bánh đưa lên.

"Anh biết em sẽ tới, nên chuẩn bị sẵn rồi."

"Hi! Anh thật tốt."

Cô kéo Ngọc Diện lại ngồi lên giường, vuốt mặt Ngọc Diện đang vui vẻ lấy bánh ra.

Advertisement / Quảng cáo

Ngọc Diện bỏ vào miệng miếng bánh kem, gương mặt hạnh phúc.

"Ngon quá."

"Vậy sao?"

Cô nâng gọng kính, Ngọc Diện dứt bánh vào miệng cô.

"Ah đi."

Cô há miệng ra, miếng bánh đưa vào. Mím cười dịu dàng.

"Ngon lắm, em dứt nên ăn rất ngon."

Ngọc Diện đỏ mặt, nhéo mũi cô. Sau khi ăn bánh xong liền ôm cô một hồi, đứng lên định về.

Bốp!

Cô nắm tay Ngọc Diện khiến cô ta bất ngờ, cô nhìn đến

" Em ở lại với anh "

Ngọc Diện hơi ngần ra rồi gật đầu...

Thời gian trôi qua, màn đêm với ánh trăng bao phủ cả khoảng trời. Cô nằm, đưa tay ra sau đầu gối lên. Nhìn người con gái đang ngủ say bên cạnh ôm lấy eo cô. Cô nhếch môi, hôm nay đã là ngày cuối cùng của 2 tháng quy định. Cũng nên để trái bom hẹn giờ này nổ rồi..

Nụ cười lạnh lẽo, đôi mắt đỏ như máu ánh lên mong chờ...

Tại một nơi khác:

- Phó tỷ, đại tỷ hôm nay sẽ không về

Herlly ngồi trên ghế nắm chặt lồng bàn tay, ly rượu bị bóp nát

" Hừ "

- Phó tỷ! Xem ra tên nhóc đó đã mê hoặc đại tỷ rồi

Herlly lạnh lẽo, tức giận đến nỗi khiến trông mắt dường như có máu đỏ.

Bùm bùm!

" Chuyện gì? "

- Không xong rồi phó tỷ, từ đâu không biết lại có thứ gì tấn công chúng ta

Một nhóm nữ chạy vào hốt hoảng. Herlly đứng lên sẵn sàng

" Cái gì? Mau! Mau thoát ra "

Herlly cất tiếng, đôi mắt ánh lên nghi hoặc lạnh lùng..

Từ bên ngoài, Ciara lơ lửng giữa không trung. Đôi mắt tĩnh mịch nhìn trụ sở đang bốc cháy, bàn tay chường về hướng đó. Như ép lại con gió, đánh mạnh vào trụ sở. Mọi thứ đổ sập trong phút chốc, cháy lên cả khoảng trời. Dây xích trên người kêu lên leng keng nhưng không ai có thể nghe thấy. Từ phía dưới bỗng xuất hiện những ảo ảnh con người mặc đồ đen và xe. Trên tay là bom, một số ít người thoát được. Thân thể chồng chất vết thương

- Phó tỷ! Nhìn kia

Herlly ôm lấy cánh tay, gương mặt lạnh lẽo

" Bạch gia? "

Nhìn thấy bộ đồ của Bạch gia, Herlly liền cắn răng nhìn chiếc xe đang chạy đi

" Mẹ nó! Giỏi lắm "

Ciara xoay người, bỗng dừng lại nhìn về nơi xa. Đôi mắt tĩnh mịch khiến người phải run rẩy, sau đó biến mất

[Ký chủ! Đã tạo ảo ảnh thành công]

Cô cười nhạt trước lời nói của tiểu Bát Đan vang lên trong đầu, từ không trung Ciara xuất hiện

" Vương! Đã diệt sạch các bang của Ngọc bang "

" Tốt lắm "

" Đa tạ vương đã khen "

Ciara quỳ giữa không trung cung kính, cô híp mắt

" Có chuyện gì sao? "

" Vương! Theo lệnh người đã để một ít sống sót. Khi ta làm nhiệm vụ, có kẻ từ phía xa quan sát "

Cô nhẹ nhàng nhìn ra ngoài, phất tay

" Vâng! "

Ciara biến mất, cô nhìn qua người con gái đang an lành yên giấc.

" Ha... "

Trên núi:

Một đôi cánh đáp xuống, ánh hào quang màu đỏ tỏa ra sau đó biến mất. Bóng cây che phủ thân ảnh của thứ đó

" Chủ nhân! Uy lực đó... "

" Ha! Không ngờ Huyết vương lại có thể tạo ra được sức mạnh như vậy. Ta tự hỏi không bằng "

Tiếng nói nữ nhân mang theo kính phục, thứ đó lên tiếng

" Chủ nhân! Huyết vương chỉ mới có được ma pháp Hắc Âm không lâu. Lại tạo ra được một thuộc hạ mang sức mạnh Hủy Hoại như vậy. Chúng ta không nên dây vào "

" Ái chà! Cũng đã lâu rồi không gặp, ta cũng phải nên chào hỏi một chút "

Nữ nhân giễu cợt, lọn tóc hồng bay lên xinh đẹp. Phần cúi khúc đuôi uốn lượn có màu xanh dương phản phất giữa cơn gió

" Không được! Nếu người xảy ra chuyện gì thì ta cũng sẽ biến mất theo "

" Đừng lo, đừng lo "

" Hừ! Việc người quan sát Huyết vương chắc chắn đã bị phát hiện. Ta khuyên người nên đi làm nhiệm vụ. Đừng lãng phí thời gian để chờ chết "

" Ha! Người lạnh lùng quá, người là hệ thống của ta mà. Ta đang trong thời gian nghỉ ngơi, người không thấy sao? "

Nữ nhân mang theo ý cười

" Rốt cuộc người muốn gì? "

" Ta... không biết "

Dưới ánh trăng, đôi mắt xanh dương trong veo mang theo suy tư. Nữ cười nhạt vươn lên

" Huyết vương... lòng ta có một cảm giác... phải phục tùng người này... Một sứ mệnh... tuyệt đối... "

Sáng hôm sau:

Khi cô tỉnh dậy thì Ngọc Điện đã biến mất, cô xoay lộn tóc tím của mình. Cầm lấy mảnh giấy trên bàn

" Hắc Nguyệt! Bang có chuyện, em phải về "

Cô nở nụ cười nhạt, tiếng nói tiểu Bát Đan vang lên

Advertisement / Quảng cáo

[Rõ ràng ký chủ có thể tìm ra nơi cất giữ mảnh pha lê đen rồi giết hết bọn họ. Sao người phải làm nữa chừng như vậy?]

" Ha! Làm như vậy, mới có thể có lý do giúp đỡ "

Cô cười lạnh, đứng lên thay quần áo...

Trong không gian:

" Ký chủ kì lạ thật "

Tiểu Bát Đan đang ăn shushi nói, cái đầu nhỏ lắc lắc. Tiểu Hắc bên cạnh đậu trên một thành ghế

" Chủ nhân làm gì đều có tính toán, ý vị thâm sâu khó lường. Người làm sao hiểu được? "

Tiểu Huyết đang chơi cờ với Ciara gật gật đầu

" Phải phải! Chủ nhân của chúng ta là giỏi nhất "

" Ký chủ lúc nào cũng bí hiểm, ta thật sự không hiểu được "

Tiểu Bát Đan ngoe ngoáy đuôi. Tiểu Huyết khinh bỉ liếc qua

" Hừ! Đồ đầu heo sao hiểu cho được "

" Người nói cái gì hả con rắn thối? "

" Ta nói người ngu như heo "

" Người mới ngu nhá, cả dòng họ người đều ngu "

" Đồ hồ ly mập, dám lời cả dòng họ của ta vào? "

Tiểu Huyết tức giận, cái miệng rắn khè lưỡi

" Gì gì! Muốn cắn hả? Nè! Cắn đi, cắn đi. Ta mách ký chủ "

Tiểu Bát Đan lắc lắc cái móng chọc tức tiểu Huyết, cuộc chiến cãi mồm diễn ra. Ciara nhìn qua tiểu Hắc đang đọc sách

" Có kẻ theo dõi vương "

" Người không cần lo, chủ nhân chắc chắn đã biết "

Ciara gật đầu nhìn lên màn hình trong suốt đang phản chiếu hình ảnh của cô...

Cô đạp xe đi đến chỗ của Thẩm Lăng, nhìn quán bar lớn bước vào. Hành lang yên tĩnh vang lên tiếng gầy, cô rút tay vào túi quần. Khẽ nâng mắt kính, ánh sáng lạnh tỏa ra. Đám vệ sĩ nhìn thấy cô liền cúi đầu, nhìn nhau. Lạnh lùng mở cửa... một cảnh xuân đẹp đập vào mắt cô...

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Thế Giới Đêm 14

Cô đứng đó, lạnh nhạt nhìn hai thân ảnh đang quấn lấy nhau trên ghế. Thẩm Lăng cái áo trắng bung cúc, để lộ cơ ngực săn chắc. Phi Long bị lật người lại, cái quần tuột xuống giữa đầu gối để lộ cái đùi trắng mịn. Thẩm Lăng cúi tia quần để thử đồ đi ra đang dầm vào giữa hai bờ móng của Phi Long, đi vào trong luân động. Gương mặt Phi Long đỏ hồng, bàn tay nắm chặt ghế sợ pha thờ dốc. Mái tóc ướt dầm mồ hôi chảy xuống cổ, những vết hôn đỏ lộ ra rõ ràng.

Phạch Phạch!

" Ah-... "

Tiếng rên ri vang lên, khi cửa mở ra Thẩm Lăng liếc qua cô. Bạch Thiên từ sau đi tới thấy cảnh này liền đỏ mặt quay đi, cô nâng nhẹ gọng kính. Giọng nói bình thản

" Xin lỗi! Tiếp tục "

Cạch!

Cô đóng cửa lại, hai vệ sĩ nhìn cô với ánh mắt kì quái. Bạch Thiên cũng không khác họ, hỏi

"Cậu nhìn màn này mà không có cảm xúc gì sao? "

"Cảm xúc gì? "

Kì thật cô không có cảm xúc gì, vẫn thấy chuyện đó không có gì lạ. Con người Tham, Sân, Si, Ái, Ó, Hận... Dục vọng là một điều kiện tất yếu không thể thiếu. Trong mắt cô những điều trước mắt đều như cát bụi, dường như nó có thể hóa thành hư không bất kì lúc nào. Cô không quan tâm, cũng bình thản mà nhìn... Không có cảm giác gì cả... Giống như... cô không phải người...

"Cậu kì lạ thật! Đừng là quái nhân "

Bạch Thiên bĩu môi nói, nhìn gương mặt vẫn lạnh nhạt của cô. Nhớ lại cảnh khi này mà đỏ mặt, đưa tay ôm trán

"Lão đại cũng thật là... mới sáng sớm đã có tình lực rồi "

Cô nhìn qua Bạch Thiên, Phi Thanh từ xa đi tới cười cười choàng vai cô

"Hắc Nguyệt! Sao đứng đây? "

Thấy mọi người im lặng, Phi Thanh như hiểu ra. Cánh cửa lớn bật mở

Cạch!

Phi Long trở lại chỗ cũ, đứng bên cạnh Thẩm Lăng đang quần áo chỉnh tề. Lạnh lùng cầm điều thuốc hút, phả ra làn khói. Bọn cô ngồi xuống ghế, Thẩm Lăng lạnh giọng

"Chuyện đêm qua, tôi biết rồi "

"Lão đại! Thật không ngờ Hắc Nguyệt lại ra tay như vậy. Nhưng rốt cuộc làm sao để có thể trong một đêm phá hủy hết các chi nhánh của Ngọc bang? "

Phi Thanh nói, ánh mắt mang theo kính ngưỡng. Cô nâng gọng kính

"Bí mật "

"Chà chà! Người anh em, bí bí ẩn ẩn. Là người một nhà không, cần gì phải giấu? "

Bạch Thiên choàng vai cô, cái mặt sát bên tai cô chế giễu nói. Thẩm Lăng nhìn cô ánh mắt mang theo ý cười

"Cậu làm tốt lắm "

"Quá khen "

"Nhưng Ngọc bang vẫn còn nơi bí mật cất giấu mảnh pha lê. Cậu hãy tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo, đi tìm mảnh pha lê "

"Rõ "

"Kia lão đại, anh có phải hơi quá đáng không? "

Bạch Thiên nheo mày nói, Thẩm Lăng gạt điều thuốc

"Hiện cậu ta đang có được tình cảm của Ngọc Điện, nên cơ hội đi về phía trước lớn hơn "

"Hừ! Anh cứ giao cho Hắc Nguyệt những nhiệm vụ nguy hiểm "

Bạch Thiên hừ lạnh nói, uống rượu. Phi Thanh liếc qua

"Sao? Đau lòng à? "

"Im đi! Cứ chen cái mồm thối vào "

Phi Long lạnh lùng nhìn qua cô

"Bây giờ Ngọc bang đang rất nguy cấp, bước kế tiếp tùy cậu phân phó "

"Không cần! Chuyện còn lại cứ giao cho tôi. Anh trở về với Lão Đại đi, tôi không muốn chia rẽ uyên ương "

Cô nâng gọng kính nhấp rượu, Thẩm Lăng khẽ nheo mày.

Advertisement / Quảng cáo

"Được rồi! Chuyện còn lại giao cho các người "

Cô đứng dậy đi ra ngoài, Bạch Thiên đuổi theo choàng vai cô

"Đi uống vài chai không? "

"Không! Tôi phải đi tìm Ngọc Điện "

"Hừ! Suốt ngày đi tìm à... "

Bạch Thiên cười lạnh khó chịu, cô lạnh nhạt bước đi. Bạch Thiên nhìn theo đá chân vào tường một cái mạnh đến bất mãn

Cô điện thoại cho Ngọc Điện, giọng nói bên kia mang theo sự tức giận đang cố nén lại. Giọng cười

"Alo? Hắc Nguyệt? "

"Anh biết chuyện rồi, em đang ở đâu? "

"... "

Cô dừng xe đi lên một ngọn đồi, nơi đây bầu trời trong xanh mát mẻ. Có thể nhìn rõ những áng mây trắng hồng lướt qua. Mặt trời nhạt chiều xuống những đồng cỏ xanh mượt mà, con gió lướt nhẹ mang theo sự yên bình. Cô bước đến, nhìn bóng lưng người con gái cô tịch ngồi đó. Nỗi buồn tan ra man mát cùng sự tức giận được ẩn giấu. Cô ngồi xuống, vuốt nhẹ mái tóc Ngọc Điện. Cô ta quay qua nhìn cô, nước mắt chảy xuống nhào vào lòng cô khóc

"Hic... H...Hắc Nguyệt... e...em thật... vô dụng... "

Cô vuốt mái tóc Ngọc Điện, nụ cười nhạt vươm lên

" Em không vô dụng... "

" Bạch gia! Bọn chúng đã phá hủy toàn bộ chi nhánh của Ngọc bang "

" Anh biết "

" Hic... em...em không bảo vệ được bang... thật vô dụng "

" Yên tâm! Anh sẽ giúp em "

" Giúp em? "

Ngọc Diện ngược mắt lên, đôi hàng mi vẫn còn đọng lại những giọt nước long lanh. Cô mỉm cười lau đi nước mắt cho Ngọc Diện

" Anh sẽ khiến Bạch gia mãi mãi biến mất "

" Nhưng... "

Ngọc Diện sưng sờ kinh ngạc, cô xoa đầu Ngọc Diện

" Yên tâm! Anh sẽ có cách. Em hãy tập trung vào việc xây dựng lại Ngọc bang "

Ngọc Diện hạ mi mắt, côi lòng tràn ra nhưng tia ấm áp. Dựa vào lòng cô

" Em yêu anh... anh thật sự rất tốt "

Cô nâng nụ cười nhìn lên bầu trời, gong kính sáng lạnh mang theo tư vị đáng sợ

Cô chờ Ngọc Diện về sau khi thấy tâm tình của cô ta tốt hơn, chiếc xe đạp dừng lại trước một căn biệt thự. Hai hàng nữ vệ sĩ cúi đầu

" Anh thật sự không vào? "

" Không! Ngoan, vào nhà đi "

" Ừ "

Ngọc Diện cúi đầu, chườm người hôn lên má cô. Đò mặt quay đi, cô nhếch môi đạp xe phóng đi. Đôi mắt sau gong kính liếc qua phía sau mang theo hứng thú...

Ngọc Diện đi vào, hai má ửng hồng. Herlly nhìn thấy, gương mặt lạnh giá

" Lại đi với tên đó? "

" Chị đừng gọi như vậy chứ "

Ngọc Diện ngồi xuống, Herlly tức giận đập bàn

" Em có biết tình hình bang bây giờ không? Còn hạnh phúc với tên đó? Em có còn nhớ mình là bang chủ của bang không? "

Ngọc Diện liếc qua, lạnh giọng

" Chị cũng đừng quên chị đang lớn tiếng với ai "

Herlly ngán ra, trấn tĩnh ngồi xuống

" Thuộc hạ xin lỗi "

" Chuyện này... Hắc Nguyệt sẽ giúp em "

" Em tin cậu ta? "

Herlly nắm chặt lòng bàn tay, đôi mắt nghi ngờ

" Phải "

" Nhưng em không thấy chuyện này lạ sao? "

" Lạ? Lạ chỗ nào? Bạch gia hiện đang thốn đốn, muốn có một bang phái yếu hơn làm con mồi trước để có thời gian củng cố thực lực. Điều đó có gì lạ? "

Ngọc Diện nâng ly rượu trên tay nhắm nháp, Herlly lắc đầu

" Cũng chính lý do đó mới kì lạ. Bạch gia hiện đang suy yếu, thì làm sao lấy ra nhân lực như vậy? Trong một đêm diệt sạch các chi nhánh của chúng ta? "

" Ý chị là có kẻ giúp sức? "

Ngọc Diện liếc qua Herlly

" Phải! "

" Chị nghi ngờ Hắc Nguyệt? "

" Đúng! Thảm gia là đáng nghi nhất "

" Ha! Chị cũng đừng quên, hiện tại Thảm gia có hai bang phái. "

Ngọc Diện nói khiến Herlly ngán người, bàn tay siết chặt. Đôi mắt nhìn Ngọc Diện thất vọng

" Em thật quá hồ đồ "

" Em tin vào người em yêu. Đủ rồi! Chị đừng nói những điều này nữa. Mau chóng phái người đi xây dựng lại "

Ngọc Diện lên lầu, Herlly nhìn theo bóng lưng cô ta. Đôi mắt ánh lên tức giận cùng đau đớn

" Em quá ngốc rồi... Hắc Nguyệt... rốt cuộc cậu có mục đích gì... "

Ánh mắt Herlly ánh lên độc ác, nhìn bóng dáng Ngọc Diện đã khuất. Siết chặt tay

" Ha! Vậy thì chị còn đi bước đó thôi "

Cô đạp xe lên phố, cô đang dùng Thiên Thông Nhân nghe cuộc đối thoại của Ngọc Diện và Herlly. Nụ cười vươn lên lạnh lẽo

"Ha... "

Con gió mát mẽ lướt qua thân ảnh cô, dừng xe lại trước một quán cà phê. Cô bước vào, đôi mắt liếc về phía sau khá xa...

Trên chiếc xe mui trần đen, Ngô quân gia thu óng nhòm lại

" Cậu chủ! Bị phát hiện rồi "

" Cũng tốt! Đi thôi "

Kì Ngón cười nhạt, Ngô quân gia ra ngoài mở cửa xe đỡ hẳn đi đến quán cà phê cô vừa bước vào. Nhân viên cúi đầu

- Mời quý khách đến bên đó

Ngô quân gia nhìn nhân viên chỉ qua chỗ cô đang ngồi, bình thần gạt đầu đi tới. Đôi mắt Kì Ngón vẫn một mảng tĩnh mịch, không có biểu cảm gì. Nhưng khí chất và phong phạm toát lên khiến hẳn không giống một người đã mất đi ánh sáng...

" Thanh niên! Cậu phát hiện từ lúc nào? "

Ngô quân gia ngồi xuống, gương mặt nghiêm nghị. Cô nhấp cà phê nóng hổi cười nhạt

" Từ đâu! Không biết hai vị tìm ta có chuyện gì? "

" Ha! Thắng thắng lắm. Tôi quả thật có chuyện muốn thương nghị "

Kì Ngón cũng cầm tách cà phê thổi uống, nụ cười vươn lên ngả lưng vào ghế.

" Mời nói "

Bịch!

Ngô quân gia giăng lên bàn một số tài liệu, cô liếc qua. Trong đó là hình ảnh những căn biệt thự nổ tan tành. Đó chính là việc đêm qua đã xảy ra, tin tức cũng được lan truyền rộng rãi. Cô híp mắt

" Không biết các vị có ý gì? "

" Đây là do Bạch gia làm? "

Kì Ngón nhếch môi nghiêng đầu, đặt tách cà phê xuống

" Phải! Ta nghe tin là vậy "

" Ha! Nhưng ta lại không nghĩ vậy "

" Ý của Mạc thiếu là...? "

Cô mỉm cười đặt cà phê xuống, nâng nhẹ gọng kính sáng lạnh

" Thăm gia... thật sự không liên quan? "

" Có thì sao? Không có thì sao? Nói thẳng đi "

" Ha! Tốt! Lão thích người thẳng thắn. Chúng ta muốn cậu gia nhập vào tổ chức của chúng tôi "

Ngô quân gia nghiêm cần nói, cô liếc qua dứt khoát

" Không "

" Tại sao? "

Mạc Kì Ngón cười nhạt hời, cô lạnh nhạt

" Không hứng thú "

" Ha ha ha! Thú vị lắm, nhưng hiện tại chúng ta đều chung mục đích là diệt Bạch gia. Tôi cũng không cần biết cậu có ý định gì, nhưng nếu cậu đã không đồng ý gia nhập. Vậy thì chúng ta hợp tác? "

Mạc Kì Ngón không nhanh không chậm nói, cô nhướn mày

" Hừ? "

" Tôi sẽ âm thầm hỗ trợ cậu. Cậu đưa Bạch Tử Du cho tôi, tôi muốn chính tay xử lý hẳn "

" Làm vậy tôi có lợi ích gì? "

" Ha! Cậu có được người con gái của cậu. Tôi có được con mồi của tôi. Cả hai đều có lợi "

" Chắc! Mạc thiếu sai rồi "

Cô đang tựa vào ghế liền chồm lên, nụ cười nhạt hiện hữu. Mạc Kì Ngón cảm nhận được điều kì lạ liền trở nên phòng bị

" Hừ? "

" Mạc thiếu! Nếu cậu đã biết tôi yêu thích Nhượng Liên. Vậy mà ngài lại làm ra chuyện đó với người con gái của tôi. Ngài không nghĩ tôi sẽ tức giận như thế nào? "

Ngô quân gia cầm chặt thanh kiếm Nhật bên hông, cảnh giác cao độ. Kì Ngón ngăn người sao đó cười lớn

" Ha ha ha! Đồng Phương Hắc Nguyệt... Cậu nên nhớ, đàn bà là quần áo. Không nên vì một nữ nhân mà từ bỏ nghiệp lớn "

Cô dựa vào ghế lạnh nhạt thờ ơ

" Tôi biết... Nhưng ngài không nghĩ mình nên bồi thường sao? "

" Hừ? Cậu muốn gì? "

" Mảnh pha lê đen "

Kì Ngón nháu mày, cô nhếch môi

" Ha! Một á đàn bà, đáng giá với mảnh pha lê đen? "

Advertisement / Quảng cáo

Kì Ngón bình thân nói, nhưng sâu trong lời nói mang theo khinh miệt

" Ah! Tôi nên nhắc cho Mạc thiếu biết. Đây không hoàn toàn là ngài nợ tôi, mà là trao đổi "

" Trao đổi? "

" Tôi đưa Bạch Tử Du cho ngài, giúp ngài đạt được việc trả thù. Lúc đó muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết. Hà dạ quá rồi? Dù sao Mạc thiếu cũng đâu cần đến viên pha lê... Mối thù hận đổi lấy một thứ mà ngài không cần đến. Xem ra cũng không lỗ "

Kì Ngón ngán ra, cô cười nhạt uống hết tách cà phê. Đặt tiền xuống bàn, đứng lên bỏ đi. Mạc Kì Ngón nắm chặt quai tách, Ngô quân gia lấy ra chiếc điện thoại này giờ vẫn kết nối. Một giọng nói nghiêm nghị già nua vang lên

" Đồng ý đi "

" Rõ! Lão già "

Ngô quân gia đỡ Kì Ngón đứng lên, cô bước ra khỏi cửa định dắt xe đi thì bị một tên vệ sĩ chặn lại. Cô nhướn mày, Ngô quân gia từ sau đi lên

" Được "

" Ha! Hợp tác vui vẻ "

Cô quay người bắt tay với Mạc Kì Ngón

" Hợp tác vui vẻ "

" Vậy tôi đi trước "

Cô nói rồi lên xe phóng đi, Ngô quân gia nắm chặt kiềm. Đồi mắt ánh lên vẻ phòng và một chút phức tạp. Kì Ngón xoa tóc nói

" Quả không tầm thường "

" Thiếu gia! Cậu thật sự muốn đưa mảnh pha lê cho cậu thanh niên đó? "

" Biết làm sao? Gia già đã nói vậy "

" Thật kì lạ... lão gia sao lại quan tâm tới cậu thanh niên này "

Kì Ngón cười nhạt, vỗ vai Ngô quân gia

" Ta tin gia già tự có sắp xếp "

Cô đạp xe chạy đi, đi ngang qua một công viên. Dừng lại nhìn vào trong, dòng người tập nập vui vẻ đi cùng nhau. Cô nhếch môi, Thiên Thông Nhân nhìn về phía xa. Trong dòng người, Bạch Tử Du và Hí Nhục Liên đang vui vẻ chơi đùa với nhau, cả hai thân mặt hạnh phúc. Nhục Liên choàng khăn cổ lên cho Tử Du, dịu dàng

" Trời se lạnh, anh đừng để bị cảm "

" Cảm ơn em "

Tử Du xoa tay Nhục Liên, ánh mắt mang theo yêu thương cùng sự ân hận được chôn dấu. Xoa mái tóc Nhục Liên, nhìn lên trời ngân người một lúc... Nhục Liên cúi đầu, ánh mắt hiện lên chán ghét. Nhưng lại biến mất phút chốc, thay vào đó là sự buồn bã chua xót

" Anh nhớ về Thâm tiểu thư sao? "

Tử Du kinh ngạc giật mình, nhìn vào Nhục Liên lắc đầu

" Em nói gì vậy? "

" Tử Du! Em và anh đã chia tay... Em cũng không còn xứng đáng với anh... Thâm tiểu thư xứng đáng ở cạnh anh hơn em. Em không muốn vì em, mà anh phải chịu đau khổ "

Nhục Liên nước mắt chảy dài, Tử Du thất lòng ôm thân anh nhỏ nhắn đó vào lòng

" Không! Em đừng nói vậy. Là lỗi của anh, đừng khóc "

" Từ... Du... em thật lòng muốn anh hạnh phúc "

" Em an tâm! Có em là anh hạnh phúc rồi. Đừng lo, chúng ta đi chơi nào. Hử? "

" Vâng "

Bạch Tử Du nắm tay Nhục Liên, cả hai tay trong tay mang lại cảm giác hạnh phúc vui vẻ. Cô nhếch môi, quay đầu về phía trước. Năng nhẹ gọng kính

" Ha! Nữ9 xem ra cũng khá lợi hại. Giờ chỉ cần triệt cái gai trong lòng Bạch Tử Du là Thâm Nhục Giai nữa là xong... "

Cô đạp xe chạy đi, điện thoại trên tay điện cho Bạch Thiên

" Hắc Nguyệt, cậu điện cho tôi có gì không? "

Từ bên đầu dây kia đã nghe tiếng nói của Bạch Thiên vui vẻ vang lên, cô nhếch môi

" Có hứm! Tối nay 20h uống rượu. Phòng Vip107 "

" Được được! Tôi sẽ tới đúng giờ "

Cô tắt máy, cười lạnh...

Cô trở về nhà, vào không gian ngắm mình trong dòng nước ấm áp. Nhìn lên bầu trời trong xanh, mây trắng lướt qua. Cô đưa tay, xoay nhẹ. Dòng nước vì động tác của cô mà tạo thành hình ốc xoáy giữa không trung. Mạnh mẽ lại nhẹ nhàng. Ciara bước vào. Tiếng dây xích kêu lên, trên tay là trái cây và rượu

" Vương! "

Cô nhẹ nhàng thả tay, con ốc nước biến mất. Ciara quỳ bên cạnh đặt đồ xuống, cầm chùm nho đút cho cô

" Người thấy nhàm chán không? "

" Không ạ "

" Nấu ăn sao rồi? "

" Đã chuẩn bị xong, lát nữa mời Vương thưởng thức "

" Tốt! Lấy áo choàng cho ta "

Ciara lấy chiếc áo choàng tẩm khoác lên cho cô, mái tóc tím mượt mà ướt sũng. Những giọt nước long lanh nhỏ xuống như trân châu... Dung nhan tuyệt thế như muốn xoay chuyển càn khôn. Những bông hoa đua đưa như e thẹn, cả trong hồ lẫn xuống. Cô rời khỏi phòng tắm rộng lớn, bàn tay lướt nhẹ qua mái tóc. Mái tóc lấp tức khô ráo mượt mà, dịch chuyển xuống phòng ăn. Chiếc bàn dài đầy đủ những đĩa thức ăn đẹp mắt. Mùi thơm lan tỏa khắp nơi. Tiểu Bát Đan đã nhìn đến chảy nước miếng, nhìn qua cô hai mắt ục ục khua!

" Kỵ chủ! Người lâu quá, ta đói sắp chết rồi "

Cô cười nhạt ngồi vào chiếc ghế duy nhất ở đầu bàn, tiểu Huyết thân rắn trên bàn cúi đầu. Cả tiểu Hắc và Ciara đều làm thế

" Mời người dùng bữa "

Cô đưa tay gấp một miếng cá bỏ vào miệng, hương vị béo bở mặn mặn lan tỏa trong miệng. Cô gật đầu hài lòng, tiểu Bát Đan hưng phấn

" Ngon quá! Tay nghề của người giỏi thật "

" Đa tạ Bạch Cốt sử "

Ciara ngồi đó, tiểu Hắc gật đầu lạnh lùng

" Ngon lắm "

Tiểu Bát Đan ăn hết 10 đĩa shushi cá ngừ trong chớp mắt, tốc độ ăn của nó như thiên thạch xẹt qua. Tiểu Huyết liếc mắt khinh thường

" Dừng là heo "

" Ói i à ần hủ? (Nói gì há rần thứ?) "

" Có ngày nghen chết "

" Ưoi mớ ết! Cả ông họ uoi ều ết (Ngươi mới chết! Cả dòng họ ngươi đều chết) "

" Ngươi nói gì há? Ngươi dám trù loài rắn ta tuyệt chủng sao? "

" Xì! ỉ ao? (Xì! Thi sao?) "

" Ngươi đồ hồ lỵ mập "

Tiểu Huyết tức giận cong miệng chửi, tiểu Bát Đan liếc mắt qua. Cái đuôi đánh vào người tiểu Huyết tức giận

" ĐỒ ẦN ÚI! (ĐỒ RẮN THỨ!) "

Bọn nó lại cãi nhau, tiểu Hắc không quan tâm tiếp tục ăn hết phần ăn của mình. Cô lau miệng buông đũa, Ciara phát tay. Đĩa chén đều biến mất, chỉ còn lại chiếc bàn trống không. Tiểu Bát Đan đang đánh nhau với tiểu Huyết, nước mắt lưng tròng

" Ta chưa ăn xong mà? "

" Hừ! Đáng đời, ăn nhiều như vậy còn chưa no? "

Tiểu Huyết đuôi rắn phẩy phẩy, ánh mắt khinh thường. Cô hai tay chống bàn nâng cằm. Sự uy nghiêm toát ra khiến mọi người trở nên nghiêm túc, cô liếc qua Ciara

" Ngươi nấu ăn rất ngon, nhưng cũng không thể suốt ngày bắt ngươi như vậy "

" Mệnh lệnh của vương là trời, bất cứ điều gì đều sẽ nghe theo ngươi "

Ciara quý một chân xuống cung kính, cô phát tay cho Ciara đứng lên. Tiểu Hắc bay đến bên vai cô

" Chủ nhân! Vậy người có ý gì? "

" Ta không biết... Các ngươi nói thử xem? "

Tiểu Huyết và tiểu Bát Đan nhìn nhau, thân ảnh tiểu Bát Đan mượt mà ngồi trên bàn

" Kỵ chủ! Người cảm thấy chưa đủ gì ả? "

Cô im lặng suy tư, tiểu Hắc nhìn qua Ciara, cái đầu quạ khế gật. Sau đó nói

" Chủ nhân! Dù hiện tại người chưa gặp nguy hiểm gì lớn. Nhưng Ciara được tạo ra cũng không thể để trung. Huống hồ chúng ta là thần thú, hiện phải nói là pháp thuật chỉ khôi phục lại được một ít. Ngộ nhờ lúc gặp nguy hiểm cận kề, chúng tôi can chân người thì không tốt "

" Ý ngươi là gì? "

Tiểu Huyết nheo mắt hỏi, tiểu Hắc tiếp tục nói

" Ta thấy! Chúng ta nên tạo một đầu trường đề tập luyện. Chủ nhân cũng cần tạo ra thêm những thuộc hạ trung thành để trụ vững không gian này "

" Tiểu Hắc Hắc! Ngươi nói cũng có lý. Tuy không gian này do hệ thống ta tạo ra. Nhưng nói chung nó vẫn nằm trong những mảnh vỡ thời không, trôi nổi khắp nơi. Sớm hay muộn cũng bị phát hiện. Những kẻ khác sẽ đến đây xâm chiếm "

Tiểu Bát Đan gật đầu nhỏ, hai mắt to tròn nhìn cô. Cô nhìn qua Ciara

" Phải! Các ngươi dù sao cũng là Sứ thần thú của không gian. Phải tạo ra những người có vai vế ngang bằng với Ciara để tiện bề làm việc sau này "

Tiểu Huyết nheo mắt, lên tiếng

" Chủ nhân! Thế gian khó lường, không biết còn có bao nhiêu người mạnh. Có thể không bằng người, nhưng lại có thể ngang tầm với Ciara hoặc... "

" Hoặc? "

Cô nghi ngờ, nâng ly rượu mà Ciara đã chuẩn bị sẵn cho cô. Nhắm nháp nhìn tiểu Huyết

" Những thú thần khác sẽ đối địch với chúng ta "

"... "

Cô im lặng nhìn sự ngưng trọng của tiểu Huyết, tiểu Hắc cũng hạ mắt lên tiếng

" Xích Xà nói đúng! Dù chúng ta là hai thần thú thượng cổ. Nhưng vẫn còn những thú thần khác nhận chủ, sớm hay muộn người cũng sẽ gặp. Và có thể sẽ có cuộc chiến sinh tử, những loài rồng mạnh mẽ từ thời xa xưa. Hay những

thần điêu bay lượn khắp trời. Muôn vạn loài thú có thể xuất hiện... Nhất là rồng, có rất nhiều chủng loại. Thân như giáp sắt, mạnh mẽ uy hùng không thể tả. Máu của chúng là một thứ vô cùng quý giá... Chủ nhân, khi trước người giết Hắc Long, đã phải dùng Huyết Tân kiếm, lại cạn kiệt sức lực mất mấy ngày. Ngộ nhờ một ngày nào đó người gặp một đàn rồng thì sao? "

Tiểu Hắc nói vô cùng nghiêm túc, tiểu Bát Đan này giờ nghe mà sợ hãi. Nhớ ra

"Ký chủ! Rồng thường hay sống theo bầy đàn. Cũng giống như một vương quốc dành cho chúng, rất hiếm khi có những con rồng tách riêng. Chỉ có những con mạnh mẽ và cao ngạo mới tách khỏi đàn. Thông thường ít nhất là hai ba con đi cùng "

Cô lạnh lẽo nhìn vào ly rượu trên tay đã cạn, Ciara rót vào cho cô. Nhìn dòng rượu chảy vào ly thủy tinh, đôi mắt đỏ như máu ánh lên âm thầm

"Ý các người là ta hiện tại chưa đủ mạnh? "

Tiểu Huyết nhìn cô, bộ dạng nghiêm cẩn

"Phải! Chủ nhân dù là không tầm thường. Nhưng suy ra người vẫn chỉ luyện ma pháp không lâu. Cho dù không tính người gặp những thú thần đó, nhưng những thần tiên, thánh thần của trời... hay ma quỷ. Cũng có thể là những người trôi buộe hệ thống lâu năm. Người cũng sẽ gặp nguy hiểm. "

Cạch!

Cô đặt ly rượu xuống, nụ cười vươn lên mang theo ý vị thâm sâu

"Phải! Ta hiện tại chưa gặp kẻ địch nào mạnh. Nhờ một ngày ta gặp họ, các người lại như vậy. E rằng xoay sở không kịp "

"Ký chủ! Người muốn làm sao? "

Tiểu Bát Đan hỏi, cô liếc qua Ciara

"Các thú thần cần luyện tập. Ta sẽ tạo ra những trợ lực mới, nhưng hiện tại vẫn chưa phải thời khác. Các người hãy giành thời gian mà luyện lại ma pháp "

"RỒI! "

Ciara quý xuống cung kính, cô đứng lên biến mất giữa không trung. Trở lại nhà trọ, cô đưa tay nhìn, những ngón tay mịn màng xinh đẹp khẽ nắm lại. Đôi mắt cô dao động

"Ta... chưa đủ thực lực...? "

Cô nhìn qua đồng hồ đã hiển thị 19h45, liền đứng lên thay quần áo. Đeo chiếc kính trắng vào đầy nhẹ, ánh sáng lạnh tỏa ra nguy hiểm

Cô bước vào quán bar, đưa thẻ cho nhân viên rồi dọc theo dãy hành lang mà đi. Dừng trước cửa phòng đã đặt sẵn, cô đưa tay mở cửa. Bạch Thiên đã ngồi đợi sẵn, gương mặt tuấn mỹ vui vẻ. Những chai rượu đã được để trên bàn, thức ăn cũng đầy đủ. Bạch Thiên nói

"Sao hôm nay rảnh rồi rù tôi đi uống vậy? "

Advertisement / Quảng cáo

"Không có gì! Đột nhiên có hứng thôi "

Cô bước đến ngồi xuống, Bạch Thiên hí hửng đưa cho cô chai rượu. Tự mình cũng cầm một chai đưa lên, cô cụng chai cùng hắn. Đưa lên miệng uống, liếc qua Bạch Thiên nốc hết một chai mà cười nhạt. Cô gấp thức ăn cho vào miệng

"Hắc Nguyệt... cậu phải uống vớ tôi đến khi say đó "

"Được "

"Yô nào "

Keng!

-
-
-
-
-
-
-

Thời gian trôi qua, cô nhìn gương mặt Bạch Thiên đỏ ửng. Mùi rượu nồng nặc, cô đứng lên nâng gọng kính. Bàn tay bị Bạch Thiên giữ lại, đôi mắt mỏng lung nhìn cô. Cô cười nhạt buông tay hắn ra, nhấn tin cho Thẩm Nhục Giai

"Quán bar cũ, phòng Vip107 "

Cô nhìn người con trai đang gác trên bàn say khướt, bước tới bỏ vào miệng hắn một viên thuốc kích dục. Cho người dọn dẹp sạch sẽ, sau khi làm xong thì Nhục Giai đi vào. Nhìn cô cười

"Nhanh vậy sao? "

"Phải! Hôm nay cứ vui vẻ "

Cô nâng gọng kính, bước ra ngoài. Đang chuẩn bị đóng cửa thì Nhục Giai lên tiếng

"Ngộ nhờ tình anh em của hai người bị tan vỡ? "

"An tâm! Tôi có cách giải thích rồi "

"Hừ "

Cạch!

Cánh cửa đóng lại, cô nhếch môi cầm điện thoại xem diễn biến bên trong. Nhục Giai nhìn quanh, cầm điện thoại kiểm tra xem có camara không. Cô biết trước nên đã chuẩn bị sẵn, nhờ tiểu Bát Đan che giấu sự hiện diện của camara thu nhỏ. Nhục Giai buông xuống điện thoại, nhìn người con trai trên giường nằm đó. Đôi mắt hạnh phúc, bàn tay đưa ra, cởi bỏ chiếc áo sơ mi trắng và quần đùi. Để lộ nội y màu kem nhạt quyến rũ. Đường cong xinh đẹp mẽ hoặc ánh nhìn, hai quả đồi này lên bước tới chỗ Bạch Thiên. Bàn tay vuốt ve mặt hắn, cởi bỏ cúc áo hắn ra. Hôn xuống đầu môi đỏ mọng đang mấp máy đó.

"Bạch Thiên... em yêu anh... "

Lời nói mỉa hoặc yêu kiều, Bạch Thiên cảm thấy cái chạm của Nhục Giai thật mát lạnh. Thân thể như có ngọn lửa dâng lên, mơ hồ nhìn Nhục Giai. Lắc mạnh đầu xem rõ đó là ai...

"Úc... "

Khẽ nắc lên, Nhực Giai cười bỏ nội y. Để lộ nơi tư mật và vòng một xinh đẹp. Cổ họng Bạch Thiên nóng lên, không tự chủ nhào tới đè Nhực Giai xuống. Không cần biết đó là ai, lý trí như bị điều khiển...

Cô nhếch môi tắt điện thoại, nâng nhẹ gong kính

"Xem ra... ngày mai có kịch hay cho Bạch đại thiếu gia xem rồi "

Cô bước đi, rời khỏi quan bar. Nhìn lên trời đêm, một màu đen đã bao phủ lấy khung trời. Ánh trăng sáng tỏa ra lạnh lẽo, cô điện cho Ngọc Diện

Tút tut tútttt!

Cô nghe tiếng khóa máy kéo dài, nụ cười vươm lên

"Ha! Hành động nhanh thật... "

Tại một nơi khác:

Cạch!

Cửa phòng mở ra, không gian tối tăm bao phủ. Bàn tay đưa ra bật đèn sáng. Herlly lạnh lùng nhìn người con gái trên giường. Hai tay và chân đều bị dây xích nhỏ treo lại ở 4 góc giường, mái tóc ngắn phủ đi gương mặt căm phẫn. Nghe thấy tiếng động liền ngược lên, đôi mắt to tròn mang theo tức giận... Herlly cười nhạt nhu hòa, nhưng lại có sương lạnh nơi đáy mắt

"Bang chủ... "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Thế Giới Đêm 15

Ngọc Diện nhìn về phía Herlly, đôi mắt căm phẫn đầy chết chóc. Tay chân bị xiềng xích treo lại ngồi trên giường, Herlly mỉm cười bước đến. Nhẹ nhàng ngồi xuống giường, bàn tay đưa ra muốn chạm vào mặt Ngọc Diện

"Em có mặt không? "

"Phi... cắt đi "

Ngọc Diện quay mặt chán ghét nói, Herlly buông tay cười

"Ha... ha ha ha..."

Tiếng cười cổ quái vang vọng cả căn phòng, Ngọc Diện trừng mắt

"Cười cái gì? "

"Ngọc nhi! Em quá ngây thơ rồi, chị làm như vậy. Là muốn tốt cho em "

"Tốt cho tôi? Ha! Nực cười "

"Tại sao em cứ tin cái thằng nhóc đó, nó không yêu em. Nó chỉ muốn lợi dụng em thôi, đừng ngu ngốc nữa "

Herlly tức giận gào lên

"Tôi yêu anh ấy "

"Yêu? Ngay cả khi tên đó chỉ muốn lợi dụng em sao? "

"Phải! Chị không có quyền phán xét tôi. Tôi tin anh ấy, tin người tôi yêu..."

Bóp!

Tiếng bạt tay vang lên, Herlly tẩn Ngọc Diện một cái đau đớn. Xông tới nắm lấy tóc Ngọc Diện mạnh bạo kéo lên, cúi xuống hôn vào đôi môi đỏ mọng đó ngấu ngiến.

Leng keng...

Tiếng dây xích vang lên, Ngọc Diện chống cự. Quay mặt đi, kính tỏm nhìn Herlly.

"Ha... ha ha ha haaaaa! Em ghê tởm chứ gì? Tôi sẽ cho thằng nhóc đó chết không chỗ chôn "

"Chị sẽ không làm được "

Herlly đứng lên nhìn Ngọc Diện, đôi mắt lạnh lẽo

"Tại sao em cứ tin thằng nhóc đó? Nó thật sự không hề yêu em. Tôi nhốt em ở đây, cũng là vì muốn bảo vệ em "

"Tôi không cần chị bảo vệ, dù cho tôi sai. Nhưng ít nhất tôi vẫn hạnh phúc vì thất bại trước tình yêu của mình. Còn chị, chị chỉ muốn thắng mà thôi "

"Phải! Tôi muốn thắng, tôi muốn em yêu tôi. Tôi làm tất cả đều vì em "

"Cũng vì thế mà tôi mang cái danh ác nữ "

"Ha! Đám nam nhân đó đều đáng chết. Chúng có mục đích với em, đều nên chết không toàn thây "

Herlly cười lạnh nói, Ngọc Diện trừng mắt cười mỉa

"Chị quá tự phụ "

"Vì tôi yêu em, tôi làm tất cả đều vì em "

"Tôi không cần! "

Ngọc Diện hét lên, Herlly ngăn ra

"Không cần? Bang phái này là do lão gia phu nhân dốc lòng tâm huyết. Em chấp nhận để cơ nghiệp cả dòng họ bị hủy hoại chỉ vì một cái tình yêu vớ vẩn đó sao? "

"Vậy thì chị quản đi! Tôi không cần, từ bỏ tôi phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề này. Chưa một phút giây thư thả, chị luôn ép tôi làm mọi việc. Chị nói yêu tôi, đó là tình yêu của chị sao? Tôi thật sự cảm thấy bất công, tại sao

mình lại sinh ra trong gia tộc này. Tại sao lại gặp chị "

Chát!

Advertisement / Quảng cáo

"Cầm miệng! "

Một bạt tai nữa vào mặt, Herlly nắm lấy mái tóc đen tuyền của Ngọc Diện kéo lên. Lạnh lẽo nói, khóe môi chảy máu. Nụ cười Ngọc Diện vuron lên, ánh mắt tỉnh mạch

"Chị quan tâm đến cái bang phái này như vậy, thì lấy nó đi "

"Ngọc nhi! Em ngu ngốc như vậy sao? Chị vì cái gọi là tình yêu, cái tình cảm mong manh đó mà em chấp nhận mất hết tất cả sao? "

Herlly tức giận, giọng nói sưng lạnh hét lên

"Mất hết tất cả? Thế nào là mất hết tất cả? Từ khi cha mẹ mất đi, tôi tiếp nhận bang phái dưới sự điều khiển của chị. Tôi từ lâu đã mất đi mọi thứ. Bây giờ thứ tôi có cuối cùng chính là hi vọng nhỏ nhoi, tình cảm mà tôi dành cho Hắc Nguyệt. Nếu như anh ấy thật sự phụ tôi, thì cũng không còn gì tiếc nuối "

Nụ cười Ngọc Diện thê lương hiện lên, Herlly lạnh lẽo buông ra. Nụ cười châm biếm

"Ngu xuẩn "

Herlly quay đi, cánh cửa đóng lại. Nụ cười trên khóe môi Herlly từ kinh bị chuyển qua đau thương, u uất..

"Ngọc nhi... em vẫn còn tình cảm mà tôi dành cho em mà? Em chưa mất đi tất cả... Chị là em không muốn nhận mà thôi. Ha... "

Cô ngồi trên đồng cỏ trong xanh mát mẻ, con gió phấp phới thổi qua. Cô nhìn khoáng trời trong xanh sâu lắng, từ phía sau một ông lão đi lên. Đôi mắt hồ ly mang theo ý cười, cầm trên tay dụng cụ vẽ tranh. Dán giấy lên khung, lấy ra bút màu

"Thanh niên! Chúng ta lại gặp nhau "

Cô nhìn qua lão già đã cứu cô khi trước, nhíech môi

"Lão già! Ông không phải sống ở biển sao? "

"Êh? Ta có nói không sống ở đây sao? "

Lão già vừa vẽ tranh vừa nói, cô nhíech môi cười nhạt.

"Sao vậy thanh niên? Có gì không vui à? "

"Không có điều gì khiến tôi không vui cả "

Cô lạnh nhạt nói, đẩy mắt xẹt qua tia sáng lạnh. Nhất thời cô lại để lộ biểu cảm, thật bất cần...

"Ha ha! Thôi nào! Lão thấy cậu rõ ràng có phiền muộn? "

"Hử? Vậy sao? Tôi đang nghĩ, tại sao mình chưa đủ mạnh "

Cô lạnh nhạt nói, trong lòng cô vẫn còn để tâm đến việc sức mạnh này. Nó khiến cô vô cùng khó chịu..

"Ha ha! Mạnh? Thế nào là mạnh đây? Một người mạnh, sẽ còn có người mạnh hơn. Thanh niên, thứ mà cậu muốn sức mạnh đạt tới sẽ như thế nào? Và năng lực của cậu, nó đạt đến bao nhiêu? "

Lão già cười, như hỏi lại như nói, thâm sâu khó lường, động tác tay vẫn di chuyển trên trang giấy. Cô ngẩn ra, cười miệt

"Vô đối! "

Đó như là câu trả lời cho hai câu hỏi của lão, lão ngẩn ra lắc đầu

"Vô đối? Tuy không hiểu gì. Nhưng thế gian có ai mạnh vô đối chứ "

"... "

"Haizz! Một người mạnh, là người luôn không quan tâm đến điều đó. Vì khi họ quên đi, sức mạnh của họ sẽ bộc phát lúc cần thiết. Mạnh đến khôn lường... "

"Quên đi? "

Cô xoay lại nhìn lão, lão già mỉm cười

"Quên! Không có nghĩa là khước từ và lãng phí thời gian để làm bản thân mạnh lên. Thứ gì cũng cần có thời gian... "

Cô nhìn xuống đồng cỏ, nụ cười vuron lên. Lão nói đúng, tại sao cô phải quan tâm nó? Cô có rất nhiều thời gian, nếu như lỡ không may cô bị tấn công. Thì xem như đó đã là số mệnh, phải! Cô không tin vào số trời, nhưng hiện tại cô sẽ tạm chấp nhận nó. Tạm chấp nhận không có nghĩa là cô chấp nhận thua bởi bầu trời, mà là cô chờ đợi đến lúc mình có thể đánh tan nó. Phá hủy cái gọi là thiên mệnh, lúc đó cô sẽ giết những kẻ cản đường mình..

Khóe môi vuron lên tạo thành một đường cong hi hữu, nụ cười đọng trên dung nhan xinh đẹp. Nhưng lại không chạm tới đáy mắt, trong con người đó máu sâu thẳm chỉ có một mảng tĩnh lặng. Con gió lướt qua, cô nhẹ nâng gọng kính. Lão già vẽ xong bức tranh, bóng lưng cô thẳng tắp ngồi dưới nền cỏ. Huyền bí và xa cách đến lạ thường, lão gật đầu

"Thanh niên! Lão về đây, sau này gặp lại "

Cô nhìn theo bóng lưng già nua, nụ cười âm hiểm mang theo ý vị. Trên tay là điện thoại có hình ảnh một đêm hoan ái của Bạch Thiên và Thẩm Nhược Giai, khẽ nâng gọng kính

"Sắp rồi... "

Đôi mắt Bạch Thiên mở màng mở ra, mông lung nhìn trần nhà trắng. Mùi rượu nồng nặc luân chuyển trên cơ thể mình, Bạch Thiên đưa tay lay trán, từ từ ngồi dậy. Cảm nhận một cơ thể đang ở cạnh mình, cả hai trần trụi không mảnh vải. Bạch Thiên mở chân, sững sờ nhìn gương mặt Thẩm Nhược Giai bên cạnh. Dầu hôn đỏ hồng trên cơ thể người con gái chứng tỏ một đêm nồng nhiệt, còn có dưới ga giường trắng tinh là một vệt máu đỏ, xác nhận sự trong trắng đã bị mất trong đêm hoan lạc. Tâm Bạch Thiên rồi rồi, đôi mắt hiện lên to máu

"THẨM NHƯỢC GIAI "

"Ừm.. "

Nhược Giai vì tiếng gào mà tỉnh giấc, một môi mở mắt. Nhìn thấy sự tức giận tột độ cùng sự rối ren của hần mà mỉm cười. Ngồi dậy, dùng chân che đi cơ thể

"Anh tỉnh rồi sao? Đêm qua anh làm em đau lắm "

Bốp!

Bạch Thiên bóp lấy cổ Nhược Giai, đôi mắt như thú dữ

" Tại sao cô ở đây? "

" Anh còn hỏi em câu đó sao? Tất nhiên là ở cạnh anh rồi "

Nhược Giai xinh đẹp mỉm cười, Bạch Thiên siết chặt hơn

"Tôi không hỏi cái đó "

" Ừm... "

Nhược Giai khó thờ lên một tiếng, Bạch Thiên buông tay nhìn xung quanh. Cơ ngực rắn chắc vì cảm phần mà pháp phòng, cắn răng

" Đây là phòng rượu... khôn kiếp "

" Ha... anh làm cũng làm rồi. Muốn thế nào đây? "

Nhược Giai được thả ra, mỉm cười nói. Bạch Thiên nhìn xuống sàn, quần áo khắp nơi. Hai tay ôm đầu

" Mẹ nó! Không nhớ gì cả "

RẦM!

Cánh cửa bị hung hăng mở ra, Thẩm Lăng từ ngoài đi vào. Gương mặt lạnh như băng, Bạch Thiên kinh ngạc. Phi Thanh từ ngoài đi vào, thấy cảnh này cũng sững sờ

" Cuồng Sát! Cậu quả thật làm chuyện này? "

" Lão đại... "

Bạch Thiên choàng áo lên người, lời nói của Phi Thanh khiến hắn không hiểu được. Nhược Giai cũng quần áo choàng vào, hất mái tóc ra lạnh lùng nhìn họ. Đáy mắt ánh lên tia sáng lạnh

" Anh hai... sao lại đến đây? "

Thẩm Lăng liếc qua Nhược Giai, nụ cười miệt vườn lên

" Máy còn hỏi câu đó? "

" Lão đại! Chuyện này... "

Bạch Thiên đứng lên muốn giải thích, nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Thẩm Lăng lạnh lùng quay đi, Phi Long nhàn nhạt nói

" Cả hai người nhanh chuẩn bị rồi đi "

Bạch Thiên nắm chặt nắm đấm, đôi mắt hừng hực tia máu. Suy nghĩ gì đó, lại như đau khổ không tin...

Cô ung dung đi vào, nhìn không khí kì lạ đáng sợ. Đưa tay nâng gọng kính, lời nói nhàn nhạt

" Sao vậy? "

Xoạt!

Bạch Thiên đứng lên đi tới phía cô, sách cổ áo cô kéo lên. Tay còn lại vung nắm đấm, đôi mắt điên cuồng dữ tợn. Nhưng khi gần đánh xuống gương mặt cô, bàn tay lại cứng lại. Không nỡ hạ xuống, cứ thế run rẩy một hồi rồi buông ra. Gương mặt âm lãnh đi đến ghế ngồi xuống

Cô chỉnh lại cổ áo, cười nhạt bước đến ghế ngồi. Thẩm Lăng ngậm điều thuốc trong miệng, phả ra làn khói trắng. Quăng lên bàn một cái video, bên trong phản chiếu hai thân ảnh quấn lấy nhau nện nồng. Tiếng rên rỉ phát ra khiến người đó mặt

" Ừm~... ah~... Bạch...Bạch Thiên... "

Cô mỉm cười nhạt, nâng gọng kính

" Đã lan ra khắp thế giới, tin tức rất hot đấy "

Thẩm Lăng khinh miệt nói, liếc qua Thẩm Nhược Giai đang sững sờ.

" Có camera? "

Cô cười nhạt, nâng nhẹ ly rượu trên tay nhấp nháp.

" Chuyện đã thành, tính sao đây? "

"ĐÔNG PHƯƠNG HẮC NGUYỆT "

Lời nói của cô khiến cho lửa giận của Bạch Thiên bộc phát, đôi mắt đỏ ngầu đầy hung hãn. Hắn nhìn cô, bàn tay siết lại nổi lên gân xanh. Phi Thanh thấy không ổn liền nói

" Hắc Nguyệt! Chuyện này có liên quan tới cậu không? "

" Có thì sao? Không có thì sao? "

Cô lạnh nhạt uống rượu, lời nói như không trả lời. Phi Thanh nghe vậy càng lo lắng liếc qua Bạch Thiên đang cố kìm chế cơn giận. Cấp gáp

" Sao cậu lại làm vậy? Dù sao cũng là anh em "

" Ha! Chuyện này cũng đã xảy ra, truy cứu thêm thì được gì? "

Cô đặt ly rượu đã hết xuống, ung dung nói. Lại lần nữa lời nói không rõ ràng càng khiến Bạch Thiên điên tiết lên, Nhược Giai nhìn qua

" Em sẽ cùng anh kết hôn "

Bạch Thiên ngược lên, nhìn qua cô. Đôi mắt mang theo hận ý cùng thống khổ. Thẩm Lăng dập điều thuốc

" Cứ như vậy đi, Bạch Thiên, thế nào? "

Răng rắc...

Bàn tay siết chặt đến mức nghe tiếng dột xương kêu lên, gật gật đầu

" Được! "

Bạch Thiên đứng lên đi qua cô, Nhực Giai cũng đuổi theo. Thẩm Lăng phát tay

" Hai người ra ngoài "

Phi Thanh và Phi Long cùng nhau ra ngoài, đôi mắt Phi Thanh lo lắng.

Cạch!

Advertisement / Quảng cáo

Cánh cửa đóng lại, cô gác chân lên đùi dựa vào ghế. Nàng ly rượu vang đã rót đầy lên mỉm cười

" Lão đại quả nhiên biết thời thế "

" Ngược lại tôi không ngờ cậu đi bước này "

Thẩm Lăng híp mắt lại nguy hiểm, cô nhún nhẹ vai

" Lão đại! Là người nắm giữ một bang, lãnh đạo một chức vị quan trọng trong thế giới ngầm. Càng tuyệt tình thì càng thẳng, ngài chấp nhận từ bỏ một cánh tay đắc lực và em gái mình. Đây họ vẽ kế hoạch của tôi, thì quả là đủ tàn nhẫn "

" Ha! Ngược lại, tôi thấy cậu mới tuyệt tình. Chẳng nhóc Bạch Thiên có tình với cậu, lại lợi dụng điều đó mà dùng đây nó vào hố sâu. Chỉ vì muốn Bạch gia và kế hoạch thành công, chấp nhận từ bỏ một người anh em tốt "

Thẩm Lăng cười lạnh nói, cô nâng gọng kính sáng lạnh

" Ha! Chỉ cần Bạch Tử Du biết được tin tức, thì cậu ta sẽ hết hi vọng với Thẩm tiểu thư. Chúng ta chỉ cần chờ Hi Nhực Liên ra tay nữa là xong "

Thẩm Lăng phả ra làn khói trắng, dập đầu thuốc. Đôi mắt híp lại

" Hắc Nguyệt! Tôi thật sự bất ngờ với cậu... Lúc đầu tôi nghĩ cậu có tình với Nhực Liên. Nhưng không ngờ là tôi sai, tôi thật sự... không nắm rõ được lòng cậu "

" Ha! Lão đại quá lợi "

Cô nâng ly rượu vang lên, khẽ lắc, Thẩm Lăng đứng dậy từ từ đi về phía cô. Vòng ra sau, cúi đầu xuống bên vai cô, hơi thở nóng phả ra theo từng câu chữ

" Vậy tại sao lại nhiều lần bảo vệ Hi Nhực Liên? Và còn có Ngọc Điện, rốt cuộc... ai mới là người cậu để trong lòng? "

Cô nhếch môi quay đầu đối diện sát gần với gương mặt tuấn mĩ của Thẩm Lăng

" Tình là thứ gì? Đáng giá sao? "

Thẩm Lăng híp đôi mắt, mang theo ý cười. Bàn tay đưa lên gỡ mắt kính của cô ra. Đôi mắt đỏ như máu hiện hữu nhìn vào đôi mắt Thẩm Lăng không cảm xúc. Thẩm Lăng hơi ngáy người, liếc xuống đôi chân thon gọn dài đẹp đó, bàn tay đưa lên sờ cái má mịn màng của cô.

" Quả thật rất đẹp, nhan sắc này. Dù là nam hay nữ cũng phải siêu lòng, chỉ tiếc trái tim quá tàn nhẫn "

Lời nói khàn khàn như mê hoặc, Thẩm Lăng cúi xuống. Đôi mắt nhìn vào đôi môi đỏ mọng của cô, khi sắp chạm tới, cô đưa tay gạt nhẹ bàn tay của Thẩm Lăng ra và lấy lại mắt kính, đồng thời đứng lên né đi nụ hôn sắp tới gần. Đeo kính vào, khẽ nâng

" Ha! Lão đại, mục đích của tôi sẽ không gây ảnh hưởng đến ngài. Mong ngài đừng xen vào "

Cô quay lưng bước đi, Thẩm Lăng đứng thẳng người nhìn theo. Lòng phức tạp, bàn tay khẽ đưa lên sờ sờ môi

" Ha! Hôn một cái cũng không được? "

Bạch Tử Du ngồi trên ghế, cái bàn chất đầy tư liệu. Sự mệt mỏi hiện rõ trên đôi mắt, tiếng tivi từ bên dưới truyền lên khiến hắn khó chịu. Bước ra khỏi phòng, nhìn xuống lầu Nhực Liên đang xem tin tức. Nội gián muốn nói liền sống người khi nghe trong tivi phát ra tiếng nói

- Đêm qua chúng ta nhận được video ân ái của Thẩm tiểu thư và Bạch nhị thiếu gia. Họ là những nhân vật có tiếng trong bóng đêm, nay lại phát ra tin tức nóng hổi. Họ đã thông báo quyết định kết hôn sau khi video được lan truyền rộng rãi..

Nhực Liên kinh ngạc, nhìn lên lầu liền thấy Bạch Tử Du, lập tức tắt tivi

" Tử Du... "

Gương mặt anh tuấn hiện lên sững sốt, lấy điện thoại ra mò tìm đoạn video. Khi nhìn thấy, trái tim như bị đông cứng lại. Nụ cười nhạt vươn lên

" Bạch Thiên... um~... em yêu... anh... "

Tiếng rên rĩ từ trong điện thoại phát ra, Bạch Tử Du đập mạnh xuống sàn. Bước xuống lầu thần thờ, Nhực Liên nhìn thấy lo lắng

" Tử Du! Anh bình tĩnh... đừng quá đau buồn... "

Tử Du nhìn xuống gương mặt người con gái trước mắt, hiện lên lo lắng nhìn hắn. Hắn đưa tay ôm lấy eo Nhực Liên, hôn xuống đôi môi đỏ mọng ướt át

" T...Tử... Du... "

" Liên nhi... cho anh "

Bạch Tử Du đẩy ngã Nhực Liên xuống ghế sofa, hôn xuống cơ thể mịn màng. Đôi mắt âm thầm đau khổ giờ đây dần dần xuất hiện hình bóng của Nhực Liên, càng ngày càng in sâu hơn

" Ah~... "

" Liên nhi! Anh yêu em... "

Tử Du ra vào động nhỏ của Nhực Liên, cơ thể hai người đã không còn mảnh vải. Đinh lấy nhau, Nhực Liên ôm lấy tấm lưng vững trãi của hắn, dịu dàng

" Em cũng yêu anh "

Đôi mắt Nhực Liên hiện lên tia chán ghét cùng hận thù, sau đó là ý cười xa xăm. Cả hai thân ảnh ôm nhau, tạo ra tiếng nhóp nhép dâm mĩ..

Bạch Thiên nốc cạn chai rượu, quăng xuống sàn. Đôi mắt đau khổ cùng cực, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi khiến người khó chịu. Phi Thanh ngồi cạnh lo lắng

" Được rồi! Đừng uống nữa "

Cạch!

Lại một chai nữa quăng xuống sàn, Bạch Thiên đau đón ôm lấy ngực. Khó khăn lên tiếng

"Tại... ừc... tại... sao...? T...tại sao... lại đối... xử... ừc... với tôi như vậy...? "

Phi Thanh nhìn đến mà đau lòng thay, nhìn xuống những chai rượu lăn lóc khắp nơi. Bạch Thiên thống hận lên tiếng

"Ta...tại... sao...? "

"Đủ rồi! Cậu thật là, chẳng phải chỉ lấy vợ thôi sao? Có gì mà đau khổ như vậy? Thắm tiểu thư cũng yêu cậu mà? "

"Ha... ha ha haaaa.... yêu? T...tôi không cần... không cần... "

Tiếng cười thê lương như đánh thức sự đồng cảm, Phi Thanh nhìn Bạch Thiên đau khổ như vậy mà không biết nói gì để an ủi

"Chuyện cũng đã xảy ra, cậu nếu tức giận thì đi tìm Hắc Nguyệt đi "

"T...tìm?... Tìm... ừc... để... làm gì? "

Tiếng cười dừng lại, Bạch Thiên hỏi. Nốc chai rượu uống cạn

"Tìm cậu ta tính sổ, đánh cậu ta cho hả giận "

Phi Thanh nói nhưng biết Bạch Thiên sẽ không làm, liếc nhìn chờ câu trả lời

"Ha.... đánh...? Ừc... k...không... tôi không... thể xuống tay... ha ha ha haaaa... đau... đau lắm.... nhìn cậu ấy.... trái tim...ừc... nó đau lắm... "

Nước mắt Bạch Thiên từ hốc mắt chảy xuống, nụ cười thê lương thống khổ. Phi Thanh thở dài

"Haizz! Vậy thì bỏ qua đi. Cứ kết hôn, cậu cũng có quyền bỏ mặc vợ mà. Đừng quan tâm cô ta "

"... Ha... P...phải... cô... nói phải... nhưng... chuyện đêm đó.... vẫn cứ... ừc... ám... ảnh tôi... C...chỉ cần nghĩ... tôi... ha ha.... tôi lại... hận mình... lại tự hỏi... tại sao... cậu ấy đối xử... tàn nhẫn với tôi như vậy...? "

Nước mắt vẫn chảy dài, rượu vẫn tiếp tục uống. Phi Thanh nhìn mà lắc đầu

"Hắc Nguyệt quả thật quá đáng. Cậu ấy sao lại đối xử với cậu như vậy "

"Ừc... lúc nhìn... thấy cậu ấy... lòng tôi vui lắm... ở cạnh cậu ấy... tôi lại xao xuyến không thôi... Khi cậu ấy... ừc... quan tâm những nữ nhân kia... tôi như phát điên lên mà khó chịu... Tôi từng nghĩ... chỉ cần... ừc... cậu ấy muốn... tôi sẽ làm tất cả vì cậu ấy... Tôi... yêu... rất yêu cậu ấy... dù cậu ấy... ừc... là nam nhân... nhưng... nhiều lần vẫn không cảm lòng được... mà thấp thòm... Trái tim... cứ đập liên hồi... Ha... ha ha haaaa... "

"... "

Phi Thanh nhìn nụ cười điên dại đau khổ của Bạch Thiên, im lặng nghe tiếp lời nói trong lòng của hắn

"Ha... n...nhưng tôi lại ngu dại... không chút đề..... phòng... mà bị cậu ấy hãm hại... Có nói xem... còn gì... đau đớn hơn... khi bị chính người mình yêu... đẩy lên giường cùng một à... ừc... đàn bà khác...?... T...tôi đã quá... quá tin người... ha... ha ha haaaa... "

Bạch Thiên nốc cạn rượu, đau khổ nói ra. Phi Thanh đứng lên chán nản nắn lấy chai rượu

"Được rồi! Cậu đừng uống nữa "

"T...trà lại đây... uống... tôi muốn uống... uống để quên đi... tên khốn... đáng ghét đó... "

Bụp...!

Bạch Thiên ngã xuống bàn, cơ thể nặng nề mùi rượu. Phi Thanh ngán ngẩm nhìn, nước mắt Bạch Thiên chảy xuống. Tiếng nói nấp máy

"... H...Hắc... Nguyệt... "

"Haizz... Đúng thật là... "

Phi Thanh bước ra ngoài chán nản, căn phòng trở lại yên tĩnh. Chỉ còn người con trai nằm trên bàn kêu tên ai đó...

Mấy ngày sau:

Cô lạnh nhạt ngồi trong lớp, đám người xung quanh vây kín chỗ Bạch Thiên hỏi

- Này này! Nghe nói cậu đăng ký kết hôn rồi há?

- Phải đó! Khi nào tổ chức đám cưới?

- Trời ơi! Hối vớ vẩn, tất nhiên là đợi cậu ấy ra trường rồi

- Ha ha! Thắm tiểu thư xinh đẹp như vậy. Hai người thật xứng đôi

.....

Tiếng nói vui vẻ bàn tán truyền ra, Bạch Thiên không để vào tai. Đôi mắt vẫn nhìn qua cô không rời, cô nâng nhẹ gọng kính nhìn vào điện thoại. Mấy ngày nay cô đều gọi điện cho Ngọc Diện, nhưng không có tin tức. Xem ra, kế hoạch đang đi đúng hướng...

Cô cười nhạt nhìn ra ngoài, bàn tay gõ xuống bàn vang lên tiếng lạch cạch. Cô đã không nói chuyện với Bạch Thiên mấy ngày rồi, Thắm Nhượng Giai thường ở cạnh hắn, tỏ ra ân cần chăm sóc.

Cô mỉm cười nhạt, nhìn Nhượng Giai từ ngoài đi vào. Đi ngang qua cô liếc nhẹ, đến chỗ Bạch Thiên bỏ xuống hộp cơm

"Em làm cơm cho anh đó, mau ăn đi "

Đám người tản ra bàn tán, Bạch Thiên vẫn nhìn chăm chăm vào cô không trả lời. Nhượng Giai liếc qua, mỉm cười nói

"Em đã tốn công mang đến đây, anh ăn đi. Chiều qua nhà em, được không? "

"... "

Vẫn không có sự hồi đáp của Bạch Thiên, Nhượng Giai tức giận đứng lên. Lạnh lùng đi qua phía cô

"Hắc Nguyệt! Nói chuyện với tôi chút, được chứ? "

Cô ung dung nhún vai, Nhượng Giai đi ra trước. Cô mỉm cười đứng lên đi theo

Bọn cô đi đến một khu vườn vắng lặng, không một bóng người. Cô dựa lưng vào tường, bộ dáng lạnh nhạt

"Thắm tiểu thư có gì muốn nói?"

"Hắc Nguyệt! Chuyện này là sao? Rõ ràng ngay từ đầu, cậu không có nói sẽ gắn camera?"

Nhược Giai lạnh giọng nói, cô dứt tay vào túi quần. Bộ dạng thờ ơ

"Thắm tiểu thư tức giận không phải vì chuyện này"

"Cậu... phải! Bạch Thiên từ đêm đó không hề ngó ngang gì tới tôi. Tối ngày ngoài uống rượu ra, nói chuyện hay nhìn mặt tôi chưa quá 10 lần"

Nhược Giai gương mặt xinh đẹp vạm vẻo nói, cô ung dung

Advertisement / Quảng cáo

"Thắm tiểu thư nên định chính lại, ngay từ đầu tôi đã nói chỉ cho cô và Bạch nhị thiếu gia ở bên nhau. Còn việc hai người sống ra sao, hẳn có yêu cô không thì liên quan gì tới tôi?"

"Hắc Nguyệt... cậu thật bỉ ổi"

"Ha ha! Thắm tiểu thư, không giành được trái tim của chồng mình. Là do cô vô dụng, sao lại đổ cho tôi?"

Cô cười lạnh hai tiếng, thân ảnh mảnh mai dựa vào tường xinh đẹp. Con gió lướt qua đưa đi tiếng cười như chuông bạc

"Anh ấy chỉ nghĩ tới cậu, khi say rượu cái tên duy nhất anh ấy gọi là cậu. Chỉ nhìn về cậu, lời nói của tôi không hề lọt vào tai anh ấy. Trong mắt anh ấy, trong tim người nam nhân đó chỉ có cậu"

Nhược Giai tức giận lên tiếng, cô nâng nhẹ gọng kính

"Vậy thì đã sao? Đó là chuyện của hắn, liên quan gì tới tôi?"

"Cậu... cậu biết rõ anh ấy yêu cậu mà?"

Nhược Giai sững sờ trước thái độ bình thản của cô, trong lòng không khỏi run sợ sự tàn nhẫn đó. Cô nhún vai

"Yêu tôi là việc của hắn, vậy thì sao?"

"Hắc Nguyệt, mục đích của cậu là gì?"

"Mục đích? Ha... bí mật"

Cô đưa ngón trỏ lên miệng ma mị, bước đến phía Nhược Giai. Cô càng tiến lên, Nhược Giai càng lùi lại, đến khi thân thể cô ta đụng vào cái cây. Cô đưa tay chống lên thân cây, tay còn lại dứt túi quần. Bộ dáng ma mị xinh đẹp

"Cậu... làm gì?"

"Thắm Nhược Giai, cô cần người nam nhân đó. Cô đã có được, nhưng thứ tôi muốn lại chưa nằm trong tay. Tốt nhất đừng giờ trò, nếu không tôi liền khiến cô đau khổ. Tôi nói được, làm được"

Đôi mắt đỏ như máu phản chiếu sau cặp kính sáng lạnh. Đây lòng Nhược Giai run lên sợ hãi, khi tức áp đảo khiến cổ họng như bị nghẹn lại. Cô buông tay xuống, Nhược Giai lập tức chạy đi. Cô mỉm cười nâng gọng kính, quay người lại liền bị một lực đẩy mạnh vào thân cây. Một thứ mềm mại lạnh lạnh ngấu nghiến đôi môi cô, cô nhìn gương mặt Bạch Thiên ngay trước mắt. Hắn đang hôn cô, muốn hút cạn những lời nói tàn nhẫn khi nãy của cô. Cô lạnh nhạt nhìn hắn, không kháng cự...

Bạch Thiên cảm nhận được, mở mắt ra. Chạm vào đôi mắt đỏ như máu không cảm xúc của cô, lòng ngực đau nhói. Rời khỏi môi, kéo ra sợi chỉ bạc mỏng.

"Ha..."

Bạch Thiên quay đi, để lại nụ cười lạnh cùng bóng lưng đau khổ.

Tại sao...? Tại sao biết rõ là do người đó làm. Nhưng trái tim tại sao lại đau như vậy, khi những lời nói đó phát ra. Như hàng vạn mũi kim đâm vào, xé rách từng chút một. Lòng ngực như bị một tảng đá đè lên, khó thở tới cùng. Cảm giác hận thù, đau đớn, thống khổ, lại có chút không cam lòng... Chư vị phức tạp dần dần hiện lên từng chút một. Đau! Đau lắm, nhưng lại không biết làm gì. Yêu một người đau khổ vậy sao? Rốt cuộc, trong mắt người đó, chính mình cũng chỉ là một con rối vô tri. Dù hận, nhưng không muốn làm người đó tổn thương. Dù đau, nhưng không cách nào xóa bỏ cảm giác đó. Trống trải, mọi thứ đều bị tước bỏ trong chớp mắt. Không cam lòng, nhưng có thể làm gì đây? Yêu trước, thì đã tự nhận mình bại rồi... Bại đến thảm hại... Nhìn chính mình bấy giờ thật đáng thương, lạnh... trái tim có cảm giác thật lạnh. Phải rồi! Bất giác lại không biết được rằng, mình vỡ linh hồn sâu thẳm đang run rẩy. Đang gào thét, giống như đã từng bị như vậy. Không ai biết được cả... Không ai có thể thấy được mảnh linh hồn đó vẫn hướng về phía cô. Chôn sâu vào đáy vực âm thầm lặng lẽ nhìn cô, chính cô cũng không biết được. Cô đã nhiều lần như vậy làm đau nó...

Cô nhìn bóng dáng Bạch Thiên khuất dần, đưa tay lau môi. Ánh mắt đỏ như máu hiện lên lạnh lẽo

"Kính tẩm..."

Cô quay lưng đi, để lại hơi thở âm lãnh vẫn còn lưu động. Dưới khung trời, hai bóng dáng đi hai đường khác nhau. Sự tàn nhẫn của cô thật đáng sợ, giống như cô không hề có trái tim. Con gió lướt qua liệu có vô tình như người con gái này?

Nước vô tình cũng như Đế Quân

Thiên hạ thế gian, thật vô thường

Quân như rồng, lại như gió

Lạnh lùng lướt qua cuốn trời hoa...

Lệ vương không dễ rơi, nhưng vẫn có thể rơi

Nhưng người nữ nhân này... thứ gì sẽ khiến nàng rơi lệ?

.....

Từ phía xa người con gái bí ẩn ngồi trên cây nhìn đến, nụ cười vươm lên nhàn nhạt. Con phượng hoàng bên cạnh xinh đẹp đậu trên cây, tiếng nói nữ nhân vang lên nhẹ như gió, có ý phức tạp không thể rõ...

"Tự cô chỉ kim Quân vô tình..

Nhưng liệu sáng bằng.. Người gọi Huyết vương?"

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 116: Thế giới đêm 16

Cô ngồi trên chiếc ghế, căn phòng xung quanh trống trải. Chỉ có một cái bàn dài đang đặt đất sét trên đó, Tiểu Bát Đán bên cạnh nhìn cô. Một cái băng xanh xuất hiện trước mắt cô, hai bàn tay giao nhau tạo ra một luồng ma pháp Hắc Ám. Đi tới bao phủ lấy đất sét

"Hồi những linh hồn bơ vơ và lạc lõng, hãy trở về và hội tụ lại nơi đây. Đánh vỡ tan mãi mãi không siêu thoát. Hắc Ám ma pháp sẽ khiến các ngươi trở thành một mảnh của thuộc hạ ta..."

Lời nói băng lãnh như mẽ hoặc vang lên, nguồn khí đen tỏa ra càng cường đại. Cô nhẹ nhàng mở mắt, lạnh nhạt nhìn luồng khí đang bao phủ lấy đất sét. Bàn tay đưa ra lướt trên hàng phím...

[Bắt đầu quá trình thiết lập ----- Hoàn tất]

[Mời ký chủ giao định]

Tiếng nói máy móc của tiểu Bát Đán vang lên, cô lạnh nhạt nhìn màn ảnh trong suốt

[Tên: Nhất Khuynh]

[Cấu tạo ngoại hình:

Mái tóc vàng dài dài giữa lưng cắt ngang bằng, những lọn tóc mai rũ xuống hai má. Trên đầu là dải ruy băng vàng rũ xuống eo. Gương mặt dài thon gọn, đôi mắt to tròn mị hoặc hút hồn. Mũi cao. Hàng mày dài nhếch lên tạo ra sự kiêu mị. Môi đỏ mọng mông...

Thân hình: Chiếc áo không dây trắng tới giữa bụng, để lộ đôi gò bồng căng tròn. Chiếc váy xếp ly dài gần đầu gối xòe ra màu cam nhạt. Hai tay mang theo dây lụa đỏ quanh người phủ xuống

Vòng 1: 80

Vòng 2: 58

Vòng 3: 85

Ti lệ xinh đẹp: 90%]

Đôi mắt đỏ như máu đảo qua lại nhìn màn hình, bàn tay vẫn lướt nhanh trên ô phím...

[Cấu tạo sức mạnh:

Thế lực: 0%

Chủ nhân: Huyết Hân Sương

Mức độ trung thành: Tuyệt đối

Ma Pháp: Không

Vũ khí: Lụa

Khả năng khôi phục: 100%

Khả năng có thể (Tuyệt kỹ): Nhẹ như gió, thân thể dẻo dai là lướt hòa quyện vào không trung. Tạo ra điệu múa làm say lòng người, mê đắm nhân trung. Uy lực vũ bão kéo theo cuồng phong, giết người trong điệu múa xinh đẹp... Không thấy máu...

Loài vật: Quý

Tính cách: Lẳng lơ, luôn tỏa ra yêu mị. Thích câu dẫn người, độc ác đến máu lạnh.

Linh lực tích tụ: 2000

Cấp độ: Quý = (Thần)

Giá trị cảm xúc: Tuyệt đối

Trí tuệ: 175

Danh hiệu: Nhất Vũ Khuynh Thành]

Bàn tay cô dừng lại, tạo ra luồng sáng bao quanh lấy đất sét đó, lơ lửng giữa không trung. Trên bàn lại tiếp tục xuất hiện một đất sét có hình dạng không hoàn chỉnh, tiểu Bát Đán kinh ngạc

"Ký chủ! Ngươi muốn tạo ra hai người sao?"

"Phải! Đến thời khắc, chúng sẽ tự chui ra"

Cô nhẹ nhàng nâng tay, luồng khí Hắc Ám mạnh mẽ bao quanh lấy đất sét. Đôi mắt đỏ như máu ánh lên tinh quang cùng ý cười tàn bạo. Tiểu Bát Đán nhìn thấy mà thân thể không khỏi run lên

"Ký chủ chắc chắn có âm mưu"

Hai tay xoay vòng đưa ra, nhẹ nhàng di chuyển. Trong lòng bàn tay là ma pháp Hắc Ám dao động, tiểu Bát Đán nhắm mắt hồ ly lại, bàn tay chạm vào đất sét

[Liên kết cấu tạo ----- Hoàn thành]

Advertisement / Quảng cáo

[Bắt đầu quá trình thiết lập ----- Hoàn thành]

Ánh sáng đen bao phủ lấy chiếc bàn dài, cô nhẹ nhàng nhìn hàng phím. Bàn tay đưa lên

[Tên: Iron Man]

[Cấu tạo ngoại hình: Nam

Rõ bất sắt làm từ kim loại, bọc da sắt xanh dương óng ánh. Cơ cấu phức tạp đầy uy mãnh, đôi mắt sắt bén đỏ rực làm từ đá ruby, giọng nói lạnh như băng.

Cao: 1m9, to lớn hùng mạnh]

Cô lướt tay trên bàn phím cực nhanh... Đôi mắt mang theo tia sáng lạnh

[Cấu tạo sức mạnh:

Thế lực: 1000

Chủ nhân: Huyết Hân Sương

Mức độ trung thành: Tuyệt đối

Ma pháp: Băng

Vũ khí: Búa tạ lớn màu xanh dương kim loại, một lần đập xuống uy lực vạn phần

Khả năng khôi phục: 0% (Cơ thể là mảnh giáp, không có khả năng khôi phục)

Khả năng (Tuyệt kỹ): Bay, đánh trực diện, giết hàng vạn người. Cơ thể sắc thép không bị ảnh hưởng bởi ma pháp, đòn đánh vật lí. Không bị nhiễm những chất độc...

Loài vật: Rô bốt

Tính cách: Nghiêm chỉnh, không thích nói đùa. Có chút ngốc nghếch

Linh lực tích tụ: 7000

Cấp độ: Quái vật = Thần

Giá trị cảm xúc: 0%

Trí tuệ: 75

Danh hiệu: Man Vương]

Cô dừng tay lại, bàn tay xuất hiện viên tinh thạch đỏ của vua zombie khi ở thế giới trước. Đất sét bay lên, luồn sáng đen bao bọc. Lời nói cô uy quyền tựa chúa tể trang nghiêm

"Iron Man, ta ban cho ngươi viên tinh thạch này. Sẽ liên kết với linh hồn ngươi, bảo vật sẽ giúp ngươi khi thật sự nguy cấp. Phát huy sức mạnh thật sự của ngươi. Đốt phá trên cả các vị thần ở thiên giới, mạnh mẽ gào thét tựa như linh hồn quý dữ. Hãy cúi đầu trước đẳng tối cao, phục tùng mệnh lệnh và trung thành với ta "

Lời nói cô uy quyền khiến người phải sợ hãi, lạnh lẽo trang nghiêm. Viên ngọc bay lên đi vào giữa người đất sét, xung quanh nó bắt đầu hình thành những mảnh kim loại sắc lỉnh. Tiếng nói lạnh băng từ ánh sáng vang lên

"Đẳng tối cao! Thuộc hạ nguyện mãi trung thành "

Ánh sáng lập tức bao phủ, cả hai lơ lửng giữa không trung. Cô đứng đó, nụ cười hiện hữu mang theo sương lạnh, tiểu Bát Đán sợ hãi rung mình. Cô biến mất, xuất hiện dưới phòng khách. Tiểu Huyết trên bàn đánh cờ với tiểu Hắc, khi thấy cô liền ngược lên. Cái đuôi rần roge ngoáy hời

"Chủ nhân! Người sao lại muốn tạo ra bây giờ? Chẳng phải người nói chưa phải lúc sao? "

Cô ngồi xuống ghế, Ciara bước đến đưa rượu cho cô. Cúi đầu sau đó đứng qua một bên. Cô nhếch môi, đáy mắt đỏ như máu hiện lên sự tàn bạo cùng ý cười thâm sâu. Cả đám nhìn đến biết là chuyện quan trọng liền nghiêm túc. Lời nói cô lạnh lẽo tựa cực băng, uy quyền vang lên

"Ta sẽ tạo ra những thuộc hạ trung thành, thoát khỏi tam giới ngũ hành. Trở thành Huyết Vương thực sự "

Tiểu Hắc nghe đến, đôi mắt quạ lạnh lũng tràn ngập cung kính

"Chủ nhân! Người tuyệt thế vô song, người có kế hoạch gì? "

"Ta sẽ tạo ra Thất Nhật Tinh Tú, Thủ Hộ Giả. Người Ciara, sẽ là thủ lĩnh của Thất Nhật Tinh Tú, thống lĩnh các tầng ma pháp. Ta sẽ dùng sức mạnh của mình, tạo ra những ma pháp căng nguyên đi vào một bảo vật nào đó. Mỗi một tầng sẽ mang sức mạnh nguyên tố khác nhau, hiện ta có 4 ma pháp là Thủy, Hỏa, Hắc Âm và Thổ. Ta sẽ đưa sức mạnh đó vào pháp bảo... Khi ta hoàn thành sẽ nói rõ cho ngươi "

Mọi người nhìn nhau, nụ cười nhạt trên môi cô hiện hữu. Tiểu Huyết nghiêm cẩn hỏi

"Chủ nhân! Thất Nhật? Vậy là sẽ có 7 thủ hộ giả? "

"Phải! Người tiếp theo hồi sinh sẽ là Nhị Tinh của Thất Nhật Tinh Tú, ta sẽ cho người đó cai quản Tiên tháp "

Cô mỉm cười nhấp rượu, liếc qua các vật nhỏ một lượt. Tiểu Hắc lên tiếng

"Chủ nhân! Thứ cho ta mạo phạm, nhưng người... có mục đích gì? "

Cô đưa tay đặt ly rượu trên tay xuống, nụ cười vơn lên. Nhưng đôi mắt đỏ như máu lại không hề có một tia cười nào

"Ta muốn thống nhất Tam giới, muốn không một ai có thể khống chế ta. Muốn ta sẽ trở thành nỗi khiếp sợ cho những người nghe đến tên ta. Muốn tìm lại quá khứ và trở thành kẻ mạnh nhất "

Lời nói cô thật nhẹ nhàng, nhưng lại chất chứa sự tham vọng và độc ác. Cả không gian lắng đọng..

Phịch!

Ciara quý xuống một chân, đôi mắt tỉnh mạch hiện lên sự cung kính

"Đẳng tối cao là chúa tể mạnh hơn cả thần và quý dữ. Là người mà thuộc hạ nghe lệnh, thề chết phục tùng "

Cô liếc qua 3 con vật nhỏ, lạnh lũng

"Còn các ngươi sẽ là Tam Tinh Thần Sứ, đợi đến ngày những thuộc hạ của ta hoàn toàn thức tỉnh. Cùng là lúc ta xưng bá Tam Giới Ngũ Hành "

3 con vật nhỏ nhìn nhau, tiểu Bát Đán gương mặt nhỏ lo lắng

"Nhưng ký chủ vẫn bị trói buộc bởi hệ thống "

Cô liếc qua, đôi mắt mang theo sự thâm sâu. Nhấp ly rượu

"Đó chính là điều ta muốn, vì ta biết. Chỉ có trói buộc với hệ thống, ta mới có thể tìm ra ký ức "

Bọn nó nhìn nhau, cô mỉm cười nhạt, nhìn xung quanh không gian. Bàn tay nhẹ nâng lên, tiểu Huyết kinh ngạc

"Chủ nhân! Người muốn tái tạo lại sao? Như vậy rất tổn linh lực... Sức mạnh của người... "

Từ không gian bỗng nhiên xoay chuyển, mọi thứ trở nên khác lạ. Căn phòng khách vẫn giữ nguyên vẹn, nhưng có lẽ vị trí đã đảo lộn. Không khí xung quanh dao động dấy đặc, cô mỉm cười nhẹ. Cô bước đến cánh cửa mở ra, dấy hàng lang rộng lớn mang theo sự quý dị tinh mạch. Bức tường đen tím có những hạt sáng nhỏ lấp lánh ánh vàng trải dài. Phía cuối là một màu đen không thấy điểm dừng, bóng cơ thể cô cảm nhận có một luồng khí nóng dao động, nó như nung chảy cả lục phủ ngũ tạng. Tiểu Huyết kinh hãi

"Chủ nhân! Mau uống đan dược "

Cô lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng, cảm nhận cơ thể dần bình ổn. Tiểu Bát Đán ngưng trọng

"Ký chủ! Người sử dụng linh lực đột ngột. Nó chỉ đang trong quá trình ổn định, người phải cẩn thận hơn. Lượng sức mạnh của người vô cùng lớn, phải tuyệt đối cẩn trọng. Đừng để nó cán nuốt lại "

Cô gật nhẹ đầu, bàn tay đưa lên tạo ra linh khí ổn định cơ thể. Cô mở mắt, tiểu Bát Đán bước đến

"Ký chủ! Người phải hoàn thành nhiệm vụ "

"Ta biết! Sắp xong rồi, chỉ còn đóng một vở kịch nữa thôi "

Cô nhếch môi nở nụ cười lạnh...

Cô bước đi vào căn cứ của Ngọc Điện, những nữ vệ sĩ canh gác nghiêm ngặt. Thân ảnh cô lướt qua, bàn tay nâng nhẹ gong kính, tỉnh ra thì cũng đã 7 ngày không thấy Ngọc Điện. Thời cơ cũng đã chín mùi... Cô nhìn căn phòng có nhiều người canh gác nhất, camera xung quanh đầy ắp. Cô vung tay, những camera lập tức ngưng hoạt động. Chuông màu đỏ báo động vang lên

Bíp Bíp Bíp Bíp Bíp

Đám nữ vệ sĩ chạy đi, cô bước đến nhìn cửa khóa mặt khẩu và vân tay. Bàn tay đưa ra tạo một luồng sáng nhạt, cánh cửa lập tức bật mở

Cạch!

Cô đi vào, nhìn Ngọc Điện đang bị trôi trên giường. Thân thể mặc chiếc váy ngủ mỏng manh để lộ thân hình xinh đẹp, đang nằm ngất trên giường. Cô bước đến, nhìn cơ thể trắng mịn chần chịt vết hôn đỏ hồng, khoe môi cũng có vết cắn. Cô nâng gong kính sáng lạnh

"Herlly này hơi mạnh tay rồi"

Cô bế Ngọc Điện lên, nhìn ra cửa sổ nhảy từ trên xuống. Tầng này là tầng 30, cô đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất. Phóng đi không ai hay biết

- Bang tỷ mất tích rồi

- Mau báo cho phó tỷ

- Nhanh lên

Herlly ngồi trên ghế xử lý công việc, nghe được tin liền tức giận. Đáy mắt mang theo sự lạnh lẽo, bàn tay siết thành nắm đấm

"Đồng Phương Hắc Nguyệt "

Cô nhẹ nhàng đặt Ngọc Điện xuống, bàn tay đưa ra. Một luồng nước bao phủ lấy cơ thể cô ta, tẩy rửa mọi thứ. Cô thu dòng nước lại, sau đó trên cơ thể Ngọc Điện xuất hiện một bộ đồ ngủ dài. Ngã xuống giường say giấc, cô lạnh nhạt cảm lý nước uống, cô chuẩn bị cháo để trong tủ và thuốc đặt ở trên bàn. Bỗng điện thoại vang lên, hai chữ Lão Đại hiện ra. Cô nhắc máy

"Tôi tìm tôi "

Chỉ có 3 chữ ngắn gọn lạnh lùng của Thẩm Lăng, cô nâng nhẹ gong kính. Nhìn qua Ngọc Điện, lấy giấy ra viết vài dòng chữ

"Anh đi chút việc, em nghỉ ngơi cho tốt "

Sau đó cô mở cửa phòng rồi khỏi nhà trọ...

Cô dừng xe lại nhìn căn biệt thự trước mắt, người hầu cúi đầu chào. Cô ung dung đi vào, lên một căn phòng duy nhất ở tầng 3, tay nắm cửa vừa xoay. Cô mở ra, tiếng rên rỉ bên trong vang lên

"Ah~... um~..."

Phi Long thân thể không mặc gì nằm sấp trên giường, từ giữa hai chân chảy ra một dịch trắng đặc. Thẩm Lăng áo sơ mi bung cúc, thứ đó đi vào giữa hai mông Phi Long, đôi mắt lạnh lùng không chút gì gọi là hứng thú. Cô nâng nhẹ gong kính, đóng cửa lại.

[Ký chủ! Cái tên Thẩm Lăng này vốn đâu phải là Gay? Sao hắn lại làm tình với nam nhân?]

Cô nhếch môi, dựa vào vách tường

"Tình dục là một thứ giải tỏa nhu cầu, quan trọng nam hay nữ và phân biệt sao? Những người không màng đến nam nữ, mà chỉ tiết ra cái gọi là nhu cầu đó. Chúng tôi trong lòng họ lạnh nhạt với cái gọi là Tình, tên Thẩm Lăng này... Hắn đã có điều khác biệt với những người bình thường, hiểu ra cái gọi là dục vọng cũng chỉ để thỏa mãn mà thôi "

[Nhưng không có hứng thú thì làm sao có thể làm tình?]

Tiểu Bát Đan trong đầu cô hỏi, cô lạnh nhạt nhếch môi

"Khi đi đến cùng cực của sự khát vọng, nhu cầu này bất kì ai cũng phải có. Nhưng nếu đã không hứng thú, thì đến điểm cuối dù có hứng thú hay không đều làm được "

[Àh! Ký chủ... →_→ Sao người rành vậy?]

"Đọc sách "

[...]

Cạch!

Cánh cửa mở ra, Phi Long đi ra lướt qua cô. Đôi mắt vẫn còn đọng sương dục, cô lạnh nhạt bước vào. Thẩm Lăng ngồi trên ghế, ly rượu trên tay tắc qua lại. Cô ngồi xuống

"Lão đại kêu tôi đến là có chuyện gì? "

"Ha! Chỉ muốn nghe việc làm tôi tới đâu rồi "

Thẩm Lăng nhấp rượu, đôi mắt nhìn cô mang theo ý cười. Cô dựa đầu vào ghế

"Vẫn đang rất thuận lợi "

"Ha! Tốt... "

Thẩm Lăng mỉm cười nhạt, đôi mắt nhìn về phía cô đứng lên. Từ từ tiến lại chỗ cô, tay chống lên ghế, tay còn lại nâng cằm cô lên. Ý cười thâm sâu

"Thật sự rất đẹp, cậu có muốn cùng tôi trải qua khoái lạc? "

"Không "

Cô lạnh nhạt nói, Thẩm Lăng không kinh ngạc. Tiếp tục nhắc môi

"Thằng thùng vậy sao? Hay là cậu không có cái đó "

Thẩm Lăng vui vẻ đưa cọt, bàn tay đưa xuống dừng quần muốn chạm vào. Cô bắt lấy tay hắn, đưa lên

"Lão đại, tôi không ngờ anh cũng có mặt này "

"Ha! Giờ chẳng phải biết rồi sao? "

Thẩm Lăng cúi xuống, gương mặt hai người kề nhau, thậm chí là hơi thở vẫn có thể cảm nhận được...

Cạch!

" Hai người làm gì vậy? "

Bạch Thiên đi vào, nhìn thấy cảnh ám muội này liền sững sờ. Trong lòng như nhóm lên ngọn lửa, Thẩm Lăng rời khỏi cô. Trờ về chỗ ngồi trang nghiêm, cô lạnh nhạt đứng lên. Thẩm Lăng lắc ly rượu trong tay

Advertisement / Quảng cáo

" Phùng Hành đã chết khá lâu, nhưng không thể điều tra được ai đã giết lão "

Cô dừng lại. Bạch Thiên kinh ngạc khi nghe đến

" Lão già khôn đó chết rồi sao? Chết tiết, lão cho người ám sát ta. Chết như vậy dễ dàng cho lão quá "

Bạch Thiên tức giận nói, Thẩm Lăng liếc qua

" Yên tâm! Lão chết cũng không tự tử gì "

Cô nâng gọng kính sáng lạnh, nói

" Chúc mừng lão đại bớt đi một kẻ thù "

Thẩm Lăng cười nhạt, nhếch môi

" Cảm ơn cậu "

" Tôi không làm gì cả "

Cô rời khỏi phòng, nụ cười nhạt vươn lên...

[Ký chủ! Người đã giết kẻ sau này sẽ ám hại và giết chết Bạch Thiên, cũng lấy được thông tin từ lão ta. Vậy người muốn làm gì nữa?]

" Ha! Thư giãn và chờ trái chín cây "

Reng reng renegeee

Cô ngồi trong lớp chán nản, tiếng chuông ra chơi vang lên. Từ ngoài cửa Ngọc Diện vui vẻ đi vào, trên tay là com hộp.

" Hắc Nguyệt, em mang com tới cho anh nè "

Ngọc Diện vui vẻ ngồi xuống, hộp com mở ra. Món ăn trông rất đẹp mắt, bỗng tiếng nói tiểu Bát Đan vang lên trong đầu cô

[Ký chủ! Sao những gì phân tích được, mức độ nguy hiểm của hộp com này là 90% ^_^|||]

Cô nghe xong, gương mặt vẫn vẫn một mảng lạnh lùng. Ngọc Diện hí hửng chờ cô nếm thử, cô đưa tay lấy thìa. Gắp miếng trứng chiên cho vào miệng. Gương mặt vẫn một mảng không cảm xúc

" Sao? Có được không? "

Ngọc Diện vui vẻ mong chờ, cô vẫn lạnh nhạt ăn

" Cũng được "

" Ha, thật sao. Hay quá, đây là lần đầu em làm đó "

Ngọc Diện thấy cô ăn mà trong lòng không khỏi vui vẻ, hai má cũng ửng hồng vì phấn khích. Bạch Thiên ngồi đây bên kia nhìn qua, đôi mắt ánh lên không vui cùng khó chịu. Nhục Giới mang com đi vào, liếc qua Ngọc Diện, sau đó đến chỗ Bạch Thiên

" Anh ăn com nha "

Nhục Giới dọn đồ ra, Bạch Thiên cầm lấy thìa gấp thức ăn cho vào miệng. Đôi mắt vẫn nhìn qua cô, Nhục Giới hỏi

" Có ngon không? "

" Rất ngon "

Bạch Thiên cố ý nói lớn cho bọn cô nghe, Ngọc Diện liếc qua nheo mày. Nhìn cô

" Anh và cậu ta có xích mích à? Sao con mụ đó lại ở cạnh cậu ta? "

" Kệ họ "

Cô lạnh nhạt nói, Ngọc Diện si mê nhìn cô. Đôi mắt long lanh

" Đẹp trai quá~ "

Ngọc Diện thấy cô ăn, liền giành lấy thìa của cô. Hí hửng gắp một miếng ăn thử, gương mặt biến sắc. Quăng thìa, phun thức ăn ra ngoài

" Khụ... khục... vừa mặn vừa chất như vậy. Anh cũng nói là được? "

Cô đang dùng khăn lau miệng, Bạch Thiên bên kia nhếch môi cười. Ngọc Diện cắn môi

" Ăn cũng được "

Cô vẫn lạnh nhạt, Ngọc Diện cúi lòng chảy ra dòng nước ảm áp. Cúi đầu mỉm cười

" Anh thật tốt "

Cô nhìn qua đưa tay vén lọn tóc của Ngọc Diện

" Vết thương thế nào? "

Ngọc Diện nhào vào lòng ôm lấy cô, vui vẻ

" Được anh chăm sóc nên khỏe rồi, không đau nữa "

Bạch Thiên trên tay cầm thìa bẻ gãy, đôi mắt nhìn bọn cô thân mật mà tức giận. Nhục Giới nhìn đến, lòng bàn tay siết chặt. Ngọc Diện rời khỏi người cô, vui vẻ kéo cô đi

" Đi! Chúng ta đi ăn, anh ăn mặn như vậy không tốt đâu "

Ngọc Diện kéo cô đi, Bạch Thiên nhìn theo tức giận. Đứng lên đi theo...

Bọn cô chơi đùa vui vẻ, Ngọc Diện cười cũng rất nhiều. Như ánh mặt trời chói chang chiếu rọi, làm xao xuyến trái tim người đi đường. Cả quãng thời gian, hầu như Bạch Thiên đều đi theo quan sát, đôi mắt đỏ ngầu tức giận nhưng không thể làm gì. Ngọc Diện cầm cây kem bạc hạ ăn ngon lành, còn cô là cây kem số cô la sữa. Đưa lưỡi khẽ liếm, cái lạnh ngọt ngọt đắng đắng kích thích da đầu. Cô đưa môi ngậm một miếng kem rồi khẽ liếm, Ngọc Diện mỉm cười lấy khăn lau cho cô

" Anh đó, ăn cũng dễ dính miệng "

Cô lạnh nhạt, Ngọc Diện nhìn vào mắt kính của cô. Đôi mắt đó đã bị gong kính sáng lạnh làm mờ đi, chỉ còn để lại sự huyền bí. Hai má Ngọc Diện ửng hồng, rút tay lại cúi đầu

" Áh "

" Con chó! Hôm nay không ai bảo vệ mày đâu. Tao sẽ đánh chết mày "

Tiếng nói cay cú vang lên, cô quay đầu nhìn lại. Liền thấy Nhục Liên bị một đám nữ sinh túm tóc quỳ dưới đất. Mọi người xung quanh tản ra không dám lại gần, trên tay Lê Lê là con dao găm sắc nhọn. Đưa tới mặt Nhục Liên nở nụ cười lạnh

" Ha ha! Mày chết chắc rồi "

Ngọc Diện kinh ngạc, nắm lấy tay cô hỏi

" Đó chẳng phải là cô gái đáng thương sao? "

Cô đứng lên, đi về phía đó. Ngọc Diện nheo mày, hậm hực theo sau. Cây dao găm sắp ghim xuống mặt Nhục Liên, cô liền chụp lại. Bề tay Lê Lê ra sau

" Ah! "

Vì đau đớn, Lê Lê la lên một tiếng, con dao rơi xuống đất. Cô nhắc chân, đá con dao lên. Cô đưa tay chụp lấy, ghim vào hai tay Lê Lê hai vết hằn sâu dài dử tợn, máu thịt chảy ra, thậm chí có thể thấy cả xương. Đám người kia sợ hãi buông Nhục Liên ra bỏ chạy. Lê Lê đau đớn, gương mặt trắng bệch, hai mắt mờ to. Khóe môi thì run rẩy không thể phát ra câu nào, cô buông tay cô ta ra. Quãng con dao xuống đất, lạnh lùng

" Tôi đã nói thế nào, cô còn nhớ chứ? "

Lê Lê run rẩy ngồi trên đất, hai tay bị vết chém sâu làm cho máu thấm đầm nhò xuống chân. Sợ hãi nhìn cô

"... N...T... Tôi nhớ... "

" Tốt! Vậy đi đi "

Lê Lê khó khăn đứng dậy bỏ chạy, Nhục Liên nước mắt chảy dài đi tới. Nhìn cô lau đi nước mắt sau đó mỉm cười thật tươi

" Hắc Nguyệt! Cậu lại cứu tớ "

Ngọc Diện bên cạnh nhìn đến không vui, khoanh tay trước ngực im lặng. Cô nâng gong kính, nở nụ cười nhạt

" Có sao không? "

" Không! Cảm ơn cậu "

Bạch Thiên từ xa nhìn thấy, khi Lê Lê chạy ngang chỗ hán núp liền kéo cô ta vào. Lê Lê kinh hoàng nhìn gương mặt âm trầm của Bạch Thiên, run sợ lắp bắp

" C...cậu... muốn... muốn... gì? "

" Cô làm cho Hắc Nguyệt khó chịu, sống thì có ít gì "

Con dao đưa lên ghim xuống đầu Lê Lê, hai mắt trừng to. Máu từ đầu tuôn ra, ngã xuống đất chết không nhắm mắt. Bạch Thiên buông tay, để con dao ghim trên đỉnh đầu của cô ta. Hừ lạnh quay đi...

Cô nhìn qua Ngọc Diện

" Em lánh mặt một chút, anh có chuyện nói với Nhục Liên "

Ngọc Diện kinh ngạc, phồng má tức giận đi ra. Nhục Liên nhìn đến, mỉm cười nhẹ. Sau đó nhìn qua cô

" Cậu có một cô bạn gái rất tốt, hãy trân trọng cô ấy "

"... Cậu sống thế nào? "

Cô không trả lời mà hỏi ngược lại, Nhục Liên cúi đầu

" Còn phải hỏi sao? Khá tốt, cảm ơn cậu "

" Không cần cảm ơn "

Nhục Liên nhìn cô, đôi mắt dao động mang theo ủy khuất cùng đau đớn. Từ trong túi sách Nhục Liên lấy ra sắp tài liệu được bao bì cẩn thận. Đưa qua cho cô

" Đây là những tài liệu mật của Bạch gia "

Cô đưa tay nhận lấy, nheo mày

" Tại sao... "

" Cậu không cần hỏi, tớ chỉ đang làm điều tớ cho là muốn làm nhất hiện tại. Trả ơn cho cậu "

Nhục Liên mỉm cười, nhưng nụ cười sao lại mang theo đau thương. Đôi mắt xinh đẹp chảy xuống giọt nước trong suốt, cô nhìn đến rưng rưng kính

" Cậu muốn đi đâu? "

" Tớ đi... sẽ đi thật xa. Rời khỏi nơi thị phi này, học hành thật tốt và kiếm một công việc đáng hoàng để làm. Cùng con tớ vui vẻ bên nhau đến hết quãng đời còn lại "

Nhục Liên đưa tay sờ bụng mình, cô nhìn đến

" Có thai? Là con của Bạch Tử Du? "

" Phải! "

" Không hối hận? "

" Không hối hận! Anh ta đáng phải nhận lại sự đau khổ, mẹ con tớ. Không cần người chồng người cha như vậy "

Nhục Liên đau khổ nói, nhưng nụ cười vẫn hiện hữu trên môi. Dù cho nước mắt vẫn cứ rơi

" Hãy sống hạnh phúc "

Nhược Liền nhìn đến, mỉm cười gật đầu

"Hắc Nguyệt, phải chỉ tờ gấp được cậu sớm hơn..."

Cô nhìn Nhược Liền, Ngọc Diện đứng xa thấy họ nói chuyện lâu mà máu ghen nổi lên. Nhưng vẫn kiên nhẫn đợi, Nhược Liền nhìn đến phía xa, sau đó xoay đi

"Chúc cậu hạnh phúc "

Cô nhìn theo bóng lưng người con gái cô độc, bàn tay mân mê sắp tài liệu. Nâng nhẹ gọng kính

"Ha! Đúng là mạnh mẽ "

Đáy mắt cô xẹt qua ý cười thâm sâu, một con cờ đã hết giá trị. Vậy thì tiếp theo những con cờ khác cũng nên biến mất rồi...

[Ký chủ! Người thích lợi dụng người ta vậy sao?]

"Đồ không gọi là lợi dụng, mà là điều khiển. Chỉ cần tốn một chút sức ra, liền những việc khác được nhẹ bót mà vẫn có được thứ mình muốn. Ha... Lũ ngốc "

Sự khinh bỉ cùng ý cười nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự tĩnh lặng lạnh nhạt. Cô gấp tài liệu lại bỏ vào áo khoác, đi tới chỗ Ngọc Diện đang hăm hực

"Sao vậy? "

"Hừ! Anh dường như rất quan tâm cô ta "

"Ghen? "

Cô lạnh nhạt, Ngọc Diện nhìn qua. Gương mặt mỉm cười, ửng hồng

Advertisement / Quảng cáo

"Không có, cô ấy nói gì với anh vậy? "

"Đưa tài liệu về Bạch gia "

"Hừ? Cô ấy là người anh cài vào sao? "

Ngọc Diện kinh ngạc, nhìn theo bóng dáng Nhược Liền đã sớm khuất xa

"Không phải! Cô ấy muốn trả thù Bạch Tử Du và trả ơn cho anh "

Cô lạnh nhạt nói, Ngọc Diện cúi đầu suy tư. Cô đưa tay vén lọn tóc của Ngọc Diện, cô ta nắm lấy tay cô

"Hắc Nguyệt! Em.... "

Bằng! Đoàn, vụt...

Tiếng súng nổ vang lên, 5 chiếc xe lao đến thẳng lại tạo ra đường hằn dài trên đất. Mọi người chạy tán loạn, cô nhìn đám sát thủ bước xuống. Trên tay là những thanh đao và súng, tiến tới phía cô... Cô neho máy phóng lên đá văng bọn chúng

Bằng!

Viên đạn xẹt qua lọn tóc cô, rơi xuống những sợi nhỏ. Đôi mắt đỏ như máu ánh lên tinh quang, Ngọc Diện tay không đánh với chúng

"Hắc Nguyệt..."

Cô rút súng bắn vào đầu từng tên, bàn tay nắm lấy cổ mỗi tên bẻ gãy. Né đường súng, thân thủ nhanh nhẹn xinh đẹp, một cây đao xẹt qua tay cô. Máu chảy xuống, Ngọc Diện đánh ngã tên đó nắm lấy tay cô lo lắng

"Anh không sao chứ? "

Bằng! Đoàn...

Cô lạnh nhạt bắn súng về bọn chúng, những chiếc xe khác chạy tới. Người dân tăng lên, cô nhìn đến. Vốn có thể giết chết đám tạp nham này nhanh chóng, nhưng lại có tảng đá cản đường là Ngọc Diện ở đây. Khiến cô khó lòng ra tay...

Phạch phạch

Bỗng tiếng máy bay vang lên trên đỉnh đầu, cô nhìn lên. Đám vệ sĩ đưa tay che gió, từ cửa máy bay mở ra. Một cây kiếm xuất hiện như tia chớp chém hết đám sát thủ ngã xuống đất. Máu chảy ra lênh láng, mùi tanh khó chịu luân chuyển trong không trung. Sợi dây trắng mỏng móc vào cán kiếm ánh lên tia sáng, cô neho mắt. Ngọc Diện kinh ngạc

"Sử dụng dây đề điều khiển kiếm, chẳng lẽ..."

Ngô quân gia từ máy bay nhìn xuống, thu kiếm về dùng khăn lau lưỡi kiếm. Nghiêm chỉnh hỏi

"Thanh niên, có sao không? "

"Không! Cảm ơn "

Cô nâng nhẹ gọng kính, Ngô quân gia gật đầu

"Vậy lão đi trước "

Ngô quân gia đi vào, cửa máy bay đóng lại. Bước đến bên ghế cúi đầu trước lão già

"Lão già! Đã xong "

"Thằng nhóc có sao không? "

"Không có chuyện gì "

"Ha ha! Tốt, đi thôi "

Cô nhìn theo chiếc máy bay đang đi xa, Ngọc Diện kinh ngạc

"Sao lão ta lại giúp chúng ta? "

Cô nhíu mày nâng nhẹ gọng kính sáng lạnh, nhìn những thi thể nằm trên đất. Bước lại cầm lấy cây súng lên xem, một chữ Giai được khắc tinh xảo hiện lên. Ngọc Diện kinh ngạc

"Chuyện này..."

"Không sao! Ngài mai anh sẽ đến nói chuyện với lão đại. Về thôi "

" Vâng... "

Cô nhìn lên bầu trời ngả vàng, những tia hoàng hôn ấm áp chiếu rọi. Đáy mắt xẹt qua tia sắc lạnh cùng ý cười

"Thẩm Nhược Giai... Cô xem lời nói của tôi như gió thoảng qua tai?" "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Thế Giới Đêm 17

Cô lạnh nhạt ngồi trên ghế, bàn tay nâng gong kính sáng lạnh. Thẩm Lăng ngồi bất chéo chân cầm ly rượu trên tay khẽ lắc, nhìn vào cô. Không khí âm trầm, mọi người đều có mặt đầy đủ, Nhược Giai cắn răng trừng mắt, bàn tay siết chặt

" Có chuyện gì? "

Thẩm Lăng lạnh lùng hỏi, cô đưa tay khẽ vuốt lọn tóc tím trên má. Đôi mắt lạnh nhạt

" Em gái của lão đại, khiến tôi khó chịu "

" Hử? "

Mọi người kinh ngạc, Phi Thanh nhìn qua

" Hắc Nguyệt! Có chuyện gì sao? "

" Chuyện? Thẩm tiểu thư, cô kêu người ám sát tôi. Có ý gì? "

Cô nhếch môi, bàn tay với lên bàn cầm ly rượu. Phi Thanh kinh ngạc

" Cái gì? Cậu bị ám sát? "

" Có bị thương không? "

Thẩm Lăng và Bạch Thiên đồng thanh hỏi, Phi Thanh nhìn qua kinh ngạc. Nhìn sự lo lắng của họ, đôi mắt hạ xuống. Phi Thanh nhìn qua Nhược Giai

" Chuyện này... Thẩm tiểu thư là muốn khiêu chiến? "

Nhược Giai nắm chặt lòng bàn tay, đôi mắt liếc qua cô

" Chứng cứ? "

" Ah... "

Bộp!

Cô quăng lên bàn cây súng lục, có chữ Giai được khắc tinh xảo. Thẩm Lăng cầm lên, khi cô quăng súng ra đã thấy vết thương băng bó của cô. Đôi mắt trở nên lạnh lẽo, Bạch Thiên nắm lấy tay cô lo lắng

" Cậu bị thương rồi "

Cô mỉm cười nhạt, rút tay lại

" Không sao! Vết thương ngoài da "

" Thẩm Nhược Giai! Cô điên sao? Cô có tin tôi lập tức giết cô? "

Bạch Thiên điên cuồng đứng lên tức giận, Nhược Giai kinh ngạc... Phi Thanh nheo mày lại

" Cậu bình tĩnh đi, Cuồng Sát "

Bạch Thiên cắn răng, từ từ ngồi xuống. Nhược Giai sau sự kinh ngạc lấy lại bình tĩnh, mỉm cười lạnh liếc qua cô

" Là tôi! Thì sao? Cậu chỉ là một người vô danh, có thể làm gì tôi? "

" Đó là thuộc hạ của tôi "

Thẩm Lăng lạnh lùng nói, đôi mắt sương lạnh liếc qua Nhược Giai.

" Anh trai... vậy anh định làm gì tôi? "

Nhược Giai mỉm cười, khỏe môi kéo tận mang tai. Đôi mắt điên cuồng, Thẩm Lăng đứng lên. Đôi chân đạp vào bụng Nhược Giai

Bộp!

" Lão đại... "

Phi Thanh kinh ngạc, Nhược Giai đau đớn nắm chặt thành ghế. Nhìn đôi mắt đáng sợ của người nam nhân trước mặt

" Tao là anh mày, đừng to thái độ hỗn láo như vậy. Mày đừng tưởng tạo lập bang phái, liền đã rời khỏi gia tộc. Tao có thể khiến đứa em gái thân yêu của mình chết trong một căn hầm tối mà không ai biết đó "

Lời nói lạnh lẽo mang theo sự đe dọa, Nhược Giai đau đớn nhăn mặt. Nụ cười vẫn vươm trên môi

Advertisement / Quảng cáo

" Ha ha... Anh trai... có giỏi... thì làm đi "

Thẩm Lăng trầm mặt, thu chân lại. Từ phía sau mọc ra cây súng lục, mọi người kinh ngạc. Phi Long đứng đó nãy giờ nheo mày. Cất tiếng

" Lão đại, hơi quá rồi "

Thẩm Lăng không nghe, bàn tay kéo súng. Chuẩn bị bóp cò, đôi mắt Nhược Giai mang theo kiên định. Liếc qua Bạch Thiên không có ý định giúp mình, trong nháy mắt xẹt qua tia tuyệt vọng.

Bằng!

Viên đạn lao ra, xẹt qua bên má Nhược Giai. Mọi người kinh ngạc, Thẩm Lăng liếc qua cô. Bàn tay cô khẽ nâng gong kính, buông tay đang giữ tay của Thẩm Lăng ra. Nụ cười nhạt vươm lên

" Lão đại... như vậy quá dễ dàng rồi... "

Rầm! Bộp...

Chiếc ghế Nhượng Giai đang ngồi bị cô đá văng ra, cô ta chới với đau đớn. Cô từ từ bước lại, bàn tay đưa ra nắm lấy sau gáy Nhượng Giai. Kéo cô ta lên, cô ghé sát tai Nhượng Giai. Tiếng nói lạnh lẽo mang theo ý cười, đủ để hai người nghe...

" Thâm Nhượng Giai, dám xem lời nói của tôi như gió thoảng qua tai? Thật sự tôi thấy khó chịu với cô rồi, trong lòng cô... thật sự chỉ có Bạch Thiên thôi sao? Hay... trái tim cô vẫn có sự dao động trước Bạch Tử Du? "

" ... "

Đôi mắt Nhượng Giai mở to, liếc qua cô

" Ha! Người cô yêu thật sự là Bạch Tử Du, còn đối với Bạch Thiên, chỉ là sự biết ơn và tình cảm đã phai nhạt mà thôi. Phải không? Bối Y Y? "

Nhượng Giai hoàn toàn chấn động, bàn tay run rẩy sợ hãi. Đôi mắt co rút lại hiện lên nỗi sợ kinh hoàng, liếc qua cô. Khóe môi hé ra nhưng lại chẳng thể phát ra bất kì tiếng nào...

" Tôi sẽ khiến cô trả giá, khiến cô chết trong đôi tay của Bạch Tử Du. Chờ đi, sắp rồi "

Cô nhẹ nhàng buông cổ áo Nhượng Giai ra, đứng thẳng dậy lấy khăn lau tay sau đó quăng đi. Nâng lên gong kính, nở nụ cười nhạt. Cô xoay người lướt qua Thâm Lăng, tiếng nói trước khi khuất dạng vang vọng

" Cảm ơn lão đại ra mặt, nhưng tôi cảm thấy không vui cho lắm khi ngài nói tôi là thuộc hạ của ngài... "

Cạch!

Cánh cửa đóng lại, Thâm Lăng gương mặt lạnh lùng hiện lên tia băng hoàng. Khi này... ánh mắt đỏ như máu đó... liếc qua hắn...

Bạch Thiên khi định hình liền đuổi theo cô, Nhượng Giai vẫn còn sợ hãi. Cô dùng hết sức lực giữ lại chút lý trí đuổi theo Bạch Thiên...

" Hắc Nguyệt... "

Bạch Thiên vừa chạy vừa gọi cô

" Hử? "

Cô dừng bước quay lại, Bạch Thiên nắm lấy vai cô kéo lại

" Tôi có chuyện muốn nói "

" Chuyện gì? "

Cô nhìn đôi mắt Bạch Thiên phản chiếu qua kính, đôi mắt mang theo sự phức tạp sau đó là kiên định

" Hắc Nguyệt, dù khó tin nhưng cậu mang lại cho tôi sự vui vẻ. Khi ở bên cậu, tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Chỉ muốn thời gian ngừng lại ngay những giây phút tôi và cậu bên nhau. Tôi luôn thôn thức khi gặp cậu, khi cậu bị thương hay nghĩ rằng cậu sắp biến mất khỏi mắt tôi... thì như rằng... trái tim tôi như bị bóp nghẹn. Hắc Nguyệt, tôi yêu cậu "

Bạch Thiên nắm chặt vai cô, đôi mắt chờ đợi, lấy hết dũng khí nói ra những lời đó. Cô nâng nhẹ mắt kính

" Thì sao? Tôi không yêu cậu "

Cô lạnh nhạt trả lời, Bạch Thiên dù biết trước nhưng vẫn rất kinh ngạc. Bàn tay vô thức siết chặt vai cô

" Tại sao? Cậu không có chút cảm giác gì với tôi sao? Những kỉ niệm của chúng ta... "

Bạch Thiên nhớ lại hình ảnh hắn bắt đầu muốn làm bạn với cô, cùng nhau đi học, uống bia, đi làm nhiệm vụ, trải qua sinh tử... Tất cả, tất cả như một cuộn phim. Khiến hắn trân trọng mà cất giữ sâu thẳm trong tim, dù đó chỉ là một khoảng thời gian không lâu... Nhưng thực sự, khiến hắn rất hạnh phúc...

" Kỉ niệm? Tôi không nghĩ vậy "

" Hắc Nguyệt... nếu cậu không có cảm giác với tôi. Vậy chuyện của lão già Phùng Hành? Nếu lão thật sự do cậu giết, thì không phải cậu giết ông ta vì trả thù cho tôi sao? "

Bạch Thiên lắc nhẹ vai cô, cố gắng muốn tìm một lý do để chối bỏ sự thật. Giọng nói mang theo tia hi vọng. Cô lạnh nhạt, bàn tay nâng lên gong kính

" Lão nếu thật do tôi giết đi nữa, thì lý do cũng không phải vì cậu đâu "

Lời nói cô lạnh lẽo mang theo chế giễu, Nhượng Giai từ sau chạy tới. Cô gạt tay Bạch Thiên ra, xoay đi... Bạch Thiên đứng đó nhìn theo bóng lưng cô.

Tách!

Giọt nước mắt bất giác rơi xuống từ góc mắt, nụ cười chua chát vưon lên. Trái tim lại quặn thắt nữa rồi... Dù đã biết trước... Bạch Thiên đưa tay gạt nước mắt. Lạnh lẽo nhìn qua Nhượng Giai, cô ta đứng đó. Nhớ lại lời cô đã nói

{ Người cô yêu thực sự là Bạch Tử Du, còn đối với Bạch Thiên chỉ là sự biết ơn và tình cảm đã phai nhạt mà thôi... }

Tại sao... tại sao lại nói vậy? Người cô ta yêu...

" Bạch Thiên... anh có còn nhớ người con gái tên Bối Y Y không? "

" Hử? Đó... là ai? "

Đoàng!

Chấn động, Nhượng Giai ngược nhìn Bạch Thiên, như vừa có một tia sét xẹt qua đầu cô ta. Hắn đang nhìn cô ta với ánh mắt rất lạnh lẽo. Nhượng Giai siết chặt tay, cắn môi

" Anh... không nhớ sao? "

" Tôi không biết mình có quen "

Bạch Thiên nói, trái tim Nhượng Giai thất lại. Cảm giác trống trải có chút khó thở này là sao? Nếu như cô ta không yêu Bạch Thiên, thì làm sao có thể đau? Đúng vậy! Người cô ta yêu, là người nam nhân trước mắt này...

" Bạch Thiên, em yêu anh "

" Tôi không yêu cô, nhưng tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô "

Đôi mắt Bạch Thiên ánh lên sát khí sau đó quay đi, Nhượng Giai nhìn bóng lưng của hắn mà mở to mắt. Đôi đồng tử có chút co rút, sau đó mỉm cười nhẹ quay đi...

Cô đạp xe đi trên phố, cơn gió lướt vào mặt mát mẻ có chút sự lạnh lẽo. Bây giờ đã là buổi trưa, nhìn ánh mặt trời nhạt nhòa chiếu rọi, đôi mắt đỏ lãnh đạm

[Ký chủ! Sao người lại nói như vậy?]

"Thế nào? "

[Việc Thẩm Nhục Giai yêu Bạch Tử Du, làm sao như thế được?]

Tiểu Bát Dân khó hiểu nói trong đầu cô, cô cười nhạt

"Cô ta yêu Bạch Thiên, là chuyện của quá khứ khi cô ta là Bối Y Y. Nhưng đối mặt với sự tuyệt tình của Bạch Thiên, trái tim cô ta đã nguội lạnh từ lâu. Còn Bạch Tử Du, hẳn tuy lạnh lùng nhưng vẫn tỏa ra quan tâm Nhục Giai âm thầm, cô ta biết rất rõ. Nhưng cô ta lại giả vờ như không biết, cũng như chối bỏ tình cảm mà mình đang dần giành cho hắn..."

Cô nhớ lại hình ảnh Bạch Tử Du đi mua bánh kem, cô chắc chắn rằng đó là bánh dành cho Nhục Giai...

[Sao chứ... vậy... làm sao có thể chắc chắn chứ]

"Ha! Việc cô ta mỗi lần nhìn thấy Bạch Tử Du quan tâm Nhục Giai khiến cô ta khó chịu "

[Không thể, vậy sao cô ta trao lần đầu của mình cho Bạch Thiên? Và còn có việc tuyên bố hủy bỏ hôn ước, còn trịnh trọng nói với mọi người rằng cô ta yêu thích Bạch Thiên]

Tiểu Bát Dân thật sự không hiểu, cô cười lạnh

"Một người nam nhân như Bạch Tử Du cũng không phải dạng hiếm gặp gì. Khi đã không có thứ gì, thì lại càng đánh thức sự chinh phục của hắn. Càng không có, lại càng muốn có cho bằng được. Nhục Giai đánh những cú đau đốn vào lòng của Tử Du, cũng là vì làm màu. Nhưng không ngờ Nhục Giai lại cản đường làm lá chắn, khiến cô ta đi đến bước lớn hơn. Dù bên ngoài tưởng rằng như rất yêu Bạch Thiên, nhưng thật chất sâu thẳm trong tim cô ta là muốn Bạch Tử Du kéo cô ta lại. Đó cũng chính là điều mà cô ta không nhận ra ở chính mình "

[... Ký chủ T_T *** Sao người hiểu rõ quá vậy?]

"Cảm xúc của nhân vật, tuy được nắm rõ trong cốt truyện. Nhưng cũng không thể nào nói rõ, thứ mà chính nhân vật còn không biết. Thì làm sao cốt truyện có thể dò ra? Không! Nói đúng hơn là thứ tình cảm đó tới cuối phần truyện mới nói rõ được... Nhưng cũng không thể nào nắm vững, vì đây là nhân vật thật. Có thể xảy ra hiệu ứng cánh bướm* bất kì lúc nào "

*: Khái niệm mô tả về lý thuyết hỗn loạn về tác động của điều kiện ban đầu tới sự thay đổi cuối cùng của sự phức tạp

[Vậy ký chủ nói sẽ khiến Bạch Tử Du ghét Thẩm Nhục Giai?]

"Tôi rồi, chẳng phải sao? "

Cô nhìn chiếc xe hơi đen chần chừ trước mặt, nụ cười nhạt vờ lên. Bạch Tử Du từ trên xe bước xuống, đôi mắt từ trên đèn xuống vì thức trắng nhiều đêm. Vết thâm đen hằn sâu dưới mắt thể hiện sự mệt mỏi cực độ. Khi tức tóa ra khiến người phải sợ hãi, cô lạnh nhạt bước xuống nhìn hắn

"Bạch đại thiếu gia có chuyện gì chỉ bảo? "

"Nhục Liên đâu? Em ấy ở đâu? Cậu là người em ấy xem là bạn, chắc chắn biết rõ "

Bạch Tử Du cố gắng kìm nén giọng nói, lịch sự hỏi cô. Hắn vẫn chưa biết gì về việc thông tin gia tộc bị đánh cắp, mà chỉ lo tìm kiếm Nhục Liên mấy ngày nay.

"Hừ? "

Cô nâng gọng kính, tò mò không hiểu. Bạch Tử Du gấp gáp

"Nhục Liên đã rời khỏi tôi đã 1 tuần rồi. Tôi lao đầu vào việc tìm kiếm em ấy nhưng không hề có kết quả. Cậu nhất định biết em ấy ở đâu "

"Ha... Phải, tôi có gặp Nhục Liên vào ngày hôm qua "

"Sao chứ? Vậy em ấy ở đâu, xin cậu nói cho tôi biết "

Bạch Tử Du hồi thúc, đôi mắt như van xin. Cô cười nhạt

"Cô ấy nói muốn rời khỏi ngài. cô ấy không xứng với ngài. Chỉ có Nhục Giai mới là người ngài yêu "

"Không! Không phải, tại sao em ấy cứ luôn nghĩ như vậy "

Từ Du hoảng sợ, đôi mắt dao động. Cô cười lạnh, sau đó nói

"Tôi thấy chuyện này rất kì lạ, Nhục Liên yêu ngài như thế. Sao lại dễ dàng từ bỏ, chắc chắn là có tác động gì đó "

Từ Du ngược lên, ánh mắt nghi hoặc

"Cậu có ý gì? "

"Ha! Tôi nghĩ, Thẩm Nhục Giai đã nói gì đó với Liên nhỉ "

"Hừ! Thẩm Nhục Giai thì có liên quan gì? "

"Ha! Bạch đại thiếu gia nghĩ xem, ngài và em trai ngài không hòa hợp. Thẩm Nhục Giai lại yêu em trai ngài, vậy thì chắc chắn muốn đối phó với ngài. Cách tốt nhất không phải là nên động vào người ngài yêu quý nhất sao? Còn có một chuyện... Nhục Liên chính là em gái cùng cha khác mẹ của Thẩm tiểu thư "

"Cái gì? "

Đôi mắt Bạch Tử Du mở to, co rút lại. Cô lấy ra một sấp tài liệu, đưa cho Từ Du xem

"Đây chính là những gì điều tra được, ngài xem đi "

Từ Du đọc từng dòng chữ, còn có hình ảnh và xét nghiệm ADN. Hắn kinh hoàng, siết chặt giấy trên tay

"Đây là lý do..."

"Phải! Thẩm tiểu thư ghét em gái cùng cha khác mẹ của mình cũng không có gì là lạ. Vì nếu như Liên nhĩ trở về gia tộc, vị thế trong Thẩm gia của cô ta sẽ không còn vững chắc "

"Không thể nào... tại sao..."

Nhìn thấy tia điên loạn trong đôi mắt của Từ Du, cô nhếch môi mỉa mai

"Huống hồ... người có thai sẽ dễ dàng bị ảnh hưởng tới tâm lý "

"Cậu nói cái gì? "

Quả nhiên Bạch Tử Du sững sờ hỏi lại, cô nâng nhẹ gọng kính

"Nhục Liên đã có thai với ngài "

Đôi chân Từ Du đứng không vững, như muốn rã ra. Đôi mắt hiện lên tia sát khí, siết chặt lồng bàn tay. Hào cảm cuối cùng hắn dành cho Nhục Giai triệt để tan biến. Chạy lên xe phóng đi...

"Ha... "

Advertisement / Quảng cáo

Cô cười lạnh, đôi mắt đỏ như máu ánh lên tình quang. Thật ra những kết quả đó đều do cô nhờ Mạc Ki Ngón điều tra để làm bằng chứng. Thẩm Nhược Giai vốn còn chưa biết được đứa em gái của mình... Cô đã lợi dụng mọi thứ có trong quá khứ, cũng như tình cảm anh em sứt nẻ của họ để khiến tên đàn đốn đó tin tưởng...

"Thẩm Nhược Giai... cô muốn dùng việc ở cạnh Bạch Thiên để níu kéo Tử Du nhìn về phía mình. Quả thật nếu thành công, thì cô sẽ hoàn toàn có được tình yêu của hắn. Nhưng cô liệu có biết rằng, chỉ cần một tác động nhỏ từ bên ngoài thôi. Thì cái lưới cô văng ra sẽ cần nuốt lại lại chính cô... Tình yêu... khi đã yêu rồi sẽ trở nên ngu ngốc. Khi sự nóng giận đang đạt đến đỉnh điểm, thì họ sẽ hành động theo quảng tính và mất đi hoàn toàn lý trí. Để tôi xem, cô sẽ làm gì để khiến Bạch Tử Du bình tĩnh lại khi hắn bây giờ đang như một con chó điên..."

Nụ cười cô vuren lên lạnh lẽo, nhìn lên bầu trời trong xanh với ánh nắng nhạt. Cô cần phải đóng thật tốt vai phản diện này... Cô đã gửi những thông tin mà Nhược Liên thu được đưa cho Mạc Ki Ngón. Giờ chỉ cần chờ thời cơ nữa mà thôi...

Cô lấy xe đạp, chuẩn bị đi thì bị 5 chiếc xe khác lau đến chặn lại. Đôi mắt sau mắt kính của cô ánh lên ý cười, từ trên xe bước xuống đám vệ sĩ áo đen. Bọn họ xếp thành hai hàng cúi đầu

- Mời Đồng Phương thiếu gia lên xe

Cô nheo mắt, bước đến bên xe. Trong xe là một lão già, đó chính là lão già khi trước. Cô lạnh nhạt

"Lão già! Ông không ngờ có thân thể lớn như vậy "

"Hử? Ha ha, ta thấy con ngược lại không có chút gì bất ngờ "

Lão già mỉm cười tươi, bộ đồ vests đen lịch lãm, gương mặt già nua trải qua việc đời. Đôi mắt sắc bén mang theo ý cười cùng đau lòng. Cô bước vào xe ngồi xuống. Tiếng nói lão cất lên

"Đi "

Chiếc xe lăn bánh, trong suốt đường đi không ai nói câu nào. Khi xe dừng lại, là trước một căn biệt thự ờ ngoại ô vắng lặng. Bốn bề vệ sĩ canh gác nghiêm ngặt. Lão già bước xuống, đi vào trong uy nghiêm. Cô cũng theo vào sau, bên trong Mạc Ki Ngón đã ngồi đó đợi sẵn. Ngõ quân gia thấy cô liền nheo mày

"Con ngồi đi "

Cô lạnh nhạt ngồi xuống, lão già cũng ngồi xuống ghế. Cầm tách trà lên, Ki Ngón cất tiếng

"Gia gia! Người gọi con đến có chuyện gì? "

Lão già đặt tách trà xuống, đôi mắt nghiêm nghị khiến không khí trở nên căng thẳng

"Ta có chuyện quan trọng muốn nói, Hắc Nguyệt... Con chính là đứa cháu thất lạc của Đồng Phương gia "

"Cái gì? "

Ki Ngón có chút kinh ngạc bật thốt, đôi mắt không có tia sáng nào. Vẫn một mảng mờ mịt... Cô lạnh nhạt, đôi mắt nhìn về phía ông ta. Lão quăng ra một số tài liệu

"Đây chính là những thông tin ta điều tra được, là ta có lỗi với ba mẹ con. Cũng có lỗi với đứa cháu đích tôn là con, con đã được đưa vào cô nhi viện khi còn nhỏ. Ta lại không muốn tìm con, vì ta không muốn đứa cháu của mình sa chân vào thế giới tàn độc này. Nhưng không ngờ khi gặp lại, con vẫn lựa chọn con đường này "

Cô cầm sắp tài liệu, sau đó lạnh lùng để xuống

"Người sao lại muốn nhận lại ta? "

"Haizz! Con sẽ gặp nguy hiểm, nên ta muốn con trở về Đồng Phương để có người bảo vệ. Và kế thừa ngôi vị lãnh đạo này "

Lão già nói, cô nhếch môi

"Tại sao tôi phải kế thừa? "

"Vì ta đã già, sao bao lâu quan sát. Ta thấy con là kẻ tuyệt tình, thông minh... Xứng đáng ngồi lên vị trí này "

"... "

Cô im lặng, lão già nhìn qua Ki Ngón

"Đây là cháu trai ta nhận nuôi. Sẽ là anh trai con, Mạc Ki Ngón "

"Ha ha! Gia gia, không ngờ Hắc Nguyệt lại là đứa cháu mà người nhắc tới. Vậy việc trao đổi kia không cần thiết nữa, cứ giao trực tiếp cho cậu "

Ngõ quân gia lấy bên người ra chiếc hộp sắt, mở ra. Bên trong là mảnh pha lê Hắc Ám đang chiếu rọi... Cô nhận lấy nhìn qua

"Tôi vẫn sẽ diệt Bạch gia "

"Phải! Bạch gia chính là người đã giết chết ba mẹ cháu "

Lão già nhấp trà nói, Ki Ngón có chút kinh ngạc. Sau đó là mỉm cười

"Hóa ra em trai đây muốn hợp tác là vì có thể trả thù Bạch gia, lại còn có thể lấy đi mảnh pha lê. Quả là Nhất Tien Song Điều "

"Quá khen "

"Tốt! Giờ con đi theo ta "

Cô đứng lên đi theo lão già, Ki Ngón và Ngõ quân gia cũng theo sau. Dãy hành lang hai bên đều là vệ sĩ, tiếng bước chân lộp cộp vang lên. Một cánh cửa lớn mạ vàng hiện ra trước mắt, hai tên vệ sĩ khi thấy lão liền mở cửa. Từ bên trong rống lớn chứa hồn ngàn người, căn phòng sáng vàng mang theo sự nguy hiểm. Tất cả đồng loạt cúi đầu khi thấy lão

- LÃO ĐẠI!!!!

"Ừ! Đứng lên, hôm nay triệu tập mọi người là có chuyện muốn thông báo "

Lão đi về phía chiếc ghế có hình con sư tử khác tính xảo. Đứng một bên không ngồi

- Lão đại! Có chuyện gì phân phó?

"Khụ khụ! Hôm nay ta đã tìm được cháu trai đích tôn của mình. Năm xưa thiếu gia chủ của các người đã bị Bạch gia giết chết. Nhưng vì Bạch gia và Thẩm gia có gắng kết sâu sắc nên ta không mạnh động. Nhưng hiện nay cả hai nhà tan rã, Bạch gia lại thôn đốn, đều là do cháu trai ta làm ra. Ta tự thấy nó đã trưởng thành, xứng đáng đảm nhận vị trí này. Các vị thấy sao? "

Mọi người nhìn nhau sau đó đồng loạt gật đầu

- Nếu đã là ý của lão đại, chúng tôi xin nghe

- Phải đó! Lão đại

- Phái! Phái, lão đại nói đúng

"Con lên đây "

Lão già ngoác tay báo cô lên, cô lạnh nhạt đi lên. Lão già mỉm cười vuốt đầu cô, đưa cô ngồi vào ghế

"Từ hôm nay Đồng Phương Hắc Nguyệt sẽ là gia chủ mới. Mọi người phải tuyệt đối nghe lệnh "

- LÃO ĐẠI! THỀ CHẾT PHỤC TÙNG

Tiếng gầm thét vang lên chói tai, cô ngồi trên ghế cười nhạt. Lão già lấy ra mảnh pha lên đưa cho cô

"Đây là mảnh pha lê của gia tộc, nay giao lại cho con "

Cô khẽ nâng gong kính, đáy mắt xẹt qua ý cười. Tiểu Bát Đan vang lên tiếng trong đầu cô hỏi

[Ký chủ! Ta nhớ mình đâu có nhắc người lão ta là gia gia của người. Sao ta cứ thấy mọi chuyện như được người sắp xếp vậy?]

"Ha! Nhìn khí tức của lão cũng biết không phải tầm thường. Ta ngu ngốc đến độ không thể tự suy đoán sao? "

[Vậy đó là lý do? Người cổ tình làm nhiều việc, mục đích cũng là để cho lão ta thấy?]

"Phái! Bấy giờ nhiệm vụ nắm giữ một bang phái lớn mạnh cũng xong. Chỉ còn việc tiêu trừ Bạch gia, báo thù cho ba mẹ nữa là hoàn thành "

[Ký chủ! Người nhắm khi nào...?]

"An tâm! Sắp rồi..."

Cô trở về nhà nhìn thấy Ngọc Dao, cô ta thấy cô liền vui vẻ nhào đến ôm chăm lấy cô. Mỉm cười

"Hắc Nguyệt, anh đi đâu mà lâu vậy. Làm em lo "

Cô nâng gong kính, đưa tay búng mũi Ngọc Diện

"Anh có chút chuyện..."

Ngọc Diện nhìn lên cô, mỉm cười. Sau đó như nhớ ra gì đó

"Hắc Nguyệt, em đưa anh đến lấy mảnh pha lê đen "

Bạch Tử Du lái xe chạy đi, điên cuồng tìm kiếm Nhược Giai khắp nơi. Ánh mặt trời dần ngả màu, chiếc xe lao nhanh như gió. Đôi mắt đỏ ngầu tức giận nhìn qua lẽ đường, thấy bóng dáng người con gái quen thuộc liền dừng lại. Hắn bước xuống, gấp gấp đi về phía Nhược Giai. Cô ta đang thần thờ bước đi trong vô định, bỗng thấy có người chặn đường mình liền ngược lên. Nhìn thấy Tử Du, nhớ lại lời nói của cô

{ Người cô yêu thật sự là Bạch Tử Du, còn đối với Bạch Thiên chỉ là sự biết ơn }

Hốc mắt chảy xuống giọt nước long lanh, trái tim quặn thắt lại. Cố gắng giữ bình tĩnh

"Có chuyện gì? "

"Nhược Liên đâu? Cô đã làm gì em ấy? "

Đôi mắt Nhược Giai kinh ngạc, nơi đáy lòng bỗng trào ra cảm giác dè nén

"Anh đến đây là muốn hỏi tôi câu này? "

"Chứ cô nghĩ tôi còn điều gì cần nói với cô? "

Đôi mắt Tử Du hiện lên tia không kiên nhẫn, Nhược Giai nhìn thấy, lòng bàn tay siết chặt

"Tôi không biết cô ta ở đâu "

"ĐỪ RỒI! CÔ RÕ RÀNG ĐÃ KHIẾN EM ẤY PHẢI RA ĐI. CÔ BIẾT EM ẤY LÀ EM GÁI CÙNG CHA KHÁC MẸ CỦA MÌNH NÊN MỌI MUỐN EM ẤY CÚT KHỎI TÂM MẮT. THÂM NHƯỢC GIAI! CÔ ĐỘC ÁC LẮM, EM ẤY ĐANG MANG THAI CON TÔI. CÔ SAO LẠI LÀM RA CHUYỆN NHƯ VẬY? "

Lửa giận trong lòng rớt cuộc bộc phát, Nhược Giai sững sờ trước sự giận dữ của Tử Du. Lần đầu tiên cô ta nhìn thấy gương mặt hằn dữ tợn như vậy, nhưng lại là vì người con gái kia. Khoan đã! Em gái cùng cha khác mẹ? Không thể nào...

Nhược Giai khóe môi run rẩy, cổ phất ra tiếng

"Anh... anh.. đang nói gì...vậy? Tôi... không hiểu "

"Cô còn giả vờ, thứ đàn bà rẻ mặt như cô thật kinh tởm. Mau nói cho tôi biết, Liên nhi ở đâu? Con tôi và em ấy xảy ra chuyện gì, tôi liền giết chết cô "

Nhược Giai đau đớn bởi đôi tay đang siết chặt vai mình. Đôi đồng tử co rút lại, trái tim như bị bóp nghẹn đau đớn. Nước mắt lần nữa chảy ra, tại sao... Tại sao khi nghe đến đứa con của hắn, cô ta lại đau như vậy...

"T...Tử... Du... em... em thật sự không biết..."

"Ha! Cô còn muốn giả vờ? "

Tử Du đôi mắt hận ý nhìn Nhược Giai, đẩy mạnh cô ta xuống đất. Hắn lấy ra cây súng chìa vào người cô ta...

Nhược Giai nhìn thấy, nhớ lại lời nói lạnh lẽo của cô.

{ Tôi sẽ khiến Bạch Tử Du chính tay giết cô ... }

Bàn tay đưa lên trái tim mình, cảm nhận sự đau đớn khôn cùng. Vừa nãy, Bạch Thiên từ chối mình. Cô ta cũng không khóc, chỉ có cảm giác đau trong lòng. Nhưng tại sao? Lần này khi người con trai trước mặt chìa súng muốn giết mình. Lòng cô ta lại đau đến không chịu nổi... Chẳng lẽ như lời cô nói, cô ta yêu hai người... Nhưng với Bạch Tử Du là tình yêu hiện tại. Còn với Bạch Thiên là sự biết ơn và tình cảm đã dần phai nhạt...

"Ha... ha ha haaaaa... hah ha haaaaa "

Nước mắt Nhược Giai chảy xuống, nở lên nụ cười chua chát cùng khinh miệt. Biết rồi thì làm sao chứ? Cũng đã quá muộn rồi, trong lòng Bạch Tử Du giờ đây chỉ còn có Hi Nhược Liên... Cô ta cũng đã trao mọi thứ cho Bạch Thiên...

"Cô cười cái gì? "

Đôi mắt Tử Du đỏ ngầu, nghĩ rằng Nhược Giai đang cười nhạo mình. Mắt đi bình tĩnh cùng lý trí, hắn lập tức kéo cò súng

Bằng bằng!

Hai phát đạn bắn vào ngực trái và bụng Nhục Giới, cô ta nhìn người nam nhân tuyệt tình đó. Nụ cười hiện lên, đôi mắt chứa chan sự yêu thương

" Em... yêu... a... "

Câu nói chưa dứt đã ngã xuống, Từ Du giờ đây trong mắt chỉ có chán ghét cùng hận thù. Vốn không nghe hay nhìn thấy biểu cảm nào của cô ta. Cất súng vào, điện thoại vang lên.

" Ai? "

" Ái chà! Bạch đại thiếu gia... Sao giọng nói gắt gỏng quá vậy? "

Lời nói như châm biếm cùng cười nhạo của Ki Ngón vang lên bên tai, Từ Du kinh hoàng, sau đó tức giận gằn chữ

" MẠC! KÌ! NGÔN!!! "

" Kìa kìa! Không cần nổi nóng như vậy... Tôi có vài thứ cho ngài xem.. Ha ha haaa "

Từ Du đưa điện thoại ra, trong đó là những tấm hình và một đoạn video. Các căn cứ bí mật cũng như tổ chức của hắn đã bị bom đạn làm cháy hết. Đồi đồng tử co rút kinh hãi, ngón cái run rẩy ấn vào video. Xác người chết cùng các tòa nhà cháy rục, đốt mọi thứ thành tro tàn... Bạch gia đã bị diệt hết...

" Không...! Không thể nào... Tại sai? Tại sao? TẠI SAOOOO "

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Từ Du điên cuồng ôm đầu, bao nhiêu công sức của hắn giờ đây trở thành tro. Muốn vạn câu hỏi hiện lên trong đầu... Tại sao họ có được những thông tin đó? Là Nhục Liên sao? Không! Tại sao em ấy làm vậy? Đứa con của mình... và em ấy ở đâu? Mắt rồi, mắt hết tất cả? Hắn sẽ ra sao đây? Chuyện gì đang diễn ra? Chuyện gì...?

" KHÔNG... KHÔNGGGGGG "

Bạch Từ Du điên cuồng ôm đầu chạy ra đường, đôi mắt hằn lên tơ máu

Rầm!

- Dừng người rồi

- Mau gọi xe cấp cứu

- Trời ơi! Chắc cứu không được rồi

- Ghê quá

- Bên đây cũng có người chết. Mau báo cảnh sát

Người dân bu quanh, Từ Du xác thịt vỡ vụn văng ra. Xương cốt tưa hồ gãy ra từng khúc, máu chảy xuống nền đất tạo thành một huyết sắc đỏ thẫm dưới ánh nắng vàng đang ngả màu. Trong đầu vừa nãy đau nhức rối loạn, giờ đây lại trống rỗng... Đôi mắt nhìn lên mờ hồ, bên tai cũng không thể nghe rõ gì. Cảm giác đau đớn dần mất đi

" Anh hai... anh hai... "

Tiếng nói Bạch Thiên kêu gọi, nâng lên thân thể xấu xí ghê tởm. Đôi mắt Từ Du nhìn hắn, ngón tay cố gắng cử động đưa lên

" Anh hai... anh hai... "

Giọt nước mắt của Bạch Thiên chảy xuống, Từ Du khòe miệng run rẩy cố thì thảo

" An...anh... h...hai... x...x...xin... lỗi...i "

Bàn tay đang đưa lên ngã xuống, hơi thở tắt hẳn. Đôi mắt nhắm nghiền lại...

" Không! Anh hai... anh haiiii "

Bạch Thiên thần thò, đôi mắt vô thức nhìn qua thi thể của Nhục Giới. Liên nhớ ra có

" Hắc... Nguyệt... là cậu sao?... "

Cô đi cùng Ngọc Diện vào một căn cứ của hang động, điện thoại run lên nhiều lần. Đây đã là lần thứ 58... là của Bạch Thiên...

Cô không quan tâm, định cất vào nhưng thấy Ki Ngón gọi tới. Liền bắt máy...

" Sao rồi? "

" Xong hết rồi, nhưng tên Bạch Từ Du đó lại điên loạn chạy ra đường. Xe đụng mà chết, anh không thể bắt được hắn "

Tiếng nói Ki Ngón mang theo nuối tiếc, cô cười nhạt lạnh lẽo. Nam chính chết sớm hơn cô nghĩ... Cô tắt máy, quăng luôn nó đi. Nhìn hành lang yên tĩnh đến đáng sợ, không một bóng người. Ngọc Diện bước đến lộn vòng trên hành lang, tia laser từ hai bên tường chiếu vào. Ngọc Diện lượn kỳ né đi, qua được bên kia liền nhấn nút xoay của một cái đèn hoa bên góc.

" Anh qua đi "

Cô ung dung đi qua, nhìn theo bóng lưng Ngọc Diện. Phía trước xuất hiện 10 cái cửa động khác nhau đầy tâm tối trải dài xung quanh. Nhưng muốn qua đó thì phải vượt qua được những mũi đinh dưới chân. Đinh nhọn to lớn chìa lên trải khắp nơi. Hai bên tường còn có những cái lỗ để phóng tên

" Đây là cái bẫy, sẽ có những hình ảnh 3D là đỉnh già. Nếu bất cẩn đi lên hay đụng vào đinh thật thì tên sẽ phóng ra "

Ngọc Diện giải thích, bàn chân đưa ra chạm vào một dây đinh hạ xuống. Quả nhiên là hình ảnh, cứ thế mà lượn lọ qua lại để thoát khỏi cái bẫy này. Cô chỉ việc đi theo Ngọc Diện...

Tiếp đến là 10 cái cửa lớn rộng, phía bên trong tối tăm như mực. Ngọc Diện lấy ra một cái đèn pin có tia sáng màu xanh

" Mỗi cửa hang đều sẽ thay đổi theo từng ngày. Chỉ có một cách mới có thể biết được đâu là cửa đúng... "

Ánh sáng chiếu vào cửa hang, những tia phóng xạ hiện lên trải dài. Chỉ cần bước vào thôi là có thể sẽ chết ngay tức khắc, xương cốt cũng không còn. Ngọc Diện chiếu vào cửa hang này đến cửa hang khác. Khi có một cái không có tia phóng xạ liền nắm tay cô chạy vào...

Lối mòn bỗng dưng sáng đèn, hai bên là đèn vàng tự động thấp lên khi chân bọn cô vừa đặt vào. Chạy nhanh vang lên tiếng chân lộp cộp, phá tan sự yên tĩnh đáng sợ... Ánh sáng trắng dần hiện ra. Một cánh cửa sắt thép cầu kỳ xuất hiện trước mắt, Ngọc Diện đặt tay lên một cái bản thư vân tay. Cánh cửa xoay tròn thành hình cánh hoa, sau đó bật mở. Bên trong phòng rộng rãi chỉ có một chiếc hộp duy nhất được đặt kín. Cô cười lạnh nâng gọng kính lên...

Ngọc Diện nhìn xung quanh sau đó đi vào, bàn tay đưa ra chạm vào mặt kính. Lập tức chiếc hộp kính mở ra, mảnh pha lê được nằm trên khăn trải đỏ... Sáng lên ánh quang màu đen kì lạ...

Bỗng dưng tiếng cơ quan vang lên khi Ngọc Diện vừa lấy mảnh pha lê. Từ trên cao một cái bóng đen to lớn đang từ từ hạ xuống, hàng mày cô nheo lại...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Thế giới đêm 18

Cô nhảy bèn đưa tay kéo Ngọc Diện thoát khỏi cái bóng to lớn không rõ ràng kia, khi định hình lại thì chỉ nghe tiếng

RẦM!!!!

Một cái lồng sắt được thả xuống, mặt đất lạnh băng trải dài cái bóng, Ngọc Diện kinh ngạc

"Không thể nào, sao lại..."

Vụt vụt vúttttt

Những mũi tên lao ra từ vách tường, như một cơn mưa. Khó khăn tránh né, cô kéo tay Ngọc Diện muốn rời khỏi đó. Chạy ra ngoài cửa, một đám nữ sát thủ cầm chùy thủ xông lên. Cô lấy súng bắn vào đầu từng người một, máu loang ra khắp nơi. Bọn họ ngã xuống

Cổ thoát ra ngoài, khi rời khỏi liền nhìn xung quanh. Cô lạnh lẽo nâng gọng kính, Ngọc Diện vẫn chưa hoàn hồn

"Sao lại như vậy, Herlly..."

Rồ rồ...

Tiếng nổ xe máy vang lên, cô vén những mảng cây cỏ ra. Lạnh lùng

"Đi..."

Ngọc Diện hồi thần từng người nhìn bóng lưng cô, sau đó chạy theo...

Bọn cô bắt một chiếc taxi trở về, phía sau là những chiếc mô tô phóng như gió lao theo. Điện thoại Ngọc Diện reo lên, đôi mắt híp lại nhìn số lạ đang hiển thị trên màn hình

"Ai?"

"Đưa máy cho Hắc Nguyệt"

Ngọc Diện kinh ngạc khi nghe tiếng nói của Thẩm Lăng, có chút cứng người đưa cho cô. Cô lạnh nhạt

"Nói"

"ĐỒNG PHƯƠNG HẮC NGUYỆT! Cậu ở đâu?"

Lời nói lạnh lẽo thấu tận tâm can, cùng với sự tức giận được kìm nén của Thẩm Lăng

"Àh! Tôi sẵn nói luôn, tôi xin rút khỏi bang"

"..."

"..."

"Ha ha haaaaa.... Giời! Giời lắm, lấy đi mảnh pha lê của tôi. Giết em gái tôi, hãm hại Bạch gia. Làm nhiều chuyện như vậy. Mục đích của cậu là gì đây hả? Lão đại Đồng Phương?"

Lời nói Thẩm Lăng mang theo cơn mưa, nhưng nếu nghe kĩ sẽ nghe ra ẩn ẩn đau đớn trong tiếng nói. Nhưng cô lại không hề quan tâm, lạnh nhạt

"Tôi có mục đích gì, ngài không cần biết. Nhưng cô em gái của ngài khiến tôi khó chịu, tiện đường nên tôi cho cô ta chết thôi"

Cô nói giống như đang nói chuyện thời tiết, không mấy mấy chút hứng thú nào. Thẩm Lăng bên kia im lặng hồi lâu, sao lại cắt tiếng

"Ha... ha ha.... Bạch Thiên đang tìm cậu khắp nơi. Mau trở về, có gì chúng ta sẽ nói sau"

"Nói? Còn gì cần nói?"

"... Nếu... cậu thích mảnh pha lê kia. Thì cứ lấy... tôi sẽ không quan tâm"

Cô nhướn mày, bàn tay nâng gọng kính. Lời nói của Thẩm Lăng lạnh lùng nhưng có gì đó rất lạ... Ha! Chẳng phải mảnh pha lê này rất quan trọng sao? Tượng trưng cho quyền uy của các bang phái hùng mạnh...

Cô cũng không quan tâm nhiều, cười nhạt

"Không cần... Không bao giờ gặp lại..."

Cô cúp máy, quăng điện thoại ra ngoài. Liếc ra những chiếc mô tô vẫn đang đuổi theo phía sau... Lạnh lùng

"Đến vùng ngoại ô"

Trong căn phòng tối đen như mực, tiếng tắt máy kéo dài phá hủy không gian tĩnh lặng. Như một âm thanh đang kéo đi mạng sống của một người, trong nơi huyền ảo lấp lánh ánh vàng này lại mang theo gì đó rùng rợn. Thân hình người nam nhân ngồi trên ghế, quăng điện thoại xuống bàn. Thẩm Lăng lặng lẽ đưa tay nâng ly rượu. Từ từ đưa đến khóe môi, nhấp cạn. Hành động chậm rãi có chút run rẩy đó, khiến người nhìn vào phải dâng lên cảm giác kì lạ...

Thẩm Lăng nhìn vào khoảng không vô định thần thờ, khóe môi vang lên giọng nói khàn khàn không hồn

Advertisement / Quảng cáo

"Không gặp lại sao?... Ha..."

Tự nở một nụ cười giễu, tấm lưng rộng lớn dựa vào ghế sofa. Bàn tay to lớn, gác lên trán. Che hờ đi đôi mắt đã mang theo sự đau khổ, trái tim có cảm giác nhói đau lạ thường. Lòng bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm

"Mình đã nói gì vậy chứ? Không quan tâm sao? Mình nỗ lực vì bang phái, dồn hết tâm huyết cả đời vào nó... Vậy mà... mảnh pha lê quan trọng như vậy... Mình chấp nhận cho một người khác sao? Tại sao... chỉ vì muốn gặp lại bóng hình đó. Mả nói ra những điều kì lạ, ngu ngốc"

Giọng nói trầm khàn không còn cái lạnh ở trong lời nói nữa, mà thay vào đó là sự chua chát cùng mong lung. Cảm xúc phức tạp mà ngay cả người cắt tiếng cũng không thể rõ ràng...

Chi lẳng lặng ngồi đó, ngốc nghếch với cái cảm giác mà chính mình cũng không biết kia. Rồi cứ để thời gian trôi qua... Trôi qua... cũng chỉ có thể sống trong mớ hỗn loạn mê mang. Không tìm rõ được câu trả lời...

Cô đứng trên vách núi, lặng nhìn bầu trời với ánh hoàng hôn đỏ rực. Ngọc Diện nhìn bóng lưng cô, sự mảnh mai đó không mang lại cảm giác yếu đuối. Mà lại mang trên mình một vẻ đẹp huyền bí khó dò, tựa như tinh linh... Cũng tựa như một kẻ núp vào bóng đêm để làm điều mình muốn. Gương mặt góc cạnh nhìn ở nơi nào cũng cảm thấy nhan sắc ấy quá mức câu nhân, nam nữ đều không thể cưỡng lại được mỹ hoặc đó. Chìm sâu vào trong nhan sắc kia, đắm chìm theo hơi thở đang lưu động của người đó. Chỉ mong người đó có thể nhìn mình, cũng đã đủ mãn nguyện...

Ngọc Diện si ngốc đứng trân ra nhìn cô, mặc cho những tia vàng ấm áp của hoàng hôn chiếu xuống. Cô quay đầu lại. Đôi mắt lạnh lùng nhìn cô ta...

"Ha... cô hết giá trị với tôi rồi "

Thân thể Ngọc Diện như đứng hình, ngẩn ngơ mà nhìn cô. Đôi tai vang lên lời nói của cô mà cõi lòng đau nhói, trái tim giờ đây dường như có thể nghe được từng mảnh vỡ vụn. Đau... cảm giác đau đến khó thở...

Tách...!

Giọt nước mắt Ngọc Diện bắt giắc rơi xuống, đôi con ngươi đen lấy thần thờ không động tĩnh. Nụ cười vuron lên, chua xót. Không hỏi một câu gì, từ trong cơ thể lấy ra một thanh dao. Ánh sáng sắc lạnh lóe lên dưới ánh hoàng hôn rực rỡ ấm áp. Ngọc Diện nhìn về phía xa...

"Hắc Nguyệt... anh còn nhớ không? Ngày anh tỏ lời yêu em, cùng là vào buổi chiều tà trên biển đó..."

"... "

Cô im lặng không nói, nhìn Ngọc Diện đang quay lại nhìn mình. Đôi mắt đen lấy tràn ngập đau thương, sau đó nhắm lại. Khóc mỗi cũng kéo lên một nụ cười thật tươi và hạnh phúc

"Em yêu anh... sẽ không hối hận "

Phập!

Con dao quyết tuyệt đâm vào bụng Ngọc Dao, máu từ đó chảy xuống nền đất vàng. Thấm đẫm cả khoảng vàng rực rỡ, đôi mắt từ từ mờ ra. Ngập nước chứa chan sự yêu thương

Cô không ngăn cản, việc ai muốn chết thì liên quan gì tới cô. Chỉ cần không ảnh hưởng tới nhiệm vụ là được...

Bịch!

Cô lẳng lặng đứng nhìn Ngọc Diện ngã trên đất, máu chảy ra khắp nơi. Herlly đến nơi, nhìn thấy cảnh này mà bàng hoàng. Đám sát thủ đứng phía sau chờ lệnh, Herlly bước từng bước vội vã đến bên Ngọc Diện. Ôm lên thân thể người con gái đang dần mất đi sự sống kia, nước mắt chảy xuống thối khô

"Tại... tại sao? Tại sao em làm vậy? "

Bàn tay Ngọc Diện run rẩy đưa lên, lau đi giọt nước mắt kia. Yếu ớt nói

"E...em... đã... c...chính...thức.... mất đi... khu... tất cả... r...rồi..."

"Không! Em chưa mất hết, em còn tình yêu của chị. Chị có thể săn sóc em cả đời này, Ngọc nhi "

Lời nói đau khổ, run rẩy. Ngọc Diện mỉm cười nhạt thều thào

"Cảm... ơn... chị "

Đôi mắt to tròn liếc qua thân ảnh cô lần cuối, sau đó từ từ nhắm lại. Hơi thở cũng tắt hẳn...

"NGỌC NHIIIIII! Tại sao? Chị chỉ muốn bắt em lại, giam cầm để mà bảo vệ em. Nhưng... sao em lại cứ đối xử tàn nhẫn với chị như vậy? Em chưa mất gì cả, em vẫn còn có chị kia mà? "

Nước mắt thấm đẫm gương mặt, Herlly nhìn gương mặt xinh đẹp người con gái ngủ say. Thân thờ một lúc, ôm chặt cổ thì thế bắt đầu lạnh dần kia. Cầm con dao đang dính máu vẫn còn được Ngọc Diện nắm chặt. Herlly cảm lấy tay Ngọc Diện đưa con dao sắc bén sáng lên. Lời nói thần thờ vô hồn

"Cậu thắng rồi... ha... Ngọc nhi... em ngốc quá "

Nói với cô 3 chữ rồi lại thế lưng cười nhìn vào gương mặt Ngọc Diện. Herlly cúi xuống hôn vào môi người con gái đang nằm trong lòng mình

"Kiếp sau... tôi mong có thể là một nam nhân. Cả đời bảo vệ người con gái này..."

Phập!

Herlly đâm thanh dao vào bụng, máu chảy ra thấm đẫm màu đất. Hòa quyện cùng với máu của Ngọc Diện đã sớm khô trên đất vàng. Đám nữ sát thủ ngây ngẩn nhưng cũng không làm gì, lặng nhìn hai thân ảnh dưới ánh chiều tà đang ôm nhau hạnh phúc. Máu đỏ của máu càng thêm sáng chói hơn so với màu vàng to lớn ở phía chân trời. Cô nhìn hai cô thì thế, xoay người cười miệt

"Ngu ngốc "

Đôi chân cô bước tới vách núi, lấy ra bốn mảnh pha lê đã thu được. Mảnh pha lê của Thẩm Lăng, cô vốn đã có thể lấy từ lâu. Nhưng vì làm nhiệm vụ, tiện thể gom luôn những viên pha lê này. Nên mới kéo dài thời gian...

Từ ánh sáng đen Hắc Ám, những mảnh pha lê tự ghép lại thành một khối đá đen lấp lánh. Bên trong viên pha lê bắt đầu xuất hiện màu đỏ gì đó...

[Ký chủ! Đây là vật phẩm màu đỏ, là thượng phẩm]

Tiếng nói của tiểu Bát Đàn vang lên, cô chơi đùa với viên pha lê. Đôi mắt đỏ như máu một mảng tĩnh mạch thâm sâu, không nhìn ra bất kỳ xúc cảm nào. Nhưng lại khiến người nhìn kĩ vào nó bị trầm mê. Giống như bị giam cầm, vĩnh viễn không được huan hồi...

Khóc mỗi nhếch lên, tạo ra một đường cong nhỏ xinh đẹp tuyệt trần.

[Ký chủ! Nhiệm vụ đã hoàn thành... Người có muốn rời khỏi?]

"Từ từ..."

Cô nhẹ nhàng thả hai chữ đó ra, sau đó nhảy xuống vách núi

"HẮC NGUYỆTTTTTT "

Bạch Thiên kinh hoàng với tay muốn bắt lấy cô, nhưng tựa như lại xa ngàn dặm, đôi mắt thần thờ nhìn cô rơi xuống. Khi đó... ánh mắt cô đã liếc qua hẳn. Một ánh mắt lạnh lẽo...

"Tại sao...?"

Bà vai run lên, cả cơ thể người nam nhân như bị thứ gì đó làm đau đến mức phải run rẩy, ngã quỵ xuống. Trái tim thất chặt, hai tay nắm lấy nền đất. Từng giọt nước mắt chảy xuống

"Tại sao? Tại sao? Những việc cậu làm... có ý nghĩa gì chứ? TẠI SAOOOOO...?"

Bạch Thiên ngăn lên gào thét, tựa như con đã thú điên cuồng. Từ cổ họng phát ra tiếng thét thể lương cùng bị phản. Vừa hận lại vừa yêu... ánh chiều tà hôm nay sao bị thương quá. Nó vốn là thứ ấm áp để đưa lòng người vào sự yên bình. Nhưng khi chiều rọi lên vách đá này lại chỉ là thứ càng khiến cho sự bị phản, hận thù và tình yêu đan xen với sự mong lung kia càng trở nên thể thảm. Có lẽ cũng vì thế mà ánh chiều tà đó có chút gì đó màu đỏ... Máu đỏ của máu...

Cô nhảy xuống vực, cảm nhận cơn gió đang cào xé mình. Nơi này rất sâu, sâu đến mức không thể tin cô đã rơi lâu như vậy... Nhìn lên phía trên dần dần trở thành màn đêm, cô rút cục cũng sắp đến nơi. Ngón tay khẽ động, một tảng đất trôi lên cao. Cô hạ chân xuống, đứng vững trên khối đất...

[Ký chủ! Người làm ta sợ hết hồn, người làm gì vậy?]

Tiểu Bát Đán la lên, cổ lạnh nhạt nhìn khoảng không tối đen. Đôi mắt đỏ ánh lên tinh quang, dưới màn đêm đen kịt càng thêm sáng ngời khiến lòng người sợ hãi. Như sự khát máu vừa chọt lóc lên kia...

"Ra đây..."

Tiếng nói lạnh lẽo mang theo uy quyền, từ không trung hai thân ảnh xuất hiện. Kim Loan đứng đó rực rỡ lại xinh đẹp, lông vũ vàng lấp lánh. Bên cạnh là Lam Di, mái tóc hồng bồng bênh áp sát hai má trải dài xuống eo. Ổ đuôi tóc là màu xanh dương đậm. Đôi con ngươi nhìn vào cô mang ý cười, chiếc váy dài rẽ một đường bên dưới thẳng xuống mắt cá chân. Nhẹ tung bay theo gió, để lộ một phần chân trắng nõn.

"Huyết Vương, hân hạnh gặp lại"

Phượng Lam Di mỉm cười nói, cô nhìn vào Lam Di. Từ không trung tiểu Bát Đán xuất hiện lơ lửng. Giọng nói bất nháo

"Con chim chính nhà ngươi, lần trước để ngươi thoát được. Ta lần này phải ăn thịt ngươi"

"□□□... Mi nói gì?"

Kim Loan nghe đến, tức giận. Lông vũ vàng óng như dựng lên, tiểu Bát Đán cười lớn

"Ha ha haaa! Ta nói ngươi đó, đồ con chim trĩ xấu xí khó ưa. Chính rồi mà chưa chết, để lão tử giúp ngươi xử lí"

"Con! Hò! Ly! Thối...!!!! "

Kim Loan gắng từng chữ trừng mắt nhìn tiểu Bát Đán, tiểu Huyết đang quần trên người nó, nhìn cả hai mắt to trừng mắt nhỏ. Lấy đuôi đánh đầu tiểu Bát Đán

Bóp!

"Ai da! Con rần thối, làm gì vậy hả?"

"Ngươi vừa thấy con chim kia liền nhảy ra, kiểm chuyện với người ta hả?"

"Liên quan gì tới ngươi? Ngươi đang phe ai vậy hả?"

Tiểu Bát Đán gồng miệng tức giận, tiểu Huyết khinh bỉ

"Ta phe chủ nhân"

"Ta cũng là người của ký chủ, ngươi sao không bình mà còn đánh ta?"

"Hừ! Con chim kia đẹp hơn ngươi"

"Cái gì? Con chim chính trĩ lông đỏ mà đẹp hơn bản hệ thống? Mất ngươi mù sao? Hay viễn cận? Có cần ta xin chủ nhân giúp ngươi trị không?"

Tiểu Bát Đán nhảy tung tung muốn đá văng tiểu Huyết ra khỏi người mình, tức giận nói. Tiểu Huyết cười khinh

"Ha... ngươi mập như vậy. Nhìn người ta kia, thân hình đẹp đẽ cao quý. Ai như hỏ ly mập nhà ngươi, suốt ngày chỉ biết ăn"

"ĐỒ RẦN THỐI, CÚT NGAY..."

"Ta không cú, mi làm gì được"

.....

Tụi nó lại cãi nhau um xùm, cả không gian vốn an tĩnh nay lại bị phá hư. Tiểu Hắc đậu trên vai cô, đôi mắt xám tro nhìn đến ánh lên lạnh lẽo

"Mất mặt"

"Ái chà! Thú nhỏ của Huyết vương có tính cách thú vị thật đó"

Lam Di nở nụ cười chế nhạo, cô lạnh lùng cất tiếng

"Hai ngươi muốn thì có thể cút"

Tiểu Bát Đán và tiểu Huyết đang cãi nhau, nghe thấy câu này liền điên người. Trờ lại bộ dạng nghiêm túc nhìn đến Lam Di. Tiểu Bát Đán hỏi

"Ký chủ! Sao người biết họ ở đây? Cả hệ thống ta cũng không dò được"

"Hừ! Cấp hệ thống của ta cao hơn ngươi, muốn khóa kĩ năng hệ thống của ngươi là chuyện bình thường"

Kim Loan cất tiếng, đôi mắt phượng hoàng ánh lên khinh bỉ

"□□□ Ngươi nói cái gì hả con chim chính kia? Cấp của ngươi mà hơn ta hả? Nói cho ngươi biết ta là siêu cấp, siêu siêu siêu cấp hệ thống đó. Đồ chim chính lông vàng xấu xí"

"Mì mà là siêu cấp hệ thống? Siêu cấp phế vật hệ thống thì có, đồ con hỏ ly mập như heo. Ngu ngốc, ăn cảm lợn, là con hỏ ly xấu nhất thiên hà. Thật là làm nhục nhà giống hỏ ly"

Kim Loan xè cánh tức giận cãi, tiểu Bát Đán trừng mắt

"Ngươi là đồ chim chính lông vàng thối tha, ngươi mới là đứa làm nhục nhà đồng giống chim đó, có ngươi trên đời là điều sỉ nhục của loài chim"

"Đồ con hỏ ly mập thầy, ăn no rửng mỡ. Ngu ngốc, khó ưa, ta là PHƯỢNG HOÀNG CAO QUÝ. Ngươi dám đem ta hạ thấp với chim sao?"

"Ha ha ha! Nực cười, ngươi mà cao quý thì chim trên đời nên chết hết. Lại để cho con chim chính lông vàng như ngươi làm Phượng Hoàng, nhục nhà cái danh xưng. Hỏ hỏ hỏ"

Nụ cười của tiểu Bát Đán vạng vạng, Kim Loan tức giận

"ĐỒ HỎ LY MẬP THẦY! VẬY BẢN LOÀI YÊU HỎ XINH ĐẸP TÀ MÌ, TA THẤY NGƯỜI NÊN ĐỒI GIỐNG LÀ HEO ĐI CHO VỪA"

"NGƯỜI NÓI GÌ HẢ CON CHIM CHÍNH KIA???? "

.....

Một trận cãi nhau quyết liệt diễn ra, những viên đá cũng vì tiếng cãi nhau của bọn nó mà lăn xuống lộp cộp. Hoàn toàn phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm. Cô từ từ bay lên không trung, đôi mắt đỏ như máu nhìn về phía Lam Di.

Lam Di cũng bay lên, bàn tay phải xè ra tạo thành một quả cầu đen. Trên mặt mang theo nụ cười cợt nhả

"Khi xưa ta từng đến thế giới này làm nhiệm vụ, đã lấy ra Hắc Ảnh Pha Lê để lại. Uy lực của mảnh pha lê này, chính là hấp thu sức mạnh Hắc Ám của một người. Rồi đẩy qua cho người khác, năng lực của kẻ bị hấp thu, sẽ thuộc về người chấp nhận. Huyết vương, ngươi lấy nó. Không có lợi đâu"

Nụ cười Lam Di mang theo ẩn ý, cô nheo mày lại. Hàng mày cong liễu nhu lại như vậy, càng tạo nên cảm giác đáng sợ. Tựa như tu la đang khó chịu nhìn con mồi...

Cô đưa tay, tạo ra ma pháp Hắc Ám thành hình lưỡi kiếm. Muôn vàng lưỡi kiếm Hắc Ám đâm về phía Lam Di, nhưng những ma pháp đó đều đi vào trong cơ thể nàng ta. Cô kinh ngạc, Lam Di nở nụ cười

"Ha ha haaaa... ta đã nói... nó không có lợi mà "

Rầm! Bộp...

Quả cầu Hắc Ám trên tay Lam Di phóng ra, cô tránh né. Phía vách núi nổ lớn, những viên đá vỡ nát rơi xuống. Cô neho mây, tạo ra làn nước, những mũi kim băng sắc nhọn đánh về phía của Lam Di. Nhưng triệt để đều bị ma pháp Hắc Ám đánh tan

"Ha ha haaaa.... Huyết Vương... vô ích thôi. Hắc Ám & Quang Thuật là hai ma pháp mạnh nhất trong các nguyên tố. Nó là sự tạo hóa đã hình thành nên những nguồn ma pháp còn lại, không thể nào đánh thắng được "

Đoàng! Rầmmmm

Tiếng nổ lại vang lên, từ dưới đất trồi dậy những bộ xương người vây đầy cả khoảng đất âm u rộng rãi. Những bộ xương lát phát đi trên nền đất vàng khô cằn. Tiểu Bát Đán đang cãi lộn với Kim Loan. Khi thấy cảnh này liền sợ hãi, hai mắt tròn xoe ngẩn lệ

"Ta... ta... muốn về không gian... "

"Hừ! Heo nhất "

Advertisement / Quảng cáo

Kim Loan vẩy cánh bay lên, tiểu Bát Đán tức giận lơ lửng giữa không trung. Nhìn đám xương trắng chất đống, không khí lưu chuyển khiến nơi này như một điện âm ti. Đáng sợ đến mức khiến linh hồn người nhìn phải run rẩy

Tiểu Bát Đán đang nhìn xung quanh e dè, bỗng cái đuôi bị một cái gì đó chộp lấy. Từng đốt xương bị mài mòn nằm chặt lấy cái đuôi đầy lông mềm mại của nó. Tiểu Bát Đán cứng đờ người, quay đầu lại. Nhìn thấy hai hốc mắt của bộ xương trống rỗng bỗng lóe lên ánh sáng đỏ như máu

" AHHHHHHHH "

Tiếng hét thất thanh vang lên, một thân ảnh chạy xộc vào người cô. Cô đưa tay ôm lấy thân thể đang cuộn tròn run rẩy của tiểu Bát Đán, nhìn cứ như cục bông trắng, tiểu Huyết đang quán lấy người nó ngốc đầu lên, tức giận

"Người khí phách một chút được không hà? "

"... H....hm.... "

Tiểu Bát Đán không trả lời, từ miệng chỉ nghe tiếng rên run rẩy nhẹ nhàng. Cô đưa tay vuốt ve bộ lông của nó, rốt cuộc thì cục bông trắng này gan cũng rất nhỏ...

Đôi mắt tiểu Huyết nhìn đến, đôi con ngươi tím ánh lên sự thương yêu nhìn tiểu Bát Đán đang run run. Nhưng tia sáng lại nhanh chóng biến mất...

Vụt vụttttt

Đôi mắt đỏ như máu ánh lên tinh quang, đám xương trắng phóng lên từ phía sau, cô xoay người né đi.

Phụt...

Một ngọn lửa xuất hiện muốn đốt cháy đám xương, cô kinh ngạc nhìn ngọn lửa bị nuốt chửng. Né đi sự công kích

"Ha ha haaaa! Huyết Vương ời Huyết Vương, người nghĩ ta ngu ngốc đến mức không chuẩn bị gì khi đối đầu với người sao? Hắc Diễm sẽ không có tác dụng đâu, nó cũng sẽ bị hút hết. Vì ma pháp Hắc Ám và Hắc Diễm của người vốn đã dung hòa, nên cũng sẽ bị hút sạch. Ha ha haaaa "

Hàng mây nhú lại, bàn tay cô xè ra. Bóp nát viên Hắc Ảnh Pha Lê, nhưng ngay lập tức nó khôi phục lại. Ánh sáng đỏ nhấp nháy bên trong viên đá dường như càng ngày càng rõ ràng...

" Chủ nhân... "

Tiểu Huyết kinh ngạc kêu lên, liếc qua Lam Di đang cười cợt nhả

"Ha ha... đó là thành phẩm do chính ta làm ra. Nó sẽ không đơn giản bị hủy hoại như vậy, ánh sáng đỏ trong pha lê. Chính là thứ đang hút đi ma pháp của người "

Cô nhu mày, đám xương cứ liên tục tấn công. Tiểu Hắc xè cánh bay đi, thân ảnh biến lớn đập nát đám xương phía dưới. Kim Loan nhìn thấy liền bay đến, cùng tiểu Hắc đối đầu

"Kim Loan! Mạn phép cùng Càng Khôn Thượng Thú đối đầu "

Kim Loan thân hình tỏa ra cao quý nhìn tiểu Hắc đề phòng, hai con chim lớn bay lên tấn công nhau. Tạo ra đất cát bay mù mịt...

"Ha ha... Huyết Vương, chẳng phải người có một thuộc hạ sao? Sao không kêu ra để ta thỉnh giáo? "

Cô híp mắt lại, sự tàn bạo lóe lên lạnh lẽo. Từ không trung Ciara từ từ xuất hiện, tiếng xích sắt leng keng vang lên đung đưa giữa không trung. Đôi mắt tịch mịch âm u, lẳng lẳng quý trên không trung hướng tới cô

"Đáng tôi cao, thuộc hạ nhận lệnh "

Mí mắt cô vừa chớp, thân ảnh Ciara tựa tia chớp lao tới Lam Di khiến cô ta kinh hoàng. Đôi mắt co rút nhìn bàn tay đang đeo xích sắt tạo thành nắm đấm đang đánh tới

RẦM!!!!

Lam Di né đi, một luồng khí từ tay Ciara mạnh bạo đánh về phía vách đá khiến nó nổ ra khoét lủng cả một mảng. Lam Di vẫn còn chưa đứng vững, đôi mắt liếc về phía đó mà kinh hoàng. Chưa kịp định hình thì Ciara đã xoay một vòng, đưa chân lên đá vào bụng Lam Di

RẦM!!!! BỊCH...

Làn khói tỏa ra, Ciara lẳng lẳng đứng đó. Lam Di bị đánh vào vách đá, một lỗ to lớn nứt ra. Phía dưới chân Lam Di là đá vỡ vụn lẫn lổc

"Khụ... khục... ha... ha ha... Quả nhiên... lợi hại "

Lam Di đưa tay run rẩy cố gắng chống đỡ thân mình đứng lên, nhìn Ciara lóe lên tia gian xảo.

Kết! Bùm...

Muôn vàng quả cầu Hắc Ám lớn nhỏ bao phủ xung quanh, đám xương cũng bỗng nhiên lao đến phía cô nhiều hơn. Nụ cười Lam Di nở trên môi châm biếm, Ciara thấy cô bị hơn 100 bộ xương tấn công liền lao tới

Cô đang dùng ma pháp đánh rã chúng, thấy Ciara lao tới liền kinh ngạc, quát

"Đừng qua "

Rầm! Vụt...

Tiếng hét của cô vừa dứt, đồng loạt quả cầu ma pháp trực tiếp tấn công Ciara. Tiểu Bát Đán chui từ người cô ra sững sờ. Ciara đã bị một khối ma pháp Hắc Ám cường đại nhốt vào. Cô vung tay, ngọn lửa bùng cháy màu trắng hạ xuống đám xương đang di chuyển. Nhưng vẫn bị hút cạn, cô lại tạo ra những mũi băng đâm xuyên chúng. Nhưng lại không hề hấn gì...

"Ha haaaa... người không nghe rõ sao Huyết Vương? Viên đá đó sẽ hấp thu sức mạnh của người, ban tặng cho kẻ được ban tặng. Người nghĩ về lượng ma pháp cường đại kia, những ma pháp nguyên tố bình thường có thể đã động sao? Thuộc hạ của người, cũng đang bị chính ma pháp của người nhốt lại. Có thể nói... người đang chính mình đấu với ma pháp của chính mình..."

Nụ cười Lam Di kéo đến mang tai, cô co rút đôi đồng tử đỏ như máu uy quyền. Tiểu Huyết tức giận, không nói nên lời. Nhìn lên cô...

" Chủ nhân... điều này... người làm sao có thể đầu lại với ma pháp của người?... "

Mái tóc tím nhẹ tung bay, như một làn sóng xinh đẹp dưới ánh trắng sáng. Gương mặt tuyệt thế trầm lại, từ cơ thể cô tỏa ra khí lạnh. Đôi mắt kia đang nhắm lại, cô như chìm vào một không gian vô định. Nhìn những luồng khí đang trôi đi thoát ra khỏi cơ thể cô. Nó như sương mù đen bao phủ đi tất cả, không phân định được điều gì. Cô lênh bệnh trên không khí, tựa như cơ thể đã mất đi sức nặng. Hơi thở cũng không ổn định, cô ngã xuống không trung. Như bản thân đang chìm xuống... thì từ xa cô nhìn thấy một tia sáng nhỏ đang trôi theo khí đen. Dù rất nhỏ, dù nó chỉ chớp lên một lần, nhưng cô vẫn sắc bén mà nhìn ra. Đưa tay nắm lấy đốm sáng đang bị một màu đen bao phủ...

Rầm!!!!

Đôi mắt điểm lệ mờ ra lần nữa, ánh lên sự bạo ngược. Nụ cười nhạt vuren lên hồ hững cũng như mang theo chế nhạo mà nhìn xuống con cở ngu ngốc, cô buông tiểu Bát Đàn ra. Nó lơ lửng trong không trung. Lời nói cô như tu la, lạnh hơn cả âm hàn mang theo uy quyền tuyệt đối

" Ma pháp của ta... do ta điều khiển. Nó chỉ có một chủ nhân "

Lời nói có vẻ dứt, không trung tựa như có muôn ngàn tiếng gào thét thảm thiết. Đánh vào linh hồn người nghe phải run rẩy mà sợ hãi. Tiếng rên rì thê thảm, như oán lại như hận. Như thống khổ mà điên cuồng, xung quanh xuất hiện những cái bóng đỏ lướt qua lại. Như một màn vũ bão, đánh rã vào đám xương khiến chúng tan biến.

Lam Di sững sờ nhìn những bóng đỏ lướt qua, chúng gào thét thê lương khiến người nghe phải nổi tảng tảng da gà. Sóng lưng cảm thấy bất chợt lạnh đi, cô rút người lại. Những bộ xương đang di chuyển, chỉ vừa bị những bóng đỏ kia lướt qua liền biến mất hóa thành tro rơi xuống. Tiểu Bát Đàn sợ hãi run rẩy co đầu nhỏ lại, tiểu Huyết lấy đuôi vỗ vỗ an ủi nó

" C....chuyện... chuyện...gì...vậy...? "

Lam Di ngã xuống đất thất thần, cô cười nhạt. Bàn tay tạo ra ma pháp Hắc Âm, lời nói như gió nhẹ nhàng vang lên

" Ta chỉ muốn lợi dụng người, để tìm ra căn nguyên của ma pháp. Người nghĩ ta ngu ngốc đến mức, tự mình đi thu thập một viên pha lê có tác hại với mình sao? "

Đôi mắt Lam Di tròn to, nhìn lên cô ngốc trệ.

" ... Ý... Có... ý gì? "

" Ha...! Người chưa nghe câu, kẻ bị dồn đến đường cùng sẽ là kẻ mở ra lối đi cho mình sao? Ta đã để người, hút hết ma pháp của mình. Khi nguồn ma pháp bị hút đi, chính ta sẽ dần mất đi phương hướng và lạc lối. Cũng là lúc khi đến thời điểm, thì ánh sáng sẽ xuất hiện "

Lời nói có thật nhẹ nhàng, nhưng lại khiến tất cả những kẻ có mặt phải sững sờ. Nó như một đòn đánh chí mạng vào ngực Lam Di, cô ta phun ra một búng máu, lạnh nhìn cô. Người đang đứng trên không trung như nữ vương tối thượng, uy quyền mà nhìn xuống thần dân. Như vẫn không tin, Lam Di run rẩy hỏi

" Nhưng... làm như vậy... nếu người không tìm ra được căn nguyên đó. Thì... thì sẽ chết... làm sao... "

" Ha ha haa... Mạo hiểm để đổi lại được cái giá xứng đáng. Không thiệt thòi... "

Lam Di như đứng không vững, vô thức lùi lại phía sau. Đôi mắt nhìn cô tràn ngập sự sợ hãi, nhìn nụ cười tàn độc đó

" Ha... ha haaaaa... Không ngờ... Huyết Vương ời Huyết Vương... người vậy mà lại có thể tàn bạo như thế. Lấy sự nguy hiểm ra để đổi lại sức mạnh kia, ta vậy mà vô thức từ khi nào trở thành con rối cho người? Ha ha haaaaa... "

Tiếng cười vang vọng cả vách núi, dư âm thật đáng sợ. Nhưng trong tiếng cười nhạo báng kia, lại có cả sự run rẩy cùng kính nể.

Phập phập...

Những cái bóng đỏ lướt qua, đâm xuyên người Lam Di. Cơ thể Lam Di ngã xuống, đau đớn ôm lấy ngực đang đau nhói khôn cùng

" Ký chủ... "

Kim Loan la lên, bay về phía Lam Di sững sờ. Cô nhìn nữ nhân đang quỵ trên đất, lạnh lẽo

" Người khiến ta không vừa mắt "

" Khụ... khụ... ha... Vốn... viên Hắc... Hắc Ảnh Pha Lê... đó... là... là ta đã trao đổi... trước... trước khi người thu thập... khụ... Làm... làm thế nào... khụ... mà người biết... khi hệ thống của... hồ ly... kia khụ... không... hoạt động...? "

Lam Di cắn răng nói, con đau đớn thấu tận tâm can xâm nhập vào cả linh hồn. Cô lạnh nhạt chơi đùa ngon lửa trên tay

" Nhìn qua liền biết... Ta thấy người muốn chơi, liền tương kế tựu kế... "

Cô phất tay, những bóng đỏ tụ lại tấn công Lam Di. Kim Loan vùng cánh tạt ra kết giới bao phủ cả cơ thể nó cùng Lam Di, cố gắng chống cự lại...

Rầm!!!!

Ciara thoát khỏi quả cầu Hắc Âm, bay lại chỗ cô quỳ một chân trên không trung

" Vương! Thuộc hạ thất trách "

" Không sao... "

Cô nhẹ nhàng nói, Ciara đứng lên qua bên cạnh. Tiểu Hắc bay lại vai cô

" Chủ nhân, những bóng đỏ đó là...? "

" Lệ Quy... Ma pháp Hắc Âm không đơn giản như chúng ta nghĩ. Ta đã nghiên cứu và suy nghĩ rất lâu, liền quyết định thử một lần. Những oan hồn không dứt, lưu luyến hồng trần... Chính là thứ vũ khí đáng sợ... Không đánh được, cũng chẳng chạm vào được. Lúc ẩn lúc hiện khiến người phải sợ hãi, đánh mất phương hướng "

Lời nói cô lạnh nhạt giải thích cho các vật nhỏ, tiểu Bát Đàn kinh ngạc

" Thật đáng sợ... "

Cô cười nhạt nhìn những lệ quý đó kia, không thể thấy rõ hình dáng chúng. Hàng mày khẽ nhu lại, đôi mắt ánh qua tia sáng lạnh như có gì đó không hài lòng, giống như nó chưa đủ mạnh... Tiểu Hắc thấy được, liền nói lên ý vị sâu xa

" Chủ nhân... không cần gấp. Sức mạnh càng đến nhanh thì càng có hại "

" Ủm... "

Rắc... bộp...

Kết giới Kim Loan tạo ra nứt thành đường dài, như nhánh cây lan tràn ra khắp nơi. Đôi mắt phượng ánh lên kinh hãi, liếc qua cô đang đứng giữa không trung tràn đầy vẻ sợ. Khi tường chừng như sắp không chống đỡ được nữa

Rầm! Vút...

Một bóng dáng hạ xuống, phất tay tạo ra kết giới. Từ mặt đất nứt ra đá, trời lên... Kèm theo tiếng cười nói

" Ha ha haaa... Huyết Vương quả nhiên đáng nể. Hôm nay được gặp, quả là danh bất hư truyền "

Cô lẳng lẳng đứng đó, không vì sự xuất hiện của kẻ thứ 3 mà biến đổi cảm xúc. Lạnh nhạt nhìn xuống, tựa như một đấng tối cao đang nhìn những kẻ yếu ớt ngu xuẩn. Người đó tạo ra kết giới, một ánh sáng từ tay nàng lên, đám lệ quý lập tức biến mất

" Cái gì? "

Tiểu Bát Đán kinh ngạc kêu lên, cô khẽ nhủ mảy lại. Sau đó gần ra nhìn làn khói, từ làn khói xuất hiện một thân ảnh. Là một cô gái cao khoảng 1m5, mái tóc ngắn buộc hai bên phủ xuống vai, chiếc áo phông choàng lấy cơ thể che đi, khăn quàng cổ màu đen rủ xuống nền đất. Giương mặt bầu bĩnh với làn da trắng mịn, ngũ quan thanh tú. Nhưng đôi mắt đó... một đôi mắt mà bất kì ai nhìn vào cũng kinh ngạc. Hai màu mắt khác nhau, bên trái là màu vàng với những vòng cung như đang xoay chuyển trong đó. Kì lạ đến đáng sợ... Còn một con mắt màu đen bình lặng, tịch mịch như bầu trời đen

Bàn tay năm ngón đưa lên mắt trái, nụ cười nhạt hiện hữu trên môi. Nhưng đôi mắt không hề mang theo ý cười, Lam Di ôm ngực, hé một mắt nhìn đến cô gái đó cười yếu ớt

" Ha... đến giúp sao? "

" Không hẳn, chỉ muốn xem người mà chị nể sợ là ai "

Cô gái cười nói, nụ cười tựa như ma quỷ. Tiểu Huyết nheo mắt

" Người là ai...? "

" Ta tên Ngọc Lư Ly, là người chơi trội buộc với hệ thống mang mã số 2339. Hân hạnh gặp mặt... "

Nụ cười vẫn không đổi, nó như kéo đến mang tai. Nhưng trong đôi mắt đó lại không hề mang theo ý cười, khiến cho người nhìn có cảm giác rùng rợn và chướng mắt. Tiểu Bát Đán khi nghe đến, suy ngẫm gì đó sau lại kinh ngạc bật thốt

" Chẳng lẽ... ký chủ... Đó là hệ thống 2339, người chơi đó được nhiều người nể tránh và kinh sợ bởi sự ma quái của mình. Hệ thống đó khác với chúng ta, không có hình thù nhất định. Mà là sự kết hợp hoàn toàn giữa người chơi và hệ thống... Ảnh Mất Thứ Hai "

Đôi con ngươi màu vàng của Lư Ly ánh lên hào quang, tia sáng như kéo ra một đường dài dưới ánh trăng

[Hiểu biết đó... hồ ly mập]

Từ không trung tiếng nói đinh đĩnh lạnh lạnh mang theo chế giễu vang lên

" □□... "

Tiểu Bát Đán trừng mắt nhìn về phía Lư Ly, đôi con ngươi màu vàng tiếp tục tỏa ra ánh sáng

[Hân hạnh gặp mặt, ta là 2339]

Cô lạnh nhạt, giọng nói nhẹ nhàng như gió.

" Nó có công dụng gì? "

Tiểu Bát Đán đang tức giận, nghe thấy cô hỏi liền ngưng trọng nói

" Nó là hệ thống khác xa hoàn toàn với chúng ta, phải nói nó là một hệ thống ở đẳng cấp khác. Nó có khả năng sao chép tất cả mọi thứ, bao gồm cả ma pháp của người mà nó muốn, giống như một nhân tố thứ hai giống hệt cả về sức mạnh đó. Bởi vậy ai cũng muốn tránh né, không muốn lại gần Ảnh Mất Thứ Hai này. Vì có thể sẽ bị nhìn ra mọi ma pháp và bị sao chép lại... "

" Ha... Vậy sao... "

Cô nâng lên đường cong nhạt hững hờ, bàn tay vung ra tạo thành những mũi băng đánh về phía Lư Ly. Thân ảnh không né đi, cũng vung tay như cô, mũi băng tạo ra đâm vào nhau

Rắc...!!!!

Nhưng tiếp sao mũi băng tan biến là một ngọn lửa đen xuất hiện, đôi con ngươi màu vàng co rút lại. Bên trong đó như có cấu tạo mọi mẽ cung xoay tròn, sau đó từ không trung cũng xuất hiện ngọn lửa đen đối đầu nhau. Uy lực của nó ngang bằng, khiến cho mặt đất bị nung chảy...

Cô nheo mảy lại, tiểu Hắc trên vai cất tiếng

" Uy lực ngang nhau sao? Chủ nhân.. "

Advertisement / Quảng cáo

Bàn tay cô xòe ra, tạo một vòng tròn lửa, nó xoáy vào nhau như ốc xoáy trợ giúp cho ngọn lửa đen. Lư Ly cũng phất tay, động tác tương tự cô không khác một tí nào. Một vòng xoáy lửa cũng giúp cho ngọn lửa đen vốn đang ở thế hạ phong giờ trở lại cân bằng.

" Cái gì? Làm sao mà... "

Tiểu Huyết sửng sốt, cô nhìn hai ngọn lửa giao nhau không thua không kém. Tiểu Hắc trầm lặng nói

" Hắc Diễm là do chủ nhân muốn vãn khó khăn lấy về được, vậy mà ngay lập tức bị sao chép đi... Như đang tán vào mặt chủ nhân một cái vậy "

Cô vẫn im lặng nhìn hai ngọn lửa, đôi con ngươi đó vẫn một mảng an tĩnh đến đáng sợ. Không hề có chút gợn sóng nào, Lư Ly đang mỉm cười vui vẻ, con ngươi màu vàng liếc qua cô. Hiện lên tia nghi ngờ...

Ciara nhìn qua, cúi đầu

" Vương, để ta xử lý họ? "

Cô phất nhẹ tay, Ciara lập tức lao về phía Lư Ly giờ ra nắm đấm. Đôi con ngươi màu vàng co lại, Lư Ly bất định cũng giờ nắm đấm lên. Cả hai vung ra

RẦM! ĐOÀNG!!!!

Luôn khi đánh ập vào nhau khiến cả vách núi chấn động, mặt đất sụp xuống một vòng tròn rất sâu. Ciara đôi mắt vẫn tịch mịch hiện lên chút kinh ngạc, nhưng sao đó liền biến mất xuất hiện lại bên cạnh cô. Yên lặng không nói..

" Ha ha haaa... Huyết Vương cũng chỉ có như vậy? "

" Lư Ly, đừng quá xem thường "

Lam Di được sự diu dặt của Kim Loan, gắng gượng đứng lên. Đôi mắt cảnh giác cao độ nhìn về phía cô, Lư Ly liếc qua

" Hừ! Để bị thương thảm hại như vậy? "

" Ha... Chịu thôi, ai bảo Huyết Vương thông minh tuyệt đỉnh. Khiến người nhìn không ra, chỉ một giây lơ là cảnh giác liền lập tức có thể sa vào bẫy của người "

Lam Di nhếch miệng nói, nhưng trong đôi mắt lại hiện lên tia hoảng sợ lóe qua. Lư Ly liếc ánh mắt nhìn thẳng vào cô, cô phất tay. Hai ngọn lửa biến mất, đôi đồng tử Lư Ly co rút lại, hiện lên hoang mang và sửng sốt

Lam Di cũng kinh ngạc, nhìn qua Lư Ly vẫn đang run rẩy chưa nói được hoàn chỉnh

" S...sao... L...lại như... vậy... Rõ... rõ ràng... ta... ta đã sao chép... Vậy... nó... nó phải do ta...điều...khiến chứ...? "

Lư Ly thật lù chần, cô lãnh đạm đứng đó. Lời nói tuyệt nhiên bình thản đến đáng sợ

" Ma pháp của ta. Nó chỉ có duy nhất một chủ nhân "

Vù... vùt... vùt vùt...

Cô liếc về phía không trung, dây lụa dọc ngang khung trời phấp phới trong gió. Một thân ảnh xinh đẹp từ từ hạ xuống, đôi tay dang ra, dây lụa móc nối nhau tạo thành những hình khung lượn lờ. Mái tóc mượt mà cũng nhẹ nhàng bay theo gió, dung nhan xinh đẹp cùng khí chất ma mị đến rợn người. Tất cả đều sững sờ, cô chỉ cười nhạt cất tiếng

"Cứ đánh vừa rồi của Ciara, ta có thể xác nhận người chỉ có thể sao chép sức mạnh. Đối phó với người, không cần ta..."

Lời cô vừa dứt, chưa kịp để Lulu Ly bàng hoàng thì nữ nhân trên không trung đã xoay người. Bụng dây lụa dờ lên, từ từ hạ xuống đất. Bàn tay năm ngón xè ra, xoay người xinh đẹp. Cơ thể mềm mại nhẹ nhàng, dây lụa quấn quanh nữ nhân đó tạo ra sự mị hoặc kinh người. Đôi mắt ai nấy đều dõi theo động tác đó, đôi mắt xinh đẹp từ từ hé lộ sau những ngón tay. Sự ma mị trong ánh mắt cũng như mang theo tình ý tự do phóng đi, cơ thể ngã ra sau, mềm dẻo mà xoay một vòng. Dây lụa vẫn chưa từng chạm đất, dưới ánh trắng mờ nhạt kia. Nơi thâm sơn cùng cốc, chỉ có đất đá cùng những tác phẩm (Đất lờ) do người để lại. Thì một nữ nhân xinh đẹp xuất hiện, múa lên một vũ khúc yêu mị như câu dẫn chúng sinh. Tựa như tiên nữ, lại tựa như yêu ma giết người...

Đôi đồng tử Lulu Ly co rút lại, đôi con ngươi màu vàng xoay cung thành một vòng tận sâu bên trong

[Lulu Ly, tỉnh lại... tỉnh lại...]

Mặc cho tiếng nói đinh đing nhưc tai vang lên, vẫn không thể nào khiến người thoát ra sự trầm mê mị hoặc.

Phốc... phốc... vù vù...

Tiếng dây lụa vang lên nghe thật êm tai, chỉ muốn chạm vào dây lụa và nữ nhân mềm mại kia ngủ một giấc... Có lạnh nhạt nhìn những con người đang mê mang, tưởng chừng mọi thứ sẽ tĩnh lặng kết thúc. Nhưng khi tiếng động phá tan tất cả...

Vùt... RẦM!!!!!!

Thân thể Lulu Ly hung hăng bị đánh ngã vào trong vách đá, dây lụa chỉ nhẹ nhàng quấn quanh người Lulu Ly, sau đó ném vào vách đá. Vậy mà không một ai, kể cả người đang bị trói chặt cũng chưa từng phát hiện

Ngoại trừ có đúng đó cười nhạt, thì những người còn lại đều sững sờ. Dây lụa tiếp tục nhẹ nhàng đánh vào vách đá, rất nhẹ nhưng lại khiến những nơi dây lụa chạm vào phải rung chuyển. Mềm mại nhưng lại mang theo sức mạnh kinh hồn...

"Ah.....!!!"

Lulu Ly đau đớn ôm cơ thể, đôi con ngươi màu vàng ánh lên tinh quang. Cô cười nhạt

"Sao chép được chứ?"

[Quả thật chúng ta có thể sao chép tất cả ma pháp, sức mạnh. Nhưng không thể ngờ có người dùng vũ khúc để làm sức mạnh... Nhu thắng cương, tĩnh chế động... Chúng ta lần này mạo phạm Huyền Vương, xin người bỏ qua]

Tiếng nói đinh đing vang vọng cả không trung, cơ thể uyển chuyển đã dừng lại. Dây lụa rũ xuống nhưng không chạm đất, mà nhẹ nhàng móc qua hướng khác tung bay lượn lờ. Đôi mắt tà mị nhìn vào Lulu Ly mang theo ý cười...

Cô đứng đó lạnh lẽo nhìn, Lam Di kéo Lulu Ly một thân biến mất không tăm hơi. Con người Lulu Ly chuyển dời lên thân ảnh có mang theo sự uất hận, không cam lòng mà biến mất. Nữ nhân kia dần bay lên không trung, quý xuống một chân, dây lụa trải dài... Tiếng nói yêu mị như curop đi trái tim người, cung kính vang lên

"Nhất Khuyneh, tham kiến đáng tối cao "

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ngoại truyện

Cô ngồi trên ghế mềm mại, lặng nhìn nữ nhân đang quỳ dưới đất. Lạnh lùng

"Nhất Khuyneh "

"Vương có gì sai bảo $\geq _ \leq$ "

Nhìn về mặt cả nhỡn cả nằng ta, những người xung quanh đều kinh ngạc. Cô phát tay

"Chào hỏi đi "

Nhất Khuyneh mỉm cười đứng lên, đôi mắt hướng tới tiểu Bát Đán đang ăn shushi trên bàn, vươn tay ôm lấy nó

"Chối ôi! Dễ cưng~ quá đi hà... Mềm mềm ah~ "

Tiểu Bát Đán đang ăn thì bị một đôi tay tấn công, cái đầu nhỏ bị cọ qua cọ lại bởi đôi gò bồng mềm mại mà xụi lơ. Ý định phản kháng cũng biến mất, cái mặt nhỏ ửng hồng. Tiểu Huyền đang ở trên bàn vốn đang nhìn nó ăn shushi, thấy cảnh này mà khó chịu nheo mắt.

"Con hồ ly mập đó thì có gì hay "

"□ Ê! Rắn thú kia, móc xia quai vậy. Ta có ăn hết của cái ông cổ bà cổ dòng họ tổ tiên của người đầu mà cứ chê ta mập? Ta có chỗ nào mập chứ? "

"Hừ! Mập như heo "

Tiểu Huyền xoay mặt khinh thường, tiểu Bát Đán xù lông tức giận

"Ta mập có liên quan gì tới người? Ta mập nhưng dễ thương, còn hơn con rắn thú xấu xí nhà người. Không ai ưa nổi "

"Cái gì? Ta mà xấu? Ta đường đường là Xích Huyền Xà Vương cao quý, có bao nhiêu kẻ kính ngưỡng ta. Tuần mĩ vô song, người gặp người mến. Xấu chỗ nào há? "

"Hừ! Người mà tuần mĩ? Ăn mày nó mới thèm "

"Ha ha... Còn hơn con hồ ly mập ú, suốt ngày ăn no rồi ngủ. Gặp việc thì sợ chết cầy, run rẩy núp trong lòng chủ nhân "

Tiểu Huyền liếc mắt khinh thường, tiểu Bát Đán tấm lòng hỗn nhiên bị đá kích nặng nề. Nhớ lại chuyện vừa xảy ra, tức giận lao đến

"Người cũng có làm được gì đâu mà nói ta? Đồ rắn thú "

"Ha... Người là đồ hồ ly mập. Không sánh được với con chim kia, nhìn thân nó nuốt nà cao quý. Ai như người vừa ngốc vừa ngu, thêm cái thân mập thây nữa "

Tiểu Huyền vừa nểng vừa né đi móng vuốt của tiểu Bát Đán

"RẮN THÚIIII!!!! TA CÀO CHẾT NGƯỜI "

Advertisement / Quảng cáo

Bóp bịch... Rầm...

Tại nó đuổi đánh nhau khắp gian phòng, sự yên tĩnh giờ đây hoàn toàn bị phá tan. Nhất Khuynh cười tươi dõi ánh mắt qua tiểu Hắc tà tà bước tới. Đầu quạ xoay đi, dang rộng hai cánh chuẩn bị bay đi

" Ờ! Người là Hắc Ảnh sư phải không? "

Tiểu Hắc chưa kịp bay xa đã bị tóm lấy cái đuôi, bị Nhất Khuynh hung hăng kéo xuống ôm vào ngực cô.

" Lòng tuy ít nhưng mềm mại quá đi, hồ hồ... "

Tiểu Hắc dang hai cánh đập đập cầu cứu, Nhất Khuynh mỉm cười. Hành động hoàn toàn khác xa với vẻ mị hoặc xinh đẹp

"... C..... chủ...ức

... nhân... "

Tiểu Hắc đập cánh vẫy chân cầu cứu cô, cô không quan tâm xoay đầu nâng ly rượu nhắm nhấp. Miệng nhàn nhạt phả ra một câu

" Giao lưu tình cảm "

Tiểu Hắc ngộp thở cố giữ lại chút hơi tàn, cuối cùng xùi bọt mép ngất đi.

RẦm! RẦm..

Tiếng đồ bể vang lên, cái tivi lớn ngã xuống tan tành. Tiểu Bát Đán đứng trên mấy mảnh vụn tức giận nhìn tiểu Huyết.

" Con rần thúiiii "

Xẹt...

Bỗng một đôi mắt tinh mịch u tối phóng tới phía tiểu Bát Đán khiến nó run run quay đầu. Bộ lông đang xù lên cũng xụi xuống. Ciara đứng cách đó không xa, tiếng nói như u minh

" Cái thứ 158 "

Mở hôi tiểu Bát Đán đồ xuống, Ciara nâng tay cầm lấy dây xích có quai tạ lớn. Quăng lên hướng chỗ tiểu Bát Đán mà hạ xuống

RẦM!!!!

Tiểu Bát Đán sợ hãi né đi, nhìn mặt đất nứt ra. Quai tạ tròn lớn màu đen in sâu xuống, đảm bảo nếu trúng cú này không chết cũng liệt. Tiểu Bát Đán đồ mở hôi lấp bắp...

" Ta... vô... vô tình... thôi... Tại... tại... con rần thúii... mà... "

Ciara thu dây xích về, đứng trang nghiêm một bên rót rượu cho cô. Nhất Khuynh buông tiểu Hắc ra, chạy tới nhào đến ôm lấy Ciara

" Xin chào, ta là Nhất Khuynh. Ta sẽ gọi người là tiểu hung dữ nha~ "

Cái đầu Ciara bị lắc qua lắc lại dồn vào cặp ngực của Nhất Khuynh, bàn tay siết chặt vùng lên, dây xích hướng Nhất Khuynh đánh tới

Đoàng...

" Chà chà... tiểu hung dữ ác quá hà~... Nhớ nhan sắc xinh đẹp của người ta bị hủy hoại thì làm sao "

Nhất Khuynh né đi lắc lắc cái eo, giọng nói điệu đà mê hoặc mang theo nũng nịu. Cô đưa tay lay trán, nhìn Ciara dùng quai tạ chạy nhảy tấn công Nhất Khuynh. Hai bên một thú một người hỗn chiến khiến khắp nơi

trở nên tồi tàn, vỡ nát. Tiểu Hắc phì phì thân mình bay đến vai cô

" Chủ nhân... khi người tạo ra Đệ Nhị thú hộ giá có làm sai bước nào không? Kiểu này muốn sống yên cũng là một chuyện bất khả thi "

Cô nhấp rượu, đôi mắt nhìn khung cảnh xung quanh. Đứng lên

" Ta đi bề quan "

Cô rời khỏi căn phòng âm ỉ, đi vào đạo thất trống trải yên tĩnh lạ thường. Đôi mắt đỏ như máu xoay chuyển, sự hung tàn xẹt qua. Khiến gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ khiến người trầm luân lại như bị khống chế, quỳ trước sự bạo ngược kia. Cô tỉnh lặng đứng đó, không một chút động đậy, nhưng vẫn mang lại cảm giác rét lạnh cùng sự hãi tận tâm can. Linh hồn như bị rút ra mà bay đi vậy...

Cô nhớ lại hình ảnh Ngọc Lư Ly, đôi con ngươi màu vàng đỏ như một mê cung đầy rắc rối đạo. Cô bước đến vòng bát quái ngồi xuống, bàn tay nhẹ nhàng đưa lên hai đầu gối đang xếp bằng. Đôi mắt nhắm lại che đi con người lạnh lẽo, hăng mi đen cong rũ xuống. Mọi thứ thật an tĩnh lạ thường

Cô như lơ lửng giữa không trung, xuất hiện trước mắt là mặt biển dạt dào sóng. Cô vẫn ngồi trên tảng đá, mặc cho gió thổi bay đi mái tóc óng ánh tím dài. Bàn tay trái nâng lên xòe ra năm ngón, lòng bàn tay hướng về phía xa mặt biển. Dòng nước cuộn trào tạo thành hình một con Thủy Long hung tợn

- GRẦM!!!!!!

Tiếng gầm rú rung trời, những đàn cò trắng sợ hãi bay đi. Cô vẫn không mở mắt, ngón tay nhẹ di chuyển. Con Thủy Long thân hình dài thượt lao vùn vụt xung quanh bầu trời. Một thân màu xanh dương nhạt như mica lượn...

Bàn tay phải cô nâng lên, mặt nước lần nữa rung chuyển. Một con Thủy Long giống y hệt được hình thành. Cô vẫn không mở mắt, hai con Thủy Long lao vào đánh nhau, thân ảnh bay lượn trên bầu trời tựa như những ẩn hình như có như không

RẦm.. Vút... ẦM ẦM... ĐOÀNG...!!!

Tiếng mặt nước văng lên tứ tung, bầu trời rực quang bị dòng nước cuộn trào tạo thành lốc xoáy va chạm. Tiếng nước như nỉ non đánh vào nhau, dù có thể xuyên qua nhưng giờ phút này chúng lại như có thực thể mà va chạm. Tạo ra những tiếng nổ nước to lớn phá tan sự thanh bình vốn có

- GRẦM!!!!

- GRÁO!!!!

Hai tiếng gầm rống vang dội, như muốn phá hủy cả không gian xông vào màng nhĩ. Nếu người thường nghe thấy e rằng sẽ bị lũng màng nhĩ... Cô neho mày lại, đôi mắt vẫn không mở ra. Lắng nghe từng đợt nước như đang tức giận mà chạm vào nhau, cổ vùng tay tạo ra một con rồng lửa trắng bạc lơ lửng trên không trung. Nó lao vào, thân hình dài xoay vòng xung quanh lốc xoáy nước

- GRẦM...

Một con Thủy Long lao vào Hắc Bạch Long, cả hai tấn công nhau khiến mặt biển càng thêm dữ tợn. Con Thủy Long còn lại lao xuống nước, cái đuôi xoáy vòng khiến mặt nước rung chuyển. Từng giọt nước phóng lên hướng Hắc Bạch Long tấn công, từng giọt nước tưởng như mềm mòng. Hắc Bạch Long nhẹ vẫy đuôi gạt đi những giọt nước kia. Nhưng bỗng dưng những giọt nước lao nhanh hơn, bao phủ lấy Hắc Bạch Long tạo thành vòng tròn hóa thành băng nhện. Từ từ nhỏ lại...

- GRÁO...!!!!!!!

Vòng tròn băng giam cầm rồng lửa vào bên trong, mặt nước cũng dần dần yên ắng lại. Cô vùng hai tay, hai con Thủy Long lượn lơ xung quanh cầu băng uống lượn, tạo nên một mảng băng thanh xinh đẹp...

Vút! RẦm.. Lộp bộp...

Tất cả cỏ nỏ ra tan biến, nước từ trên mạnh mẽ rơi xuống khiến mặt nước văng lên. Sự yên ắng từ từ trở lại, con gió lướt qua nào đâu còn sự dữ tợn điên cuồng khi nãy? Tất cả giống như ảo ảnh...

Cô dần mờ ra đôi mắt đỏ trong lạnh lẽo, nhìn về nơi xa. Khóe môi đỏ mọng như máu cất lên âm thanh khiến người si mê cùng sợ hãi

" Song Long Thủy Kiếm... "

Cô nhắm lại đôi mắt rời khỏi trạng thái nhập định. Lần nữa mở mắt, cô thấy mình đang ở đạo thất. Đứng lên đi ra ngoài, cô biến mất. Lần nữa nơi cô đứng là một căn phòng trống, ở giữa là một cái vòng tròn lớn. Ở giữa đó có một biểu tượng là đất, cô vươn năm ngón tay ra tạo thành một vòng xoay đất đá di chuyển đến vòng tròn

" Hồi Thổ Thần hãy nghe lệnh, ta là chủ nhân của ngươi. Nay ta ra lệnh, căn nguyên của đất hãy tạo thành nguồn sức mạnh. Trở thành vũ khí để khai phá tất cả. Nghe lệnh ta... biến hóa thành vũ khí để ta không chế "

Nguồn ma pháp đất hóa thành một cây kiếm gỗ thẳng, nhìn trông không có một chút gì gọi là mạnh mẽ. Nó lơ lửng giữa vòng tròn, đôi khi ẩn hiện một màu sáng nâu lóe lên từ thanh kiếm gỗ đơn sơ. Bàn tay cô thu lại, đôi mắt hiện lên tinh quang

" Thổ Kiếm "

Lời nói cô nhẹ nhàng dứt, luân chuyển trong không khí là một uy lực cường đại vây quanh thanh kiếm. Cô lần nữa biến mất, nơi cô đang đứng là một căn phòng trống khác. Nó cũng có một vòng tròn lớn, nhưng lại là màu xanh dương của biển cùng sóng lượn. Hàng mi rũ xuống, cô khẽ nhếch môi lạnh

" Ta ra lệnh cho Thủy Thần, cai quản vùng nước lớn. Hãy hóa thành căn nguyên, đi vào viên Thủy Long Châu này. Trở thành một vũ khí, có thể đóng băng linh hồn người. Mãi mãi... tiêu tan "

Xung quanh dao động một nguồn nước lớn đi vào viên Long Châu trên tay cô, viên Long Châu lơ lửng bay đến giữa vòng tròn tỏa ra ánh sáng thuần túy trong mát. Đây là viên Thủy Châu mà cô lấy được từ Thế Giới Tu Tiên... Ha... xem ra có cái đề sử dụng

Viên thủy Châu dao động một màu xanh dương, sau đó xung quanh nó trôi lên những tầng băng trong xanh đẹp. Hàn khí luân hãm, vây quanh căn phòng. Đến mức... chỉ cần bước vào một chút cũng có thể hóa băng ngay... Cô cười nhạt sau đó biến mất

Một nơi nữa lại là căn phòng lớn, biểu tượng lần này là một hình vẽ hắc ám với màu đen tuyền dữ tợn đáng sợ. Cô lấy ra Hắc Ám Pha Lê, nhìn ánh sáng đen tỏa ra. Cô khẽ nheo mày, hai tay đưa lên để viên pha lê vào giữa luân chuyển. Nó từ từ bay đến giữa vòng tròn, tiếng nói uy quyền lần nữa vang lên

" Hắc Ám! Hãy đi vào viên pha lê này, chứa đựng sự tà ác của ngươi. Ngươi sẽ là Ám Linh, ai sở hữu được ngươi sẽ mượn được sức mạnh của ma pháp Hắc Ám vĩ đại. Trở thành kẻ độc ác và cường mãnh... Không chế cả ánh sáng yếu ớt ngoài kia... Ám Linh... "

Lời nói cô như thổi thêm, viên pha lê hấp thu sức mạnh Hắc Ám. Một luồng sáng màu đỏ chui vào đó, dù thoáng chốc nhưng vẫn có thể thấy được sự chết chóc và đáng sợ. Viên pha lê run lên từng đợt, kêu lên âm thanh khiến người run rẩy...

Bàn tay tạo ra hắc ám ma pháp, tựa như vũ bão. Đôi mắt đỏ như máu ánh lên tia sáng lạnh, viên pha lê hấp thu ma pháp hắc ám mãnh liệt. Từ từ rút cạn..

Advertisement / Quảng cáo

Phụt.....! RẦM!!!!!!

Cô phun ra một búng máu, nguồn ma pháp bị va chạm tạo nên rung động mãnh liệt. Ciara xuất hiện đỡ lấy cô

" Vương... "

Một lần nữa xuất hiện là ở đại sảnh, cô ngồi xuống ghế. Uống một viên thuốc, tiểu Huyết đi tới nheo mày

" Chủ nhân, linh lực của người đang hỗn loạn "

" Ta biết "

" Tại sao chủ nhân lại làm quá sức như vậy? Ma pháp Hắc Ám đó rất mạnh, tại sao chủ nhân lại lao đầu vào đó "

Tiểu Huyết lo lắng nói, cô lạnh nhạt mở mắt đưa tay lau vết máu. Cầm lấy ly rượu nhắm nhấp

" Ta chỉ muốn đưa căn nguyên vào viên pha lê, những vũ khí đó. Chỉ cần có một món, hẳn sẽ không gì địch lại. Chỉ là bây giờ nó vẫn chưa hoàn toàn mạnh, ta sẽ để cho nó hấp thu linh khí ở đây. Ciara, ngươi phải bảo vệ các tầng vũ khí cẩn thận. Đừng để bạo động "

" Tuân mệnh! Vương "

Ciara cúi đầu, Nhất Khuynh mỉm cười choàng vai Ciara nhìn cô nói

" Vương! Người thật sự ổn chứ? "

" Ổn "

Đôi mắt cô híp lại, ánh sáng trong con ngươi lóe lên. Tiểu Bát Đản chui vào lòng cô, bộ lông mềm mịn lướt trên tay cô

" Ký chủ!... "

Cô hiểu ý, nhẹ nhàng nói..

" Ừ...! "

[Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ:

Thời gian: 7 tháng

Tặng: 3000 điểm, 20 EPX, 10 điểm khả năng sinh tồn, 20 lever

Vật phẩm thu được: Pha Lê Hắc Ám

Công lao: Không]

" 10 vào khả năng hồi sinh. 10 vào giá trị may mắn. Thặng 10 cấp cho hệ thống "

[Bảng số liệu:

Tên ký chủ: Huyết Hàn Sương

Tuổi: 20

Kỹ năng: Thiên thông nhãn. Diễn xuất. Ma pháp sư cường đại

Khả năng sinh tồn: 135 (+10)

Khả năng hồi sinh: 30 (+10)

Giá trị may mắn: 35 (+10)

Nâng cấp hệ thống: Lever 12 (+10) = 22

Giết Quái: 2

Mỹ lực: 85

Trí Tuệ: Tối đa

Lý do chết: Té công

Danh hiệu: Vương Nữ, Huyết vương

Điểm 21.960 điểm + 3000 điểm = 24.960 điểm - 10000 điểm = 14.960 điểm (14.960 điểm)

Cấp: 135 (+20 lever)

** Kết thúc **]

Tiếng máy móc dừng lại, tiểu Bát Đán hí ha hí hửng dụi đầu vào lòng cô

" Cảm ơn ký chủ $\geq __\leq$ "

" Hừ! Heo tham lam, không có tiền đồ "

Tiểu Huyết bấu môi khinh bỉ, tiểu Bát Đán liếc qua tức giận

" Ai tham lam hả con rắn thú? "

" Ha ha! Ai vậy ta? "

" Người... hừ... lão tử đang vui. Tha cho người đó "

Tiểu Bát Đán mỉm cười tiếp tục hưng phấn, tiểu Huyết nhìn lên cô. Giọng nói bỗng nghiêm túc

" Chủ nhân! Nói sao thì việc người bước vào bầy của Hắc Phượng quả thật quá mạo hiểm "

Cô uống cạn ly rượu, nhẹ nhàng mở miệng

" Đi vào bầy để có được thứ mình muốn, sau đó lập lại cái bầy cho nàng ta bước vào. Rốt cuộc... là Phượng Lam Di bước vào bầy của ta... hay... ta bước vào bầy của nàng ta? "

Lời nói mang theo ẩn ý, mọi người bỗng chốc rung mình. Nhất Khuynh mỉm cười

" Ah ha~.. Vương thật đáng sợ nga~ "

" Người ăn nói kiểu gì vậy? "

Ciara liếc qua, đôi mắt u tĩnh nhìn vào nữ nhân lơ vởi giọng điệu chẳng ra gì. Nhất Khuynh nhìn qua, ôm lấy người mình. Một bộ dạng thiếu nữ e thẹn sợ hãi

" Ah... ta sợ quá... Tiểu hung dữ đúng là hung dữ mà... Thật tội cho nữ tử yếu đuối trôi gài không chặt như ta... hic hic "

Ciara nhìn Nhất Khuynh đang lau nước mắt, dù không có giọt nào. Nàng ta vẫn nhiệt tình tỏa ra đáng thương, cái tên tiểu hung dữ khiến Ciara neho mảy. Dây xích đưa lên nâng quả tạ phóng tới nàng ta

RẦM.....!!!!

Mặt sân nứt ra tạo thành một cái hố lớn, Nhất Khuynh đã nhanh nhào né đi. Nhìn quả tạ đen lớn tròn mà cười nhạo

" Nga nga... đáng sợ quá ah... "

RẦM! RẦM..

Ciara tiếp tục quơ dây xích, cứ thế cuộc chiến diễn ra. Người đánh người chạy khiến xung quanh phát ra âm thanh khủng bố cùng tiếng cười khiêu khích của Nhất Khuynh..

Cô lạnh nhạt vượt bộ lông mềm mịn của tiểu Bát Đán, nó vẫn còn chìm đắm trong hưng phấn. Mơ tưởng đến việc đánh bại con chim chín..

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Huyết nhìn cô, cái đuôi rắn phe phẩy

" Chủ nhân! Người có định đến thế giới tiếp theo? "

" Không... hiện tại vẫn chưa phải lúc... "

" Chủ nhân muốn làm gì? "

" ... Tiểu Bát Đán "

" Ah!!! Ân? Ký chủ... "

Tiểu Bát Đán đang mơ màng, bị kêu tên liền giật mình. Cô vuốt ve lông nó, đôi mắt lạnh lẽo

" Người thăng cấp, có chức năng gì mới không? "

" Ah ân! Có thừa ký chủ... Ta sẽ được nhìn thấy và cảm nhận các hệ thống khác. Còn có các tuyệt kỹ mới, ta có thể mở ra cửa hàng lớn hơn. Nơi đó có rất nhiều vật phẩm. Còn có... phải rồi... Sẽ được đi khám phá thế giới bằng linh hồn. Giống như Hắc Phượng đã từng đi "

" Hừ? Khám phá thế giới? "

" Phải ký chủ! Bằng cách người dùng linh hồn xuyên đến một thế giới người muốn, để nhìn họ "

" Thú vị lắm... đó cũng là một cách để giải trí "

Cô nhếch môi cười lạnh, tiểu Bát Đán rung mình. Liếc lên cô e dè

" Nhưng... người thật sự muốn đi sao? Không làm nhiệm vụ? "

" Không... ta muốn nghỉ ngơi "

" Vâng... nhưng... không có nghĩa là người không gặp nguy hiểm đâu "

" Như vậy càng thú vị... Tiểu Hắc đâu? "

" Ah! Đang tu luyện, nói là trốn Nhất Khuynh "

Tiểu Bát Đan tươi cười nói. Cô liếc qua hai thân ảnh đang quây banh chành căn phòng, ngoài cái chỗ cô đang ngồi. Thì những nơi khác đều hoang tàn nứt nẻ, lâu lâu còn nghe tiếng cười giễu cợt của Nhất Khuynh. Cùng tiếng quả tạ hạ xuống...

Bàn tay đưa lên vuốt thái dương, gật đầu

"Vậy chúng ta đi "

[Quá trình truyền tải thể giới! Khởi động khả năng vô hình... Xuyên qua bằng linh hồn----- Hoàn thành!!!!]

Bạn đang đọc truyện *Hệ Thống Vạn Năng! Ta Là Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.